

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONU ELDE ETMEK İÇİN HER ŞEYİ YAPARDI...
BUNA YALAN SÖYLEMEK DE DAHİLDİ.

Çarpık YALANLAR

TWISTED SERİSİ
DÖRDÜNCÜ KİTAP

ANA HUANG

carpe **YALANLAR**

ANA HUANG

En sevdiği renk, ahlaki açıdan gri olan herkese...

İÇERİK UYARISI

Bu kitap ahlaki açıdan gri, alfa bir erkek kahraman, sansürsüz cinsel içerik, küfür, sansürsüz şiddet ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

Calma Listesi

"Tears of Gold (Slowed)" - Faouzia

"Made to Love" - John Legend

"God Is a Woman" - Ariana Grande

"Infinity" - Jaymes Young

"Style" - Taylor Swift

"Crazy in Love" - Sofia Karlberg

"Coffee" - Miguel

"Heat Waves" - Glass Animals

"I Know You" - Skylar Grey

"Earned It" - The Weeknd

"Beautiful" - Bazzi

"Die for You" - The Weeknd

"Harleys in Hawaii" - Katy Perry

"Said I Loved You... But I Lied" - Michael Bolton

BÖLÜM 1

Stella

"STELLA!"

Kalp atışlarım hızlandı. Şu hayatta, içimdeki kaç ya da savaş dürtüsünü Meredith'in sesi kadar tetikleyen hiçbir şey yoktu.

"Efendim?" Kaygımı ve korkumu nötr bir ifadenin arkasına sakladım.

"Bütün eşyaları ofise tek başına götürebilirsin diye düşünüyorum." Paltosunu üstüne geçirip çantasını omzuna astı. "Akşam yemeği rezervasyonumu kaçıramam."

"El..."

Meredith kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"...bette getirebilirim," diye bitirdim.

Fotoğrafçı yaptığı işe ara verip kaşlarını kaldırarak bana baktı, ona yorgunca omzumu silkerek karşılık verdim. Despot bir patronun altında ezilen ilk dergi asistanı ben değildim ve sonuncusu da olmayacaktım.

Bir zamanlar, bir moda dergisinde çalışmak en büyük hayalimdi. Ancak şimdi, *DC Style*'da geçirdiğim dört yılın ardından, bu mesleğin gerçek yüzü sahip olduğum tüm hevesi alıp götürmüş durumdaydı.

Fotoğraf çekimi tamamlandıktan sonra eşyaları ofise bıraktım ve oradan çıkıp eve doğru yürümeye koyuldum. Alnım terden sıırılsıklam olmuştu, tüm kaslarımın jöleye dönüşmesi an meselesiydi.

Güneş yarım saat önce batmıştı. Sokak lambalarının puslu turuncu ışıkları karla kaplı kaldırımları aydınlatıyordu.

Yakın zamanda kar fırtınası geleceğine dair uyarılar yapılmıştı ancak havanın gecenin geç saatlerinde bozacağı söyleniyordu. Eve yürüyerek gitmek, birazcık kar yağsa bile ağzına kadar dolan metroya binmekten daha hızlı olacağı için bu yolu tercih etmiştim.

Her yıl kar yağdığı hesaba katıldığında şehrin bu hava şartlarına hazırlıklı olacağı düşünülebilirdi. Ama hayır, Washington kar hazırlığı falan bilmezdi.

Yürürken telefonuma bakmamam gerektiğini biliyordum, özellikle de bu havada daha dikkatli olmalıydım fakat kendime engel olamıyordum.

Öğleden sonra gelen e-postayı açıp ekrana öylece bakarken kelimelerin daha az rahatsız edici bir hal almasını beklesem de öyle olmadı.

Greenfield Huzurevi'ndeki özel oda fiyatları, 1 Nisan'dan itibaren geçerli olmak üzere aylık 6.500 dolara yükselecektir. Bunun neden olabileceği rahatsızlıklardan ötürü şimdiden özür diler, bu değişikliklerin sakinlerimize daha kaliteli bakım sunmamızda yardımcı olacağı konusunda sizi temin ederiz...

Öğle yemeğinde içtiğim yeşil *smoothie* midemde çalkalandı.

Bir de “rahatsızlıklar”dan dolayı özür diliyorlardı. Sanki huzurevinin ücretine yüzde yirmiden fazla zam yapan kişi onlar değilmiş gibi. Sanki yaşayan, nefes alan, *savunmasız* insanlar yeni yönetimin açgözlülüğü yüzünden acı çekmeyecekmiş gibi.

Al; bir, iki, üç. Ver; bir, iki, üç.

Derin derin nefesler alırken artan kaygımı yok etmeye çalıştım.

Maura, beni büyütüp yetiştiren kişiydi. Artık kim olduğumu bil-mese de her zaman yanımda olan tek insan oydu. Onu başka bir hu-

zurevine *götüremezdim*. Greenfield bölgenin en iyisiydi ve zamanla onun evi haline gelmişti.

Arkadaşlarımdan veya ailemden hiç kimse onun bakımı için para ödediğimi bilmiyordu. Onlara söyleyerek o kaçınılmaz soru yağmuruna tutulmak istememiştim.

Şimdi de yükselen maliyetin üzerini örtecek bir şey bulmam gerekiyordu. Belki daha çok işbirliği kabul edebilir, Instagram’da ve moda blogumda daha yüksek ücret için pazarlık yapabilirdim. Ayrıca birkaç gün sonra New York’ta Delamonte’yle bir akşam yemeği randevum vardı. Menajerim bunun marka elçiliği için bir nevi seçme olacağını söylemişti. Eğer orada...

“Bayan Alonso.”

Bu derin ve zengin ses tonu, tenimi okşayan kapkara bir kadife gibiydi. Olduğum yerde durdum. Tüylerim aynı anda hem haz hem de ihtiyatla diken diken olmuştu.

Bu sesi tanıyordum.

Hayatım boyunca yalnızca üç defa duymuştum ama bu kadarı yeterli olmuştu. Tıpkı sahibi olan adam gibi unutulmaz bir sestti.

İçimde alarm çanları çalmaya başlamış olsa da hepsini susturdum. Başımı çevirdiğimde gözlerim ilk önce arabanın dayanıklı kış lastiklerini buldu, ardından siyah McLaren’in şık ve karakteristik çizgilerinde gezindi. En sonunda, bakışlarımı indirilmiş yolcu penceresine ve bana seslenen kişiye doğru çevirdim.

Kalp atışlarım yavaşladı.

Simsiyah saçlar. Viski rengi gözler. Michelangelo’nun elinden çıkmışçasına mükemmel ve zarif bir yüz.

Christian Harper.

Elit bir güvenlik şirketinin CEO’su, yaşadığım apartman olan Mirage’ın sahibi ve muhtemelen tanıdığım en güzel, en tehlikeli adam.

Değerlendirmemin “*tehlikeli*” kısmını destekleyecek herhangi bir kanıtım yoktu fakat içgüdülerim beni asla yanıltmazdı.

Küçük bir nefes alıp verdim. Ardından ona gülümsedim.

“Bay Harper.”

Nazik yanıtım, alaycı bir bakışla karşılandı. Görünüşe göre insanlara soyadlarıyla hitap etmeye sadece Bay Harper’ın izni vardı. Dünyayı devasa, boğucu bir toplantı odası olarak görüyor olmalıydı.

Christian’ın bakışları omuzlarıma düşen kar tanelerinde dolaştıktan sonra tekrar gözlerimi buldu.

Kalbim daha da yavaşladı.

Bakışlarının ağırlığı altında bedenimden minik elektrik cızırtıları yükseliyordu. Bu tuhaf hissi üzerimden atma isteğiyle geriye çekilmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

“Yürüyüş için mükemmel bir hava.” Yaptığı yorum bakışlarından daha tatsızdı.

Ensemin yandığını hissettim. “O kadar da kötü değil.”

Bunu ona söylediğim anda, kar tanelerinin kaygı verici bir şekilde büyüdüğünün farkına vardım. Belki de meteorologlar, fırtınanın zamanı hakkında *birazcık* yanılmışlardı.

“Evim sadece yirmi dakika uzaklıkta,” diye ekledim ama bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sanırım fırtına ortasında yürümeyi seçen bir aptal olmadığımı ona kanıtlamak içindi.

Belki de metro benim için en iyi seçenekti.

“Tipi başladı bile. Kaldırımlar çoktan buz tutmuş.” Christian kolunun alt kısmını direksiyona yasladı. Kahretsin, böylesine basit bir hareket nasıl bu kadar çekici olabilirdi? “Seni bırakayım.”

Birlikte gitmemiz mantıklıydı, sonuçta o da Mirage’da yaşıyordu. Hem de tam üst katımda.

Buna rağmen kafamı iki yana salladım.

Birkaç dakikalığına da olsa kapalı bir alanda Christian’la baş başa kalma düşüncesi içimi garip bir panikle dolduruyordu.

“Yürüyerek giderim, sorun yok. Eminim bana şoförlük yapmaktan daha önemli işlerin vardır. Ayrıca yürümek aklımı toparlamamı sağlıyor.” Kelimeler ağızımdan hızla çıkıp gitmişti. Bunu sık sık

yapmazdım ama telaşla konuşmaya başladığımda sessizleşmem için bir nükleer patlama falan olması gerekirdi. “Üstelik egzersiz yapmış oluyorum. Zaten yeni kar botlarımı da denemek istiyordum, sezonun başından beri ilk defa giyme fırsatı bulabildim.” *Konuşmayı kes.* “Yani teklifin için minnettar olsam da reddedeceğim.”

Yaptığım saçma sapan konuşmayı bitirdiğimde soluk soluğa kalmıştım.

İnsanları reddetmekte gittikçe daha iyi oluyordum ama gereken- den daha fazla açıklama yapmamayı hâlâ öğrenebilmiş değildim.

Christian sessiz kalınca, “Mantıklı değil mi?” diye ekledim.

Buz gibi bir rüzgâr tam o anda esmeyi seçti. Montumun kapüşonunu kafamdan kaydırıp kat kat giysilerimin arasından kemiklerime kadar ulaştı ve istemeden de olsa titrememe yol açtı.

Stüdyodayken kan ter içinde kalmış olmama rağmen şu anda öyle çok üşüyordum ki sıcaklığın hatırası bile içimi ısıtamıyordu.

“Mantıklı.” Christian sonunda konuşmuştu ama ses tonu ve yüz ifadesi tamamen anlaşılmazdı.

“Güzel,” dedim takırdayan dişlerimin arasından. “O halde ben artık...”

Araç kapısının yumuşak *klik* sesi sözümü yarıda kesti.

“Arabaya bin, Stella.”

Arabaya bindim.

Kendime, bunu yapma sebebimin havanın aniden yirmi derece soğuması olduğunu söyledim ancak yalan söylediğimi çok iyi biliyordum.

Adımı o sestten duymak, bedenimin otomatik olarak itaat etmesine neden olmuştu. Sakin ama bir o kadar da otoriterdi, ona karşı gelmem imkânsız gibiydi.

Bu adamı neredeyse hiç tanımasam da üzerimde başka kimsenin sahip olmadığı bir güce sahipti.

Christian arabayı kaldırımın kenarından uzaklaştırıp gösterge

panelinde bir tuşu çevirdiğinde havalandırma deliklerinin üflediği ısı sayesinde tenim sıcacık oldu.

Ürkütücü derecede temiz olan araca, lüks deri ve pahalı baharat kokuları hâkimdi. İçeride ne bir ambalaj ne yarı boş bir kahve bardağı ne de bir iplik parçası vardı.

Koltuğuma iyice gömülüp yanımdaki adama baktım.

“Her zaman dediğini yaptırıyorsun, değil mi?” diye sordum kaygısızca. Havayı kaplayan gerginliği biraz olsun azaltmak istemiştım.

Christian bana hızlı bir bakış atıp tekrar yola odaklandı. “Her zaman değil.”

Gerginlik azalmak yerine daha da yoğunlaşarak damarlarıma doldu. Canlanmak için birazcık esinti bekleyen bir köz gibi sıcak ve huzursuzluk vericiydi.

Görev başarısız oldu.

Kafamı çevirip ön camdan dışarıyı izlemeye başladım. Günüm o kadar yoğun geçmişti ki sohbet başlatamayacak kadar bitkindim.

Göğsümü tamamen sardıktan sonra parmaklarını boğazıma doğru uzatan gerginlik de duruma hiç yardımcı olmuyordu.

Soğukkanlı, sakın, her kötülükte bir iyilik gören biri olmalı ve durum ne olursa olsun aklı başında kalmalıydım. Bir Alonso olarak benden beklenen bu olduğu için hayatım boyunca dışarıya yansıttığım imaj buydu.

Bir Alonso, asla kaygı nöbetleri geçirmez ya da ertesi gün ters gidebilecek şeyleri düşünerek gecelerini kendine zehir etmezdi.

Bir Alonso, terapiye gitmez ya da kirli çamaşırlarını bir yabancı-
nın gözleri önüne sermezdi.

Bir Alonso, tamamen kusursuz olmalıydı.

Kan dolaşımını kesene kadar kolyemi parmağımın çevresine sardım.

Eğer annem ve babam Christian'ı görseydi, muhtemelen ona bayılırlardı. Zira kâğıt üzerinde en az onlar kadar mükemmeldi.

Zengindi. Yakışıklıydı. Terbiyeliydi.

Bu özellikleri sinirlerimi bozuyordu. Bulunduğumuz ortama hâkim olmasına, tüm köşeleri ve çatlakları doldurarak odaklanabildiğim tek şey haline gelmesine de sinir oluyordum.

Başımı tekrar yola çevirdim ama Christian'ın parfümünün koku çoktan ciğerlerime dolmuştu. Gözlerim direksiyonu her çevirişinde gerilen kaslarına kayıyor, tenim farkındalıkla uğulduyordu.

Arabasına binmemeliydim.

Arabaya binmiş olmamın, sıcaklığa kavuşmak dışındaki tek olumlu yanı eve daha hızlı varacak olmamdı. Hızlıca duş alıp yatağıma daha erken girebilirdim. Bunun için gerçekten sabırsızlanıyordum ve...

“Bitkiler iyi durumda.”

Bu gelişigüzel cümle beni hazırlıksız yakalamıştı. Sessizliğin bozulduğunu ve bunu yapan kişinin Christian olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. Hayır, hayal kurmuyordum. Christian gerçekten konuşmuştu.

“Anlamadım?”

“Dairemdeki bitkiler.” Kırmızı ışıktaki durdu. “İyi durumdalar.”

Ne dediğini hiç... Ah.

Kafamda bir ampul yandı, hemen ardından göğsümde küçük bir gurur kıvılcımı belirdi.

“Sevindim.” Sohbetimiz daha güvenli ve tarafsız bir konu hakkında olduğu için ona ihtiyatlı bir tebessüm sundum. “Büyümek için sadece biraz ilgi ve sevgi isterler.”

“Ve su.”

Duygusuz ses tonu karşısında gözlerimi kırıştırdım. “Ve su, evet.”

Kelimeler aramızda bir süre asılı kaldığında dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçtı. Christian'ın ağzı da minicik bir gülümsemeye kıvrılmıştı.

Gerginlik sonunda kaybolunca göğsümdeki düğüm biraz olsun gevşedi.

Trafik lambası yeşile döndü, yükselen araç motorunun güçlü sesi neredeyse Christian'ın sonraki sözlerini bastırıyordu. "Sihirli bir dokunuşa sahipsin."

Yanaklarım ısınmıştı ama ona hafifçe omuz silkerek karşılık verdim. "Bitkileri seviyorum."

"O halde bu iş için mükemmel kişisin."

Mevcut kira miktarımın değişmemesi için onunla bir anlaşma yapmış, ölümün eşiğindeki bitkilerinin bakımını üstlenmiştim.

Yakın dostum ve aynı zamanda eski ev arkadaşım olan Jules, geçen ay erkek arkadaşıyla birlikte yaşamak için evden ayrılmıştı. Tüm kirayı kendi başıma karşılayamayacağımdan dolayı bir karar vermem gerekmişti. Ya başka bir ev arkadaşı bulacak ya da taşınacaktım. Mirage'ı zamanla çok sevmeme rağmen, anksiyetem bu durumu kaldıramayacağı için bir yabancıyla yaşamaktansa daha alt seviyedeki bir eve geçmeyi tercih ederdim.

Christian, daireyi görmeye gelip aylık kiranın bütçemizi aştığını belirttiğimizde zaten bize hatırı sayılır bir indirim yapmıştı. Bu yüzden de evden çıkmam gerekebileceğini gündeme getirdiğimde şu anki anlaşmamızı önermesi beni şok etmişti.

Bu biraz şüpheli bir durumdu ama Christian aynı zamanda diğer yakın dostum Bridget'in kocasıyla arkadaş olduğu için önerisini kabul etmekte bir sakınca görmemişim. Beş haftadır bitkilerine bakıyordum ve henüz başıma kötü bir şey gelmemişti. Üst kata gittiğimde onu görmüyordum bile. İçeri giriyor, bitkileri suluyor ve dairesinden ayrılıyordum.

"Bunu yapabileceğimi nereden bildin?" Benden ayak işleri, çamaşır, ev temizliği gibi başka bir şey yapmamı da isteyebilirdi (gerçi bunlar için tam zamanlı bir çalışanı vardı) ancak garip bir şekilde spesifik bir bitki bakımı önerisiyle gelmişti.

"Bilmiyordum." Sesinde biraz anlaşılmaz bir ton ve ilgisizlik vardı. "Güzel bir tesadüf oldu."

"Tesadüflere inanan birine benzemiyorsun."

Christian'ın duygusuzluğu, yaptığı hatta giydiği her şeyde kendini belli ediyordu. Takım elbisesinin keskin çizgileri, kelimelerinin sakinliği ve netliği, bakışlarının soğukluğu...

Bunların hepsi mantığa, güce ve soğuk, sert pragmatizme tapan birinin özellikleriydi. Onun tesadüf gibi arkası boş, net olmayan bir şeye inanması mümkün değildi.

Nedense Christian, söylediğim şeyi komik buldu. "Sandığından daha çok inanıyorum."

Sesindeki mütevazı ton merakımı uyandırmıştı.

Evine özgür erişimim olmasına rağmen bu adam hakkında çıldırtıcı derecede az şey biliyordum. Çatı katı dairesi kusursuzca tasarlanmıştı, lüks eşyalarla doluydu ancak kişisel dokunuşlar yok denecek kadar azdı.

"Detaya inmek ister misin?" diye sorarak şansımı denedim.

Christian, Mirage'ın özel otoparkına girip arka tarafta ona ayrılan alana park etti.

Soruma cevap vermemişti.

Zaten vermesini beklemiyordum.

Christian Harper, sırlara ve gölgelere bürünmüş bir adamdı. Bridget bile onun hakkında itibarından başka bir şey bilmiyordu.

Apartmana girip lobide ilerlerken bir daha konuşmadık.

Boyu 1.90 civarındaki Christian'la aramızda en az on santim fark vardı ama yine de yürürken ona rahatlıkla yetişebilecek kadar uzundum.

Adımlarımız mermer zemin üzerinde mükemmel bir uyum içindeydi.

Boyum konusunda her zaman özgüvensiz olmuştum ancak Christian'ın güçlü varlığı beni bir battaniye gibi sarıyor, dikkatleri Amazon kadını bedenimden uzaklaştırıyordu.

"Artık tipide eve yürüyerek dönmek yok, Bayan Alonso." Asansörlerin önünde durup birbirimize döndük. Christian'ın minik gülümsemesi geri dönmüştü ve kendinden emin duruşuna katkı

sağlıyordu. “Kiracılarımdan birinin hipotermiden ölmesine izin veremem. Bu işlerim için kötü olur.”

Beklenmedik bir kahkaha daha attım. “Eminim yerime birini bulmakta güçlük çekmezsiniz.”

Hafif nefes darlığımı ciğerlerime işleyen soğuğa mı, yoksa bu adama bu kadar yakın durmaya mı bağlamam gerektiğini bilemiyordum.

Christian’la romantik olarak ilgilenmiyordum. Daha doğrusu *kimseyle* ilgilenmiyordum. Dergi ve blog yüzünden aşırı yoğun olduğum için birileriyle flörtleşmeyi düşünecek vaktim bile yoktu.

Fakat bu, Christian’ın varlığına karşı bağışıklığım olduğu anlamına gelmiyordu.

O viski rengi gözlerde bir şeyler parladı ve anında kayboldu. “Hiç sanmıyorum.”

Az önce nefes darlığı çektiğimi düşünüyorsam şimdi hiç nefes alamıyordum.

Ağzından çıkan her cümle, çözemediğim bir şifre gibiydi. Asla anlayamayacağım, sadece onun bildiği gizli imalarla doluydu.

Christian’la şimdiye dek yalnızca üç defa konuşmuştum. İlki, kira kontratını imzalamaya geldiğim gündü, ikincisi Bridget’in düğünündeydi, üçüncüsü de Jules olmadan kiramı nasıl ödeyeceğimi tartışmak için bir araya geldiğimiz zamandı.

Üç seferde de bir öncekinden daha huzursuz hissetmiştim.

Bir dakika, ne konuşuyorduk biz?

Christian’ın yanıtının üzerinden bir dakikadan az zaman geçmiş olmasına rağmen saniyeler o kadar uzamıştı ki bu süre sonsuzluk gibi gelmişti.

“Christian.”

Kalın, hafif aksanlı bir ses aramızdaki bu küçük anı bozdu.

Saatler her zamanki ritmine geri döndü ve başımı çevirip konuşan kişiye bakmadan önce nefesim keskin bir sesle dışarı çıktı.

Uzun boy. Siyah saçlar. Esmer ten.

Konuşan adam, Christian kadar klasik bir yakışıklılığa sahip değildi ama Delamonte takım elbisesinin çizgilerini öyle saf bir erkeksilikle doldurmuştu ki insanın bakışlarını ondan kaçırmasını zorlaştırıyordu.

“Umarım bölmüyordumdur,” dedi Delamonte Takım Elbise, bana doğru bir bakış atmıştı.

Benden yaşça büyük erkekleri çekici bulduğum hiç olmamıştı ve bu adam da muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında idi ama... *vay canına.*

“Hayır, bölmüyorsun. Tam zamanında geldin.” Christian’ın sesi pürüzsüz olsa da yüzeyin altından hafif bir gerginlik okunuyordu. Önüme geçerek Delamonte Takım Elbise’nin beni görmesini engelledi.

Diğer adam bir an için kaşlarını kaldırdı, ardından bir kayıtsızlık maskesi takıp kocaman sırttı. Yana adım atıp Christian’ın arkasına, bana doğru elini uzatırken neredeyse onunla alay ediyormuş gibiydi. “Dante Russo.”

“Stella Alonso.”

Tokalaşmayı bekliyordum ama beni şaşırtarak elimi tutup dudaklarını parmak eklemlerime hafifçe değdirdi.

Bunu başka biri yapsaydı aşırı sıradan ve sevimsiz gelirdi fakat bu adamınki içimi bir zevk ürpertisiyle doldurmuştu.

Belki de sahip olduğu aksan yüzündendi. İtalya’yla ilgili her şeye zaafım vardı.

“Dante.” Christian’ın sesi, kemiği bile kesecek kadar keskindi. “Toplantımıza geciktik.”

Dante pek de etkilenmiş gibi görünmüyordu. Elimini bırakmadan önce bir saniye daha oyalandı.

“Seninle tanışmak çok güzeldi, Stella. Tekrar karşılaşacağımıza eminim.” Zengin sesiyle kelimeleri uzatarak konuşurken neredeyse gülecek gibiydi. Fakat beni değil, gözlerinden buzdan hançerler fırlatarak bizi izleyen adamı komik bulduğunu düşünüyordum.

“Teşekkür ederim. Ben de tanıştığımıza memnun oldum.” Neredeyse Dante’ye gülümseyecektim ama içimden bir ses şu anda bunu yapmanın pek akıllıca olmayacağını söylüyordu. “İyi akşamlar.” Christian’a baktım. “İyi akşamlar, Bay Harper. Beni getirdiğiniz için teşekkürler.”

Önceki absürt resmiyetimizi hatırlatmanın, onun sert yüz ifadesini yumuşatması umuduyla sesime biraz ima katarak konuşmuştum.

Ama selam verircesine kafasını hafifçe eğerken Christian’ın yüzündeki tek bir kas bile oynamadı. “İyi geceler, Bayan Alonso.”

Tamam, o zaman.

Bu iki adamı lobide, gelip geçenlerin hayran bakışlarıyla baş başa bırakıp daireme çıkmak için asansöre bindim. DC’nin bina yükseklik sınırı göz önüne alındığında, Christian’ın on birinci kattaki dairesine çıkmadan çatı katında yaşıyor sayılırdım.

Christian’ın bu ani ruh değişikliğine neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama zaten kendi sorunlarımla yeterince meşguldüm. Tüm bunların üstüne bir de onu düşünemeyecektim.

Makyaj malzemelerinin, fişlerin ve lastik tokaların arasında anahtarlarımı bulmak için çantamı karıştırdım.

Çantamı daha düzenli tutmayı öğrenmem gerekiyordu.

Birkaç dakika aradıktan sonra nihayet elim metal anahtarlara değdi.

Anahtarı tam kilide sokmuştum ki, tanıdık bir ürperti tüm vücudumu dolaşıp ensemdeki tüyleri diken diken etti.

Hızla kafamı kaldırdım.

Koridorda benden başka yaşam belirtisi olmasa da ısıtma tesisatının alçak uğultusu aniden uğursuz bir hal almıştı.

Habersiz çekilmiş fotoğrafların ve notların hatırası zihnimde belirerek nefesimi kesti. Gözlerimi kırıştıtararak görüntülerden kurtuldum.

Paranoyak olma.

Artık kampüsün yakınlarındaki o eski, korunaksız evde yaşamı-

yordum. DC'deki en güvenli, en iyi korunan apartmanlardan biri olan Mirage'daydım ve *o adamdan* iki yıldır haber almamıştım.

Onca yer arasında burada karşıma çıkması çok düşük bir ihtimaldi.

Yine de hissettiğim kaygı uzuvlarımı donduran büyüü bozdu ve hızlıca kapının kilidini açıp içeri girdim. Sürgüyü yerine taktığım sırada dairenin ışıkları yandı.

Ancak bütün odaları tek tek kontrol edip, dolabımda ya da yatağımın altında davetsiz bir misafir olmadığından emin olunca rahat bir nefes alabildim.

Her şey yolundaydı. *O* geri dönmemişti. Güvendeydim.

Fakat kendime güvence vermeme rağmen, küçük bir parçam içgüdülerimin haklı olduğu ve koridorda birinin beni *izlediği* hissin-den kurtulamıyordu.

BÖLÜM 2

Christian

KÜTÜPHANE KAPISI ARKAMDAN HAFİF BİR TIKIRTI sesiyle kapandı.

Yavaş ve kararlı adımlarla odayı geçip oturma alanına vardığımda Dante'nin kendine bir bardak viski doldurup kanepeye rahatça yerleştiğini gördüm.

Çenemde bir kas seğirdi.

Eğer uzun bir geçmişimiz olmasaydı ve benim için yaptığı şeyden ötürü ona borçlu olmasaydım kafası çoktan yanındaki bar arabasının üstünde paramparça halde duruyor olurdu.

Hayır, sebep sadece içkimi içmesi değildi. Lobide sergilediği, hiç eğlenceli olmayan gösterinin de etkisi vardı.

İnsanların benim olan şeylere dokunmasından hoşlanmazdım.

“O çatık kaşlarını düzelt, Harper.” Dante içkisinden tembelce bir yudum aldı. “Yoksa öyle kalırsın ve kadınlar seni eskisi kadar çok beğenmez.”

Soğuk gülümsememle ona bunun umurumda bile olmadığını gösterdim. “Kendi tavsiyene uysaydın nişanlınla ayrı odalarda yatmazdın.”

Gözlerini kıstığında göğsüm tatminle doldu. Eğer Stella benim zayıflığımsa, Vivian da onun zayıflığıydı.

İlişkilerinin ayrıntılarıyla ilgilenmiyordum ama nefret ettiğini iddia ettiği nişanlısından her bahsettiğimde hırlamaya başlaması beni çok eğlendiriyordu.

Bu zamana dek sorunları olan biri olduğumu düşünüyordum. Fakat benimkiler Dante'ninkilerin yanında solda sıfır kalırdı.

"Mesaj alındı," dedi gergin bir sesle. Artık durumu komik buluyormuş gibi görünmüyordu. Uğraşmaya alıştığım, asık suratlı pislik geri dönmüştü. "Buraya Vivian ya da Stella'yı konuşmaya gelmedim. Asıl meselemize gelelim. Şu *sikik* tabloda ne zaman kurtulabilirim acaba? Ona bakmak gözlerimi ağrıtıyor."

Hayatımdaki diğer esrarengiz kadının bahsi geçince siyah bukleler ve yeşil gözlere dair canlanan düşünceleri zihnimde geriye ittim.

Magda. Elime ilk geçtiğinden beri, temsil ettiği şeyler yüzünden başımın belası olan tablo.

"Kimse onu galerine asmanı söylemedi." Bara geçip kendime bir içki doldurdum. Piç kurusu Dante, en iyi viski şişemin kapağını kapatmaya bile zahmet etmemişti. "İstersen dolaba kaldır, umurumda değil."

"Ona o kadar parayı dolaba tıkmak için mi ödedim? Böyle yapmam hiç şüphe uyandırmaz mı sence?" Sesi alaycılıkla doluydu.

"Bir sorunun vardı, ben de çözüm sundum." Umursamazca omuz silktim. "Çözümü beğenmemen benim sorunum değil. Bu arada..." Karşısındaki koltuğa oturdum. "... tablonun parasını *ben* ödedim."

Gizlice ödemiştin tabii. Herkes, şu dünyada var olan en çirkin sanat eserlerinden birinin gururlu sahibinin Dante Russo olduğunu sanıyordu. Ayrıca bu iğrenç parçanın, öldürmeye ve çalmaya değer, paha biçilemez bir şey olduğu da sanılıyordu fakat bu doğru değildi. Böyle sanılmasını basit, sahte bir belgeye borçluydum.

İnsanların tablonun peşine düşmesini istememiştin ve onu korumak için neden bu kadar çok kaynak harcadığımı hususunda bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Magda, herkesin düşündüğü gibi dünyayı sarsacak iş sırlarıyla falan bağlantılı değildi. Kimseyle asla paylaşmayacağım *şahsi* bir meseleydi.

Dante bardağının üstünden beni inceledi. “Niye bu tabloya kafayı bu kadar taktın? İhtiyacın olanı aldın ve aradığın haini buldun. Lanet şeyi yakıp atsana,” dedikten sonra ekledi. “Tabii, dostlar alış-veriş aşamasında görsün diye benden tekrar satın aldıktan *sonra*.”

“Kendime göre sebeplerim var.”

Sadece tek bir sebebim vardı. Ama ona söylesem de inanmazdı.

O tabloyu yok etmeye kıyamıyordum. Geçmişimin pürüzlü parçalarıyla iç içe geçmişken bunu yapamazdım.

Duygusal bir insan değildim ancak hayatımda, her zamanki pragmatizm inancımın geçerli olmadığı iki konu vardı: Stella ve *Magda*.

Ne yazık ki Axel, yani *Magda*’yı çalıp en büyük rakibim Sentinel’a kakalayan eski çalışanın, bu istisnalar kategorisine girmiyordu.

Salak herif, tablonun çok gizli ve dolayısıyla da çok kazançlı iş sırları içerdiğini sanmıştı çünkü tabloyu koruyacağına inandığım birkaç kişiye böyle söylemiştim.

Magda’nın değerinin başkaları için yarar sağlamayacak, son derece kişisel bir şeyden kaynaklandığına dair hiç kimsenin bir fikri yoktu.

Axel’ı ortadan kaldırmış, olayın üzerinden biraz zaman geçmesi ve Sentinel’ın rahatlama için beklemiş, sonrasında da siber sistemlerini mahvedip onları milyonlarca dolarlık zarara uğratmıştım. Firmayı piyasadan silecek büyüklükte değildi fakat izimi sürüp gereken mesajı alabilecekleri kadar büyük bir darbeydi.

Sentinel’ı yöneten geri zekâlılar o kadar kalın kafalıydı ki tabloyu sattıktan *sonra* bir de onu çalmaya uğraşmışlardı çünkü bana karşı kullanabileceklerini düşünüyorlardı.

Magda’da işle alakalı herhangi bir sır bulmayı başaramamış olsalar da benim için önemli olduğunu anlamışlardı. Evet, bu konuda haklıydılar. Ama onu çalması için Ohio’daki ikinci sınıf bir çete üyesine güvenmek konusunda hata yapmışlardı.

Sentinel'in izlerini örtme girişiminin kalitesizliğini kendime hakaret sayıyordum.

Tablo şu anda Dante'nin himayesindeydi, bu sayede bir taşla iki kuş vurmuş oluyordum. Hem ona bakmak zorunda değildim hem de kimsenin Dante'den bir şey çalmaya cüret edemeyeceğini bildiğim için oldukça rahattım.

Ondan bir şey çalmayı deneyen son kişi iki kayıp parmak, dağılmış bir surat ve paramparça kaburgalarla üç ay komada kalmıştı.

Dante sabırsızlanmış gibi bir ses çıkardı ama fazla ileri gitmeyecek kadar akıllıydı.

"İyi. Ancak onu sonsuza kadar elimde tutmayacağım, haberin olsun. Koleksiyoner olarak itibarımı zedeliyor," diye homurdandı.

"Herkes *Magda*'nın, on sekizinci yüzyıldan kalma nadir bir eser olduğunu sanıyor. İtibarına dil uzatmazlar, merak etme," dedim umursamaz bir alaycılıkla.

Aslında tablo yirmi yaşında bile değildi.

Bir eserin, "paha biçilemez" olduğunu belgeleyen evrakların sahtesini yapmak şaşırtıcı derecede kolaydı.

"O çirkin şeye her gün bakmaktan kör olacağım." Dante başparmağını altdudağına sürttü. "Çirkin şeylerden bahsetmişken, Madigan bu sabah Valhalla'dan resmi olarak sepetlendi."

Konunun değişmesiyle odadaki atmosfer ağırlaştı.

"Zamanı gelmişti."

Eski çalışanları tarafından cinsel taciz ve saldırı nedeniyle dava edilmiş olan petrol kralına en ufak bir sevgi bile beslemiyordum.

Madigan her zaman şerefsiz biri olmuştu fakat ilk defa, yaptığı şeylerden sorumlu tutuluyordu.

Valhalla, dünyanın en zenginleriyle en güçlülerinin özel davetle üye olabileceği bir cemiyet olmaktan kıvanç duyuyordu. Ben de dahil olmak üzere, üyelerinin birçoğu yasal olmayan faaliyetlerle uğraşırdı.

Ancak cemiyetin belirli sınırları vardı ve isteyecekleri son şey, Madigan'ın davasını ele alan medya sirkinin içine sürüklenmekti.

Adamı daha önce aforoz etmemelerine şaşırıyordum.

Dante'yle bir süre davayı ve işle ilgili konuları tartıştık. Bunun sonrasında bir aramaya cevap vermek için müsaade istedi.

Moda, güzellik ve yaşam tarzı üzerine otuzdan fazla markayı bünyesinde barındıran lüks ürünler firması Russo Grup'un CEO'su olarak, uyanık olduğu saatlerin yarısını iş görüşmeleriyle geçiriyordu.

Kütüphaneye sessizlik çökünce aklım yine o esmere doğru kaydı.

Düşüncelerimin fırtınalı denizinde, o benim çapamdı.

Zihnim bir şekilde hep ona doğru sürükleniyordu.

Karla kaplı sokakta yürüyüşünü, rüzgârda savrulan saçlarını ve yeşim taşı gibi parlayan gözlerini düşündüm. Etrafına yaydığı sıcaklık, kasırganın ardından bulutların arasından süzülen güneş ışınları gibiydi, her yeri ısıtıyordu.

Daireyi görmeye geldiğinde kirada indirim yapmamalıydım. Jules taşındıktan sonra, onun *sadece kendine düşen* payı ödemeye devam etmesine kesinlikle izin vermemeliydim. En azından karşılık olarak lanet bitkilerime bakmasını istemiştım çünkü bunu yapmasaydım ne kadar taviz verdiğim ortaya çıkar ve etraftan şüphe çekerti.

Açıkçası bitkiler hiç umurumda değildi. Onları kabul etmemin sebebi iç mimarın "daireyi tamamladıkları" konusunda ısrar etmesiydi. Fakat Stella'nın bitkileri sevdiğini biliyordum ve onlara bakmasını istemek, evraklarımı dosyalamasını istemekten daha mantıklıydı.

Onunla aynı binada yaşamak dikkatimi çok dağıtıyordu, bunun için kendimden başka kimseyi suçlayamazdım.

İçimi aynı anda hem öfke hem de hüsrân alevleri sarmıştı. Stella Alonso'ya zaafım vardı ve bundan nefret ediyordum.

Telefonumu çıkardım. Tam o sosyal medya uygulamasının ikonuna tıklayacağım anda kendimi durdurup kriptolu mobil ağımın şifresini girdim.

Telefondaki ağ, laptopumdaki kadar güçlü değildi ama yine de

yapmam gereken işi kısa sürede halletmemi sağlıyordu.

Öfkemi bir yerden çıkarmam gerekiyordu ve bugünün şanslısı John Madigan'dı. Bunu daha fazla hak eden birini düşünemiyordum.

Cihazlarının bir listesini çıkardım. Telefonlarını, bilgisayarlarını, hatta akıllı buzdolabını ve Bluetooth özellikli çalar saatini bile listeledim; artık bunlarla ilişkili tüm hesaplarını görebiliyordum.

Aradığım şeyi bulmam beş dakika bile sürmedi. Asistanından, kendisine zorla sakso çekmesini isterken aptal gibi kaydettiği bir video ve olaydan sonra golf arkadaşlarından birine gönderdiği bir dizi iğrenç mesaj tam karşımda duruyordu.

Bunları, golf arkadaşının e-posta adresini kullanarak savcılığa ilettim. İşlerinde kısmen bile iyilerse, yargıcı bunların kabul edilebilir kanıtlar olduğuna ikna edebilirlerdi.

Ardından mesajları önemli medya kuruluşlarına gönderdim, neden olmasındı ki?

Ayrıca, Madigan'ın suratı beni sinirlendirdiği için en değerli hisselerini önemsiz hisselerle değiştirerek parasının büyük bir kısmını cinsel şiddet karşıtı kuruluşlara bağışlamıştım.

Ekranda yaptığım her tıklamayla kaslarımdaki gerginlik azalıyordu.

Siber sabotaj, güzel bir masajdan bile daha etkiliydi.

Dante kütüphaneye dönünce telefonumu cebime koydum.

"Benim New York'a dönmem lazım." Kanepenin arkasından ceketini aldı. Yüzünden gerginlik ve sinir okunuyordu. "Halletmem gereken... kişisel bir mesele çıktı."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim kibarca. "Seni geçireyim." O tam kapıdan çıkmak üzereyken, "Şu kişisel meselenin, Vivian'ın eski sevgilisinin senin evinde belirmesiyle bir alakası olabilir mi acaba?" diye sordum.

Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra hiddet belirdi. "Sen ne halt yedin, Harper?"

“Nişanlıyla eski bir dostunun yeniden bir araya gelmesine yardımcı oldum sadece.” Eski sevgilisinin koşa koşa ayağına gitmesi için “Vivian”dan gelen küçük bir mesaj yetmişti. Acınası ama işe yarar bir yöntemdi. “Az önce benimle uğraşmaktan çok zevk aldığın için iyiliğinin karşılığını vermem gerektiğini düşündüm. Ah, bu arada...” Elim tokmağın üzerindeyken duraksadım. Dante’nin öfkesi tüm koridoru kaplamıştı ama bunun üstesinden gelirdi. Lobideki o küçük gösteriyi yapmaması gerektiğini bilmeliydi. “Stella’ya bir daha elini sürersen nişanlımı *kaybedersin.*”

Kapıyı suratına çarptım.

Dante benim ilk müşterim ve eski dostumdu. Onu sık sık kışkırtmazdım.

Fakat dediğim gibi, insanların benim olan şeylere dokunmasından hoşlanmıyordum.

Gömleğimin kollarını düzeltip kütüphaneye dönerek şöminenin üzerinde asılı olan devasa, çerçeveli yapbozu inceledim.

On bin adet küçük parça bir araya gelmiş, çizgileri üç boyutlu bir küre etkisi veren nefes kesici bir gökkuşağı oluşturmuştu.

Bu yapbozu tamamlamam dört ayımı alsa da buna değmişti.

Bulmacalar, yapbozlar, monogramlar ve şifreli mesajlar doyumsuz meydan okuma ihtiyacımın heyecanımı besleyen araçlardı. Benden daima beş adım geride kalan dünyada can sıkıntımı gidermemi sağlayan *şeylerdi.*

Bulmaca ne kadar zorsa, çözümünü bulmak için o kadar büyük bir arzu ve huşu duyuyordum.

Çözemediğim tek bir bilmece vardı. Şimdilik.

Başparmağımı cebimde duran küçük turkuvaz yüzüğün üzerinde gezdirdim.

Bilmeceyi çözdüğümde, Stella Alonso’ya olan rahatsız edici saplantımı sonsuza dek geride bırakacağıma inanıyordum.

BÖLÜM 3

Stella

25 Şubat

GREENFIELD'IN ODA ÜCRETLERİNE ZAM YAPTIĞINI öğreneli üç gün oldu ve ben hâlâ ne yapacağımı bulamadım.

Ek bir iş aramaya devam ediyorum fakat en büyük umudum yaklaşan Delamonte randevusu. Brady, yeni marka elçilerini bulmak için bir nevi seçme yaptıklarını ve anlaşmanın altı haneli sayılar üzerinden yapılacağını düşünüyor... TABİİ Kİ bu miktarı ancak işi kaparsam banka hesabımda görebileceğim.

Daha önce hiçbir anlaşmayı bunu istediğim kadar istememiştim. Sebebi sadece Greenfield sorununun -en azından önümüzdeki yıla kadar- çözülecek olması değil, Delamonte'nin çok ama çok uzun zamandır çalışmak istediğim bir marka olması.

Kendime aldığım ilk tasarımcı ürünü bu markaya ait. Tamam, bu sadece lisede aldığım bir parfümdü ama onu çok seviyordum. Ayrıca dürüst olmam gerekirse, Delamonte'yle anlaşma imzalamak için süregelen tüm ortaklıklarımдан vazgeçebilirim.

Keşke ne aradıklarını bilseydim. O zaman buna uygun bir plan yapardım. Yemekte başka kaç blog yazarı olacağını ya da davetli listesinde kimler olduğunu bile bilmiyorum.

Sanırım öğrenmek için beklemem gerekecek.

O güne kadar... bana şans dile. Çünkü buna ihtiyacım var.

Bugün Minnettar Olduklarım:

Kruvasanlar

DC-NYC trenleri

Brady (Bunu ona sakın söyleme, yoksa kendisiyle övünmeyi asla bırakmaz.)

*

New York seyahatim felaketlerle doluydu.

Cumartesi günü trene binip şehre gelmiş, Delamonte davetinin yapılacağı eve vardığım anda menajerim Brady'nin haklı olduğunu anlamıştım. Bu bir seçmeydi.

Mekânda Delamonte çalışanları dışında yalnızca blog yazarları vardı.

Fakat davete altı farklı blog yazarı çağrılmasına rağmen, şirketin CEO'su Luisa kokteyl saatinin tamamını *influencer* dünyasının en yeni gözdeleleri ve aramızdaki tek çift olan Raya ile Adam'ı övmekle geçirdi.

Raya'nın geçen hafta bir nokta dört *milyon* takipçiye ulaşmasından duyduğu heyecanla ve çiftin yaklaşmakta olan Paris seyahatiyle alakalı konuşmalar arasında yalnızca zar zor birkaç kelime konuşabilmiştim.

Markanın yeni serisini sormak için bir kez araya girmeye çalıştığımda Luisa bana üç kelimelik bir yanıt vererek hemen Raya'ya dönmüştü.

Eğer ebeveynlerim burada olsaydı, Alonso adına yaraşır şekilde davranmadığım ve etkinlikteki herkesin ilgisini üzerimde topladığım için beni anında evlatlıktan reddederlerdi.

Bir numaralı felaket buydu.

Tabii dahası da vardı. İki numaraları felaket, herkes masaya yerleşip mezeler servis edildiğinde ortaya çıktı.

“Kusura bakmayın, geciktim.” Bu ses göğsüme şok dalgaları gönderdi. “Trafik vardı.”

Hayır. *İmkânı yok.*

Aynı hafta içinde, Mirage’ın dışındayken Christian Harper’la iki kez karşılaşma ihtimalim, üzerime bir göktaşı düşmesi ihtimalinden daha düşüktü. Üstelik şu anda *New York’taydım.*

Ama kafamı kaldırdığımda gerçekten de orada duruyordu.

Keskin elmacıkkemikleri, viski rengi gözleri, o günah ve tehlike havası jilet gibi bir takım elbisenin içinde birleşmişti.

Ağzıma attığım lokma, dilimin üzerinde kül oldu. Çöküşüme tanık olmasını istemediğim insanlar arasında, Christian listenin başını çekiyordu.

Endişem beni yargılayacağını düşündüğüm için değildi. Aslında *yargılamamasından* korkuyordum. Bir yabancıнын, beni koşulsuz sevmesi gereken insanlardan daha ilgili olmasından korkuyordum.

Bu beni mahvederdi.

Luisa ayağa kalkıp onu coşkulu bir kucaklamayla karşılarken kulaklarımdaki uğultu yüzünden konuşulanları duyamaz hale gelmiştim.

“... Harper Güvenlik’in CEO’su... eski bir dostumdur...”

Kadın konuşurken Christian’ın yüzü kibar, neredeyse ilgisizdi ama dönüp benim gözlerime baktığında ifadesinde az önceki ilgisizlikten eser kalmamıştı.

Karanlık gözleri her şeyi biliyormuş gibi bakıyordu. Dünyaya gösterdiğim tüm maskelerin altında kırık dökük, küçük bir kız çocuğunun saklandığının farkındaymış gibi.

Kırık dökük şeylerin de güzel olduğuna inanıyormuş gibi.

İçimde bir huzursuzluk oluşunca gözlerimi kırparak aramızdaki bağlantıyı kestim.

Bu adam beni tanı mıyordu bile.

Luisa dünya tarihindeki en uzun takdimi bitirdikten sonra Christian bana doğru yöneldi, masada sadece bir tane boş sandalye olduğunu o anda fark ettim.

Hemen yanımda duruyordu.

Luisa bu yerin başka bir konuk için ayrıldığından bahsetmişti. Bu kişinin o olacağını bilmiyordum.

“Stella.” Sesinin derin, pürüzsüz tınısı omurgamdan sıcak bir ürperti geçmesine neden oldu. “Ne hoş bir sürpriz.”

Elimdeki çatalı nefeslerimle eş zamanlı olarak sıkıp bırakıyordum.

“Christian.” O bana ismimle hitap etmişken ona “Bay Harper” diye seslenemezdim.

Bu ismini ilk söyleyişimdi ve heceler dilimde beklediğimden daha uzun süre kalmıştı. Rahatsız edici değildi ama istemeyeceğim kadar samimi bir andı.

Christian’ın ifadesi rahattı ancak beni baştan aşağı süzüp elbise-min yırtmacında duraksayan gözleri erimiş kehribara dönüşmüştü.

Bakışları üzerimde beş saniyeden az kalsa da geçtiği yerler alev almış haldeydi.

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru.

“Senin...” Doğru ifadeyi aradım. “... Delamonte’yle bir ilişkin olduğunu bilmiyordum.”

Bu doğru ifade değildi ama başka nasıl söyleyeceğimi bilememiştim. Bu yemeğe katılan herkes ya modaya dair blog yazarı ya da Delamonte ekibinin bir parçasıydı. Christian’ın ikisi de olmadığı aşikârdı.

“Delamonte’yle bir ilişkim yok,” dedi alaycı bir sesle.

“O zaman gizli blog yazarısın.” Gözlerimi kocaman açıp sesime kasıtlı bir şaşkınlık kattım. “Bir dakika, söyleme. Blogunun adı... *Takım Elbise ve Viski*. Hayır mı? O zaman *Tabancalar ve Güller*. Yok, bu da bir müzik grubunun adıydı.” Parmağımı masaya vurdum. “*Kravat ve...*”

“Eğer konuşman bittiyse...” Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama sesi daha da tatsızlaşmıştı. “... yerlerimizi de-ğişelim.”

Masaya vurmayı kestim. “Neden?”

Luisa’nın hemen yanındaki sandalye ona ayrılmıştı ama kadın elbette ki Raya’yla konuşmakla fazlasıyla meşgul olduğu için Christian’ın henüz oraya oturmadığını fark etmemişti.

“Masanın köşesinde oturmaktan hoşlanmam.”

Ona inanmazlıkla baktım. “Dört kişilik masalarda ne yapıyor-sun?” Çünkü bu durumda *tüm* sandalyeler masanın köşesinde olurdu.

Soruma sabırsız bakışlarla karşılık verdi.

İç çekip yana kaydım. Masadakilerin dikkatini üzerimize çek-meye başlamıştık ve ben küçük de olsa herhangi bir olay çıkarmak istemiyordum.

Özel konuğunun yerine geçtiğim için Luisa’nın kızacağından endişeliydim fakat akşam ilerledikçe Christian’ın tuhaf takıntısının bana avantaj sağladığını fark ettim.

Artık Luisa’ya doğrudan erişimim vardı ve kadın yer değiştirdi-ğim için pek de kızmış gibi görünmüyordu. Ayrıca Raya lavaboya gitmek için müsaade istediğinde nihayet dikkatini bana vermişti.

“New York’a kadar geldiğin için teşekkür ederim. Sana diğerle-rinden daha çok zahmet olduğunun farkındayım.” İçeceğini yudum-larken Luisa’nın dev yüzüğü ışıldadı.

“Hiç önemli değil.” Delamonte’yle yemek davetini *kim* redde-derdi ki? “Bu yemeği asla kaçırmazdım.”

“Neden buraya taşınmadığını merak ediyorum. Moda sektörün-de ilerlemek istiyorsan New York’ta karşına daha çok fırsat çıkacak-tır.” Sesinde hem merak hem de hafif bir kınama vardı. Benim için daha kazançlı olacak bir yerde yaşamayı istemeyecek kadar kalın kafalı olduğumu düşünüyormuş gibiydi.

Sorusu bana dolaylı yoldan Maura’yı hatırlatınca boğazımda bir yumru belirdi.

“Aileme yakın olmak istiyordum.” Maura ailem sayılırdı, yani söylediğim şey *tamamen* yalan değildi. “Fakat yakın zamanda taşınmayı düşünüyorum.”

Bu da bütünüyle yalan değildi. Taşınmayı *aklımdan geçiriyordum*. Sadece yakın zamanda olmayacağını biliyordum.

“Bu arada, Moda Haftası’nda muhteşemdiniz. Tebrik ederim,” diyerek konuyu değiştirdim. Buraya özel hayatımı konuşmak için değil, bir anlaşma yapmak için gelmişim. “Pastel pardösülere özellikle bayıldım.”

Markanın yeni çıkardığı sonbahar/kış koleksiyonundan bahsedince Luisa’nın yüzü aydınlandı. Kısa süre içinde, geçen haftaki New York Moda Haftası’nda gördüğümüz trendler hakkında koyu bir sohbete daldık.

Moda Haftası’na şahsen katılamamıştım -*DC Style*, yalnızca Meredith gibi kıdemli editörlerin gitmesi için bütçe ayırmıştı- fakat heyecanla beklediğim defileleri internetten takip etmişim.

Raya lavabodan dönüp Luisa’yla hararetli bir sohbetin ortasında olduğumu görünce yüzünü astı.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Bir zamanlar Raya’yla arkadaştık. Hesabını iki yıl önce açtığında tavsiye için bana ulaşmıştı. Bildiklerimi seve seve onunla paylaşmıştım ama iki ay önce takipçi sayısı benimkini geçer geçmez mesajlarıma cevap vermeyi kesmişti. Son günlerde yalnızca bu tür etkinliklerde karşılaşıp selamlaşıyorduk, hepsi o kadardı.

Sosyal medyadaki hızlı yükselişi, seyahat alanında popüler bir *influencer* olan Adam’la ilişkisine bağlıydı aslında. Geçen yıl çıkmaya başladıklarında oluşturdukları içerikler viral olmuş ve ikisinin de hesapları yükselişe geçmişti.

Çapraz tanıtım yapmak ve halkın tıpkı röntgenciler gibi yabancıların aşk hayatlarını takip etme konusundaki arzusunu beslemek, sosyal medya sektöründe parlamanın en kolay yoluydu.

Ben ise neredeyse on yıldır blog yazarlığı yapıyordum ama ta-

kipçi sayım bir yılı aşkın süredir dokuz yüz bini görememişti. Tamam, yine de büyük bir takipçi kitlem vardı ve hepsi için (botlar ve Instagram'ın flört uygulaması olduğunu düşünen ürkütücü adamlar hariç) minnettardım ama bu gerçeği inkâr edemezdim.

Sosyal medya hesabım olduğu yerde sayıyordu ve nasıl canlandıracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Zihnimdeki düşünceler yüzünden Luisa'yla sohbetin ortasında duraksadım, ne söyleyeceğimi unutmuştum.

Bunu fırsat bilen Raya, av peşine düşmüş bir akbaba gibi araya girip, "Luisa, Delamonte'nin Milano'daki kumaş arşivi hakkında birkaç şey öğrenmek istiyorum," diyerek CEO'nun dikkatini tekrar üzerine çekti. "Adam ve ben bu ilkbahar İtalya'ya gideceğiz ve..."

Raya sohbetin dizginlerini başarılı bir şekilde yeniden ele geçirdiğinde sınırlarım bozuldu.

Sözünü kesmek için ağzımı açtım. Bunu yaptığımı gözümde canlandırabiliyordum fakat gerçek hayattayken kelimeler, yetiştirilme tarzımın ve küçüklüğümden beri süregelen sosyal kaygımın oluşturduğu filtreyi geçmeyi başaramıyordu.

Üç numaralı felaket.

Yerimde başka biri olsa onun bu yaptığını felaket olarak görmezdi ama benim beynim, aksilikle felaket arasındaki farkı her zaman ayırtıramıyordu.

"İyi iş çıkardın."

Kalbim Christian'ın sesiyle tekledi, ardından tekrar normal ritmine döndü. "Hangi konuda?"

"Luisa'yla sohbetin gayet iyi gitti." Kafasını diğer kadına doğru eğdi. Konuşmama dikkat ettiğini fark etmemiştim, tüm bu süre boyunca diğer tarafındaki konukla sohbet ediyordu. "Seni sevdi."

Ona şüpheli bir bakış attım. "Sadece beş dakika konuştuk."

"İzlenim bırakmak için bu kadar süre yeterli olur."

"Birini tanımak için bir dakika yetmez."

"Tanımak demedim." Christian şarabını dudaklarına götürdü.

Sözleri rahat olmasına rağmen oldukça netti. “İzlenim bırakmak dedim.”

“Sende nasıl bir izlenim bıraktım peki?”

Bu soru, aramızda canlı bir elektrik kablosu gibi tıslayarak kıvılcımlar saçtı ve odadaki tüm oksijeni emdi.

Christian kadehini damarlarımda nabız gibi atan bir netlikle masaya koydu. “Cevabını duymak istemeyeceğin sorular sorma.”

Göğsümde incinmeyle karışık bir şaşkınlık belirdi. “O kadar kötü müydü?”

Hatırladığım kadarıyla ilk görüşmemiz gayet sıradandı. Toplamda iki kelime falan konuşmuştuk.

“Hayır.” Sözcükleri tenimde hırçın bir dokunuş gibiydi. “O kadar iyiydi.”

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı.

“Ah.” Nefessiz kalarak yutkundum. “Pekâlâ. Eğer merak ediyorsan, senin hakkındaki ilk izlenimim çok şık giyinmiş olmandı.”

Aslında bu ikincisiydi. İlk izlenimim, Christian’ın sahip olduğu *yüzdü*. Öylesine mükemmel ve simetrik yontulmuştu ki, altın oranın en iyi örneği olarak ders kitaplarına basılmalıydı.

Ama Christian kafama bir silah dayasa bile bunu itiraf etmezdim.

Çünkü bunu söylersem, onunla flört ettiğimi düşünürdü ve işin içinden asla çıkamazdım.

“Bunu bildiğim iyi oldu.” Tatsız ses tonu geri dönmüştü.

Garsonlar tatlıları getirdiğinde başını iki yana sallayarak servisi reddetti.

Çikolatalı pastadan bir lokma aldıktan sonra olabildiğince rahat bir şekilde, “Luisa’nın beni sevdiğini nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Biliyorum.”

Eğer tüm konuşmalarını bu şekilde yürütüyorsa, şimdiye kadar kimsenin toplantı odalarında onu bıçaklamaya çalışmaması şaşkınlık vericiydi. Belki de deneyip başarısız olmuşlardı.

“Cevabımı alamadım.”

“Lu, yakın zamanda DC’ye gelmeyi düşünüyor musun?” Christian imalı yanıtımı tamamen görmezden gelip sanki Raya orada değilmiş gibi Luisa’yla olan sohbetlerini bölmüştü.

“Henüz bir planım yok.” Luisa ona meraklı bir bakış attı. “Neden sordun?”

“Stella bana erkek giyim çekiminiz için mükemmel olacak bir yerden söz ediyordu.”

Pastadan aldığım lokmayla neredeyse boğulacaktım.

“*Gerçekten mi?*” Luisa bana yenilenmiş bir ilgiyle bakıyordu. “Aslında mükemmel bir zamanlama, biliyor musunuz? Mekân sorumlumuz temaya uyacak ve abartılı olmayacak bir yer bulmakta güçlük çekiyordu. Nerede bu yer?”

“Şey...” Cevap bulmak adına beynimi zorlarken beni bu duruma düşürdüğü için Christian’a içten içe küfürler yağıdırıyordum.

DC’de hangi mekân, bir erkek giyim fotoğraf çekimi için uygun ki?

“Eski bir fabrika diyordun,” dedi Christian.

Kafamdaki ampul yandı.

Şehrin sınırında, birkaç kez çekim yaptığım eski bir endüstriyel bina vardı. Bu yer, 1980’lere kadar işleyen bir fabrikaydı fakat sonrasında sahibi genel merkezi Philadelphia’ya taşımıştı. Bu mekâna kimse sahip çıkmayınca bina bakıma muhtaç hale gelmiş, her tarafını çalılıklar ve sarmaşıklar sarmıştı.

Yolu biraz zorluydu ancak yıpranmış çelikle yeşilliğin oluşturduğu kontrast, özellikle de lüks çekimler için çarpıcı bir arka plan oluşturuyordu.

Christian orayı nereden biliyor?

“Doğru ya.” Küçük bir nefes verip Luisa’ya gülümsedim. “Mekânın bir adresi yok ama ilgilenirseniz size ya da ekip arkadaşlarınızdan birine oraya kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarım.”

Tırnaklarını masaya vurarak düşündü. “Olabilir. Sende örnek fotoğraflar var mı?”

Eski fotoğraflarımdan bazılarını ona gösterdiğimde kadının kaşları onaylarcasına kalktı.

“Ah, bunlar *mükemmel*. Bana gönderebilir misin? Mekân sorumlumuza göstereyim.”

Luisa linki gönderebilmem için bana telefon numarasını verirken kalbim heyecanla pır pır ediyordu. Ancak kafamı kaldırıp Raya ve Adam’ın benim olduğum tarafa bakışlar atarak hararetle fısıldaştığını görünce sevincim uçup gitti.

Anksiyete, tıpkı bir arı sürüsü gibi derimin altında vızıldıyordu.

Bu fısıltılar beni sınıfa girdiğimde herkesin kıkırdayıp elleriyle ağızlarını kapatarak konuştuğu ortaokul günlerime geri götürmüştü. Boyum çok erken uzamıştı; on üç yaşındayken, zorbalara için kolay bir hedef haline gelmeme neden olan çırpı gibi bir vücuda ve hantallığa sahiptim.

Sonraki yıllarda bedenimi kabullenmişim fakat anksiyete asla peşimi bırakmamıştı.

“Bize de anlatırsanız hep birlikte güleriz.” Christian’ın gelişigüzel ricası karanlık ses tonuyla birleşince Raya ve Adam’ın suratındaki sırıtişlar silinip gitti. “Komik bir hikâyeye sanırım.”

“Özel bir şey konuşuyorduk.” Raya gözlerini devirse de ifadesinde bir miktar gerginlik kalmıştı.

“Anlıyorum. Bir dahaki sefere böyle bir etkinlikte bunu yapmaya gayret edin. Düpedüz saygısızlık çünkü.” Christian kibar bir sesle sitem etmiş olsa da tavrında, Raya’nın yüzünün kıpkırmızı keşilmesine neden olacak bir küçümseme okunuyordu.

Adam ise kız arkadaşını savunmak yerine bakışlarını tabağına dikmişti. Yüzü bembeyazdı.

Etkileşim o kadar kısa sürmüştü ve o kadar alçak sesle yapılmıştı ki masanın geri kalanının durumdan haberi olmamıştı. Luisa bile bunu fark etmemişti, o sırada biriyle (muhtemelen mekân sorumlusuyla) mesajlaşmakla meşguldü.

“Teşekkürler,” dedim kısık sesle, Raya’yı kendim paylayacak kadar cesur olmayı diliyordum.

Christian mesafeli bir şekilde, “Sinirime dokunuyorlardı,” diye yanıtlamakla yetindi.

Buna rağmen mideme bir sıcaklık yerleşti ve yemeğin sonuna gelip diğerleriyle vedalaşana kadar benimle kaldı.

Yarım saat sonra davet mekânı olan evden ayrıldığımda, marka elçiliğini kapma şansım konusunda çok daha iyi hissediyordum. Tabii henüz hiçbir şey kesinleşmemişti. Christian ne derse desin, CEO'nun tercihinin Raya'dan yana olacağından hâlâ emindim.

Ondan bahsetmişken...

Adımlarını bana uydururken Christian'a yandan bir bakış attım. Luisa'nın evinden pek de uzak olmayan bir butik otelde kalıyordum ama Christian'ın orada kaldığından şüpheliydim. Muhtemelen şehir merkezinde bir evi vardı. Ya da en azından Carlyle veya Four Seasons gibi bir yerde kalıyor olmalıydı. Tasarımcı eli değmemiş, sekiz odalı bir otelde değil.

Köşeyi dönerken, "Beni takip mi ediyorsun?" diye takıldım.

Christian'ın varlığı kaldırımı hâkimiyeti altına almıştı. Gölgele ve etrafımızdaki havayı tamamen sarıyordu. Öyle sessiz ve ölümcüldü ki karanlık bile ona dokunmaya cesaret edemiyordu.

"Sadece otele sağ salım döndüğünden emin oluyorum," dedi yavaşça.

"Önce geçen gün yaptığımız araba yolculuğu, şimdi de bu. Kiraçlarına her zaman böyle hizmetler sunar mısın?"

Viski rengi gözlerinden dumanlı bir pırıltı geçtiğinde yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti. Fakat Christian ortada olan o bariz espriyi yapmaktan kaçındı.

"Hayır." Hiçbir zaman kendini açıklamak zorunda kalmamış birinin özgüveniyle, kısa ve öz bir cevap vermişti. "Masada sorduğun soruya cevap verecek olursam, Luisa'nın seni sevdiğini biliyorum çünkü ne zaman birinden etkilense onu arka plana atar ve hakkında emin olmadığı kişileri sorgular."

Ani konu değişikliklerine artık alıştığım için ona uyum sağlamakta güçlük çekmedim.

"Olabilir." Fakat ben gördüklerimden emindim. "Onu nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?"

Luisa ondan yirmi yaş büyüktü. Yine de bu bir fark oluşturmazdı. Genç erkeklerden hoşlanan pek çok orta yaşlı kadın vardı. Bu durum, Christian'ı gördüğünde yüzünün aydınlanmasını da açıklardı.

Adını koyamadığım bir sebep yüzünden kaşlarımı çattım.

“Yeğeni arkadaşım olur. Ayrıca hayır, Luisa’yla hiç yatmadım.” Sesinde her an gülecekmiş gibi bir tını vardı.

Yanaklarım daha da yanmaya başlamıştı ama neyse ki sesim sakin ve dengeli çıktı. “Bilgi için teşekkürler ancak aşk hayatınla ilgilenmiyorum,” dedim çenemi asilce havaya kaldırarak.

“Aşkla ilgili bir şey söylemedim, Bayan Alonso.”

“Peki, *seks* hayatınla ilgilenmiyorum.”

“Hmm, çok yazık.” Hâlâ gülecekmiş gibi görünüyordu.

Eğer beni sinir etmek için uğraşıyorsa başarılı olamayacaktı.

“Sadece senin için yazık,” dedim tatlı bir sesle.

Otelimin önünde durduk. Pencerelelerden taştan ışık Christian'ın yüzünün bir kısmına yansırken, diğer tarafına gölge düşürmüştü. Aynı anda hem aydınlık hem de karanlıktı.

Bir madalyonun iki yarısıydı.

“Bir şey daha.” Soluklarım beyaz buhar kümeleri halinde havaya yükseliyordu. “Bu akşam davete neden geldin?”

Luisa’yla arayı kapatmak için gelmediği belliydi, akşam boyunca yalnızca birkaç kelime etmişlerdi.

Gözlerinden bir gölge geçti ve o soğuk, kehribar yüzeyin arkasına saklandı. “Birini görmek istedim.”

Kelimeler aramızdaki kısa mesafede asılı kaldı. Ne kadar yakınlıştığımızı şu ana kadar fark etmemiştim.

Deri, baharat ve kış. Etrafımı saran tek şey buydu. Bir an sonra, Christian geri adım atıp kafasını yana yatırarak onaylamaz bir ifadeyle oteli inceledi. Bu hareketiyle konunun kapandığını net bir şekilde anlatıyordu.

Ağzımı açtım ama sonrasında tekrar kapatıp ona hafifçe çarparak yanından geçtim.

Döner cam kapıya ulaştığım anda, hissettiğim merak tereddütlerime karşı galip geldi.

Christian'ın gittiğini görmeyi bekleyerek arkamı döndüm fakat hâlâ basamakların en ucunda bekliyordu. Siyah saçları, siyah ceket ve yarısı gölgeler içinde kalmış yüzüyle son derece çarpıcı görünüyordu.

“Kimi görmek istedin?”

Havanın soğukluğundan ciğerlerim yanıyordu, yine de onun cevabını bekledim.

Bana sırtını dönmeden önce gözleri kısa bir an tehlikeyle parladı. “İyi geceler, Stella.”

Gecenin karanlığı onu tamamen içine çektikten sonra bile sözleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Sert bir nefes alıp vererek tenimi saran elektriği silkeledim.

Ancak odama girip telefonumu kontrol ettiğimde, aklımda ne Christian ne Luisa ne de Delamonte'ye dair bir düşünce kaldı. Dört numaralı felaket gelip çatmıştı.

Yemek masasında sürekli mesajlaşan o tiplerden biri olmak istemediğim için akşam boyunca telefonumu çantamdan çıkarmamıştım. Evet, Luisa birileriyle mesajlaşmıştı ama o ev sahibiydi ve ne isterse yapabilirdi.

Şimdiyse, profesyonel görünme çabamın geri tepmiş olabileceğini fark ediyordum; çünkü ekranım Meredith'ten gelen cevapsız arama ve mesaj bildirimleriyle doluydu. Sonuncusu yirmi dakika önce gelmişti.

Aman Tanrım.

Sorun neydi? Ne kadar zamandır bana ulaşmaya çalışıyordu acaba?

Onu ararken aklımdan binlerce olasılık geçiyor, kalbim boğazımda atıyordu. Avuçlarım terden yapış yapış olmuştu.

Belki de ofiste yangın çıkmıştı veya şu Prada çantayı geri göndermeyi unut...

“Stella. Sonunda sesini duymak ne hoş.” Patronumun buz gibi sesi, sırtımda bir sürünge geziyormuş gibi hissetmeme sebep oldu.

“Çok özür dilerim. Telefonumu sessize almıştım ve aradığını şimdi...”

“Nerede olduğunu biliyorum. Raya’nın Instagram hikâyelerinin arka planında seni gördüm.”

Meredith blog yazarlarını küçümsemesine rağmen sosyal medyayı takip etmekten geri kalmıyor, bunu rakipleri gözlemlemek ve moda akımlarının zirvesinde kalmak için yaptığını söylüyordu.

Muhtemelen buradaki ironiyi gören tek kişi bendim.

Güçlkle yutkundum. “Bir sorun mu var? Nasıl yardımcı olabilirim?”

Cumartesi gece yarısı olması önemli değildi. Dergide asistan olarak çalışan kişiler, özel hayatlarıyla işleri arasında bir denge kurmayı hayal bile edemezlerdi.

Meredith soğuk bir sesle, “Önümüzdeki hafta yapılacak fotoğraf çekimiyle ilgili bir sorun vardı ancak sen eğlenirken biz hallettik,” diye cevap verdi. “Bunu pazartesi konuşacağız. Sabah tam yedi buçukta odamda ol.”

Hat sessizleşti. Meredith’in bu akşam sınırı geçtiğimi görmezden gelmesi konusundaki tüm umutlarım suya düşmüştü.

İçimden bir ses, pazartesi sabahı saat tam sekizde işsiz biri olacağımı söylüyordu.

BÖLÜM 4

Stella

"KOVULDUN."

Tek kelime. Üç hece. Aslında cumartesi akşamki fiyaskodan sonra bunları duymaya psikolojik olarak hazırlanmıştım ama buna rağmen mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Nefes al; bir, iki, üç. Ver; bir, iki, üç.

İşe yaramadı. Oksijen boğazımdaki düğümden aşağı inemiyordu. Karşımda oturan Meredith'e bakarken görüşümde minik siyah noktalar yüzmeye başlamıştı.

Patronum sanki on saniye içinde hayatımı enkaza çevirmemiş gibi kahvesini yudumlayıp *Women's Wear Daily* dergisini okumaya devam etti.

"Meredith, eğer ben..."

"Yapma." Manikürlü elini kaldırırken yüzünde sıkkın bir ifade vardı. "Ne diyeceğini zaten biliyorum, fikrimi değiştirmeyeceğim. Bir süredir seni izliyor ve hevesizliğini görüyorum, Stella. Cumartesi akşamı bardağı taşıran son damla oldu."

Dilimi öyle sert ısırmıştım ki ağızma bakırımsı kan tadı dolmuştu.

Hevessizlik mi? *Hevessizlik* mi demişti gerçekten?

Her gün ofise ilk gelen ve eve gitmek için en son ayrılan kişiydim. Fotoğraf çekimlerinde, karşılığını doğru düzgün alamamam da işin yüzde seksenini ben yapıyordum. Chanel'in sınırlı sayıda ürettiği bir tasarım elbisenin *Paris'ten* yirmi dört saat içinde getirilmesini sağlamak gibi akılalmaz istekler karşısında bir kez bile şikâyet etmemiştim.

Eğer bu hevessizlikse, ciddi bir bağlılığın nasıl olacağını gerçekten düşünemiyordum.

"Evet, bunu fark ettim," dedi Meredith. Sessizliğimi bir onaylama olarak algılamıştı. "İtiraf ediyorum, modadan iyi anlıyorsun. Fakat senin pozisyonunda olmak isteyen ve modadan anlayan binlerce kız var. Burada olmak istemediğin açıkça görülüyor. Seninle ne zaman konuşsam bunu gözlerinde görüyorum. Dürüst olmak gerekirse, seni en başından işe almamamız gerektiğini düşünüyorum. Blogun rakip olarak kabul edilebilecek bir popüleriteye sahip ve sözleşmemiz çalışanlarımızın rekabetçi iş alanlarına girmesini açıkça yasaklıyor. Seni daha önce kovmamamızın tek nedeni, ek işinin buradaki çalışmalarına engel olmamasıydı." Meredith kahvesinden bir yudum daha aldı. "Cumartesi akşamı maalesef engel oldu. Gün sonunda bir e-posta ve resmi fesih evraklarını almış olacaksın."

İşimi kaybetme ihtimali karşısında ciğerlerim panikle sıkışırken kalbimde bir başka duygunun daha uyandığını hissettim.

Öfke.

Meredith istediği kadar bahane sunabilirdi ama ikimiz de biliyorduk ki beni kovmak için yıllardır can atıyordu. Blog yazarlarının sektöre getirdiği değişiklikleri beğenmeyen örümcek kafalılardan biriydi ve kızgınlığını benden çıkarıyordu.

Çalışanlarına daha iyi davransaydın belki daha hevesli görünürdüm. Bu konuda böyle özgüvensiz olmasaydın blogumun bu dergiye zarardan çok fayda getireceğini görebilirdin. Ayrıca geçen

hafta blogda yayımladığım ten rengine göre giyinme rehberine bir göz atsan iyi olur çünkü bluzunun rengi, teninin rengini boğuyor.

Karakterime hiç uymayan hakaretler dizisi dilimin ucuna kadar geldi fakat ağızımdan dökülüp sektörde kara listeye alınmama neden olmadan önce onları yuttum.

Tek istediğim moda alanında çalışmak ve Maura'ya yakın olmaktı. Ebeveynlerimin “bir Alonso'ya daha çok yakışacak” türden bir iş bulmam için yaptıkları ısrarlara rağmen şehirde kalmayı ve *DC Style*'da çalışmayı bu yüzden istemiştim.

Başkaları için pek çok şeyden feragat etmiştim ancak hayalim onlardan biri olmak değildi. İşten kovulduğum için artık bu da ellerimden kayıp gitmişti.

“Anlıyorum.” Göğsüm mengeneyle sıkılırken kendimi gülümsemeye zorladım.

“Öğlene kadar eşyalarını topla,” diye ekledi gözlerini bilgisayarındaki ayırmadan. “Boş kutular masanda hazır.”

Patronun odasından çıkıp masama doğru ilerlerken tüm bedenim aşağılanma hissiyle kaplanmıştı. Kovulduğumu herkes biliyordu. Bazıları bana acımayla bakıyor, bazılarıysa pis sırıtışlarını gizlemeye zahmet bile etmiyordu.

Fakat ofistekilerin tepkileri, haberi aldıklarında ailemin vereceği tepkinin yanında bir hiç olacaktı. Ebeveynlerim, Thayer Üniversitesi diplomamı moda sektöründe bir kariyer için “israf etmemi” zaten hiç onaylamıyorlardı. Bir de kovulduğumu öğrenirlerse...

Ellerimin titrediğini fark eder etmez kendimi topladım. Eski iş arkadaşlarıma terlediğimi görme zevkini yaşatmayacak, eşyalarımı olabildiğince onurlu bir şekilde toplayıp bu ofisten sırtım dimdik ayrılacaktım.

Her şey yoluna girecek. Her şey yolunda.

Bir Uber aracıyla yaptığım eve dönüş yolculuğu tamamen bulanıktı. Olanları öğrendiklerinde ailemin yüzlerinin alacağı şekli hayal etmekten kendimi alamıyordum. Düş kırıklığı, yargılama ve

en kötüsü de “sana demiştik” sessizliği muhtemelen yapacağımız konuşmanın yarısını oluşturacaktı.

Sana bir moda dergisinde çalışmanın sürdürülebilir olmadığını söylemiştik.

Sana bloguna o kadar zaman ayırmayı bırak demiştik. O bir hobi, iş değil.

Diplomanla daha anlamlı bir şey yapmanı söylemiştik. Annen gibi çevre avukatı olabilir ya da en azından saygın bir gazetede çalışabilirdin.

Ayrıca bu tepkiler, işten kovulmamın pek çok sonucundan sadece biri olacaktı.

Cüzdanıma gelecek darbeyi ya da başka bir iş bulup bulamayacağımı daha düşünememiştim bile.

Göğsüm baskıyla dolup şişmişti ama kendimi kaybetmeden daimi varmayı başardım.

Oturma odama adım atıp gözlerimi yumarak yere çöktüğümde ofis eşyalarımı koyduğum kutular da gürültüyle zemine çarptı.

Her şey yolunda.

Her şey yolunda.

Her şey yolunda.

Bu sessiz mantrayla sığ nefeslerimi düzene sokmayı başardım.

Dünyanın sonu değildi ya. İnsanlar her gün işlerini kaybediyordu. Ayrıca blogumdan ve marka işbirliklerinden para kazanmaya devam edecektim.

Bunun yanı sıra, fazladan nakit elde edebilmek için gardırobumdan birkaç parçayı satışa çıkarabilirdim. Tasarımcı ürünleri olsalar da kazanacağım miktar çok yüksek olmazdı ama hiçbir şey olmasından iyiydi.

İşler iyice kötüye giderse, son seçenek olarak geçmişte geri çevirdiğim yüksek ücretli ortaklıkları kabul edebilirdim.

Ürünlerini çok sevmediğim markalarla işbirliği yapmayı reddediyordum. Giydiğim kıyafetler veya kullandığım ürünler hakkında bu kadar takıntılı olmam ise Brady’yi deli ediyordu. Kazanç potan-

siyelim önemli ölçüde azalıyordu, buna rağmen para için inanmadığım bir şeyin tanıtımını yapmaktansa daha az kazanmayı tercih ederdim.

Tabii ki bu durum tam zamanlı bir işten maaş aldığım zamanlarda geçerliydi.

Her şey yolunda.

Her şey yolunda.

Her şey...

Telefonumun tanıdık zil sesi, düşüncelerimin spiralinde kaybolmamı engelleyip beni kendime getirdi.

Gözlerimi açılmaya zorlayıp ekrana baktım.

Brady.

Bir an için onu sesli mesaja yönlendirmeyi aklımdan geçirdim fakat beklemede olan işbirliklerimin birinden haber gelmiş olabilir-di. Şu anda ücretli herhangi bir işi kabul edebilirdim.

Yani... hemen hemen her işi.

“Alo?” Sesim pürüzlü ve boğuk çıkıyordu ama en azından ağlamıyordum.

“Nasıl gitti?” Arka plandan gelen korna sesi Brady’nin sesini bastırmıştı. “Bütün aramalarımı görmezden geldin! Hemen bana tüm detayları anlatıyorsun.”

Şakağımın gerisinde bir ağrı başlamıştı. “Ne nasıl gitti?”

“*Delamonte*’den bahsediyorum.” Ses tonu, “*Başka ne olabilir ki?*” der gibiydi. “Küçük bir kuş, daveti *gerçekten de* bir elçi seçmek için verdiklerini fısıldadı. Eee? Seni sevdiler mi, yoksa sevdiler mi?”

Delamonte’yi hatırlamak modumu daha da düşürmekten başka bir işe yaramamıştı. “Beni sevdiler. Ama Raya’yı sevdikleri kadar değil.”

Christian ne söylemiş olursa olsun Delamonte’den bir şey beklemem gerektiği konusunda emindim. Küçük bir dergideki işimi bile koruyamamışken dünyanın önde gelen moda markalarından birinin elçisi olmayı nasıl başaracaktım?

Aslında ikisi teknik olarak birbiriyle bağlantısı olmayan şeylerdi ancak şoktan uyuşan paniklemiş zihnim aradaki farkı kavrayamıyordu.

Brady kısa bir duraksamadan sonra patladı. “Sen benimle kafa mı buluyorsun? Raya’nın son gönderisinde giydiği çizmeleri gördün mü acaba? Üzerinden rüküşlük akıyor. Hiç Delamonte’nin tarzı değil. Delamonte, *sensin!* Lanet olsun, estetik açıdan onlar için o kadar mükemmelsin ki sanki... sanki seni süper gizli laboratuvarlarında falan üretmişler.”

“Evet ama Raya’nın takipçisi benden daha fazla ve onun Adam’ı var. Bir taşla iki kuş.”

Kendime acımdan nefret etsem de bir kere başladığımda duramıyordum.

Yıllardır bir milyon takipçiye ulaşmak için çabalıyordum. Raya ise *benim* verdiğim ipuçlarını kullanarak hazırladığı ve yeni erkek arkadaşını gösterdiği ikiden az gönderiyle sosyal medyada patlamıştı.

Bildiklerimi paylaşmak benim için hiç sorun değildi. Hayatı çoğunlukla bir yarış alanı olarak görmezdim. Fakat Raya’nın nasıl başardığını bilmenin canımı yaktığını da itiraf etmem gerekiyordu.

“Hesabı sadece Adam sayesinde o kadar büyüdü. Adam’ınki de onun sayesinde,” diye homurdandı Brady. “Bunu söylemekten nefret ediyorum ama şu anda *influencer* çiftler çok revaçta. Bireysel hesapların o kadar hızlı büyüdüğünü görmek neredeyse imkânsız. Bu ne kadar sapkınca olsa da insanlar başkalarının aşk hayatını takip etmeye bayılıyor.”

Alaycı bir şekilde güldüm. “Romantik bir ilişkimin olmaması ne kötü.”

Romantik partner bulma açısından, bu şehir en iyi deyimle iç karartıcıydı.

Gerçi artık tüm zamanımı vereceğim bir iş olmadığına göre bunu düşünebilirdim.

İşten kovulduğumu Brady’ye söylemeden önce kendim iyice

sindirmeye karar verdim. Bu konuda konuşmak durumun gerçek olduğunu kanıtlayacaktı ve şu anda kısa süreliğine de olsa hayal dünyasında yaşamaya ihtiyacım vardı.

Brady o kadar sessizdi ki bir an için hattın kesildiğini sandım. Menajerim *asla* bu kadar sessiz kalmazdı. Ancak ekrana baktığımda aramanın devam ettiğini gördüm. Tam konuşmaya girecektim ki sonunda tekrar konuşmaya başladı.

“Evet. Ama istersen *olabilir...*” dedi yavaşça.

Baş ağrım biraz daha arttı. “Neyden bahsediyorsun sen?”

“Sana bir sevgili bulmaktan bahsediyorum. Bir düşünsene...” Sesi heyecandan tizleşmişti. “Takipçilerin biriyle çıktığını *hiç* görmediler. Çünkü kimseyle çıkmıyorsun, değil mi? Peki ya görselerdi ne olurdu? *Çılgına* dönerlerdi! Ayrıca viral olan bir sürü çift içeriği var. İnsanlar bunları izlemeyi çok seviyor. Göz açıp kapayınca kadar bir milyon takipçiye ulaşırsın. Ve eğer bu gerçekleşirse Delamonte’nin dikkati sana yönelir. Söylentilere göre, son kararı vermelerine daha birkaç hafta varmış. İnan bana. Seni zaten seviyorlar... sevdiklerinden *eminim*. Kendini biraz daha göstermelisin sadece, hepsi bu kadar.”

Ağzım bir karış açık kalmıştı.

“Şaka mı yapıyorsun sen? Takipçi kazanmak ve bir markanın elçiliğini almak için biriyle yalandan çıkmam ben.”

“O zaman dürüst ol. Adama her şeyi baştan anlat. *Sahte* bir sevgili bul. Bundan bir şekilde kazançlı çıkacak biri elbette olacaktır.”

“Başka bir *influencer* mı mesela?” Düşüncesi bile saçmaydı.

Brady’nin önerdiği şeyi yapmamın *imkânı yoktu*. “İlgi çekici” olmak için sevgili yapma fikri tüylerimi diken diken ediyordu.

Kadınların, kocalarının onayı olmadan hiçbir yere gidemediği ya da hiçbir şey yapamadığı günleri geride bırakmıştık. Yine de üzücü gerçek şuydu ki; değerimiz hâlâ bir partnere “sahip olma” yeteneğimize bağlıydı. Yani en azından toplumun gözünde böyleydi.

İnsanların bana *neden* henüz bir erkek arkadaşım olmadığını sık sık sorması da bunun kanıtıydı. Sanki bekâr olmak kendi tercihim

değilmiş, çözmem gereken bir sorunmuş gibi. Veya bir partnerim olmaması *benim* bir şekilde eksik olmam yüzündenmiş gibi.

Randevuya çıkmaya kesinlikle karşı değildim. Kendileri için doğru olan kişiyi bulan arkadaşlarım adına çok mutluydum ve eğer doğru kişiyle karşılaşırsam, ben de bu tür bir ilişkiye açıldım.

Fakat doğru insanı, sosyal medya takipçisi kazanmak ve kariyerimi ilerletmek için yapacağım bir hileyle bulamayacağımdan fazlasıyla emindim.

“Başka bir *influencer* olabilir, evet,” dedi Brady düşünceli bir şekilde. “Ya da yanında güzel bir kadın olmasından fayda sağlayacak biri.”

Midem çalkalandı.

“Bu çok ucuz bir düşünce tarzı, böyle bir şey asla olmaz.” Kafamı iki yana salladım. “Gerçek *ya da* sahte bir ilişki için ne zamanım ne de enerjim var.”

“Stella, bunu *hem* arkadaşın *hem de* menajerin olarak söylüyorum.” Sesi daha önce hiç duymadığım kadar ciddiydi. “Delamonte anlaşmasını istiyor musun? Bir milyon takipçiye ulaşmak istiyor musun? Raya’ya ve senin başarısız olduğunu görmek için ölüp biten diğer kızlara zirvedeki yerini nasıl koruduğunu göstermek istiyor musun? Eğer cevabın evetse, kendine bir erkek arkadaş bulmalısın.”

Brady’nin sözleri telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre daha zihnimde yankılanmaya devam etti.

Yirmi birinci yüzyıldaydık. Gündemde kalmak için bir sevgiliye ihtiyaç *duymamalıydım*.

Ancak bunu itiraf etmek istemesem de menajerim haklıydı. Ünlülerin yeni albümlerinin çıkışından veya yeni filmlerinin tanıtımından hemen önce sihirli bir şekilde sevgili yapmasının ya da bekâr politikacıların seçimlerde daha az başarılı olmasının bir sebebi vardı.

Şakağımı ovuşturdum.

Sahte erkek arkadaş fikri kulağa çok saçma geliyordu ama... Gerçekten de *o kadar* saçma mıydı?

Film yıldızları reklam için birileriyle “çıkabiliyorsa” bunu ben de yapabilirdim. Ünlü olmasam da prensip aynıydı sonuçta.

Bunu aklımdan geçirdiğime inanamıyorum.

Instagram sayfamı açıp profilimin en üstündeki sayıya baktım. 899B. Bir yıldan uzun süredir bu sayıda takılı kalmıştım ve bu gerçek bana hayatta nereye gittiğimi hatırlatıyordu, yani hiçbir yere. Aynı şehirde, aynı rutini yaşıyıp duruyordum.

Bir milyon takipçi ve bunun temsil ettiği şey gözlerimin önünde tıpkı bir pırlanta gibi cazibeyle parlıyordu.

Onaylanma. Yeni fırsatlara ve başarıya ulaşma.

Eğer elimi azıcık uzatırsam...

899B, ekrandan bana alay eder gibi baktı.

Değerimi takipçi sayımla ölçmemem gerektiğini biliyordum fakat bu sayı gelirim ve geçim düzeyimi gerçekten de etkiliyordu.

Belki de sebebi egoydu.

Belki hesabımı büyütme için akıttığım kan, ter ve gözyaşının boşa gitmediğini kendim de dahil herkese kanıtlamak istiyordum.

Ya da belki menajerim haklıydı ve artık bir şeyleri değiştirmenin vakti gelmişti.

Sebepler her ne olursa olsun, Instagram'dan çıkıp rehberime girmem için yeterince ikna ediciydi.

İsim listesine bakarken gözlerim içgüdüsel olarak erkeklere odaklandı.

Bunu aklımdan geçirdiğime inanamıyorum.

Eh, bir işim ya da kaybedecek bir şeyim yoktu... tabii dürüstlüğümden başka.

Ne yazık ki, dürüstlük faturaları ödemiordu. Ayrıca cinayet işliyor ya da hırsızlık yapıyor değildim sonuçta. Çevrimiçi kimliğimi gündemde tutmak için küçük, beyaz bir yalan söyleyecektim. Hepsi bu kadardı.

Dişimi altdudağıma geçirdim.

Ve kendimi vazgeçirmeden önce gözüme iyi görünen ilk ismin üzerine tıkladım.

"Selam Trent, ben Stella. Biliyorum, uzun zaman oldu ama sana bir şey sormak istiyordum..."

BÖLÜM 5

Stella

HAYATIMDAKİ BEKÂR, HETEROSEKSÜEL ERKEK SAYISINI daha fazla sanıyordum.

Tüm rehberimi elden geçirdikten sonra sahte erkek arkadaş rolüne uyabilecek üç potansiyel aday bulmuştum ve felaket gibi geçen iki randevunun ardından bu sayı bire düşmüştü.

Randevuya çıktığım ilk adam bana kripto satışı yapmaya çalışmış, ikincisiyse ana yemekle tatlı arasında ona tuvalette sakso çekmemi istemişti.

Üçüncü randevumun vakti geldiğinde iyimserliğim sönmek üzere olan bir kor halindeydi. Buna rağmen son umudum olan o minik kıvılcıma tutundum.

Gerçekten de başka umudum kalmamıştı.

Delamonte'nin ne zaman karar vereceğini kimse bilmiyordu ancak yaklaşmış olmalıydı. Sahte sevgili bulmak, Instagram'da birkaç fotoğraf paylaşmak ve hesabımı uykudan uyandırmak için sahip olduğum vakit kısıtlıydı. Rekabetçi marka anlaşmaları söz konusu olduğunda en küçük bir yardım bile çok işe yarardı.

Dünyanın en iyi düşünülmüş, en mükemmel planını yapmış de-

ğildim ama *en azından* bir planım vardı. Ne kadar delice olursa olsun hayatımın kontrolünü elime aldığımı hissettiriyordu. Tamamen çaresiz olmadığımı, geleceğimi şekillendirmek için hâlâ fırsatım olduğunu bilmek şu anda ayakta kalmamı sağlayan tek şeydi.

“Üçüncü seferde şans vardır,” derken sesim eşit ölçüde umut, bitkinlik ve biraz da kendime karşı hissettiğim nefretle doluydu.

Kendimi, Brady’nin deyimiyile bir erkek arkadaş planına atmıştım çünkü başka seçeneğim yoktu. Gerçi başarılı bir planın neler gerektireceğini düşündüğümde bir parçam ürküyordu.

Yalan söyleyecek, insanları kandıracak, olmadığım biri gibi davranacaktım.

Yıllar boyunca takipçilerimle yakın ilişkiler geliştirmiştım. Bazıları üniversitenin birinci senesinde, kampüsten kalitesiz fotoğraflar paylaştığım zamanlardan beri benimleydi.

Ve onların güvenine ihanet etme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Fakat Maura’yı da yarı yolda bırakamazdım. Ayrıca dürüst olmak gerekirse, bir milyon takipçim olmasını *gerçekten* istiyordum.

Bu benim için büyük bir dönüm noktası olacaktı. Önümde çeşitli fırsat kapıları açılacaktı ve ebeveynlerime düşündükleri gibi bir hayal kırıklığı olmadığımı ispatlayacaktım.

Arkadaşlarım mükemmel bir ailem olduğunu düşünüyordu. Onlara gerçeği hiç söylememiştim çünkü bu çok önemsiz bir problemmiş gibi görünüyordu. Dünya yargılayıcı ailelerle doluydu.

Ancak bu canımı acıtmadığı anlamına gelmiyordu.

Annem ve babam bunu sıklıkla dile getirmiyor olsalar da bana baktıkları her anda gözlerinde beliren hayal kırıklığını görebiliyordum.

Derin bir nefes alıp elbisemin önünü düzelttim ve koridordaki aynada son kez kendime baktım.

Saçlarımı zarif bir topuz haline getirmiş, küpelerimle görünüşüme şıklık katmıştım. Rujum kışın etkisiyle matlaşan tenime canlılık getiriyordu.

Mükemmel.

Asansöre bindim ve aşağıya inene kadar e-posta kutumu açıp Delamonte'den ya da geçen hafta iş başvurusu yaptığım yerlerden haber olup olmadığını kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu.

Ama hiç haber olmaması da iyi haber anlamına gelirdi, değil mi? En azından, Delamonte konusunda öyle olabilirdi.

Yeni marka elçilerini duyuran bir e-posta ya da basın bülteni gelene kadar olumsuz düşüncelere kapılmamalıydım. Yanlış *manifest* gibi bir şey yapıp istemeden anlaşılmayı kaybetmek istemiyordum.

Asansör kapıları bir *ding* sesiyle açıldı. Dışarı adım atarken başparmağımı kolyemden sarkan doğal taşlarda gezdirdim. Aşkta şans için pembe kuvars, genel olarak iyi enerji için de sitrin takmıştım.

Umarım işe yararsınız.

“Merhaba, Stella!” Resepsiyondan yükselen hevesli ses, dikkatimi yavru köpek gözleriyle bana bakarak kocaman gülümseyen görevlinin üstüne çekti.

Kolyemi bırakıp gülümsedim. “Merhaba, Lance. Yine gece me-saisine mi kaldın?”

“Ekipteki en genç kişi olunca böyle oluyor.” Abartılı bir şekilde iç geçirdikten sonra beni süzdü. “Ne kadar da şıksın. Randevuya mı çıkıyorsun?”

Çok kısa bir an için *ondan* sahte erkek arkadaşım olmasını istemeyi aklımdan geçirdim ama sonrasında bundan hemen vazgeçtim. Bu pek çok sebepten ötürü mantıksız olurdu, bu sebeplerin en küçüğü ise onun yaşadığım apartmanda çalışması olabilirdi.

“Evet.” Kendi etrafımda dönüp metalik eteğimin dizlerimin etrafında havalanmasını sağladım. Bu eteği üzerime oturan siyah bir kazak ve çizmelerle kombinleyerek şık bir ilk randevu görünüşünü hedeflemiştim. “Nasıl görünüyorsun?”

“Güzel görünüyorsun.” Sesinde hüznünlü bir ton vardı. “Zaten her zaman...”

Lance sözünü bitiremeden sert bir duvara çarptım ve düşecek gibi olunca içgüdüsel olarak uzanıp bu duvara tutundum.

Parmaklarım yumuşak yünle erkeksi bir sıcaklığa dokunmuştu.

Çarptığın şey bir duvar değil, dedi sersemlemiş zihnim.

Bakışlarım siyah takım elbisenin sivri kesimli klapalarından yukarıya kaydı. Bembeyaz gömleğin açık yakasından görünen güçlü, erkeksi, bronz tene ve mükemmel hatları hoşnutsuzlukla çarpılmış yüze baktım.

“Bayan Alonso.” Christian’ın soğuk sesi tüylerimi diken diken etti. New York’taki akşam yemeğinde bana eşlik ederken gösterdiği yarı samimi tavırdan eser yoktu. “Yine çalışanlarımın dikkatini dağıtıp onları işlerinden mi alıkoyuyorsunuz?”

Yine mi? Bir keresinde Lance elimdeki paketi asansöre kadar taşımama yardım etmiş ve arkamdaki apartman sakini fazladan iki dakika beklemek durumunda kalmıştı fakat bunun dışında kimsenin dikkatini dağıtmamıştım.

Elimi Christian’ın göğsünden çektim. Yayıdığı sıcaklık öyle yoğundu ki geri adım atıp gücünü artırdığım gülümsememle ona bakarken bile bunu hissedebiliyordum.

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru.

“Sohbet ediyorduk sadece. Bir konuda Lance’in fikrini almak istemiştım ama burada olduğuna göre sana da sorabilirim.” Tekrar döndüm. “Ne düşünüyorsun? Kıyafetim bir randevu için uygun mu sence?”

Kendi etrafımda attığım turu tamamlayamadan Christian’ın eli koluma dolandı.

Kafamı kaldırdığımda hoşnutsuzluğunun başka bir şeye dönüştüğünü gördüm. Daha tehlikeli bir şeye.

Fakat gözlerimi kırptığımda o karanlık bakış yok olmuş, yerini her zamanki kibar kayıtsızlık almıştı.

Nedense bu beni daha çok huzursuz etti.

“Randevuya çıkıyorsun.”

Christian'ın her soruyu... düz bir cümleye dönüştürme yeteneği vardı.

“Evet.” İçimde alışılmadık bir muziplik patlaması hissettim. “Biriyle karşılıklı akşam yemeği yediğin, bir şeyler içtiğin, belki biraz da el ele tutuştuğun bir etkinlik. Size yabancı bir konsept olabilir ama bir ara bunu denemelisiniz, Bay Harper. İyi gelecektir.”

Belki şakacı tavrım onu biraz rahatlatırdı.

Tüm çekiciliğine ve zenginliğine rağmen, ne zaman karşılaştık onu kolundaki Audemars Piguet saatinin yayı kadar gergin görüyordum. Gerginliği yürüyüşünden, omuzlarının duruşundan ve doğal olmayan kusursuzluğundan belli oluyordu.

Saçının bir teli bile asla yerinden oynamıyor, giysilerinde tek bir tüy bile olmuyordu.

Christian Harper, duyguları dahil her şeyi kontrol etmekte başarılı bir adamdı.

Kafasını eğip bana bakarken çenesini öyle sıkmişti ki neredeyse dişlerinin gıcırdadığını duyacaktım. “Ben kimsenin elini tutmam.”

“İyi, el ele tutuşmak yok. Bunun yerine nehir manzaralı bir bankta sarılarak oturmak, birkaç tatlı söz fısıldamak ve iyi geceler öpücüğü vermek de olabilir. Uygun mudur?”

Dudaklarının kıvrılışı karşısında ağzımın ucuna kadar gelen kahkahayı yuttum. Surat ifadesini gören bir kişi, ondan fokurdayan bir asit kazanına atlamasını istediğimi zannederdi.

“Sen normalde randevuya çıkmazsın.”

Gülüşüm solarken yerini hafif bir kızgınlık aldı. Bu adam her şeyi bildiğini sanıyordu. “Nereden biliyorsun? Buraya taşındığımdan beri yüz defa randevuya çıktım belki.”

“Çıktın mı?”

Kahretsin. Vücudumdaki tüm hücreler gözlerindeki o bilmiş bakışları silmemi istese de yalan söyleyemezdim.

“Konumuz bu değil,” dedim. “Tamam, yüze ulaşmamış olabilir ama birkaç defa çıktım.”

İki kez çıkmıştım ve onlar da flört etmekten neden nefret ettiğimi hatırlatan test randevularıydı. Ancak elbette, Christian'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Bu akşamki randevun nerede?”

“Bir barda.”

“Ne kadar spesifik bir cevap.”

“Nerede olduğu seni ilgilendirmez.” Ona keskin bir bakış attım. Christian'ın gülümsemesi sesindeki keskinliği yumuşatmıyordu. “Sana randevunda iyi eğlenceler, Stella.”

Konuşma bitmişti. Eh, zaten ben de sona ermesini istiyordum çünkü buluşmaya geç kalmıştım.

Buna rağmen randevu yerine doğru ilerlerken görüşeceğim adama odaklanmayı bir türlü başaramadım.

Aklım viski rengi gözlerde ve simsiyah takım elbisede takılı kalmıştı.

*

Yarım saat sonra, Christian'la birlikte apartmanın lobisinde kalmış olmayı diliyordum çünkü randevu tam da beklediğim gibi gidiyordu: Berbat.

Klaus, DC'de yaşayan birkaç erkek moda blog yazarından biriydi ve etkinliklerde yaptığımız sohbetlerde onun sevilebilir biri olduğunu düşünmüştüm.

Ne yazık ki bu kısa sohbetler, uzun bir konuşmamın ardından açıkça ortaya çıkan şeyi anlamama yetmemişti.

Klaus devasa bir pislikti.

“Onlara bedavaya iş yapmadığımı söyledim. Hayır işi olduğunu anlıyorum ama ben *lükse* önem veren bir blog yazarıyım.” İkinci el Rolex'ini düzeltti. “Benim hangi kısmım, ‘*Kanser farkındalığı için ücretsiz gönderi paylaşırım,*’ diyor? Elbette, bunun harika bir amaç olduğunu biliyorum,” diye ekledi aceleyle. “Ama çekim yapıp gön-

deri paylaşmak zaman alan bir şey. Onlara normal ücretimden yüzde on indirim bile teklif ettim ama reddettiler.”

“Buna hayır işi denmesinin bir sebebi var.” İçkimi bitirdim. Yirmi dakikada iki kadeh şarap içmiştim. Bu benim için bir rekordur. Ayrıca, burada olmayı *hiç* istemediğimin bir kanıtıydı. Fakat Klaus son umudumdur, bu yüzden sesimi çıkarmıyordum. Belki de niyeti kötü değildi ancak kendini doğru bir şekilde ifade edemiyordu. “Her gönderi için binlerce dolar ödemeleri mümkün değil.”

“Her gönderi için ödeme yapmalarını istemedim. Bunun için *bana* ödeme yapmalarını istedim.”

Yüce Tanrım, bana güç ver.

“Ben o kampanyaya ücretsiz katıldım. Bir saatimi bile almadı ve bunun yüzünden ölmedim,” diye belirttim.

Hayır kurumlarına karşı zaafım vardı. Eğer yürüttükleri iş yalsalsa bu tür işbirliklerinin neredeyse tamamını kabul ediyordum. Brady ise çoğu ücretsiz olduğu ve kendisi de bir şey kazanamadığı için bu tür işlere sinir oluyordu.

Klaus güldü. “Evet, öyledir. Eh, kadınlarla erkeklerin arasındaki fark da bu, değil mi?”

Omurgam kaskatı kesildi. “Bu ne demek şimdi?”

“Çoğu erkek değerinin karşılığını almayı istiyor, kadınların çoğu ise bunu istemiyor.” Rahatça omuz silkmesi gözümün seğirmesine neden oldu. “Bu bir hakaret değil, gözlem. Sonuçta birileri para kazanmak zorunda, öyle değil mi?”

Parmaklarım şarap kadehimin sapına dolandı.

Birden kadehin boş olmamasını diledim. Birinin suratına içki fırlatmayı hiç bu kadar çok istememiştim.

Değerinin karşılığını isteme konusunda tamamen *haksız* sayılmazdım fakat ses tonu öyle küçümseyiciydi ki diğer her şeyi gölgede bırakıyordu. Ayrıca, onca şeyin arasından bir kanser vakfını önemsiz ve sıradan görüyordu.

“Klaus.” Dengeli sesim, kanımda kaynayan öfkeyi dışarıya belli et-

miyordu. “İçki için teşekkürler ancak randevumuzun sonuna geldik.”

Saçıyla oynamayı bırakıp bana boş bakışlarla baktı. “Pardon?”

“Birbirimize uyumlu değiliz. Zamanımızı boşa harcamayalım.”

Seninle bir dakika daha geçirmektense bir Christian Louboutin topuğuyla gözümü oymayı tercih ederim, diye ekledim sessizce.

Klaus’un yüzü öfkeyle kıpkırmızı kesildi.

“Her neyse.” Ayağa kalkıp sandalyesinin arkasından ceketini çekip aldı. “Ben de zaten sana acıdığım için kalmıştım. İnsanların söylediği kadar ateşli değilsin.”

Takipçi satın alan ve kendi gönderilerinin altına ne kadar seksi olduğunu yazmak için sahte hesap kullanan adam konuştu. İğneli cevabım dilimin ucundaydı fakat yüzleşmelerden kaçındığım için son anda kendimi geri çektim.

Eğer kendime sakladığım her iğneli cevap için kenara biraz para atsaydım şu anda Delamonte anlaşmasına *ihtiyacım olmazdı*. Çoktan bir milyoner olmuş olurum.

İnleyerek yüzümü avuçlarıma gömmeden önce Klaus’un bir parfüm bulutu arasında masadan hışımla uzaklaşmasını bekledim.

Artık ondan da ümidim kalmadığına göre sahte sevgili planı suya düşmüştü.

Sahte sevgili yoksa takipçi de yok, Delamonte anlaşması da yok, para da yok, Maura’ya iyi bir bakım sağlama umudu da yok.

Düşüncelerim birbirine dolanmıştı.

Hesabımı büyütmem için sahte bir erkek arkadaş edinmekten başka bir yol var mıydı? Belki.

Hesabımı hızla büyütmem, Delamonte anlaşmasını kapmamı garantiler miydi? Hayır.

Ancak beynim bir fikri sahiplendiğinde onu vazgeçirmeye çalışmak, bir kasayı kürdanla açmaya çalışmaktan daha zor oluyordu. Ayrıca işsizdim ve özgeçmişimde ilgi çekici hiçbir şey yoktu. Bu yüzden de çaresizliğim saniyeler geçtikçe artıyordu.

Sahte erkek arkadaş fikri beni tedirgin etmiş olabilirdi fakat aynı

zamanda zihnimde bir umut ışığı yanmasını da sağlamıştı. Şimdi o ışık donuk, lekeli bir kahverengiye dönüşmüş haldeydi.

Boğazımdaki kuruluğu gidermesi umuduyla suyum kafama diktim ama tek yaptığı şey, yanlış yere giderek beni öksürük krizine sokmak oldu.

“Sanırım bu randevu, tatlı sözler fısıldamayı ve iyi geceler öpücüğü vermeyi içermiyordu.”

Arkamdan gelen tanıdık sesle tenim ısındı.

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru.

Cevap vermeden önce ciğerlerimin tekrar oksijenle dolmasını bekledim.

“İlk karşılaşmaya şans, ikinciye tesadüf denir.” Kafamı çevirdim. “Peki üçüncüye ne denir, Bay Harper?”

İlk karşılaşmamız beni arabayla eve kadar götürdüğü gün, ikincisi ise Delamonte davetinin olduğu akşamdı. Aynı binada yaşadığımız için lobide karşılaşmamızı saymasam dahi genel olarak bakıldığında, son iki haftada Christian’la karşılaşmalarımızın sayısı şüpheyandıracıydı.

“Kader.” Yanımdaki tabureye oturup barmene kafasıyla işaret verdi. Çocuk da saygılı ve itaatkâr bir şekilde kafa sallayıp bir dakika sonra yoğun kehribar renkli sıvıyla dolu bir bardakla geri döndü. “Ya da DC’nin küçük bir şehir olduğu ve sosyal çevrelerimizin iç içe geçtiği anlamına gelir.”

“Beni tesadüflere inandığına ikna edebilirsin ancak kadere inandığına asla ikna olmam.”

Kader, romantiklere ve hayalperestlere göre bir kavramdı. Christian bunlardan hiçbirisi değildi.

Romantikler, karşılarındaki kişiye onları tüketip geriye yalnızca kül, haz, karanlık ve teslimiyet bırakmak istiyormuş gibi bakmazdı.

Karnımın alt kısımlarında tanıdık olmayan, sıcak bir şeyler kıpırdandı. Ancak barın kapısındaki ziller şingirdediğinde büyü bozuldu.

“Ne zamandır buradasın?” Geldiğini fark etmemiştim.

“Karşındaki adam konuşurken şu kokteyl kürdanlarına nasıl baktığını göreceğ kadar uzun zamandır.”

“Kötü bir randevu değildi. Sadece... onun acil bir iş için erken ayrılması gerekti.” Bu bariz bir yalandı ama randevunun başarısız olduğunu itiraf etmek istemiyordum. Özellikle de Christian’a.

“Evet. Son derece mükemmel görünüyordu.” Sesi cin *martini*’den daha tatsızdı. “Gözlerindeki donuk ifadeden ve bakışlarının her beş saniyede bir telefonuna kaymasından belliydi. Bunlar delicesine âşık bir kadının gerçek belirtileri.”

Ciğerlerim sinirle sıkıştı. “İğnelemenin, en düşük nüktedanlık biçimi olduğu söylenir.”

“Fakat en yüksek zekâ biçimidir.” Kalkan kaşlarım karşısında Christian’ın dudakları kıvrıldı. “Oscar Wilde. Bu alıntının *tamamını* biliyorum.”

Neden hiç şaşırmamıştım?

“Ben vaktini almayayım,” dedim imalı bir şekilde. “Bir cuma akşamında, bitkilerinle ilgilenen kızla bir şeyler içmekten daha iyi planların olduğuna eminim.”

“Adam gittikten sonra neden o kadar mutsuz olduğunu bana açıkladığında gideceğim.” Bir zarafet timsali gibi taburesine yerleşse de cevabımı beklerken gözlerinde keskin bakışlar vardı. “Gittiği için hayal kırıklığına uğradığından şüpheliyim.”

Başparmağımı buğulanan su bardağımın üzerinde dolaştırarak ona ne kadarını anlatabileceğimi düşündüm.

“Bir konuda yardıma ihtiyacım vardı.” Göğsüm utançla doldu.

“Hangi konuda?” Christian kral kıyafeti giymiş bir kobraydı, hiç sabrı yoktu.

Söyle gitsin. “Sahte bir erkek arkadaşına ihtiyacım var.”

İşte bu kadar. Söylemiş ve ölmemiştim. Ama boynumun utançla kızardığını hissediyordum.

Ne var ki, Christian bana gülmedi ya da bu konuda bir eleştiri yapmadı. “Açıkla.”

Alkol ve çaresizlikle çözölen dilim tüm olanları sıralamaya başladı. Maura'yı, Delamonte'yi, *DC Style*'ı... hepsini anlattım. İšten kovulduğumu bile söyledim.

Bir yanım, artık düzenli bir gelirim olmadığı için beni evinden çıkaracağından endişe etse bile ağzımdan dökölen kelimeleri durduramıyordum.

İçimdeki basınç geçici bir tahliye vanası bulmuştu ve biriken her şey fırsattan istifade ederek dışarıya çıkıyordu.

Arkadaşlarım kovulduğumdan haberdar olsalar da Maura'nın bakım masraflarını karşıladığımı bilmiyorlardı. Bu konudan Greenfield çalışanları hariç kimsenin bilgisi yoktu... Ayrıca, artık Christian da bunu biliyordu.

Neden olduğunu bilmiyordum ama ona anlatmak doğal hissettirmişti. Hatta zahmetsiz olduğunu bile söyleyebilirdim. Belki de beni iyi tanımadığı için fazla yargılamayacağını düşündüğüm biriyle sırrımı paylaşmak daha kolaydı.

Olanları anlatmayı bitirdiğimde Christian uzunca bir süre beni inceledi.

Sessizlik öyle uzamıştı ki fikrimin saçmalığıyla nutkunun tutulmasına neden olmuş olabileceğimden endişe etmeye başlamıştım.

Topuzumdan kurtulan bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama işe yarayabilir. Yani, muhtemelen öyle olur?" Şüphe yüzünden sesim soru sorar gibi çıkmıştı.

"Saçma değil." Christian boşalmış bardağını tezgâha koyduğunda barmen anında yanımızda belirerek içkiyi tazeledi. Christian'ın ona doğru attığı bakışın ardından benim kadehimi de doldurdu. "Aslında, sana karşılıklı yarar sağlayabileceğimiz bir teklifim var."

Genelde bu kelimeler tek bir anlama gelirdi.

"Seninle yatmakla ilgilenmiyorum."

Çaresiz olabilirdim ama *o kadar da* çaresiz değildim. Sahte bir erkek arkadaş edinmek bir dereceye kadar kötüydü. Fakat biriyle

para karşılığında yatmak kabul edilemeyecek bir şeydi, bu kişi zengin ve yakışıklı biri *olsa bile*.

Gözlerinden bir rahatsızlık geçerken, “Teklifim o değil,” dedi gergin bir sesle. “Senin paraya ihtiyacın var, benim de... etkinliklerde bana eşlik edebilecek birine. İşim gereği ne yazık ki sık sık etkinliklere ve törenlere katılmak zorundayım.”

“Yani bir kol süsü istiyorsun.” Mideme hayal kırıklığına benzer bir şey oturmuştu. “Parmağını şıklatsan seninle organizasyonlara gidebilecek birini bulacağından eminim. Bunun için bana ihtiyacın yok.”

Şu anda bile bardaki tüm kadınlar hülyalı ifadelerle onu süzüyordu.

“Ben öylesine birini aramıyorum, Stella. Düzgün sohbet edebileceğim birini istiyorum. İnsanları rahatlatabilen, benimle birlikte kalabalığı etkileyebilecek birini. Randevu bittiğinde daha fazlasını istemeyecek birini.”

Parmaklarımı bar tezgâhına vurdum. “Eğer bunu yaparsam...”

Christian gülümsedi. “Bir anlaşma yapalım, Bayan Alonso. Gerektiğinde benimle etkinliklere katılmayı kabul edersen, Maura’nın bütün bakım masraflarını ben karşılarım.”

Parmaklarımı vurmayı kestim.

Maura’nın bütün bakım masraflarını karşılamak mı?

İlk içgüdüm hevesle, hissettiğim tüm heyecanla *evet* diye bağırarak oldu. Greenfield faturaları için endişelenmek zorunda kalmamak, omzumdan büyük bir yükün kalkması demekti.

Ancak içimdeki coşku yalnızca bir dakika sürdü. Onun yerini uyarı çanları almıştı.

Eğer bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar güzel geliyorsa, muhtemelen gerçek değildi.

“Teşekkürler ama bunu kabul edemem.” Bunu söylemek acı verici olsa da yapmaya mecburdum. “Maura’nın bakım masraflarını üstlenmek... çok fazla.”

Çaresizce ihtiyaç duyduğum bir şeyi geri çevirmem aptallık mıydı? Belki. Peki, bunu özellikle de huzurevi masraflarının Christian'ın cüzdanını hiç etkilemeyeceğini bilirken yapmak? Muhtemelen.

Karşımda başka biri olsaydı içinde bulunduğum durumu göz önünde bulundurarak teklifi kabul edebilirdim. Ama o zaten kiramda *indirim* yapmış, üstüne bir de Jules gittikten sonra öyle bir yerde gülünç bir miktar karşılığında yaşamaya devam etmeme izin vermişti. Bitkilerine bakmam, her ay kaybettiği binlerce doların karşılığı olamazdı. Ona zaten çok şey borçluydum.

Ayrıca içimden bir ses, Christian Harper gibi adamlara ne kadar az borçlu olursam o kadar iyi olacağını söylüyordu.

Çünkü ödeme günü eninde sonunda gelirdi ve o bedel, dünyadaki tüm paralardan çok daha fazla olurdu.

Christian teklifi reddetmemi normal karşıladı. “Anlıyorum. O halde anlaşmayı değiştirelim. Sen bana törenlerde eşlik et, ben de senin erkek arkadaşın rolünü oynayayım.”

Kalbim bir takla attı. Pekâlâ, *bu* çok daha dengeli bir anlaşmaydı. Yine de yapmamalıydım.

Çok saçma, çok absürt, çok çılgınca bir şeydi bu. Fakat... *Christian Harper*’ın (sahte) erkek arkadaşım olması takipçi sayımı arttırmazsa hiçbir şey arttıramazdı.

“Elbette, bir şartım var,” diye ekledi.

Elbette.

“Ne şartı?”

“Ne olursa olsun sosyal medyada yüzümü göstermeyeceksin.”

Heyecanım, suya düşmüş bir havai fişekten daha hızlı söndü. “Bu benim amacıma uymuyor ama.”

Christian’ın yüzü stadyumları ve tiyatro salonlarını dolduracak kadar çok insan çekerdi. Onu sosyal medyada göstermemek muazzam bir israf olurdu.

“Bana anlattıklarına dayanarak yorum yapmam gerekirse, burada önemli olan bir ilişkin olduğunu göstermek. Kiminle ilişki yaşa-

dığını değil.” Parmağıyla hafifçe telefonuma vurdu. “Sosyal medya röntgenciliğin bir türüdür ve çiftler, bireylerden daha ilgi çekicidir. Ne yazık ki gerçek bu. Fakat insanlar biraz gizemden de hoşlanırlar. Elimini veya sırtımı gösterebilirsin, yüzüm hariç her yerim olur. Bu durum, yapmaya çalıştığın şeyi boşa çıkarmayacak. Aksine sana daha da çok yardımcı olacak.”

“Ama...” *Yüzün çok güzel.* “Etkinliklere birlikte katılırsak insanlar çıktığım kişinin sen olduğunu bilecekler. Yüzünü göstermemenin ne anlamı var?”

“İnsanların birlikte olduğumuzu bilmesi benim için sorun değil.” Pürüzsüz kelimeleri beni ipek bir eşarp gibi sardı. “Ancak kişisel hayatımın ayrıntılarını gizli tutmayı ve dijital ayak izi bırakmamayı tercih ederim.”

Buna şaşırmasamalıydım. Christian bir siber güvenlik uzmanıydı, yani sosyal medyadan ve internette kendine dair veri bırakmaktan kaçınması çok normaldi.

Yine de bu yüzyılda, her şey bu kadar gelişmişken birinin internetteki *tüm* fotoğraflarını yok edebileceğine inanmak güçlü.

“Ah.” Benim için çok geçti. Dijital ayak izim o kadar büyüktü ki kendi posta koduna bile sahip olabilirdi. “Ben bu tür şeylere yabancıyım.”

Dudaklarından minik bir gülümseme geçti. “Anlaştık diyebilir miyiz?”

“Sen de benim şartlarıma uymayı kabul edersen.” Yüzündeki anlık şaşkınlık ifadesi karşısında bu sefer gülümseyen ben oldum. “Yalnızca senin kuralların olduğunu düşünmedin, değil mi?”

“Tabii ki hayır.” Gözlerinde hafif bir muziplik parladı. “Şartların neler?”

Barmen, tezgâhın diğer ucundaki müşterilerle ilgilendiği ve yakınımızda kimse olmadığı için birinin kulak misafiri olmasından endişe etmeden, parmaklarımı tek tek indirerek saymaya başladım.

“Bir, yalnızca gerektiği zamanlarda fiziksel temasta bulunacağız. El ele tutuşmakta sorun yok. Çok gerekli olursa öpüşmek de

kabulümdür. Fakat seks olmayacak.” Bunun anlaşmamızı etkileyip etkilemeyeceğini anlamak için Christian’ın yüzüne baktım. İfadesinin nötr olduğunu görünce aklımdaki maddeleri sıralamaya devam ettim.

“İki, bu anlaşmayı *ikimiz* için de faydalı olduğu sürece devam ettireceğiz. Eğer birimiz herhangi bir sebeple bunu sonlandırmak isterse, diğerine iki hafta önceden bildirecek. Ve son olarak...” Derin bir nefes aldım. “Bunun *sahte* bir ilişki olduğunu unutmayacağız. Birbirimize karşı hisler beslemek ve âşık olmak yok.”

Christian’ın bana âşık olacağını sanmıyordum. Ben de ona âşık olacağımdan şüpheliydim. Fakat yanlış beklentiler nedeniyle işlerin çirkinleşmesinin önüne geçmek en iyisiydi.

Boğazından yumuşak bir kıkırtı yükseldi. “Şartlarını kabul ediyorum. Sözleşmeyi bu gece hazırlarım.”

“Yazılı sözleşme yapmak biraz aşırı değil mi?”

“Ben asla belge olmadan sözleşme yapmam.” Bir kaşını havaya kaldırdı. “Senin için problem olur mu?”

Bir yanım böylesine basit bir şey için resmi bir sözleşme imzalamada konusunda rahat değildi. Ancak diğer yanım bunun akıllıca olacağını söylüyordu. Ne olur ne olmaz diye kuralların açık ve net bir şekilde yazılı olması ikimizi de korurdu.

“Hayır. Problem olmaz.”

“Güzel. Endişeniz olmasın, Bayan Alonso.” Bardağını dudaklarına götürürken sesi eğleniyormuş gibi çıkıyordu. “Ben aşka inanmam.”

BÖLÜM 6

Stella

13 Mart

GALİBA ŞEYTANLA ANLAŞMA YAPTIM.

Tamam, bu biraz dramatik olsa da ne demek istediğimi biliyordun. Christian tanıştığımızdan beri çok nazik ve yardımseverdi fakat şu anda bulunduğu noktaya sıcak ve samimi duygularla gelmediğinden eminim.

Sözleşmeye imza atmamızın üzerinden dört gün geçti. (Hâlâ bana resmi bir kontrat imzalattığına inanamıyorum ama CEO olmak bunu gerektiriyor sanırım.) Şimdi, çift olarak görüneceğimiz ilk gönderiyi düşündükçe midem bulanıyor.

Takipçilerime yalan söylemek zorunda olduğumu kabullendim ancak o gönderiyi arkadaşlarım ve ailem de görecektir. Eh, annemle babam görmez ama Natalia görünce haberi mutlaka onlara yetiştirir. Birdenbire ortaya çıkan bu erkek arkadaşı, bir ilişki istemediğimi BİLEN arkadaşlarıma açıklamam çok zor olacak. Dedikodulardan haberdar edilmemekten nefret eden Jules başta olmak üzere, tüm arkadaşlarım kafayı yiyecek.

Ayrıca bir de gönderiyi paylaşacağım zaman Christian'ın yüzü-

nü saklama meselesi var. Belki de yüzüne emoji koyabilirim. Bu çok klişe, biliyorum ama eğlenceli olabilir...

Christian İçin Emoji Fikirleri:

- 1- Şeytan (nedeni oldukça açık)
- 2- Boş yüz ifadesi (çünkü çoğunlukla yüz ifadesi bu oluyor)
- 3- Kalpli gözler (erkek arkadaşım olduğu için gayet mantıklı ama çok mu sevimli kaçır?)

*

“Buluşup özlem giderebildiğimiz için çok mutluyum.” Jules iç geçirip ağzına bir patates kızartması attı. “Döndüğümünden beri kendimi biraz dışarıda kalmış hissediyorum.”

Birkaç hafta önce, erkek arkadaşı Josh’la birlikte bir haftalık Yeni Zelanda gezisine gitmişti ve döndüğünden beri onu ilk kez görüyordum. Avukat olan Jules’un yoğun programı ve *World Geographic* dergisi için fotoğrafçılık yapan Ava’nın sık seyahatleri yüzünden üçümüzün aynı anda aynı yerde bulunması artık hiç de kolay olmuyordu.

Buna rağmen, internet üzerinden bile olsa her ay en az bir kere buluşuyorduk. Bu şekilde olduğunda Avrupa’da yaşayan Bridget da bize katılabiliyordu.

Yetişkinlikte arkadaşlıklar için emek ve *daimi* çaba harcamak gerekiyordu fakat her zaman yanınızda olduğunu hissettiren kişilerin asıl önem vermeniz gereken insanlar olduğunu biliyordunuz.

İşte bu yüzden Jules, Ava ve Bridget’a yalan söylemek benim için çok zordu. İşten kovulduğumu bilseler de Christian’ı onlara anlatmamıştım.

Hem onları sorunlarımla boğmak istemiyordum hem de bir şeyler sakladıkça neden her şeyi en baştan anlatmadığımı açıklamak da giderek zorlaşıyordu.

Öğle yemeğinde yediğim balıklı *taco* parçaları midemde çalkalandı.

“Önemli bir şey kaçırmadın.” Ava gözünün önüne düşen saçı geri itti. “Benim hayatım ekim ayına kadar işten ve düğün telaşından ibaret olacak.”

Oldukça rahat konuşmasına rağmen gözleri heyecanla parlıyordu.

Erkek arkadaşı Alex, geçen yaz ona evlenme teklif etmişti ve sonbaharda Vermont’ta evleneceklerdi. Alex’i tanıdığım için, bu düğünün eyaletin gördüğü en gösterişli tören olacağından emindim. Çiçekçileri, yemek şirketini, fotoğrafçıları, kameramanları ve diğer herkesi organize etmesi için çoktan ülkenin en iyi düğün koordinatörünü tutmuştu.

“Hmm.” Jules daha ilgi çekici haberler olmadığı için hüsrana uğramış gibiydi. “Senden ne haber, Stel? Etkinliklerde ünlülerle falan takılmıyor musun? Belki bir yerden bir milyon dolar falan kazanmışsındır, ha? Ya da ayaklarının bir fotoğrafı karşılığında yine bir Venedik seyahati teklifi almışsındır?”

Kahkaham gergindi. “Seni hayal kırıklığına uğratacağım ama hayır, öyle bir şey olmadı.”

Bendeki tek değişiklik, sahte bir erkek arkadaş edinmiş olmam.

Kelimeler dilimin ucuna kadar gelmiş olmasına rağmen suyumla birlikte hepsini yuttum.

Bu durumu biriyle tartışmadan önce olanları kendi başıma sindirmek için zamana ihtiyacım vardı.

“Eh.” Jules dudaklarını büktü. “Yıl daha yeni başlıyor. Ah, bu arada ünlülerden bahsetmişken...” Gözleri yine parladı. “DC’ye dönerken havaalanında kimi gördüğümüze *inanamayacaksınız. Nate Reynolds! Karısıyla beraberdi ve...*”

Jules en sevdiği aktörle ilgili konuşurken arkama yaslanıp rahat bir nefes aldım. Bu konular benim için daha güvenliydi.

Hâlâ biraz utanç hissediyordum ama arkadaşlarıma *sonsuz dek* yalan söylemeyeceğimi düşünerek kendimi teselli ettim.

Christian meselesini onlara yakında anlatacaktım.

Sadece, bugün olmayacaktı.

Yarım saat daha restoranda oturmamızın ardından Ava düğünle ilgili bir şey için Alex’le buluşması gerektiğinden yanımızdan ayrıldı. Jules ise hastanede mesaisi olan Josh’a “sürpriz” yapmaya gideceğini söyledi. Bunun bir seks iması olduğundan emindim. Yine de akıllıca olan şeyin ne anlama geldiğini sormamak olduğuna karar verdim.

Birbirimize veda ettikten sonra Greenfield’a giden trene bindim.

Huzurevi şehirden bir saat uzaklıktaydı. *DC Style*’da çalıştığım zamanlarda, ziyaret saatine yetişmek için iş çıkışında aceleyle hareket etmek zorunda kalırdım. Bazen yetişemezdim, bunu *başardığım* zamanlarda ise genellikle Maura’yla geçirebileceğim sadece on ya da on beş dakikam olurdu.

İşsiz olmanın avantajlarından biri de artık gecenin bir vaktinde ıssız yerlerde trene binmek zorunda kalmamaktı. Ayrıca Maura’yı göremeyeceğimden endişelenmiyordum.

Şehrin beton kaldırımlarıyla Avrupa esintili mimarisinin yerini açık tarlaların ve düzlüklerin almasını izlerken dalgınca kolyemle oynadım.

İmzayı attığımızdan bu yana Christian’la hiç yüz yüze görüşmemiştik fakat hemen ertesi gün, hafta sonu bir bağış etkinliğinde ona katılmamı rica eden bir mesaj atmıştı.

Bağışın ne için olduğunu bile bilmiyordum. Tek bildiğim resmi kıyafet kodlu bir etkinlik olacağı ve Smithsonian Ulusal Doğa Tarihi Müzesi’nde gerçekleşecekti.

Greenfield’da duran trenin sarsılmasıyla içimdeki gerginliğin doruk noktasına ulaşması aynı ana denk geldi.

Sorun yok. Sadece bir parti. Daha önce bir sürü resmi etkinliğe katıldın.

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum.

Sorun yok.

Yorgun görünümlü bir grup insanın trenden inmesini bekledikten sonra vagondan ayrıldım. Peronu henüz yarılamaıştım ki Christian'ın beni eve bıraktığı gün koridorda hissettiğim ürpertinin aynısını hissederek kafamı kaldırdım.

Bakışlarımı hızla vagonlarda dolaşırdım fakat içerisi yaşlı bir kadın, köşede horlayan bir adam ve onu uyandırmaya çalışan görevli dışında boştu.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı kayboldu.

Her şey yolundaydı. Bağış etkinliği ve sahte ilişki anlaşması yüzünden diken üstündeydim sadece.

Huzurevi tren istasyonuna on dakikalık yürüme mesafesindeydi ve oraya vardığımda, peronda hissettiğim endişeyi tamamen üstümden atmıştım. Hayatımı sürekli arkaya bakarak, olmayan şeyler için telaşlanarak geçiremezdim.

Greenfield, Maryland banliyösündeki birkaç dönümlük arazinin üzerine kurulmuş üç binadan oluşan bir huzureviydi. Cumbalı pencereleri, bambu zemin döşemeleri ve bolca yeşil alanıyla konforlu bir butik otele benziyordu. Ülkenin en lüks destekli yaşam tesislerinden biri seçilmesine şaşırmamak gerekirdi.

Ayrıca gündüzleri çok farklı görünüyordu ve sebebi sadece aydınlık olması değildi. Burada hava çok daha sakin, kokular kışın ortasında bile daha tatlı oluyordu.

Bugün yepyeni bir gündü ve her yeni günle birlikte yeni bir umut doğardı.

Maura'nın kapısını tıkladırken içim iyimserlikle doluydu.

Bugün beni hatırlayacaktı. Bundan emindim.

Kapıyı tekrar tıkladım. Cevap gelmedi. Aslında bir şey söylemesini beklemiyor olsam da öncesinde iki kez tıkladıktan asla içeriye girmiyordum. Bir huzurevinde yaşıyor olabilirdi ama odası ona özeldi. Kişisel alanına kimin girdiği konusunda söz sahibi olmayı hak ediyordu.

Bir saniye daha bekleyip tokmağı çevirdim ve içeri girdim.

Maura pencere önündeki bir sandalyeye oturmuş, tesisin arkasındaki gölete bakıyordu. Su donmuş, yazın açan çiçekler ve ağaçlar çıplak dallardan ibaret kalmıştı. Gerçi o bunu pek umursamıyor gibiydi.

Yüzünde küçük bir gülümsemeyle kısık bir melodi mırıldanıyordu. Notalar tanıdık olsa da tam olarak seçemiyordum. Mutluluk vericiydi ama bir yandan da nostaljik hissettiriyordu.

“Merhaba, Maura,” dedim yumuşak bir sesle.

Mırıldanma kesildi.

Arkasına döndü ve yüzünde kibar bir ilgiyle beni süzdü. “Merhaba.” Beklenti dolu bakışlarım karşısında kafasını yana eğdi. “Seni tanıyor muyum?”

Kalbim düş kırıklığıyla dolduğunda bunu keskin bir sancı takip etti.

Alzheimer, Maura gibi orta evredeki hastalarda bile kişiden kişiye değişen etkilere sahip olan bir hastalıktı. Bazıları kaşık tutma gibi temel motor becerilerini kaybetmelerine rağmen aile üyelerini hatırlıyor, bazıları da sevdiklerini unutup günlük yaşamlarına normal bir biçimde devam edebiliyordu.

Maura ikinci kategorideydi.

Dört yıl önce, Alzheimer teşhisi koyulduğundan beri iletişim yeteneğini kaybetmediği için şükretmeliydim, aslında *şükreliyordum* da. Buna rağmen beni tanımaması canımı acıtırıyordu.

Annemle babam kariyerlerini inşa etmekle meşgulken beni yetiştiren kişi oydu. Her sabah beni okula bırakıp akşamları almaya gelmiş, okuldaki tiyatro gösterilerime katılmış ve altıncı sınıftayken Ricky Wheaton beni Melody Renner için terk ettiğinde teselli için yanımda olmuştu. Rick’le sadece iki hafta “çıkmiştık” ama ben on bir yaşında kalp kırıklığıyla tanışmıştım.

Zihnimdeki Maura her zaman canlı ve hayat doluydu. Fakat yılların ve hastalığın etkisiyle giderek değişmişti. Onu böyle görmek boğazımın düğümlenmesine yol açıyordu.

“Buradaki yeni gönüllülerden biriyim.” Boğazımı temizleyip yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Ziyarettime melankoliyle gölge düşürmek istemiyordum. “Sana *tembleque* getirdim. Küçük bir kuş, en sevdiğin tatlı olduğunu söyledi.” Çantama uzanıp pudingi çıkardım.

Bu onunla “deney” gecelerimizde yaptığımız bir Porto Riko tatlısıydı.

Her hafta yeni bir tarif denerdik. Bazıları leziz olurdu, bazıları ise tam tutmazdı. Ancak *tembleque* hep favorilerimizden biriydi. Her seferinde farklı aromalar eklemek, bu tatlıyı sürekli yapmak için kullandığımız bir bahane haline gelmişti. Bir hafta tarçınlı yapardık, sonrasında portakallı gelirdi, onu ise misket limonlu olan takip ederdi.

Voilà! Böylece ortaya yeni bir tarif çıkardı.

Sekiz yaşındaki zihnime göre bu oldukça mantıklıydı.

Maura’nın gözleri parladı. “İlk gününde bana tatlıyla yağ çekmeye çalışıyorsun, ha?” Dilini şaklattı. “Ama işe yaradığını söyleyebilirim, seni şimdiden sevdim.”

Güldüm. “Bunu duyduğuma sevindim.”

Dün gece yaptığım tatlıyı ona uzatıp sıkıca kavramasını bekledim, ardından karşısındaki koltuğa oturdum.

“Adın ne?” Ağzına bir kaşık puding atmasını izlerken hareketlerinin ne kadar yavaş olduğuna ve elinin nasıl titrediğine takılmaya çalıştım.

“Stella.”

Gözlerinde tanımaya benzer bir şey parlayınca yine umutlandım. Bakışları bir saniye sonra bulandığında ise umutlarım suya düştü.

“Ne güzel bir isim. Stella...” Maura düşünceli bir ifadeyle ağızındakini çiğnedi. “Benim de Phoebe adında, senin yaşlarında bir kızım var. Ne yazık ki onu bir süredir görmüyorum...”

Çünkü öldü.

Göğsümdeki sancı tüm şiddetiyle geri döndü.

Altı yıl önce, Maura'nın kocası ve kızı birlikte marketten dö-
dükleri sırada araçlarına bir kamyonetin çarpmasıyla olay yerinde
hayatlarını kaybetmişlerdi.

Bu olayın ardından, Maura arkasını yaslayacağı hiç akrabası kal-
mayınca büyük bir depresyona girmişti.

Hayatını ondan çaldığı için Alzheimer'dan ne kadar nefret etsem
de bazen minnettar hissediyordum. Çünkü güzel anılarla beraber
kötü anılar da yok oluyordu ve en azından sevdiklerini kaybetmenin
acısını untabiliyordu.

Hiçbir ebeveyn çocuğunu gömmek zorunda kalmamalıydı.

Maura'nın çiğnemesi yavaşladı. Kaşları çatılınca neden uzun za-
mandır Phoebe'yi görmediğini hatırlamaya çalıştığını anladım.

Aldığı nefesler, tıpkı tedirginlik yaşadığı zamanlarda olduğu gibi
hızlanmaya başladı.

Phoebe'ye ne olduğunu son hatırladığında öyle agresifleşmişti ki
hemşireler ona sakinleştirici vermek zorunda kalmıştı.

Gözlerimi kırpıştırarak yanma hissini geçirmeye çalışıp gülüm-
sememin gücünü artırdım. "Eee, duydum ki bu akşam *bingo* var-
mış," dedim hızlıca. "Heyecanlı mısınız?"

Dikkatini dağıtmayı başarmıştım.

Maura gevşedi ve sohbetimiz akşamki oyundan kanişlere, ora-
dan da *Days of Our Lives* dizisine kadar uzandı.

Anıları yarım yamalaklı ve günden güne değişiyordu ancak bu-
gün iyi günlerinden biriydi. Eskiden bir kanişi vardı ve *Days of Our
Lives*'i izlemeye bayılırdı. Bu konuların önemini anladığını sanmı-
yordum ama en azından bilinçaltı düzeyde bunları biliyor olmalıydı.

"Benim bu akşamki planım bingo. Seninki ne?" Elde çamaşır
yıkamak hakkındaki on dakikalık monologdan sonra birden konuyu
değiştirmişti. "Senin gibi güzel bir kızın mutlaka cuma akşamı eğ-
lence planı vardır."

Günlerden cumartesiydi ama onu düzeltmedim.

"Büyük bir partiye katılacağım," dedim. "Smithsonian'da."

Gerçi bunun pek *eğlenceli* olacağını söyleyemezdim.

Midem gerginlikle kasıldı.

Sözleşme imzalamak bir şeydi, gereklerini yerine getirmek ise bambaşka bir şey.

Ya etkinlikte her şeyi batırırsam? Ya kelimeleri doğru telaffuz edemez ya da aptalca bir şey söylersem? Ya Christian onun umduğu gibi biri olmadığımı fark ederse?

İçgüdüsel olarak doğal taş kolyeme uzandım. Bugün şifa için unakit taşını seçmiştim. Soğuk taşı, elimde ısınana ve gerginliğimi yatıştırana kadar sıktım.

Sorun yok. Her şey iyi olacak.

İçimdeki kargaşadan habersiz olan Maura parti lafını duyunca neşelenerek öne doğru eğildi. “Ooo, bu harika. Ne giyeceksin peki?”

O anda sesi eski haline öyle benziyordu ki göğsüm sıkıştı.

Çocukluğumda erkekler konusunda bana sürekli takılırdı. Buna sinir olur ancak yine de ona gidip tüm gizli aşklarımı anlatırdım.

“Henüz karar vermedim, bir şeyler ayarlayacağım. Asıl önemli konu, saçımı nasıl yapacağım?” Buklelerime işaret ettim. “Toplasam mı, yoksa salık mı bıraksam?”

Hiçbir şey onu saç konusu kadar canlandıramazdı. Maura’nın saçları dümdüzdü fakat küçüklüğümde benim saç tipim için ne tür bir bakım gerektiğini öğrenmiş, yıllar içinde ise bu konuda uzman olmuştu.

On üç yaşımdayken benim için oluşturduğu duş sonrası saç bakım rutinini hâlâ uyguluyordum: Bukle kreminin ardından geniş dişli bir tarakla dolaşıkları açıp fazla nemi sıktıktan sonra argan yağı sürmek ve yukarı doğru sıkma hareketleri yapmak. Bu bukleleri belirginleştirmek için mükemmel bir yöntemdi.

Maura’nın sabırsızca homurdanması karşısında dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Partinin *Smithsonian*’da olduğunu söyledin. *Tabii ki* toplamalısın.” Eliyle beni yanına çağırdı. “Gel buraya. Her şeyi kendim yapmak zorundayım,” diye mırıldandı.

Kahkahamı tutarken kendi topuzundaki tel tokaları çıkararak bü-

yüsünü yapmasına izin vermek için sandalyemi onunkinin yanına çektim. Ardından gözlerimi yumup huzur verici sakinliğin ve parmaklarının saçlarımın arasındaki o tanıdık, yatıştırıcı hareketlerinin tadını çıkardım.

Hareketleri yavaş ve tereddütlüydü. Ben çocukken birkaç dakika içinde hallettiği şeyler şimdi üç katı zamanını alıyordu. Ama ne kadar uzun sürdüğü ya da sonucun nasıl olduğu umurumda değildi. Umurumda olan tek şey, hâlâ yapabiliyorken onunla vakit geçirmekti.

“İşte.” Maura’nın sesi tatminle doluydu. “Yaptım.”

Gözlerimi açıp karşı duvarda asılı duran aynadaki yansımamıza baktım. Saçlarımı yandan yüksek bir topuzla toplamıştı. Buklelerin yarısı çoktan topuzdan kaçmıştı, geri kalanı da muhtemelen ayağa kalktığım anda bozulacaktı.

Maura gururlu bir ifadeyle yanımda durunca ilk kez okul balosuna katılacağım akşama geri döndüm. O zaman da aynanın karşısında aynen böyle durmuştuk. Elbette, bundan on üç yaş daha gençtik ve şimdikinden çok daha kaygısızdık.

Maura o gece de saçımı yapmıştı.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. “Çok güzel oldu.”

Omzumda duran elini hafifçe sıktım. Parmakları o kadar ince ve çelimsizdi ki kırılacağından endişelenmişim.

“Önemli değil, Phoebe.” Diğer eliyle beni okşarken yüzünde daha puslu, daha nostaljik bir ifade belirmişti.

İçime çektiğim nefes ciğerlerime ulaşamadan kesildi.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama kelimeler boğazımdaki yumruyu geçip dışarı çıkmayı başaramadı.

Konuşmak yerine bakışlarımı yere indirdim ve kalbimi sıkkan yumruğu gevşetip nefes almaya çalıştım.

Önemli değil, Phoebe.

Kim olduğumu hatırlamasa da onun beni sevdiğini biliyordum. Hatırladığı nadir zamanlarda bana kendi kızımıymışım gibi davranırdı.

Fakat onun öz kızı *değildim* ve asla Phoebe’nin yerini alamazdım.

Bunu istemiyordum da.

Yine de ona bakabilir ve olabildiğince rahat bir hayat sunabilirdim. Bu da Greenfield'da kalmasını sağlamak için Christian'la sözleşme imzalamak da dahil olmak üzere, her şeyi yapmam gerektiği anlamına geliyordu.

Midem ağrımaya başladı. Bu akşamki partiyi mahvedemez, sah-te ilişkimizi duyurmayı daha fazla erteleyemezdim. Delamonte anlaşmasını istiyorsam bunu bir an önce yapmam gerekiyordu.

Maura sırtımı yaslayacak kimsem yokken bana bakmış, benimle ilgilenmişti. Şimdi ben de aynısını onun için yapmalıydım.

O bütün fedakârlıklara değerdı.

BÖLÜM 7

Stella

MAURA'YLA SOHBET EDİP YAPBOZ YAPARKEN Greenfield'da bir saat daha geçirdim. Ben duygularımı kontrol altına aldıktan sonra birlikte huzurevinin salonuna gitmiş ve kalan zamanımızı beş yüz parçalık bir dağ manzarasıyla uğraşarak geçirmiştik.

Daha uzun kalırdım ancak bağış etkinliği için hazırlanmam gerekiyordu. Eve döndüğümde Christian'ın beni almaya gelmesine sadece iki saat kalmıştı.

Bir gerginlik dalgası göğsümü sararak Maura'nın yanına yaptığım ziyaretten kalan melankoliyi bastırdı.

İlk defa bütün bir akşamı Christian'la geçirecektim. Delamonte daveti sayılmazdı çünkü o akşam yan yana otursak da çok fazla sohbet etmemiştik.

Duşu açıp sıcak suyun altına girerken olacakları fazla düşünüp paniğe kapılmamaya çalıştım.

Christian Harper sadece bir adamdı.

Krallardan daha zengin olsa da bir kral değildi. Bir tanrı gibi görünse de öyle değildi.

Kaygılanacak hiçbir şey yoktu.

Vaktim kısıtlı olduğu için duşta oyalanmak yerine saçlarımı yıkama, tüylerimi alma, cildimi temizleyip nemlendirme gibi işlemleri rekor sürede tamamladım.

Hızlı davranmama rağmen üzerimdeki bornozla birlikte makyajımı yaptığım sırada zil çaldı.

Christian'ın gelmesine daha yarım saat vardı. *Acaba gelen...*

Trende hissettiğim ürpertiği hatırladığımda kalp atışlarım hızlandı. *Yapma. Gelen o değil.*

İki yıldır sesi çıkmayan biri yüzünden neden endişelendiğimi bilmiyordum. İhtiyacım olan son şey, ona çok fazla odaklanıp evrene enerji göndererek yanlış *manifest* yüzünden sapık takipçimi hayatıma geri çekmekti.

Kapı tekrar çaldığında korkuyla irkildim.

Bu zilin sesi her zaman bu kadar *yüksek* miydi?

Rimelimin kapağını kapattım ve kalp atışlarım üç kat hızlanırken oturma odasına doğru ilerledim.

O değil. O değil.

Ön kapıda durup gözetleme deliğinden bakarken kalbim korkuyla atıyordu.

Bir saniye sonra ciğerlerime oksijen doldu ve rahatlayarak kapıyı açtım.

Koridordaki kişi, siyah smokininin içinde her zamankinden daha çarpıcı görünen Christian'dı. Mükemmel dalgalı saçları ve temiz tıraşlı yüzüyle *Oscar* törenine giden bir film yıldızına benziyordu.

Elindeki beyaz kutuyu fark ettiğimde tenimi saran karıncalanmaya merak duygusu da katıldı. Fazla büyük olmayan, düz bir kutuydu ve üzerine bağlanmış altın rengi ipeğimsi kurdele hangi markaya ait olduğunu gizliyordu.

Gözlerimi kutudan ayırıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Parlak şeylerin dikkatini dağıtmasına izin verme.

"Erkencisin." Giyinip süslenmek, etkinliklerin en sevdiğim kısmıydı. Hatta bazen bunu etkinliğin kendisinden daha çok seviyordum.

Greenfield'dan daha erken ayrılmamak benim hatam olsa da daha yarım saatim olduğunu düşünürken işimin aceleye getirilmesi hoşuma gitmemişti.

"Giyinmemişsin." Christian'ın bakışları yarım makyajlı yüzümden kırmızı ojeli çıplak ayaklarıma kaydı ve gözlerinden anlık, anlaşılmaz bir ifade geçti.

"Çünkü *erken* geldin."

İmalı tonumu duymazdan geldi. "İçeri girebilir miyim?"

İçimden onu reddedip anlaştığımız saatte tekrar gelmesini istemek geçti ama tüm binanın sahibini geri çevirmek doğru olmayacağı için kapıyı iyice açıp kenara çekildim.

Christian içeri adımını atar atmaz evdeki hava değişti. Artık daha durgun, daha sakindi; bahar yağmurlarının ardından gelen yazın ilk günleri gibi.

Bornozumun kalın havlu kumaşından içeri sızan sıcaklık karnımın alt kısımlarını sararken Christian'ın bakışları odayı tarayıp ön kapıdaki doğal taş kâsesinde, pencere pervazındaki bambu bitkisinde ve yaşam tarzı fotoğrafları için hazırladığım sıcak, estetik köşede dolaştı. En sonunda kanepemdeki kırlentlere yaslanmış halde duran mor tüylü tek boynuzlu atta durdu.

Gözlerinde bunu komik bulmuş gibi bir ifade belirmişti. "Ne sevimli."

"Sevimli mi?" Sesimin hakarete uğramış gibi çıkmaması için uğraştım. "Bay Unicorn sevimli değil, o *güzel*."

En azından altın çağındayken öyleydi. Şimdi gözlerinden biri yamulmuş, saçlarının yarısı dökülmüş ve göbeğindeki minik yarıktan pamuklar fışkırmıştı ama *benim gözümde* her zaman güzel olacaktı.

Bay Unicorn'un eski zamanlardaki kadar gösterişli olmaması umurumda değildi. O yedi yaşından beri benimleydi ve iyice parçalanıp toza dönüşene kadar ondan ayrılmayacaktım.

Christian, "Özür dilerim," dedi kuru bir sesle. "Niyetim *güzel* Bay Unicorn'a hakaret etmek değildi. İsmi çok özgünmüş bu arada."

Ensemin ısındığını hissettim. “Yedi yaşındaydım. Ne isim verecektim ki? Bay Lisa Frank Vahşi Doğada mı?”

Attığı kısık sesli kahkaha tenimi kadife gibi okşadı. “İşte *bu* iyi bir isim olurdu. Fakat evcil tek boynuzlu atın için isim alternatiflerini sonra konuşabiliriz.” Beyaz kutuyu bana uzattı. “Bu senin için.”

Evcil tek boynuzlu iğnelemesini duymazdan gelip kutuya merak ve ihtiyatla baktım. “Ne bu?”

“Bu akşamki elbisen.”

Kurdeleyi çözüp altın rengi harfleri gördüğümde kalbim tekle-di. Kutunun üzerinde, dünyadaki en iyi modaevlerinden birinin adı yazıyordu.

Christian’dan daha fazla iyilik kabul etmek istemiyordum ama kutuyu açma isteğime karşı koyamadım. *Azıcık* ucundan bakmak sorun ol...

Aman Tanrım.

İnce beyaz kâğıdın üzerine yerleştirilmiş elbiseyi gördüğüm anda direncim tamamen kırıldı.

Güzel giysilere yabancı değildim. Düzinelerce defileye katılmış, tasarımcılardan harika hediyeler almıştım fakat *bu*...

Bu elbise, hayatımda gördüğüm en büyüleyici şey olabilirdi.

“Teşekkür ederim. Bu gerçekten...” Elimi saygıyla yeşil ipeğin üzerinde gezdirdim. “İnanılmaz.”

“Deneyip uygun olup olmadığına bir bak.” Duvara yaslanırken Christian’ın gözleri memnuniyetle parlıyordu. “Burada bekleyeceğim.”

Bir kere daha söylemesine gerek yoktu.

Odama koşarak gitmemek için tüm irademi kullandım ve kapıyı kapattığım anda bornozumu üstümden atıp elbiseyi giydim.

Vay canına.

Keskin bir nefes aldım. Koyu yeşil rengi, tenime adeta ilahi bir ışıltı katmıştı ve açık V yakası, B kalıp göğüslerimi olduğundan daha dolgun gösteriyordu. Eteği zarif drapeler halinde yere kadar

iniyordu ve yan tarafındaki cüretkâr yırtmaç olmasaydı mütevazı bir elbise sayılabilirdi.

Her hareket ettiğimde hafifçe parlayan bir kumaştan yapılmıştı ve başımı çevirip baktığımda narin askıların sırtımda çizdiği çarpıyı görebiliyordum.

Elbisede ne hafif bir potluk ne de bir kusur vardı.

Christian ölçülerimi tam tahmin etmişti. İpeğin her santimi, sanki benim için özel olarak dikilmiş gibi vücuduma oturuyordu.

Dramatik olmaya eğilimli biri olmasam da bu elbise için canımı bile verebilirdim.

Mükemmel ötesi bir şeydi.

Elbiseyi bir süre daha hayranlıkla inceleyip hazırlanmaya geri döndüm.

Makyajımı tamamladıktan sonra ayakkabılarımı giyip takılarımı taktım. Ardından telefonumu, anahtarlarımı, kredi kartımı, küçük bir parça akik taşı ve rujumu alabilecek bir portföy çanta seçtim.

Üşüme ihtimalime karşı koluma bir şal alıp ruj bulaşıp bulaşmadığını görmek için dişlerimi kontrol ettikten sonra derin bir nefes alıp oturma odasına geçtim.

Christian hâlâ duvara yaslanmış halde duruyor, elindeki küçük bir şeye bakıyordu. Ben onun ne olduğunu anlayamadan küçük nesneyi cebine atıp sırtını dikleştirdi.

Gözlerimiz buluşurken karnımı alevler sardı.

Christian'ın gözleri artık elindeki nesnede ya da odadaki herhangi bir yerde değildi.

Dikkatinin her zerresi bana yönelmişti ve bakışlarının ağırlığını, tıpkı bir âşığın haşin dokunuşu gibi tenimde *hissede biliyordum*.

Sıvı elektrik omurgamdan aşağıya akıp midemde birikti.

Bu adam tek bir bakışla beni içten dışa yakmıştı.

“Kusursuz.” Sesi huşu doluydu.

Kusursuz.

Şimdiye dek ne kadar çabalasam da hiç kusursuz olmamıştım ve bundan sonra olacağımı da sanmıyordum.

Buna rağmen o tek kelime, göğsümdeki kafeste duran kelebeklerin özgür kalıp kanat çırpmaya başlamasına neden olmuştu. Zor da olsa hepsini ait oldukları yere döndürmeyi başardım.

Elbiseden bahsediyor, sizi aptallar. Bu gerçek bir randevu bile değil. Daha bir hafta önce imzalanan sözleşmeyi nasıl unuttunuz?

Kelebekler umursamaz danslarına devam ettiler.

“Modadan anlıyorsun.” Bacaklarımı hareket etmeye zorlayıp ona doğru ilerledim ve aramızda birkaç adım kala durdum. Leziz, erkeksi kokusu ciğerlerimi doldururken en sevdiğim lavanta ve okaliptüs aromalı mumun rahatlatıcı kokusunu bastırdı. “Etkilendim.”

“Pek çok yeteneğimden biridir.” Ağır ağır konuşmuştu.

Sözlerindeki cinsel ima çok hafifti ancak yanaklarımın kızarması için yeterli olmuştu.

Çenemi dikip umursamaz görünmeye çalışarak ona baktığımda gözlerinin içinin güldüğünü fark ettim.

Sakin ol, kendini topla, dengeyi koru.

“Bunu bilmek güzel.” Yemi yutmamıştım.

Onun yakınındayken vücudum kafayı yiyor olabilirdi ama bunu belli etmemek benim elimdeydi.

Mumu söndürdüm, ışıkları kapattım ve Christian’ın peşinden dışarı çıktım. Kaldırım kenarında göze çarpmayan siyah bir araç bekliyordu.

“Bu akşam McLaren yok mu?” dedim arka koltuğa yerleşirken.

Christian yanıma oturur oturmaz şoför kapıyı kapattı. İtalyan derisinden yapılmış koltuklarla şık ahşap detaylardan oluşan sessiz, gizli bir dünyada baş başa kalmıştık. Ön ve arka koltukları ayıran bölme kapalı olduğundan konuşmalarımızın duyulması mümkün değildi.

“Bu tür yerlerde araç park etmek zahmetli oluyor. Valelere pek güvenmiyorum.” Bakışlarını kucağımdaki telefona çevirdi. “Takipçilerine henüz bizden bahsetmediğini fark ettim.”

Biz kelimesi parfümlerimizin kokusuna karışıp hafif bir iç çekişle dağıldı.

Sıradan ama tuhaf şekilde bir ağırlığı olan bu gözlem karşısında kaşımı havaya kaldırdım. “Sosyal medya hesabın olmadığını sanıyordum.”

“Sosyal medya kullanmıyor olmam, orada neler döndüğünden habersiz olduğum anlamına gelmez.”

“Her şeyi bildiğini sanıyorsun.”

“Çünkü biliyorum.” Kelimeleri, söylediklerine gerçekten inanan birinin özgüveniyle doluydu.

Adının Christian olmasına şaşmamalıydı. Şiddetli bir tanrı kompleksine sahipti.

“O zaman ilişkimizi duyuracağımı da bilirdin, yakında.” Gerginlik zamansız bir şekilde yeniden ortaya çıkarken dişlerimi altdudağıma geçirdim.

“Duyurmalısın.” Christian’ın mahmur sesi, kaygımı bastırdı. “Bu akşam birlikte bir etkinliğe katılacağız. Bundan bir şeyler çıkarabilirsin.”

“Biliyorum. Fotoğraf çekmek için doğru anı bekliyorum sadece.” Ciğerlerimi yatıştırıcı bir nefesle doldurdum. “Belki bu akşam bir şeyler paylaşırım.”

Şık bir gala, sosyal medyada gönderi paylaşmak için mükemmel bir fırsattı.

“Güzel.”

Sesindeki sahiplenici ton karşısında tenim farkındalıkla karıncalandı.

Topuzumdan bir tutam saç kaçıp yüzüme düştü. Christian erken gelip dikkatimi dağıttığı için saç spreyi sıkmayı unutmuştum.

Neyse ki dağınık olsa da hoş görünen saç stillerinden biriydi fakat Christian elini kaldırıp düşen tutamı kulağımın arkasına sıkıştırarak nutkumun tutulmasına ve tüm bedenimin gerilmesine sebep oldu.

Çok yavaş hareket ediyordu. Dokunuşu tüy kadar hafifti ancak parmaklarının yanağıma değmesiyle meme uçlarım aynı ilgi için yalvarırcasına sertleşip hassaslaşmıştı.

İçime sutyen giymemiştim.

Christian hareketsiz kaldı. Bakışları basit dokunuşuyla uyanan bedenime kaydığında dehşete düşmem gerekirdi ama karnımın derinliklerinde tomurcuklanan sızıya odaklanmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Viski rengi çarpıcı gözlerinde alevler belirdi.

Eli hâlâ yanağımdaydı ancak bakışları bedenimin her santimine dokunuyordu. Yüzüme, göğüslerime, karnıma ve acı verici şekilde hassaslaşan klitorisime. Geçtiği yerlerde bıraktığı yangın yüzünden elbisem yanıp kül olacakmış gibi hissediyordum.

“Dikkatli ol, Stella.” Kısık, uyarıcı sesi bacaklarımın arasını sızlattı. “Olduğumu sandığın o centilmen değilim.”

Buruşmuş yeşil ipek ve bir kenara atılmış smokin görüntüleri, sert sözler ve daha da sert dokunuşlara dair düşüncelerle birlikte zihnimde dolaşmaya başladı. Deneyime değil, içgüdüye dayanan düşüncelerdi.

Cevabım kurumuş boğazımdan zar zor çıktı. “Bir centilmen olduğumu hiç düşünmedim.”

Christian’ın dudaklarında yavaş, tembel bir gülümseme belirdi. “Akıllı kız.”

Ardından arkasına yaslanıp pencereden dışarı bakmak için başını çevirirken elini aşağıya indirdi. DC caddeleri yanıımızdan hızla geçip gidiyordu fakat benim tüm dikkatim bacağımdaki sıcak, sahip lenici ağırlıktaydı.

Christian elini neredeyse umursamaz bir tavırla bacağıma koymuştu. Sanki bu planladığı bir şey değilmiş, dokunuşunun doğal yeri burasıymış gibi.

Elbisemin yırtmacı sağ bacağımanın büyük kısmını açıkta bırakıyordu ve güçlü, bronz elini tenimde görmek, midemde biriken baskıyı daha da arttırmıştı.

Fakat bakmaya devam ettikçe şehvetin pusu kalktı ve yerini içimdeki estetik içgüdü aldı.

Zümrüt rengi ipek. Siyah smokin. Kol düğmeleri ve batmakta olan güneşin ışığı altında parlayan pahalı kol saati.

Sevgiliyle dışarıda geçirilen bir akşamı sergilemek için mükemmel, zahmetsiz bir fotoğraf fırsatıydı.

Kendime tekrar düşünme şansı bırakmadan telefonumu alıp hızlıca bir fotoğraf çektim.

Hemen sonra Christian'a yandan bir bakış attım. Hâlâ pencereden bakıyordu ve cama vuran profili kusursuzdu. Fotoğraf çektiğimi anladırıya bile belli etmemişti.

Eh, yüzünü göstermediğime göre anlaşmamızın herhangi bir maddesini çiğnememiştin.

Aracımız Smithsonian'ın önünde durduğunda nihayet fotoğrafı paylaşmak için cesaretimi toplamıştım.

Aşkımın randevu <3

Bir an için *aşkım* kelimesini kullanmamayı aklımdan geçirsem de daha fazla düşünmeden paylaş tuşuna bastım.

Eğer bu işi yapıyorsam hakkını vermeliydim. *Aşkım* ifadesi, *erkek arkadaşım* ifadesinden daha hoş görünüyordu.

“Hazır mısın?” diye sordu Christian. Şoför arka kapıyı açıyordu.

Telefonumu çantama koydum. Paylaşımı yapalı daha on saniye olmasına rağmen bildirimlerim coşmuş durumdaydı ama onlarla daha sonra ilgilenebilirdim.

Şimdi katılmam gereken bir etkinlik vardı.

Christian'ın elini tutup yüzüme bir tebessüm yerleştirdim.

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru.

“Kesinlikle.”

Gösteri vakti gelmişti.

BÖLÜM 8

Christian

SİYAH HER ZAMAN EN SEVDİĞİM RENK OLMUŞTU.

Sessizdi. Ölümcüldü. Aşılmazdı.

Siyahlara büründüğümde, kendimi tıpkı gecenin karanlık kuyularındaki gölgeler gibi evimde hissederdim.

Ancak bir kadın hayatıma girmiş ve ansızın bunu değiştirmişti. Hayatımdaki diğer her şeyi altüst ettiği gibi.

Önden yürüyüp yavaşça etrafında dönerek gösterişli dekoru inceleyen Stella'yı izlerken kanıma bir sıcaklık yayıldı. Müzede uzun süredir sergilenen dört metre uzunluğundaki fil merkezi parçaydı, deniz yaşamına dair görseller ise duvarlarda dans ederek su altında dolaştığımız yanılsamasını oluşturuyordu. Siyah giyimli garsonlar, şampanya ve başlangıç tepsileriyle kalabalığın arasında geziniyordu. Salonun diğer ucundaki sahne, gecenin sonunda sunucunun çıkıp ne kadar para toplandığını duyurması için hazırды.

Bu etkinlikte koltuk ücreti kişi başına sekiz bin dolardı.

Stella'nın elbisesi için bundan da yüksek bir miktar ödemiştim ve her sentine değmişti.

“Ne kadar güzel,” dedi Stella. Arkamdaki bir şeye bakıyordu.

Yeşil gözler. Yeşil elbise. Hayatın ve tabiatın simgesi.

Yeşil.

Görünüşe göre bu kahrolası renk artık favorimdi.

“Evet, çok güzel.” Etkilendiği şeyin ne olduğunu görmek için arkamı dönmedim. İnsanların bize yönelttiği meraklı bakışlara aldırış etmiyordum.

Bir yıldan uzun süredir hiçbir yerde bir kadınla görülmemiştim. Yarın sabah tüm şehir bizim hakkımızda çıkan dedikodularla çalkalanacaktı ama umurumda bile değildi.

Stella o lanet elbiseyle oturma odasında karşıma çıktığı anda zihnimdeki tüm düşünceler uçup gitmişti.

Göğsümde hafif bir kızgınlığın alevleri yükseldi. Üzerimdeki hâkimiyetinden nefret ediyordum ama buna rağmen ona bakmadan duramıyordum.

Buraya gelirken arabada da aynı şey olmuştu.

Zamanında kendimi ondan uzak tutmak için çok uzak bir ülkeye son dakika uçuşuyla gitmeyi veya onu unutmak için haftalar ve aylar boyunca kendimi işe vermeyi denemiş olsam da işe yaramamıştı.

Ne yaparsam yapayım bir şey beni ona çekiyordu. Sesinin hoş iniş çıkışları, taze çiçeklerin ve yeşilliklerin kokusu. Çöpe atmak için yemin etmeme rağmen cebimdeki yakıcı varlığını sürdürmeye devam eden turkuvaz yüzük.

Bu aşk değildi. Ama beni deli ediyordu.

Stella’nın bakışları benimkilerle buluştuğunda yüzümde her ne gördüyse dudakları yumuşak bir iç çekişle aralandı. Belki de onu duvara itip elimi saçlarına daldırmayı ve ağzını esir alıp tamamen benim olduğunu hissetmeyi ne kadar çok istediğimi görmüştü.

Gerginlik, görünmez bir ip gibi aramızda uzanıyordu. Öyle somuttu ki göğsüme dolanırken tenimi aşındırdığını hissedebiliyordum.

Bu kısa an neredeyse sonsuzluğa dönüşecekti ki Stella bakışlarını kaçırdı.

Çantasını tutan parmakları bembeyaz kesilmişti fakat konuşmaya başladığında sesi dengeli ve sakindi.

“Bana etkinliğin ne için olduğunu söylememiştin.” Gözlerime bakmaktan kaçınarak yeniden salonu inceledi. “Okyanusların korunması için mi?”

Göğsümü sıkkan ip biraz gevşemişti ancak tuhaf bir şekilde bu beni rahatlatmadı.

“Ona yakın bir şey. Yavru kaplumbağalar.”

Kafasını hızla çevirdiğinde dudaklarım kıvrıldı.

Cevabım az önceki gerginliğin bir kısmını yok etmişti, Stella’nın parmakları yavaşça gevşedi.

“Kaplumbağaları sevdiğinizi bilmiyordum, Bay Harper. Sırada ne var? Ördekleri beslemek ya da yavru köpek sahiplenmek mi?”

Şakacı sorularıyla gülümsemem büyüdü. “Daha fazlası için boş yere umutlanma. Çocukken sürekli *Franklin* izlerdim.”

Yüzü gülerken ışıldadı. “Ah, şimdi anlaşıldı. Ben daha çok *Arthur*’u severdim.”

Bu bilgiyi daha sonra kullanmak için sakladım. Konu o olduğunda her detay çok önemliydi.

“Karıncayıyenlere gereken değer verilmiyor. Ayrıca ne yazık ki, Richard Wyatt’ın karısının ilgi alanına girmiyorlar.”

Stella’nın gözlerinde bilmiş bir pırıltı belirdi. “Richard Wyatt’ın işin için önemli biri olduğunu varsayıyorum. Potansiyel bir müşteri mi?”

Parçaları bu kadar çabuk birleştirmesi karşısında yüzümde oluşan gülümsemeyi gizledim. “Evet, bir özel sermaye adamı. Çok zengin. Ayrıca yeni bir güvenlik ekibi arayışında. Karısı zayıf noktası.”

İçeri adım atar atmaz bakışlarımı lazer keskinliğiyle Wyatt çiftine odaklamıştım. Salonun kuzeydoğu tarafında, yaltakçı hayranları tarafından çevrilmiş halde duruyorlardı. Aralarında, değeri bir parça kömürle eşdeğer olan bir adam da vardı.

Sentinel Güvenlik’in CEO’su Mike Kurtz.

Onu fark edince iyi ruh halim birden bozuldu. Burada olacağını biliyordum. Yine de canımı sıkıyordu.

Ne zaman bir müşterim çıksa piç herif anında kendini ortaya atıyordu ama o aşırı jöleli kafanın içinde bir tane bile özgün fikir yoktu.

Kurtz başını kaldırdı ve beni gördüğünde yüzüne yayılan pişkin sırıtışla gruptan ayrılıp yanıma doğru gelmeye başladı.

İkimiz de otuzlu yaşların başındaydık fakat Kurtz'ün bozulmaya başlayan görüntüsünü değiştirmek için gösterdiği çaba belli oluyordu. Çenesine dolgu, birkaç yerine de botoks yaptırmıştı.

Stella'nın yanıma yaklaşmakta olan adama merakla baktığını fark ettiğimde sıkıntım daha da yoğunlaştı. Kurtz onun dikkatinin zerresini hak etmiyordu.

“Christian! Seni yeniden görmek ne güzel.” Kravatını sanki toz varmış gibi hafifçe silkelirken komisyon meraklısı bir otomobil satıcısı kadar bile samimi görünmüyordu. “Deacon ve Beatrix işlerini kaybettikten sonra yaralarını yalamak için saklanmadığını gördüğüm sevindim. Umarım müşterilerini kaptığım için *fazla* üzülmemişsindir.” Kıkırdaması kara tahtaya sürtünen tırnak gibiydi. “Kişisel algılama sakın. İş dünyasındayız sonuçta.”

Rahatsızlığım giderek artıyordu. Bir hafta içinde iki müşterimi Sentinel'a kaptırmıştım. Listemdeki özel müşterilerle kıyaslandığında Deacon ve Beatrix önemsiz kalıyordu ama yine de müşteri kaybetmek sinir bozucuydu.

Kaybetmeyi sevmiyordum.

“Elbette öyle,” dedim rahatça. Kurtz'ün karşısında bir anlık zayıflık bile göstermezdim. “Başka firmaları da test etmek istedikleri için onları suçlayamam. Ancak kalite her zaman kazanır. Bu arada, sistem onarımı nasıl gidiyor? Vasatın altında bir sisteme sahip olunca böyle korkunç şeyler yaşanması çok normal.”

Kurtz'ün yüzü gerildi. Çıkarıcı, leşçil herifin tekiydi ama geçen sene şirketinin piyasa değerini milyonlarca dolar düşüren sistem hatasında benim parmağım olduğunu tahmin edecek kadar akıllıydı.

Sadece kanıtı yoktu.

“Harika gidiyor,” dedi sonunda. “Her ne olursa olsun bir firmanın gücü müşteriye elinde tutma kapasitesiyle ölçülür, hatalarıyla değil. Richard Wyatt’ın da buna katılacağından eminim.”

“Tabii, mutlaka katılacaktır.”

Kurtz gülümsedi.

Ben de gülümsedim.

Alnında açılacak bir kurşun deliğinin, güzellik çabasına büyük katkı sağlayacağını düşünmeden edemedim. Gençken ölürse ihtiyarlığın getireceği çirkinlik ona dokunmazdı.

Sonsuza kadar otuz üç yaşında kalırdı.

Sessiz bir tabancanın namlusunun ucunda hayata veda etmek onun için kolay bir kurtuluş olurdu.

40320 Eastshore Yolu. Güvenlik kodu 708.

Çok basit.

Gecenin geç saatlerinde atılan tek bir kurşun sayesinde bir rakip yeryüzünden silinirdi.

Şeytan vicdanımın kıyısında bir süre oyalandı ama sesini bastırmayı başardım.

Sentinel ve Harper Güvenlik’in rekabeti herkesçe bilinirdi, eğer Kurtz’ün başına bir iş gelirse ilk şüphelilerden biri ben olurum. *Bunun* getireceği boktan evrak işleri için hiç zamanım yoktu.

“Kalite demişken...” Kurtz konuşmamızı şaşkın bir ifadeyle izleyen Stella’ya doğru döndü. “Bu göz alıcı hanımefendi kim?”

Stella birkaç dakikalık tereddütten sonra ihtiyatlı bir tebessümle yanıt verdi. “Ben Stella.”

Karnımın derinliklerinde karanlık, değişken bir his alevleniyordu.

“Ben de Mike.” Tokalaşmak için elini uzatan Kurtz’ün üstünden şerefsizlik akıyordu.

Yanımızdan geçen bir garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya almak için uzandığımda Stella’nın onunla tokalaşma şansı olmadı.

“Neredeyse başsağlığı dilemeyi unutacaktım,” dedim yavaş-

ça. Kadehlerden birini Stella'ya uzatıp boştaki elimle elini tuttum. "Müşterilerinden birinin başına gelen... talihsiz kaza kulağıma ulaştı. Bugünlerde daha güvenilir korumaların olmaması ne yazık. En azından müşterinin parmaklarının çoğu yerindeymiş."

Stella bana doğru bir bakış attı.

O herkese kolayca sıcak gülümsemeler ve nazik sözler sunabilirdi. Maddi sıkıntılarına rağmen eski dadısının bakım masraflarını karşılayan, giymeyip giydirecek, yemeyip yedirecek bir kadındı.

Özverili hayır işleri bana ne kadar yabancıysa Kurtz'le aramızdaki art niyetli konuşma da ona o kadar yabancıydı.

Yaptığım bazı şeyleri öğrense nasıl tepki vereceğini tahmin bile edemiyordum.

Asla öğrenmeyecek.

O tür şeyleri öğrenmenin yakınından bile geçmeyecekti.

Avucunun sıcaklığı koluma yayılıp göğsümü kaplayan simsiyah sıkıntı bulutunun bir kısmını dağıttı.

Ama böyle gerginken ona dokunmak yanlış geliyordu. Karanlığım bir şekilde ona geçecek ve ışığını söndürecekmiş gibi hissediyordum.

Stella'nın iyiliği için kendimi içimdeki düşmanlık hissini bastırmaya zorladım. İlk "randevumuzu" lekelemek istemiyordum.

Yine de Kurtz'e karşı son bir koz kullanma isteğime karşı koyamadım.

"Çalışanlarının eğitimine daha fazla önem versen iyi olur." İçkimden tembelce bir yudum aldım. "Bazen bir firma için en büyük tehdit harici rekabet değil, dahili yetersizliktir."

Kurtz'ün suratı tatmin edici bir kırmızıya büründü. "Seninle sohbet her zamanki gibi zevkti, Harper." Sesinden alaycılık akıyordu. Stella'ya dönüp başıyla selam verdi. "Stella, seninle tanışmak da çok güzeldi. Seni yakın zamanda, daha uygun bir kavalyle görmek dileğiyle."

Şampanya kadehini saran parmaklarımı sıktım.

Öyle bir şey ancak sıkık cesedimi çiğnediğinde olur.

O hışımla yanımdan ayrıldığında Stella temkinli bir şekilde, “Arkadaşın mıydı?” diye sordu.

“Hoşlanmadıklarımından biri. Kendisi Sentinel Güvenlik’in CEO’su Mike Kurtz olur.”

“Harper Güvenlik’in en büyük rakibi yani.”

İçimdeki sıkıntı hoş bir sıcaklıkla bölündü. “Beni mi araştırıyordunuz, Bayan Alonso?”

Yanakları sevimli bir şekilde kızıla dönerken çenesini kaldırdı. “Araştırma yapmadan sahte ilişkiye başlayacak değildim.”

“Hmmm.” Gururlu ses tonu karşısında gülmek için kendimi tuttum. “O halde MIT’de okuduğumu da biliyordur. Mike sınıf arkadaşım ve her konuda rakibimdi. Notlar, kızlar, stajlar... Her zaman bir adım önde olmamdan nefret ederdi. Her alanda bana üstünlük sağlamayı misyon edinmişti.” Sesimde alaycı bir ton vardı. “Henüz başaramadı.”

Tabii Deacon ve Beatrix’i saymazsak. Ancak bu iki şirket, büyük tabloda sadece küçük birer noktaydı.

Kurtz’e göre ben bir rakiptim. Ancak o benim için sadece bir baş belasıydı.

Stella kaşlarını çattı. “Yorucu bir hayat olmalı.”

“Belki.”

Kurtz gibi insanlar, hayatta kendi hedeflerini belirleyemeyecek kadar küçük beyinlere sahip olanlardı. Bu yüzden de kendilerinden daha başarılı kişilere özenerek bir yol haritası çizmeye çalışırlardı.

Özgünlüğün ne olduğunu bilmezlerdi. Amaçları ya da hedefleri olmazdı. Yalnızca seyirciler karşısında egolarının okşanması için saçma sapan bir ihtiyaç duyarlardı.

Eğer umurumda olsaydı bu tip insanlar için üzülebilirdim.

“Eh, eminim müşteriyi sen kaparsın.” Stella’nın gözlerinde muziplik vardı. “Açıkçası ben, resmi kıyafet kodu olan bir etkinliğe açık mavi takım elbiseyle katılan birine hayatımı emanet etmezdim.”

Bu sefer kahkahamı saklamadım.

Sonraki bir saat boyunca Stella'yla tüm salonu gezdik ve en sonunda kendimizi Richard Wyatt'ın karşısında bulduk.

Zorunlu sohbetin ardından konuyu güvenliğe getirdim ancak karşımızdaki adam Stella'yla ilişkimize daha fazla ilgi duyuyor gibiydi.

“Christian Harper’ı bir kız arkadaşla göreceğim günün geleceğini hiç düşünmezdim.” Richard kıkırdadı. “Nasıl tanıştınız?”

“Kraliçe Bridget’in düğününde,” dedim tereddütsüzce. “Onu salonun karşısından gördüm ve dansa kaldırdım. Sanırım devamını biliyorsunuz.”

Aslında Bridget’in düğününde yalnızca selamlaşmıştık fakat tesadüfen tanıştığımıza işaret eden bir hikâyenin birden fazla amaca hizmet edeceği konusunda hemfikir olduk. Basitti, hatırlaması kolaydı ve bir apartman turu esnasında tanışmaktan daha ilgi çekiciydi. Ayrıca gerçeğe yakın olduğu için birileri daha derine inmek isterse ağızımızdan herhangi bir şey kaçırmamızı engelleyecekti.

Üstelik sohbet içinde Bridget’in adını geçirmek daima müşterileri etkiliyordu. Gerçi bu sefer Richard’ın yüzü ifadesiz kalmıştı.

“Malum konulardan bir diğeri de geçmişte güvenlik konusunda aldığın kötü hizmet.” Konuyu tekrar istediğim yere götürmeye çalıştım. “Senin gibi biri için yakın koruma bir lüks değil, gerekliliktir.”

Richard bana alaycı bir bakış attı. “Sadece iş düşünüyorsun, Harper.”

Elbette öyle yapıyorum. Bu etkinliğe başka ne gibi bir amaçla katılmış olabilirim ki? Yavru kaplumbağalar sevimli olabilirdi ancak cumartesi akşamımı onlar kurtulsun diye bir şeyler yapmak için boşa harcayacak değildim.

Aslında Richard’ın müşterim olmasına *ihtiyacım yoktu*. Sahip olduğum paranın çoğu güvenlik hizmetlerinden değil, arka planda yürüttüğüm yazılım ve donanım geliştirme işlerinden geliyordu.

Fakat Richard Wyatt’ın işe alım konusundaki seçiciliği dillere destandı ve ben meydan okumalardan geri duracak biri değildim.

“Ailenle daha çok vakit geçirmelisin,” dedi Richard. “Biraz dinlenmen lazım. Bak mesela, ben geçen ay karımla çocuklarımı kayaya götürdüm. Harika bir tatildi...”

Oğlunun kar sporlarındaki doğal yeteneğini anlatmaya başladığında onu dinlemeyi kestim. Ailesiyle geçirdiği tatil sikimde bile değildi ve çocuklarının sinir bozucu küçük insanlar olduğundan adım gibi emindim.

Diğer yandan ise Stella ona tüm samimiyetiyle kulak vermiş gibi görünüyordu. Çocuklarının hobileriyle alakalı sorular sordu ve Richard’ın eşini geleneksel bağış defilesinde iyi bir partner olabilecek çevre dostu bir markayla tanıştırmayı teklif etti.

Ortam o kadar sıcaktı ki buraya daha fazla renk katmak için silahımı çıkarıp birilerini vurmak istedim.

“Sen son aile tatilinde nereye gitmiştin?” Richard sorusuyla dikkatimi yeniden kendine çekti.

“Ben aile tatiline çıkmam.” Ailem hayatta olsaydı bile, onlarla birlikte Karayipler’de gemi turuna çıkmaktansa kolumu kesmeyi yeğlerdim.

Adamın gür kaşları çatılırken Stella uyarırcasına elimi sıktı.

“Christian bazen tam bir işkolik olabiliyor ama *her zaman* böyle değil,” dedi hızlıca. “Size komik bir şey anlatayım mı? Bridget’in düğününde dans ettik, evet. Fakat Christian’la çıkmayı kabul etme- me sebep olan şey daha sonra onu bir huzurevinde gönüllü olarak çalışırken görmek oldu.”

Gülümsemem dondu. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

İnsanlara anlatmayı kararlaştırdığımız hikâye bu *değildi*.

“Christian mı gönüllü olarak çalışıyordu?” Richard’ın sesi şüphe doluydu.

Onu suçlayamazdım. Benden beklenecek en büyük hayır işi yük- lü miktarda çek yazmaktı.

“Evet.” Stella tebessümünü bozmadı. Senaryoya bağlı kalması için attığım uyarı bakışını görmezden gelerek devam etti. “İlk baş-

larda biraz rahatsız görünse bile sonradan alıştı. Huzurevi sakinleri ona bayılıyor. Özellikle de *bingo* gecelerinde.” Sesini alçalttı. “Kendisi itiraf etmiyor ama onların yenmesine izin verdiğini biliyorum. Bir keresinde kazanmasını sağlayacak kartı sakladığını gördüm.”

Bingo gecesi mi? Yenmelerine izin vermek mi? Tanrı aşkına.

“Ah.” Richard bana yeni bir ilgiyle bakıyordu. “Sende böyle bir potansiyel olduğunu bilmiyordum, Harper.”

“İnan bana...” Sesimin kuruluşu Sahra Çölü’yle yarışabilecek durumdaydı. “Ben de bilmiyordum.”

Birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra Richard’ın karısı yanıma geldi ve Stella’yla ikisi anında yakınlık kurup kendi aralarındaki sohbete odaklandılar. Biz de Richard’la iş konuşmaya başladık.

Ona neden profesyonel bir ekibin korumasına ihtiyaç duyduğunu anlatırken beni dinledi fakat resmi bir teklif yapamadan sözümü kesti.

“Buraya yavru kaplumbağalar için gelmediğinin farkındayım, Harper. Elbette karıma bunu söylemeyeceğim. Davetiyeye olumlu yanıt verdiğin zaman nasıl sevindiğini bilemezsin.” Richard, Eldora büyükelçisiyle konuşmakta olan eşine sevgi dolu bir bakış attı.

Omuzlarım gerildi. *Stella hangi cehennemde?*

Daha on dakika önce Richard’ın eşiyle sohbet ediyordu.

Salona bakındım fakat onu bulamadan Richard yine konuşmaya başladı. “Eski güvenlik ekibimi bıraktığımdan beri telefonlarım susmuyor. Pek çok yerden teklif alıyorum. Ayrıca evet, Harper Güvenlik’in bir numara olduğunu biliyorum.” Yanıt vermek için ağzımı açtığımda elini kaldırdı. “Ancak birlikte çalıştığım kişilerle iyi anlaşmak, onlara güvenmek isterim. Senin her zaman soğuk herifin teki olduğunu düşündüm...” Çenesini ovuşturdu. “Belki de yanlışmışumdır.”

Stella’nın senaryonun dışına çıkma sebebini idrak etmeye başlamıştım.

Richard’ın *dostluk* ihtiyacını fark edip ona uygun bir rota çizmişti.

İş ortaklarımın veya müşterilerimin hiçbiri samimiyete önem vermezdi. Tek istedikleri işlerinin gerektiği gibi görülmesiydi.

Eh, her şeyin bir ilki vardı.

Stella'nın benim için yolunu açtığı anlaşmayı bağlarken küçük gülümsememi etraftan gizledim.

Onu hafife almıştım.

Konuya girmemle Richard'dan sözlü onay almam on dakika bile sürmedi. Gece sona ermeden kontratı gelen kutusunda bulacaktı.

Kurtz daha ringe çıkamadan maç dışı kalmıştı.

Richard başka bir konuğu selamlamak için yanımdan ayrıldığında kalabalığın arasında Stella'yı görmeye çalıştım.

Richard'ın eşi hâlâ fil heykelinin yanında büyükelçiyle konuşurken Kurtz de barda talihsiz bir sarışına asılıyordu.

Stella ise görünürde yoktu.

Tuvalete gittiye bile çoktan dönmüş olmalıydı.

Çok uzun zaman geçmişti.

Ters giden bir şeyler var.

Kalp atışlarım uzaklardan gelen bir davul sesini andıracak kadar yavaşlamıştı.

Koyu renk bukleler ve yeşil ipek görmeyi umarak kalabalığı yararken insanların bağırışlarını ve sinirli bakışlarını görmezden geldim.

Hiçbir iz yok.

Gözümün önünde onun bir yerlerde yaralı ve kanlar içinde yattığına dair bir görüntü belirirken göğsüm panikle doldu. Vücudum son derece yabancı olduğum bu hisle savaşmaya çalışıyordu ama tüm yakıcılığıyla damarlarımı doldurup direncimi kırmasına engel olamadı.

Çoğu insanın böyle bir andaki ilk tepkisi “onun başı dertte” olmazdı fakat ben güvenlik alanında çalışıyordum. Lanet olası işim buydu.

Ayrıca yıllar içinde pek çok düşman biriktirmiştım. Birçoğu beni alt etmek için önem verdiğim birine zarar vermekte tereddüt bile etmezdi ve Stella'yla bugün çift olduğumuzu herkese ilan etmiştik.

Kahretsin. Davetli listesini gözden geçirirken daha dikkatli olmalıydım. Ama gözümde ağır iş makinesi kullanmaya çalışan bir çocukla eşdeğer olan Kurtz dışında endişe verici bir isim görememiştim.

Gerçi garsonların, yer göstericilerin ve diğer çalışanların arasına karışıp içeri girmiş olmaları da mümkündü.

Ana salondan ayrılıp loş aydınlatmalı koridora girerken çenemdeki bir kas seğiriyordu.

Eğer saçının tek bir teline bile el süren olduysa...

Koridorun sonunda bir kapı açıldı ve Stella sanki onu düşünce gücümle oluşturmuşum gibi aniden karşımda beliriverdi. Gayet sakin ve hiç zarar görmemişti.

Beni gördüğünde yüzünde bir şaşkınlık belirdi.

“Hey! Anlaşmayı kap...” Aramızdaki mesafeyi kapatıp sırtı duvara yaslanana kadar üzerine yürüdüğümde cümlesi yarıda kesildi.

“Neredeydin sen?” Herhangi bir yarası ya da sıkıntısı olup olmadığı görmek için vücudunu baştan aşağı süzerken nabzım deli gibi atıyordu. O ise bana uzaylıymışım gibi bakıyordu.

“Lavaboya gelmiştim.” Kelimeleri bir çocukla konuşur gibi ağır ağır söylemişti.

Ancak o zaman kapıların üzerindeki tuvalet işaretlerini gördüm.

Stella’nın kaşları çatıldı. “Her şey yolunda mı? Tuhaf davranıyorsun.”

Hayır, yolunda değil. Seni ilk gördüğüm günden beri hiçbir şey yolunda değil.

“Sana bir şey oldu sandım.” Sesimdeki boğukluk ve içimi saran rahatlama beni ürkütmüştü.

Bu kadar umursamamalıydım. Duygularımı diğer insanların kontrol etmesine izin vermenin sonuçlarının hiç iyi olmadığını görmüştüm.

Ama kahretsin ki umursuyordum ve bunun için kendimden nefret ediyordum.

“Bir dahaki sefere kaçmadan önce bana haber ver.” Sesim sertleşmişti.

Son on dakikadır hissettiğim dehşeti bir daha asla deneyimlemek istemiyordum.

Çirkin, yabancı ve bütünüyle kabul edilemez bir duyguydu.

“Kaçmadım, *lavaboya* gitmek için salondan ayrıldım.” Stella’nın sesi isyan kıvılcımları saçıyordu. “Yanımdan her ayrıldığımda sana bildirmek zorunda değilim. Anlaşmamızda böyle bir şey yok. Ayrıca o sırada sohbet etmekle meşguldün.”

“Yarım saattir tuvalette miydin?”

“Biri elbiseme şampanya döktü. Onu temizlemeye çalışıyordum.” Eteğindeki küçük koyu lekeye baktım.

“İşe yaramadı.” Altdudağı dişlerinin arasında kayboldu. “Üzgünüm. Çok pahalı olduğunun farkındayım. Ödemek için gerekeni...”

“Elbiseyi siktir et.” Fiyatı on bin dolara yakındı ama lekelenmesi ya da zedelenmesi umurumda bile değildi.

Bana kalsa onu üstünden yırtıp atardım.

Paniğimin yerini yakıcı, sersemletici bir farkındalık aldı. Koriorda bizden başka kimse yoktu. Stella’nın taze, hafif ama sarhoş edici kokusu zihnimi bulandırıyordu.

Arabada bana o kocaman yeşil gözleri ve aralanmış dudaklarıyla nasıl baktığını, meme uçlarının onları ağzıma alıp tatlarına bakmam için yalvarırcasına nasıl sertleştiğini hatırladım.

Şu anki bakışları da neredeyse aynıydı. Tek fark, tavrına hafif bir keskinlik katan asilikti.

Siktir, bu haliyle aşırı tahrik ediciydi.

Kasıklarına bir sıcaklık hücum ederken aletim acı verici bir şekilde zonklamaya başladı.

“İstediğim...” Başparmağımı boynunun yan tarafına bastırdım. Nabzının vahşi çırpınışı, aramızdaki çekime görüldüğü kadar kayıtsız olmadığını gösteriyordu. “... güvende olman. Dünyada çok fazla kötü insan var, kelebek. Bazıları da hemen arkamızdaki salon-

da bulunuyor. Bu yüzden kahrolası İngiltere'nin kraliçesiyle sohbet ediyor olsam bile konuşmamı bölebilirsin. Anladın mı?"

Stella'nın gözleri kısıldı. "Kelebek mi?"

Güzel. Hassas. Yakalaması zor.

Benden cevap alamayınca göğsümü okşayıp kasıklarımın sızlamasına sebep olan bir nefes verdi. "Tek istediğin bu mu?"

"Pek sayılmaz."

Sert sesim karşısında vücudundan bir ürperti geçti. "Etkinlikler için başka bir partner bulma zahmetine girmek istemiyorsun, değil mi?"

"Birinin, saçının teline dokunduğunu görüp cinayetten hapse girmek istemiyorum."

Gözleri kocaman açıldığında dudaklarım haşın bir gülümsemeyele kıvrıldı. Kim olduğuma ya da neler yapabileceğime dair hiçbir fikri yoktu.

Bense onun hakkında itiraf etmeyeceğim kadar çok şey biliyordum.

Tenim hırs ve tiksintiyle yandı.

Duvardan ellerimi ayırıp geriye doğru bir adım attım.

Kol düğmelerimi düzelttim.

Ve göğsümdeki amansız ihtiyacı bastırmaya çalıştım.

"Partiye geri dönmeliyiz." Sesim buz gibiydi. "Gidelim mi?"

Sessizce salona döndük.

Gecenin geri kalanında gözlerimi onun üstünden ayırmadım ve kendime, bunu az önceki korkunun tekrarlanmasını istemediğim için yaptığımı söyledim.

Ne de olsa, kendime yalan söylemekte hep çok iyi olmuştum.

BÖLÜM 9

Stella

"STELLA! İÇERİDE OLDUĞUNU BİLİYORUM. AÇ KAPIYI!"

Olamaz.

Yüzümü ipek yastık kılıfıma gömüp sesin gitmesini umdum ama sahibini tanıyor, temiz hava ve yiyecek için dışarı çıkmak zorunda kalacağım ana kadar koridorda kamp kuracağını biliyordum.

Ziyaretçimin en önemli özelliği çok inatçı biri olmasıydı.

"Stella Alonso! Benden saklanamazsın." Kısa bir an için duraksadı. Ardından daha uzlaşmacı bir sesle, "*Matcha latte* getirdim," diye ekledi.

Boğazımdan bir inilti yükseldi.

Jules'u onaylı ziyaretçiler listeme eklememeliydim. Gerçi sabahın bir vaktinde -dijital saatim 07:58'i gösteriyordu- kapımı çalacağını hiç düşünmemiştim.

Ben kapıyı açana kadar gitmeyeceğini bildiğim için kendimi kalkmaya zorlayıp oturma odasına geçtim.

Keşke insanlarla etkileşime hazırlanmak için daha fazla vaktim olsaydı. Sabah meditasyonu ya da yoga yapmak bir kenara, daha yüzümü bile yıkamamıştım.

Kapıyı açarken esnememi bastırdım ve görüş alanımı kaplayan tüylü mor kabana gözlerimi kırıştıtararak baktım.

“Sonunda.” Jules bir elini beline dayamıştı, diğer eliyle de evin yakınındaki kafeden aldığı içecekleri tutuyordu. “Beş dakika daha oyalansaydın kapıyı kıracaktım.”

“O kol gücüyle mi? Hiç sanmıyorum.” Gücenmiş gibi keskin bir nefes aldığında sııttım.

“Sen kimsin ve Stella’ya ne yaptın? O *asla* böyle incitici bir şey söylemezdi.”

“Bahsettiğin Stella’nın kapısını sabahın sekizinde yumruklayarak çalan insanlar olmuyor.”

Yüzümü ovuşturdum. Kafamın içine pamuk doldurulmuş gibiydi, yatağa geri dönmekten başka bir şey düşünemiyordum.

“Öncelikle, saat sekizi beş geçiyor. İkinci olarak, dün Instagram’a attığın bombadan sonra bunu yaptığım için *beni suçlayabilir misin?* Sen...” Jules hızlı bir nefes alıp verdikten sonra tüylü kabanını düzelitti. “Hayır, bunu koridorda yapamayız. İçeride konuşalım. Gelebilir miyim?”

“Hayır dersem gidecek misin?”

Lazer gözleri, güneş gözlüğünün camlarının ardından bile tenimi dağlıyordu.

Cevap ortada.

İçimi çekip kapıyı daha da açtım. “*Matcha* mı demiştin?”

Kaygı bozukluğumu arttırdığı için yıllar önce kahveyi bırakmıştım. Artık *espresso* yerine *matcha latte* içiyordum.

“Evet. Şoke edici detaylar için rüşvet olarak kabul et.” Jules içeri girerken içeceği bana uzatıp güneş gözlüğünü başının üzerine itti. “Şimdi...” Uzun, derin bir nefes aldı. “Biriyle çıkıyorsun, ondan *aşkı*m diye bahsediyorsun ve benim bundan haberim olmuyor, öyle mi? Ne zamandır birliktesiniz?”

Her kelimesiyle birlikte yükselen sesi karşısında yüzümü buruşturdum. Kafamın içinde bir inşaat ekibi çalışıyormuş gibi hissettiriyordu.

Bam. Bam. BAM!

Her çekiç darbesi kafatasımı sarsıyordu.

Dün gece ne kadar içmiştim? Hatırladığım kadarıyla *çok* fazla değildi. Genellikle alkol alımımı gece başına üç kadehle sınırlandı-rırdım ama üç kadeh içki, bu şekilde akşamdan kalma hissetmeme neden olmazdı.

Burun kemerimi sıkıp dün gecenin bulanık parçalarını birleştir-meye çalıştım.

Yavru kaplumbağalar. Viski rengi gözler. Şampanya, gece elbi-seleri ve...

"Tek istediğin bu mu?"

"Pek sayılmaz."

Christian'la geçirdiğim anların hatırası beni öyle bir çarpmıştı ki bir anda nefes alamaz hale geldim.

Her şey hızla geri geldi. Anlaşmamız, paylaştığım fotoğraf, Mike Kurtz'le konuşurken Christian'ın pürüzlü elini elimde hisset-mem, beni duvara yasladığında baş döndürücü kokusunun burnuma dolması...

Bir yanım, sadece tuvalete gittiğim halde onun aşırı korumacılık göstermesinden rahatsız olmuştu.

Fakat daha büyük, daha utanç verici olan yanım beni önemseddiği fikriyle heyecanlanmıştı.

Acınası mıydı? Belki.

Doğru muydu? Kesinlikle.

Maura'dan beri kimse beni bu kadar önemsememişti ve Christi-an'la gerçekten çıkmıyorduk bile.

"... kim?"

"Efendim?" Acaba Christian evde miydi? Yoksa iş için çıkmış mıydı?

Onu normal bir insan gibi yemek yerken ve uyurken hayal etme-ye çalışsam da başaramadım.

"Erkek arkadaşın kim?" diye tekrarladı Jules. "Onu etiketleme-

mişsin ama kolundaki *saat...*” Kaşlarını oynattı. “Sadece eline bakarak bile adamın taş gibi olduğunu söyleyebilirim.”

Dün geceye dair bir parça daha yerine oturdu.

Instagram’da paylaştığım fotoğraf. Galada çok meşgul olduğum için bildirimlerimi kontrol edememiştim.

Boğazımda aniden beliren yumruyu yutmaya çalıştım. “Şey...”

“Günaydın!” Yarı açık kapı tıklatılınca cevabım yarım kaldı. Ava bu kadar erken bir saat için fazla parlak olan gözleri ve ışıldayan yüzüyle içeri giriyordu. “Geç mi kaldım? Kaçırdığım bir şey var mı?” Elindeki beyaz Crumble & Bake paketini sehpaye koydu. Ardından bakışlarımı takip ederek, “Kahvaltı için hamur işi getirdim,” diye açıkladı.

Paketi açıp birkaç *muffin* çıkardığında etrafa yayılan koku ağzımı sulandırdı.

Eh, en azından sorguya gelirken yiyecek ve içecek getirmişlerdi. Böyle rüşvete hayır demezdim.

Fırından taze çıkmış *muffin* ağzımda leziz patlamalar oluştururken neredeyse yüksek sesle inleyecektim. *Kesinlikle rüşvete hayır demem.*

“Stella şu gizemli adamın kim olduğunu söylemek üzereydi.” Jules bir parça yabanmersizli *muffin* alıp ağzına attı.

Ava’nın yüzü aydınlanmıştı. “Aşırı seksi olduğuna bahse girerim,” diye cevap verdi. “Kol saatinden belli oluyor.”

“Ben de aynı şeyi söyledim!” Jules gülümsedi. “Mükemmel zihinler hep aynı düşünür.”

Bana beklentiyle baktıkları sırada muzlu *muffin* ağzımda ekşi bir tat bıraktı.

Arkadaşlarıma yalan söylemek, sosyal medyada yalan söylemek kadar kolay değildi. Onlara hayatımla ilgili her ayrıntıyı anlatmıyordum aslında. Ailemle mükemmel bir ilişkim olduğunu sanıyor, Maura’yı tanımıyorlardı. Ebeveynlerim için “kusursuz” aile olmak son derece önemli olduğundan, bunun aksi bir şey söylemek bana olması gerekenden çok daha zor geliyordu.

Ava ve Jules en yakın arkadaşlarım olmasına rağmen yaşadığım çoğu şeyi onlardan saklıyordum.

Fakat yüzlerine bakıp Christian’la çıktığımız yalanını söyleyemezdim.

Adım adım ilerle.

Sadece adını sormuşlardı sonuçta, ilişkinin detaylarını değil. Şimdilik o konuya girmeyecektim.

“O...”

Telefonum ısrarla çalmaya başlayınca konuşmam bir kez daha bölündü.

Kimin aradığını anlamak için ismi kontrol etmeme gerek yoktu. Ekranı tek bir bakış atıp FaceTime aramasını görmem yeterli olmuştu.

“Selam, Bridget.” Tekrar yüzümü ovuşturdum. Şu anda yoga yapmak için neler vermezdim. Güne yoga olmadan başlayınca kendimi asla iyi hissetmiyordum. “Sorguya katılmak için aradın, değil mi?”

“Ne komik.” Bridget zarif kaşını kaldırdı. “Ama sen söylediğine göre öyle diyebilirim, evet. Aşk hayatlarınızla ilgili gelişmelerden hep uzak kalıyorum ve hiç hoşuma gitmiyor. Bu *ikinci* oldu.”

Geçen sene Jules, Ava’nın abisi Josh’la çıktığını ilan ederek hepimizi şok etmişti. Josh ve Jules tanıştıkları andan itibaren birbirlerinden nefret ediyorlardı, bu yüzden de aralarında romantik bir ilişkinin yaşanması Miami’de kar yağması gibi bir şeydi.

Fakat ilişkilerini resmileştirmelerinin ardından yedi ay geçmesine rağmen sağlam adımlarla ilerlemeye devam ediyorlardı; yani sanırım o söz doğrudu. Aşk ve nefret arasında gerçekten de ince bir çizgi vardı.

Sinirlerim aşırı gergin olsa da Bridget’in alışılmadık homurdanmaları karşısında gülmeden edememiştim.

“Eminim bizim aşk hayatlarımızdan daha çok endişelenecek meseleleriniz vardır, *majesteleri*,” diye takıldım.

Bridget üniversite okuduğumuz zamanlarda bir prensesti ancak abisi tahttan çekilip büyükbabası da sağlık nedenleriyle istifa edince ülkesinde kraliçe olarak taç giymişti.

Gerçek bir kraliçeyle arkadaş olduğuma hâlâ inanamıyordum. Bridget asla tepeden bakan biri olmamıştı, bu durum onun kraliyet ailesinden olduğunu unutmama neden oluyordu.

Bridget burnunu kırıstırdı. “Endişelenecek çok mesele var, evet. Yine de *ilginç* olan şeylerin sayısı az.”

“Kızlar, lütfen. Konuya dönelim,” dedi Jules. “Bizden sakladığın kişi kim, Stel? Bize bir isim söyle. Bir fotoğraf göster. Herhangi bir şey ver. *Lütfen*, meraktan ölmek üzereyim.”

Kendini dramatik bir tavırla koltuğa bırakmıştı.

Kafamı iki yana salladım.

Sözlükte *drama kraliçesi* ifadesini arasam Jules Ambrose’un fotoğrafıyla karşılaşacağımdan emindim ama yine de onu seviyordum. En azından dramanın eğlenceli kısmıyla ilgileniyordu; insanları arkadan bıçaklayan, iğrenç yüzüyle değil.

“Tamam, söyleyeceğim. Ama kafayı yemeyeceksiniz.” Altdudağımı dişlerimin arasına aldım. “Christian Harper.”

İtirafım üç adet boş yüz ifadesiyle karşılandı.

Arkadaşlarımdan nutku en son ne zaman böyle tutulmuştu hatırlamıyordum. Normalde gündüz kuşağı program sunucularından bile daha çok konuşurlardı.

Dudağımı aşırı ısırırmaktan dilimde bakır tadı belirmeye başlıyordu.

“Rhys’in eski patronu mu?” Bridget’in alnı şaşkınlıkla kırıışmıştı.

Kocasını Rhys eskiden Harper Güvenlik için çalışıyordu ve bu sayede tanışmışlardı. Koruması babalık izni sebebiyle Eldorra’ya dönerken görevini Rhys’e devretmişti.

“Evet.”

“Onun bu konuyla ne alakası var?” Jules da şaşkıındı.

“Erkek arkadaşım o.”

Hâlâ hiç yorum yoktu. Arkadaşlarımla Madame Tussaud Müzesi'ndeki balmumu versiyonlarıyla konuşuyordum sanki.

"Erkek arkadaşım kim dedin?" diye sordu Ava.

Ah, Tanrı aşkına.

"*Christian Harper*." Ellerimi havaya kaldırdım. "Dün akşam paylaştığım gönderideki adam o! Onunla çıkıyorum. Yani... ilişkimiz sahte ama bu başka bir hikâye."

Sessizlik bir süre daha uzadı, kaosu hemen öncesinde bulunan o sersemleme anının içerisindeydik.

"*Christian Harper* mı?"

"*Sahte ilişki* mi?"

"O tehlikeli biri..."

"Bu ne zamandır devam ediyor..."

"Seni buna zorluyor mu? Çünkü sana nasıl baktığını gördüm..."

"*Durun*." Burun kemerimi sıktım.

Hayatımda olan biteni sık sık anlatmamamın nedeni buydu işte. Hesap vermekten kaçınmam değil, karşılaşacağım tepkiler ve beklentilerdi.

Sakinleşmek için burnumdan derin bir nefes alarak arkadaşlarımla sorularına tek tek cevap verdim.

"Evet, *Christian* benim sahte erkek arkadaşım. Gerçi dediğim gibi, bu kısım uzun hikâye. O tehlikeli biri *değil*; biraz sert olabilir ama sonuçta güvenlik alanında çalışıyor. İşi insanları korumak. Ayrıca *Rhys*'le arkadaşlar, yani o kadar da kötü biri olamaz. Dün akşam ilk sahte randevumuza çıktık. Ve hayır, beni zorlamıyor."

Son kısım kesinlikle doğrudu. Gerisi tartışılabilirdi ancak bunu kendime sakladım.

"*Rhys*'le *yakın arkadaş* oldukları söylenemez. Onların..." *Bridget* duraksadı. "... ilginç bir ilişkisi var."

"*Rhys*'i boş verin," dedi *Jules*. "Alınma *Bridget*, kocan harika biri ama şu anda erkek arkadaş meselesini dinlemek istiyorum. Stel, sen bir ilişki bile istemiyorsun. Neden sahte sevgili yaptın? Yoksa

başın dertte mi?” Gözlerindeki pırıltı hissettiği endişe yüzünden solu-
muştı.

Göğsüm suçlulukla doldu.

İnsanlara sorunlarımı anlatarak sıkıntı vermekten nefret ediyordum. Her ne olursa olsun arkadaşlarımın kaygılanacağını tahmin etmeliydim. Şu anda romantik bir ilişki istemediğimi gayet iyi biliyorlardı. Randevulaşmaya karşı değildim. Sadece... ilgilenmiyordum.

Biriyle çıkma *fikri* hoştu aslında. Aşk hikâyeleri okuduğumda, romantik filmler izlediğimde veya akşam yemeğine çıkmış tatlı çiftler gördüğümde aynı şeye sahip olma arzusu duyuyordum. Fakat kitap ya da film sona erdiğinde ve gerçek hayata döndüğümde bu arzu kayboluyordu.

Aşkı romantikleştirmek kolaydı, asıl zorluk ise âşık olmaktı. Özellikle de önceki ilişkilerimin tamamında bir şeyin... *eksik* olduğunu hissettikten sonra. Âşık olma riskine girmek için gereken duygusal bağa hiç sahip olmamıştım.

“Başım dertte değil, gerçekten,” dedim arkadaşımın kuşkucu ifadesini fark edince. “Sadece...” *Para kazanmak için sosyal medyada daha çok takipçiye ihtiyacım var.* O kadar sığ bir sebepti ki tenimin yandığını hissedebiliyordum.

Gerçek çok daha karmaşıktı. Onlara Maura’yı da anlatmamı gerektirirdi ve sabahın sekiz buçuğunda *bu tür* bir konuşma yapmaya hazır değildim.

“Büyük bir markayla anlaşma yapmak istiyorum ama diğer adaylar kadar çok takipçim yok. Bir milyon takipçiye ulaşırsam şansım artar diye düşündüm.”

Bridget’in kaşları daha da çatıldı. “Bunun erkek arkadaş edinmekle ne ilgisi var?”

Planımın kalanını gönülsüzce anlattım. *Influencer* dünyasına aşina olmayan birilerine anlatınca kulağa çok daha saçma gelmişti ama anlatmaya başlamıştım bir kere.

Bitirdiğimde oluşan sessizlik, az öncekinden bin kat daha yoğundu.

Sonunda, “Vay canına,” dedi Ava. “Cidden... vay canına.”

“Anlaşmanın içinde seks de var mı? Yoksa eklemelisin. Christian’ın yatakta tam bir *canavar* olduğuna eminim.” Beklendiği üzere şoku ilk atlatan ve edepsiz konulara dalan Jules olmuştu. “Alınma ama cinsel hayatında biraz harekete ihtiyacın var. Hepimiz seni çok seviyoruz ancak bazı ihtiyaçlarını karşılamamız mümkün değil.”

“Hayır, yok. Asla da olmayacak,” dedim katı bir sesle.

Çift olarak toplum içindeki imajımız için gerekli olmadıkça bu ilişkide herhangi bir fiziksel yakınlık yaşanmayacağını Christian’a da söylemiştim.

Seksin bu denklemden *kesinlikle* yeri yoktu. Christian muhteşem görünse de, yatakta *muhteşem* olsa da bu imkânsızdı.

Onu çıplak düşününce tenim yanmaya...

O konuya girme.

Sabah rutinimi gerçekleştirmeyince böyle oluyordu işte. Beynim yanıyor, düşünmemem gereken şeyleri gözlerimin önüne getiriyordu.

En son ne zaman seks hakkında fantezi kurduğumu... hatta ne zaman seks yaptığımı hatırlamıyordum bile.

“Her şeyin yolunda olduğundan *emin* misin?” Ava’nın endişesi çok belliydi. “Takipçi sayını bu kadar kafaya takmazdın.”

Evet, diğerleri kadar takıntı yapmıyordum ama umursamadığım da söylenemezdi.

Sosyal medyada büyümeye çalışan herkes takipçi sayısını umursardı, aksini iddia edenler kesinlikle yalan söylüyordu.

O sayılar insanların akıl sağlığıyla bile oynayabiliyordu.

“Niyetim tartışmacı olmak değil,” diye ekledi Ava yumuşak bir sesle. “Eğer isteğin buysa seni destekleriz. Sadece biraz...”

“Karakter dışı görünüyor,” diye bitirdi Bridget.

Elimdeki yarısı boş karton bardağa baktım. “Belki. Tabii yeni bir şeyler denemenin vakti de gelmiş olabilir.”

Yirmi altı yaşındaydım. Üniversiteden mezun olduğumdan bu yana bir tane “gerçek” işim olmuştu ve bunun dışında ne profesyonel hayatımda ne de özel hayatımda önemli bir gelişme yaşanmıştı. Blog yazarlığını ikinci işim olarak görsem bile çoğu insan böyle düşünmüyordu. Bu tarz fikirlerin yazdığım yazılara, oluşturduğum

stillere, fotoğraf çekimlerine ve sosyal medyaya döktüğüm saatleri olumsuz etkilemesinden nefret ediyordum.

Üniversiteden beri aynı şeyi yapıyordum. Tek fark, artık yaşımın daha büyük olması ve biraz daha isteksiz olmamdı.

Okuldan sonra Ava geçici olsa da Londra'ya taşınmış, nişanlanmış ve fotoğrafçı olarak dünyayı gezme hayaline kavuşmuştu. Bridget evlenip gerçek bir *kraliçe* olmuştu. Jules ise baro sınavını geçip güçlü bir avukat olmuş ve erkek arkadaşıyla birlikte eve çıkmıştı.

Herkes hayatında yeni bölümlere geçerken ben hâlâ önsözdeydim ve hikâyemin anlatılmasını bekliyordum.

Dilimi kaplayan acılığı yutmaya çalıştım. Bir şeyleri değiştirmeye başlamazsam sonsuza kadar taslak olarak kalacaktım. Kelimeleirim sayfalara dökülmeden yitip gidecekti. Bir şeyler *başarabilmiş* biri değil, bir şeyler *başarma potansiyeli* olan biri olarak hayata veda edecektim.

“Anlıyorum. Değişiklik, hayatın tuzu biberidir,” dedi Jules. Yüzü yumuşarken sözlerine devam etti. “Ava’nın da dediği gibi niyetimiz sana karşı gelmek değil. Sadece gerçekten istediğin şeyin bu olduğundan emin olmak istiyoruz. Sen mutluysan biz de mutluyuz.”

“Biliyorum.” Hafifçe gülümsedim. “Ne kadar klişe olsa da... sizi çok seviyorum kızlar.”

“Duydunuz mu?” Jules elini göğsüne bastırıp Ava'ya baktı. “Bizi seviyormuş. Bizi gerçekten seviyormuş!”

“Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz,” dedi Ava ciddiyetle.

“Siz...” Bardağımlı bırakmama fırsat vermeden beni kollarının arasına aldılar. “Durun!” diyerek kahkaha attım. Arkadaşlarımın sevgisi, hissettiğim melankoliyi yavaş yavaş eritiyordu.

“Beni hiç düşünmeyin tabii. Eldorra’dan sizi izlerken hiç kıskanmıyorum,” dedi Bridget.

Onu tekrar görebilmemiz için telefonumu kaldırdım. Yüzünde yarı eğlenen, yarı imrenen bir ifade vardı.

“Yakın zamanda ziyaretimize gelmelisin. Seni çok özledik.”

Ava’nın geçen yılki doğum günü partisinde bize sürpriz yaptığından beri onunla yüz yüze görüşmemiştik.

“Geleceğim, söz veriyorum.” Bridget ciddileşti. “Bu arada, Christian konusunda dikkatli ol. O yalnızca iyi niyet için bir şeyler yapabilecek bir adam değil.”

Öyle bir adam olmadığını biliyordum, Bridget’ın söylemesine gerek yoktu.

Bir saat daha sohbet ettik. Ardından kızlar, Christian’la yaptığımız anlaşmayı hayat arkadaşları dışında kimseye anlatmayacaklarına söz verip gittiler. Ben de duş alıp kendime bir demlik çay yaptıktan sonra telefonu elime aldım. Ekranımdaki Instagram ikonuna bir süre baktım, ardından derin bir nefes alıp üzerine tıkladım.

Aman. Tanrım.

Profilimdeki sayılara bakarken halüsinasyon gördüğümünden emindim.

Gönderiye yüz binden fazla beğeni, dört bin yorum gelmişti ve takipçi sayım bir gecede on bin artmıştı.

Kendimi çimdiklediğimde hissettiğim keskin acıyla irkildim.
Halüsinasyon görmüyorum.

Christian’la fotoğrafımdan iyi bir etkileşim bekliyordum ama *bu kadarını* tahmin etmemiştim.

Olasılıklar zihnimde dönüp dururken içim kıpır kıpırdı.

Erkek arkadaşımın bir fotoğraf daha paylaştım aynı şekilde viral olur muydu, yoksa bu sadece ilk sefer için geçerli olan bir şey miydi?

Öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir milyon takipçiye ulaşma, altı haneli kazanç sağlama ve Ma-ura’nın bir yıllık bakım masrafını ödeme hayalleri zihnimde dans etmeye başladı.

Christian’la sözleşme imzalamak şeytanla anlaşma yapmak gibi bir şey olabilirdi.

Ama buna değmişti.

BÖLÜM 10

Christian

STELLA'NIN BAĞIŞ ETKİNLİĞİNE GİDERKEN PAYLAŞTIĞI gönderiye uzun uzun baktım. Elim çıplak bacağındaydı, elbisesinin parlak yeşili smokinimin kömür karası rengiyle kontrast oluşturmuştu.

Bazı fotoğraflar bin kelimeye bedel olabilirdi. Ancak bu fotoğraf sadece tek bir kelime söylüyordu.

Benim.

Göğsümde garip bir kıvılcım çaktı ama onu görmezden gelip gönderinin altındaki yorumlara tıkladım. Bazı takipçileri meraklı, bazıları da coşkulu yorumlar yazmıştı. Onunla bir ilişki şansını kaybeden yüzlerce erkeğin çaresizliği ise yazdıkları kelimelerden okunabiliyordu.

Jayx098: Beni nasıl aldatırsın? Evleneceğimizi aileme çoktan söylemiştim. :(

Brycefitness: Erkek arkadaşını bırak ve benimle randevuya çık. Ayırdığın zamana değeceği konusunda garanti verebilirim ;)

Threetriscuits: Ben de takım elbise giyip kol düğmesi takabilirim. Bilgin olsun.

Gözlerimi kısıp *Brycefitness* kullanıcı adına tıklayarak profili inceledim. Büyük kaslar. Küçük beyin. Tanrı tarafından kadınlara armağan olarak gönderildiğini zanneden bir spor salonu müdavimi.

Birini ezmek için haltere kaç kilo takmak gerekirdi? *Hmm...*

Ekranımda bir mesaj belirince hesaplamalarım bölündü.

Luisa: Christian Harper. Benden bir şeyler gizliyordun demek.

Luisa: Stella'yla çıktığını neden söylemedin?

Kaşlarımı çattım. *Brycefitness*'in profiline son bir bakış attıktan sonra uygulamayı kapattım. Herif ucuz atlatmıştı.

Kanın bakırımsı kokusu ve korku karşısında heyecanlanan yanımla bile Instagram'daki bir yoruma verdiğim bu tepkinin normal olmadığını söylüyordu.

Yürütmem gereken bir işim vardı ancak ben burada oturmuş, lanet olası sahte hesabımla sosyal medyada dolaşıyordum.

Profil fotoğrafı, açıklaması ya da takipçisi olmayan, sadece tek bir kişiyi takip eden sahte hesabımla.

Turkuvaz yüzük cebimi yakarken Luisa'nın mesajına cevap yazdım.

Ben: Konusu açılmadı.

Stella fotoğrafta yüzümü göstermemişti ama haberin yayılması için galada birlikte görünmemiz yeterli olmuştu.

Görünüşe bakılırsa haberler DC sosyetesinin sınırlarından kaçıp çoktan New York'a ulaşmıştı.

Luisa: Davette onu tanıımıyormuş gibi davrandın!

Ben: Kararını etkilemek istemedim.

Yanıt uzun bir duraksamanın ardından geldi.

Luisa: Ne kararı?

Ben: Yalan söyleme, Lu. Bu konuda senden daha iyiyim.

Luisa: Uyuzun tekisin.

Luisa: Her neyse, kararımı etkilemezdin. Yeni marka elçimizin kim olacağı konusunda %95 netim.

Mesaja bakarken parmaklarım koltuğun kolunda dalgınca bir ritim tutturmuştu.

Biraz daha düşündükten sonra cevabımı yazdım.

Ben: Sevindim. Zamanı gelmişti.

Tarafsız ve ilgisiz görünüyordum.

Tıpkı tahmin ettiğim gibi, Luisa yemi yuttu.

Luisa: Kim olduğunu sormayacak mısın?

Ben: Davette ben de vardım. Cevap ortada.

Konuşmanın devamını getirmedim. Luisa ne demek istediğini anlayacak kadar akıllı bir kadındı.

İçerideki sessizlik kapımın tıklatılmasıyla bölündü.

Bakışlarımı kaldırdım. “Girin.”

Gelen kişi Kage’di, o uzun ve yapılı vücuduyla ofisimin kapısından zar zor sığıyordu.

“Sevgili yapmışsın.” Konuya girmek için hiç zaman kaybetmedi. “Benim nasıl haberim olmadı?” Sesinde suçlayıcı bir ton vardı.

Kage en eski ve Rhys’den sonra müşteriler tarafından en çok ilgi gösterilen elemanımdı. Ayrıca Harper Güvenlik’te bana yaltaklanmak zorunda olmayan tek kişiydi. On yıl önce Kolombiya’da hayatımı kurtardığı için ona bu özgürlüğü ben vermiştim.

“Bir güvenlik şirketi yönetiyorum, dedikodu dergisi değil. Özel

hayatım kimseyi ilgilendirmez.” Normalde kayıtsız olan ses tonumda biraz gerginlik vardı. Kage’in özgürlüğünün de bir sınırı vardı.

Kage bir saniye daha gözlerimin içine baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. “Anlaşıldı. Ama ekip merak ediyor. Bir *influencer*’la çıkmam... beklenmedik bir şey.”

Sandalyemde arkama yaslanıp elimi çenemin altına koydum. Telefonum sabahtan beri aynı şeyi söyleyenlerin aramaları ve mesajlarıyla çınılıyordu. Her biri sabrımı giderek yontmuştu, Kage’in yorumu da onlardan farksızdı.

“Onu araştırdınız, değil mi?” Stella’nın sosyal medyası herkese açıktı fakat elemanlarımın onun fotoğraflarını ve videolarını incelemesi fikri kanımı öfkeyle kaynatmıştı.

“Şey...” Kage mahcup bir tavırla ensesini ovuşturdu. “Öğle yemeğinde biraz baktık.”

Harper Güvenlik’in tüm çalışanları eski asker ya da CIA ajanıydı ama liseli ergenler gibi dedikodu yapmaya bayılıyorlardı.

“Çok hoş bir kadın.” Kage karşımdaki sandalyeye gömüldü. Ardından, “Gerçi sevgilinin bir süper model gibi görünmesine hiç şaşırmadım. Milyarder CEO’ların büyüleyici hayatları olur,” diye ekledi tatsız bir sesle.

Göğsümde karanlık bir ateş yükseliyordu ama onu hemen söndürdüm.

“Şu anda tartışmakla ilgilendiğim tek şey, Deacon ve Beatrix’i nasıl kaybettiğimiz,” dedim buz gibi bir tavırla. “Kız arkadaşımı konuşmak *istemiyorum*.”

Karşımdaki adam anında kendine geldi. “Etrafı soruşturduğumda sebebin düşük fiyat teklifi olduğunu öğrendim. Klasik. Sentinel onlara ucuza bir fiyata daha fazlasını teklif etmiş. Deacon da Beatrix de her zaman cimri birer piç olmuştu zaten. Gemiye terk etmelerine şaşırmamak lazım.”

Söylediği doğru olsa dahi Harper Güvenlik’in müşterilerini elinde tutamadığına dair söylentiler yayılmasını istemiyordum.

“Bu o kadar önemli mi?” Kage sessizliğimin nedenini doğru tahmin etmişti. “Geri gelmelerini sağlamamız mı gerekiyor?”

“Hayır.” Acımasız bir sektörde hayatta kalmanın bir numaralı kuralı asla zayıflık göstermemektir. Kendi elemanların karşısında bile. “İş stratejisiyle ilgilenmeyi bana bırak ve en iyi yaptığın şeyi yap.”

“Sorun çıkaranlara dersini vermek ve kasıp kavurucu yakışıklılığımı korumak mı?”

“Öyle düşünüyorsan yeni bir aynaya ihtiyacın var demektir. Senininki sana yalan söylüyor.”

“Herkes sizin gibi şanslı değil, Bay Erkek Güzeli. Görünüşüm hakkında yakınan bir kadınla hiç karşılaşmadım.” Kaşlarını oynattı. “Bahsi geçmişken, işten sonra birlikte bir yerlere gitsek mi? Artık bir sevgilin olduğumu biliyorum ama sadece kadınları yanımıza çekmen yeterli, ben işi bitiririm.”

“Gelemem.” Ayağa kalkıp takım elbisemin kollarını düzelttim. “Önceden verilmiş bir sözüm var.”

“Niye hiç şaşırmadım? Aylardır birlikte takılmadık.” Kage de sandalyesinden kalktı. “Bu esrarengiz ‘önceden verilmiş sözlerin’ neyle alakalı olduğunu bana hiç söylemeyecek misin?”

Ona alaycı bir bakışla karşılık verdim.

“Tamam, anladım,” diye homurdandı. “*Önceden verilmiş sözünle* iyi eğlenceler.”

O gidince masamı titiz bir şekilde düzenledim ve ofisten ayrıldım.

On dakika sonra, Connecticut Bulvarı’nda hızla ilerlerken telefonum çalmaya başladı.

Aramayı kabul ettiğimde arabanın içi sinirli bir hırıltıyla dolup taşı.

“Aklından ne *boklar* geçiyor?”

“Sana da merhaba, Larsen.” İki kenarında sıra ağaçların bulunduğu özel yola yumuşak bir dönüş yaptım. “Artık kraliyet ailesinden olmana rağmen hâlâ terbiye öğrenememişsin. Sarayın görgü dersleri yeterli gelmiyor olmalı.”

Kapıda durup silahlı muhafıza üyelik kartımı gösterdim. Adam kartı inceleyip kafa salladı.

Güvenlik tarayıcıları aracımı tarayıp görüntüsünü aldı ve kapılar kısık bir vınlamayla kayarak açıldı.

“Çok komik,” dedi Rhys ifadesizce. “Müşteriler espri anlayışın için ekstra ödeme yapmalı.”

“Espri anlayışı *sıfır* olan bir adamdan bunu duymak gülünç.”

Daha da sinirli bir şekilde hırladığında dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı.

Rhys Larsen, insanların aşk dediği hastalığın pençesine düşmeden önce bir numaralı güvenlik elemanımdı. Şimdiyse Eldorra Kraliçesi’nin eşiydi.

Bazen sırf sinir etmek için ona çeşitli diplomatik görevlerde sıkkın ve huysuz görüldüğü anların fotoğraflarını gönderiyordum. Herhangi bir mesaj eklemiyordum çünkü ne demek istediğimi anlaması için kelimelere ihtiyacı yoktu.

Karının sözünden asla çıkmıyorsun, bu çok acınası.

Stella’ya olan takıntım kontrolden çıkıyor olabilirdi ama en azından onun istediği bir hayır etkinliğinde kurdele kesmiyor ya da Dünya Günü fotoğraf çekimi için ağaç dikmiyordum.

“Konuyu değiştirmeye çalışma. Neden Stella’yla çıkıyorsun?” diye sordu Rhys.

Aracımı özel garaja park edip girişe yürüdüm. Kartımı okuyucuya gösterdiğimde ağır çift kapı anında açıldı.

“Bir erkek neden bir kadınla çıkar?”

“Zırvalamayı kes, Harper.” Sesinde bir uyarı tonu vardı. “Stella, Bridget’in en yakın arkadaşı. Eğer o üzülürse karım da üzülür. Bridget üzülürse...”

“Ne yaparsın? Tören tacınla kafama mı vurursun?” Ayakkabılarının çıkardığı ses, ortasında altın rengi devasa bir V harfinin olduğu siyah mermer zeminde yankılanıyordu. “Aklımda bulundururum. Her neyse, artık uyusanız iyi olur, majesteleri. Eminim yarın sabah

erkenden bir etkinliğiniz vardır. Fotoğraf çekimleri için güzellik uygunuz eksik etmemelisiniz.”

“Siktir git.”

“Eldorra kadınlarının senin için ölüp bittiğine eminim ama benim tipim değilsin.” Restoranı ve kulüp salonunu geçip kütüphaneye ulaştım. “Kraliçeye selamlarımı ilet.”

Rhys cevap veremedi telefonunu kapattım.

Stella konusunda böyle davranacağını tahmin etmeliydim. Eski elemanım artık eşinin sözünden çıkmaz olmuşt  ve o da Stella’nın üzerine titriyordu.

Onları anlayabiliyordum fakat bu benim sorunum değildi. Anlaşmayı imzalarken arkadaşlarının ısrarcı sitemlerine katlanmayı kabul etmemiştim.

Kütüphanenin kapılarını a tı ımda buluşmak için s zleşti im kişiyi vitray pencerelerden birinin önünde bulunan her zamanki masamızda otururken buldum. Katedral tavana kadar uzanan raflara deri ciltli kitaplar dizilmişti ve huşu dolu sessizliği bozan tek şey içerideki kısık sesli mırıltılardı.

Burada insanlara konuştukları için kızan katı bir kütüphaneci yoktu. Ayrıca yıllık otuz bin dolar olan ücret, kulüp üyelerine herhangi bir kamusal alandan çok daha fazla özgürlük sunuyordu.

Valhalla Kulüp’ n kütüphanesi anlaşmaların yapıldığı ve ittifakların kurulduğu yerd . DC’deki tüm güçlü kişiler bunu bilirdi.

“Geç kaldın.” Soğuk yeşil gözler, masaya yaklaşına kadar beni takip etti. Kalın meşe masanın üzerinde on sekizinci yüzyıldan kalma nadir bir satranç seti, iki tane boş kristal bardak ve bir sürahi dolusu Glenfiddich 40 tek malt viski duruyordu.

“Kaybetmeye bu kadar hevesli misin?” Telaşsız,  l l  hareketlerle ceketimi çıkarıp sandalyemin arkasına astım. Ardından yerime oturdum ve g mle imin kollarını kıvrarak kendime viski doldurdum. Akşama bir bardak viskiyle başlamak gibisi yoktu.

Alex Volkov bana alaycı bir bakış attı. “Galibiyetlerimizin sayısı eşit.”

“Bu gece beraberlik bozulacak.”

Alex’le son beş yıldır her ay Valhalla Kulüp’te satranç maçları yapıyorduk, her karşılaşmamız zorlu bir mücadele oluyordu.

Valhalla’nın sınırları dışındayken siber bir meselede bana ihtiyacı olmadığı sürece pek etkileşime geçmiyorduk fakat ayda bir yaptığımız bu görüşmeler, gerçekten hoşuma giden sayılı sosyal etkinliklerdendi.

“Kibrin bir gün çöküşüne sebep olacak, Harper.” Alex bardağını yarıya kadar doldurup ağzına götürdü.

“Belki,” dedim. “Ama o gün, bugün değil.”

“Göreceğiz.”

Normalde sessiz kalıp tüm konsantrasyonumuzu oyuna verirdik ancak Alex piyonunu e4’e taşıırken beni şaşırttı.

“Yani, sen ve Stella.”

“Evet.” Havada kalan sorusuna havada kalan bir yanıt verdim.

“Elinde kızın aleyhine ne var?”

Hamlesine karşılık vermeden önce bir anlığına duraksadım.

Tanıdığım Alex Volkov, başka birinin özel hayatını sikine takmazdı.

“Nişanlın adına mı soruyorsun?” Tıpkı Rhys’in karısı Bridget gibi, Alex’in nişanlısı Ava da Stella’nın en yakın arkadaşlarından biriydi.

“Stella hiçbir zaman ilişki isteyen biri olmadı.” Alex sorumu duymazdan gelmişti. “O fotoğrafı paylaşılan kadar ne senden ne de bir erkek arkadaşı olduğundan bahsetti. Bu da akıllara ona şantaj yaptığını getiriyor.” Keskin yeşil gözleri kısıldı. “*Sen de* biriyle çıkmakla ilgilenmiyorsun, yani ya bir şey için onu kullanmak istiyorsun ya da ikiniz karşılıklı fayda sağlayacağınız bir anlaşma yaptınız.”

Alex’in arkadaşlığı tam olarak bu yüzden hoşuma gidiyordu. Beni hep uyanık tutuyordu.

“Komplo teorilerinin aklını bulandırmasına izin verme,” dedim ağır ağır. “Kaybediyorsun.”

Bu bariz bir yalandı. Oyunda eşit durumdaydık.

“Şaşırtma taktiklerin fazlasıyla yetersiz. Ayrıca bulanan akıl benimki değil,” dedi Alex. “Belki de senin ‘aşka sevgiye inanmam’ kabuğunu kıran kişi Stella olacaktır, ha? Her zaman beklenmedik kişiler olur zaten.”

Onun kısa bir süre içerisinde bu kadar çok kelime söylediğini daha önce hiç duymamıştım. Keyfim giderek artıyordu. “Belki de. Ancak bundan şüpheliyim.”

Stella’ya olan hislerim... olağandışıydı ama aşk değildi. Tiksindiğim bir duyguyu hissetmemin mümkün olduğunu sanmıyordum.

Dünyayı döndüren şeyin sevgi olduğunu söylerlerdi. Tabii bana göre bu duygu korkunç şarkılar, daha da korkunç filmler ve Sevgililer Günü gibi menfur şeyler üreten kısır bir döngüden ibaretti.

Zehirliydi.

“Sen ne zaman böyle konuşkan biri oldun?” Atımı kaydırarak savunma pozisyonuna geçirdim. “Gerçek bir insana dönüştüğünü söyleme sakın. Eğer öyleyse, bunu Valhalla gazetesinde yayınlamalıyız. Diğer üyeler çok heyecanlanacak.”

Valhalla Kulüp’ün bir gazetesi yoktu fakat üyelerin, dostlarının ve düşmanlarının hayatlarını takip etmek için kendi yöntemleri vardı.

“Senin ilişki durumunu öğrendiklerinde de çok heyecanlanacaklarından eminim.” Gözleri kara mizahla parlıyordu. Yıllar önce tanıştığım duygusuz Alex Volkov gerçekten de değişmişti.

Oyuna devam ettik. Gerçi ben Stella konusu *tekrar* açıldığı için düşüncelerimin olmadık yönlerle doğru sapmasına engel olamıyordum.

Bağış etkinliği akşamından beri sosyal medyada bir şeyler paylaşmamıştı, normalde her gün paylaşım yapardı. Birlikte ilk fotoğrafımızın elde ettiği başarıya rağmen yeni bir fotoğraf için bana ulaşmamıştı.

Anlaşmamızla ilgili tereddütleri mi vardı?

Omurgamdan geçen o soğuk, yabancı hissin ne olduğunu tespit etmem birkaç dakikamı aldı.

Belirsizlik.

Yağmur bulutları çöle ne kadar yabancıysa, belirsizlik de bana o kadar yabancıydı.

Bir kontrat imzaladık. Kendi sözünden dönmeyecektir.

Yine de onunla görüşme dürtüsü, dikkatimi özenle oyulmuş abanoz tahtadan ve üzerine stratejik şekilde dağılmış fildişi parçalardan tamamen uzaklaştırmıştı.

“Şah mat.” Alex’in soğuk sesiyle kütüphaneye geri döndüm.

Gözlerimi kırpıştırarak yeşil gözleri ve dolgun dudakları zihnimde geriye atıp satranç tahtasını inceledim.

Alex, çok önceden görmüş olmam gereken bir mat taktiğiyle ilerlemişti.

“Çok hızlı oldu.” Yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. “Bugün formunda değilsin.”

“Daha yeni başlıyoruz, Volkov.” Tahtayı boşalttım. “İkinci raunttan sonra tekrar konuşalım.”

Fakat o haklıydı. Formumda *değildim* çünkü zihnimi işgal etmemesi gereken birini düşünmekle meşguldüm. Mirage’daki kirasının düşük olduğuna inanıyordu ama lanet zihnimde kira vermeden yaşadığının farkında bile değildi.

Stella tatlı ve nazik görünebilirdi ancak benim için herhangi bir silahtan ya da rakipten çok daha tehlikeliydi.

*

İki saat süren ve mükemmel bir matla bitirdiğim ikinci satranç maçından sonra, tam dokuza çeyrek kala eve vardım.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamam bir dakikamı bile almadı.

Evden çıkmadan önce *daima* kapattığım çalışma odamın kapısı açıktı.

Ben yokken buraya girmesine izin verdiğim kişi sayısı bir elin

parmaklarımı geçmezdi ve hiçbirinin de gecenin bu saatinde gelmeyeceğini biliyordum.

Adrenalin, viskiyle bulanmış kanımı yakarak harekete geçirdi.

Bu akşam Valhalla'nın özel araç hizmetinden yararlanacak kadar çok içmiş olsam da çalışma odama doğru ilerlerken adımlarımı sessizleştirmeyi akıl edecek kadar ayıktım.

Aralık kapının ardından gözüme siyah saçlar çarptığında kapıyı hızla itip iki uzun adımda odayı geçerek davetsiz misafiri duvara yapıştırdım.

Elimi boğazına sararken gözümü öfke ve kan bürümüştü.

Özelime karışılmasından, eşyalarım izinsiz dokunulmasından, *evime* habersizce girilip otoriteme meydan okunmasından hiç hoşlanmazdım.

Parmaklarımı yumuşak tenin üzerinde esnettim.

Korku dolu solukların titreşimini avucumda hissedebiliyordum. Hemen sonra havayı bir ses doldurdu.

"*Christian.*" Bu kısık yakarış bir yerlerden tanıdıktı. Gözlerimdeki pus kalkarken görebildiğim tek şey yeşildi.

Mürekkep karası kirpiklerle çevrili kocaman, parlak yeşil gözler panikle doluydu.

Siktir.

Karşımdaki kişinin kimliği kutup rüzgârları gibi zihnime çarpar çarpmaz elimi boğazından çektim.

Birbirimize bakarken nefeslerimiz düzensizdi. Onunkiler korkuyla, benimkiler ise adrenalin ve pişmanlıkla doluydu.

"Bayan Alonso, burada *ne* yaptığınızı açıklamak ister misiniz?" Karmaşık duygularına hafif bir öfke de eklenince sesim gergin çıkmıştı.

Dünya üzerinde dairemin anahtarına sahip olan sayılı kişiden biri de Stella'ydı fakat ona belirli zaman aralıklarında gelmesi talimatını vermiştim. Cuma gecesi ise bunlardan biri değildi.

Önce vurup sonra sorgulayan türden bir adam olmadığım için şanslıydı.

Stella'nın vurulduğu bir görüntü zihnimden geçtiğinde karnımı şiddetli bir soğuk kapladı.

O ise gergin karşılamamdan ve sert sesimden hiç etkilenmemiş gibi çenesini yukarı kaldırdı. "Bitkilerini suluyordum. Bunu yapmamı *sen* istemiştin, hatırlarsın ya?" İmalı ses tonuna rağmen solukları hâlâ sığıdı ve bedeni kısa aralıklarla ürperiyordu. Onu bu şekilde görmek öfkemin yok olmasını sağlamıştı.

Ancak o zaman, yerde duran kırılmış su kabını fark ettim. Akan su özel yapım ahşap döşemenin üzerinde bir birikinti oluşturmuştu ve kabın parlak siyah seramik parçaları yüzümün görüntüsünü yansıtıyordu.

Yüzleri çeşitli şekillerde çarpılmış onlarca farklı versiyonum kırık parçaların üzerinden bana bakıyordu.

Bakışlarımı tekrar Stella'nın yüzüne çevirdim. "Bitkilerimi gecenin dokuzunda mı suluyorsun?"

"Meşgul olduğum için daha önce gelmeyi unuttum. Sadece hafta içi gelmemi söylemiştin, tüm hafta sonu susuz kalmalarını istemedim. Bitkiler çok hassas..."

"Neyle meşguldün?"

Bitkiler artık umurumda değildi.

"Kişisel meseleler." Yoğun bakışlarımın altında ezilmek yerine sırtını dikleştirip çenesini daha da yukarıya kaldırdı. "Gerçekten sevgili değiliz. Her yaptığımı bilmene gerek yok."

Hatırlatması karşısında içimden bir sıkıntı dalgası geçti.

"Gece saat dokuzda daireme izinsiz girmene neden olan meşguliyetin ne olduğunu bilmeme gerek var."

"İzinsiz girmedim, anahtarım var!"

"Belirtilen zaman dilimleri dışında kullanılan bir anahtar. İyi bir avukat, bunun için açılan davanın lehime sonuçlanmasını sağlayabilir."

Stella'nın gözleri kısıldı. Nefesleri sonunda düzene girmişti ve yanaklarının kızarma nedeninin utanç olduğundan şüpheliydim.

“Güvenlik uzmanı sensin. Bu konuda o kadar endişeliysen *yalnızca* belirlediğin zaman dilimleri içinde kullanılabilen anahtarlar yapmalısın,” diye karşılık verdi. “Sizin gibi bir dâhi için o kadar da zor bir şey değil. Öyle değil mi, Bay Harper?”

Boğazımdan kısık sesli bir kahkahanın yükselmesine izin verdim.

Stella’nın küstahlığı tıpkı şimşek gibi aniden görünüp kaybolan türdendi. Ne zaman ortaya çıksa tüm vücudumu elektrik dalgaları sarıyordu; çünkü özenle sürdürdüğü sükûnetinin ve herkesi memnun etme arzusunun altında yatan yarı uyur haldeki gerçek benliğini gösterdiği anlar sadece bunlardı. O yumuşak başlılık kozasının içinde, özgür kalmaya hevesli güzel bir kelebek yatıyordu.

“Evet, hiç zor değil.” Onu baştan aşağıya süzerken gözlerim kısılmıştı. “Ama o zaman eve geldiğimde seni beni beklerken bulamazdım.”

Dümdüz karnı, gri kısa kesim *sweatshirt*’ünün altından hafifçe görünüyordu ve havlu kumaştan yapılmış gri şortu kalçalarını tamamen sarmıştı. Pürüzsüz bacakları upuzundu. Kırmızı ojeyle süslenmiş ayakları ise çıplaktı.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. Ellerimi esmer teninde dolastırmak, kıvrımlarını keşfederken onun keyifle inlediğini duymak istiyordum.

Üstündekiler yatak kıyafetleriydi. Makyajı ya da herhangi bir aksesuarı yoktu ama öyle çok parlıyordu ki, ışık onun sayesinde ruhumun en karanlık köşelerine bile ulaşmayı başarmıştı.

“Burada olmamı istemediğini sanıyordum.” Nefesi hafifçe kesilmişti.

“Ne isteyip ne istemediğim konusunda varsayımlarda bulunmayın, Bayan Alonso.” Sesimi sakın ve ilgisiz tutmaya çalışıyordum ama aramızda çatırdayan hava için yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Tek bir dokunuşla tüm oda alevlere teslim olabilirdi.

“Peki.” Stella parmak boğumları bembeyaz kesilene kadar şortunun kumaşını sıktı.

Bakışlarım uyluklarına kaymıştı, dikkatim karşısında bacaklarını birbirine bastırdığını görünce arzum daha çok şiddetlendi.

Bu oldukça küçük bir hareketti ancak benim için elini uzatıp pantolonumun önündeki sızlayan kabarıklığa dokunmasıyla eşdeğerdi.

Yumuşak bir sesle, “Buradan gitmelisin,” dedim ama kendimi tutmaya çalıştığım için kelimelerim gergindi.

Stella hareket etmedi.

“Tabii, eğer...” Uzanıp elimi boynunun yan tarafında gezdirerek çılginca çırpınan nabzını buldum. “... burada kalmak istemiyorsan.”

Ona dokunmayı kesmeli, mesafemi korumalıydım ancak hipnotize olmuş gibiydim.

Stella’nın yutkunuşu sessiz odanın içinde yankılandı.

“İstemiyorum,” derken sesi titriyordu.

“Öyle mi?” Başparmağımı tenine sürttüm. Bu minicik temas noktasında çıkan kıvılcımlar cildimi ve kemiklerimi aşır kanıma karışıyordu. Gözlerimi tekrar onunkilere çevirdiğimde sesim sertleşmişti. “O halde neden hâlâ buradasın?”

Dikkatimi dağıtıyordu. Takıntım haline geliyordu. Kafamı karıştırıyordu.

Daha sayamayacağım pek çok şey yapıyordu.

Benim için bozulup tekrar bir araya getirilecek bir yapbozdan başka bir şey olmamalıydı ama beklediğimden daha karmaşık çıkmıştı. Tek parçası eksik olan bir yapboz gibiydi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım o eksik parçayı bulamıyordum ve bulana kadar da onu zihnimden atamayacaktım.

Elbette başka bir açıklama daha vardı. Tabii aklıma geldiği anda onu silip attım.

Stella Alonso’yu çözmek istemediğimi çünkü çözersem bizi bağlayan iplerin hasar göreceğini söyleyen sesi susturdum.

Bu beni çok rahatsız ediyordu, nedenini bilmiyordum ama o iplerin hasar görmesini istemiyordum.

Cevap vermek için ağzını açtığı anda onu bırakıp geri çekildim.

“Artık gitmen gerekiyor.” Bu az önceki gibi bir öneri değil, bir emirdi. “Belirlenen vakitler dışında seni bir daha dairemde bulmasam iyi olur, yoksa cömertliğimin sınırları olduğunu görürsün.”

Bu gece Stella’ya ayrıcalık tanımam bir hataydı. Zaten onun için bir sürü kuralımı çiğnemiştım.

Çalışma odamda bulduğum kişi başka biri olsaydı, teninin tenimde nasıl hissettireceğini hayal etmek yerine evime izinsiz girdiği için onu derhal cezalandırırdım.

Stella’nın gözlerinde alevler yanıyordu.

Beni terslemesini bekledim. Hatta bir alkoliğin bir an önce içkiye kavuşmayı arzulaması gibi, bana küstahça cevap vermesini *um-dum*. Ancak alevler geldikleri hızla kaybolup arkalarında buzdan bir duvar bıraktılar.

“Anlaşıldı.” Stella cebinden çıkardığı pirinç anahtarı elime tutuşturdu. “Beni bir daha asla dairende görmeyeceksin.”

Tırtıklı kenarı avucuma batana dek anahtarı ne kadar sıkıldığını fark etmedim.

Ön kapı çarpılarak kapandığında geriye yalnızca bu sesin yankıları kaldı.

Normalde sessizliği severdim. Sessizlikte huzur bulur, canlanırdım. Ama şu anda göğsümde görünmez, baskıcı bir ağırlık varmış gibi hissediyordum.

Parmaklarımı açıp avucuma gömülmüş anahtarı cebime koydum.

Ardından kırık su kabının etrafından dolaşarak odama geçtim ve kravatımı çıkarıp yatağa fırlattım.

Boğazımdaki sıkışma geçmedi.

Savunma duvarlarını kaldırmadan hemen önce, o buz gibi bakışların altında kalp kırıklığının izlerini görmüştüm.

Göğsümde bir sancı belirirken sabırsızca hırladım.

Lanet olsun.

Günüm bok gibi geçmişti. Sadece iş yüzünden değildi, nihayet biriyle “çıktığım” için beni sorguya çeken meraklılar yüzünden bu-

nalmıştım. Bu yüzden de mikro ifadeleri analiz edecek halim kalmamıştı.

Kol düğmelerimle saatimi çıkarıp komodinin üzerine birbirlerine paralel olacak şekilde yerleştirdim.

Anlaşıldı. Beni bir daha asla dairende görmeyeceksin.

Siktir, bu ne anlama geliyordu şimdi? Eğer kira anlaşmamızda değişiklik yapmak isterse...

Çenemde bir kas seğirdi.

Bunu önemsememeliydim. Kahrolası bitkilerden *hoşlanmıyordum* bile. Onları sadece iç mimarım “estetik görünüme katkı sağladıkları” konusunda ısrar ettiği için evimde tutuyordum ve ölmelerine izin vererek başarısız olmayı reddediyordum.

Ayrıca benim prensiplerim vardı. Şimdiye kadar hiç kimsenin anlaşmalardan sorunsuzca, hiçbir sonuca katlanmadan çekilmesine izin vermemiştim.

Stella’nın gözlerindeki anlık kırgınlığın anısı peşimi bırakmayan bir sivrisinek gibiydi.

“Sikeyim böyle işi.”

Sinirle homurdanarak mantığımı bir kenara koydum ve yatak odamın kapısını ardımdan çarparak alt kata doğru ilerledim.

BÖLÜM 11

Stella / Christian

Stella

CHRISTIAN HARPER ÇOK KÜSTAH BİR ADAMDİ.

Dairemin kilidini açıp kapıyı gereğinden fazla güçle kapatırken midem öfkeyle kaynıyordu.

Bu sık hissettiğim bir duygu değildi, içim asitle dolmuş gibi hissediyordum.

Christian'ın beni evinden göndermesine neden böyle sert bir tepki verdiğimi bilmiyordum. Meredith'ten çok daha kötü sözler duymuştum. Sosyal medya gönderilerime yorum yazan kişilerden de öyle.

Ancak Christian'ın tavrında beni sinir eden bir şey vardı.

Bir an için beni öpeceğini zannederken bir sonraki an evinden kovulmuştum. Adam bozuk bir musluktan daha hızlı soğuyup ısı-
nıyordu.

Daha da kötüsü, kısa bir saniyeliğine de olsa beni öpmesini *istemiş* olmamdı. O sert, şehvetli ağzın bacaklarımın arasındaki sızıyla aynı ritimde dudaklarımda hareket ederken nasıl hissettireceğini merak etmiştim.

Öfke ve hüsrân birbirine karışmıştı.

İçimde uyuyan duyguları harekete geçirmeyi nasıl başardığımı anlamıyordum.

Görünüğü yüzünden miydi? Ya da zenginliği? Böyle şeyler daha önce benim için hiç önemli olmamıştı. Pek çok yakışıklı pislikle tanışmış, sahte çekiciliklere kapılmamayı öğrenmişim.

Çantamı yakınımdaki bir masaya koyup ciğerlerimi genişlemeye zorladım. Yüzleşmeler her zaman gergin hissetmeme sebep olurdu. Haksız olmasam bile öyle olduğumu *hissederdim*.

Beni bir daha asla dairende görmeyeceksin.

Derin nefeslerle biraz olsun sakinleşmiş olsam da fevri açıklamamın anısıyla yeniden gerilmiştim.

O anın siniriyle “iş bırakmış” olabilirdim fakat anlaşılmamız ne kadar aptalca olursa olsun düşük kira karşılığında onun bitkilerine bakacağıma dair *söz vermişim*.

Kiramı arttırırsa ya da çok daha kötüsü, beni evden çıkarırsa ne yapardım? Peki ya, anlaşmamızı sonlandırırsa? Henüz Delamonte'den ses çıkmamıştı ama bağış etkinliğine giderken paylaştığım fotoğrafımızla on bin takipçi kazanmışım bile.

Hesabım bir yıldır ilk kez hareketlenmişti ve anlaşmayı erken bitirmek sahip olduğum tüm ivmeyi yok ederdi.

Eğer ivme olmazsa hesabımın büyümesi dururdu. O zaman da cüzdanım tamamen bomboş kalırdı.

Kalp atışlarım hissettiğim pişmanlıkla hızlandı.

İşte *bu yüzden* kendimi duygu patlamalarını bastırmak için eğitmişim. Çünkü sonuçlar, o geçici rahatlamayı her zaman gölgede bırakıyordu.

Gözlerimi yumup aldığım derin nefeslere geri dönmeye çalıştım.

İşe yaramadı.

Kahretsin.

Yoga yapamayacak kadar bitkin ve gergindim, bu yüzden de telefonumu bulmak için çantamı karıştırmaya başladım. Sosyal med-

ya kaygıyı azaltmak için en iyi yöntem değildi ama dikkat dağıtmak için iyi bir yoldu. Tek yapmam gereken sevimli hayvanlar, moda ipuçları ve saç/makyaj videolarından başka bir şeyin olmadığı YouTube ana sayfamdan ayrılmamaktı.

Bu tür hisler içindeyken diğer sosyal medya platformlarında dolaşmak mayın tarlasına girmek gibi bir şey olurdu.

Dudak parlaticısı, nemlendirici, kafe fişi...

Parmaklarım pürüzsüz, beyaz bir zarfa değince duraksadım.

Bunu çantama koyduğumu hatırlamıyordum. Bugünlerde her şeyi e-posta yoluyla hallettiğim için eve zarf *almıyordum* bile.

Gönderen ve alıcı adresi olmayan, pul bile yapıştırılmamış zarfı çekip açtım.

İçinden dümdüz, beyaz bir kâğıt çıktı.

Katlanmış kâğıdı açarken ürkütücü bir önsezi hissettim. İlk başta içinde bir şey yazmadığını sandım fakat sonra bakışlarım en tepedeki tek satırlık siyah yazıya odaklandı.

Beni beklemen gerekiyordu, Stella. Beklemedin.

Bu doğrudan bir tehdit olmasa da akşam yemeğimin boğazıma yükselmesine neden olacak kadar uğursuz bir nottu.

İki sene öncesine dair çirkin anılar üzerime hücum etti.

Şehirde arkadaşlarımla gülüp eğlenirken, restoranda yemek yerken, metro durağında telefonumu karıştırırken, Georgetown'daki bir butikte alışveriş yaparken habersizce çekilmiş fotoğraflarım ve göndericinin aşkını ilan ettiği ya da bana yapmak istediklerini sansürsüzce yazdığı mektuplar gözümde canlandı.

Bunların hepsi ev adresime gönderilmişti.

Mektuplar, ben paranoyak birine dönüşene ve Jules hemen dışarıda beklemezse duş bile alamayacak kadar stres olana dek haftalarca devam etmişti. Gerginliğim öyle bir noktaya gelmişti ki ben duştayken sapığımın eve girip Jules'a bir şey yaptığını, ardından da bana saldırdığını gördüğüm kâbusların esiri olmuşum.

Ancak bir gün mektuplar ve fotoğraflar aniden kesilmişti, sanki

gönderen kişi dünya üzerinden silinip gitmiş gibi. Onun benden bıktığını ya da polise yakalandığını varsaymıştım.

Ama şimdi...

Dehşet kanımın buz kesmesine sebep oldu.

Notu okuduğumdan beri yerimden hiç kıpırdamadığının hayal meyal farkındaydım. *Harekete geçmeliydim*. Evde biri olup olmadığını görmek için etrafı kontrol etmeli ve polisi aramalıyım. Gerçi geçen sefer pek yardımcı olmamışlardı, şimdi de bir şey yapacaklarını sanmıyordum.

Ama felç geçirmiş gibiydim. Keskin bir korku ve inanmazlıkla donakalmıştım.

Takipçi sapığım hakkında duyduğum en son şeyin üzerinden iki sene geçmişti. *Şimdi* niye geri dönmüştü? Yoksa o zamandan beri beni izliyor ve doğru zamanı mı bekliyordu? Ya da gitmiş ve sonrasında bir neden yüzünden geri mi dönmüştü?

Not çantamda olduğuna göre...

Bunun ne demek olduğunu fark ettiğimde nefeslerim hızlanmaya başladı, görüşümde minik siyah noktalar belirliyordu.

Zarfta pul ya da adres olmaması, sapığımın onu çantama atacak kadar bana yaklaştığı anlamına geliyordu. Adam *buraya kadar* gelmişti, belki de bana dokunmuştu.

Tenimde görünmez örümcekler dolaşmaya başladı.

Dün gece çantamı temizlediğimde not orada değildi, yani gün içindeki bir aralıkta koyulmuştu.

Beynim hızlıca bugün gittiğim yerlerin bir listesini çıkardı.

Kafeye uğramış, bir kampanya çekimi için tripodumla Georgetown'daki su kıyısına geçmiş, marketten bir şeyler almış, metroya binmiş ve Christian'ın dairesine gitmiştim.

Liste çok uzun değildi ama Christian'ın evi hariç her yer, birinin çantama gizlice not sıkıştırabileceği kadar kalabalıktı.

Sığ nefeslerim dışında daireme ölüm sessizliği hâkimdi.

Ne kadar çabalasam da ciğerlerime yeterli oksijen girmiyordu ve...

Kapı zilinin tiz çınlaması sessizliği yarıp geçtiğinde tenimdeki her bir tüy diken diken oldu.

Gelen kişi sapığımdı. *Kesinlikte oydu*. Gecenin bu saatinde kimse habersiz ziyarete gelmezdi.

Aman Tanrım.

Saklanmam, 911'i aramam, derhal *bir şey* yapmam gerekiyordu ancak vücudum beynimin komutlarına uymayı reddediyordu.

Zil tekrar çalarken savaş ya da kaç içgüdüm sonunda devreye girdi.

En yakın saklanma noktası, kanepeyle klimanın arasındaki kahve sehпасıydı. Sendeleyerek koşup sehpanın altına emeklerken sapığımın nefesi neredeyse ensemdeymiş gibi geliyordu.

Onu hemen arkamda *hissediyordum*. Buzdan parmakları tişörtümü çekiştiriyor, ciğerlerimdeki azıcık nefesi söküp alıyordu.

Zemin dönmeye başladı. Sehpanın altında olabildiğince geriye sürünmeye çalışırken kafam mobilyanın ayaklarından birine çarptı.

Acı, cildimi saran soğğun yanında hiçbir şeydi.

“Stella!”

Sesin kime ait olduğunu çıkaramıyordum. Gerçek olup olmadığından bile emin değildim.

Sadece yok olmasını istiyordum.

Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı etraflarına sardım. Klima kapalıydı ama titremem geçmiyordu.

Ölmeye hazır değildim. Daha hayatımı yaşayamamıştım bile.

Kapıdaki vuruşlar giderek daha gürültülü bir hal alıyordu, en sonunda durdu. O kısa duraklamanın hemen ardından kilitte dönen anahtarın sesi duyuldu.

Ahşap zeminde yankılanmaya başlayan adım sesleri dudaklarımdan kaçan inlemeyle kesildi.

Birkaç saniye sonra, sehpanın önünde bir çift siyah deri mokasen ayakkabı belirdi.

Gözlerimi sımsıkı yumup sırtım duvara çarpana kadar köşeye çekildim.

Lütfen, lütfen, lütfen...

“Stella.”

Çantamda şok tabancası vardı. Neden buraya girmeden önce elimi almamıştım ki? Onun yerine mektubu buraya kadar getirmiş, geriye kaçarken de yere bırakmıştım. Saldırganda ölümcül kâğıt kesikleri açmayı planlamıyorsam onu silah olarak kullanmam imkânsızdı.

Aptal, faydasız, umutsuz vaka.

Kapalı göz kapaklarım sıcak yaşlarla yandı.

Ölümüm ailemin umurunda olur muydu? Belki biraz üzülürlerdi ama ailenin en büyük hayal kırıklığı yok olduğu için eninde sonunda rahatlarlardı. Zaten beni istemiyorlardı. Kazayla anne rahmine düşmüş, akıllarındaki tek çocuk planını bozmuştum.

Ölürsem sonunda planları gerçekleşirdi ve...

Bir el çenemi tutup yukarıya kaldırdı.

“Stella, bana bak.”

Bakmak istemiyordum. Sonsuza dek inkâr kuyusunda kalmak istiyordum.

Onu görmezsem canavar yok demektir.

Ancak kulaklarımı dolduran ses, bir canavara aitmiş gibi duyulmuyordu. Kalın, kadifemsi ve itaat etmemeyi aklımdan geçiremeyeceğim kadar otoriterdi.

Yavaşça gözlerimi açtım.

Viski. Ateş. *Sıcaklık.*

Bastırılmış öfke ve endişeyle dolu bakışlar tenimi saran ürperilerin yok olmasını sağlıyordu. Gözlerimiz buluştuğunda Christian'ın yüz ifadesi yumuşadı.

“Bir şeyin yok.”

Ağzından yalnızca üç kelime çıksa da öyle sakın bir şekilde güvence veriyordu ki içimdeki baraj sonunda yıkılıp gitti.

Boğazımdan bir hıçkırık koparken gözlerim görüşümü bulanıklaştıran yaşlarla dolmuştu.

Kulağıma çalınan kısık sesli küfrün hemen ardından güçlü kollar beni sıkıca sardı. Yüzüm fırtına ortasındaki bir dağ kadar sert ve sağlam bir şeye yaslanıyordu.

Christian'ın kollarında kıvrılıp haftalardır bana baskı yapan stresi ve kaygıyı dışarı attım. Bu halimin sebebi yalnızca bulduğum not değildi ama bardağı taşıran son damla o olmuştu. *DC Style*, Delamonte, ailem, sosyal medya hesabım ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, çevremdekilerin beklentilerini asla karşılayamayacağımı söyleyen köklü his yüzünden bir çöküş yaşıyordum. Sonsuza dek bir hayal kırıklığı olarak kalacağımı düşünmek çok ağır gelmişti.

Aslında sorun *hayatımdı*.

Bir noktada rotadan öyle bir sapmıştı ki artık yolu bile göremiyordum.

Tam bir başarısızlık örneğiymiş gibi hissediyordum.

Hissettiğim hüsranın gözyaşlarını göğsüne akıtırken Christian hiçbir şey söylemedi. Ağlamam bitene ve dışarıya attığım duyguların yerini utanç alana kadar beni öylece tuttu.

“Özür dilerim.” Kafamı yukarı kaldırıp elimin tersiyle nemli yanaklarımı sildim. Pahalı görünen gömleğindeki gözyaşı lekelerini gördüğümde utancım daha da katlandı. “Ben...” Hıçkırdım. “...gömleğini mahvettim.”

Geceyi Christian Harper'ın kollarında minik bir çöküş yaşayarak sonlandıracağım aklımın ucundan bile geçmezdi.

Christian gömleğine bakmadı bile. “Sadece bir gömlek. Dolaşımda bir sürü var.”

Hâlâ yerdeydik ve eğer bu söyledikleri yüzünden gözlerim taze gözyaşlarıyla ıslanmış olmasaydı tasarımcı giysileriyle yerde böyle oturması karşısında kahkahalara boğulabilirdim.

Bir saat önce onun dünyaya gelmiş en büyük pislik olduğunu düşünüyordum. Şimdiyse...

Gözyaşlarımın gitmesi için gözlerimi kırıştırdım. Kendimi yeterince utandırmıştım. Ayrıca daha fazla duyguyla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Önce Christian'la tartışmam, ardından da notu bulmam...

Not.

Dehşet içimi öyle bir hızla kapladı ki kısa süreli rahatlamam anında yok olup gitti. O notu kim gönderdiyse hâlâ dışarıda bir yerdeydi. Şu zamana dek benim için fiziksel tehdit oluşturmamıştı fakat...

Gözlerim dışarıdan gayet masum görünen mektuba kaydı.

Bakışlarımı takip eden Christian'ın yüzü sertleşti. Kâğıdı alıp notu okurken onu durdurmadım.

Tekrar bana baktığında gözleri sakın kehribar tonunu yitirmiş, obsidiyen rengini almıştı.

"Bunu kim gönderdi?" Rahat ve neredeyse hoş olan sesi, havada cızırdayan tehlikeyle kontrast oluşturunuyordu.

Ne tuhaftı ki onun sessiz hiddetinde teselli bulmuştum.

"Bilmiyorum. Eve geldim, çantamı açtım ve içinde bir zarf buldum." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Aslında... daha önce de benzer notlar almıştım. Ama üstünden çok zaman geçti."

Tehlike kıvılcımları harlı alevlere dönüşüp yoğunluğuyla havadaki tüm molekülleri emdi. Ama bu beni rahatsız etmek yerine kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Etrafıma, beni dış dünyadan koruyan titanyum bir duvar örülmüş gibiydi.

Sapık takipçimi Jules dışında kimseye anlatmamış olsam da Christian'a anlatmak *istiyordum*. Sonuçta bir güvenlik uzmanıydı, sapıkların izini sürmenin yollarını iyi bilirdi. Yine de notu bulmamla içimde yükselen adrenalin hissi yavaş yavaş azalmış, arkasında ağır bir yorgunluk bırakmıştı.

Gözlerim bitkinlikle kapanıyordu ve durumu anlatmak için ağzımı her açtığımda sözüm bir esnemeyle bölünüyordu.

Christian uyku dışında hiçbir şeye enerjim kalmadığını fark et-

miş olmalıydı ki detayları sormadı. Bunun yerine ayağa kalkıp bana elini uzattı.

Kısa bir tereddüdün ardından sehpanın altından çıkıp elini tuttum.

Doğrulduğumda başım dönünce bir süre hareket etmeden durdum. Sersemlik sonunda geçtiğinde, dairemin *normal* görünüşü karşısında anlık bir şaşkınlık yaşadım.

Kahve sehпасının üstünde her zamanki aromaterapi mumum duruyordu. Tekli koltuğun arkasındaki kaşmir battaniye yerli yerindeydi. Yarım saatten kısa süre önce kapıldığım vahşi panikten tek bir eser bile yoktu.

Dış dünyamızın daima iç dünyamızın bir yansıması olmasını bekliyorduk ancak bunun gibi durumlar bana kişisel hayatımızda ne yaşarsak yaşayalım dünyanın dönmeye devam edeceğini hatırlatıyordu.

Bu hem rahatlatıcı hem de üzücüydü.

Christian hızlıca evi kontrol ederken bacaklarımın ağırlığını daha fazla taşıyamayacağını hissederek kendimi kanepeye bıraktım. Tam koyu krem rengi minderlerin üzerinde uykuya dalıyordum ki salona geri döndü.

“Burada kalamazsın,” dedi. Telaşla doğrulduğumu gördüğünde, “Daire güvenli,” diye ekledi. “Ama notu yazan kişi hâlâ dışarıda bir yerlerde ve nerede yaşadığını muhtemelen biliyor. Buradan taşınman gerek.”

Midem hissettiğim anksiyete yüzünden ağrımaya başlamıştı. “Nereye? Burası benim evim.”

“Ama güvenli değil.”

“Mirage’ın şehirdeki en iyi güvenlik ekibine sahip olduğunu sanıyordum.”

Christian’ın tek cevabı çenesini sıkmak oldu.

Derin bir nefes aldım. Dehşetin sisi zihnimden kalkınca yeniden mantıklı düşünmeye başlayabilmişim.

“Suçlu her kimse bana binanın dışında yaklaşmış. Taşınacağım

hiçbir yer buradan daha güvenli olmayacak. Ayrıca...” Parmaklarım koltuğun kenarını sıkıca kavradı. “İsimsiz mektupların arkasına saklanan bir korkağın beni evimden kaçırmasına izin vermeyeceğim.”

Yıllardır kendi hayatımın yolcu koltuğundaydım. İnsanların beni diledikleri yere götürmesine izin veriyor, hakkımda yapılacak yorumlardan korkarak yaşıyor ve beni sığdırmak istedikleri daracık kutulara girmek için kendimi küçültüyordum. Ebeveynlerimin beklentileri, patronumun talepleri, küçük bir dal çatırtısında bile irkil-meme neden olan gizli notlar...

Onlar hareket ediyordu, bense sadece tepki veriyordum.

Artık bundan bıkmıştım. *Hayır* demeyi öğrenme ve kontrolü elim almak için mücadele etme vaktim gelmişti.

“Taşınmayacağım,” diye tekrarladım.

Takipçi evime kadar gelmiş olsaydı durum farklı olabilirdi ama gelmemişti. Ayrıca az önce söylediğimde haklıydım, şehirde *Mirage*’dan daha güvenilir bina bulamazdım.

Christian katı bir ifadeyle bana baktı.

Bedenim bakışlarının ağırlığıyla zar zor savaşıırken kendimi başka yöne bakmamaya zorladım.

Beni en kırılgan halimle görmüş olsa da zayıf görmesine izin vermeyi reddediyordum.

Ciğerlerimde sıkışan nefesim ancak o kabullenircesine başını eğdiğinde serbest kaldı.

Göğsümdeki boşluk rahatlama ve bir parça gururla birlikte dolmaya başlıyordu.

Karşımdaki adam tek kelime bile etmemiş olmasına rağmen bir aslanla mücadele edip kazanmış gibi hissediyordum.

“Peki. Yine de ekstra koruma olmadan burada kalamazsın.”

Bunu kabul edebilirdim. Hatta yaşamıma fazla müdahale etmediği sürece benim için iyi bile olabilirdi.

Bir anlığına geceyi benimle geçirmeyi teklif edeceğini sandım ve bu düşünceyle kalbimin teklemesinden nefret ettim.

“Kage, sana bir görev vereceğim... Evet. Gece kalacaksın.” Birkaç saniyeliğine karşı tarafı dinledikten sonra sert bir sesle konuşmaya devam etti. “Papa’yla akşam yemeği yiyor ya da lanet olası Margot Robbie’yle sevişiyor olsan bile umurumda değil. Yirmi dakika içinde Mirage’ın onuncu katında olmanı istiyorum.”

İçimde beliren hayal kırıklığını bastırdım. *Tabii ki*, Christian benimle kalmayacaktı. O, CEO’ydu. Bu tür işler onun için düşük seviyedeydi.

Telefonu kapatmasının ardından gelen sessizlikte beynimi bir düşünce kemirmeye başladı.

“Beni öyle...” *Panik atak halinde görmeden önce...* “... görmeden önce buraya gelmenin sebebi neydi?”

Christian telefonunu cebine koydu. “Evimdeki konuşmamızdan sonra arayı düzeltmek istemiştin.”

Bu oldukça sakın ve nötr bir cevaptı. Neredeyse *fazla* sakindi.

“Neden?”

“Bir sebebe ihtiyacım mı var?”

“Senin her şey için bir sebebin vardır, sebebi olmayan şeyler yapmazsın.”

Dudağının köşesi kıvrılrsa da cevabını detaylandırmaya zahmet etmedi.

Telefonda yirmi dakika demişti ama on dakika sonra biri kapımı tıklattı.

Bahsi geçen *kişi*, vücudunun tamamı kaslarla dövmelelerden oluşan ve kötü çocukları seven kadınlar için kesinlikle karşı konulamaz bir tipe sahip olan dağ gibi bir adamdı.

Bu Kage olmalıydı.

Christian ona olanları kısaca anlattı ancak çok sessiz oldukları için ne söylediklerini pek anlayamadım. Konuştukları şey her neyse, sonunda bana doğru döndüğünde Kage’in yüzü yumuşamıştı.

“Endişe etme, hayatım.” Yumuşacık ve sakın Güneyli aksanı, omuzlarımdaki düğümleri sihir gibi gevşetmişti. Yanındaki Chris-

tian'ın çenesi gerilir gibi olsa da saniyelik bir şeydi. Benim hayal gücümün bir eseri de olabilirdi. "Bütün gece burada olacağım. Kimse beni aşamaz. Orduda bana boşuna Dağ diye seslenmiyorlardı."

Ona küçük bir tebessüm atmayı başardım. "Belki de dağ kadar iri olduğun içindir."

Kage'in gözlerinin kenarları kırıştı. "O da var tabii."

"Kage en iyi çalışanlarımdan biridir. Onun da söylediği gibi, kimse onu aşıp sana ulaşamaz." Christian'ın yüzü ifadesizdi ancak bakışlarını çalışanına doğru çevirdiğinde adam gülümsemeyi kesti.

Ve bir anda sanki alev almışım gibi benden uzaklaştı.

Tekrar esnedim. Bu garip etkileşime fazla kafa yoramayacak kadar bitkindim.

Bilincim yavaş yavaş uykuya teslim oluyordu. Christian sert ama şaşırtıcı şekilde nazik elleriyle beni kanepeden kaldırdığında ona direnmedim.

"Koltukta uyuyakalma. Bay Unicorn uyku alanını paylaşmayı sevmiyor."

"Çok komik. Güvenlik sektöründe işlerin yolunda gitmezse..." Birlikte yatak odama ilerlediğimiz sırada cümlem bir esnemeyle kesildi. "... komedyen olmayı deneyebilirsin."

"Bunu aklımda tutarım." Christian'ın kuru sesini, arkamızda kalan Kage'in kıkırtısı takip etti.

Odama vardığımızda yatağa uzanmak yerine düştüm. Sanki bedenim kurşundan yapılmıştı ve yer çekimi de beni aşağıya çeken bir çapaydı.

"İyi geceler," diye mırıldandım. Gözlerim çoktan kapanmıştı ama Christian'ın odadaki güven verici varlığını hissediyordum. "Ve teşekkür ederim, beni..."

Cümlemi tamamlayamadım.

Karanlık beni içine çekmeden önce hatırladığım son şey, sıcacık bir elin yüzümdeki saçları geriye itmesi oldu.

Christian

Stella uykuya daldıktan sonra oturma odasına geçtim, Kage notu inceliyordu.

“Bunu çantasına kim koyduysa izlerini örtmeyi iyi biliyor,” diyerek söze girdi. “Kâğıt, yazı tipi, mürekkep... hepsi aşırı derecede sade ve sıradan. Herhangi bir yerde parmak izi bırakacak kadar dikkatsiz davranmadıysa sadece bu notla adamın izini sürmemiz imkânsız.”

Bunlar benim çoktan elde ettiğim sonuçlardı.

Eğer dijital bir mesaj olsaydı göndericiyi saniyeler içinde bulabilirdim. Fiziksel kanıtları takip etmek bundan çok daha zordu.

Mektubu her kim gönderdiyse çok akıllıydı ama eninde sonunda hata yapacaktı. Herkes yapardı.

Stella’nın dehşetle kocaman açılan gözlerinin anısı karşısında yumruklarımı sıktım. İçimde hiddetin soğuk alevleri yanıyor, beni içten dışa tüketiyordu.

Bundan önce Stella’ya odaklanabilmek için öfkemi bastırmıştım ancak şimdi bir gelgit gibi üzerime hücum ediyordu.

O notu yazan orospu çocuğunu bulacaktım.

Ve bunu ona ödetecektim.

İşini tek bir kurşunla bitirmeyecektim, hayır. Bu çok kolay olurdu. O herif çok daha acı verici ve uzun süreli bir şeyi hak ediyordu.

Ama bunun öncesinde, Stella’yı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmak zorundaydım.

“Bu puştı bulana kadar Brock’la birlikte ona göz kulak olmanızı istiyorum,” dedim Kage’e. “Sizi görmesine izin vermeyin.”

Kage’den sonra, Brock en iyi korumalarımın biriydi ve Tokyo’daki üç aylık görevinden yeni dönmüştü.

Yüzünden bir şüphe geçerken, “Stella bunu kabul eder mi?” diye sordu Kage.

“Öğrenmeyecek.”

Stella'ya sorsaydım bunu kabul etmezdi. Buradan taşınmayı çoktan reddetmişti, güvenliğiyle ilgili bir konuda daha benimle uzlaşmaya çalışmasına fırsat vermeyecektim. Taşınma konusunda geri adım atmamın tek sebebi, panik atağın hemen ardından onunla tartışıp kaygısını arttırmak istemememdi.

Hem başka nereye taşınacak ki? Onun da söylediği gibi, Mirage şehirdeki en güvenli apartman, dedi kafamın içindeki kışkırtıcı bir ses.

Cevap aslında oldukça açıktı ama buradan taşınmayı kabul etmediği için bahsini açmaya gerek duymamıştım.

“İyi. Patron sensin.” Kage kapalı yatak odası kapısına baktı. “Onunla kalmamana şaşırdım. Stella senin kız arkadaşın ve hemen üst katta yaşıyorsun.”

Çenemi sıktım.

Kalmayı istiyordum. *Lanet olsun,* hem de nasıl istiyordum. Sorun işte tam olarak buydu.

Stella'nın yanındayken kendimden emin olamıyordum. Onun için çok fazla kuralımı çiğneyip geçmiştım ve geceyi onunla geçirmek, kendime çizdiğim o görünmez sınırı aşmak olurdu.

Bu başından beri benim için bir dans gibiydi. İçimdeki canavarı yatıştıracak kadar yakın, kontrolü kaybetmeyecek kadar uzak durmaya çalışıyor, arzu ve kendimi dizginleme arasında bir savaş veriyordum.

Buna rağmen kalkıp buraya gelmişim. Niyetim elbette özür dilemek değildi, ben kimseden özür dilemezdim. Ancak aramızı düzeltmek istemişim.

Stella kapıyı açmayınca duşta olduğunu sanmışım ama dakikalar geçtikçe kafamda türlü türlü senaryolar oynamaya başlamıştı. Başına bir şey geldiğini ya da Mirage'ın sıkı koruma kalkanını bir şekilde atlatıp evine giren bir saldırganın ona bir şey yaptığını sanmışım.

Ona bir şey olduğunu düşünürken hissettiğim paniği hayatım

boyunca hiç hissetmemiştim. Bunun büyük bir sorun olduğunun farkındaydım.

Stella çoktan zayıf noktam haline gelmişti, hassasiyetimin daha da büyümesine izin veremezdim.

“İş hayatımla özel hayatımı birbirinden ayırmayı tercih ediyorum. Bu olay iş alanına giriyor.” Kage’e cevap verirken sesim gergindi. Bakışlarım aramızdaki boşluğu kavuruyordu. “Eğer hayatını kurtarmak dışında herhangi bir sebeple ona elini sürersen kendini ölmüş bil.”

Kage’le arkadaşlığımızın çok eskiye dayanması umurumda değildi.

Stella’ya benden başkası dokunamazdı.

Kage kaşlarını çattı. “Bana biraz güvenmeyi dene.”

Evine davet ettiği bir kadınla geçirdiği vakti telefonumla böldüğümde mutlu olmamıştı ama tam olarak istediğim dakikada burada olmuştu. Bunu yapacağını biliyordum. Bu gece Stella’ya göz kulak olması için onun dışında kimseye güvenemezdim. Kendime bile.

“Bana her saat başı mesaj at. Sabahın dördü olsa bile önemli değil. Gelişmeleri eksiksiz istiyorum.”

Stella’yla kalamıyor olabilirdim ancak tüm gelişmelerden haberdar olmakta bir sakınca görmüyordum.

Kage içini çekti. “Pekâlâ.”

Yatak odasının kapısına son bir kez baktım.

Vücudumdaki tüm hücreler gitmemem için haykırıyordu. Benim yerime Kage’in ona göz kulak olması fikrinden *tiksiniyordum*.

Buraya gelip ona *hayatım* dediğinde ve Stella da tebessüm ederek karşılık verdiğinde neredeyse en iyi çalışanımı kendi ellerimle öldürecektim.

Nadir yaşadığım bir zayıflık anında, Stella’ya yakın olmak için sahte sevgililik anlaşmasını önermiştim ama bir yanımda bunu yapmanın gizemi bozacağını ve ona olan takıntımı sonlandıracağını umuyordum.

Fakat tam tersi olmuştu. Stella'yla vakit geçirdikçe onun etrafında olmayı ve kimseye göstermediğim şeyleri ona göstermeyi daha çok istemeye başlamıştım.

Bu kabul edilemez bir şeydi.

Kage'in yanından geçip asansöre binerek çatı katı daireme çıktım ve doğruca bara yöneldim.

DC'nin ışıkları, yerden tavana kadar uzanan camları örten pırıl pırıl bir halı gibiydi ama manzaranın tadını çıkaramıyordum. Aklım çok doluydu.

Eğer Stella'nın başına bir şey gelseydi...

Damarlarım buz kesti.

Bardağımı her zamankinden daha fazla doldurdum.

Yerime oturdum.

Ve Kage'in ilk mesajını beklemeye koyuldum.

BÖLÜM 12

Stella

HAREKETLİ GEÇEN GECELERİN SABAHINA GÖZLERİMİ açtığımda nedense dün yaşadıklarım tamamen gerçekdışı gelirdi.

On iki saatten kısa bir süre önce oturma odamdaki sehpanın altına kıvrılmış, dünyadaki son dakikalarımı yaşadığımdan emin bir halde panik atak geçiriyordum.

Şimdiyse sıradan bir günmüş gibi mutfağımda her zamanki buğday çimli *smoothie*'mi yudumlayıp kızarmış ekmeğimi kemiriyordum.

Kage evde olmasaydı dün gecenin bir rüya olduğunu bile düşünebilirdim. Ya da bir kâbus.

“Yiyecek bir şeyler istemediğinden emin misin?” Gözlerinin altındaki mor halkaları gördüğümde gerçekten vicdan azabı çekmiştim. Bütün gece uyanık kalmış olmalıydı. Üstelik sabahlamak zorunda kalacağı bir göreve çağrılacağından haberi bile yoktu. Acaba en son ne zaman uyumuştum?

“Evet. Zaten birazdan çıkacağım. Christian uyandığını ona haber verdiğimde gidebileceğimi söyledi.” Bana kaşlarını çatarak baktı. “Yalnız kalmak senin için sorun olur mu?”

“Yok, hiç sorun olmaz.” Sesime neşe katmaya çalıştım. Her şey yolundaymış *gibi davranırsam* öyle olurdu.

Ayrıca doğruyu söylemek gerekirse, gündüz olduğunda dün gece hissettiğim panik ölçüsüz ve saçma gelmişti.

Çantamdan bir not çıkmıştı, hepsi bu kadardı.

Yüksek güvenli bir apartmanda yaşıyordum, dışarı çıktığımda etrafım insanlarla çevrili oluyordu. Christian o mektubu adli analize gönderecekti. Yaptığı işin en iyisiydi ve suçluyu kısa sürede bulacaktı. Bundan emindim.

Kage cevabımdan tatmin olmuş gibi görünmüyordu ama karşı çıkmadı.

O gidine sabah rutinimi olabildiğince normal şekilde gerçekleştirmeye çalıştım. Kırk beş dakikalık yogayla on beş dakikalık meditasyonun ardından biraz günlük yazdım ve Christian’la konuşursam ona ne söyleyeceğim konusunda uzun uzun düşündüm.

Dün gece yaptıkları için teşekkür etmeliydim ama telefonumu her çıkardığımda şüpheyne düşüyordum.

Panik atak geçirirken yanımda kalması ve göz kulak olsun diye Kage’i buraya çağırması bana göre çok büyük bir şey olabilirdi; ancak belki de onun için büyütülecek bir şey değildi. Adam yıllardır güvenlik işindeydi. Tanrı aşkına, şirketinin müşteri kitlesini milyarderler ve kraliyet aileleri oluşturuyordu. Benim başıma gelenler onun için sinek vızıltısı gibi bir şey olmalıydı.

Ayrıca bütün gün beni arayıp sormamış, mesaj atmamıştı. Bunu yapmasını da beklemiyordum aslında. Christian Harper’ın bana bebek bakıcılığı yapmaktan daha önemli işleri vardı. Multimilyon dolarlık bir şirketi yönetiyordu. Hem ilişkimiz gerçek bile değildi. Kage’den yanımda kalmasını isteyerek zaten yapması gerekenden fazlasını yapmıştı.

Dün geceyi abartarak kendimi utandırmak istemiyordum. Bu yüzden de ağzımı kapalı tutmaya ve gelecek vaat eden bir moda tasarımcısının *influencer*’lar için düzenlediği öğlen etkinliğine hazırlanarak kendimi meşgul etmeye karar verdim.

Bu etkinliğe katılmayı pek istemiyordum ama notu ve ima ettiklerini aklımdan çıkarmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Beni beklemen gerekiyordu, Stella. Beklemedin.

Dairemden çıkıp kapıyı arkamdan kilitlerken omurgamdan bir ürperti geçti. Yıllardır ağzıma kahve sürmemiş olsam da şu anda beş fincan *espresso* içmiş kadar gergindim.

Sorun yok. Etrafında insanlar olacak. Her şey yolunda gidecek.

*

Etkinlik beklediğimden daha eğlenceli geçiyordu. Tasarımcı Lilah Amiri'nin yeni koleksiyonunun ön gösterimiydi ve şıklıkla seksiliği mükemmel bir şekilde buluşturan giysilerin hepsi *inanılmazdı*. Lilah ise moda dünyasında nadir rastlanan bir şekilde samimi ve dost canlısı biriydi. Bir ara buluşup kahve içmek için birbirimize iletişim bilgilerimizi bile vermiştik.

Basın danışmanıya konuşmak için izin isteyip yanımdan ayrıldığında kumaşına incecik altın ipliklerle pırıltı katılmış, yarı transparan siyah bir gece elbisesinin önünde durdum. Eteği dalgalı halde yere dökülüyordu ve kumaşı ışıkların altında öyle bir parlıyordu ki gökyüzünden koparılan yıldızlarla dokunmuş gibi görünüyordu.

Elbise hem tasarım hem de işçilik açısından son derece kaliteliydi.

Zihnim çekmecemin arkasına sıkıştırılmış yarım yamalak elbise çizimlerine kaydı. En son ne zaman tasarım yaptığımı düşünürken içimi bir suçluluk hissi kaplıyordu.

Elime çizim için kalem almayalı neredeyse iki, hatta belki de üç yıl olmuştu.

Moda alanında her zaman kendi markamı oluşturmak istemiştim. Blog yazmaya başlamamın ve *DC Style*'da işe girmemin nedenlerinden biri de buydu. Sektörde ismimi duyurup yükselmek için doğru bağlantıları kurmak istiyordum.

Ama yolun yarısında günlük “acil” durumlara, marka ortaklıklarına ve takipçi sayısına öyle kapılmışım ki asıl hedefimi unuttu-
vermişim.

Hissettiğim suçluluk duygusu giderek artıyordu.

Kendime marka oluşturmak için yeterli param olmadığını söyleyip duruyordum ancak gerçek şuydu ki, bu yönde hiçbir adım atmamışım.

Telefonumun titremesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

Natalia.

Dehşet, diğer tüm duygularımı fırtınada kalmış birer mum gibi söndürdü.

Ablam aradığında böyle hissetmemeliydim. Buna rağmen onun aramaları da en az Meredith’inkiler kadar beni geriyordu.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru.

“Selam, Nat.” Kafamı eğip çıkışın yakınlarındaki sessiz bir köşeye geçtim.

“Selam. Planlarda değişiklik oldu,” dedi Natalia. Her zamanki net ve ciddi sesiyle konuşuyordu. “Babamın yarına bir son dakika işi çıktığı için aile yemeğini bu akşam yiyeceğiz. Saat yedide orada olabilir misin?”

Kalp atışlarım dalgalandı. “*Bu akşam mı?*” Saate baktım. Beş olmak üzereydi. “Nat, sadece iki saat var! Şu anda bir etkinlikteyim.”

Etkinlik sona ermek üzereydi ve ailemin Virginia banliyösündeki evine varmam çok uzun sürmezdi ama onlarla buluşmaya hazır değildim.

Bir Alonso yemeğine hazırlıksız gitme düşüncesiyle soğuk terler dökmeye başlamışım.

“*Influencer* dünyasında olan bitenlerin ölüm kalım meselesi olduğundan emin olsam da...” Natalia’nın sesinden alaycılık akıyordu. “... *hepimizin* işleri var. Babam yarın bir barış anlaşması yapmaya gidecek. Bu akşam gelebilir misin, yoksa onlara meşgul olduğunu mu söyleyeyim?”

Onları bir kez daha hayal kırıklığına uğratacağını mı söyleyeyim?

Natalia'yla yakın olmasak da kelimelerinin arkasındaki asıl anlamı anlayabiliyordum.

“Hayır.” Telefonumu o kadar sıkımsıttım ki bir an sonra hafif bir çatırtı sesi duydum. “Geleceğim.”

“Güzel. Erkek arkadaşını da getirmeni istiyorlar.”

Midem takla attı. “Ne?”

“Erkek arkadaşın,” dedi ablam yavaşça. “Instagram’da fotoğraflarını paylaştığın adam. Annemle babam onunla tanışmak istiyor.”

Bunun için cesedimi çiğnemeleri lazım.

Christian’ı aile yemeği gibi samimi bir etkinliğe götürmemin imkânı yoktu. Bu anlaşmamızın sınırlarını bulandırırdı.

“O gelemez. Bu akşam önemli bir iş yemeğine katılacak.”

Yalan konusunda endişe verici şekilde uzmanlaşıyordum.

Önce takipçilerime yalan söylemiştim, şimdi de aileme söyleyecektim.

Az önce içtiğim içecek midemde çalkalanıyor, başımı döndürüyordu.

“İyi,” dedi Natalia düz bir sesle. “Tek başına gel o zaman. Geç kalma.” Sonra telefonu kapattı.

“Seninle konuşmak da güzeldi,” diye mırıldandım.

Telefonumu çantama koyup yanımdan geçen garsonun tepsisinden bir kokteyl daha aldım.

Hâlâ biraz midem bulansa bile akşam ailemle yüzleşmek için bu sıvı cesarete çok ihtiyacım vardı.

*

Beklendiği üzere, annem ve babam yemeğe erkek arkadaşım olmadan geldiğim için duydukları memnuniyetsizliği belli etmişti. Her söylediklerini yaptırmaya alışkınlardı, bu yüzden de istekleri yerine getirilmeyince tatsızlaşıyorlardı.

“Erkek arkadaşının gelememesi kötü oldu.” Annem tabağına küçük bir miktar kremalı mısır koydu. “Bizimle tanışmak için biraz çaba göstermesini beklerdim. Özellikle de Natalia söyleyene kadar ondan habersiz olduğumuz düşünülüyordu.” Sesinde kınama vardı.

Ebeveynlerim sosyal medyada aktif değildi, yani benimle ilgili haberleri ablamdan almalarına şaşırmaıştım.

Suyumdan büyük bir yudum içtim ancak kurumuş boğazımı ya da gerilen sinirlerimi yatıştırmak için yeterli değildi. “İş yemeğini iptal edemedi. İlişkimiz hakkında bir şey söylemememin nedeni de ciddileşene kadar beklemek istememdi.”

“İlişkiniz ciddi mi?” Babam kaşlarını kaldırdı.

Jarvis Alonso, bir doksanlık boyu ve yapılı vücuduyla son derece göz korkutucu biriydi. Yale’de okurken Amerikan futbolu oynamış, sınıfının birincisi olarak mezun olmuş, Dışişleri Bakanlığı’nda özel kalem müdürlüğü pozisyonuna yükselmeden önce kamuda ve özel sektörde çeşitli görevlerde bulunmuştu.

Annemse şehirdeki en iyi çevre avukatlarından biriydi ve mahkeme salonlarında bir köpekbaliğına dönüştüğü herkesçe bilinirdi.

İkisi evlerini de tıpkı ofislerini yönettikleri gibi katı yöntemlerle, despot bir şekilde idare ediyorlardı.

“Yakın zamanda evlenecek değiliz tabii,” diye geçiştirdim soruyu.

“Gönderinde ondan aşkıma diye bahsetmişsin.” Natalia manikürlü elini saçlarından geçirdi. “Bana gayet ciddi göründü. Ne zamandır çıkıyorsunuz?”

Ona dik dik baktığımda masumiyetle gözlerini kırptırdı.

“Üç aydır.” Christian’la bunun “ilişkimiz” için uygun bir zaman aralığı olduğuna karar vermiştik. İnsanların ciddi olduğumuzu düşünmeleri için yeterince uzun, çıktığımızdan kimseye bahsetmememiz konusunu fazla kurcalamayacakları kadar kısa bir süreydi.

“Bir sonraki yemeğimize gelecek.” Annem avukat sesini kullanmıştı. Bu onun, babam da dahil olmak üzere kimsenin karşı çıkmaya cüret edemediği tarafıydı.

“Evet, elbette gelecek,” dedim sesimi dengeli tutmaya çalışarak.
Elbette gelmeyecek.

O gün geldiğinde başka bir bahane bulurdum. Şimdilik onları yatıştırmak, tartışmaktan çok daha kolaydı.

“Mükemmel. Artık bu meseleyi aradan çıkardığımıza göre, geçtiğimiz ay elde ettiğimiz başarıları paylaşma vakti geldi demektir.” Annem omuzlarını dikleştirdi. Boyumu ve yeşil gözlerimi ondan alsam da hukuki alandaki tutkusunu bana miras bırakamadığı için her zaman hayıflanırdı. “Ben başlıyorum, Arico Petrol’e karşı açtığım davayı kazandım ve...”

Annem, babam ve ablam kariyer zaferlerini paylaşırken tabağımdaki yemekle oynadım. Üçü de yemeğin bu kısmına bayılıyordu. Ama onlar bu böbürlenme fırsatını memnuniyetle karşılarken benim karnıma kramplar giriyordu.

Babam organize ettiği çok ülkeli turdan bahsetmeyi bitirdikten sonra sıra ablama geldi.

“Bildiğiniz üzere işyerinde terfi almam söz konusuydu. Rakiplerim *çok güçlüydü* ancak...” Natalia heyecanla ısıldayan gözleriyle hepimizi tek tek süzdü. “Başardım! Terfi aldım! Şu anda karşınızda Dünya Bankası’nın yeni başkan yardımcısı oturuyor.”

Ablam ebeveynlerimizin kutlama bağırıışları karşısında kocaman gülümserken mideme bir çapa oturmuş gibi hissediyordum.

“Tebrikler, Nat.” Boğazımdaki yumruyu yutup kendimi zorlayarak gülümsedim. “Muhteşem bir haber bu.”

Onun adına gerçekten mutluydum.

Ne yazık ki her zamanki gibi, yetersizliklerimin ağırlığı ailemin başarıları için duyduğum sevinci bastırıyordu.

Annem çevreyi koruyordu, babam dünya barışı için müzakerelerde bulunuyordu, ablam ise Dünya Bankası tarihindeki en genç başkan olma yolunda ilerliyordu.

Peki ben ne yapıyordum?

Seçilme ihtimalim çok yüksek olmasa da Delamonte’nin marka

elçiliğini alabilmeyi umut ediyor, hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin olmadığım bir adamla çıkıyormuş gibi yapıyor ve ilişki durumum hakkında yaklaşık dokuz yüz bin insana yalan söylüyordum.

Ailem, hayat denen lüks seyahat gemisinin güvertesinde kokteyllerini yudumlarken ben suyun yüzeyinde zar zor durabiliyordum.

Natalia'nın terfi haberinin getirdiği coşku yatışınca tüm gözler bana döndü.

"Stella," dedi babam. "Sen bu ay neler başardın?"

Bir cumartesi akşamı telefonumu birkaç saatliğine kontrol etmediğim için işten kovuldum. İyi habere gelirsek, bir nevi tanıtım gösterisi olarak çıktığım adamla paylaştığım fotoğraftan sonra on bin takipçi kazandım.

"Şey..." Boğazımı temizleyip paylaşmanın güvenli olacağı bir şey bulmaya çalıştım. "Blogum en iyi..."

Babamın telefonunun çalmasıyla sözüm yarıda kesildi.

"Pardon." Bir parmağını kaldırdı. "Buna bakmam gerek." Kalkıp oturma odasına geçti. "Buyurun efendim. Evet, elbette müsaitim..."

Annemle Natalia'ya döndüm ama onlar da ablamın terfisini nasıl kutlayacaklarını tartışmaya başlamışlardı.

Ben tamamen görünmezdim.

Tabağımdaki kokteyl domateslerden birini çatalımla alıp ağızma atarken içim rahatlamıştı.

En azından ailemi tatmin etmek için aptalca bir başarı hikâyesi uydurmam gerekmeyecekti. Bir kez olsun kariyerime olan ilgisizlikleri işime yaramıştı.

Yemeğin geri kalanında da başka bir soruya cevap vermek zorunda kalmadım. Tatlılar henüz masaya konmuştu ki telefonumun ekranı yeni bir mesajla aydınlandı.

Christian: Yemek nasıl gidiyor?

Kalbim hızla kanat çırpı.

Ben: Yemekte olduğumu nereden bildin?

Christian: Akşam yemeği vakti olduğunu bilmek için medyum olmama gerek yok.

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Ukala.

Ben: Yemekler harika. Masayı paylaştığım kişiler daha iyi olabiliirdi.

Ben: Günün nasıl geçti?

Katıldığım etkinlik ve Christian'ın ofisteki (ona göre sıkıcı) günü hakkında bir süre mesajlaştık. Dün gecedenden beri ilk kez konuşuyorduk ve bu şaşırtıcı derecede normal geliyordu.

Tabağımdaki tatlı bitene kadar ikimiz de not konusunu açmadık.

Christian: Dün geceyle ilgili birkaç gelişme var.

Christian: Ne zaman evde olursun?

Mesajların havasının değiştiği net olarak hissedilebiliyordu.

Ben: Sanırım bir saate dönerim.

Metro seferleri gecenin bu saatinde seyreliyordu.

Christian: Bana bulunduğun adresi ver, bir araç göndereyim. Notu gönderen kişi bulunana kadar bu saatte tek başına metroya binmemelisin.

Damarlarımda tuhaf bir sıcaklık gezinmeye başladı.

Normalde bu teklifi geri çevirirdim ama ben de bir süreliğine gece saatlerinde metroya yalnız binmek *istemi-yordum*. Annemlerin

evine en yakın istasyon bu saatlerde hep ürkütücü derecede ıssız oluyordu. Buradan eve Uber'le dönmek de çok pahalıya patlardı.

Christian'a adresi yazdım.

Christian: Araç yirmi dakika içinde orada olacak.

Christian: Birazdan görüşürüz.

Kalp atışlarım bir kez daha sekteye uğradı.

Son mesajındaki basit vaat beni bu kadar çok etkilememeliydi. Yine de bilmediğim bir neden yüzünden aşırı heyecanlanmıştım.

BÖLÜM 13

Christian

BUGÜN YALNIZCA ÜÇ SAAT UYUYABİLMIŞTİM. Kage'in saat başı atacağı mesajları beklerken başka bir şey yapmam mümkün değildi. Gün aydınlandıktan sonra, Stella'nın geceyi sorunsuz geçirdiğini söyleyen mesajı aldığımda ancak uykuya dala-bilmiştim.

Hayatımı uzun zamandır bir sisteme oturtulmuş şekilde yaşı-yordum. Geceleri yedi saat uyuyor, haftada üç defa özel spor salo-numda egzersiz yapıyor, karmaşık işleri ve önemli toplantıları sabah enerjim yerindeyken halledip öğleden sonraya daha basit işleri bı-rakıyordum.

Bugün olduğum yere gelmemi sağlayan şey disiplindi. Geniş bir istihbarat ağına sahip, dünyadaki büyük güç sahibi insanların çoğu-na doğrudan erişimi olan bir Fortune 500' şirketinin CEO'su olmayı bunun sayesinde başarmıştım.

Buna rağmen Stella yirmi dört saatlik kısa bir zaman dilimi içe-risinde bütün sistemlerimi altüst etmişti.

Öğlene kadar uyumuş, sabahki toplantılarımı öğle yemeğinin sonrasına ertelemiş ve o eve dönmeden önce gizli kamera ya da her-

hangi başka bir aygıt yerleştirilme ihtimaline karşın dairesini inceleyebilmek için egzersizimi atlamıştım.

Programımın bozulması beni rahatsız etmeliydi ama dairenin ön kapısı açıldığında kanım öfkeyle değil, beklentiyle kaynıyordu.

Stella'dan uzak durmaya yemin etmiş olsam da onun yokluğunun, varlığından daha dikkat dağıtıcı olduğuna karar vermiştim. Bütün gün neler yaptığını öğrenmek için koruması Brock'a sürekli sorular sorduktan sonra akşam dayanamayıp ona kendim mesaj atmıştım.

Stella başı telefonuna eğik halde içeri girdiğinde duvara yaslanmış bekliyordum.

“Bir numaralı güvenlik tavsiyesi: Güvenli bir alanda olduğundan emin olana kadar telefonuna bakma.”

Stella bir çığlık atarak sıçradı, sonra beni fark etti.

“Christian!” Elini göğsüne götürürken yüzü normalden iki ton daha soluktu. “Burada ne yapıyorsun?”

“Gizli kamera olup olmadığını kontrol ediyorum,” dedim. Yüzünün rengi biraz daha atınca, “Hiç kamera yok,” diye ekledim.

“Daireme habersizce giremezsin! Bu mahremiyet ihlalidir.”

“Güvenlik söz konusu olduğunda mahremiyet ikinci plana atılır.” Herkes tehlike altına girene kadar mahremiyet ister, sonrasında ise anahtar ve şifrelerini kolayca teslim ederdi.

Bu yüzden evine erişim konusunda onunla tartışmayı geçip doğruca müdahale etmeyi seçmiştim.

“Tam da bir zorbaya yaraşır sözler.”

“Bunu anlamış olmana sevindim.”

Hiddetli bakışları aramızdaki havayı alevlendirdi. “Christian, sana açık bir şekilde ifade edeyim. Bina senin olsa bile sahibinden izin almadan bir eve girmen *yasadıışı*.”

Hmm, sanırım öyleydi.

Ne yazık ki ben kanunları sikime takmıyordum.

Bir şeyin yasal olması doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Yasa-

dışı olması da yanlış olduğunu göstermiyordu. Kanunların iskambil kâğıtlarından yapılmış bir evden ibaret olduğunu anlamak için baktan adalet sistemine bir kez bakmak bile yeterdi. Vatandaşlara yanlış bir güvenlik duygusu veriliyor ve kapılar seçilmiş birkaç kişi için aralık bırakılıyordu.

Dışarıdan yasalara saygılı, medeni biri olarak görünmek zorundaydım ama dünyadaki herkesin bildiği üzere, görünüş yanıltıcı olabilirdi.

Bazen adaleti kendi ellerimizle sağlamamız gerekirdi.

“Evime gelip...” Stella’nın telefonu sıkkan parmakları bembeyaz kesildi. “Evime gelip içeride bir saldırganla karşılaştığım, duştayken ya da uyurken saldırıya uğradığım kaç tane kâbus gördüğümü biliyor musun sen? Evlerimiz bizim güvenli sığınaklarımız olmalı ama ben...” Sesindeki hafif çatlama göğsümün tuhaf bir şekilde sızlamasına sebep oldu. “Evime her an birinin girebileceği düşüncesi sürekli zihnimi meşgul ederken nasıl güvende hissedebilirim ki? Olmaz... olmaz...”

Solukları sık ve kesik bir hal alıyordu. Siyah gözbebekleri, irislerinin yeşilini kapatacak kadar büyüyünce bir anksiyete krizinin gelmek üzere olduğunu anladım.

Siktir.

Kızma ihtimali aklımdan geçmişti ama birinin onunla ilgilenmesinden, daha fazla endişelenmemesi için güvenliği konusunda bir şeyler yapmasından hoşlanacağını sanmıştım. Onu koruyup kollamak istemiştim. Daha doğrusu buna *ihtiyaç duymuştum*.

Tabii hesaplarıma uymayan nadir bir sorun ortaya çıkmıştı.

Hem yaptığım hata hem de Stella’nın elle tutulabilir rahatsızlığı karşısında garip bir huzursuzluk hissederek başparmağımı saatimin camına sürttüm. Bu kadını anlamaya çalışmak sonu gelmeyen bir meydan okumaydı.

Göğsümde oluşan düğümü çözmek için yaslandığım duvardan ayrılıp ona doğru ilerledim.

“Güvendesin. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Ellerimi omuzlarına koyup hafifçe bastırdım. “Stella, bu bir daha olmayacak. Şimdi benim için nefes al,” derken emir verir gibi çıkmaması için sesimi biraz yumuşatmaya çalışıyordum.

Odanın havası suçlamalarla ağırlaşmıştı. Stella’nın vücudunu sarsan minik ürpertileri hissettiğimde midemde keskin, yabancı bir his belirdi.

Neydi bu? Vicdan azabı mı? Suçluluk mu? Pişmanlık mı?

Bir türlü emin olamıyordum, bu yüzden dikkatimi tamamen Stella’ya verdim.

“İşte böyle,” diye mırıldandım. Nefesleri sonunda düzene girmişti, yüzünün rengi geri gelmeye başlıyordu. “Çok iyi gidiyorsun.”

Gözlerini yumup son bir derin nefes alarak geri çekildi. Avuçlarımdaki sıcaklığını kaybedince içimi bir soğukluk sarmıştı.

“Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ve bunun için minnettarım,” dedi Stella. “Ama neler olduğunu bana da anlatmalısın. Bu benim hayatım.”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Anlıyorum,” diye cevap verdim.

“Teşekkür ederim.”

Bununla birlikte aramızdaki gerginlik kayboldu.

Stella’nın kin tutmaması, hiddetinin geldiği hızla kaybolması hem çok şaşırtıcı hem de çok etkileyiciydi.

Yaşanan en küçük olumsuz şeyi bile asla unutmazdım.

“Olayla ilgili gelişmeler olduğunu söylemiştin. Notu göndereni mi buldun yoksa?” Umut dolu sesi içimi sızlattı.

“Henüz değil.” Çenemi sıktım. Adli analizden bir şey çıkmamıştı. “Onu bulacağız, bunun için endişelenme.” Kafamı kanepeye doğru eğdim ve konuya girmeden önce onun oturmasını bekledim. “Dün gece o türden bir notu ilk alışın olmadığını söylemiştin. Daha öncekileri anlatır mısın?”

O şerefsizin izini sürebilmek için mümkün olduğu kadar çok bilgiye ihtiyacım vardı. Şu anda bilgi altın değerindeydi ve sonuca

ulaşmak için her yola başvurmamız gerekiyordu.

“Hiçbir şeyi atlama,” diye ekledim. “En küçük detaylar bile önemli olabilir.”

Stella dalgın bir ifadeyle kolyesine uzanıp parmağında döndürmeye başlamıştı. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra sonunda konuştu.

“İki yıl önceydi,” dedi kısık sesle. “Bir gün eve geldim ve posta kutumda ilk mektubu buldum. Ne kadar güzel olduğumu, beni randevuya çıkarmak istediğini falan yazmıştı. Yaşadığım yeri bildiği için dm kopmuştu ama mektubun içeriği telaş verici sayılmazdı. Bir liselinin, gizli aşkına yazdığı mektup gibiydi. Ne yazık ki bu notların arkası kesilmedi ve bir süre sonra zarfların içinde habersiz çekilmiş fotoğraflarımı da bulmaya başladım. İşte o zaman *cidden* alarma geçtim. Eve yeni bir güvenlik sistemi kurdurdum ve bir şok tabancası satın aldım. Buna rağmen yeterliymiş gibi gelmedi. Eve her girip çıktığımda...”

O güçlükle yutkunurken boğazının narin hatlarını inceledim. “O zamanlar Jules’la yaşıyordum ve varlığı biraz da olsa güvence veriyordu. Gerçi bir yandan da onu çapraz ateşte bırakmaktan korkuyordum. Sonunda ona notlardan bahsettiğimde polise gitmek konusunda ısrar etti ama onlar bizi pek nemsemediler. Yalnızca, eğer sapıkların bana ulaşmasını istemiyorsam sosyal medyada hayatımı ve gittiğim yerleri paylaşmayı kesmem gerektiğini söylediler.”

Her kelimesiyle sesi daha da cılızlaşıyor, bedeni bükülüp cenin pozisyonu alıyordu.

Kelimelerinin altındaki anlamı fark etmek için aklını okumaya gerek yoktu.

Bir yanı, o pisliklerin haklı olabileceğini düşünüyordu.

“İşe yaradı mı?” Yumuşak sesim, damarlarımda akan buz gibi öfkeyi saklamayı başarmıştı.

En yakın zamanda başkomiserle bir telefon görüşmesi yapacaktım.

“Sapık kısa süre sonra mektup göndermeyi kesti, o yüzden bu

pek önemli değil.” Kolyeyi parmağına daha da sıkı sardı.

“Önemli. Polis, işini gerektiği gibi yapmamış.” Gözlerindeki inançsızlık karşısında kaslarım gerildi. “Sana söyledikleri boktan şeylere inanma. Olanlar senin suçun değil. Her gün milyonlarca insan yaptıkları her sikik şeyi sosyal medyada paylaşıyor. Bu birilerini tacize davet ettikleri anlamına gelmez. Mini etek giyen bir kadın tacize uğrasa kadını suçlar mısın?”

Stella irkildi. “*Tabii ki hayır.*”

“Kesinlikle. Herkes kendi seçimini yapar. Dürtülerini dizginleyemeyen sapıklar konusunda endişelenmeden hayatını yaşamaya hakkın var.”

“Biliyorum. Ben sadece...” Cümlesini bitirmeden kafasını iki yana salladı. “Biliyorum.”

Yüzünde kanımı donduran buzun az da olsa çözülmesini sağlayan bir tebessüm belirdi. “Tanıştığımızdan beri ilk defa bu kadar çok küfür ettiğini duydum.”

Küçük bir kahkaha göğsümdeki öfke dalgalarını aşip dudaklarımdan döküldü.

“Bazen durum bunu gerektiriyor.” Kolumu ona doğru uzattım. “Gel buraya, kelebek.”

İnsanları teselli etmekten ya da onları kişisel alanıma almaktan hoşlanmıyordum ama yaşadığı onca şeyden sonra, Stella için bir kez olsun kuralımı esnetebilirdim.

Daha önce esnettiğin kurallar ne olacak? diye sordu zihnimdeki kışkırtıcı ses. Hani ondan uzak duracaktın? Şimdi ne oldu?

Sesi zihnimin en karanlık köşelerindeki metal bir kutuya tıkip kapağını sıkıca kapattım.

Ukala pislik.

Stella kısa bir tereddütten sonra yaklaşıp onu kucağıma çekme izin verdi. Başparmağımı çenesinin narin hattında kaydırırken tenimi bir sıcaklık kaplamaya başlamıştı.

“İki yıl önceki mektuplar hâlâ duruyor mu?” diye sordum.

Ne kadar çok fiziksel delil olursa o kadar iyiydi.

Stella başını salladı. “Odamda. İstersen gidip getirebilirim.”

“Hayır, sonra verirsin.” Onu bırakmaya henüz hazır değildim. En son ne zaman biri kucağıma oturmuştu hatırlamıyordum bile. Ama Stella’nın burada olması tuhaf şekilde rahatlatıcıydı.

“Bundan nefret ediyorum.” Stella’nın sesi fısıltıdan ibaretti. “Çaresiz hissetmek çok kötü. Keşke adamın ne istediğini *bilseydim*. Mektuplarında hep... bana neler yapmak istediğinden bahsetse de bildiğim kadarıyla yakınımı hiç gelmemişti. Çıktığım erkeklerin hiçbiri takip ya da taciz edebilecek kapasitede değildi. Gerçi böyle şeylerden pek emin olunmuyor sanırım.” Sırtından minik bir ürperti geçti. “İki yıl aradan sonra neden şimdi döndü?”

Buna bir cevabım vardı işte. “Benim yüzümden, zamanlamaya bir baksana,” dedim kafa karışıklığını gidermek için. “Sosyal medya hesabında fotoğrafımızı paylaştın ve bir erkek arkadaşın olduğunu ilk defa ilan ettin. Birkaç gün sonra ise bu adam onu beklemediğini söyleyen bir not gönderdi. Son iki yıldır neredeydi bilmesem de ilişkinizin onu tetiklediğinden eminim.”

En doğru cevap genellikle en basit olandı ve olayların sıralaması da tesadüf olamayacak kadar ortadaydı.

“Aman Tanrım.” Stella’nın rengi attı. “Yani seninle fotoğraf paylaşmayı kesmem mi gerekiyor? Ya bir dahaki sefere daha kötü bir şey yapmaya kalkarsa?”

“Hayır,” dedim kararlı bir şekilde. “Güvenlik önlemlerini artıracamız ve onu çekmek için yeni gönderiler paylaşacaksın. O puştı ne kadar erken bulursak parmaklıkların ardına o kadar erken tıkabiliriz.” *Ya da yerin yedi kat altına.* “Güven bana.” Stella’nın *birilerinin* tehdidine maruz kalması düşüncesiyle bütün kaslarım gerilmiş olmasına rağmen onu rahatlatmak için elimi sırtına koydum. “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Kendimi kurşunun önüne atmam gerekse dahi ona bir şey olmasına izin vermeyecektim.

“Doğru, bu mantıklı.” Stella derin bir nefes aldıktan sonra kaşlarını çattı. “Ama ya...”

Bekledim. Yanaklarının kızarması merakımı iyice artırdı.

“Ya peşine düşüp sana bir şey yaparsa?”

Göğsümün derinliklerinde bir kıvılcım çaktı. Öyle ani ve beklenmedikti ki ayakta olsaydım dizlerimin üzerine çökmeme bile neden olabilirdi.

Damarlarıma dolan alışılmadık sıcaklıkla birlikte nabzım hızlanmıştı ama elimi ensesine doğru kaydırırken yüzümü ifadesiz tutmayı başardım.

“Kendi başımın çaresine bakabilirim, yine de endişen için teşekkür ederim.” Sonraki cümlemi daha yavaş bir şekilde söyledim. “Güvenliğimi bu kadar umursadığını bilmiyordum.”

“*Umursamıyorum*. Yani, umursuyorum ama... ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Bildiğimden emin değilim.”

Sinirli bir şekilde hırladığında çok sevimli görünse de gülmemi bastırdım. “*Katlanılmazsın*.”

“Daha kötülerini duydum.”

Stella kucagımda yan şekilde oturuyordu. Güzel yeşil gözlerini çerçeveleyen her bir kirpiği sayabiliyor, sağ omzunun arka kısmındaki minik beni görebiliyordum.

Sıcaklık, aydınlık, zarafet... Hepsi mükemmel bir pakette birleşmişti, uzanıp alabileceğim kadar yakındı.

Damarlarımda dolaşan arzuyu bastırmak zorundaydım. Şakalaşmamıza rağmen Stella’nın kasları hâlâ gergindi ve dudakları ısırılmaktan şişmişti.

Dışarıya gösterdiği kadar sakin değildi.

Ahlaki pusulalarımız farklı yönleri gösteriyor olabilirdi ancak ikimiz de gerçek yüzümüzü dünyadan saklamak için maske takmayı tercih ediyorduk.

Tek fark, bu aldatmacanın arkasındaki dürtülerimiz ve kendimize söylediğimiz yalanlardı.

Stella çenesini kaldırdı. “Daha kötülerini duyduğundan eminim. Her şeye rağmen insanların düşünmesini istediğin kadar korkunç biri değilsin, Christian Harper.”

Gözlerim kısıldı. “Öyle mi diyorsun?”

“Kıramı düşürdün, sahte sevgilim olmayı kabul ettin ve takipçi mi bulmam için ücretsiz yardım ediyorsun. Bunlar kalpsiz birinin yapacağı şeyler değil.”

Gerçekleri bir bilseydi...

“Bunları sırf nezaketten yapmadım.”

“Tamam, ilk ikisi için durum farklı olabilir. Peki ya takipçi konusunda bana yardım etmekten kazancın ne?” diye meydan okudu.

“Bütün dünya senin kız arkadaşım olduğunu düşünüyor. Başına bir şey gelmesine izin verirsem kötü görünürüm.” Yalan, sanki kendi adımı söylüyormuşum gibi kolayca dilimden dökülmüştü. “Ayrıca bir güvenlik şirketinin CEO’suyum.”

Ayrıca, Stella’sız bir dünyanın var olmayı hak etmediğini düşünüyordum.

Stella adlı yapbozu tamamlama açlığım akıl sağlığımı koruma-yardımcı oluyor, insanlığa ve iyiliğe olan inancımı hâlâ koruyan içimdeki o minicik parçayı besliyordu.

Kaosuma düzen getiriyor, buzlarımı aleviyle eritiyordu.

O olmazsa beni bağlayan çapa çözüldü ve hem kendim hem de çevremdeki insanlar için büyük bir tehlike haline gelirdim.

Stella’nın gözlerinde şüphe vardı. “Tek sebebi bu mu?” Bir dakika önceki kendinden emin ses tonu kaybolmuştu.

Ensesindeki elim hareketsiz kaldı.

Aramızdaki havaya hâkim olan gerginlik tenimi kaplıyordu. Atmosferdeki ani değişiklik bizi tehdit notlarının, takipçi sapıklarının ve sahte ilişkilerin olmadığı bir yere sürükledi.

Şimdi yalnızca kucağımdaki ağırlığı, ciğerlerime dolan kokusu ve ruhumu ısıtan sıcaklığı vardı.

Hamdı, gerçekti ve fazlasıyla bağımlılık yapıcıydı.

“Başka bir sebebi olmasını mı istiyorsun?” Yumuşak bir sesle

sorduğum bu soru, aynı zamanda bir meydan okumaydı.

Stella'nın dudakları yüksek sesli bir nefesle aralandı. Bu tek nefes, dile getirilmemiş onlarca kelimeyi barındırıyordu. Bir ejderhanın hazinesini koruması gibi, o kelimelerin hepsini göğsüme çekip sıkıca sararak kendime saklamak istiyordum.

Ama o çaresizce arzuladığım yanıtı vermek yerine başını yavaşça iki yana salladı.

“Bana yalan söyleme, Stella.” Başparmağımı tembelce ensesinde gezdirdim.

Yutkunma sesi aramızdaki boşluğu dolduracak kadar yüksekti.

Dişlerinin dolgun altdudağına geçmesini izlerken saçlarını geriye doğru çekip yumuşacık dudaklarını yağmalama arzusu beni tüketiyordu.

Sadece tadına bakacağım.

Şu anda bir bağımlının mantığına sahiptim.

Stella'nın tadına -henüz- bakmamıştım ama hayalimdekiinden bile daha tatlı olacağından emindim.

Dengesiz davul gümlmelerine benzeyen soluklarımız birbirine karıştı.

Bir kez tadına bakacaktım ve içimdeki doyumsuz açlık yatışacaktı.

Bir kez tadına bakacaktım ve...

Tiz bir ses, havadaki gerginliği yararak üzerime kamçı gibi çarptı.

Stella'nın gözleri genişledi, sonra aniden alev almışım gibi kucığımdan kalktı.

Lanet olsun.

Yaptığım iş kesintiye uğradığında hissettiğim rahatsızlık içimi kaplarken kalkıp telefonu açtım ve yüzümü karartan memnuniyetsizliği Stella'ya göstermemek için odanın köşesine doğru yürüdüm.

“Önemli bir mesele olsa iyi olur.”

“Önemli. Rutledge'ın Sentinel'a geçmeyi düşündüğüne dair bir duyum aldım.” Kage lafı dolandırmadan konuya girmişti. “Bu hiç

iyi değil. Özellikle de Deacon ve Beatrix'in ayrılmasından sonra. İnsanlar konuşmaya başlayacak."

Rahatsızlığım kat kat arttı.

Deacon ve Beatrix'in aksine, Rutledge en önemli müşterilerimizden biriydi. Onu kaybetmek kabul edilemezdi.

"Açıkla."

Kage duyduklarını anlatırken anında iş moduna geçtim. Güvenlik dünyası çok büyük değildi, doğru yerde gözlerin ve kulakların varsa istediğin her şeyi öğrenebilirdin.

"Daha doğrulanmadı," diye ekledi Kage. Anlatmayı yeni bitirmişti. "Ama bilmek istersin diye düşündüm. Eğer Rutledge giderse..."

"Gitmeyecek." Rutledge'in başka bir şirketi tercih etmesi bizim için ölümcül bir darbe olmasa da Harper Güvenlik'in zayıf görünmesine yol açardı. Benim çevremde herhangi bir şekilde zayıflık göstermek, köpekbalıklarıyla dolu bir havuza kan dökmekle eşdeğerdi. "Onunla konuşacağım. Bu sırada sen de gözünü Sentinel'dan ayırma. Ekipteki biri hapsirse bile haberim olsun."

Peşinde oldukları bir şey vardı. Bir olay bir kez yaşanırsa şans, iki kez yaşanırsa tesadüf olurdu. Aynı şey üçüncü kez tekrarlanırsa bu ortada bir plan olduğu anlamına gelirdi. Hiç hoşlanmayacağım bir plan.

"Pekâlâ," dedi Kage.

Telefonu kapatırken zihnim çoktan bir müşterimi daha onlara kaptırırsam neler olacağını hesaplıyordu. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Rutledge'ı iyi tanıyor, zayıf noktalarını biliyordum. Yine de işlerin yolunda gitmeme ihtimaline karşın daima yedek bir planım olurdu.

Artık Sentinel'ın suyu ısınmıştı, öyle ya da böyle onları piyasadan silecektim.

Keşke zamanında sistemlerini tamamen çökertseydim.

Biraz uğraşmam gerekse de bir şekilde izimi saklamayı başardım. Kimse suçlunun ben olduğumu söyleyemezdi.

“Her şey yolunda mı?” Stella’nın sesi beni düşüncelerimden uyandırmıştı. “Ciddi bir olay varmış gibi geldi.”

“Yolunda.” Ona dönmeden önce yüzüme sakın bir ifade yerleştirdim. “İşyerinde küçük bir sorun çıkmış. Çok önemli bir şey değil.”

Şu anda yalnız olsaydım Sentinel’in ölümünün parçalarını çoktan bir araya getirmeye başlamış olurdum. Fakat yalnız değildim, yanımda Stella vardı. Bu yüzden konuyu rafa kaldırdım.

Şimdilik.

“Umarım rakiplerinden birini mahvetme planları yapmıyorsunuz,” dedi ciddiyetle. “Cuma akşamı için biraz ağır bir iş.”

Konuşmamdan doğru bir çıkarım yaptığı ve bana baktığı sırada gözlerinde her zamanki pırıltılar belirdiği için neredeyse gülümseyecektim.

Ben telefonla konuşurken kendini toparladığı, yanaklarındaki pembeliğin gitmesinden belli oluyordu. Dudaklarında çok hafif bir gülümsemeyle kanepeye yerleşirken yanına o aptal tek boynuzlu atı almıştı.

“Merak etme. Birilerini mahvetme işini mesai saatleri içinde yapıyorum, pazartesi den cumaya.” Büyüyen muzip gülümsemesi karşısında kaşımı havaya kaldırdım. “Neye gülüyorsun?”

Gözleri daha da parladı. “Instagram hikâyeme bak.”

“Benim sosyal medya hesabım yok.” Yalan, dilimden kolayca yuvarlanmıştı. Gerçi teknik olarak yalan sayılmazdı.

Christian Harper’ın sosyal medya hesabı yoktu, CP612’nin vardı.

“Gerçekten mi?” Stella kafasını iki yana salladı. “Bunu düzeltmemiz gerekecek ama şimdilik...” Telefonunda bir şeyler yazdı. “Mesajlarına bak.”

Ondan gelen mesajı açtığımda doğru gördüğümde emin olmak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

Hikâyesinde paylaştığı bir anketin ekran görüntüsüne bakıyordum. Telefonla konuşmak için sırtımı ona döndüğümde fotoğrafımı

çekmişti. Ben ekranın sol tarafını kaplarken sağ tarafta da tanıdık, mor renkli tek boynuzlu bir at vardı.

Soru basitti: *Kiminle sarılıp yatmayı tercih ederdiniz? Bay Harper mı, yoksa Bay Unicorn mu?*

“Kaybediyorsun bu arada,” dedi Stella. “Yüzde 47’desin. Bay Unicorn, yüzde 53’le önde gidiyor.”

Ona bakakaldım. Yanlış duyduğumdan, saçma sapan bir sosyal medya anketinde beni yırtık pırtık, yamuk gözlü bir pelüş hayvanla yarıştıracak cüreti göstermediğinden emindim.

Bahsi geçen bu pelüş hayvana *yeniliyor* olamayacağımdan da emindim.

“Anket bozuk olmalı. Sonuç çok saçma.” Hissettiğim kadar gücenmiş görünmemeye çalıştım.

“Bozuk değil. Yetişmek için yirmi üç saat elli bir dakikan var.” Stella’nın gülümsemesi soldu ve gözlerinde minik bir kaygı belirdi. “Yeni gönderilerle onu çekmeye çalışacaktık, değil mi?”

Sapık takipçi.

Stella aramızdaki çekimi itiraf etmek istemiyor olabilirdi ama tavsiyemi hemen uygulamaya geçirecek kadar bana güveniyordu.

Göğsümdeki sancıyı, bir mide ağrısı olduğunu varsayarak geçiştirdim. Doktorum bir sonraki kontrolümde bayağı meşgul olacaktı.

“Doğru. Bu arada...” Telefonumun ekranına hafifçe vurdum. “Benim yerime bir tek boynuzlu atı seçiyorlarsa daha zevkli takipçiler bulmalısın. Tanrı aşkına, üstümde Brioni takım elbise var.”

Stella’nın kahkahası sonunda dudaklarımda bir gülümseme oluşmasını sağladı.

Dün gece olanlara rağmen genç kadının ışığı hâlâ kaybolmamıştı. Ben de dahil çoğu insandan daha dayanıklı olması takdir edilesiydi.

İşte benim kızım.

BÖLÜM 14

Stella

25 Mart

DELAMONTE DAVETİNİN ÜZERİNDEN BİR AY GEÇTİ VE marka elçisi seçimleri hakkında hâlâ haber gelmedi. Brady seçimi yakında yapacaklarına dair teminat verse de bunu birkaç haftadır söylediği için ona güvenemiyorum. Artık elçilik işini kapamadığımı düşünmeye başladım.

İyi tarafından bakmak gerekirse, sosyal medyada yeni takipçiler gelmeye devam ediyor ve son bir haftada iki yeni markayla anlaşma yaptım. Delamonte kadar yüksek ücret ödemiyorlar ama şu anda benim için küçük bir miktar bile önemli. Takipçi sayım dokuz yüz otuz bine ulaştı. Bu müthiş bir gelişme olsa da ilgi çekici olmak için bir erkek arkadaşına sahip olmam gerekmesi çok üzücü (derin bir iç çekiş).

Bu arada... geçen gün Christian'ın bir fotoğrafını daha paylaştım. Daha doğrusu, hikâyemdeki ankette kullandığım fotoğrafın aynısı profilimde de olsun istedim. (Kendisi ankette tek boynuzlu atıma yenilmeyi hâlâ sindiremedi. Ona, eğer yüzünü gösterseydi sonucun farklı olacağını söylediğimde ne cevap verdiğini tahmin edebilirsin.) Yaratıcı bir seçim olmadığını bilsem de takipçi sapığının ikimizin bir fotoğrafını görüp kafayı yemesinden hâlâ korkuyorum.

Christian'ın onu tuzağa çekmemiz gerektiğini söylediğini unutmadım. Beni güvende tutacağını da biliyorum. Ona sapığın eski mektuplarını verdim ve ekibinin... isimsiz, sapıkça notlar konusundaki güvenlik ekipleri ne yapıyorsa onu yaptığından eminim.

Buna rağmen içimde her şeyin HIZLA yanlış yola sapabileceğine dair kötü bir his var.

Bu sapık meselesinin hayatı bana zehretmesini istemiyorum. Buna İZİN VERMEYECEĞİM.

Ama Christian'dan haber gelene kadar her ihtimale karşı daimde kalıp blogum üzerinde çalışacağım.

Pişman olacağıma garantici davranmak en iyisi.

Bugün Minnettar Olduklarım:

Hazır yemek/market servisi

Sevimli gündelik kıyafetler

Bina güvenliği

*

“Giyin. Bir saate çıkıyoruz.”

Şık, siyah bir gömlek ve koyu renk kot pantolonla kapımda diken Christian'a ağzım açık bakakaldım. Onu takım elbise dışında bir şeyle ilk kez görüyordum. Bu haliyle de son derece çarpıcıydı.

“Pardon?” Gömleğin kumaşını geren geniş omuzlarına ve kaslı kollarına gözümü dikmemeye çalışıyordum.

“Bir saat içinde çıkıyoruz,” diye tekrar etti. “Katılmam gereken bir sanat galerisi açılışı var. Kıyafet kodu rahat ve şık. Uygun bir şeylerin olduğundan eminim.”

Üstümde şort ve *crop sweatshirt* vardı. Çoktan uyku kıyafetlerimi giymişken birinin beni dairemden dışarı çıkarması ihtimali sıfıra yakındı.

“Takvimimizde böyle bir şey yoktu. Ayrıca şu anda meşgulüm.” İçeri girmesini engellemek için elimi kapı topuzunda tuttum.

Son dakika kapımda belirip onunla bir yere gitmemi talep edemezdi. Yabancılarla sosyalleşmeyi gerektirecek etkinliklere katılmadan önce kendimi zihinsel olarak hazırlamak için zamana ihtiyaç duyardım.

Christian bana kuşkulu bir bakış attı. “Evet, oldukça meşgul görünüyorsun.” Bakışları omzumun üzerinden oturma odasına kaydığında görecekları karşısında tenimin yandığını hissettim. Sehpa da bir kutu Ben & Jerry’s dondurma ve paket servisten gelen, çoğu yenmiş salata vardı. Televizyon ekranında *Şeytan Marka Giyer* filmi açıktı. “Moda dergisi zorbalığı ve dondurma. Eski işini mi özledin?”

“Film i kıyafetler için izliyorum.” Güç almak için kapı topuzunu sıktım. “Kusura bakma ama bir dahaki sefere seninle bir etkinliğe katılmamı isteyeceğin zaman bana birkaç saat önce haber vermelisin.”

Christian imalı sözlerimden pek etkilenmişe benzemiyordu. “Richard Wyatt’ın açılışa katılacağını daha yarım saat önce öğrendim.”

Wyatt. Hayır etkinliğinde bağlamaya çalıştığı müşteri. “Anlaşmayı çoktan yaptığınızı sanıyorum.”

“Yüzde doksan yaptık. Sözleşmeyi inceledikten sonra birkaç endişesi olduğunu söyledi. Cevabını bu akşam şahsen vermek istiyorum.” Kaşları hoşnutsuzlukla çatıldı. “Dairenden en son ne zaman çıktın? Solmuş gibi görünüyorsun.”

Kaba yorumu karşısında şok oldum. “*Solmuş* falan değilim. Sadece... uyku modundayım.”

Solmak, ölmekte olan bitkiler için kullanılan bir fiildi, sağlıklı bir insan için değil. Daha önce hiç bu kadar hakarete uğramış hissetmemiştim. Gerçi... tamamen haksız sayılmazdı.

Geçtiğimiz hafta evden yalnızca bir kez çıkmıştım, o da Christian’ın bitkilerini sulamak içindi. Beni çalışma odasına habersiz girmekle itham ettiği akşam yaptığımız tartışmayı sonuca ulaştırmıştık, böylece çatı katının anahtarıyla birlikte bitkilerini sulama sorumluluğunu geri almıştım.

Bütün hafta *smoothie*'ler ve paket servis yemekleriyle idare etmiştim, bu durum ne cüzdanım *ne de* bedenim için iyi değildi. Ayrıca tenim biraz sıcak güneş ışığı için ölüp bitiyordu.

Ama ne zaman dışarı çıkmaya kalksam aklım o nota ve sapığın bana yaklaşılabileceği ihtimaline kayıyordu.

Notu bulduğum gecenin ertesi sabahı topladığım cesareti yitirmiştim, nasıl geri kazanacağımı hiç bilmiyordum.

Christian, "Ne ad verirsen ver, sonuç aynı yere çıkıyor," dedi yaptığım kelime oyununu kabul etmeyerek. "Hazırlanman için elli dakika kaldı."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

"Kırk dokuz dakika, elli yedi saniye."

"Son üç saniyede hiçbir şey değişmedi. Hiçbir. Yere. Gitmiyorum."

"Anlaşmamız buydu." Soğuk sesi ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Sen etkinliklerde bana eşlik edeceksin, ben de fotoğraflarında boy gösterip erkek arkadaşınmış gibi yapacağım. Her şey harika giderken dengeyi bozmak istemezsin, değil mi?"

Haklıydı ama yine de bana ne yapacağımı söylemesi hoşuma gitmiyordu.

"Bana *şantaj* mı yapıyorsun?"

Yüzünü tembel ve keyifli bir gülümseme kapladı. "Şantaj yapmıyorum. Seni ikna ediyorum."

Şimdi kelime oyunu yapan kimdi?

"Senin dünyanda bu ikisi aynı şey."

"Öğreniyorsun." Christian saatine vurdu. "Kırk yedi dakika."

Benim isyankâr bakışlarımla onun kayıtsız bakışları çarpıştı.

Evden çıkmayı hiç istemiyordum. Hayatımın geri kalanını burada mutlu bir şekilde geçirebilirdim. İnternetin, sınırsız filmin ve dondurmanın elinin altında olduğu hem güvenli hem de huzurlu bir alana sahiptim. Bir kız başka ne isterdi ki?

Arkadaş. Gün ışığı. Hayat, diye fısıldadı zihnimde bir ses.

Dişlerimi sıktım. *Kapa çeneni.*

Kapamamı sağla hadi. Bu bedensiz sesin bana dilini çıkardığını gözümde canlandırabiliyordum.

Beşinci sınıfa giden çocuklar gibi kendimle tartışmaya başlamıştım. Daha ne kadar düşebilirdim acaba?

“Kırk altı dakika, Stella.” Christian’ın gözleri tehlikeyle parlıyordu. “Yapmam gereken bir iş anlaşması var. Eğer korkak bir yengeç gibi kabuğunda saklanmaya devam edersen bunu şimdi söyle, ben de sözleşmemizi feshedeyim.”

Korkak yengeç. Alaycı kelimeler omurgamdan bir ürperti gibi kaydı.

Beni böyle mi görüyordu? Yoksa bu bir *gerçek* miydi? İsimsiz bir not yüzünden hayatını kenara atan bir korkak mıydım?

Notu aldıktan sonraki gün cesurca evinden çıkan ve korkunun onu yenmesine asla izin vermeyeceğine yemin eden kız neredeydi?

O kız her zaman sabah yağmuru ve mükemmel rüyalar gibi kısa ömürlü olmuştu. Yaşamak için direniyor fakat her seferinde anksiyetemin hançeriyle hayata gözlerini yumuyordu.

Kapı topuzunu bıraktım.

“İyi,” dedim fikrimi değiştirmeden. “Geleceğim.”

Dünyanın düşündüğü kadar zayıf olmadığımı ispat edecektim.

Christian gülümsemedi ama gözlerindeki tehlikeli ifade sönmüştü. “Güzel. Kırk dört dakika.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Sen gelmiş geçmiş en katlanılmaz geri sayım sayacısın.”

Christian’ın kahkahası beni takip ederken odama geçtim. Dolaşımı karıştırdıktan sonra ipeğimsi askılı bir bluz, blazer ceket, kot pantolon ve kadife babetlerde karar kıldım.

Kuruntular sinirlerimi kemiriyordu ama oturma odasına geri dönerken yüzüme olabildiğince nötr bir ifade yerleştirmiştim.

Sakin ol, kendini topla, dengenı koru.

Christian beni gördüğünde hiçbir şey söylemedi ancak bakışları vücuduma öyle bir kilitlenmişti ki içten dışa yandığımı hissediyordum.

Galeriye doğru ilerlerken arabanın içi hoparlörden yükselen klasik müzik dışında tamamen sessizdi. Christian'ın sohbet açmaya çalışmaması da benim için bir fırsattı. Vücudum *evde dinlenme* moduna çoktan geçmişken akşamı dışarıda geçirmek için enerjimi toplamam gerekiyordu.

Galeri görüş alanıma girdiğinde sinirlerim iyice gerildi.

İyiyim. İyisin. İyiyiz.

Christian yanımdaydı. Ayrıca sapık takipçim halka açık bir partinin ortasında bana saldırmazdı.

İyiyim. İyisin. İyiyiz, diye tekrarladım içimden.

Neyse ki galeri açılışı, bağış etkinliği kadar kalabalık değildi. Sanat camiası ve sosyetenin tanıdık simalarından oluşan, ellerinde şampanya kadehleriyle bembeyaz galeride dolaşarak sohbet eden konuklar kırk kişiden fazla görünmüyordu.

Christian'la salonu gezip insanlarla havadan sudan, hatta kiraz çiçekleri mevsiminden konuştuk. Gerektiğinde sohbele katkıda bulundum ancak bağış etkinliğinin aksine burada sözü daha çok Christian'a bırakmışım.

Bir haftanın ardından ilk kez insan içine çıkmak *gerçekten* iyi gelse de etkileyici ve nüktedan olamayacak kadar bitkindim.

Richard Wyatt ve eşi yanıma gelene kadar Christian'ın dibinden ayrılmadım.

Ardından, "Sen yapman gerekeni yap," dedim. "Ben serginin geri kalanını inceleyeceğim."

İş konuşmalarına maruz kalırsam ayakta uyumaya başlayabilirdim.

"İhtiyacın olursa araya girmekten çekinme." Christian bana karanlık bir bakış attı. "Ciddiyim, Stella."

"Olur." *Hayır, olmaz.* Birinin sohbetini bölme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu. Böyle tuhaf ve kaba bir davranışta bulunmaktansa kışın ortasında buz gibi bir havuza atlamayı yeğlerdim.

Christian, Wyatt'la konuşmaya başladığında ben de galeride gezinerek sergideki parçaları incelemeye koyuldum. Soyut gerçeklikte uzmanlaşmış Morten isimli (tablolarda soyadı yazmıyordu) sanatçının bazı resimleri çok canlı ve gösterişli, bazılarıysa ürkütücüydü ama hepsi çok güzeldi. Cesur fırça darbeleri en karanlık duyguları; suçluluğu, çaresizliği, öfkeyi ve kıskançlığı renklere dökmüştü.

Bir köşede yarı saklanmış bir tablonun önünde durdum. Hüzünlü bir ifadeyle yan tarafındaki bir yere bakan göz alıcı, genç bir kız resmedilmişti. Yüzü o kadar gerçekçiydi ki yanaklarından soyut gövdesine doğru akan renkli sicimler olmasaydı bir fotoğraf zannedilebilirdi. Gövdesinden damlayan renkler, tuvalin alt kısmında karanlık bir havuz oluştururken simsiyah saç bukleleri uçuşup gece göğüne karışmıştı.

Bu tablo diğerleri kadar büyük ya da gösterişli olmasa bile sahip olduğu bir şey ruhuma sesleniyordu. Belki de sebep, kızın asla ulaşamayacağını bildiği cennetin hayalini kuruyormuş gibi bakan gözleriydi. Ya da belki resmin melankolik havasıydı, kız çok güzel olmasına rağmen hayatının yarısından fazlası karanlıklar içindeymiş ve gecelerinin çoğu yalnız geçiyormuş gibi bir his veriyordu. Gökkuşaklarından ve gün ışığı yaşamından uzak kalmış gibiydi.

“Bunu beğenmiş gibisin.” Christian’ın sesiyle ürkerek düşüncelerimden uyandım.

Resme o kadar uzun süredir bakıyordum ki Wyatt’la yaptıkları konuşmanın bittiğini dahi fark etmemiştim.

Ona dönmedim ama vücudunun sıcaklığı benimkini sarıp sarmalamış durumdaydı. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Bu tam bir paradokstu. Tıpkı arkamda duran adam gibi.

“Bu kız...” *Onda kendimi gördüm.* “... çok güzel.”

“Öyle.” Sesindeki yumuşak, imalı ton başka bir şeyden bahsediyor olabileceğini düşünmeme sebep olmuştu.

Bu düşünceyle göğsümde bir farkındalık tohumu yeşerdi ve Christian’ın elini kalçama koymasıyla o tohum büyüüverdi. Do-

kunuşu tüy kadar hafifti ama yine de içimi bir heyecan kaplamıştı.

En son ne zaman bir erkeğin dokunuşunu arzuladığımı hatırlamıyordum.

“Anlaşmayı yaptın mı?” Sıcaklık, elektrik ve beklentinin dışında hiçbir şeyin olmadığı bu sakin köşede, sesimdeki çatallanma acı verici bir şekilde belirgindi.

Christian’ın eli kal amın kıvrımından belime doğru kayarken etraftaki parlak ışıklar soldu ve gözlerim kırpışarak kapandı.

Boğazından yükselen kısık tatmin hırıltısı tüm bedenime titreşimler gönderip tam merkezime yerleşti.

“Evet.” Diğer eli de belimi okşayıp diğer tarafında durdu.

Gözlerimi kapatmamalıydım. Görsel olarak dikkatimi dağıtacak bir şeyler yokken Christian beni *tüketiyordu*. Dünyam küçülmüştü; şimdi yalnızca belimdeki ellerinin ağırlığından, burnuma dolan kokusundan ve boynumun, sızlayan göğüslerimin, bacaklarımın arasında nabız gibi atan noktanın üzerinde dolaşan kadifemsi kelimelerinden oluşuyordu.

Bu akşam kapıma geldiğinde ona karşı hissettiğim sinir kaybolmuş, yerini beni nefessiz bırakan vahşi ve beklenmedik bir arzuyla değiştirmişti.

“Hâlâ tabloyu mu düşünüyorsun, Stella?” Sesindeki bilmiş tona karanlık ve çarpık bir şey karışmıştı.

Christian’ın boynuma değen dudakları i imin ürpermesine neden oluyordu.

Boğazımda yükselen yumuşak inilti, ben ona engel olamadan dışarıya kaçıp havaya karıştı.

Tenim utançla yandığı sırada Christian elini belimden karnıma doğru kaydırınca bu duygu da yok oldu. Parmak boğumunu bluzumun ipeğimsi kumaşına, göğüslerimin hemen altından kotumun beline kadar kaydırdı.

Vücudumda nabız gibi atan arzu giderek artıyordu. O kadar yoğun ve ısrarcıydı ki ihtiya ımı yatıştırmak için bacaklarımı istemsiz-

ce birbirine bastırdım.

Fakat bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

Çözülmemi saniyeler kalmıştı ve Christian bana doğru düzgün dokunmamıştı bile.

İstese bana neler yapabileceğini düşündüğümde omurgama bir ürperti yayıldı.

Christian'ın dudakları erkeksi bir tatminle boynumu damgalıyordu. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Başparmağını, karnımla kotumun arasındaki minik boşluğa çok ama çok hafif bir şekilde bastırdı.

"Gözlerini aç, Stella. Fotoğrafçı bizi izliyor."

Gözlerimi açarken bir fotoğraf makinesinin deklanşör sesini duydum.

Etkinlik fotoğrafçısı.

Ses solumdan gelmişti. Christian'ın yüzü boynuma gömülüydü ve durduğumuz açı, onun yüzü görünmeyecek şekilde fazlasıyla samimi bir çift gibi poz vermemizi sağlamıştı.

Kanıma kaynatan alevlerin üzerine bir kova soğuk su döküldü.

Bu gerçek değildi. *Hiçbiri* gerçek değildi. Christian çok iyi bir aktördü, hepsi bu kadardı.

Bunun bir iş olduğunu aklıma kazımam gerekiyordu.

Onu hafifçe kendimden uzaklaştırıp yüzüne bakmak için döndüm.

"İyi iş çıkardın." Üstümü silkeleyip dokunuşunun hatırasını silmeye çalıştım. "Mükemmel zamanlamaydı. Sence fotoğrafçı çektiği fotoğrafı hesabımda paylaşmama izin verir mi? Onu da gönderiye etiketleyeceğim elbette."

Christian gözlerini kıstı. Keskin elmacıkkemikleri hafifçe kızarmıştı fakat cevap verirken sesi soğuk ve alaycıydı. "Eminim izin verir."

"Mükemmel."

Az önce elektrikle çatırdayan hava tuhaf bir sessizlikle dolmuş-

tu. Christian'ın gözleri omzumun üzerinden tabloya kaydı. "Bu resmi sadece güzel olduğu için beğenmedin."

Bu bir soru değildi ama konunun değişmesine memnun olmuştum. Birkaç dakika önce aramızda her ne geçtiyse sona ermişti, şimdi daha güvenli sulardaydık.

Basit bir dokunuşla nefesi kesilmiş, arzuya neredeyse teslim olmuş o kadın unutulmuş bir rüyaydı artık.

Bir erkek yüzünden aklını mantığını kaybedecek biri değildim. Üzerimde dolaşacak ellerinin ya da öpücüklerinin nasıl hissettireceğini düşünmezdim.

"Bu kendimi en yakın hissettiğim parça oldu," dedim kısa bir tereddüitten sonra.

En sevdiğim parça diyemezdim çünkü resimdeki kıza bakmak bana acı vermişti. Ama bir yandan da çoğu şeyin yapamadığı şekilde ilgimi çekmişti. Sanki ressam zihnime süzölmüş ve korkularımı herkesin görmesi için tuvaline yansıtmıştı.

Sonuç hem özgürleştirici hem de dehşet verici olmuştu.

"İlginç." Christian'ın ses tonu anlaşılmazdı.

"Senin en sevdiğin parça hangisi oldu?" İnsanların sanat zevki onlar hakkında çok şey söylerdi ancak onun tablolardan herhangi birine özel ilgi gösterdiğini fark etmemiştim.

"Hiçbiri."

"Diğerlerinden daha çok beğendiğin *bir tane* vardır herhalde," diye denedim tekrar.

Christian'ın bakışları bir volkanı bile dondurabilirdi.

"Ben bir sanat meraklısı değilim, Stella. Buraya yalnızca iş için geldim ve benim için hiçbir anlamı olmayan nesneler arasında seçim yaparken vakit kaybetmeye niyetim yok."

Peeeki. Neden böyle çıkışığına dair bir fikrim yoktu. Muhtemelen onun bam teline basmıştım.

Christian doğası gereği duygularını ifade eden bir insan değildi. Yine de daha önce kendini bu kadar hızlı kapattığını hiç görmemiş-

tim. Suratındaki tüm duygular anında silinmiş, arkalarında boşluktan başka bir şey bırakmamışlardı.

“Özür dilerim. Sanatın senin için hassas bir konu olduğunu bilmiyordum,” dedim soğuyan havayı ısıtma çabasıyla. “Çoğu insan sanatsal şeyleri sever.”

En azından nefret etmezlerdi.

“Çoğu insan pek çok şeyi *sever*.” Sesi bu konudaki düşüncelerini mükemmel şekilde ifade ediyordu. “Bence bu kelimenin kendisi anlamsız.”

Endişeniz olmasın, Bayan Alonso. Ben sevgiye inanmam.

Anlaşma yaptığımız geceki sözleri zihnimde yankılanmıştı.

Bu sözlerin altında bir hikâye yattığını sezebiliyordum ama bu akşam onun ağzından laf almak, bir taşı sıkıp suyunu çıkarmaktan daha zordu.

“Sanata ve sevgiye ilgi duymuyorsun. Anlaşıldı.”

Tabloların geri kalanına bakmadım, Christian da başka birileriyle konuşmak için oyalanmadı. Bunun yerine, geceyi sonlandırma vaktinin geldiği konusunda sessiz bir şekilde anlaşmış gibi birlikte çıkışa yöneldik.

Galeriden dışarı adım attığımız anda Christian’ın omuzları gevşedi.

Arabasına doğru ilerlerken bana yandan bir bakış atarak, “Evden çıkmak iyi geldi, değil mi?” diye sordu.

Derin bir nefesle soğuk havayı ciğerlerime doldurdum ve kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım. Ay pırıl pırıldı, dünyayı gümüşü bir sihirle boyuyordu.

Gecenin içinde tehlikeler saklanıyor olabilirdi ama o yanımdayken gölgeler kayboluyormuş gibiydi.

Huysuz ve zorlu olduğu zamanlarda bile güvende hissetmemi sağlıyordu.

“Evet,” dedim. “İyi geldi.”

BÖLÜM 15

Stella

GEÇEN HAFTAKİ SANAT GALERİSİ AÇILIŞINA GÖNÜLSÜZCE gitmiş olsam da kendime koyduğum evden çıkma yasağını sonlandırmam için iyi bir adım olmuştu.

İlk nottan beri sapığımdan hiç ses çıkmamasının da bunda etkisi vardı elbette. Çarşamba günü geldiğinde halka açık yerlerde kendi başıma dolaşacak kadar rahatlamıştım.

İnsan doğası böyleydi işte. Hayatta kalma içgüdümüz çok kuvvetliydi ve sorunlarımızın sandığımız kadar kötü olmadığına kendimizi ikna etmek için her fırsatı değerlendiriyorduk.

Umut ve inkâr. Madalyonun iki yüzünü oluşturan iki duygu. Her ikisi de en karanlık zamanlarda bile çaresizlik kuyusuna düşmemize engel oluyordu.

Maura'yı ziyaret ettim, market alışverişi yaptım, Lilah'yla buluşup kahve içerek moda tasarımı konusunda sahip olduğu bilgiden yararlanmak için ona sorular sordum.

Görüşmediğim tek kişi, iş yüzünden çok yoğun olan Christian'dı. Yani en azından o yoğun olduğunu söylüyordu. Belki o da benim gibi galerideki etkileşimimizden rahatsız olmuştu.

O akşamı hatırlayınca tuttuğum kalem, kâğıdın üzerinde duraksadı. Boğuk sesi, deri ve baharat karışımı baş döndürücü kokusu,

giysilerimi yakıp tenime işleyen dokunuşu...

Göğsümde bir huzursuzluk yükseldi.

Koltuğumda kıpırdanıp kafamı iki yana salladım ve içimdeki dinmeyen vızıltıyı elimdeki işe yönlendirmeye çalıştım, Lilah'yla buluştuktan sonra çekmecemin derinliklerinden yarım kalmış moda eskizlerimi çıkarmıştım.

Yıllar boyunca bunlardan düzinelerce biriktirmiştim. Her birine bitirme niyetiyle başlıyor, markamın *açılış parçası* olacağını düşünüyordum ancak eninde sonunda kendimden şüphe edip, sahtekârlık sendromuna teslim oluyordum. Ardından fotoğraf çekimlerine ya da blog yazılarına dalıp çizimi terk ediyordum. Çünkü en azından, bunları yapmakta iyi olduğumu ve başarılı bir geçmişe sahip olduğumu biliyordum.

Ama bu sefer aynı şeyi yapmayacaktım.

Deneyip başarısız olmak, hiç denememekten daha iyidir.

Lilah'nın buluşmamızda söylediği sözler hâlâ aklımdaydı. Hayatımda ilk defa biri bana başarısız olmanın *sorun olmadığını* söylemişti.

Büyürken başarısızlık benim için asla bir seçenek olmamıştı. Ya tüm notlarım A olacaktı ya da A olacaktı. Bir keresinde matematik sınavında aldığım seksen dokuz yüzünden kurdeşen dökmüş ve hemşire ofisini ziyaret etmek zorunda kalmıştım.

Thayer'da da işler farklı değildi. Okulum normal zekâ düzeyinin üzerinde başarı gösteren, daima A alan öğrencilerle doluydu. Bunun sonrasında *DC Style*'da çalışmaya başlamış ve yine aynı kaderle karşılaşmıştım. Yaptığım tek bir hatanın bedeli işten atılmak olmuştu.

Gerçi artık ebeveynlerimin evinde yaşamıyordum, üniversitede okumuyordum ve kendimden başkası için çalışmıyordum.

İstedigimi yapmakta özgürdüm, özellikle de yaptığım ortaklık anlaşmalarından sonra.

Başarısız olmak *istemiyordum* ama başarısız olmanın dünyanın sonu *olmadığını* fark etmek yaratıcılığımı tutsak eden zincirleri kırmıştı.

Çizim yapmayı son denediğimde kendimi tıkanmış hissetmişim. Aynı çizgilerin üzerinden defalarca geçtikten sonra en sonunda kâğıdı buruşturup atmaktan başka çarem kalmamıştı.

Şimdiyse kalemim kâğıdın üzerinde uçuyormuş gibiydi. Bir bluzun dantel detaylarını çizip bir gece elbisesinin zarif silüetini oluşturdum.

Bu blogum ve sosyal medyamdan farklı türde bir yaratıcılık kanalıydı.

Onları diğer insanlar için yapıyordum.

Çizimi ise kendim için.

Sekiz yaşındayken annemin odasından *Vogue*'un bir kopyasını gizlice alıp karıştırdığımdan beri modağa âşıktım. Sadece giysiler değil, giyen kişiyi akla gelebilecek her şeye dönüştürme yetenekleriydi beni etkileyen. Tek bir kıyafet bir insanı ruhani bir prensese, göz alıcı bir CEO'ya, belalı bir rock yıldızına ya da bir *vintage* ikonuna çevirebilirdi. Hiçbir şey imkânsız değildi.

Katı ve sarsılmaz kuralların olduğu, başarıya giden tek yolun *Ivy League* okullarıyla "kabul edilebilir" kariyerlerden geçtiği bir evde yaşarken; modanın o kaotik, renkli dünyası karanlıkta bana seslenen bir siren şarkısı gibiydi.

İlk eskizi bitirip ikincisine geçtim.

Tamamladığım her çizimle birlikte göğsümde minik bir gurur tomurcuğu filizleniyordu. Başkaları için bunlar sadece birer çizim olabilirdi ancak benim için yıllarca kendimi tuttuktan sonra gösterdiğim azmin kanıtıydılar.

Bazen zafer, bir şeyi tamamlamak kadar basitti.

Çalışmaya o kadar odaklanmışım ki karnım açlık uyarısı yapar gibi guruldayana dek kaç saatin geçtiğini fark etmedim.

Saate baktım, öğleden sonra ikiydi. Sabah dokuzdan beri hiç durmadan çizim yapıyordum.

Bir yanım, kazandığım ivmeyi kaybetmemek için öğle yemeğini atlayıp çalışmaya devam etmemi söylüyordu ama kendimi kalkıp

üstümü değiştirmeye ve Mirage'ın hemen yanındaki kafeden yiyecek bir şeyler almaya ikna ettim.

Öğle yemeği vakti geçmiş olmasına rağmen küçük mekân oldukça kalabalıktı.

Sandviç ve çaydan başka bir şey yemeyi pek istemiyordum, bu yüzden gri bir takım giymiş asık suratlı kadının arkasında sıraya girdim ve alışkanlıktan telefonumu çıkarıp profilimi açtım.

Son gönderim, galeride Christian'la birlikte çekildiğimiz fotoğraftı. Paylaştığım andan beri, ilişkimizi duyurduğumuz fotoğraftan daha çok etkileşim alıyordu ve takipçi sayım çoktan dokuz yüz elli bini bulmuştu. Böyle giderse yaza kadar bir milyon takipçiye ulaşacaktım.

Ama bu düşünce karşısında heyecanlanmak yerine tek düşünebildiğim şey Christian'ın belime dolanmış kollarıydı.

Gerçek bir çifte o kadar çok benziyorduk ki. Tıpkı notu bulduğum gece beni teselli ettiğinde ve ona sapıktan bahsettiğim zaman beni kucağına çektiğinde olduğu gibi, bazen gerçek bir çift olduğumuzu *hissediyordum*.

Midem rahatsızlıkla çalkalandı.

Bu sapık meselesi anlaşmamızı bozmuş, Christian'la hiç planlamadığımız kadar yakınlaşmamızı sağlamıştı.

Fotoğrafa bakmaya devam ederken ekranımda bir arama belirdi.
Delamonte New York.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Telefona cevap verirken Christian'a dair tüm düşünceler aklımdan uçup gitmişti.

"Efendim?" Sakin sesim gerginliğimi saklıyordu. Umut, içimdeki karmaşanın bir köşesinden başını uzatmıştı ama onu gölgelere geri ittim.

Kendimi umutlandırıp sonrasında Delamonte'nin marka elçisi olarak farklı birini seçtiklerini söylediklerinde *-eğer söylerlerse-* hayal kırıklığına uğramak istemiyordum.

"Merhaba, Stella. Ben Delamonte'den Luisa. Nasılsın?"

“İyiym, sen nasılsın?” Boştaki elimi bacağıma sürttüm.

“Ben de iyiym,” dedi Luisa. “Seni böyle aniden aradığım için kusura bakma ama sabah gönderdiğimiz e-postadan sonra telefonla konuşmanın iyi olacağını düşündüm.”

Midem takla attı. Çizimle meşgul olduğum için uyandığımdan beri e-postalarımı kontrol etmemiştim.

Tabii ki posta kutuma bakmadığım tek gün, orada beni bekleyen önemli bir mesajın olduğu gün olacaktı.

“E-postayı gördün mü bilmiyorum. Eğer görmediysen...” Luisa’nın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. “... önümüzdeki yıl için Delamonte’nin marka elçisi olma teklifini sana resmi olarak buradan da sunmak isterim. Seçim sürecini resmi olarak duyurmayı tercih ettik çünkü aklımızdaki adayların bizi ikna etmek için çabalamalarını istemedik. Uzun bir süre düşündükten sonra senin Delamonte ailesine katılmanın harika olacağına karar kıldık...”

Konuşmasının geri kalanı kulaklarımdaki uğultu tarafından yutuldu ve karşımdaki kara tahtaya yazılmış menüye bakakaldım.

Önümüzdeki yıl için Delamonte’nin marka elçisi... teklifi resmi olarak buradan da sunmak... Delamonte ailesine katılman...

Kendimi çimdiklemek istedim ama bu bir rüyaysa henüz gerçekliğe dönmeye hazır değildim.

Delamonte’nin marka elçisi olmak bana tonlarca para kazandıracaktı ve Maura’nın bakım masraflarını kolaylıkla ödediğim gibi kendi moda markamı oluşturmak için fona sahip olacaktım.

Kahve makinesinin gürültüsüyle düşüncelerden uyandım ve Luisa’nın konuşmasının son cümlelerini yakaladım.

“... sözleşmeye bakıp bize dönersin. Kabul ya da ret için son tarih önümüzdeki hafta. Yani biraz düşünmek için vaktin var.”

Düşünmeme gerek yok! Kabul ediyorum!

“Çok teşekkür ederim. Bunu düşüneneğim.” Bu hayallerimin teklifi olsa da mantıklı yanım, kâğıda dökülen anlaşmayı okumadan hiçbir şeyi kabul etmememi söylüyordu.

“Mükemmel,” dedi Luisa sıcak bir sesle. “Umarım birlikte çalışabiliriz. Tarzın markamızın timsali gibi. Sosyal medya hesabın da oldukça popüler. Sadece birkaç haftada elli bin yeni takipçi kazandın! Bu inanılmaz bir şey. Ve... bunu söylemeden önce bilmeni isterim ki, kararımızla herhangi bir ilgisi yok ancak Christian her zaman zevkli bir adam olmuştur. Aşk hayatında da aynı şeyin geçerli olduğunu görmek beni şaşırtmadı. Daha önce hiç gerçek bir kız arkadaşı olmamıştı, yani seninle çıkıyor olması çok şey anlatıyor.”

Gülümsemem soldu ve vicdan azabı damarlarımda dolaşan mutluluk baloncuklarını teker teker patlattı.

O takipçileri, herkese yalan söyleyerek kazanmıştım. Tamam, korkunç bir yalan değildi ve kimseye zarar vermiyordu ama yine de suçluluk beni yiyip bitiriyordu.

“Dediğim gibi, Christian’la ilişkinin kararımızla hiçbir ilgisi yok. Sadece bir bonus olduğunu söyleyebiliriz.” Luisa boğazını temizledi. “Her neyse, benim şimdi bir toplantıya girmem gerek. Lütfen kontratı gözden geçirip Brady’yle konuş. Ona da bir kopyasını gönderdik. Herhangi bir sorun olursa bize ulaşabilirsin.”

“Peki, teşekkür ederim.” Kafedeki sıra bana geldiğinde telefonu kapattım. Fazlasıyla sersemlemiş olduğum için açlığım gitmişti, bu yüzden sadece çay ve kruvasan sipariş ettim.

Mirage’a döndüğümde sahte ilişkimin sebep olduğu suçluluğu bastırmak için kendi kendime gerekçelerimi sıralamış ve Delamonte anlaşmasını kapmanın mutluluğuna kapılmıştım.

Delamonte’nin marka elçisi olacaktım. Ben, Stella Alonso, dünyanın en önemli lüks markalarından birinin yüzüydüm artık.

Bu anlaşma bana altı basamaklı paralar kazandırmakla kalmayacak, önüme ancak hayallerimde görebileceğim türden fırsatlar çıkaracaktı. Gönderi başına ücretimi arttırabilir, yeni bağlantılar kurabilir ve...

Kapı topuzunun dönmesiyle dünyaya sert bir düşüş yaptım.

Kapı kilitlenmişti. Bu da ben anahtarı deliğe sokmadan önce ka-

pının *açık* olduğunu gösteriyordu.

Mutluluğun getirdiği sersemlik anında yok olurken enseme ürkütücü bir his sardı.

Evden çıkarken kapıyı kilitlediğimden yüzde doksan emindim. Yanlış hatırlıyor olabilir miydim? Mirage'ın tarihinde hiç haneye tecavüz vakası yoktu ama...

Boş koridora bakınırken içimdeki o ürkünç his kuvvetlendi. Çantamdan şok tabancamı çıkarıp kapıyı açtım ve yavaş adımlarla daireme girdim. Bir yanım saçmalamamamı söylerken diğer yanım uyarı çanları çalıyordu.

Oturma odasında, mutfakta, banyoda veya Jules'un eski odasında şüphe uyandırıcı bir şey yoktu. Geriye yalnızca yatak odamı kontrol etmek kalmıştı.

Kapıyı yavaşça ittim.

İlk başta her şey normal görünüyordu. Yatağa dokunulmamıştı, camlar kapalıydı, çekmeceler açılmamış ya da mobilyalar ters çevrilmemişti.

Tam rahat bir nefes almak üzereyken gözlerim komodinde beni bekleyen şeye takıldı.

Ve çılgılık attım.

BÖLÜM 16

Christian

LUISA: BİLGİN OLSUN, SENİN KIZ ANLAŞMAYI KAPTI.

Telefonuma baktım. Luisa'nın mesajı, Kage'in Rutledge konusundaki bilgilendirmesinden daha çok dikkatimi çekmişti.

Son kararı verdiğinde beni haberdar etmesini istemiştim ve tıpkı ondan beklediğim gibi doğru kararı vermişti.

Tek pişmanlığım, haberi aldığı zaman Stella'nın yüzünü ve parlayan gözlerini görememektir.

Daha sonra bunu kutlamalıydık, dışarıya bir görüntü sunabilmemiz için bu gerekliydi. Ne de olsa gerçek çiftler böyle yapardı. Belki New York'ta bir akşam yemeği ya da bir Paris seyahati...

"... Rutledge'ı elimizde tutabiliriz ama Sentinel'in aklında... Christian, beni dinliyor musun?" Çalışanımın sesinde hafif bir rahatsızlık vardı.

"Evet, Rutledge'ı elimizde tutabiliriz ama Sentinel'in aklında diğer müşterilerimizi çalmak olacak. Sözde büyük bir şey üzerinde çalışıyorlar fakat henüz ne olduğunu bilmiyoruz. Devam et." Kafamı yukarı kaldırıp ifademi sertleştirdim. "Ve beni bir daha sorgulama."

Kage dudaklarını birbirine bastırrsa da ona emredildiği gibi gelişmeleri anlatmaya devam etti.

“Sentinel’in gizli projesi hakkında bilgi edinmeye çalışıyoruz ancak...”

Gözlerimi yeniden telefonuma indirip Stella’nın profiline girdim. Son birkaç günde yeni bir şey paylaşmamıştı, bu yüzden sanat galerisinde çekilen fotoğrafımızı incelemeye koyuldum.

Yan profilden bile göz kamaştırıcı görünüyordu.

Siyah dolgun bukleleri, pürüzsüz bir teni ve en sade giysiyi bile bir şahesere dönüştüren uzun, ince hatları vardı.

Ona dokunduğumda nasıl hissettirdiğini, yüzümü boynuna gömdüğümde kokusunun ciğerlerime nasıl dolduğunu, parmaklarım ona değdiğinde nefesinin nasıl kesildiğini hatırladığımda içimde bir şeyler kıpırdandı.

O tuvale bakarken öyle büyülenmiş görünüyordu ki araya hiç girmek istememiştim ama sonrasında kendime engel olamamıştım.

Ondan uzak durmaya çalışmak, okyanusun kıyından uzak durmaya çalışması gibi bir şeydi.

Kage anlatmaya devam ederken başparmağımı ekranda kaydırdım.

Aslında galeri açılışına Wyatt’ı ikna etmek için gitmemiştim. Adam çoktan Harper Güvenlik’i seçmiş, geriye sadece imzaları atmak kalmıştı ve bunu mesai saatleri içinde de yapabilirdim.

Fakat Brock’ın dediğine göre, Stella aile yemeğinden beri evinden çıkmamıştı. Yani onu dışarı çıkarmak için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Korku yüzünden dört duvar arasına saklanırsa etrafına saçtığı ışığa yazık olurdu.

Kage’in anlattığı şeyi bölerek, “Geçmiş araştırmaları nasıl gidiyor?” diye sordum. Artık elimizdeki en önemli konuya, Stella’ya odaklanmak istiyordum.

Bekleneceği üzere adam ortalıkta kesinlikle görünmemiş, gönderdiği isimsiz notlara da son derece özen göstermişti. Hepsi sinir

bozucu şekilde sıradandı ve bizi doğru tarafa yönlendirecek tek bir ipucu bile taşımıyorlardı.

Herhangi bir kanıt bulamayınca Stella'nın hayatındaki herkesi araştırması için Kage'i görevlendirmiştım. Listedeki eski sınıf arkadaşları, iş arkadaşları ve tanıdığı diğer *influencer*'lar vardı. Böyle vakalarda kurbanların çoğu sapıkların bir şekilde tanıyor olurdu, bu yüzden başlamak için en iyi yer yakın çevrelerdi.

Kage kaşlarını çatmıştı ama akıllılık ederek herhangi bir şikâyetle bulunmadı. "Henüz kuşku uyandıran bir şey çıkmadı. Bir şey öğrenir öğrenmez sana bilgi vereceğim." Kısa bir an için tereddüt etti. "Dinle, onun kız arkadaşın olduğunu biliyorum ancak kaynaklarımızın büyük kısmını bu..."

Kage'in sözü yine kesildi ama bu sefer sebebi ben değildim, telefonuma bir arama gelmişti.

Stella.

Sanki düşüncelerimle onu çağırıyordum.

Delamonte anlaşmasından bahsedeceğini düşünerek aramayı kabul ettim. Fakat varsayımlarımın boşa çıkması bir an bile sürmedi.

"Christian." Sesi çatallıydı.

Adını ekranımda görmemle oluşan alevlerin üstü bir buz tabakasıyla kaplandı.

Bir sorun var.

"Neredesin?" İşe yaramaz, "İyi misin?" ya da "Sorun ne?" gibi sorularla vakit harcamayıp doğrudan gerekli soruyu sormuştum.

Sakin sesime rağmen parmaklarım telefonumu o kadar çok sıkıyordu ki cihaz karşı çıkar gibi çatırdadı.

"Evdeyim." Sesi duyulamayacak kadar kısıktı.

"Hemen geliyorum."

Ceketimi alma zahmetine bile girmedim. Tek düşünebildiğim Stella'nın beni arayacak kadar çaresiz olduğuydu.

Elinden gelse tüm problemlerini kendine saklayıp tek başına çözmeye çalışacağını biliyordum. Her zaman diğerlerine yardım eder, kendi için tek bir şey bile istemezdi. Ama şimdi...

Kalbim yoğun, uğursuz bir ritimle atmaya başlarken elim aniden gelen bir şeyleri boğma isteğiyle gerildi.

Kaslarımı gevşemeye zorladım. Tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar sinirlerime hâkim olmam ve kimseyi öldürmemem gerekiyordu. Özellikle de Stella'ya göz kulak olması *gereken* Brock'ı.

Ofisin kapısına uzanırken Kage afallamış halde bana bakıyordu.

Daha önce bilgilendirme toplantılarının ortasında ayrıldığım hiç olmamıştı. Sıkıcı konular olsa dahi işimle ilgili olan biten her şeyden haberdar olmayı severdim.

“Nereye...”

“Toplantı bitti,” diyerek sözünü kestim ve kapıyı arkamdan sertçe kapatarak çıktım.

Brock'ı aramak için ismine tıklayarak garaja doğru yürürken ayaklarım zemine soğuk, öfkeli bir tempoyla vuruyordu.

Bir şeyler yolunda gitmiyorsa *neden* beni aramamıştı? Lanet olası işini yapamayacak birinin Stella'yı her an izlemesinin ne anlamı vardı?

Brock telefonu açtığında, “Stella'ya ne oldu?” diye sordum sıkılı dişlerimin arasından.

Kısa, korku dolu bir duraksamadan sonra, “Hiçbir şey olmadı efendim,” diye cevap verdi.

“Hiçbir şey, öyle mi?” Sesim buz gibiydi. “Eğer *hiçbir şey* olmadıysa neden sanki ağlamak üzereymiş gibi beni aradı?”

“Bütün sabah boyunca evdeydi. Ardından kafeye indi ve oradayken telefonu çaldı. Konuşurken aşırı derecede mutlu görünüyordu. Dairesine döndüğünde hâlâ gülümsüyordu. Sonrasında ne olduğunu bilmiyorum.” Sesli bir yutkunma duydum. “Evine girdiğinde onu izlemememi söylemişsiniz.”

Evet, öyle söylemiş ve kahrolası bir hata yapmıştım. *Sınırları siktir et*. Konu Stella'nın güvenliği olunca sınırlar umurumda olmamalıydı.

Brock'ın soğuk terler döktüğünü gözümde canlandırabiliyordum. “Patron, yemin ederim ben...”

“Bunu daha sonra konuşacağız.”

Aramayı sonlandırıp aracıma bindim. Eğer Brock’ta işe yarar bir bilgi yoksa onunla konuşarak zaman harcamamalıyım.

Şu anda yalnızca Stella’ya mümkün olduğu kadar çabuk ulaşmaya odaklanmalıyım.

Mirage’a doğru son hız ilerlerken içimdeki hiddetin soğuk kıvılcımları, aşına olmadığım panik hissinin yakıcılığına karışıyordu.

McLaren’ımın hızı ve sokakların yarı boş olması sayesinde apartmana tam beş dakika içerisinde ulaştım.

Sonunda Stella’nın dairesine girdiğimde onu elinde bir parça kâğıtla oturma odasında buldum.

Sapığından gelen yeni bir not olduğunu anlamak için ne yazdığına bakmam gerekmiyordu.

Gözlerimi kan bürümüştü ama Stella bana bakmak için başını kaldırırken yüzümü olabildiğince ifadesiz tuttum.

“Bunu yatak odamda buldum,” diye fısıldadı. “*Evime* girmiş. Bu daha önce... bunu ilk defa...” Sığ solukları sessiz odayı dolduruyordu.

Nefesinin dengesiz ritmini ve vücudunu sarsan minik ürpertileri tanıyordum.

Panik atağın eşiğindeydi.

Odayı hızlıca geçip donmuş ellerinden notu aldım. Hareketimin nazikliği, kulaklarımda kükreyen kanın vahşiliğiyle tezat oluştuyordu.

Kâğıda hızlı bir bakış attığımda sadece iki kelimeyle karşılaştım. *Seni uyarmıştım.*

Kanın kükremesi daha çok arttı.

“Artık burada değildir ama yine de daireyi kontrol edeceğim.” O puştı avlayıp derisini canlı canlı yüzme isteğiyle yanıp tutuşsam da sesime yatıştırıcı bir ton katmıştı. “Sen burada kal.”

Ellerime eldiven geçirip dairede normalin dışında başka bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Hiçbir şey yoktu. Yine de sonrasında daha detaylı bir inceleme yapmam gerekecekti.

Şimdilik önceliğim onu buradan çıkarmaktı.

Oturma odasına dönüp eldivenleri çıkardım. Odaları incelemek içimde biriken öfkeyi biraz yatıştırmıştı fakat Stella'yı koltukta dizlerini göğsüne çekmiş, bomboş bir ifadeyle önüne bakarken gördüğümde içimdeki hiddet gürleyerek geri döndü.

“Her şey yolunda görünüyor ama bu mesele çözülene dek benim dairemde kalacaksın.” Dengeli bir tonla konuşsam da sesim katıydı.

İlk nottan sonra iç sesimi dinlemeli ve onun yanıma taşınmasında ısrar etmeliydim, sadece fazla baskıcı olmak istememiştim.

Fakat şimdi o sapık evine kadar girmişti. *Benim binama* girmişti. Elim yeniden gerildi.

Parmaklarımı o pisliğin boğazına sarıp hayatının içinden çıkışını, gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek ve her şeyi batırdığımı anladığında bana yapacağı yakarışları dinlemek istiyordum.

Yapacağım işkencenin tatmin edici görüntüleri, dilimdeki kanın metalik tadına çok yakışıyordu. İntikamın tadını şimdiden *alabiliyordum*.

Şerefsiz herifi bulduğumda, onu acınası varoluşunun her saniyesine pişman edecek ve bundan büyük zevk alacaktım.

Göğsüme yerleşen soğukluğun arasından nefes almaya çalışarak mektubu düzgün bir kare şeklinde katlayıp cebime koydum.

Ardından Stella'yla göz göze gelebilmek için önünde diz çöktüm.

“Benim dairem çok sıkı korunuyor. İznim olmadan *kimse* giremez. İçeride kurulu sistemleri gördün,” dedim yüzüm yumuşarken. “Orada güvende olacaksın. Anlıyor musun?”

Uzun bir sessizlikten sonra neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir şekilde kafa salladı.

Hareket. İlerleme kaydediyorduk.

Daireme vardığımızda Stella'yı mobilyası olan tek misafir odasına yönlendirdim.

Evimde hiç kimsenin yatıya kalmasına izin vermediğim için diğer odaları daha işe yarar yerlere çevirmiştim. Bir siber gözetleme

merkezim, video konferanslar için ikinci bir çalışma odam ve takım elbiselerim için ekstra bir dolabım vardı.

Evdeki tek misafir odası, çift kişilik yatağı, giysi odası ve banyo-suyla ana yatak odası bile sayılabilirdi ancak Stella etrafına bir kez bile bakmadan yatağa oturdu.

“Biraz dinlen,” dedim. “Ben eşyalarını getirtirim.”

Cevap gelmedi.

Şoku gördüğüm anda tanırdım. Yanında kalmayı ne kadar çok istesem de şu anda yapabileceğim tek şey olanları sindirmesi için ona zaman tanımaktı. Bu sırada ben de diğer meseleleri halledebilirdim.

Stella’nın odasından çıkar çıkmaz ilk işim temel ihtiyaçlarını -pijamalarını, banyo malzemelerini ve o çok sevdiği çirkin tek boy-nuzlu atı- getirmesini emretmek için Brock’ı aramak oldu.

Ardından da Mirage’ın güvenlik şefini aradım.

Charles anında cevap verdi. “Buyurun efendim.”

Selamlaşmakla vakit kaybetmeden doğruca konuya girdim. “Bugünün güvenlik kamerası kayıtlarının bir saat içinde bana gönderilmesini istiyorum.”

Bir yandan da cebimdeki turkuvaz yüzükle oynuyordum. Havanın çok soğuk olması ya da ona uzun süre dokunmamış olmam hiç fark etmiyordu, yüzük her zaman sıcaktı.

“Elbette. Hangi kameranın görüntülerini göndermemi istersiniz?”

“Hepsini.” Stella onuncu katta oturuyordu ama sonuçta sapık binaya bir yerden girmeyi ve geri çıkmayı başarmıştı.

“*Hepsini* mi? Efendim, bu...”

“Bugün biri kız arkadaşımın evine girmiş, Charles.” Rahat ses tonum yüzeyin altındaki tehlikeyi saklıyordu. “Güvenlik ekibimin şefi olduğuna göre bunu çoktan biliyor olman gerekirdi. Belki de kimin girdiğine dair bilgin vardır. Söyle bakalım, eğer hepsine bakmayacaksam hangilerine bakmalıyım?”

Charles kısa bir sessizlikten sonra, “Otuz dakika içinde hepsini gönderiyorum,” diye yanıtladı.

“Güzel. Ve, Charles?”

Hattın diğer tarafından gergin bir yutkunma sesi geldi. “Evet, efendim?”

“Bugün görevde olan bütün güvenlik personelinin kov.”

Sıkıcı itirazlarını dinlemek zorunda kalmadan telefonu kapattım.

Mirage’ın güvenlik ekibi iyiydi ama vazgeçilmez değildi. Özel müşterilerim yerine bir binayı korumaya atanmalarının bir sebebi vardı.

Bunu bile doğru yapamıyorlarsa benim çalışanım olmaya layık değillerdi.

Personellerime ayrıcalıklı maaşlar ve yan haklar veriyor, bunun karşılığında da ayrıcalıklı işler çıkarmalarını bekliyordum.

Charles’la görüşmemden kısa süre sonra, Brock silindir şeklinde bir çanta ve tek boynuzlu atla birlikte yanıma geldi. Elindekileri oturma odasına bırakmasının ardından bana doğru dönüp elini sıfır tıraşlı kafasında gezdirdi.

“Patron, ben...”

“Bu gecelik çıkabilirsin.”

Henüz sapığın daireye girmesinde onun bir suçu olmadığını, görevinin evi değil Stella’yı korumak olduğunu kabullenecek kadar sakinleşmiş değildim.

Sinirim o kadar keskindi ki kelimelerimi birer bıçağa dönüştürebilirdi.

Brock’ın yüzünden anlık bir rahatlama geçti ancak hemen sonra bedeni tekrar gerildi. “Sadece bu gecelik, değil mi? Sonsuza kadar değil?”

Dudaklarım gerildi.

“Peki, anlaşıldı.” Kafasını sallayıp kapıya doğru yöneldi. “İyi geceler.”

Uzun, yavaş bir nefes alıp burun kemerimi sıktım.

Bazen insanlardan cidden tiksiniyordum.

Bir de nesnelerden.

Oturma odamı kirleten eski püskü pelüş hayvana dik dik baktım. Stella'nın onu neden bu kadar çok sevdiğini veya takipçilerinin *benim yerime* neden onunla sarılıp yatmayı tercih ettiğini -sarılmaktan nefret ediyor olsam da konu bu değildi- anlamıyordum. Ama Stella onu seviyordu, bu yüzden rahatsızlığımı yutup çantasıyla birlikte pelüş hayvanı da misafir odasına götürdüm.

"Ziyaretçin var." Elimdeki *şeyi* yatakta onun yanına bıraktıktan sonra avucumu dezenfektanla silme dürtüsüne karşı geldim.

Stella gözlerini kırpıştırarak oyuncağa baksa da ona dokunmadı.

"Arkadaşlığına ihtiyaç duyarsın diye düşündüm." *O şeye neden ihtiyaç duyduğunu ancak Tanrı bilebilir.* "Ayrıca birkaç kıyafetini ve banyo malzemelerini de buraya getirttim."

Stella'nın sessizliği devam ederken tenimi tuhaf bir his sardı.

Siktir. Bundan nefret ediyordum. Evime geleli bir saat bile olmasına rağmen, şimdiden dengemi daha da çok bozmaya başlamıştı.

Ama onun güvende olduğunu bileceksem bu rahatsız hissi kabul edebilirdim.

Şu anda onu korumak için kendimden başka hiç kimseye ya da hiçbir şeye güvenmiyordum.

Boğazımı temizleyip başımla banyoyu işaret ettim. "Sıcak bir duş kendini daha iyi hissetmeni ve günün yorgunluğunu atmanı sağlayabilir."

Cevap gelmedi.

Stella tepki vermedikçe göğsümdeki baskı giderek büyüyordu.

Bunun nereden geldiğini bilmiyordum ama polyesterden, beceriksizlikten ve tatlılardan nefret ettiğim kadar bu histen de nefret ediyordum.

Stella yakın zamanda kendi başına hareket edecekmiş gibi görünmüyordu. Bu yüzden onun yerine banyo kapısını açtım ve anında yüzümü buruşturdum.

Tanrım.

Yıllar önce buraya taşındığımdan beri bu banyoya ayak basma-

mıştım. Kötü kokunun sebebi uzun zamandır kullanılmayan gider boruları olmalıydı.

Evime temizliğe gelen kadın mermer zemini ve tezgâhları pırl pırl yapmıştı ama koku hakkında bana tek bir şey bile söylememişti.

Kimse işini düzgün yapmayı bilmiyor muydu?

Seçenekleri gözden geçirirken dişlerimi sıktım.

Koku işi çözülene kadar Stella'nın bu banyoyu kullanma ihtimali yoktu. Evde başka misafir banyoları da vardı ama aynı şekilde uzun süredir kullanılmıyorlardı.

Acı dolu bir kararsızlık anından sonra özel banyoma gidip küvetin musluklarını açtım ve satın aldığımı bile hatırlamadığım, hiç kullanılmamış banyo köpüğü şişesini açıp suya boşalttım.

Bir adamı nasıl mahvedeceğini iyi biliyorsun.

Kahrolası bir on dokuzuncu yüzyıl kâhyası gibi başka biri için banyo hazırlayacak noktaya nasıl geldiğimi bilmiyordum ama en azından bu onur kırıcı sahneye tanık olan başka gözler yoktu. Biri beni böyle görse itibarımı bir daha asla temizleyemezdim.

Misafir odasına dönüp duş malzemelerini alarak onu banyoma doğru yönlendirirken Stella hiç karşı çıkmadı. Küvetin yanındaki minderli banka oturmasını sağladıktan sonra çenemle okaliptüs kokulu suyu işaret ettim.

“Banyodaki küçük sorunu çözene kadar burası senindir,” dedim. “Gece tuvaleti kullanman gerekirse koridorun sonunda, sol tarafta bir misafir tuvaleti var.”

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Stella beni durdurdu.

“Christian. Ben şu anda...” Zayıf sesi kaburgalarımın saplanan bir ok gibiydi. “Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.”

Lanet olsun!

Metali tenime işleyene kadar kapı topuzunu elimde sıktım.

“Ne yapmamızı önerirsin?” Sesimdeki uyarı tonuna aldırış ediyormuş gibi görünmüyordu.

Stella'yı tehlikelerden korumak için tuhaf bir arzu duysam da

koruma içgüdüğü doğamda yoktu. Bana göre korumak, birilerini dünya yüzünden temizlemek ve bunu da kanlı kurdeleyle süslenmiş bir hediye paketi gibi sunmaktan ibaretti.

Ne yazık ki, Stella gerçek tehlikeyi gördüğünde tanıyamayacak kadar masum ve güven doluydu.

“Benimle kalabilir misin?” Sesinde utanç vardı. “Sadece bu gecelik.”

İsteği karşısında bütün kaslarım gerildi. Dönüp solgun yüzüne ve küveti sanki içinden canavar çıkıp onu yutacakmış gibi korkuyla izleyen gözlerine baktım.

“Banyoda kimse yok. Ben de hemen kapının önünde olacağım.”

Kötü fikirlere uzak değildim ama o banyo yaparken hemen yanında durmak gelmiş geçmiş en kötü fikir olabilirdi.

“Biliyorum. Ben sadece...” Stella duraksadı. “Hayır, haklısın. Ben... ne düşünüyordum bilmiyorum.”

Vücudu bir ürpertiyle sarsıldı. Bankta oturduğu yerden hiç kıpırdamamıştı.

Evrene sessiz küfürler gönderirken kısa bir anlığına gözlerimi kapattım.

Bunu yapmamalıydım. Kahretsin, kesinlikle yapmamalıydım.

Stella’yı evime, üstüne bir de lanet olası *banyoma* sokarak zaten bir sınırı geçmiştim. Ama yüzündeki ifade...

Ona tekrar arkamı döndüm. Geçen her saniyeyle birlikte kendime olan tiksintim artıyordu.

“Hazır olduğunda haber ver.”

Katı ses tonuma rağmen arkamda rahatlamış bir iç çekiş duyduğunda çenemi sıktım.

Suları sıçratarak küvete girdiğini duyana kadar ona dönmedim.

Stella banyomda cıvılcıplaktı.

Normal şartlar altında beynim doğruca gül goncalarına benzeyen yanaklarının ve suyla parlayan teninin oluşturduğu manzaraya, köpüklerin altında saklanan nefis kıvrımlarına odaklanırdı.

Ama bunun yerine kocaman küvette onun ne kadar minik ve kırlan göründüğünü fark ettiğimde göğsümde derin bir sızı belirdi. Dünyaya gösterdiği sakinlikten eser kalmamıştı. Patlamak üzere olan bir fırtına gibiydi.

Şampuanına uzansa da tutamadan onu durdurdum.

“Ben yaparım.”

Beklediğim gibi karşı çıkmak yerine, ben bankı küvete iyice yaklaştırıp şampuanın kapağını açana kadar sessiz kaldı.

Ardından, “Takım elbisen ıslanacak,” diye mırıldandı.

Kafamı eğip özel dikim Brioni’me bakmadım bile. “Bir şey olmaz.”

Saçlarını şampuanlayıp her tutamı titizlikle temizledikten sonra başına hafifçe baskı uygulayarak masaj yapmaya başladım, Stella kendini serbest bırakıp küvete yaslanarak gözlerini yumdu.

Simsiyah bir yelpazeye benzeyen kirpikleri yanaklarını okşarken nefesleri düzenli bir ritme kavuşmuştu.

Aynalar içerideki ısıyla buğulandı, oda boğucu bir pusla kaplanıyordu.

Sıcak bir banyoda takım elbiseyle durmak cehennemdeymişim gibi hissettirse de ceketimi çıkarmak için durmadım.

Stella’ya ilk kez bu kadar uzun bir süreliğine dokunabiliyordum ve her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Bu cinsel bir deneyim sayılmazdı. Ama saçlarının bu şekilde avuçlarımda kayması, nabzımın bir an için işkence gibi bir yavaşlıkta atmasını sağlarken bir an sonra dörtmala koşmasına neden oluyordu.

Ona dokunmak beni öldürüyor, sonra yeniden hayata döndürüyordu.

Kalbimin sessiz kükremeleri kulaklarımda çınlarken şampuanı durulayıp saç kremi sürdüm.

Stella’yı yıkayıp temizlememdeki ironinin farkındaydım. O tanıdığım en saf ruhtu, bense boğazına kadar kana batmış biriydim.

O bir melekti, bense günahkârdım.

İki karşıt güçtük. İmzaladığımız bir kâğıt parçası ve ruhumdaki dinmeyen ihtiyaç dışında bizi bağlayan hiçbir şey yoktu.

Ona dokunmayı hak etmiyordum ama onu öyle çok istiyordum ki bunu hak edip etmemem umurumda bile değildi.

Saçlarını yıkamayı bitirdikten sonra banyo lifini alıp suya batırarak köpürttüm.

Suyun küvete hafifçe çarpması karnımın derinliklerindeki bir şeyi sıkıştırmıştı.

“Biraz eğil.” Kendimi tutmaya çalışırken sesim gergin çıkıyordu.

Stella söylediğimi yaptı.

Lifi sırtında gezdirirken gözlerim o çıplak ve pürüzsüz teninde çizdiğim yolu takip ediyordu.

Sıra omuzlarını ve kollarının ön kısmını yıkamaya geldiğinde hava elle tutulabilir bir enerjiyle doldu. Lifi göğüslerinin hemen üstünü temizlemek için kaydırdım ama durumu uygunsuzlaştıracak kadar aşağı inmedim.

Kolum boynuna değdiğinde bedeni kaskatı kesildi. Nefeslerinin hızlandığını fark ederek duraksadım.

Soluklarının ritmi öncekinden çok daha hızlı, daha yoğundu.

İçimde bir sıcaklık patlaması yaşanırken Stella’nın irkilmesine sebep olan ani bir hareketle doğruldum. “Bitti.”

Travma geçirmiş birine şehvet duymak benim için bile kabul edilemezdi, bu berbat bir şeydi.

Duvarda asılı bornozu kaptım ve giymesi için açık tutarken gözlerimi kaçırıp çenemi sıktım.

Stella anlık bir tereddüitten sonra küvetten çıkıp bornozu giydi.

Kemerini keskin bir nefes almasına neden olacak kadar sertçe sıktım. Neyse ki bornoz boynundan dizlerinin altına kadar vücudunu örtüyordu.

Saçlarını hızlı bir şekilde kuruttum, onu koridora yönlendirmek üzereyken az önceki isteği aklıma geldi.

Benimle kalabilir misin? Sadece bu gecelik.

Dilimin ucunda yeni bir dizi küfür belirse de hepsini yuttum.

“Bu gece odamda kalmak ister misin?” diye sordum boğuk sesle.

Stella kollarını vücuduna sardı ve birkaç saniyeliğine tereddüt ettikten sonra başını salladı.

Hayatımı sikeyim.

Örtüyü açıp başımla yatağı işaret ettim. “Biraz dinlen. Sabah her şeyi konuşuruz.”

Henüz akşamın erken saatleri olmasına rağmen Stella’nın yüzünden bitkinlik okunuyordu. Gözlerinin altında gölgeler belirmişti.

Uyurken rahat etmesi için odasına pijamalarını almaya gittim ama döndüğümde çoktan uykuya dalmıştı. Onu haftalardır ilk defa böyle huzurlu görüyordum.

Hayatım boyunca hiç kimsenin yatağında uyumasına izin vermemiştim. Siyaha yakın gri ipek çarşafların arasında onu görmenin tuhaf hissettireceğini düşünürdüm ancak hiç öyle olmadı.

Giysilerini yanındaki komodine bırakıp biraz işime odaklanmaya çalışsam da beynim hata veriyordu.

Binamın güvenliği ihlal edilmişti, Sentinel’in sinir bozucu soluğu ensemdeydi ve incelemem gereken binlerce e-posta vardı. Fakat benim düşünebildiğim tek şey birkaç adım ötemde uyuyan kadındı.

Evime gelmesinin üzerinden iki saat bile geçmemiş olmasına rağmen, şimdiden tüm hayatımı kasıp kavuruyordu.

Elimi çenemde gezdirdim. Rahatsızlığım, onu ne pahasına olursa olsun korumak için duyduğum arzuyla savaş halindeydi.

Yanılmışım.

Stella benim için sadece bir dikkat dağıtıcı değildi. Tehlikeydi. Yalnızca işim için değil, hâlâ var olduğundan haberdar olmadığım yanlarım için de büyük bir tehditti.

BÖLÜM 17

Stella

UYANDIĞIMDA GÖZLERİMDE GÜN IŞIĞI, BURNUMDA ise hafif bir deri ve baharat kokusu vardı.

Ortada bir tuhaflık olduğunun ilk işareti buydu, ben yatak odamda sadece lavanta kokusu kullanırdım.

İkinci işaret çarşafın rengiydi. Arduvaz grisi ipek nevresim takımı sade ama lükstü, uyku sırasında kırıışmıştı ve iki yıl önce aldığım krem rengi nevresimle uzaktan yakından alakası yoktu.

Bir erkeğin odasında olduğum aşikârdı. Koyu renk dekorasyon, komodinin üzerindeki kol düğmeleri ve saat bunun açık kanıtıydı.

İçmeye çıkıp biriyle tanışmış, sonra da geceyi onun evinde geçirmiş olabilir miydim? Pek mümkün değildi.

Ava'nın evinde kalmış olabilir miydim? Hayır, onun misafir odaları böyle görünmüyordu ve...

“Uyanmışsın.”

Arkamdan gelen beklenmedik ses karşısında bir çığlık boğazıma kadar yükseldi.

Hızla döndüm. Konuşan kişi banyodan çıkıp görüş alanıma girene kadar kalbim panikle attı.

Koyu renk saçlar. Viski rengi gözler. Keskin yüz hatları.

Christian.

Burası onun odasıydı. Neden onun odasında...

Dünün anıları şiddetli bir dalga gibi üzerime çarpıp ciğerlerimdeki oksijeni çekti.

Yatak odamda bulduğum not, Christian'ı aramam, evine yerleşmem, bana *banyo yaptırması*...

Aman Tanrım.

Midem dehşet ve utançla büzüldü. Eğer dün kruvasandan başka bir şey yemiş olsaydım, şu anda hepsini dışarı çıkarırdım.

“Yalnız kalmak istemedin, ben de odamda uyumana izin verdim.” Christian gömleğinin kolunu düzeltilti. Saat sabah sekizdi ama o çoktan imzası olan takım elbiselerinden birini ve şık mokasen ayakkabılarını giymişti. Saçları mükemmel şekillendirilmişti, yüzü tıraştan sonra tertemizdi. “Yaşananlar göz önünde bulundurulduğunda, bu tek seferlik bir istisnaydı. Bundan sonra misafir odasında kalacaksın. Evde misafir odası olmasının bir sebebi var.”

Kaşlarımı çattım. Dün akşam beni odasına taşıyıp benimle ilgilenen adamla, şu anda karşımda duran soğuk adamın arasında dağlar kadar fark vardı.

Banyoda hemen arkamda duran bedeninin sıcaklığını ve çıplak tenime dokunuşunu hatırladığımda tüm vücudum yanmaya başladı.

Yaşadığımız şey cinsel bir deneyim sayılmazdı, ayrıca o anda fazla tepki vermemi engelleyen bir şokun içerisindeydim. Buna rağmen dün gecenin anıları içimde minik kıvılcımların tutuşmasına neden olmuştu.

Christian'ın gözleri sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi karardı. “Kahvaltı yarım saat içinde servis edilecek. Masada görüşürüz.”

Ben cevap vermeden odadan çıktım.

Ruh haline bakılırsa pek de sabah insanı değildi.

Son yirmi dört saati anlamlandırmaya çalışırken şakaklarıma bir ağrı saplandı.

Dün sabah, takipçi sapıkla ilgili endişelerimi geride bırakıp iyimser olmaya kararlı bir şekilde kendi yatağında uyanmıştım.

Şimdiyse Christian Harper'ın evinde kalıyordum çünkü sapığımı evime girmişti.

Bu kişi her kimse nerede yaşadığını ve şehirdeki en güvenli binalardan birine nasıl girilebileceğini oldukça iyi biliyordu.

Kalp atışlarım korkuyla yavaşladı.

Sorun yok. İyisin.

Mirage'a girmiş olabilirdi ama Christian'ın çatı katı dairesine giremezdi. Değil mi?

Elimi kolyeme götürdüğümde orada olmadığını fark ettim.

Christian dün gece sadece temel ihtiyaçlarımı getirmişti. Bu da doğal taşlarımın alt katta, odamda olduğu anlamına geliyordu.

Daireme geri dönme düşüncesiyle korkum bir kat daha arttı. Evimi sevsem de yabancı birinin girmesiyle kutsallığı bozulduktan sonra oraya tekrar adım atmayı düşünemiyordum.

Yazdığı tüm o notlar ve kaçırdığı huzurum yüzünden o sapıktan nefret ediyordum.

Aradan geçen iki yılın ardından beni neden tekrardan hedef aldığı anlayamıyordum. Sosyal medyam yüzünden miydi? Ya da sebebi görünüşüm müydü? Belki de bolca boş vakti olan bir sapığın dikkatini çekmeme neden olacak bir şanssızlık yüzündendi.

Ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Her şey yolunda. İyi olacaksın.

Sabah olmuştu, her yer aydınlıktı ve Christian hemen dışardaydı. Ne kadar huysuz olursa olsun başıma bir şey gelmesine izin vermezdi.

Nedenini bilmiyordum ama bunu kalbimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

İyi olacaksın.

Bu cümleyi kafamda defalarca tekrar ederek misafir odasına -yani bir süreliğine benim olacak odaya- geçtim ve üzerimdeki bornozu çıkarıp daha uygun bir şeyler giydim.

Yemek odasına girdiğimde, Christian çoktan masanın başındaki yerini almıştı. Önünde bir fincan kahve, tükenmez kalem ve sabah gazetesinin bulmaca eki vardı.

Masanın geri kalanı kahvaltılık yiyecek ve içeceklerle donatılmıştı. Kahve ve çay demlikleri, su ve meyve suyu dolu cam sūrahiler, altı farklı şekilde pişirilmiş yumurta, çıtır pastırma, limonlu *ricotta* peynirli tombul pankek, Belçika *waffle*'ı ve yumurtalı ekmekten oluşan bir ziyafetle karşı karşıyaydım.

Bunların dışındaki iki büyük sepete kruvasanlar, *muffin*'ler, çörekler yerleştirilmişti. Masanın bir köşesine *smoothie* kâsesi yapmak için akla gelebilecek her türlü meyve ve malzeme dizilmişti.

İki kişilik değil, yirmi kişilik bir açık büfeydi bu.

“*Brunch* partisi falan mı veriyorsun?” diye sordum. Bir insanın neden *bu kadar* yiyeceğe ihtiyaç duyabileceğini düşünüyordum.

“Hayır ama Nina bugün kendini aşmış. Keyfini çıkar.”

Ben bahsettiği kişinin kim olduğunu soramadan siyah saçlarını topuz yapmış, yuvarlak yüzlü bir kadın neşeyle gülümseyerek odaya girdi.

“Ben Nina.” Christian’a onaylamaz bir bakış atarken bana da yeşil ve kremsi bir içecek dolu bir bardak uzattı. “Buğday çimli *smoothie* seviyorsun, değil mi?”

Kadının dostane tavırları beni rahatlatmıştı. “Evet, teşekkürler. Ama bunu nereden biliyorsun?”

Bu hanımefendi, Christian’ın temizlik görevlisi ve yarı zamanlı aşçısı olmalıydı. Onunla hiç tanışmamıştım ancak çatı katı dairesinin anahtarına benim dışımda bir tek onun sahip olduğunu biliyordum.

“Bay Harper favorinin bu olduğunu söyledi.” Patronunun sert bakışlarına aldırmadan bana göz kırptı.

“Teşekkürler, Nina. Şimdilik bu kadarı bize yeterli.” Christian’ın nazik sesi yüzeyin altındaki gerginliği gizliyordu.

Nina kahkahasını bastırıyormuş gibi bir hareket yaparak odadan çıktı.

“Kahve ruh halini iyileştirmemiş.” Bir tabağı yiyeceklerle doldurup yanına oturdum. “Kafein sayesinde Dr. Jekyll geri döner diye umuyordum. Bay Hyde’ı pek sevmiyorum.”

Christian her zaman mesafeli olsa bile bu sabah aramızdaki geniş boşluğu hissedebiliyordum.

“Komik. Derin bir gece uykusu senin ruh halini *iyileştirmiş* gibi.” Bulmaca ekini katlayıp kenara koydu. “Nasıl hissediyorsun?”

“Aç hissediyorum. Dün sabahtan beri hiçbir şey yemedim,” diye itiraf ettim.

Sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordum ancak şu anda not hakkında konuşmak istemiyordum. Tek istediğim, kahvaltımı yapıp her şey yolundaymış gibi davranmaktı.

Kruvasanımdan bir parça koparıp ağzıma attığımda dudaklarımdan keyif dolu bir inilti kaçtı.

Kruvasanlar kesinlikle cennetten gönderilmiş hediyelerdi. Bundan emindim.

“Güzel. Canının ne isteyeceğinden emin olamadığım için Nina’ya her şeyden biraz hazırlamasını söyledim,” dedi Christian sert bir tonla.

Göğsümü bir sıcaklık kapladı.

Ona utangaç bir tebessüm attım. Yemekleri hazırlayan o olmasa da bu jesti beni etkilemişti.

Christian’ın yanaklarında hafif bir pembelik belirdi.

Yoksa... *kızarıyor muydu?*

Ben bu şok edici gelişmeyi tam olarak anlamlandıramadan pembelik kayboldu ve yüzü tekrar taş kesildi.

“İkimiz de burada olduğumuza göre, koyacağımız kuralları konuşabiliriz.”

Kaşlarımı çattım. “Peki.”

“Tehlikede olman sebebiyle buradasın. Artık benim korumam altında olduğun için güvenliğini sağlamak adına doğru adımlar atmamız,” dedi net bir sesle. “Atacağımız ilk adım, sana o notları gön-

deren kişiyi bulana kadar burada kalman. Ekibim, eşyalarının geri kalanını bugün getirecek. Burada kalırken misafir odasında uyuyacak ve ev kurallarına uyacaksın. Arkadaş ya da erkek getirmek yok...” *Erkek* kelimesini söylerken sesi buz kesmişti. “Ne olduğunu bilmediğin cihazlara dokunmak yok. Seni öldürme ihtimalleri yüzde elli. Bunların dışında, gitme vakti gelene kadar burayı kendi evin gibi görebilirsin.”

Beni öldürme ihtimalleri yüzde elli mi? Bu adamın evinde ne gibi cihazlar vardı?

“Ah.” Ona parlak bir tebessüm attım. “Kim böyle sıcak bir karşılamaya dayanabilir ki? Bir kızın içini kıpır kıpır etmeyi çok iyi biliyorsun.”

Alaycılığımı görmezden geldi. “Bulunduğun mekânları gerçek zamanlı olarak paylaşmıyor olman iyi bir şey fakat bugün için, her zamanki gibi üç dört saatte bir paylaşım yapmak yerine yirmi dört saat beklemeni istiyorum. Programını da değiştir ki öngörülemez olsun. Eve dönüş rotalarını da aynı şekilde. Ayrıca bundan sonra bir özel korumayla birlikte gezeceksin. Yanında olmadığım zamanlarda Brock sana göz kulak olacak. Ama merak etme, gözden uzakta kalacak ve varlığını bile fark etmeyeceksin. Son olarak...”

“Ah, iyi. Ben de hepsi bitti diye korkmuştum. Dinliyorum, devam et.”

“Arkadaşlarına gerçeği söylemek zorundasın.” Katı bakışlarını yüzüme dikti. “Tehlikede olduğunun farkında olmazlarsa seni istemeden *tehlikeye atabilirler* ya da kendileri tehlikeye girebilirler. Cahillik her zaman mutluluk getirmez.”

Gülümsemem soldu. Neredeyse sözlerine karşı gelecektim ama bunun yerine dilimi ısırđım.

Çünkü o haklıydı.

Arkadaşlarımı endişelendirmekten ve niyeti bir sapık gibi kötü olmasa da her hareketimi takip edecek bir korumaya sahip olma fikrinden her ne kadar nefret etsem de korunmaya ihtiyacım vardı.

Üstelik ortada bir *sorun* varken arkadaşlarıma her şeyin yolunda olduğunu söyleyemezdim. Takipçi sapık bana ulaşamayınca onları hedef alırsa ne yapardım? Onları uyarmadığım için başlarına bir şey gelirse kendimi asla affetmezdim.

Tırnaklarımı hiddetle dizlerime batırdığımda tenimde minik hilaller oluştu.

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru.

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru.

“Tamam,” dedim sonunda. “Onlara anlatacağım. Bu arada benim de birkaç kuralım var.”

Bu yeni yaşam düzeninin sorunsuz ilerlemesi için bana da söz hakkı düşmeliydi. Christian bir güvenlik uzmanı olabilirdi ama söz konusu olan *benim* hayatımdı.

“Elbette vardır.” Christian’ın sesi alaycıydı. Sahte ilişki anlamamızda kendi kurallarımı koymak için ısrar ettiğim zamanı hatırladığına şüphe yoktu.

“Burası senin evin ve ben de kurallarına saygı göstereceğim. Senden de mahremiyetime saygı göstermeni istiyorum. İlk olarak, odama izinsiz girmeni istemiyorum, *özellikle de* ben orada değilken. Ortak alanda olsa dahi eşyalarımı karıştırmayı, güvenliğim için doğrudan tehdit oluşturmadıkça nereye gideceğime ya da kiminle görüşeceğime karışmanı istemiyorum. Ve...” Son talebimi düşünürken dişlerimi altdudağıma geçirdim.

“Ve?” Koyu renk kaşlarından birini kaldırdı.

Tırnaklarımı tenime biraz daha batırdım. “Eve kadın getirmek yok. Birileriyle yatıp kalkman umurumda değil ama ben evdeyken buraya gelemezler. Bu hiç... hoş görünmez.”

Sözleşmemizde açık bir şekilde tek eşlilik kuralı bulunmasa da iması vardı. Ben cinsel ilişkiden uzak durmayı sorun etmiyordum ancak Christian gibi biri için aynı şeyin geçerli olacağını sanmıyordum. Görünürde bir ilişkisi olmasına rağmen kadınların her gün onun kapısında sıra olduğundan emindim.

Tuhaftı ama onu başka bir kadınla hayal edince görünmez bir el kalbimi sıkıyordu.

Kendime ilişkimizin dışarıdan görüntüsüne bir zarar geleceği endişesi yüzünden böyle hissettiğimi, başka herhangi bir sebebi olmadığını söyledim.

Christian'ın muzip bakışlarının yerini kehribar rengi buzlar almıştı. "Ben aldatmam, Stella."

"Gerçekten çıkmadığımıza göre, bu aldatmak sayılmaz."

Ne diyordum ben? Başka kadınlarla yatmasını *istiyormuşum* gibi konuşuyordum resmen. Bu çok riskliydi ve...

Mideme kramplar girdi. Kruvasanımı çok hızlı yemiş olmalıydım.

Tık. Tık. Tık. Christian'ın çenesindeki kasın seğirmesini gerginlik ve hayranlıkla izledim. Öfkesi geçtiği yerlerdeki her şeyi yutan yavaş, sinsi bir dalgaydı. Yine de konuştuğunda sesi bir yaz gölü kadar pürüzsüz ve sakindi.

"Anlaşıldı."

Anlaşıldı mı? Bu verebileceği en belirsiz cevaptı ama çekindiğim için ondan bir açıklama isteyemedim.

Kahvaltının geri kalanı boyunca bir daha konuşmadık.

Öğleden sonra, Christian çalışmak için evdeki ofisine geçti. Çalışanları alt kattan eşyalarımı getirirken ben de Tanrı bilir ne kadar süre evim olacak yedi yüz kırk metre karelik lüks bekâr evini keşfe çıktım.

Bitkilerle ilgilenmek için her hafta buraya geliyor olsam da işim biter bitmez ayrılıyor, etrafımı incelemek için oyalanmıyordum.

Christian'ın çatı katı dairesi, DC'deki bina yükseklik sınırına göre en uzun apartmanlardan biri olan Mirage'ın on birinci katının tamamını kaplıyordu.

Zemin açık gri mermerden, oturma grupları ise siyah deriden yapılmıştı ve yerden tavana kadar uzanan pencereler üç yüz altmış derecelik şehir manzarası sunuyordu. Şıklığı, mükemmelliği ve soğuk güzelliğiyle sahibini çok iyi yansıtıyordu.

Dairesinde, Christian gibi zengin birinden beklenecek savurganca dokunuşlar da vardı. Özel teras havuzu, son teknoloji aletlerle donatılmış spor salonu ve favorim olan kütüphane bunlara örnek verilebilirdi.

Yumuşacık minderler güneşli pencere önlerini birer okuma köşesine dönüştürürken, modern turuncu koltuklar da odada beklenmedik bir renk patlaması oluşturunuyordu. Özel yapım siyah kitaplıklara yüzlerce kitap sıralanmıştı ve aşınmış sırtlarına bakılırsa, Christian onları dekor olarak kullanmak yerine gerçekten de okuyordu.

Gezintim bittikten sonra cesaretimi toplayıp arkadaşlarımı aramaya karar verdim. Sabahtan beri oyalanıyordum ama bunu daha fazla erteleyemezdim.

İlk önce Ava'yı aradım. Bridget, Eldorra'da yaşıyor ve gayet iyi korunuyordu, Jules sapıktan zaten haberdar olduğu için ona detayları anlatmam çok uzun sürmezdi.

"Selam!" İçinde bulunduğum huzursuzluğa rağmen arkadaşımın neşeli sesiyle yüzüme bir gülümseme yerleşti. "N'aber?"

Haberler iyi değil. "Pek bir haber yok. Evde misin?" Bombayı patlattığımda yol gibi bir yerde olmadığından emin olmak istiyordum.

"Evet, şimdi geldim." Arka plandan bir kapının kapanma sesi ve bir erkeğin kısık konuşması duyuldu. Muhtemelen konuşan nişanlısı Alex'ti.

Onun arkadaşımın yanında olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu.

Alex Volkov kendi başına bir güçtü ve beni biraz tedirgin etse de -psikopatik eğilimleri olduğundan neredeyse emindim- Ava'yı korumak için hayatını bile tehlikeye atardı.

"Süper." Tişörtümün eteğini parmağımın etrafına sardım. Ona haberi nasıl vereceğimi önceden prova etmeliydim ama artık çok geçti. "İş nasıl gidiyor?"

"Eğlenceli ama aşırı yoğun. Geleneksel 'En İyiler' yazımızın basılma tarihi yaklaşıyor ve..."

Fotoğraf alanındaki yeni görevleri ve yaklaşmakta olan düğünüyle ilgili yeni gelişmeleri anlatırken onu biraz dinledim, ardından kısaca Delamonte anlaşmasından bahsettim.

Sözleşmeyi Brady'yle tartışmam gerekiyordu ancak son yirmi dört saatte yaşadıklarımın sonra bu aklımdan tamamen çıkmıştı.

Aylardır bu anlaşmayı düşünüyor olmak beni tüketmişti. Sonunda işi kapmıştım fakat bu sefer de başka şeyler önüne geçmişti.

Evrenin zamanlaması berbatı.

“Delamonte dışında hayatında neler olup bitiyor bakalım? Christian’la durumlar nasıl?” diye sordu Ava. “Sanat galerisindeki fotoğrafınızdan beri bir şey paylaşmadın. Bu arada, o fotoğrafta çok tatlıydınız.”

İşte beklediğim an gelmişti.

Telefonum terden elimden kayacak gibi olurken güçlükle yutkunup konuşmaya çalıştım.

“Christian’la durumlar... Şey...” Öksürdüm. “Dün onun yanına taşındım.”

Kısa bir sessizliğin ardından hattın diğer ucundan inanmazlıkla dolu bir, “Ne?” sorusu yükseldi.

Yüzümü buruşturup telefonu kulağımdan uzaklaştırdım. Onun gibi minyon biri için çok gür bir sesi vardı.

“Onun yanına mı taşındın? Ben sanıyordum ki...” Sesini alçalttı, Alex yakınlarında olmalıydı. “İlişkiniz sahte değil miydi? Neden birden onunla yaşamaya başladın?”

“Aslında bu da diğer konumuz.” Göğsümü şişiren derin, güçlendirici bir nefes aldım. “Benim...”

Benim bir sapığım var.

Sözcükler dilimin ucunda olmasına rağmen dışarıya çıkaramıyordum.

Bu sırrı çok uzun zamandır saklıyordum ve arkadaşlarımla paylaşmak kalbimin kafese sıkışmış bir hayvan gibi çırpınmasına neden oluyordu.

Christian ve Jules gerçeği biliyorlardı ama onlara mecbur kaldığım için söylemiştim. Christian notu bulduğum gece yanımda olduğu için öğrenmişti. Jules da sapığın ilk ortaya çıktığı zamanlarda benimle yaşadığı için biliyordu ancak geri döndüğünden haberdar değildi.

“Ben, şey...” *Söyle gitsin.* Kalkıp odada dolaşmaya başladım, yerimde oturamayacak kadar gergindim. “Christian’ın evine taşındım çünkü benim... peşime bir sapık takıldı. Ve dün daireme girdi.”

Kelimeler sonunda dudaklarımdan dökülüp bir gürültüyle yere çakıldı. Çarpma etkisi kemiklerimde yankılanmıştı. Sonrasında oluşan sessizlik ise tadını alabileceğim kadar yoğundu.

Ava, “Ne?” dedi keskin bir nefes alarak. Şok yüzünden sersemlediği için bu sefer sesi daha yumuşaktı.

Köşede duran saksıdaki eğreliotunun yanında durdum. Toprağın ve yeşilliğin kokusu ciğerlerime işleyerek beni rahatlatırken durumu açıklamam için güç veriyordu. Anlatmaya iki yıl önceki notlardan başlayıp dün yaşanan olayla bitirdim.

Konuştukça rahatlasam da içimde bir yerlerde minik bir sıkıntı bulunmaya devam ediyordu. Arkadaşlarımı endişelendirmekten nefret ediyordum.

“İşte bu yüzden Christian’ın yanına taşındım,” diye bitirdim. “Sapık hâlâ serbestken yapılabilecek en güvenli şey buydu.”

Başparmağımı dalgınca kolyemde gezdirdim. Eşyalarım getirildikten sonra hemen sakinleştirici ve stres azaltıcı ametist taşımı bulup takmıştım.

Şu anda stresten kurtulmak için tüm çarelere başvuracak durumdaydım.

“Evet ama...” Ava derin bir iç geçirdi. “Üzgünüm ama hâlâ tüm bunların *yıllar önce* başladığına ve bana söylemediğine inanamıyorum. Bu gizli bir erkek arkadaşına sahip olmak ya da... ek iş olarak dansçılık yapmak gibi bir şey değil, Stella. En yakın arkadaşımın *hayatı* tehlikeydeymiş.” Kızgın olmaktan ziyade kırılmış gibiydi ve

bu çok daha kötüydü. “Sana yardım edebilirdim.”

“Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Benim yüzümden senin başına bir şey gelseydi, kendimi asla affedemezdim.”

Uzun bir duraksama daha oldu. “Jules ve Bridget biliyor mu?”

Dişlerimi altdudağıma geçirdim. “O zamanlar birlikte yaşadığımız için Jules’un ilk mektuplardan haberi var. Bridget hiçbir şey bilmiyor. Zaten notlar birkaç ay içerisinde gelmeyi bırakmıştı,” dedim. “Yani uzun süreli bir problem değildi.”

Her şey yeniden başlayana kadar.

“Tanrım.” Ava derin bir nefes verdi. “Bu delilik.”

“Erkek arkadaşının psikopat amcası tarafından kaçırılmak kadar büyük bir delilik olamaz ama, öyle değil mi?” Gerginliğimi titrek bir gülüşle sakladım.

Ava çok şen şakrak biriydi ama hayatımda benden çok daha fazla olay yaşamıştı.

“Doğru. Hayatlarımızı dizi yapsalar sezonlar sürer,” dedi kuru bir sesle. “Dinle, şu adam yakalanana kadar benimle birlikte kal. Alex bunu sorun etmez, hatta yardımcı bile olur. Dur, onunla hemen konuşayım.” Sesini yükseltti. “Alex, bir dakika gelir misin? Sana sormam...”

“Hayır! Ona söyleme.” Böyle bir olaya Alex’i dahil etmek *kötü* bir fikirdi. Yardım edebilirdi, evet ama birilerini öldürme ihtimali de oldukça yüksekti. “Her şey kontrolüm altında, bunun için endişelenme. Hem Christian bir güvenlik uzmanı. Ayrıca zaten sen şu anda düğün hazırlıklarıyla meşgulsün.”

“Düğün hazırlıklarını boş ver... Ah, kahretsin. Bir dakika bekle.” Ava eliyle hoparlörü kapatmış olmalıydı, sonrasında duyulan kelimeler boşuktu. “Hayır, sevgilim. Elbette hâlâ evlenmek istiyorum! Stella’ya... Hmmm, düğün planlayıcısını anlatıyordum sadece... Hayır, kadını *kovma*. İşini iyi yapıyor. Benimki anlık bir kızgınlıktı. Gelin telaşları işte, bilirsin. Bir de... canım Crumble & Bake’in yeni ahududulu limonlu kurabiyelerinden çekti. Benim için gidip alır mı-

sın? Teşekkür ederim! Seni seviyorum.” Ava nefes nefese aramaya geri döndü. “Kusura bakma. Alex düğün konusunda acayip gergin. Geçen gün çiçekçiyi ağılattı.” Bir iç çekti. “Kişiler arası ilişki becerileri üzerinde çalışıyoruz.”

Normalde düğünlerde her detayı takıntı yapan kişi gelin olurdu ancak Alex, A tipi kişilik* özelliklerinin hepsini taşıyordu.

“Her neyse.” Ava yine ciddileşti. “Yardım istemediğinden emin misin? Christian’ın her şeyle ilgilendiğinden eminim ama Alex herkesi tanıyor.”

“Evet, eminim. Daha fazla kişiyi olayın içine sürüklemeye hiç gerek yok.”

Her şey zaten yeterince kontrolden çıkmıştı. Evimden ayrılmıştım ve artık bir korumam vardı. Kim bilir daha nelerle karşılaşacaktım. Şu anda istediğim son şey, bunun olduğundan daha büyük bir kaosa dönüşmesiydi.

“Bizi bir yere sürüklemiyorsun. Yanında olmayı biz *istiyoruz*. Sen bizim arkadaşımızsın, Stella,” dedi Ava nazikçe. “Tehlikedey-sen tabii ki sana yardım etmek isteriz. Arkadaşlar bugünler içindir. Sen de bizim için aynısını yapardın.”

Boğazımda bir yumru belirdi. Natalia’yla kan bağım vardı ancak Ava, Jules ve Bridget kendi seçtiğim ailenin bir parçasıydı.

En mutlu günlerimde ve en üzgün günlerimde yanımda olmuşlardı. Hayatımın en korkunç olayını onlardan saklamış olsam da her zaman arkamda olacaklarını bilmek günü atlatmamı sağlıyordu.

Bazen tek ihtiyacımız olan şey, birilerinin bize değer verdiğini bilmektir.

“Biliyorum. Bir şeye ihtiyacım olursa söylerim, söz.”

“Peki.” Gönülsüzlüğü belli olsa da fazla ısrar etmedi. “Kendine dikkat et. Sadece o notları gönderen sapıktan bahsetmiyorum.”

Aynı zamanda, Christian’dan bahsediyorum.

Bunu dillendirmemiş olsa da söylemek istediği şeyi açık ve net bir şekilde duymuştum.

“Ederim.” Derin bir nefes aldım. “Şimdi kapatmam lazım ama seni seviyorum.”

Ava’nın bir şeyler daha söylemek istediğini anlayabiliyordum ancak kendisini tuttu. “Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapattım.

Biri gitti, ikisi kaldı.

İkinci olarak Jules’u aramaya karar verdim. Her şeyin yeniden başladığını duyunca delirecekti. Gerçi konuyu bildiği için belki fazla abartmazdı.

Off, kimi kandırıyordum ki? Elinde bir pala, aklında ise şehirdeki tüm mahalleleri gezip o sapığı bulma planıyla kapımda belirmezse şanslıydım.

“Selam, J,” dedim cevap verdiğinde. “Evde misin? Yanında keskin bir obje falan yok, değil mi? Güzel çünkü sana söylemem gereken bir şey var...”

BÖLÜM 18

Christian

TÜM GÜNÜMÜ DÜNE AİT GÜVENLİK KAMERASI kayıtlarını izleyerek geçirdim. Kayıtların büyük bir bölümü işe yaramazdı ama dönüp dolaşıp geldiğim bir an vardı: Bir “teknik arıza” nedeniyle oluşan ve Stella’nın kafeye gidişiyle aynı zamana denk gelen yarım saatlik bir kararma.

Sapık sadece Stella’nın dairesine girmekle kalmamış, Mirage’ın kapalı devre güvenlik izleme sistemini de *hack*’lemeyi başarmıştı. Bu seçenek imkânsız olmalıydı fakat Stella’nın dairesinin bulunduğu koridora ait olan görüntünün otuz dakika boyunca parazitlenmesi şüpheleri doğruluyordu.

Olayın hemen ardından tüm binanın güvenlik sisteminde revizyona gidilmesini emretmiştim. Şifreler değişmiş, gizlice kurcalanmış bir şey olup olmadığının görülmesi için bütün apartman didik didik aranmıştı. Aramalar sonucunda hiçbir kanıt çıkmaması ise tek bir anlama geliyordu.

Bu işi yapan ya içeriden biriydi ya da içerideki birinden yardım almıştı.

Bu düşünce karşısında kanım donmuştu.

Elemanlarımı işe almadan önce detaylı bir incelemeden geçirirdim ancak dünya çok değişmişti. İnsanların rüşvetle veya kandılarak bir şeylere ikna edilmesi için biraz borç içinde olmaları ya da sevdikleri birinin hayatının tehlikeye girmesi yetiyordu.

Bunu çok iyi biliyordum çünkü rüşvet ve iknayla çalışan tarafta ben de vardım.

Derin bir nefesle ciğerlerime oksijen doldururken omuzlarımı esneterek hiddetimden kurtulmaya çalıştım.

Şu anda iş düşünmenin yeri ve zamanı değildi çünkü Stella'yla yemek masasındaydım.

Mirage'da ve Harper Güvenlik'te çalışan herkes için ikinci bir geçmiş incelemesi yapılmasını çoktan emretmiştim, eğer dışarıdan gelen birinin kullanabileceği herhangi bir zayıflığı olan varsa yarına mutlaka öğrenmiş olurdum.

O zamana kadar soruşturmanın çirkin detaylarını kendime saklayacaktım.

Stella sapığın evine girmesinin şokunu atlatmış gibi görünüyordu ancak gerçek hislerini saklamakta çok iyi olduğunu biliyordum.

Anksiyete belirtileri çok açıkken kendi arkadaşları bile onun soğukkanlı olduğunu zannediyordu. Ama aslında üzgün ve gergin hissettiği anlarda solukları hızlanıyor, gözleri kararıyor, eli hep boynundaki kolyeye gidiyordu.

Şimdi bu belirtilerin hiçbirini göstermiyor olsa da yaşananları arkasında bıraktığını sanmıyordum. Tanrı aşkına, olayın üzerinden yalnızca yirmi dört saat geçmişti.

“Bu arada, Luisa bana Delamonte anlaşmasını kaptığını söyledi,” dedim sohbetimizdeki boşluğu doldurmak için. “Tebrik ederim.”

Yemeğe başladığımızdan beri evine giren sapık dışında her şeyden bahsetmişti. Arkadaşlarının habere nasıl tepki verdiklerini bile anlatmamıştı ama zaten tepkileri pek umurumda değildi. Umurum-

da olan tek şey, aptalca bir şeyler yaparak onun hayatını riske atmalarıydı.

Sapık konusunda konuşmak istemediği sürece onu zorlamayacaktım.

Kahvaltıda hemen yanıma oturmuştu ama akşam yemeğinde sekiz kişilik masanın diğer ucuna yerleşmeyi seçmişti. Aramızdaki mesafe beni olması gerektiğinden daha çok rahatsız ediyor olsa da Delamonte'nin konusu geçince gözlerinin parlaması yüzümün gülmesini sağlamıştı.

“Teşekkür ederim. Anlaşmayı kaptığıma inanamıyorum. Sözleşmeyi imzalamadan önce menajerimle bir konuşmam gerekiyor ama...” Gülümsemesi soldu. “Eh, neler olduğunu biliyorsun. Her neyse.” Boğazını temizleyip suyundan bir yudum aldı. “Çok heyecanlıyım. Bu marka elçiliği bana pek çok kapı açabilir.”

“İstediğin bu mu? Markalarla işbirliğini tam zamanlı bir iş olarak yapmayı mı düşünüyorsun?”

Mantık çerçevesinde bakıldığında, Stella'nın yanıma taşınmasını istemek hayatımda verdiğim en kötü kararlardan biri olabilirdi.

O benim için en büyük dikkat dağıtıcıydı. Zayıflığımdı.

Bu sabah mesafemi korumaya bu yüzden özen göstermiştim ama diğer kadınları becermemi önemsemediğini söylemesi kahretsin ki hiç hoşuma gitmemişti.

Sanki onunla tanıştığımdan beri diğer kadınlara odaklanabiliyormuşum gibi.

Ondan uzak durma çabam ne yazık ki tam bir gün bile sürmemişti.

“Kısa vadede iyi olacaktır,” dedi Stella. Az önce sorduğum soruya cevap vermişti. “Fakat sürdürülebilir olur mu bilemiyorum. Ben aslında...”

Yüzündeki kararsızlığı izledim.

Söylemeyi çok istediği fakat dillendirmekten korktuğu bir sırrı varmış gibi görünüyordu.

“Bir gün kendi moda markamı *kurabilirim*. Net bir şey yok tabii,” dedi hızlıca. “Sadece bir fikir, neler olacağını göreceğiz.”

Kaşlarını yukarı kaldırdım ancak sebebi şaşkınlıktan çok söylediği şeye karşı duyduğum ilgiydi.

Stella’nın moda alanında bir markaya sahip olması, bir moda dergisinde çalışmasından daha mantıklıydı.

Bazı insanlar lider olarak doğarken bazıları liderleri takip etmek için yaratılırdı. Stella ikinci kategoriye girdiğini düşünüyor olabilirdi fakat başkalarının beklentileriyle kısıtlanamayacak kadar yetenekli ve parlak bir kadındı.

“Bence bu mükemmel bir fikir.”

Gözlerini kırıştırdı. Benden bu cevabı beklemediği belliydi. “Cidden mi?” Sesinde kuşku vardı.

“Blogun ve sosyal medya hesabınla bir marka oluşturmuş durumdasın zaten. İkincisini kurmak çok zor olmayacaktır.” Dudaklarım yana kıvrıldı. “Düzeltilme yapıyorum, *o kadar* zor olmayacaktır.”

Stella kaşlarını çatı. “Hiç böyle düşünmemiştim.”

“İnan bana. Henüz fiziki bir ürünün olmasa da muhtemelen sandığından daha ileridesin.” Sektör ve pazarlama konusunda yeterince bilgisi vardı, bunlar genelde işin en zor kısmıydı. Ortaya bir ürün çıkarmak çok daha kolaydı. “Bir iş planın var mı?”

Sakin sesim kanımdaki uğultuyu gizliyordu.

Sohbeti uzatıyordum çünkü ilk defa benim işim, onun sapığı ve sahte ilişki anlaşılmamız dışında gerçek bir konuyu konuşuyorduk.

Stella hayatının büyük kısmını sosyal medyada paylaşıyordu ama ben bunu onun ağzından da dinlemek istiyordum. Düşünce tarzını, duygularını ve dünya görüşünü anlamak istiyordum.

Onu *o* yapan tüm özelliklerini açığa çıkarıp tek tek incelemek, en az onun kadar güzel olan ve beni daha çok arzulayan binlerce kadın varken bu kadında beni çeken şeyin ne olduğunu anlamak istiyordum.

“Çizim yapmak, bir şeyler dikmek ve en iyisi için dua etmek sayılır mı?”

Umut dolu ses tonu karşısında dudaklarım neredeyse bir gülümsemeyle daha gerilecekti. “Etkileyici. Ancak korkarım ki daha somut şeylere ihtiyacın var.”

İçini çekti. “Ben de bundan korkuyordum. Yaratıcı kısım tamam ama işin matematik kısmını sevmiyorum. Basit hesaplamalar dışındaki şeylere kafam basmıyor.”

“Belirli bir başarıya ulaştıktan sonra işi yönetmesi için birini tutabilirsin. O zamana kadar...” Parmaklarımı masaya vurdum. Bir kere, iki kere. “... sana ben yardım ederim.”

Kelimelerim aramızda asılı kaldı. Bunları söylediğime inanamıyordum.

Sapık meselesi, içeriden birinin bilgi sızdırması ihtimali ve Sentinel’in müşteri çalma çabalarıyla uğraşırken zaten yeterince yoğun-
dum. Bunların üstüne bir de moda alanında başıma iş almak nereden çıkmıştı?

Fakat teklif ağzımdan çoktan çıkmıştı, geri almam mümkün değildi.

Dürüst olmak gerekirse, geri almak da istemiyordum.

Stella’nın gözleri kocaman açıldı. “Bana *sen* mi yardım edeceksin? Şahsen mi?”

“*Ben* derken şahsen demek istiyordum, evet.”

“Neden?”

“Bir önemi var mı?”

İnatçı kaşlarından birini havaya kaldırdığında bir iç çektim. “*Senin adına* iş planı yazacak değilim, Stella. Sadece bir taslak göndereceğim ve nasıl ilerlediğine bakacağım. Bu fazla vaktimi alacak türden bir şey değil.”

Taslağı doldurma şekline göre fazla vakit alacak lanet bir işe de dönüşebilirdi ama bu bilgiyi kendime sakladım.

“Üstelik ünlü olduğunda başından beri yanında olduğumu söyleyerek böbürlenebilirim,” diye ekledim.

“Bunun gerçekleşeceğinden çok emin görünüyorsun.”

“*Eminim.*” Yıllar içinde pek çok ticari kuruluşun iflas edip yükselmesine şahit olmuştum. Başarılı olan işlerin liderleri sıklıkla aynı özelliklere sahip olurdu: Yaratıcı, tutkulu, disiplinli ve öğrenmeye hevesli.

Stella’da bu özellikler kesin ve net şekilde mevcuttu. Sadece kendini keşfetmesi gerekiyordu.

Utangaç bakışları göğsümde yakıcı helezonlar oluşmasına neden oldu. “Aslında ben... birkaç çizim yaptım. Görmek ister misin?”

Gülümsemem sonunda yavaş yavaş ortaya çıktı. “Çok isterim.”

Sessizce odasına geçtik. Çalışma masası çekmecesinden bir deste kâğıt çıkarıp bana uzattı.

“Hesabımda sıklıkla paylaştığım türden giysilerden oluşan bir kreasyon olmasını istedim. Çeşitli müşteri kitlelerine hitap eden perakende fiyatlarıyla yüksek kaliteli giysiler olacak. Elbette, elbiseler de bunlara dahil,” diye açıkladı. “Elbiselere bayılırım.”

Ben çizimleri incelerken dişlerini altdudağına geçirdi.

“Bunlar sadece taslak tabii.” Kolyesini parmağına dolamaya başladı. “Bir süredir çizim yapmadığım için paslanmışım ve...”

“Çok güzeller.”

Zengin renkleri, girift detayları ve mükemmel silüetleriyle Stella’nın eskizleri göz alıcıydı. Bunlar DC’deki bir odada saklanmaya değil, Milano ve Paris defilelerinde sergilenmeye layıktı.

Stella afalladı. “Gerçekten mi?”

“Evet, insanlar üzülmesin diye gerçekleri saklayan biri değilim. Eğer çizimlerin kötü olsaydı söylerdim. Ama kötü değiller.” Kâğıtları ona geri uzattım. “Çok yeteneklisin. Kendin de dahil kimsenin aksini söylemesine izin verme.”

Sözlerim karşısında dudakları hafifçe aralandı.

Bu çok minik bir hareketti ama gözlerim mıknatısa çekilen çelik gibi dudaklarına odaklanmıştı.

Hava ağırlaştı ve gerginliğin saatli bomba misali çınlayan vuruşları etrafımızı sardı.

“Anlıyor musun?” Kısık sesim, benzinle tutuşturulmuş bir çıra gibiydi.

Boynunun narin kıvrımları bir yutkunmayla hareket etti.

“Evet.” Yumuşacık sesi tenimi okşayıp kasıklarımın doğru akıyordu.

Çok yakınımdaydı.

Oyunu hemen şu anda bitirebilir, ona istediğim şekli verebilir, aramızdaki çekim kıvılcımlarını alevlere dönüştürebilirdim. Aramızdaki kaçınılmaz şeye teslim olursa nelere sahip olacağını ona gösterebilirdim.

Her şeye sahip olabilirdi.

“Güzel.”

Neredeyse bilinçsizce kafamı eğerek dudaklarımı onunkilere dokundururdum.

İki saniye. İki hece. Tenimin her santimini kavuran bir elektrik akımı.

Uzaklardan bir yerden, uçuşup zeminle buluşan kâğıt sesleri geldi.

Stella’nın keskin nefesini, içime alacağım son oksijenmiş gibi soludum ve nefis tadı karşısında kendimi tutamayıp hafifçe inledim.

Bu bir öpücük sayılmazdı çünkü ikimiz de kıpırdamıyorduk. Ama bu anlık temas beni *tüketiyordu*.

Ciğerlerimdeki nefes boşalırken kalbim atmayı bıraktı.

O anda var olan tek şey Stella’ydı.

Onu içime çektim. Nefesimi verdim. Ardından geri adım attım.

Birbirimize öylece baktık.

Bir öpücük olmayan yakınlaşmamız saniyelik bir şeydi ancak ikimiz de kızarmıştık, bir maraton koşmuş gibi soluk soluğaydık.

Şaşkınlık ve başka bir duygu, Stella’nın gözlerini zümrüt göletlere dönüştürmüştü.

“Christian...” Aldığı kesik nefeslerin arasında adımı duymak, damarlarıma saf şehvetin dolmasına neden oldu.

Kasıklarım gerildi.

Birkaç saniyelik minik bir dokunuş yüzünden sertleştiğime inanmıyordum ama gerçek buydu.

“İşle ilgili ilk toplantımızı önümüzdeki hafta yaparız. Hazırlıklı gel.” Gömleğimin kollarını kıvrırken soğuk sesim tenimi yakan alevlerle tezat oluşturunuyordu. Kahretsin, burası ne zaman bu kadar sıcak olmuştu? “İyi geceler, Stella.”

Ona cevap verme fırsatı tanımadan odadan çıktım.

Vücudumdaki her bir molekül kalmam ve başladığım şeyi bitirmem için yalvarıyordu ama henüz çok erkendi. Tanrı aşkına, daha dün evine biri girmişti.

Odama gidip duşa adım atarak soğuk suyu sonuna kadar açtım. Buna rağmen damarlarımda kaynayan kanım uzun süre boyunca sakinleşmedi.

BÖLÜM 19

Stella

31 Mart

BEN...

Az. Önce. Yaşanan. Neydi?

Christian'ın evine taşındıktan bir hafta sonra, onun küçük kirli sırrını keşfettim.

Oturma odasının karanlık bir köşesine, *Rezervuar Köpekleri* ve *Baba* DVD'lerinin arasına sıkıştırılmış *Spice World* koleksiyon parçası vardı.

Evet, bu doğruydı. Harper Güvenlik'in CEO'su ve muhtemelen tanıştığım en korkutucu adam olan Christian Harper, bir doksanlar kız grubunu konu alan filmin özel üretim parçasına sahipti. Ayrıca ne tesadüftü ki, bu abartılı film benim favorilerimden biriydi.

DVD'lerin hâlâ kullanıldığını bilmiyordum ancak çocukluk takıntım olan filmi Christian'ın son teknoloji düz ekran televizyonunda izleme fırsatını geri tepecek değildim.

Programını gözlemlediğim kadarıyla eve dönmesine daha iki saat vardı, bu yüzden kendimi hiç kasmadan eğlenmeye karar vermiştim.

Film şarkılarına ve danslarına eşlik ederken bir yandan da kahve sehпасına koyduğum dondurmadan yiyordum.

Mükemmel bir şarkıcı *ya da* dansçı olmadığım için dışarıdan aptal gibi görünüyör olmalıydım ama bunu umursamayacak kadar mutluydum.

Günüm çok güzel geçmişti.

Delamonte'yle resmi olarak imzaları atmıştık ve ilk çekimimiz haftaya New York'ta olacaktı. Zaman dar olduğu için kısa süreli bir çekim gerçekleştirecektik ama hem ortaklığı başlatmayı hem de New York'u tekrar ziyaret etmeyi ipele çekiyordum.

Ayrıca yeni bir dizi eskiz yapmış ve Christian'ın gönderdiği iş planı taslağını doldurmaya başlamıştım. Korktuğum kadar zor değildi ancak finansal analiz ve üretim planı gibi kısımlar başımı ağrıyordu.

Neredeyse öpüştüğümüz akşamdan beri ikimiz de bu konuyu açmamıştık. Yalnızca havadan sudan, işten ve benim moda kreasyonumdan bahsediyorduk, açıkçası bu benim için hiç sorun değildi.

Aslına bakılırsa aramızda her şey *o kadar* normaldi ki o "öpücüğün" gerçekleşip gerçekleşmediğini sorgulamaya başlamıştım. Belki de sadece ona çizimlerimi göstermeye beni ikna eden delilikten kaynaklanan bir hayal ürünüydü.

Çizimlerimi daha önce hiç kimseye göstermemiştim.

Bunların dışında, sapığım ile ilgili korkularım yatışmış ve Christian'ın çatı katı dairesinin kurşungeçirmez camlarıyla çelik katkılı duvarlarının arkasına kilitlenmişti. Çok fazla düşünürsem kaygı hızla geri dönüyordu ancak kendimi meşgul ettiğim için düşünmeme *gerek kalmıyordu*. İstersem içinde bulunduğum bu baloncukta kendimi kaybedebilirdim. Yani... belki sonsuza dek olmazdı ama en azından bir süreliğine bunu yapabilirdim.

İşte tam da bu yüzden, çok güzel bir gün geçiriyordum.

Dondurma kaşığımla ağzıma aldım ve soğuk mermer zeminde çıplak ayaklarımla kendi etrafımda döndüm.

Şarkıya ve dansa kendimi öyle kaptırmıştım ki bir sonraki dönüşümde karanlık bir figür gözüme çarpana kadar birinin yanıma geldiğini görmedim.

Şaşkınlıkla bir çığlık attım ancak bir an sonra beynim özel dikim takım elbisenin içindeki ince, uzun ve kaslı bedeni tanıdı.

Kaşık ağzımdan çıkıp yere düşerken tişörtümün ön tarafını süt karamelli dondurmayla lekeledi.

“Genelde kadınlar tarafından böyle karşılanmam ama en azından az önceki bağırışlardan çok daha iyiydi.” Dalga geçen sözlerine rağmen yüzünün keskin hatları gizli bir gülümsemeyle yumuşamıştı.

Fakat gözlerinde bu yumuşaklıktan eser yoktu. Siyah ipekle sarmalanmış keskin bıçaklar gibiydiler, demir kısımları öyle soğuktu ki tenimi dağlıyordu.

Bakışları boynumdan gövdeme, oradan da bacaklarıma ve ayaklarıma kaydı. Ardından yeniden yüzüme döndü.

Bir fareyle oynayan kedi kadar yavaş ve acelesizdi.

Bu sırada tamamen hareketsizdim. Herhangi bir hareketimle vücudumun ikiye ayrılacak olmasından ve vahşice çırpınan kalbimin göz önüne serilmesinden korkuyordum.

Birden şortumun ne kadar kısa olduğunu, kısa kesim *sweatshirt*’ümün göbeğimin büyük kısmını açıkta bıraktığının ve saçlarımda saç kremi, gözlerimin altında jel maskelerle ne kadar gülünç görünüyor olabileceğimin farkına vardım. Oturma odasının ortasında Spice Girls şarkılarına son ses eşlik ederek dans ettiğim gerçeğini de unutmamak gerekirdi.

Christian’ın bakışlarının çıkardığı yangını utanç takip etse de tırnaklarımı hasar almış gururumun kenarlarına sıkıca geçirdim.

“Bağır mıyordum. Ses tellerimi çalıştırıyordum.” Olabildiğince zarif bir şekilde eğilip yerdeki yapışkan kaşığı aldım. “Ayrıca yalnız olduğumu sanıyordum. Eve hiç bu kadar erken gelmezsin.”

“Programıma bu kadar dikkat ettiğini fark etmemiştim.” Kadi-femsi sesi tenimde şehvetli bir dokunuş gibi dolaştı.

Christian gölgelerin arasından çıkıp bana doğru ilerledi. Tamamen tasarım ürünler içindeydi fakat o parlak kehribar gözleri ve avcı zarafeti, yavaş yavaş avına yaklaşan bir panteri hatırlatıyordu. Arzu ettiği şeyi yakalamanın kolaylığından bıktığı için kaçınılmaz olan tarafını ortaya çıkaran bir canavardı.

“Dikkat ettiğimden değil. Bir haftadır birlikte yaşıyoruz, programını anlamak için eve giriş çıkış saatlerini dikkatlice incelememe gerek yok.”

Christian sabahları erken kalkan bir adamdı. Ben de öyleydim fakat her sabah gündeğümü yogası için terasa çıkarken onun düşünün sesini duyuyor, mutfaktan gelen kahve kokusunu alıyordum.

Her sabah saat tam yedi buçukta çıkıyor ve on iki saat sonra, kapıdan çıktığı anki kadar mükemmel görünerek eve dönüyordu.

Bu hiç doğal değildi.

Güm. Güm. Güm.

Önümde durduğunda nabzım bileğimde, göğsümde ve kulaklarımda şiddetle atmaya başladı.

Baharat ve deri. Keskin siyah dikişler ve gümüş kol düğmeleri. Mükemmellikleriyle göz korkutucu, aşinalıklarıyla rahatlatıcı detaylar.

“Bugün neden erken geldiğimi bilmek ister misin?” Christian elini kaldırdığında hem dehşet hem de heyecan verici bir an için göğsümü avuçlarının arasına alacağını sandım.

Bunun yerine başparmağını göğsümün üzerindeki dondurma lekesine sürttü.

Hafif dokunuşunun yakıcı etkisi damarlarımdan akarak bacaklarımda arasında birikiyordu.

“Hayır.” Aramızda kopan fırtına yüzünden kendi sesimi bile zor duyuyordum.

Filmin sesi kısılmış, kalbimin delice atışları tarafından bastırılmış gibiydi.

“Bir randevumuz var.” Kaşlarımı çattığımda gözlerinde muzip pırıltılar belirdi. “İlk iş danışmanlığı randevumuz.”

Gözlerimi kırıştırdım. Beynim söylediklerini algılayamayacak kadar bulanıktı.

İş danışmanlığı...

Haftalık toplantılar ayarlayıp takvimine eklerim. Hazırlıklı gel.

“Ah... Ah.” İş planım! Henüz sadece yarısını doldurduğum taslak.

Gerçeklik, gözlerime inen feromon perdesini yok edip nefeslerimin normale dönmesini sağladı.

“Daha taslağı tamamlamadım,” diye itiraf ettim. “Yarısı bitti sadece.”

İşim için istediğim şeyleri düşünmek, yazmaktan çok daha uzun zaman almıştı.

Kendimi nutuk dinlemeye ya da en azından düş kırıklığıyla bir iç çekiş duymaya hazırladım ama Christian’ın söylediği tek şey, “Ver de bir göz atayım,” oldu.

Kahve sehпасındaki kâğıtları alıp ona uzattım.

Dokunuşunun hayaleti hâlâ cildimde dolaşıyordu ama yapacağı yorumu beklerken az önceki gerilimin yerini farklı türden bir gerginlik almıştı.

Sonu gelmeyecekmiş gibi gelen bir sessizliğin ardından belgeyi bana geri verdi. “İyi.”

“İyi mi?”

Bu kadar mı?

“Evet, iyi. İdari özet kısa ve öz olmuş. Pazar araştırmanı yaptığın da belli oluyor. Birkaç ince ayar gerekebilir ama bunu taslak tamamlandığında yaparız.” Dudakları yukarıya kıvrıldı. “Bir hafta içinde tam bir plan yapmanı beklemiyordum zaten, Stella. Özellikle de daha önce hiç yapmadığını bildiğim için.”

Göğsümdeki düğüm çözülüverdi. “Bunu daha önce söyleyebilirdin! Neredeyse kalp krizi geçirecektim burada!”

Okulda ödevlerini *daima* zamanında bitiren bir öğrenciydim. Eksik bir şey teslim etme düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

Kusurlu. Umutsuz vaka.

Sinsi sesler pençelerini zihnime iyice geçiremeden onları kovdum ama yankıları devam ederek tüm hevesimi söndürdü.

“Söyleseydim bu kadarını tamamlar mıydın?”

Kurduğu mantık karşısında bir iç çektim. “Muhtemelen hayır.”

“Aynen öyle.” Bakışları televizyona kaydı. “Bu arada, nefes kesici *Spice Girls* performansını böldüğüm için üzgünüm. Bir müzik grubu üyesi olarak çıkış yapma şansın varmış.”

Gözlerimi kıstım. Ortaokul müzik öğretmenim bir keresinde vokal yeteneğimi ölen bir kedininkine benzetmişti, yani şarkı söyleme konusunda hangi noktada olduğumu biliyordum.

Gerçi kadın pek de iyi bir öğretmen sayılmazdı.

“Performansım senin için değil, kendim içindi. Sen sadece davetsiz misafirsin.” Göz altıma yapıştırdığım maskeleri olabildiğince kayıtsız bir şekilde çıkardım. Zaten şarkı ve dansın üstüne dondurmayı dökünce ona yeterince rezil olmuştum, bunlara maskelerin kendi kendilerine düşmesi rezaletinin de eklenmesini istemiyordum.

“Burası benim evim.”

“Yine de geldiğini haber vermek nezakettendir.”

“Haber verirdim ama oturma odamda sarhoş bir bebek fil gibi dolanıp durmanı izlerken dalıp gitmişim.” Gücenerek keskin bir nefes aldığımda kahkaha attı. Çok iyi bir dansçı değildim ama *sarhoş bir fil* gibi dans ediyor da değildim. Yani muhtemelen değildim. “Sevimli bir fil tabii.”

Gururum bu yaradan asla kurtulamayacaktı.

“Tabii, bu çok daha iyi hissetmemi sağladı.” Başımı dik tuttum ve utançtan yerin dibine geçmeden önce konuyu değiştirdim. “Performanslardan bahsetmişken, haftaya Delamonte’yle ilk çekimimizi yapacağız. New York’ta olacak.”

Christian'ın kahkahası kesildi ama dudaklarının köşeleri hâlâ yukarıdaydı. "Tarih?"

Tarihi söyledim.

"Tamamdır. Benim jetimle gideriz."

Yanlış duyduğumdan emin olarak yüzüne baktım. "Sen de mi geleceksin?"

"Çoğul konuştuğuma göre, evet."

Dışarıda çok kibar görünse de baş başa olduğumuzda alaycı ve gıcık birine dönüşüyordu.

"Senin yönetilecek bir şirketin yok mu?" Sahte kız arkadaşına fotoğraf çekiminde eşlik etmekten çok daha önemli işleri olmalıydı.

"İşler birkaç gün bensiz yürüyemiyorsa CEO olarak görevimi düzgün yerine getirememişim demektir. Sevimsiz gizli hayranının da hâlâ serbest olduğunu unutmamak lazım. Peşinden New York'a kadar gelme ihtimali düşük ama riske girmek istemeyiz."

"Brock'la gidebilirim. Onu seviyorum. Hoş biri."

Aslında onunla yalnızca bir kez tanışmış, sonrasında ise hiç görmemiştim ama evden her çıktığımda bana güvence veren sıcak varlığını hissedebiliyordum. Özel korumaya sahip olmak düşündüğüm kadar kötü bir şey değildi.

Ayrıca onunla seks yapmayı arzulamıyordum, bu da durum için büyük bir artıydı.

Christian'ın ifadesi değişmemişti ama odanın derecesi aniden yirmi derece düştü.

"Brock'la gitmeyeceksin, benimle gideceksin." Kelimeleri, buzdan birer heykele dönüştürülebilecek kadar soğuktu. "Onun işi gözden uzak durup seni güvende tutmak. Başka bir şey değil. İşini iyi yapıyor mu, Stella?"

Bunun bir tuzak soru olduğunu hissettim.

"Evet."

Christian'ı neyin sinirlendirdiğini bilmiyordum ancak Brock'ın işten kovulmasını istemiyordum.

"İyi."

Bu kelimeden nefret etmeye başlıyordum.

Hem ne kadar gergin olduğumu saklamak hem de kendimi ondan yayılan soğuk hava dalgasından korumak için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“İşte kötü bir gün müydü?” diye sordum. “Yoksa değişken bir canavara dönüşmek gece rutininin bir parçası mı?”

Tek cevabı bakışlarını üzerime dikmek oldu.

Aslında şaka yapıyordum ama yüzüne dikkatli bakınca gerçekten de gerginliğe dair minik izler görmeye başladım. Çenesi gerilmiş, kaşları hafifçe çatılmıştı. Vücudu can sıkıntısının karanlık, huzursuz titreşimleriyle uğulduyordu.

“Kötü bir gün mü geçirdin?” diye tekrarladım bu sefer daha yumuşak bir sesle.

Endişemi geçiştirmesini bekliyordum ama o dürüstçe cevap vererek beni şaşırttı. “Zor bir müşteriyle uğraştım.”

“Zor müşterilerinin çok fazla olduğuna eminim.”

Harper Güvenlik’in müşteri listesinde CEO’lar, ünlüler ve kraliyet mensupları vardı. Bu da tek bir şirketin başa çıkamayacağından fazla egoyla uğraşmak zorunda oldukları anlamına geliyor olmalıydı.

“Sandığın kadar çok değil aslında.” Ceketini çıkarıp koltuğun arkasına atarken gömleği geniş omuzlarında gerildi ve kasları her hareketiyle birlikte esnedi.

Kes şunu. Şimdi adamı süzme vakti değil.

“Birileri baş belası olmakta ısrar ederse kapıyı gösterir, bir daha da içeri kabul etmeyiz. Orası bir güvenlik şirketi, kreş değil. Şişkin egolara bakıcılık yapacak vaktimiz yok. Bununla birlikte...” Sesine alaycı bir ton karıştı. “... bazı egolar faydalı bağlantılarla birlikte gelir. Bahsettiğim müşteri kızgın çünkü rakibine hizmet sunmayı kabul ettim. Rakibiyle yaptığım sözleşmeyi feshetmezsem bizimle çalışmama tehdidinde bulunuyor.”

Yetişkin erkekler bazen liselilerden bile daha şımarık oluyordu. “Kendisi önemli müşterilerden biri sanırım.”

“En önemlilerinden.”

“Onu kaybetmek istemiyorsun ama diğer sözleşmeyi feshederek itibarını zedelemek ve kötü bir örnek oluşturmak da istemiyorsun,” diye tahmin ettim. Sonra dudağımı ısırarak bir süre düşündüm. “Yani bu bir gurur meselesi. Adam, kendi sahip olduklarına rakibinin de ulaşmasına karşı. O halde neden ona ekstra bir şeyler sunmuyorsun? Onu VVIP paketine yükselt ve rakibinin aynı hizmete erişimi olmadığını net bir şekilde belirt.”

Müşterileri için VIP konumu standarttı, VVIP ise onlar için bir üst seviye olurdu.

“VVIP paketimiz yok.”

“Artık var. Ya da en azından, adamın öyle olduğunu *düşünmesini* sağla,” diye önerdim. “Birkaç ekstra güvenlik hizmetinden bahset, onu bir şeyler içmeye davet et. Ayrıca bu paketten kimseye söz etmemesini, yalnızca seçilmiş birkaç kişiye sunduğunuzu söyle. Gizli kulüp gibi bir şey. Bu egosunu yatıştıracaktır. Ayrıca rakibinde olmayan bir şeye sahip olduğu için mutlu olacaktır. Böyle insanlar, diğerlerinden daha iyi olduklarını hissetmeyi severler.”

Bu moda dünyasında birkaç yıl çalışınca öğrendiğim bir dersti.

Christian minik bir gülümsemeyle beni inceledi. “Sandığından daha fazla iş zekâsına sahip olduğunu düşünmeye başladım.”

Mırıltı şeklinde çıkan sesi duyularımı dolgun, kadife bir battaniye gibi sarıyordu.

“İş zekâsından çok empati diyelim,” dedim utanarak. “Söz konusu müzakere ve muhasebe olunca hâlâ berbatım.”

İltifatları kabul etmeyi öğren, bebeğim. “Teşekkür ederim,” diyebilirsin, bu mükemmel bir cevap olur.

Jules’un sesi zihnimde yankılanıyordu.

Sözünü dinlemeye çalışıyordum ama bazı iltifatları kabul etmek kolay olmuyordu.

“Her neyse, bunu bir dene ve nasıl gittiğini gör.” Boğazımı temizledim. “Bu sırada da stresini atacak bir şeyler yap. Meditasyon yapar mısın?”

Sadece yüzüme bakıyordu.

“Daha iyi uyumani sağlar.”

Sessizlik devam etti.

Pekâlâ. Sanırım bunu bir *hayır* olarak kabul etmem gerekiyordu.

“Yogaya ne dersin? İstersen birlikte yapabiliriz. Sana öğretirim.”

Christian bana asit fiçisinde boğulmayı tercih edermiş gibi baktı.

“Teklifin için teşekkürler ama sıcak duş ve uykuyla yetineceğim,” dedi kuru bir sesle.

“Duş ve uyku yeterli olmaz ki.” Alnındaki çizgilerin derinliği bunun en büyük işaretiydi. İş insanları hep aynıydı. Devamlı büyük işler peşinde koşuyor, sağlıklarını kaybedene kadar kendilerini hiç düşünmüyorlardı. Parmaklarımı şıklattım. “Peki, bir fikrim var. Koltuğa otur.”

“Meditasyon yapmam.”

“Bunu az önce söyledin.” Kelimelerle söylememişti ama sessizliği yeterince gürültülüydü. “Meditasyon yapmayacaksın. Koltuğa otur hadi. Lütfen?”

Gözlerinde şüphe olsa da isteğime boyun eğdi.

Arkasına geçip ellerimi omuzlarına koyarken kalbim kaburgalarımı kıracak kadar hızlı çarpıyordu.

Onun kasları da anında kasılmıştı.

“Ne yapıyorsun?” diye sorarken alçak sesi öyle bir tehlikeyle kaplıydı ki tadını neredeyse alabiliyordum.

“Masaj yapıyorum.” Gerginliğimi saklamak için yüzüme bir sükûnet maskesi geçirdim. *Bunu, onu rahatlatmak için yapıyorum. Tek sebebi bu.* “Buna da karşı olduğunu söyleme.”

Christian’ın çenesi gerildi.

Gece çoktan çökmüş, karşıımızdaki yerden tavana kadar uzanan pencereyi mürekkep karasına boyamıştı. Yansımalarımız öyle netti ki aynaya bakıyormuş gibi görünüyorduk.

“Masaj yapıyorsun.” Sesinde gizlenen anlamı okumak imkânsızdı.

“Aynen öyle, şimdi biraz rahatla.” Avuçlarımı ensesinde ve omuzlarında gezdirirken sesimi olabildiğince kısık ve sakinleştirici tutmaya çalışıyordum. Kasları daha da gerildi, bu istediğim sonucun tam tersiydi. “*Rahatlamamı* istedim, kendini sıkmanı değil.”

Masaj yaptırmaya bayıldığım kadar yapmayı da seviyordum. Kaslardaki gerginliğin ellerimin altında eriyip gitmesini hissetmek, birinin geçici olarak da olsa rahatlamasını sağlamak son derece tatmin ediciydi.

Christian’ın rahatlaması biraz zaman alsa da sonunda yavaşça koltuğa gömüldü ve gözlerini yumup kafasını arkaya yasladı.

Hava farkındalıkla uğuldarken dengeli, yumuşak soluklarımız birbirine karışıyordu.

Dikkatimi, uzun bir avın ardından dinlenen bir panter gibi kaygısızca oturan erkeksi vücut yerine hareketlerime odaklamaya çalıştım.

Christian’ın yontulmuş kadar mükemmel olan kasları güçle doluydu.

Onunla ilgili diğer her şey gibi vücudu da kusursuzca geliştirilmiş, ölümcül bir makineydi.

Bakışlarımı yüzüne ve bronz yanaklarına değen siyah kirpiklerine çevirdim.

Sıkı ve şehvetli dudaklarını, çıkık elmacıkkemiklerini, düz burnunu, müzelere yakışacak kadar mükemmel oyulmuş çenesini inceledim.

Bir insanın böylesine güzel bir yüze sahip olması yasadışı olmalıydı.

Gür siyah saçları alnına düşmüştü. Kendime engel olamayıp tutamları geri çektim ve kafa derisine masaj yaparken yumuşacık saç tellerinin tadını çıkardım. Christian’ın saçları mükemmel uzunlukta; bakımı kolay olacak kadar kısa, bir kadının özel dakikalarda parmaklarını aralarına daldırabileceği kadar uzundu.

Dur. Odaklan.

Yutkunarak boğazımdaki kuruluğu geçirmeye çalıştım. Karnımdaki sızı yenilenerek geri dönmüştü.

Christian'ın solukları daha ilkel, daha sert bir hal alıyordu.

Avuçlarımı boynuna, oradan da omuzlarına doğru kaydırdım.

Avucu elimin üstüne kapanıp hareket etmemi önleyince küçük, keskin bir nefes aldım. Tenimi damgalayan demirden tutuşunu kemiklerimde hissedebiliyordum.

“Yeterli.”

Sert ses. Viski rengi gözler.

Christian gözlerini açmıştı. Eğer hayatta kalmak için varlığımın son kırıntılarına tutunarak kendimi yukarılara çekmeye çabalamaysaydım çoktan o bakışlar tarafından yutulmuştum.

Elimi onunkinin altından çekip gerilerken kalbim boğazımda atıyor, damarlarımda saf adrenalin dolaşıyordu.

“Haklısın, bu kadar yeterli gelir. Umarım yardımcı olabilmişimdir.” *Sakin ol, kendini topla, dengenı koru.* “Neyse, yarın... görüşürüz. İyi geceler.”

Bu hafta ikinci kez odama kaçıp kendimi içeri kilitledim ve gözlerimi kapatıp serin ahşaba yaslanarak kalp atışlarımdın normale dönmelerini bekledim.

Benim *sorunum* neydi? Daha önce hiçbir erkek için bu kadar heyecanlanmamıştım. Hatta bir keresinde düşük libidomun bir problem olup olmadığını öğrenmek için seks terapistine bile gitmiştim ama kadın bunun normal olduğuna dair güvence vermişti. Herkes her zaman ya da herkese karşı aynı derecede cinsel çekim hissetmeyebilirdi.

Görünüşe göre, Christian Harper'la yaşamak durumu değiştiriyordu. Tabii, tam olarak neyin değiştiğini söyleyemiyordum.

Tanıştığımızdan beri onun çekici olduğunu düşünsem de gelen ilk notun ardından beni bulmasıyla vücudumun ona verdiği tepkiler artmış ve sıklaşmıştı. Gala gecesinde de yoğun bir an yaşamıştık ancak onun bir tesadüf olduğunu sanmıştım.

Belki de beynim şaşırmış, sahte ilişkimizi gerçek sanmaya başlamıştı. Ya da ben minnettarlığı daha derin bir şeyle karıştırıyordum.

Sebeup her ne olursa olsun bu tuhaf duyguların gitmesini istiyordum.

Dişlerimi fırçalayıp yatağa girdim ama merkezimdaki ısrarcı zonklama yüzünden bir türlü uykuya dalamıyordum.

O kadar şiddetliydi ki bir süre sonra dayanılmayacak duruma gelmişti.

Elimi bacaklarımın arasına kaydardım. Parmağımın klitorisime değmesiyle dudaklarım sessiz bir solukla aralandı.

Sık sık cinsel rahatlamaya ihtiyaç duymazdım ancak bu tek dokunuş, aylar boyunca bastırılmış ateşi harlamıştı. Artık önemli olan tek şey o baş döndürücü, tatlı zevkin peşine düşmektir.

Bir elimle klitorisimi, diğeriyle meme ucumu okşarken sırtım yay gibi gerildi. Çok uzun zamandır kendime dokunmadığım için aşırı hassaslaşmışım, zevk kıvılcımları tüm şiddetleriyle vücudumda dolaşıp sinir uçlarımin her birini tutuşturuyorlardı.

Zihnimde tanıdık bir erotik film oynarken kısıp iniltierim, parmağımın bacaklarımın arasında çıkardığı kaygan seslere karıştı.

Gözlerimi yumduğumda kendimi ellerim ve ayaklarım bağı halde görüyordum. İpler tenimi keserken yüzü olmayan bir yabancı benimle canının istediğı şekilde oynuyordu.

Sonra parmakları boğazıma dolaniyor, dişleri boynuma geçiyordu ve itişlerinin acımasız, sert ritmi boğazımdan minik çığlıklar yükselmesine neden oluyordu.

Bu karanlık fantezilere sadece gecenin örtüsü altındayken teslim oluyordum.

Yattığım adamlara hiçbirini itiraf etmemiştim çünkü hem bunu paylaşma konusunda gergin hissetmiş hem de senaryolarımı istediğim şekilde hayata geçirebileceklerine güvenememişim.

Ne ironikti ki, fantezilerimde başrol hiçbir zaman bir erkek olmamıştı. Hayalet sevgilim yıllardır bir yüze sahip değildi. Bana is-

tediğimi sunmak için bir şekli ya da kimliği olması gerekmiyordu. Tek ihtiyacım güvenli bir şekilde kontrolümü kaybetmek, beynimi işgal eden aralıksız kaygılardan kurtulmak ve hazzın keskin sızısını hissetmekti.

Fakat ıslaklığım parmaklarımı kaplarken ve bacaklarımın arasındaki baskı artarken yıllardır ilk defa karşımdaki figürün yüzü belirginleşmeye başladı.

Altın kahve gözler. Ölümcül ama yumuşak bir gülümseme. Dudaklarıma değen sıcacık dudaklar ve başımı döndürecek bir baskıyla tenime gömülen acımasız parmaklar.

Hazzın düğümü öyle yoğun bir şiddetle çözüldü ki doruğa ulaşıp aşağı düşerken ve orgazmın dalgalarına kapılırken çığlık atacak vaktim bile olmadı. Tutunabildiğim tek şey viski rengi gözler, sert eller ve hiç düşünmemem gerekse de kendime engel olamayıp arzuladığım bir adamdı.

BÖLÜM 20

Stella

NEW YORK SEYAHATI HAFTASINDA, CHRISTIAN'DAN FBI'dan kaçan bir mahkûmun kararlılığıyla kaçtım.

Sabahın bir vaktinde evden çıkıp gece geç saatlerde döndüğü için işim şaşırtıcı derecede kolay olmuştu. Onun da benden uzak durmaya çalıştığından şüpheleniyor, benimle çekime gelmeyeceğini umuyordum.

Fakat umutlarım suya düştü.

Delamonte çekiminin yapılacağı sabah, kendimi otuz beş bin fit yükseklikte, beni görmezden gelmeye yemin etmiş gibi görünen adamın karşısında otururken buldum.

Gerçi ben de onu görmezden geliyordum. Nezaket gereği sarf ettiğimiz *günaydın* sözleri dışında, evden çıktığımızdan beri konuşmamıştık.

Limonlu suyumu yudumladığım sırada ona gizli bir bakış attım. Dizüstü bilgisayarında çalışırken kaşlarını konsantrasyonla çatmıştı. Ceketinin yanındaki koltuktaydı ve gömleğinin manşetlerini kıvrıp bronz, kaslı kollarıyla kol saatini gözler önüne sermişti.

Kollarının ne kadar seksi olduğunu şimdiye dek nasıl fark etmemiştim?

Bronz teninde parlayan Patek Philippe saatine baktım. Jules haklıydı. Kol saati takan erkeklerde bir...

“Aklında bir şey mi var?” Christian gözlerini bilgisayarından kaldırmadı.

Yanlış bir şey yapmıyordum ama kalbim sanki bir eşya çalarken yakalanmışım gibi atıyordu.

“Çekimi düşünüyordum,” diye yalan söyleyerek suyumdan bir yudum daha aldım.

Uçağa hâkim olan gerginlik ve Delamonte çekimi için duyduğum heyecan arasında mideme sıvı da olsa bir şeyler sokabildiğime şaşırıyordum doğrusu.

“Ben setteyken ne yapacaksın?” diye sordum. “New York’taki ofise mi gideceksin?”

Şirketin merkezi DC’de olmasına rağmen, dünyanın dört bir yanında ofisleri vardı.

“Seninle New York’a gelmemin sebebi kendimi bir başka ofise kapatmak değil.” Klavyesinde bir şeyler yazdı. “Sette sana katılacağım.”

Şaşkınlık, hemen ardından da çok hafif bir kaygı hissettim. “Çekim saatler sürebilir.”

“Farkındayım.”

Devamını getirmesini bekledim ama bir daha konuşmadı.

İç geçirmemek için kendimi tuttum. Christian, bozuk bir termometreden daha değişkendi.

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için koltuğuma iyice gömüldüm ve etrafımızı çevreleyen lüksü inceledim.

Christian’ın özel jeti uçan bir malikâneye benziyordu. Krem rengi deri koltuklar birbirine yakın oturma alanları oluşturuyor, hem yumuşak hem de şık olan lacivert halı ise *Vogue*’un son sayısından fırlamış gibi görünen iki uçuş görevlisinin ayak seslerini yutuyordu.

Ana kabinin haricinde jette bir yatak odası, tam teşekküllü bir banyo, dört kişilik bir medya odası ve türbülans ihtimaline karşı altlarına mıknatıs yerleştirilmiş tabaklar ve çatal bıçaklarla donatılmış bir yemek masası vardı.

Böyle bir jetin koca bir servet değerinde olduğundan emindim.

Christian bu gösterişli alanda, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş birinin rahatlığıyla oturuyordu ancak araştırmalarım sonucunda üst orta sınıf, normal bir aileden geldiğini öğrenmiştim. Verdiği tek röportaja göre babası bir yazılım mühendisi, annesi ise okul yöneticisiydi.

“Niye özel güvenlik hizmetlerini seçtin?” diye sordum sessizliği bozarak. “Başka herhangi bir alanda çalışabilirdin.”

Christian, MIT’den en yüksek onur derecesiyle mezun olmuştu. Eğer isteseydi NASA, Silikon Vadisi, CIA gibi yerlerde çalışabilirdi. Ama bunun yerine MIT mezunlarının pek azının seçtiği bir alanda, başarı garantisi olmamasına rağmen sıfırdan kendi şirketini kurmayı seçmişti.

“İşimi seviyorum.” Christian sonunda kafasını kaldırdı, yüzümde her ne gördüyse dudakları yukarıya doğru kıvrılmıştı. “Rhys, sebebin tanrı kompleksi olduğunu söylüyor. Çok önemli hayatların avucumun içinde olduğunu bilmeyi seviyormuşum.”

Rhys’in onun için çalıştığını unutmuşum. Öyle farklıydılar ki, ikisini aynı yerde hayal edemiyordum.

Rhys soğuk ve huysuz biri olsa da konu Bridget olmadığı sürece asla kuralların dışına çıkmazdı. Christian ise kendi koydukları haricinde kuralları pek umursamıyormuş gibiydi.

“Bence öyle değil.” Birlikte yaşıyor olsak bile onu çok iyi tanı-mıyordum ama sırf egosuyla hareket etmeyeceğini de biliyordum. Bunun için fazla pratik ve hesapçıydı.

“Evet, değil. Yani tam olarak öyle sayılmaz.” Başparmağını saatinin camına sürttü. “İstediğim sadece para olsaydı bunu çeşitli yollardan kazanabilirdim. Hisse senetleri ya da patentli yazı-

lımlar gibi şeylerden. İlk zamanlar, Harper Güvenlik'in sermayesini arttırmak için bunu yaptım da. Fakat belirli bir mal varlığına sahip olduktan sonra parayı sadece para olarak görüyorsun. Egodan başka bir şeyleri şişirmeye yaramıyor. Asıl önemli olan şey bağlantılar ve erişim. İnsanları tanımak ve onların senin için yapabileceği şeyleri bilmek." Yüzünde tutkulu olduğu kadar tehlikeli bir gülümseme belirmişti. "İyi bir mevkide bulunan bir bağlantının sana borcu olması, dünyadaki tüm nakit paradan daha değerlidir."

Sırtımdan bir ürperti geçti. Söylediği şey çok mantıklıydı ancak söyleme *şeklinde* muhtemelen istediğinden daha korkunç olan bir hava vardı.

"İşten bahsetmişken..." Christian konuyu öyle hızlı değiştirmişti ki, beynimin ona yetişmesi birkaç saniye sürdü. "İş planının nasıl gidiyor?"

"İyi." Daha fazlasını söylemek istiyordum ama benimkine temas eden dizi dikkatimi dağıtıyordu.

Konuşma sırasında ne kadar yakınlaştığımızı fark etmemiştim.

Ciğerlerim erkeksi bir sıcaklık ve baharat kokusuyla dolunca dikkatim iyice dağıldı, söyleyeceklerimin yarısını unutmuştum. "Şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum. Kendinden biraz daha bahset."

Az önceki kısa konuşmasını dinlerken zihninin nasıl çalıştığını ilk defa görmüştüm.

Christian, pahalı takım elbiselerini ve çekiciliğini bir zırh gibi kuşanıyordu. O zırhın arkasında saklanan adamı görmeyi çok istiyordum.

Çocukluğu nasıldı? Hobileri, hedefleri ve korkuları nelerdi? Onu şu an olduğu kişiye dönüştüren şey neydi?

Bu soruların cevaplarını neden istediğimden pek emin değildim ama azıcık ucundan gördüğüm şeylerin yeterli olmadığını biliyordum. Bu merak, bir alkoliğin doğrudan kanına işleyen kaliteli bir tekila kadar mest ediciydi.

“O kadar da ilgi çekici biri değilim.” Hayatı boyunca düşüncelerini ve hislerini bir kasaya saklayıp üzerlerine kilit vurmuş birinin hızlı, çalışılmış cevabıydı bu.

“Yanılıyorsun.” Bakışlarımız, yerlerine oturan iki yapboz parçası gibi birbirine kilitlendi. “Tanıdığım en etkileyici adamlardan birisin.”

Cesurca itirafım, gözlerinin kararmasına ve erimiş kehribarın yoğun rengine dönüşmesine neden olmuştu.

“Biri mi?” Yavaş ve yumuşak sesi aramızdaki vahşi kimyayı körüklüyordu. Karanlık alevler, kabindeki tüm oksijeni emip bitirirken ciğerlerimde baskıdan başka bir şey kalmamıştı.

“Bana kendinden biraz daha bahsedersen seni listede bir numara yükseltebilirim.”

Gülüşü, göğsümde kalan son hava zerrecelerini de çaldı. “Yenilgiyi kabul ediyorum.”

Gözleri dudaklarıma kayarken gülümsemesi yok olmuştu. Siyah, kehribarı tamamen yutmuş durumdaydı, geriye karanlık hazlardan ve gūnahtan başka bir şey kalmamıştı.

Gergin bir enerji iğnelerini derime batırıyormuş gibi hissediyordum. Yanına ilk taşındığımda neredeyse öpüşecek olduğumuz o anın hatırası, o geceden beri sık sık yaptığı gibi yine yüzeye çıkmıştı.

Tırnaklarımı dizlerime batırıp bekledim. Ne nefes alıyor ne de hareket ediyordum. Christian sonunda başını eğdi ve...

“Bay Harper, böldüğüm için özür dilerim fakat inişten on beş dakika önce bilgi vermemi istemiştiniz.”

Kabin görevlisinin nazik sesi, aramızdaki anı binlerce pürüzlü parçaya böldü.

Soğuk bir oksijen dalgasının göğsüme hücum etmesinin ardından Christian’ın geri çekilmesiyle bir hayal kırıklığı hissettim. Yüzü ifadesizdi ve arzuya dair bütün izler sanki hiç var olmamış gibi silinmişti.

“Teşekkür ederim, Portia.” Son derece sakin ve dengeliydi. Benim kalbimse kaburgalarımı kıracakmış gibi atıyordu.

Portia başını salladı. Bakışları bir an için aramızda dolaştıktan sonra jetin farklı bir kısmına geçip gözden kayboldu.

Christian dikkatini bilgisayarına verdi ve böylece uçuşun geri kalan süresi boyunca hiç konuşmadık.

Eh, bu benim de işime gelirdi.

Çünkü denesem bile düzgün bir cümle kurabilecek durumda değildim. Christian Harper’ın beni tekrar öpeceği gerçeği... ve beni öpmesini çaresizce istiyor olmam fazlasıyla tedirgin ediciydi.

*

Delamonte çekimi konusunda ne kadar gergin olsam da Christian’a karşı hissettiğim karmaşık duyguları bir süreliğine olsun unutabileceğim için minnettardım.

Onu arzuluyordum ama onunla (ya da bir başkasıyla) çıkmak istemiyordum.

Birlikte yaşıyorduk ama birbirimizi çok az tanıyorduk.

Tüm dünya çıktığımızı düşünüyordu ama biz gerçekten öpüşme miştik bile.

Bu çelişkiler insanı çıldırtmaya yeterdi.

DC’ye döner dönmez Ava ve Jules’la konuşmam gerekiyordu. Erkeklerle ilgili konulara uzun zamandır mesafeli olduğum için sorunumu tek başıma çözemeyecek kadar paslanmıştım.

Ancak şu anda dikkatimi vermem gereken çok daha acil bir konu vardı: Hayatımın en önemli anlaşımasını imzaladığım markayla yapacağım ilk fotoğraf çekimini batırmamak.

Christian’la birlikte stüdyoya vardığımızda içerisi son derece hareketliydi. Arka planda bir pop şarkısı çalarken etrafta fotoğrafçı, makyaj sanatçısı, kuaför, çeşitli asistanlar ve Delamonte personelleri koşuşturup duruyor; bazıları kıyafetleri buharla ütülerken bazıları

da ışıklarla ve dekorla ilgileniyordu. Ancak içeri adım attığım anda tüm kargaşa durdu.

Derimin üstünde endişe örümcekleri gezinmeye başlamıştı.

İnsanların beni izlediğini *görmediğimde* tek başıma yer alacağım fotoğraf çekimlerini ya da kamera karşısında olmayı sorun etmezdim. Ama bir çekimin odak noktası olmak tamamen farklı bir meseleydi.

“Stella!” Luisa sessizliği bozup beni iki yanağımdan coşkuyla öperek karşıladı. “Harika görünüyorsun. Ve Christian...” Kaşları ustalıkla botoks uygulanmış alnında en tepeye çıktı. “*Bu ne sürpriz.*”

“İş için şehre gelmem gerekiyordu. Ayrıca...” Christian elini belime koydu. “Stella’nın ilk fotoğraf çekimine katılmadan yapamazdım.”

Gururlu ve ilgili erkek arkadaş rolünü öyle inandırıcı oynuyordu ki, ben bile aramızdakinin sahte olduğunu neredeyse unutuyordum.

Neredeyse.

“Ah.” Luisa ona etkilenmiş gibi bakıyordu. “Elbette.”

Aslında ben sette sahte erkek arkadaşımdan çok Luisa’nın bulunmasına şaşırmıştım. Marka CEO’larının fotoğraf çekimlerini kontrol ettiği nerede görülmüştü?

Luisa belli ki kafa karışıklığımı yüzümden anlamıştı, gözleri parlıyordu. “Ben de buraya bir uğramadan edemedim. İnsanlar aşırı kontrolcü olduğumu söylese de bu kampanya benim bebeğim. Onu, Delamonte tarihindeki en iyi kampanya yapmaya kararlıyım. Ve sen, hayatım...” Elime hafifçe vurdu. “... bana bu konuda yardım edeceksin.”

Öğle yemeğinde yediğim sandviç midemde takla attı.

Gerçekten hiç baskı hissetmiyorum.

Christian telefonla iş görüşmelerini yapmak için stüdyonun diğer ucuna geçerken ben de settekilerle tanışıp saç ve makyaj için masaya yerleştim. Tanıştıklarım arasında markanın fotoğrafçısı Riccardo da vardı. Kırklarında olan bu bronz tenli adam bana flörtöz bir gülümseme gönderdi ancak hemen sonra gülümsemesi soldu.

Birden ürkekleşen bakışlarını takip ettiğimde çıkışa yakın bir yerde kulağındaki telefonla konuşurken dikkati üzerimizde olan Christian'ı gördüm.

“Erkek arkadaşın biraz sert, ha?” Ricardo gergin bir şekilde kırdadıktan sonra boğazını temizledi. “Neyse, bunun bir önemi yok. Başlama vakti, tatlım. Sihrimizi konuşuralım!”

Böyle berbat bir cümleyi bile sevimli gösterecek kadar çekici bir adamdı. Sonraki bir saat boyunca onun rehberliğini takip etmek için elimden geleni yaptım ve omurgamdan aşağıya terler damlayana kadar vücudumu doğal olmayan, garip şekillere sokarak poz verdim.

Işıklar aşırı sıcaktı ve makyajım eriyip beni çılgın bir palyaçoya çevirmiş gibi hissediyordum.

Ayrıca... Ricardo hevesinin bir kısmını kayıp mı etmişti, yoksa bana mı öyle geliyordu? Yüreklendirici “*Muhteşem!*” ve “*Çok güzel!*” sözleri kesilirken yerlerini “*Sola dön,*” ya da “*Çok fazla sola döndün,*” gibi cümleler doldurmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra stüdyoda fotoğraf makinesinin *klik* seslerinden başka bir şey duyulmaz oldu.

Kimse konuşmuyordu ama bakışların ağırlığını üzerimde ikinci bir kıyafet katmanı gibi hissedebiliyordum.

Sessizliğin boşluğuna kendimle ilgili şüpheler sızmaya başladı.

Evdeymişsin gibi davran. Karşındaki fotoğraf makinesi kendi makinen. Dekorü mükemmel şekilde ayarladın ve çekime hazırsın. Bunu binlerce kez yaptın, Stella...

“Çeneni biraz daha kaldır.” Ricardo’nun sesi yalnız olduğum hayalini kesintiye uğrattı. “Elini indir... azıcık daha... omuzlarını gevşet...”

Olmuyordu.

Ricardo dile getirmiyordu ama bunu *hissedebiliyordum*. Düş kırıklığının o yoğun, ekşi kokusunu alabiliyordum. Ailemin evine her gittiğimde aldığım kokuyla aynıydı.

Sonunda hayallerimdeki markayla çalışma fırsatını elde etmişken her şeyi batırmak üzereydim.

Gözlerim yaşarmaya başlarken çenemi sıkıp yaşları geri ittim. Sette ağlamayacaktım. Çekim bitene kadar kendime hâkim olabildim.

Hem bu yalnızca ilk seanstı. Önümüzde üç seans daha vardı. Bir dahakine kadar prova yapıp kendimi geliştirebilirdim. Tabii eğer, beni kovmazlarsa.

Kaygının merhametsiz yumruğu ciğerlerimi sıktı.

Delamonte sözleşmeyi feshetmek isterse ne yapardım? Acaba bunu yapmaya yasal olarak hakları var mıydı?

Zihnim sözleşmenin şartlarına kayarak standartlarına uygun performans göstermezsem markanın beni kovabileceğine dair bir madde olup olmadığını sorguladı.

Neden yazılanları daha dikkatli incelememiştim ki? Kararımdan dönmeme neden olacak tehlike işaretleri bulunmadığından emin olmak için Brady'yle hızlıca tartıştıktan sonra heyecanla imzamı atmıştım. Eğer gözümünden kaçan...

"Stella, hayatım." Ricardo'nun sesinden sabırlı olmak için kendini zorladığı anlaşılıyordu. "Mola vermek ister misin? Biraz yürü, bir bardak su iç. On dakika sonra tekrar buluşuruz."

Tercümesi: Kendine çekidüzen vermek için on dakikan var.

Stüdyodakiler kısık mırıltılarla konuşmaya başladı. Luisa'nın kaşlarını hafifçe çattığını fark etmiştim ancak hemen sonra arkasını döndü.

Gözyaşlarımanın gücü, irademin barajını zorluyordu.

Sakin ol, kendini topla, dengenı koru. Sakin ol, kendini topla, dengenı koru. Sakin...

Burnuma sıcak, erkeksi bir baharat kokusu doldu. Bir saniye sonra, Christian'ın siyah takım elbisesinin ceketi görüş alanıma girmişti.

Bana bir bardak su uzattı. "İç."

Suyu alıp içtim. Sırtımı kaplayan terin bir kısmı azalmış olsa da içerisi hâlâ çok sıcak, ışıklar aşırı parlaktı. Floresan lambaya fazla yaklaşan ve yanarak ölmek için kaçmaya çalışan bir böcek gibi hissediyordum.

Christian boş bardağımı alıp en yakındaki masaya koyduktan sonra tekrar karşıma dikilince, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Beni ileriye dönük bir yatırım ya da çözülmemiş bir bulmacaymışım gibi izliyordu.

“Sana neden burada olduğunu hatırlatmaya geldim.” Sesi yumuşak olsa da kafamdaki kışkırtıcı, sinir bozucu sesleri boğacak kadar otoriterdi. *Hayal kırıklığı. Umutsuz vaka. Sahtekâr.* “Neden buradasın, Stella?”

“Fotoğraf çekimi için.”

Saçma olmayan bir cevap bulacak enerjim yoktu.

“Bu, *ne için* sorusunun cevabı.” Christian çenemi tutup gözlerine bakmamı sağladı. “Ben *nedenini* soruyorum. Şu anda olduğun yerde durabilecek onca insan varken neden *sen* buradasın?”

“Ben...” Çünkü son on yılımı benim için can simidi olduğu kadar bir kafese de dönüşmüş olan bir imaj yaratmak ve onu geliştirmekle geçirmiştım. Çünkü aptalca, keyfi bir başarıya ulaşmak için takipçilerimi ve tanıdığım çoğu kişiyi kandırmıştım. Çünkü kimse umursamasa da *başarabileceğimi* çaresizce kanıtlamak istemiştım.

Boğazım düğümlendi.

“Çünkü seni seçtiler.” Christian’ın soğuk sesi bulanık düşüncelerimi böldü. “Dünyadaki tüm blog yazarları şu anda durduğun yerde olmak için can atıyor fakat Delamonte *seni* seçti. Raya’yı, o davete katılan diğer kadınlardan birini ya da magazin sayfalarında boy gösteren kişileri değil. Emin olmalısın ki, milyarlarca dolar değerindeki bir marka bunu başarabileceğinden emin olmasaydı seni seçmezdi.”

“Ama başaramadım.” Acı gerçeği fısıldayarak itiraf etmişim. Ben bir sahtekârdım. Yetişkin birinin giysileri içinde oyun oynayan küçük bir kız çocuğuydum. “Nasıl gittiğini görüyorsun. Tam bir felaketim.”

“Felaket değilsin.” Sesindeki netlik, göğsümü saran belirsizliği delip geçse de tamamen yok edemedi. “Bir saat oldu. *Bir* saat. Bu noktaya gelmek için ne kadar zaman harcadığını, neleri başardığını, kaç kişiyi geride bıraktığını bir düşün. Başkalarının başarılarını olağanüstü olarak adlandırırken kendi başarılarını sıradan görüyorsun.”

Christian elini çenemden ayırmadan başparmağını yanağıma sürttü. Kehribar havuzlara benzeyen gözlerindeki, parlayan yıldızları andıran altın benekleri görebileceğim kadar yakınımdaydı.

“Kendini başkalarının gördüğü gibi görebilsen...” dedi alçak sesle. “... bir daha asla şüpheye düşmezdin.”

Merakla birlikte çok tatlı ve çok tehlikeli bir his göğsümde kanat çırttı. “Başkaları beni nasıl görüyor?”

Gözleri benimkilerden bir an bile ayrılmadı.

“Hayatları boyunca gördükleri en güzel, en fevkalade şeymişsin gibi.”

Sözleri vücudumdaki tüm molekülleri ateşe verip dayanılmaz bir sıcaklık havuzunda eritmişti.

Başkalarından bahsetmiyorduk ve ikimiz de bunun farkındaydık.

“Bu sadece bir fotoğraf çekimi, kelebek.” Parmağı yanağıma bir kez daha okşadığında kalbim bir takla daha attı. “İlk yarı provaydı. İkinci yarı parladığın an olacak. Beni anlıyor musun?”

Christian’ın özgüvenine kapılmamak imkânsızdı.

Beklentileri karşılayamama endişelerimi arttırmak yerine bana olan inancını dile getirmiş ve kafamdaki çirkin, kışkırtıcı sesleri ait oldukları kutuya geri kilitlemek için ihtiyacım olan gücü vermişti.

“Evet,” derken ciğerlerim sıkışmaya devam ediyor olsa da buraya geldiğimizden beri ilk defa düzgün nefes alabiliyordum.

“Güzel.” Başını eğip dudaklarını yumuşacık bir öpücükle benimkilere dokundurdu.

Bu ilk yakınlaşmamız değildi ama öncekilerden daha zahmetsiz hissettirmişti.

Bir öpücükten çok bir vaat gibiydi.

Uzun bir an için etrafımdaki her şey kayboldu ve sinirlerim yatıştı.

Sonra o an kayboldu. Christian da öyle. Fakat varlığının sıcaklığı ve dudaklarının hayaleti geride kalmıştı.

Kalbim yeniden çırpındı.

Sakin ol, kendini topla, dengenı koru.

Sırtımı dikleştirdim ve yüzümde bir gülümsemeyle Ricardo'ya döndüm.

“Hazırım.”

Çekimin ilk yarısı felakete dönüşmüş olabilirdi ama ikinci yarıda tamamen açılmıştım. Donup kalmama neden olan her ne varsa yok olmuş ve Ricardo'nun fotoğraf makinesinin deklanşör sesleri yenilenmiş bir hevesle stüdyoyu doldurmaya başlamıştı.

Şak. Şak. Şak.

Ardından çekim sona erdi.

Başladığımızdan beri birkaç santimden fazla hareket etmemiştim ama kalbim New York Maratonu'nda koşmuşum gibi şiddetle atıyordu.

“Mükemmeldi! Başlangıçta... şey... biraz tökezlemiş olsak da *büyüleyiciydin* hayatım!” Ricardo bana göz kırptı. “Kamera için *yaratılmışsın* resmen. Çıkan fotoğraflar muhteşem olacak!”

“Teşekkürler,” diye mırıldansam bile iltifatlarının gerisini duymadım.

Gözlerim bembeyaz odayı tarayıp Christian'ı buldu.

Arka taraflardaki bir köşede hâlâ telefonla konuşuyordu. Takım elbisesi ve kravatıyla hâlâ göz alıcıydı. Gözlerindeki o buzlu viski rengindeki bakışlarla hâlâ beni izliyordu.

Kulağındaki telefona ve stüdyodaki bütün kadınlarla birkaç erkeğin açgözlü bakışlarına rağmen, ona muzip bir tebessüm atıp göz kırptığımda bile bakışlarını kaçırmadı.

Bu içimden gelen, anlık bir davranıştı. Normalde fazla samimi olmadığım bir adama yapacağım türden bir şey değildi.

Fakat çekimin ardından henüz bulutların üzerinden inmemiş olduğum için, daima son derece sakin ve soğukkanlı davranan Christian'ın dengesini bozmak istemiştim.

Sadece bir kereliğine. Sadece birazcık.

Ancak hiçbir şey, yüzüne yavaş yavaş yayılan gülümsemenin kalbim üzerindeki yıkıcı etkisinden beni koruyamazdı.

Midemde uykuda bekleyen kelebekler çıldırdı. Aniden, hiçbir şüphe ve belirsizliğe yer kalmadan anladım ki, bundan böyle daima içimde kanat çırpacaklardı.

BÖLÜM 21

Stella

O AKŞAM BAŞKA BİR PLANIM OLMADIĞI İÇİN ARKADAŞI Dante'nin evine akşam yemeğine giden Christian'a eşlik ettim.

Dante'yle kar fırtınasının olduğu akşam Mirage'da tanışmış olsam da onun ne kadar göz korkutucu olduğunu unutmuştum. Basit bir siyah gömlek ve pantolonla bile, Christian'inkinden farklı türde ancak onunla eşdeğer güce sahip bir otorite yayıyordu.

Christian incelikle bilenip kadifelere sarılmış bir suikastçi bıçağıydı, Dante ise vahşi niyetlerini saklamadan parlayan bir çekiç. Ölümcüldü, çarpıcıydı ve çizdiği sınır aşılsa vereceği hasar konusunda hiçbir belirsizlik yoktu.

Nişanlısı Vivian, onun tam aksine güzel siyah gözleri samimi ve dostane bir şekilde parlayan, sıcacık bir gülümsemesi olan bir kadındı.

Ve ne tuhaftı ki, bu gülümsemeyi Dante *hariç* herkese rahatlıkla bahsediyordu. Christian'la birlikte eve adım attığımızdan beri nişanlı çift birbirine bir kez bile bakmamıştı.

“Seninle tanıştığımda Christian'la çıktığını fark etmemiştim.”

Dante'nin kalın sesi beni meraklı düşüncelerden uyandırıp omurgama bir haz ürpertisi gönderdi. *İtalyan aksanı*. Her seferinde beni eritiyordu. "Şimdi taşlar yerine oturdu."

Christian'a sert bir bakış attığında sahte sevgilim esnedi.

Arkadaş olduklarını iddia etseler de birbirlerine karşı pek dost canlısı davranmıyorlardı.

"Nasıl yani?" diye sordum.

"Son zamanlarda dikkatinin neden o kadar dağınık olduğunu anladım." Dante kadehindeki şarabı döndürdü. "Benimle aynı fikirde misin, Christian?"

"Son çeyrekte kazandığım rekor kâr, aksini söylüyor," dedi Christian tembelce. Konuşurken elini uyluğuma koymuştu. Rahat dokunuşu öyle sahipleniciydi ki, merkezime alevli oklar göndermişti.

"Başı dertte olan şey işlerin değil," dedi Dante tatsız bir sesle.

Christian ona bir sigorta satış konuşmasını dinleyen birinin ilgisizliğiyle bakarken başparmağıyla çıplak tenimi okşadı. Parmağı usulca, sadece bir kez hareket etmişti ama düşüncelerimi puslandırmak için yeterliydi.

Tüm dikkatimi elinin sıcak dokunuşuna odakladığım için gözüm masadaki leziz yemekleri bile görmüyordu.

Sorunum ne benim?

Daha önce bir erkek için hiç böyle sersemlememiştim. Bu çok rahatsız ediciydi.

Vivian odadaki gerginliği mükemmel bir zamanlamayla dağıttı. "Sen ve Stella birbirinize çok yaklaşıyorsunuz." Christian'a doğru muzip bir bakış attı. "Christian Harper'ın bir sevgilisi olacağı günün geleceğini hiç düşünmezdim."

"Ben de öyle. Fakat Stella beni gafil avladı." Cevabı sıcacık ve samimiydi; az kalsın buna beni de inandıracaktı.

Midemdeki kelebekler tekrar çıldırırken kalp atışlarım şiddetlendi.

Sakinleşmek için şarabımdan bir yudum aldım.

Bu sadece bir gösteri. Gerçek değil.

Christian sevgi maskesini tıpkı giydiği takım elbiseler gibi kolaylıkla taşıyordu. Eylemlerinin altında, oyunumuzun dışında herhangi bir anlam yattığına inanmak için hiçbir sebep yoktu.

İki hafta önceki kıl payı öpüşmemizin dışında, gerçek olmamızı istediğine dair tek bir imada bile bulunmamıştı.

Evet, takipçi sapık konusunda elinden geleni yapmaya çalışıyordu ama o bir ölüm kalım meselesiydi. Benden *hoşlandığı* anlamına gelmiyordu.

Beni etkileyici buluyor olsa bile seksten daha fazlasını istediğini sanmıyordum.

Başım dönmeye başladı. Bugünkü minik öpücüğünden sonra her şey çok kafa karıştırıcı geliyordu. Belki sadece dikkatimi dağıtmak için yapmıştı ancak beni etkilemişti.

Biri kendiyle ilgili bir şey gösteriyor ve söylüyorsa ona inanmak gerektiğini düşünüyordum. Christian, gerçek bir ilişkiyle ilgilenmediğini defalarca belirtmişti.

İnsanların değişmek istemeyen birini değiştirebileceklerini düşünmeyi bıraktığı gün, kırık kalplerin sayısının azaldığı gün olacaktı.

Bir gün gerçek bir ilişkim olmasını elbette istiyordum ama Christian Harper'ı değiştirebileceğimi hiç düşünmüyordum.

Bu sadece bir gösteri. Gerçek değil.

Neyse ki, yemek devam ederken masadaki gerginlik de yavaş yavaş azaldı ve kaliteli içeceklerle nefis yemekler sayesinde tamamen unutuldu.

Ana yemekler geldiğinde Vivian ve Dante bile konuşmaya başlamıştı. Konuşmaları birbirlerine masadaki bir şeyleri uzatmaktan ibaret olsa da bu bir gelişme sayılırdı.

Fakat o sırada kim konuşuyor olursa olsun, dikkatimin yarısı hemen sağımda oturan Christian'da takılı kalmış durumdaydı. Varlığı ciğerlerimi dolduran, düşüncelerimi bulandıran, canlı ve nefes alan bir şeydi sanki.

Loş ışıklandırmanın tenlerimize altın hareler düşürdüğü odada

yemeğin geri kalanı minik gülümsemeler, alaycı sözler ve şarabın neden olduğu hafif pusla geçti.

Christian'ı böyle rahat bir grup ortamında ilk kez görüyordum. İnsanların cazibesine kapılarak onu nasıl hafife alabildiklerini işte şimdi anlamıştım.

Bana karşı ne kadar ilgili ve endişeli olsa da taktığı medeniyet maskesinin altında saklanan acımasızlıktan hiçbir zaman şüphe etmemiştim. Ama burada, Christian'ın çabasız bir zarafetle gülüşüp şakalaşmasını izlerken, onun sadece para ve eğlence derdinde olan zengin bir çapkın olduğuna inanmak çok kolaydı.

Christian, Vivian'ın bir sorusunu yanıtlamak için dönerken başparmağı bir kez daha tenimde daire çizdi.

Bu sadece bir gösteri. Gerçek değil.

Alnımda minik bir ter damlacığı hissettim. Kolsuz bir elbise giymiş olsam da sıcaktan yanıyordum.

Hem merakımı gidermek hem de dikkatimi bacağımdaki doku-nuştan uzaklaştırmak için Dante'ye, "Christian'la nasıl tanıştınız?" diye sordum.

Sahte sevgilimin arkadaşlarının hiçbiriyle tanışmamıştım (onun-la çalıştıkları için Brock ile Kage sayılmazdı) ve Dante'yle arkadaşlık geçmişlerini öğrenmeyi çok istiyordum.

"Onun ilk müşterisiydim." Dante sandalyesinde arkasına yaslandı. "Üniversiteden yeni mezun olmuş bir çocuktu ve..."

"Benden sadece üç yaş büyüksün," diye araya girdi Christian.

Ev sahibimiz onu duymazdan geldi. "... şansımı denemek istedim. Hayatımda verdiğim en iyi ve en kötü karardı."

"En kötü mü?" Christian dudak büktü. "Roma'da ne olduğunu unuttun sanırım." Dante gözlerini devirirken bana döndü. "Şehirdeki yeni bir mağazaya mücevher nakliyatı yapıyorduk..."

Christian, Russo Grup'un milyon dolarlar değerindeki elmasları kaybetmesini nasıl önlediğinin hikâyesini anlatırken dudaklarım bir

gölümsemeyle gerildi. Sebebi sadece hikâyenin komik olması değil, onu ilk defa böyle samimi ve açık görmemdi.

Her zaman öyle hesapçı ve kontrollüydü ki onun arkadaşlarının yanında rahatlamış haline şahit olmak, perdenin arkasındaki *gerçek* Christian’a bir göz atmak gibiydi.

Ve bu çok güzeldi.

Güzelden de öte.

Sürekli böyle davransa...

Düşüncemi tamamlamadan şarabımdan büyük bir yudum daha aldım.

O konulara girme.

“Onunla ilgili bilmen gereken bir şey varsa, Stella...” dedi Dante. Hikâye daha yeni sona ermişti. “... o da gösterişli bir kibre sahip olmasıdır. Mücevher meselesini onun yardımı olmadan da halledebilirdik.”

“İnan bana, bunu çok iyi biliyorum.” Christian bana doğru yan haylaz, yarı bitkin bir bakış attığında boğazımda bir kahkaha yükseldi.

“Sen kimin tarafındasın?”

“Çok kolay.” Sırıttım. “Dante’nin tarafındayım.”

Masada kahkahalar patlarken Christian bacağımı sıktı ve dudakları kulağıma dokunana dek bana doğru eğildi.

Nabzım tekliyordu.

“Bu pek de sevgili davranışı değil,” diye mırıldandı.

“Biraz şakayı kaldıramıyorsan sevgilin olmasına hazır değilsin demektir,” diye fısıldadım.

Gülüştü tüm vücudumu simsiyah, kadife bir kurdele gibi sardı.

Dudaklarımda bir tebessümle sandalyemde arkama yaslanarak rahatladım.

Şakalaşmalar, takılmalar ve geçmiş konular (işle ilgili de olsa) sayesinde neredeyse... gerçek bir çift gibi olmuştuk.

Yemekten sonra Dante ve Christian iş konuşurken Vivian beni çatı katı dairesinde tura çıkardı.

Christian'ın evine modern minimalizm ve net hatlar hâkimken; Russo'nun dairesi zengin kadifeleri, gösterişli ipekleri ve şık porse-lenleriyle biraz abartılıydı ama asla rüküş değildi. Eve yakışmayan tek şey, sanat galerisindeki acayip tabloydu.

Yaratıcı çalışmalara büyük saygım vardı fakat dürüst olmak gerekirse bu tablo üstüne bir kedi kusmuş gibi görünüyordu.

“Dante'nin bu parçayı neden satın aldığını bilmiyorum.” Vivian utanmış gibiydi. “Genelde daha seçici bir zevki vardır.”

İltifatında bir gönülsüzlük vardı. Nişanlısına olumlu nitelikler atfetmek istemiyormuş gibiydi.

İkisinin arasında ne olduğunu sorma dürtümü bastırdım.

Başkalarının işine burnunu sokmak kabalıktı. Özellikle de bu kişiler, yeni tanıştığın ve evinde misafir olduğun insanlarsa.

Turumuzu bitirip yemek odasına geri dönerken Dante'nin hafif aralık çalışma odası kapısından süzülen sesleri duyduk.

“... *Magda* sonsuza dek kalamaz,” diyordu Dante. “Vivian ve Heath konusunda çevirdiğin işin ardından onu çöpe atmadığıma şükretmelisin.”

Vivian donup kalırken hissettiğim kafa karışıklığıyla kaşlarımı çattım.

Magda ve Heath kim?

Christian ne iş çevirdi?

“Bu sadece lanet olası bir tablo. Vahşi bir hayvan değil sonuçta.” Christian sıkılmış gibi konuşuyordu. “Vivian konusuna gelince, üstünden aylar geçti ve bir sorun çıkmadı. Unut artık şunu. Bu konuda hâlâ kızgınsan, beni en başta akşam yemeğine hiç davet etmemeliydin.”

“Vivian'la ilgili bir sorun çıkmadığına dua et,” dedi Dante soğuk bir sesle. “Eğer...”

Yüzü kıpkırmızı kesilmiş Vivian hafifçe öksürünce sesler kesildi.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve şaşkın Dante'yle duygusuz görünen Christian ortaya çıktı.

Dante'nin tatsız bir sesle, “Turunuzu erken bitirmişsiniz,” de-

mesiyle aramızdaki sessizlik bölündü. Hiçbir şey söylememiş olan Vivian'a bakarken adamın yanakları hafifçe pembeleşmişti.

"Kusura bakmayın." Benim yanaklarım da konuşmalarına kulak misafiri olurken yakalandığım için yanıyordu. "Yemek odasına dönüyorduk ve..." Cümlemin gerisini getirmedim. Yaptığımız şey çok açık olsa da konuşmalarını dinlediğimizi doğrulamak istememiştim.

"Biz de konuşmayı bitirmek üzereydik," dedi Christian rahatça. Sesinde az önce duyduğum kızgınlıktan eser yoktu. "Dante ve Vivian, gerçekten çok güzel bir yemektir."

Ardından ben de ev sahiplerimize veda ettim ve asansöre binip sessizce lobiye indik. Ama apartmandan çıktığımızda aklımdaki soruyu daha fazla içimde tutamadım.

"*Magda nedir?*"

Russo'nun evinden ayrıldığımızı göre, artık çalışma odasındaki konuşmayı duymamış gibi davranmama gerek kalmamıştı.

Christian bunun bir tablo olduğunu söylemişti ama Dante'nin neden onun için tabloyu evinde tuttuğunu anlamıyordum. Christian sanattan *hoşlanmıyordu* bile.

"Endişe etmeni gerektirecek bir şey değil." Kısa cevabı, etrafımızda dönen gece havasından daha soğuktu.

Sofradaki sıcak ve kaygısız Christian gitmiş, yerine bir kez daha mesafeli ikizi gelmişti.

Tekrar soru sormayı denedim. "Vivian ve Heath meselesi ne peki?" *Ayrıca, Heath de kim?*

Normalde bu kadar meraklı değildim ancak bu akşam Christian'ın açılmasını sağlamak için en iyi şansımdı. Mükemmellik maskesinin ardındaki gerçek yüzünü azıcık gördükten sonra biraz daha derine inmek istiyordum.

"O da endişe etmeni gerektirecek bir şey değil."

"Bu bir cevap sayılmaz."

Dante'nin evinden birkaç blok ilerideki binasına vardık.

"Sen benim hakkımdaki her şeyi biliyorsun ama ben senin

hakkında tek bir şey bile bilmiyorum,” diye ekledim. “Bu adil mi sence?”

“Hakkımda pek çok şey biliyorsun.” Christian kapı görevlisine başıyla selam verdiğinde adam onu selamlamak için şapkasını eğdi. “Nerede yaşadığımı, nerede çalıştığımı, sabahları kahvemi nasıl içtiğimi biliyorsun.”

“Böyle şeyleri basit bir Google araştırmasıyla herkes öğrenebilir. Benim istediğim...”

“Bırak artık, Stella.” Nezaketinin tek bir zerresi bile kalmamış, beni lime lime eden keskin bir bıçağa dönüşmüştü. “Konuşmak istemiyorum.”

Çenem gerildi.

“Peki.” Buz gibi cevabıma rağmen, hüsrân damarlarımda yakıcı ve kontrolsüz bir şekilde köpürüyordu.

Christian’la geçen sene tanışmıştım. Haftalardır birlikte yaşıyor ve sevgili rolü yapıyorduk. Yine de yüzeydeki şeyler hariç hakkında tek bir bilgim dahi yoktu.

Öte yandan o, hakkımda kimseyle paylaşmadığım şeyleri biliyordu. Sapığimla olan geçmişimi. Anksiyete bozukluğumu. Moda markası oluşturma hayalimi. Hayatımla ilgili, en yakın arkadaşlarımdan bile sakladığım o önemli detayları.

Ona güveniyordum ancak onun benim için aynı şekilde hissetmediği belliydi.

Hüsrânın altında daha acı bir his belirdi.

Kalp kırıklığı.

Christian, insanları var olmayan şeylere inandırmakta ustaydı.

Bu sadece bir gösteri. Gerçek değil.

Dairesine gelene kadar hiç konuşmadık. Kapıdan girdiğimizde gergin bir şekilde iyi geceler diledim ve ona cevap verme fırsatı bırakmadan misafir odasına geçtim.

Yatağa uzansam da gözüme bir türlü uyku girmedi. Soğuk ve karanlık sessizlik içimdeki hüsrânı yavaş yavaş silerken geriye yal-

nızca kalp kırıklığı kaldı, tavana bakarak yatağımda uzanmaya devam ettim.

Yıllardır hiçbir erkeğe hissetmediğim çekimi Christian'a hissediyordum. Dahası, ondan *hoşlanmaya* başlıyordum. Dairemdeki notu bulduğumda beni rahatlatması, gülüşleriyle midemdeki kelekleri uyandırması ve fotoğraf çekimindeki sarsılmaz inancıyla direncimi yavaş yavaş kırmıştı. Reddedilmenin acısını hissedene kadar kendimi ona nasıl açtığımı fark etmemiştim.

Reddedilmek, derimi yakan asit gibiydi ve hepsi benim suçumdu. Gardımı asla düşürmemeliydim.

İlişkilerden kaçsam da aslında kalbimin derinliklerinde bir romantik yatıyordu. Christian'ın, sakladığım diğer şeylerin ardından bu yanımi da açığa çıkarmasından, beni paramparça etmesinden çok korkuyordum.

O çok tehlikeliydi. Sadece düşmanları için değil, ona yakın olan kişiler için de.

Kendimi korumanın tek yoluysa ondan olabildiğince uzak durmaktı.

BÖLÜM 22

Stella

BİR ADIM İLERİ, İKİ ADIM GERİ.

Christian'la ilişkimin özeti buydu.

İlerleme kaydettiğimizi sanmıştım ama Dante'nin evindeki yemekten sonra kalbimi kolaylıkla kırmasına bakılırsa öyle bir şey yoktu.

Kin tutan biri değildim fakat DC'ye döneli bir hafta olmasına rağmen kalbim hâlâ sızlıyordu.

Arkadaş olduğunu düşündüğün biriyle hislerinin karşılıklı olmadığının yüzüne çarpılması kadar kötü bir şey yoktu. Zaten ilişkilerdeki dengesizlik de beni her zaman geriordu.

Bırak artık, Stella. Konuşmak istemiyorum.

Ondan en derin, en karanlık sırlarını anlatmasını istememiştim ki. Dante, Magda ve Vivian meselelerini biliyorsa bunlar o kadar da büyük bir şey olmamalıydı, değil mi?

Tamam, Christian'la geçmişim o kadar uzun değildi ama yine de...

Kasiyersiz kasaya geçip kartımı okuyucudan gerekenden daha sert bir şekilde geçirdim.

O sabah Maura'yı ziyaret etmiş, eve dönerken de *smoothie*'lerine eklediğim buğday çimi tozu için markete uğramıştım.

Sinirlerim bozukken alışveriş yapmak çok yanlış bir karardı.

Başta sadece buğday çimi tozu için gelmiş olmama rağmen şu anda torbamda iki paket patlamış mısır, bir kutu dondurma, dev boy çikolata ve altılı paket yoğurt vardı.

İçerideki klima son ayarda çalışıyordu. Ancak dışarı çıkmak için kapılara yöneldiğim sırada tenimi çok daha derin, daha ürkütücü bir ürperti kapladı.

Kollarımdaki ve ensemdeki tüyler diken diken olmuştu.

Telefonumu sıkı sıkı tutarak çevremi tararken kanım kulaklarımda kükrüyor, diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Şüpheli bir şey görememiş olsam da havadaki uğursuzluk öyle yoğundu ki boğazımın gerilerine yapıştığını hissedebiliyordum.

Zihnimde kısık bir ses şakıdı. *Biri seni izliyor.*

Ve bu kişi, varlığıyla her zaman güvende hissettiren Brock değildi.

Omurgama bir ürperti yayıldı.

Evime girdiğinden beri sapıktan bir ses çıkmamış ya da Christian benimle yeni bir gelişme paylaşmamıştı. Ben de bir şey sormamıştım, bir yanımda bu konuda hiçbir şey öğrenmek istemiyordu.

Gözden uzak olan gönülden de uzak olur denirdi ama bu doğru değildi sanki.

O sapık her kimse hâlâ etrafımdaydı ve saldırmak için muhtemelen fırsat kolluyordu.

Taşındığımı sosyal medyada duyurmamıştım ama hâlâ aynı binada yaşıyordum. Eğer benim daireme girebildiyse...

Kes şunu. Christian'ın evine kimse giremez.

Toplum içinde bana bir şey yapmayacağı da neredeyse kesindi. Ayrıca Brock buralardaydı. Onu göremiyordum ama yakınımda olduğunu biliyordum.

Sorun yok. İyisin.

Bacaklarımı hareket etmeye zorlayıp Mirage'a olabildiğince hızlı dönmeye çalıştım.

Ürperti, öğlen güneşinin sıcaklığı altında buharlaşıp yok oldu. Christian'ın dairesine girip kapıyı arkamdan kilitlediğimde güpegündüz bir marketin ortasında küçük ve önemsiz bir sezgi yüzünden donakaldığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Sorun yok. İyisin.

Kolyemi parmağıma sarıp korkunun izleri geçene kadar yavaş, derin nefesler alarak ciğerlerimi havayla doldurdum.

Evet, sapığım dışarılarda bir yerlerdeydi ama bana ulaşamazdı.

Şu anda Christian'a kızgın olsam da beni koruyacağına olan inancım tamdı.

Sapığı yakın zamanda bulacaktı. O zaman bu konu sonlanacak, ben de normal yaşantıma geri dönecektim.

Böyle olacağına emindim.

*

Günlerdir Christian'dan başarıyla uzak duruyordum. Gerçi bu akşam eve erkenden, henüz batmamış olan güneşin altın pırıltıları dairenin açık gri zeminine düştüğü sırada döndüğü için ondan daha fazla kaçmam mümkün olmadı.

Washington Weekly'nin yaşam tarzı köşe yazarı Julian'la röportaj öncesi görüşmemi yeni bitirmiştım. Benimle ve Delamonte marka elçiliğimle ilgili geniş kapsamlı bir yazı yazacaktı, bu yüzden de son yarım saati konuşacağımız konuları ve lojistiği tartışarak geçirmiştik.

Christian'ın geldiğini anlamak için onu görmeme gerek yoktu. Çünkü onu *hissedi*yordum. Adım attığı her yeri tüketiyordu.

Bakma, bakma...

Baktım.

Yanılmamıştım, o buradaydı. Odada ilerlerken tahtına doğru yürüyen bir kral gibi görünüyordu.

Geniş omuzlar. Keskin elmacıkkemikleri. Pahalı takım elbise.

“İşten mi kaytarıyorsun?” Doğrulup çizim defterimi kolumun altına aldım. Christian’ın bulunduğu yerde oturmak istemiyordum çünkü bana olduğumdan daha dezavantajlı hissettiriyordu. “Çalışma saatleri içindeyiz.”

New York’tan beri onunla ilk defa konuşuyordum ve itiraf etmeliydim ki bu durum beni fena çarpmıştı.

Christian adımlarını yavaşlatarak önümde durdu. “Kutlamak istersin diye düşündüm.”

Kaşlarımı çattım. “Neyi?”

“Bir milyon takipçiye ulaştın, Stella.” Beni izlerken yüzü ifadesizdi ama gözlerinin derinliklerinde bir gülümseme oynayıyordu. “Bir saat kadar önce.”

Bir milyon takipçi.

Bu dönüm noktasına bu kadar erken varmış olmam *mümkün değildi*. Dün gece kontrol ettiğimde hatırladığım kadarıyla... 996B’deydim.

Aman Tanrım.

Christian’la “çıkmaya” başladığımdan beri büyüme hızımın katlanmasına bakılırsa bir gecede dört bin yeni takipçinin gelmiş olması aslında mümkündü.

“Bana inanmıyorsan kendin bak.” Aklımı mı okumuştun?

Gözlerimi onunkilerden ayırıp telefonumu çıkardım. Profilime girip sayfanın tepesindeki sayıya odaklanırken elim hafifçe titriyordu.

IM.

Bir milyon takipçi.

Aman. TANRIM.

İçim coşkuyla doldu ve başım dönmeye başladı.

Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ama bu noktaya *gerçekten* varmış olmam inanılmazdı.

Başardım!

Yüzümü bir sırtış kaplarken, en sevdiği pop yıldızının konserine

gitmiş on iki yaşındaki bir kız gibi hoplayıp zıplayarak çılgılık atmak için kendimi zor tuttum.

Bir milyon takipçi, hesabımı açtığım andan beri hedefimdi. *Tek* amacım olmasa da en büyüklerinden biriydi. Benim için altın biletti. Başarılı olduğumun, bu yola girmekle hata etmediğimin, insanların *beni* ve içeriklerimi sevdiğinin ispatıydı.

Çeşitli içerikler üretip binlerce gönderi paylaştığım uzun yılların ardından sonunda istediğimi elde etmiştim.

Profilime bakmaya devam ederken gökyüzünün aralanmasını, meleklerin şarkı söylemesini ve tebrik konfetilerinin üzerime yağmasını bekledim.

En azından Instagram tanrıları görünüp böyle bir başarıya ulaştığım için elime altın bir yıldız tutuşturabilirlerdi.

Ama *hiçbir şey* olmadı.

Bir milyon takipçili hesaplar kulübüne katılmaya hak kazanmanın getirdiği coşku hâlâ içimdeydi ancak... bundan *daha fazlasını* bekliyordum doğrusu.

Hesabım için harcadığım onca emek ve çabayı geçerli kılacak, gerçekten de bir şeyler başardığımı anlamamı sağlayacak bir *his* mesela.

Fakat Brady'den gelen emoji dolu, heyecanlı mesaj ve yoğun bir DM kutusu dışında hâlâ aynı kişiydim. Bir saat önceki endişelere ve güvensizliklere sahip olan Stella'ydım.

Bir tür kasvet, coşkumun üzerine bir kara bulut gibi çökerken yavaşça dünyaya geri döndüm.

Hedefe ulaşip tatminsizlik hissetmeye devam etmek, hiç ulaşmamaktan daha kötüydü.

Bir milyon takipçim vardı ama kendimi bomboş hissediyordum.

Telefonumu cebime geri koyarken hayal kırıklığımı saklamaya çalıştım.

"Takipçi sayımı bu kadar yakından izlediğini bilmiyordum," dedim Christian'a.

Yemi yutmadı. Bunun yerine cebine uzanıp kırmızı-altın rengi bir kutu çıkardı.

“Senin için,” diye açıkladı. “Tebrik hediyesi.”

Merak ve tereddüt zihnimde bir savaşa girmişti.

Almalı mıydım? Aramızdaki şey bir iş anlaşmasıyken ondan hediye kabul etmek doğru gelmiyordu ama bana ne almış olabilirdi ki? Markaya ve kutunun büyüklüğüne bakılırsa takı olmalıydı.

Sonunda merak galip geldi.

Kutuyu alıp yüzüme bir şeyler patlar mı diye düşünerek yavaşça açtım ve siyah kadifenin üzerinde yatan şeyi gördüğümde nefes alamaz hale geldim.

Vay canına.

Bu bir kol saatiydi. Hayatımda gördüğüm en büyüleyici, en gösterişli saat. Parlak camının kenarlarında elmas ve zümrütlerle işlenmiş narin kelebekler vardı ve platin kordonunu minik elmaslar süslüyordu.

“Sınırlı sayıda üretilen bir parça. Henüz piyasaya sürülmedi,” dedi Christian. Marketten plastik bir oyuncak almış gibi rahat bir tavırla konuşuyordu. “Dünyada sadece beş tane var. Biri artık sana ait.”

Parmaklarımı değerli taşların üzerinde gezdirdim. Bu saat bir servet değerinde olmalıydı.

“Nasıl aldın peki?” Sorum bir fısıltıdan ibaretti.

Gerçi cevabını söylemese de biliyordum.

Christian Harper bir şeyi isterse onu mutlaka alırdı.

“Kendime göre yöntemlerim var.”

Avuçlarımda göz alıcı bir mücevher parçası tutmaktan kaynaklanan serotonin patlaması yerini ihtiyata bırakmıştı.

Bugünlerde mutluluğum hiçbir zaman uzun ömürlü olamıyordu.

Parmaklarımı saatin üzerine kapatıp taşların tenime batmasını hissettim. “Bunu bana neden veriyorsun?”

“Az önce söyledim, tebrik hediyesi.”

“Bir milyon takipçiye daha bir saat önce ulaştığımı söyledin. Bu süre içinde saati satın alıp eve gelebildiğini mi söylüyorsun?”

Zarif bir omuz silkmeye karşılık verdi. “İyi bağlantılarım var.”

Karşımdaki kişiye hemen güvenmek varsayılan ayarımdı ama yalanının acı tadını hissedebiliyordum.

Elmaslar avucuma iyice batınca elimi gevşettim.

“Bu çok güzel bir saat ve düşünceni takdir ediyorum ancak hediye kabul edemem.” Saati ona geri uzattım.

Keşke kabul edebilseydim. Fakat artık sahip olamayacağım şeyleri arzulamayı bırakmam gerekiyordu.

Sevgi. İlgi. Değerlilik. Benim diyebileceğim türden derin ve koşulsuz bir duygu.

Büyük resme bakıldığında bir saat hiçbir şeydi. Çok güzeldi, evet. Ama hiçbir anlamı olmayan bir şeyi istemekten nefret ediyordum. Ayrıca bu sadece bir aksesuardı. İstenildiğinde gidip satın alınabilecek bir şeydi.

Bir de parayla satın alınamayacak şeyler vardı. İstedğim diğer şeyler.

Christian’ın yüz ifadesi, eve girdiğinden beri ilk kez dalgalandı. “Saati sana verdim. Artık senindir.”

“Ben de geri veriyorum. Çünkü bu çok fazla,” dedim kararlı bir şekilde. “Bu *elmas* bir saat, Christian. On binlerce dolar ediyordur.”

“Doksan iki bin altı yüz dolar.”

Hem söylediği miktar hem de soğuk sesi irkilmeme sebep oldu.

“Sadece biraz para. Bende bundan fazlasıyla var.” Kaşları derin bir V şeklini almıştı. “Beğeneceğini düşünmüştüm. Yeni bir saate ihtiyacın olduğunu söylüyordun.”

Evet, bunu *söylemiştim*. Ama haftalar önce sadece laf arasında geçmişti.

Christian’ın bunu hatırladığına inanamıyordum.

“Bunu takarsam evden çıkar çıkmaz soyulurum. Takmasam bile...” Baskı altındaki ciğerlerime derin bir nefes çektim.

Oksijen, içimdeki alevleri körükledi ve çekingenliğim yanıp kül olurken günlerdir hissettiğim hüsrana sözlerime yansıdı.

“Konu sadece bu saat değil, her şey. Anlaşmamız, korumam, burada kira vermeden yaşamam, özel jetinle New York’a gitmem. Senin metresinmişim gibi hissediyorum, tek fark seks yapmamamız. Erkek arkadaşım değilsin, arkadaş olduğumuzdan bile emin değilim. Yani söyle bana, bunu *neden* yapıyorsun? Takipçi sayımı kutlamak istediğini ya da biri evime girdiği için suçlu hissettiğini söyleme sakın. İyimser biri olabilirim ama aptal değilim.”

Karşımdaki başka biri olsaydı beni tuhaf bir seks anlaşmasına çekmeye çalıştığını düşünürdüm. Fakat Christian çok zengin ve yakışıklıydı, kimseyi kandırarak bir şeye çekmek zorunda değildi. Zaten o istemeden bile insanlar kapısında sıra oluyordu.

Peki neredeyse hiç tanımadığı halde bana neden özel bir muamele gösteriyordu?

Tık. Tık. Tık.

Saniyeler geçerken duvardaki saatin sağır edici sesi, Christian’ın çenesinde seğiren kasla uyumlu bir şekilde çınılıyordu.

Odaya sessizlik hâkimdi.

Christian sırlarla dolup taşan ve usta bir hırsızın bile açamayacağı bir kilitle kapanmış olan bir sandıktı. Etrafına dalgalar halinde yaydığı tehlike, çok geç olmadan kaçıp kurtulmam için bana haykırıyordu.

Yine de pervasız bir aptal gibi yola devam ettim.

“Cevap vermeni beklemiyorum. Zaten hiç cevap vermiyorsun. Ancak sapık meselesindeki yardımların için ne kadar minnettar olsam da daha fazlasını kabul edemem.”

Saati biraz daha ileri uzattım. Christian’ın elleri hâlâ iki yanında duruyordu ama bakışlarının ağırlığını tenimde hissedebiliyordum.

“Bir sözleşme imzalasak da sınırlar buraya geldiğimden beri iyice bulanıklaştı. Artık anlaşmanın orijinal şartlarına geri dönmeliyiz. Karşılıklı yarar amacıyla, sadece görünürde birlikteyiz ve peşimde-

ki sapıĝı bulup hapse tıkana kadar ev arkadaşıyız. *Hepsi* bu kadar. Ne daha eksik ne daha fazla.”

Sözcükler, yanlış yola sapmış kalbimle onun arasında örmeye çalıştığım duvara eklenen tuğlalar gibi üst üste dizilmişti.

Tık. Tık. Tık.

Acı verici derecede yavaş ve sessiz ilerleyen saniyeleri bölen tek şey pürüzlü nefesimdi.

Christian eve geldiğinden beri ayaklarım oldukları yerden bir santim bile ileri gitmemişti ama göğsüm Everest Dağı’na tırmanmışım gibi hızla inip kalkıyordu.

“Ne daha eksik ne daha fazla.” Söylediklerimi yavaş yavaş tekrar ettiğinde içimden bir huzursuzluk ürpertisi geçti.

Boğazım sıkışmıştı ve yeterli nefes alamıyordum. Etrafımızdaki her şeyi aralıksız, tehlikeli bir uğultu sarmıştı. Fırtına öncesi sessizlik gibiydi.

Christian bana doğru bir adım attı. İçgüdüsel olarak gerilediğimde kalçam kanepenin minderlerine çarptı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kesin bir şekilde zarar görmüştü.

“*Hepsi* bu kadar. Öyle mi, Stella? Biz *karşılıklı yarar* amacıyla görüşen ev arkadaşlarından mı ibaretiz?” Sesi kadife yumuşaklığındaydı ama gözleri yeni bilenmiş bir bıçağın keskin kenarı gibi parlıyordu.

Avuçlarını kanepede iki yanıma bastırıp beni kafese aldı.

Ona dokunmayayım diye ezilip büzülmemek için tüm irade-mi kullanmam gerekti. Tek bir bakışıyla alev alabilirdim. Bundan emindim.

Ne olursa olsun saklanarak onu tatmin etmeyi reddediyordum, bu yüzden çenemi yukarı kaldırdım ve vücudumu onunkinden ayıran birkaç santimlik mesafeyi düşünmemeye çalıştım.

“Bundan ibaret olmamız gerekiyor, evet.”

“Ne olmamız gerektiğini sormadım. Ne olduğumuzu sordum.”

“Sen benim sorularıma cevap veriyor musun ki?” dedim asice. “Ben neden seninkileri cevaplayayım?”

Uğultu artarak kıyıya vuran gelgitler gibi üzerimizi sardı. Christian’ın gözleri kararıyordu. Gözbebekleri, irislerinin altın rengini neredeyse yok etmişti.

“Sorular...” Gaddar gülümsemesi damarlarımı dondururken ona bir şeyler sorduğum için aniden pişmanlık duydum. “*Nedenlerimi* mi öğrenmek istiyorsun, Stella? Sana o saati neden hediye ettiğimi, on yıldan uzun süredir tek başıma yaşadığım ve hayatımın sonuna dek de öyle devam etmeyi planladığım evime, *sığınağıma* taşınmanı neden istediğimi mi bilmek istiyorsun?”

Kelimeleri kanımı adrenalinle dolduruyordu. Boğulacağımı sandım. Onda boğulacaktım. Bizi çektiğim bu vahşi girdapta boğulacaktım.

“Çünkü New York’tan beri gözlerime bakmıyorsun. Çünkü kahretsin ki nerede ya da kiminle olursam olayım seni düşünmekten vazgeçemiyorum. Çünkü üzgün ya da incinmiş hissettiğini düşündüğümde bu şehri yerle bir etmek istiyorum.” Sesini yumuşak, neredeyse umutsuz bir hırçınlık kaplamıştı. “Hayatım boyunca kimseyi bu kadar çok istemedim ve böyle hisler için kendimden hiç bu kadar çok nefret etmedim.”

Girdap beni daha derinlere çekip binlerce farklı duygunun oluşturduğu dalgalara daldırdı. Kelimelerim göğsümdeki karmakarışık ağa takılmıştı, dışarıya çıkamıyorlardı.

Christian’ın çarpıcı yüzünde acı bir gülümseme belirdi. “İşte lanet nedenlerim bunlar.”

Bunu söyledikten sonra arkasında soğuk bir esinti bırakarak çekip gitti.

Kapı gürültüyle kapandığında kanepedeki bedenimi gevşettim. Saat parmaklarımdan aşağıya sarkıyordu ve bildiğim dünyanın kahlıntıları ayaklarımın dibine yığılmıştı.

BÖLÜM 23

Christian

CUMA AKŞAMLARI VALHALLA'DA EĞLENCE TAVAN yapardı ama ben kumarhanedeki yüksek bahisli poker oyununa katılmak ya da gece kulübüne dönüştürülmüş bodrum katına gitmek yerine barda altıncı içkimi mideye indirmekle meşguldüm.

Yanımdaki esmer kadın gevezeliğe devam ederken kanım viski, öfke ve kendime olan nefretimle kaynıyordu.

Stella'yı dairede yalnız bıraktığımdan beri içiyordum, aradan üç saat geçmesine rağmen damarlarımı kaplayan kapkara buzlar hâlâ erimemişti. Etrafımı saran güzel kadınlar da kafamı dağıtmama yardımcı olamıyordu.

Aslında hepsi kendi alanlarında başarılı kadınlardı. Biri bir kozmetik kraliçesi, diğeri bir şeker fabrikasının vârisi, bir diğeri ise birlikte geldiği medya patronunu ekme konusunda pek de endişeli görünmeyen bir süper modeldi.

“Yakınlarda bir otelde kalıyorum.” Süper model bana doğru eğilince gırtlaktan gelen kısık sesi içerideki gürültünün arasında kulağıma doldu. “Bana katılmak ister misin?”

Başparmağımı bardağımın kenarında gezdirirken sessizce onu inceledim.

Bakışlarımın altında teni soluk bir kırmızıya dönüştü.

Bir yanım teklifini kabul edip sinirimi seksle bastırmayı cazip bulmuştu. Onunla flörtleşmeye başladığımda da aslında planım buydu.

Ama sorun tam olarak burada başlıyordu. Ne bir süper model ne de ateşli bir seks, hiçbiri Stella'yı kahrolası bir saniye boyunca bile aklımdan uzaklaştıramazdı.

Hiddet, damarlarımda dolaşmaya başladı.

"İlgilenmiyorum." Cevabım normalden daha kaba çıkarken hiddetim iyice arttı.

Bir an önce buradan defolup gitmem gerekiyordu. Aşırı gergindim. Kalırsam pişman olacağım bir şey yapabilirdim.

Model bana cevap veremedi. Birlikte geldiği adam başka bir kulüp üyesiyle yaptığı sohbeti bitirdi ve kızın yanından ayrıldığını fark etti.

Yüzünü memnuniyetsizlik kaplarken buraya doğru ilerledi.

"Sasha, sana yanımda kalmanı söylemiştim." Kızın bileğini sahiplik taslayan bir tavırla kavrarken bana dik dik baktı.

Ben de sıkın bakışlarımı ona diktim.

Victor Black, yazıları ve haberleri çöpten ibaret olsa da çok okunan birkaç gazeteyle internet sitesinden oluşan bir medya imparatorluğunun CEO'suydu.

Ayrıca, Valhalla'nın en sinir bozucu üyelerinden biriydi.

Sasha, "Üzgünüm," diye cevap verdi ama pek de üzgün görünmüyordu.

"Harper." Adam bana pis bir sırtış gönderdi. "Cuma akşamını burada başkalarının partnerleriyle flört ederek geçirmek yerine kendi kız arkadaşınla geçirmen gerekmez mi?"

Stella'dan dolayı da olsa bahsettiğinde yüzümdeki gülümseme buz kesti.

Toplum içinde olmasaydık...

“Haklısın,” dedim barışçıl bir şekilde. “Sana partnerinle iyi eğlenceler.”

Haklı olduğunu söylediğimde Victor’ın sırtışı dalgalandı. Kal-kıp bahşış kavanozuna yüz dolar atmamı izlerken gözleri hafif bir panikle dolmuştu.

“Nereye...”

Sevimsiz konuşmasını daha fazla dinlemeden kulüpten çıktım ve kıymetli spor arabasına ulaşana kadar durmadım.

Valhalla, kulübün sınırları içine tabanca sokmamıza izin vermiyor olabilirdi ancak bu yanımda göze çarpmayan başka silahlar taşımadığım anlamına gelmiyordu.

İki dakika sonra cebimdeki cihazı gereken yere monte etmiş, aracıma binmiş ve evime doğru yola çıkmıştım.

Mirage’a vardığımda telefonumdan Victor’ın evinin dış kapısının kamera görüntülerini açtım. Beklediğim gibi benden sonra pek oyalanmadan kulüpten çıkmıştı, ben park ettikten on dakika sonra aracı evinin garaj yoluna girdi.

Sasha’yla birlikte arabadan inip eve doğru geçtiler.

Kapının arkalarından kapanmasını bekledikten sonra cihazı çalıştırdım.

Kamera kaydı sessizdi ama arabası alevlere teslim olurken çıkan gürültülü patlama sesini kafamın içinde duyabiliyordum.

Victor hızla dışarı koştuğunda kıymetli arabası çoktan yanmış ve kararmış bir metal yığınınına dönüşmüştü.

Gece boyunca ilk kez yüzümde gerçek bir gülümseme belirdi.

Böylesi çok daha iyi.

Telefonumu cebime koydum, ceketimi düzelttim ve aracımdan indim.

Victor bu işin arkasında kimin olduğunu muhtemelen tahmin edebilirdi ancak hiçbir bok yapamazdı. Arabayı kendisi *içindeyken* havaya uçurmadığıma şükretmeliydi.

Ne yazık ki Victor’la uğraşmanın getirdiği rahatlama kısa sürdü.

Daireme doğru attığım her adım, Stella'yla aramızda yaşananları hatırlatıyordu.

Aynı evde yaşıyorduk ama gün geçtikçe onun ellerimden kayıp gittiğini hissediyordum.

Erkek arkadaşım değilsin, arkadaş olduğumuzdan bile emin değilim.

Çenem kasıldı.

New York'tan sonra aramıza giren soğukluğun gitmesi için ona bir hediye vermeyi düşünmüştüm ama geri tepmişti.

Düşüncelerimi ondan uzaklaştırmak için Valhalla'ya gitmiştim ama bu da geri tepmişti.

Oradan istediğim her kadınla ayrılabilirdim ama bunun yerine beni istemeyen tek kadının beklediği eve dönmeyi seçmiştim.

Boğazımdan yakıcı bir kahkaha yükseldi.

Kader, lanet olası sürtüğün tekiydi.

*

Eve girerken kravatımı çözdüm. Kendime olan nefretim göğsümü yakmaya devam ediyordu.

Soğukkanlılığını kaybetmeme yeteneği sayesinde koca bir kariyer inşa etmiş bir adamdım fakat Stella saati bana geri vermeye çalıştığında kontrolü kaybetmiştim.

Hepsi bu kadar. Ne daha eksik ne daha fazla.

Bunu niye yapıyorsun?

Hayatım boyunca kimseyi bu kadar çok istemedim ve böyle hisler için kendimden hiç bu kadar çok nefret etmedim. İşte lanet nedenlerim bunlar.

Birkaç saat önceki konuşmamızın yankıları hâlâ devam ediyordu.

Doğrudan odama gitmeyi düşünsem de kanepenin üzerinden görünen kıvrık siyah saçları ve Stella'nın en sevdiği lavanta esanslı mumun kokusunu fark ettiğimde durdum. Mum kahve sehpasında,

boya kalemlerinin ve uzun çıplak bacakların yanında titreşerek yanıyordu.

Bakışlarımı pürüzsüz teniyle pamuklu şortunda gezdirip daha yukarılara kaydırduğımda ihtiyatla dolu yeşil gözleriyle karşılaştım.

“Yatmamışsın.” Alkol ve arzu yüzünden sesim çatallıydı.

Stella genelde bu saatlerde yatağında ya da en azından odasında olurdu. Bu kadar erken yattığına bir saniye olsun inanamasam da durum böyleydi.

Neden benden kaçtığını anlamıyordum. Ona *Magda* ve *Vivian*’ı anlatmayı reddettiğim için olamazdı. O konuşma cidden çok önemsizdi.

“Uyuyamayınca biraz çizim yapayım dedim.” Gözlerini eskiz defterine çevirdi. “Sen neredeydin?”

Rahat ses tonuna rağmen omuzlarının gerginliği açıkça ortadaydı.

Vücudumu saran buzun bir kısmı sonunda erimeye başlamıştı. Sıcaklık dalgaları damarlarıma yayılırken yüzüme karanlık bir gülümseme yerleşti.

“Neden soruyorsun?”

“Saatlerdir yoksun. Merak etmem gayet normal.”

Blöf yapmakta iyiydi ama böyle şeyleri tespit etmekte ondan çok daha iyiydim.

Odayı geçip hemen yanında durdum. Yansımalarımız camdan bize bakıyordu. Görüntü o kadar netti ki yüzünün tüm detaylarını; uzun ve gür kirpiklerini, kedilerinki gibi kenarları hafif kalkık olan yeşil gözlerini, narin çenesini ve elmacıkkemiklerinin zarif kıvrımını seçebiliyordum.

“İçmeye gittim.” Kaygısızca konuşuyor olsam da nabzım şiddetle atıyordu.

Saçlarını elime sarıp kafasını geriye yatırmak ve gözlerime bakmasını sağlamak istiyordum. O mükemmel tenini dişlerimle damgalamak, *sadece ev arkadaşı* olduğumuzu söyleyen dudaklarını derin bir öpücükle esir almak istiyordum.

Ellerimi yumruk yapıp açtım. *Henüz olmaz.*

Fevri davranarak tüm çabalarımı mahvedemezdim.

Stella tehlikeyi sezmiş olsa bile omuzlarındaki gerginlik dışında bunu dışarıya belli etmedi. Kalemî kâğıdın üzerinde duraksamadan kayıyor, uzun bir gece elbisesini detaylandırıyordu.

“Alkol kokusunu alabiliyorum.” Sakin cevabının altında bir gerginlik yatıyordu. “Viski... ve parfüm.”

“Kıskandın mı?” Alaycı sesim ipek gibi yumuşaktı.

“Kıskanmak için bir sebebim yok.” Çizmeye devam etti fakat hareketleri artık daha hızlı, daha öfkeliydi. “Sadece ev arkadaşıyız.”

“Bu bir cevap değil.” Yüzüne düşen bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdım. Kalem yavaşladı. “Gerçekten bilmek istediğin şeyi sor, Stella.”

Kırpikleri yanaklarına değiyordu. Kafasını kaldırdığında gözleri pencerenin yansımada benimle buluştu.

Kendisini istediği kadar soğuk göstermeye çalışabilirdi ama yumuşacık bir kalbi vardı ve hisleri hep çok barizdi.

O yeşim rengi derinliklerde farklı duyguların birbirine karışarak oluşturduğu helezonu görebiliyordum. Öfke, hüsrân, arzu ve çok daha karanlık, bilinmez bir şey.

Yüzeyin altındaki kırılğanlığını saklamaya ve umursamaz görünmeye çalışarak, “Kiminle birlikteydin?” diye sordu.

Ama umursuyordu. Ve çok küçük de olsa bu duygu belirtisi benim için bir kılıç darbesinden daha keskindi.

“Üç kadınla birlikteydim.”

Elimi omzuna götürdüm ve cevabım karşısında irkildiğinde onu yerinde kalmaya zorladım.

“Aynı bardaydık,” dedim. “İsteseydim içlerinden birini becerebilirdim. Aklıma gelen her pisliği, her ahlaksızlığı yapmalarını talep edebilirdim. Aletimi ağızlarına almalarını sağlayıp parmaklarımı saçlarının arasına daldırabilirdim...”

Stella dudaklarını birbirine bastırdı. Gurur, gözlerinde asi kıvılganlık

cımlar çakmasına neden olurken yüz hatları geriliyordu. Yine de dokunuşumun altında küçük bir titreme hissettim.

“Ama onlara dokunmadım. Bunu istemedim. Kahretsin, bunu azıcık bile istemedim.” Kafamı ona doğru eğdiğimde yakınlığı yüzünden göğsüm alev aldı. Her nefes onu yörüngeme biraz daha yaklaştırıyordu ama sadece bir saniyeliğine de olsa, bu ona *tamamıyla* sahip olabileceğim anlamına gelseydi uğruna her şeyi feda edebilirdim. “Belki de istemeliydim. Belki o zaman, nasıl hissettiğimi anlayabilirdin.” Nefesim yanağına çarparken avucumla omzunun kıvrımından koluna doğru bir yol çizdim. “Ben kıskanç bir adam değilim, Stella. Sahip oldukları şeyler ya da birlikte oldukları kişiler konusunda hiç kimseye imrenmem...” Parmaklarım bileğinde gezindi. “Ama senin tebessüm ettiğin herkesi kıskanıyorum.” Parmaklarına dokundum. “Duyamadığım her kahkahayı...” Elimini dizine götürüp uyluğuna doğru yavaş yavaş yukarı kaydardım. “Tenine değen her esintiyi ve dudaklarından dökülen her sesi kıskanıyorum. Bu. Beni. *Delirtiyor.*”

Şortunun kenarında durdum. Kalbim, sesimin sertliğine uyan ilkel bir ritimle atıyordu. Odanın havası ikimizi de tüketebilecek kadar güçlü olan kafeslenmemiş duygularla yoğunlaşmıştı.

Stella çizim yapmayı tamamen bırakmıştı. Kalem gevşek parmaklarının arasında sallanıyordu ve çılgınca bir ritim tutturan nabızı dışında vücudunun hiçbir yeri hareket etmiyordu.

Kalp atışları, damarlarımda son sürat akan kanın uğultusunu bastırıyordu. Beni kıyametime çağıran bir siren şarkısı kadar güzeldi ve cehenneme gideceğimi bilsem bile her an ona yenik düşebilirdim.

“Christian...”

Fısıldayarak adımı söylediğinde tüm kaslarım gerildi. Dudaklarından dökülen ses öyle tatlıydı ki, sanki yıkımdan çok kurtuluşun habercisiydi.

Adımı böyle söyleyen tek kişi oydu.

Parmaklarımı uyluğuna sardım. Sert tenim, yumuşacık cildine

bir anlık baskı uyguladı. Bir an sonra onu bırakıp geri çekildim ve bunun için kendimden nefret ettim.

“Odana git, Stella.” Verdiğim sert emir, anın saf mahremiyetini paramparça etmişti. “Ve kapını kilitle.”

Bir an için tereddüt edip titrek bir nefes verdi.

Ardından kâğıtlarını hışırdatarak topladı ve kaçarcasına odasına giderek beni sıcaklığından mahrum bıraktı.

Tuttuğum nefesimi serbest bırakmak için oda kapısının kapanmasını bekledim.

Kalbimin vuruşlarına eşlik eden sert adımlarla banyoma giderek kıyafetlerimi çıkardım ve suyu en soğuk derecede açtım.

Buz gibi su cildimi yumrukluyor ama içimde kükreyen ve geçtiği her yeri yakıp kül eden arzuyu dindirmeyi başaramıyordu. Gördüğüm tek şey yeşim gözler ve gür, siyah buklelerdi. Yeşil çiçeklerin hafif kokusu duşta hüküm sürüyordu. Tene değen sıcak ipek kadar somut ve bir o kadar da görünmez bir kokuydu.

Stella bilincimin derinliklerine öyle işlemişti ki kokusunu alabildiğim, hissedebildiğim tek şey oydu. Gözlerimi yumduğumda bile bir tek onu görüyordum.

Kasıklarındaki ihtiyaç artarak güçlü zonklamalara dönüştü.

Lanet olsun.

Kısık bir küfür savurup pes ederek elimi aletime götürdüm. Kaya gibi sertleşip şişmişti, ucundan gelen zevk suyuyla çoktan hazır. İhtiyacım olan rahatlamaya ulaşmaya çalışırken hareketlerim kaba, neredeyse öfke doluydu.

Onu öpebilirdim. Saçlarını elime dolayıp onu dudaklarımla damgalayabilir, aramızda yanan karanlık ateşin *sahte* olmadığını kanıtlayabilirdim.

Kendimi tutmamı sağlayan tek şey, soğuk mantığımla uzun zaman önce yok olan vicdanımın ufak kırıntılarından örülmüş incecik bir iplikti.

İkimizden birinin pes etmesi durumunda sadece kendimi değil, onu da cehenneme mahkûm edeceğimi gayet iyi biliyordum.

Ona kanlı ellerle dokunacak, sahtekâr dudaklarla öpecektim. Bir canavarla yatağa girecek ve bunun farkında bile olmayacaktı.

Bir yanımlı onu o kadar çok istiyordu ki hiçbir şeyi umursamıyordu. Diğer yanımsa onu bulamayacağım bir yere göndermek isteyecek kadar korumacıydı.

Hayatımdaki onunla ilgili her şey gibi bu da bir paradokstu.

Eğer o ip koparsa...

Gözlerimi yumdum. Tutuşum sıkılaştıkça nefeslerim hızlandı.

Stella şu anda altımda olabilirdi. Tırnaklarını tenimde dolaştırabilir, inleyerek adımlı söyleyebilirdi...

Orgazmın dalgaları omurgamın kökünde yavaş yavaş toplandı, sonra aniden kör ve sağır edici bir şiddetle patladı.

"Siktir!"

Tatmin anının gücü küfrümü bastırmıştı ancak çıktığım yüksekliklerden indiğimde geriye kalan tek şey soğuk su ve yukarıdan bana alay edencesine bakan parlak ışıktı.

Alnımı soğuk fayansa dayadım ve aldığım derin nefesleri saydım.

Bir. İki. Üç.

Stella'nın odası koridorun diğer ucundaydı. Ona kapısını kilitlemesini söylemiş olsam da basit bir kilidin koruma sağlamayacağını biliyordum.

Dört. Beş. Altı.

Kalp atışlarım yavaşlayıp normale dönene, kanımdaki viskiyle beynimdeki bulanıklık yok olana kadar saymaya devam ettim.

Harekete geçmek için doğru gece değildi.

Bu zamana kadar sabretmişim, biraz daha bekleyebilirdim.

Stella'nın benim olduğunu ilan etme vakti geldiğinde bunu olması gerektiği gibi yapacaktım. Ne onun kime ait olduğu... ne de benim kime ait olduğumla ilgili ikimizin de aklında en ufak bir şüphe kalacaktı.

BÖLÜM 24

Stella

CHRISTIAN'IN DÜN GECE GÖRÜŞTÜĞÜ KADINLARI *kıskanmamıştım*. Sadece saatlerce dönmediği için endişelenmiştim çünkü o benim erkek arkadaşımdı -yani sahte erkek arkadaşımdı- ve ona bir şey olsa benim başım da çok ağrırdı.

Hepsi bu kadardı.

Josh ya da Jules'un evlerinin kapısını açmasını beklerken tenime farkındalık dikenleri batıyordu.

Arkadaşlarım, gecikmiş de olsa eve taşınma partisi düzenlemek istemişlerdi. Rhys ve Bridget hem bizimle birlikte olmak hem de diplomatik bir etkinliğe katılmak üzere DC'ye geldikleri için Christian da kendini partiye davet ettirmişti. Rhys'i görmek istediğini ama farklı bir zamanda buluşmanın zor olduğunu söylemişti.

Christian'a karşı hissettiğim karmaşık duyguları çözene kadar ondan uzak durmayı planlıyordum ancak şu anda, itirafı ve uyarısı bozuk plak gibi kafamın içinde çalmaya devam ederken bütün günü onunla geçirmek zorundaydım.

Hayatım boyunca kimseyi bu kadar çok istemedim ve böyle hisler için kendimden hiç bu kadar çok nefret etmedim.

Odana git, Stella. Ve kapını kilitle.

O andan beri hayal gücüm son sürat çalışıyor, uyarısının ardından odama gitmeseydim... ya da bana söylediği gibi kapımı kilitlemeseydim neler olabileceğine dair türlü fanteziler üretiyordu.

Kaba eller. Viski tadında öpücükler. Karanlıkta atılan adımlar.

Gövdemi saran sıcaklık, aşağılara doğru kayıp bacaklarımın arasında birikmeye başladı.

Soluklarım hızlanırken ev hediyesi göğsüme daha sıkı bastırdım.

Doğal taşları, tarotu ve mistik olan her şeyi çok sevmeme rağmen sihrin gerçek olduğunu düşünmüyordum. En azından büyüler ve süpürgeler içeren türden olana inanmıyordum. Ama şu anda Christian'ın zihnime sızıp onunla ilgili bütün müstehcen ve çarpık fantezilerimi görebildiğinden emindim.

Bakışları yanağımda bir delik oluşturacak ve nisan ayının ılık havasını ısıtacak kadar sıcaktı. Güneş de onun yakıcılığına ilave yapıyor, cildimin açıkta kalan yerlerini tutuşturuyordu. Sessizlik boğazımı bir yumruk gibi sıkarken kalp atışlarım iyice hızlanmıştı.

Jules kapıyı açıp beni kurtarmasaydı her an bu merdivenlerde boğulup ölebilirdim.

“Stella! Christian! Sizi duyduğumu biliyordum!” diye bağırdı heyecanla. “Gelebilmenize çok sevindim!”

Christian gözlerini benden ayırdığında vücudumu saran gergin ipler çözülürdü. Aynı anda hem rahatlama hem de hayal kırıklığı hissederken omuzlarım gevşeyip kucağımdaki kutulu mum setine doğru çökmüştü.

“Partini hayatta kaçırmazdık.” Huzursuzluğumu sezmemesini umarak kutuyu kollarına bıraktım. Jules dedikodu kokusu alır almaz kemik peşine düşen bir köpeğe dönüşürdü. “Bu senin için. Yeni evin kutlu olsun.”

Arkadaşımın gözleri parladı. Hediyelere bayılırdı. Bir keresinde bana Noel Baba'nın gerçek olmamasına üzüldüğünü çünkü her sabah yeni bir hediyeyle uyanacağı anlamına gelecekse, ne kadar yaşlı olursa olsun onunla yatmayı kabul edeceğini söylemişti.

Tabii bunu konuşurken tatildeydi ve birkaç kadeh yumurta likörü devirmişti ama sarhoş ya da ayık olması fark etmezdi, Jules Ambrose'un zihni hep büyüleyici şekillerde çalışırdı.

"Teşekkür ederim! Buyurun, içeriye buyurun. Diğerleri oturma odasında." Hediyeği tek eliyle tutup diğer eliyle de kapıyı ardına kadar açtı. "Ayakkabılarınızı kapının yanında bırakıp öyle girin lütfen. *Benim* için önemli değil ama Josh bunu sorun ediyor." Gözlerini sahte bir bıkkınlıkla devirdi.

"Çünkü şehrin kirinin ve mikroplarının evimize girmesini istemiyorum, seni yabancı." Josh arkasından gelip onun yanağına bir öpücük kondurduktan sonra gamzeli gülümsemesini bize çevirdi. "Selam, mütevazı evimize hoş geldiniz." Kolunu dramatik bir şekilde savurarak iki katlı müstakil evlerini işaret etti.

Daha önce geldiğim için ahşap parkelere ve uyumsuz olsa da çok sevimli görünen dekorasyona aşinaydım. Jules'un tüylü pembe halıları, Josh'ın siyah deri koltuk takımına eşlik ediyor, dudak şekilli kırmızı kirlentler duvarlara asılmış iğrenç ötesi tabloların fazla göze batmasını önlüyordu.

Aslında Josh göze hitap eden bir adamdı fakat sanat zevki tartışılabilirdi.

"Güzel tablolar," dedi Christian.

"Teşekkürler." Diğer adamın yüzü aydınlandı. "Kendim seçtim."

"Belli oluyor."

Christian'a hızlı bir bakış attım ama yüz ifadesi belirsizdi.

"Ben yabancı falan *değilim*." Jules az önceki söze takılı kalmıştı. "Mikrop ve kirlere gelince, temizlik bunun için icat edilmiş."

"Hadi ya? Peki temizliği kim yapıyor?" diye sordu Josh. Hep birlikte oturma odasına doğru ilerliyorduk. İnce ama yapılı bedeni, antre dolabının açık kapısına gelişigüzel şekilde yaslanmış kayakların ve üzerinde neredeyse yere düşecek boş bir Crumble & Bake kutusu olan yan sehpanın etrafından kolaylıkla dolaşarak geçmişti.

Thayer Üniversite Hastanesi'nde acil servisi doktoru olan Josh,

dağınık siyah saçları, bronz teni ve keskin elmacıkkemikleriyle dizilerde doktor rolü oynayabilecek kadar yakışıklıydı.

“Ben yapıyorum,” dedi Jules ciddiyetle. “Vaktim olduğunda.”

“En son *vaktin olduğunda* tüm günü evde yüz bakımı yapmakla geçirdin.”

“Cildimin bakıma ihtiyacı var. Avukatlık stresli bir iş.” Arkadaşım saçlarını omzunun arkasına attı. “Hatırlatırım ki, sen de son boş vaktini Alex’e satrançta kıcını tekmeletmekle harcadın.”

Josh kaşlarını çattı. “Hiç de *kıcımı tekmeletmedim*. Sahayı kontrol ediyor, zayıflıklarını ölçüyordum.”

Jules onu teselli etmek ister gibi koluna vurdu. “Tabii bebeğim, tabii. Ama endişelenme, strateji konusunda berbat olsan da seni seviyorum.”

Laf dalaşları karşısında kahkaha atmamaya çalıştım. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Oturma odasına girdiğimizde diğer konukları deri koltuklarda otururken bulduk.

Bridget beni gördüğü anda ayağa fırlayıp kollarını boynuma doladı. “Stella! Seni görmek çok güzel!”

“Seni de öyle.” Onu sıkıca kucakladım. Dünyanın geri kalanı için bir kraliçe olabilirdi ama benim için her zaman üniversite günlerinde beraber sabahlayarak içki eşliğinde *The Bachelor* izlediğim ve yaşam felsefesi sohbetleri ettiğim kız olarak kalacaktı. “Kraliyet hayatı nasıl gidiyor? Birilerinin kellesini uçurdun mu?” diye takıldım.

Bridget abartılı bir iç geçirdi. “Ne yazık ki hayır. Ama bir ara içişleri bakanını giyotine gönderesim geldi. Rhys sayesinde bundan vazgeçtim.”

Uzun ve kaslı gövdesiyle, oturduğu koltuğu bir oyuncak bebek mobilyası gibi gösteren kocasına şakacı bir bakış attı.

“Tabii bugünlerde kimsenin giyotin kullanmadığı gerçeği de var.” Rhys’in savaşa sertleşmiş gözlerinin içi gülüyordu.

“İstesem geri getirebilirim. Ben bir kraliçeyim. Dileğim emir-

dir.” Kraliyet azametiyle kocasının yanına otururken yüzü muziplikle parlıyordu.

İriyarı adamın dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Tabii ki, prenses.” Bunun ardından duyamadığım bir şey mırıldandı, söylediği şey her neyse Bridget’ın yanaklarının keyifle kızarmasına sebep olmuştu.

Jules hülyalı bir iç çekişle Josh’ın kaburgalarına dirsek attı. “Sen niye bana prenses demiyorsun? Çok tatlı!”

Josh, “Çünkü bir prenses değilsin, asinin tekisin,” diye cevap verince sert bakışlarla ödüllendirildi. “Tam da sevdiğim gibi.” Jules’u göğsüne çekip dudaklarına dramatik bir öpücük kondurdu.

Jules onu gönülsüzce iterken bir kahkaha patlattı. “İyi kurtardın, Chen.”

Diğer çiftlerin tatlı atışmalarını tatsız bir suratla seyrederken kolunu korumacı bir şekilde omzuna atmış olan Alex’e yaslanarak oturan Ava’ya sarılmak için eğildim. Neşeli atmosfer sayesinde az önceki gerginliğim uçup gitmişti.

“Siz de sevginizi açık bir şekilde yaşamak isterseniz tam zamanı,” diye takıldım.

Ava güldü. “Doğru söyledin. Ama biz böyle iyiyiz.” Sesini abartılı bir fısıltıya çevirdi. “Alex’in açık sevgi gösterilerine alerjisi var.”

“Alerjim yok.” Alex, Jules’un kollarını sevgilisinin boynuna sarıp ifadesini yumuşatan bir şeyler söylemesini izlerken suratını ekşitti. “Sadece rahatsız oluyorum.”

“Alex’in performans kaygısı var,” dedi Josh. Gözlerini sevgilisinden ayırmamıştı. “Ama sorun değil, dostum. Böyle şeyler en iyilerin bile başına gelebilir. Belki problemini çözebilecek bir ilacın geliştirilmesine yatırım yapabilirsin. Öpüşmek için *Viagra* gibi bir şeye mesela.”

“Herhangi bir şeyin geliştirilmesine yatırım yapacaksam bu çeneni kapalı tutmanı sağlayacak bir ağızlık olur.”

Josh’ın yanağında haylaz bir gamze belirdi. “Alex Volkov bana bir Ar-Ge yatırımı mı yapacak? Onur duydum.”

Omuzları kahkahalarla sarsılan Jules yüzünü onun göğsüne gömdü.

Ava elini nişanlısının koluna koyarak, “Onları öldürme sakın,” diye uyardı. “Düğün bu kadar yaklaşmışken bir nedime ve sağdıç kaybedemeyiz.”

“Sağdıçlık çok abartılıyor.” Alex, Josh’a dik dik baktı. “İstesem yerine başka birini bulurum.”

“İstersen bunu bir dene. Ama ben senin en yakın arkadaşınım. Ayrıca kim benden daha iyi bekârlığa veda partisi düzenleyebilir? Aynen öyle, hiç kimse.” Josh sorusuna kendi kendine cevap vermişti. “Üstelik jumbo boy muz tekne ve özel yapım poker kartlarını çoktan sipariş edip depozitoyu ödedim. Kartların üstünde Ava’nın ve takım elbise giymiş bir robotun çizimi olacak.”

Alex güldüğümü görmesin diye kafamı çevirdim.

Ava dışında, onunla böyle uğraşıp hiç hasar almadan kurtulabilecek tek kişi Josh’tı.

Yani... sanırım.

Abisi oturma odasının ortasında nişanlısı tarafından boğularak öldürülmeden önce, “Christian, seni yeniden görmek ne güzel!” diye şakıdı Ava. “Geleceğini bilmiyordum.”

Christian’la sadece bir kez, Bridget’in düğününde karşılaşmışlardı ama bu arkadaşlarımla birilerini eski bir dostmuş gibi karşılaşmasına asla engel olmazdı.

“Stella’nın arkadaşlarıyla vakit geçirme şansını geri tepemedim,” dedi sahte erkek arkadaşım kolayca.

Elini belime koyduğunda neredeyse sıcaklığından kaçacaktım ama hemen sonra çıkıyormuş gibi görünmemiz gerektiğini hatırladım.

Gerçi arkadaşlarıma ilişkimin sahte olduğunu sevdikleri adamlara söyleyebileceklerini belirtmiştim, yani dile getirilmese de bu odadaki herkes her şeyden haberdardı.

Yine de role devam edip etmemekte kararsızdım.

Vücudum bir kez daha gerildi.

Christian tereddüdümü hissetmiş olmalıydı, çenesini sıkıp elini bir saniye daha belimde tuttuktan sonra geri çekti.

Rahatlama ve hayal kırıklığı, kalbimde hâkimiyet kurmak için savaşıırken odadaki altı çift göz Christian ve benim aramda gidip geliyordu. İlişkimizi nasıl göreceğinden emin olamayan tek kişi ben değildim; arkadaşlarımın yüzlerinde de kafa karışıklığı vardı.

Odaya kısa bir süre için tuhaf bir gölge düştü ama Jules ellerini çırparak gerginliği dağıttı.

“Herkes burada olduğuna göre, içip eğlenme vakti geldi demektir! Yeni *margarita* tarifimi denemeniz için sabırsızlanıyorum!”

Henüz öğlen olmasına rağmen kimse bunu sorgulamadı.

Birkaç kadeh ev yapımı *margarita* ve kâseler dolusu cipsin ardından kendimi Ava, Jules ve Bridget’la birlikte kanepede buldum. Christian, Alex, Josh ve Rhys karşımızdaki kanepede oturuyorlardı.

Parti başına iki kadeh alkol kuralımın dışına çıkmamıştım ama Josh bardakları doldururken cömert davrandığı için başım yarım düzine tekila *shot* atmışım gibi dönüyordu.

“Yakın zamanda kız kıza geziye çıkmalıyız.” Bridget kafasını koltuğa yaslayıp esnedi. “Eğlenceli bir yer olsun. Diplomatik gezilerden çok sıkıldım. Bir grup ihtiyar adamla el sıkışıp gülümsemek için millerce uçuyorum. Oysa aynı şeyi mecliste de yapabilirim, hem de *jet lag* derdi hiç *olmadan*.”

“Ah, aynen!” Jules yurtdışında çılgın bir hafta sonu geçirme düşüncesiyle neşelendi. “Ava, bekârlığa veda partin yaklaşıyor. Büyük bir şey yapalım, olur mu? Unutulmaz olsun. Ayrıca...”

“Güvenli ve yasal olsun,” dedi Ava ciddiyetle. “Yine kodese tıklamak istemiyorum.”

Bridget’in bekârlığa veda partisinde sapık herifin biri Ava’nın kalçasına dokunmaya çalışınca Jules’un attığı yumruk yüzünden gözaltına alınmıştık. Neyse ki o zamana kadar Bridget çoktan yanımızdan ayrıldığı için herhangi bir rezalet çıkmamıştı ama Eldorra’nın

soğuk nezarethanesi kötü bir anı olarak hafızalarımıza kazınmış durumdaydı.

“Yine mi?” Bridget kafasını kaldırdı. “Ne zaman hapse girdin ki sen?”

“Şey...” Ava’nın yanakları pembeleşti. “Lafın gelişi söyledim.”

Telaşlanmasını istemediğimiz için olanları Bridget’a hiç anlatmamıştık. Ayrıca Alex hemen kefaletle serbest bırakılmamızı sağlayıp olayı basından uzak tutmuştu, yani bir problem çıkmamıştı.

“Ama *yine* dedin.” Bridget’ın zarif hatları kuşkuyla karardı.

“Üniversitede saat kulesine izinsiz girip güvenlik tarafından yakalandığımız zamandan bahsediyor,” diye araya girdi Jules. “Her neyse, *tabii ki* parti güvenli ve yasal olacak. Hayatı kıyılarda yaşamayı seviyor olabilirim ama Alex tarafından öldürülmek istemem, teşekkürler.”

Josh’ın jumbo muz teknesinin otuz altı kullanım şeklini detaylarıyla anlatmasını acı dolu bir yüz ifadesiyle izleyen Alex’e doğru baktık.

Kanepenin diğer tarafında Rhys ve Christian sohbete dalmıştı. Sesleri duyulmayacak kadar kısıktı ama Christian bir şeyi eğlenceli bulmuş gibi görünürken Rhys’in kaşları çatılmış durumdaydı.

Böyle küçük bir alanda bu kadar çok muhteşem adamın bulunması yasadışı olmalıydı. Fakat hepsi kendi çaplarında çarpıcı olsa da benim bakışlarım karşı konulamaz şekilde, kapıya en yakın oturan ince yapılı adama kayıyordu.

Christian tam dikkatimi ona çevirdiğim anda dönüp bana baktı. Gözlerimiz buluştuğunda ilkel bir hissin neden olduğu elektrik akımı kanıma karıştı.

Zihnimi kaplayan bulanıklığın sebebi artık *margarita* değildi.

“Geziyi boş verin şimdi.” Jules’un sesiyle tekrar kızlara döndüm ama Christian’ın bakışlarının sıcak damgası hâlâ tenimdeydi. “O neydi öyle?”

“Ne neydi?” Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Dilimdeki çilek ve tekila tadının yerini baharat ve viski aroması aldı. Christian'ın tadının böyle olacağını hayal ediyordum. Sıcaklık ve günah. Saf ve filtresiz erkeklik.

“O.” Ela hançerlere benzeyen gözler zırhımı deldi, eski ev arkadaşım kafasını hafifçe Christian'ın bulunduğu yöne doğru eğmişti. “Cinsel gerilim o kadar yoğun ve somut ki onu bir bıçakla kesebilirim.”

“Cinsel gerilim falan yok.” Tabii merkezimdaki ağrı ve tenimdeki sızı sayılmazsa.

“Var. Ben bile hissedebiliyorum.” Ava ensesindeki saçlarını kaldırdı. “Burası biraz daha ısınırsa Alex'in açık sevgi gösterisiyle ilgili kuralını tekrar gözden geçirmesini istemek zorunda kalacağım.”

“Aynen.” Jules aniden ayağa kalkarak erkeklerin dikkatini çekti ve muz teknenin yirmi beşinci kullanım şeklini anlatmakta olan sevgilisinin sözünü kesti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Josh.

“Evet, bizim bir tuvalete gitmemiz lazım.” Bileğimi kavrayıp beni kanepeden kaldırarak evin arka taraflarına doğru çekti. Ava ve Bridget da hemen peşimizdeydi. “Biz yokken bütün cipsleri bitirmeyin!”

Josh'ın arkamızdan düşünceli bir şekilde, “Doktor olmama rağmen kızların neden tuvaleti aynı anda kullanmaları gerektiğini açıklayacak tıbbi bir neden bulamıyorum,” dediğini duydum.

“Çünkü geri zekâlısın,” dedi Alex.

Jules bizi misafir banyosuna çekip kapıyı kapattığında erkeklerin sesleri duyulmaz oldu.

“Neden FBI sorgusundaymışım gibi hissediyorum?” Tezgâha yaslanıp arkadaşlarıma temkinli gözlerle baktım.

“Çünkü öylesin.” Jules ellerini kalçasına yaslayıp avukat sesini takındı. “Şimdi, bize gerçeği söyle. Sen, Stella Alonso, Christian Harper'la cinsel birliktelik yaşadın mı?”

“Hayır.”

“Bunu istiyor musun peki?”

İki saniyelik tereddüt, dört bir yanımdan keskin nefeslerin yükselmesine neden oldu.

“Biliyordum!” Jules’un gözleri zaferle parladı. “Senin için aşırı mutluyum! *Nihayet* birini çekici buldun. Christian acayip seksi ve onunla aynı evde yaşıyorsun. Ateşli bir kaçamak için mükemmel fırsat!”

Bridget o kadar da heyecanlı değildi. “Bunun sahte bir ilişki olduğunu sanıyordum,” dedi nazikçe. “Ne değişti?”

“Jules’un da söylediği gibi, adam çok yakışıklı.” İçgüdüsel olarak doğal taş kolyemi tuttum. Bu ılık, berrak taşın zihnimi temizleyip odaklanmama yardımcı olması gerekiyordu ama düşüncelerim kafamda çamaşır makinesindeymiş gibi dönüyordu. “Ayrıca...” Bir an daha tereddüt ettikten sonra her şeyi anlatmaya başladım.

New York’u, Christian’ın sanattan tuhaf bir şekilde kaçışını, hediye aldığı saati ve beni istediğini itiraf etmesini anlattım.

Bitirdiğimde arkadaşlarımla bakışları çeşitli duygularla beni mermer tezgâha mıhlamıştı. Ava şok içindeydi, Bridget kaygılı görünüyordu, Jules ise keyiften dört köşeydi.

“Onunla tanıştığımız günden beri seni beğendiğini hissediyordum zaten,” dedi Jules bilge bir tavırla. “Kira kontratını imzalarken bakışları fenaydı. *Püfff!*” Eliyle kendini serinletti. “Dinle, çılgınlar gibi düzüşmek için partiden ayrılmak istersen hiç gücenmem. Yeni sezona girdik, bebeğim. Seks hayatındaki örümcek ağlarını temizleme vakti. Vajinan için bahar temizliği gibi olur.”

Söylediklerini gözümde canlandırınca yüzümü buruşturdum.

“Ben o kadar hızlı davranmazdım.” Bridget’in kaşları çatıktı. “Christian... Eh, onunla ilgili düşüncelerimi zaten biliyorsun. Fotoğraflarımızın basına sızdırılması meselesinde bize yardımcı olduğu için ona sonsuza dek minnettar kalacağım ancak ciddi ilişki istiyorsan çalacağın kapı onunki değil.”

“Ben de bu yüzden sevgili olmasını değil, düzüşmesini söyle-

dim,” dedi Jules. “Adamın yatakta tam bir canavar olduğundan emim. Öyle bir hava veriyor.”

Yanaklarım ısındı. “Başka erkeklerin cinsel hünerlerinden bahsettiğini duysa Josh ne derdi?”

“Yine de onlardan daha iyi olduğunu söylerdi. Ayrıca bu konuda haklı olurdu çünkü seks hayatımız mükemmel ötesi.” Jules, Ava’ya özür diler gibi baktı. “Üzgünüm.”

“Son kısmı duymamış gibi yapacağım.” Ava onların ilişkisini kabul ederken yanında seks hayatlarını asla konuşmamaları için şart koşmuştu. Cümlesini bitirdikten sonra endişe ve merakla ısınmış siyah gözlerini bana çevirdi. “Asıl soru şu, onunla *sadece* seks yapmak mı istiyorsun? Yoksa daha fazlasını mı arzuluyorsun?”

“Saçmalama,” dedi Jules. “Stel kimseyle çıkmak istemiyor, değil mi?”

Kolyem avucumun içinde alev aldı. Soruya cevap vermedim ama sessizliğim yeterli her şeyi anlatıyordu.

“Ah.” Jules’un gülümsemesi yavaşça solup yerini farkındalığa bıraktı. “Ah.”

Ah, verilecek doğru tepkiydi.

Christian’la çıkmak istiyor muydum emin değildim ama onu arzuladığımı biliyordum.

Aramızdaki karanlık kimyanın, ikimiz için de geri dönüşü olmayacak bir şekilde patlamasının an meselesi olduğunun farkındaydım.

BÖLÜM 25

Christian

"SEN NE YAPTIĞINI SANIYORSUN?"

"İçkimi yudumlayıp keyifli arkadaşlığının tadını çıkarıyorum." Kadehimi kaldırdım. "Seni tekrar görmek çok güzel, Larsen."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim."

Rhys geldiğimizden beri homurdanıyordu ki bu her zamanki tav-
rından pek de farklı değildi. Ancak kızlar oturma odasından çıktığı
anda hiddetini tüm gücüyle bana yöneltmişti.

"Kraliçe eşi olarak geçirdiğin bir yılın ardından geçmişimizi ve
dostluğumuzu unutmuşsun." Sesime özenle hayal kırıklığı kattım.
"Senin farklı olduğunu sanmıştım ama söylenenler doğruymuş.
Mutlak güç insanı cidden yozlaştırıyormuş."

Aramızdaki şeyden *dostluk* diye bahsetmiş olsam da Rhys'in ha-
yatımı kurtarması ve Bridget'la beraber olmak için şirketimden ay-
rılması arasındaki süreçte sahip olduğumuz karmaşık ilişkinin tam
olarak böyle adlandırılabilceğinden emin değildim. Seneler içinde
pek çok iniş çıkış, anlaşmazlık ve tartışma yaşamıştık. Birbirimiz
için hissettiklerimizin saygı ve şüphenin tuhaf bir karışımı olduğunu
söyleyebilirdik.

“Saçmalamayı kes, Harper.” Rhys’in bakışları sinirliydi. Klasik Larsen. Yüzünü böyle asmaya devam ederse o çatık kaşlarını düzeltmek için yakın zamanda plastik cerraha görünmesi gerekecekti. “Sana Stella’dan uzak durmanı söylemiştim. Aranızdaki şeyin sahte olması umurumda değil. Kız seninle yaşıyor ve aynı çatı altında olduğunuz sürece sana güvenemem.”

“Kızın aşk hayatı seni fazla endişelendiriyor gibi,” dedim ağır ağır. “Ortada Bridget’in bilmesi gereken bir şey var mı?”

Odayı sessiz bir tehlike kaplamıştı ancak arka tarafta huzursuzca kıpırdanan kraliyet korumaları dışında kimse bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu.

Alex sıkkın bir şekilde telefonunu karıştırırken Rhys’in diğer tarafında oturan Josh ise atışmamızı eğlenerek izliyordu.

“Ben Bridget için endişeleniyorum,” diye hırladı Rhys. “Stella onun en yakın arkadaşı. Onu kırarsan Bridget üzülecek. Bu benim de üzüleceğim anlamına geliyor.”

“Ah, anlıyorum.” İçkimi kadehin içinde çevirip düşünceli bir yudum içtim. “Duygularının bir başkasınıninkilere bu şekilde bağlı olması çok yorucu olmalı. Bu karşılıklı bir şey mi, yoksa tasmanın sadece bir ucu mu var?”

Josh alaycı bir kahkaha attı.

“Gülmeye devam et,” dedi Rhys ona bakmadan. “Sanki Stella’nın başına bir şey gelse Jules ve Ava sizin kışınızda tepinmeyecekmiş gibi.”

Josh’ın gülümsemesi kayboldu. Alex başını telefonundan kaldırdı o soğuk yeşil gözler geldiğimden beri ilk kez yüzüme dikildi.

Bugün yaptığımız zorunlu selamlaşma haricinde birbirimizi tanıdığımızı belli etmemiştik.

Arkadaşlığımızı kimseden sakladığımız yoktu ama *gerek olmadığı* için dünyaya ilan etmiyorduk. Aylık satranç maçlarımız ve iş için ara sıra etkileşimde bulunmak dışında zaten hiç görüşmüyorduk.

“Ben de endişeliyim elbette.” Josh yüz seksen derece dönüş yaparak sonraki sorusunu bana yöneltmişti. “Stella’yla ilgili niyetin ne?”

“Kendimi sana açıklamak zorunda değilim, seni tanımıyorum bile.”

Bu bir yalandı. Dante satın almadan önce *Magda* yanlışlıkla onun eline geçmişti, dolayısıyla ben de hakkındaki her şeyi öğrenmiştim. Aile geçmişini, tıp fakültesindeki notlarını, en sevdiği basketbol takımını ve kahvesini nasıl içtiğini bile biliyordum.

Josh Chen, geçmişte çok çapkınlıklar yapmış bir altın çocuktan ama artık *Magda* elinde olmadığı için kafayı takmamı gerektirecek biri değildi.

“Şu anda benim evimdesin. Ayrıca kız kardeşimin ve sevgilimin en yakın arkadaşlarından biriyle çıkıyorsun. Bu da kendini açıklamayı gerektiriyor,” dedi Josh. “İstemiyorsan gitmekte serbestsin.”

Bu lanet partiye katılma kararımdan pişmanlık duyarak iç çektim.

Stella gelmekte o kadar ısrarcı olmasaydı günümü daha işe yarar şeylerle geçirebilirdim. Sapığiyla ilgili araştırma yapmak, kütüphanemi yeniden düzenlemek ya da dün çözdüğüm çengel bulmacayı tamamlamak gibi.

Böylesine çekilmez bir sohbete dahil olmaktansa başka herhangi bir şey yapmayı yeğlerdim.

“Biliyor musun?” Rhys’in yüzünde düşünceli bir ifade vardı. “Bridget bana, Stella için yaptıklarından söz etti. Kirasını düşürmüş, sahte sevgililik anlaşmasını kabul etmiş, peşinde bir sapık olduğunu öğrenince ondan evine taşınmasını istemişsin.” Gözlerinde bilmiş pırıltılar belirdiğinde kafamda uyarı zilleri çalmaya başladı. “Kişisel alanına girilmesinden hoşlanmadığını sanıyordum. Stella’ya ayrıcalıklı davranmanın bir nedeni var mı?”

“Kendime göre nedenlerim var.” İçimde bir tedirginlik baş gösterse de kolumdaki bir iplik parçasını silkeleyerek sakin ve rahat görünmeye çalıştım.

Bana kafa tutmaktan korkmayan az sayıda kişiden biri olan ve Dante'den sonra beni herkesten iyi tanıyan bu adam tam bir baş belasıydı.

Rhy'in beni... *eğlenerek* incelediğini fark etmek, rahatsızlığımı bir kat daha arttırdı. Kahretsin, bu kadar komik olan neydi?

"Eminim öyledir." Kelimeleri uzatarak söylerken sesinde neredeyse gülecekmiş gibi hissettiren bir ton vardı. "Yoksa bazı duygulara mı kapıldın, Harper?"

"Evet, bu sorgu yüzünden rahatsızlığa kapıldım." Dişlerimi sık-tım, ardından kendimi toparlayıp gevşedim. "Hayatım ve zamanım-la ilgili ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Rhys'in sırtışı genişledi. "Konuyu saptırman haklı olduğumu ispatlıyor." Kısık sesli kıkırtısı, hoşnutsuzluğumu körüklüyordu. "Of, çok eğleniyorum. Bugünü göreceğimi hiç düşünmezdim."

Yanındaki Josh'ın parmakları telefonunun ekranında kaygı verici bir hızla kayıyordu.

Gözlerimi kıstım. "Jules'a mesaj mı yazıyorsun sen?"

"Tabii ki hayır. Ama merak ediyorsan kızlar bir süre daha banyoda olacaklardır." Telefonuna baktı. "Belki bir yarım saat daha."

Yüce İsa.

Dünyada milyarlarca kişi vardı ama Stella gidip *bu* insanlarla arkadaş olmayı seçmişti.

"Birine karşı duygu beslemek utanılacak bir şey değil." Alex'in soğuk ifadesi minik bir gülümsemeyle bölündü. "Zamanla alışırsın."

Dört yıl önce tanıştığım Alex Volkov böyle bir şeyi şaka yapmak için bile söylemezdi.

En akli başında insanların dahi aşk yüzünden aptala döndüğünün bir başka kanıtı da buydu işte. İnsanın, aşk tanrısı denen o piçi avlayıp kendi yayıyla boğmak istemesine sebep oluyordu.

İçimdeki rahatsızlık hissi büyüdü. "Sen hiç konuşma. En azından ben şirketimi arkamda bırakıp tek bir bakış kazanma umuduyla bir sene boyunca kızın birinin peşinden koşmadım."

“Ama sonuçta o kızı kaptım. Sen ise şu anda kanepede oturmuş, onun en iyi arkadaşlarının partnerleriyle tartışıyorsun,” dedi Alex sakince. “Stella’ya karşı hislerin olmasaydı bu kadar sinirlenmezdin.”

Josh bugünden önce birbirimize yalnızca beş kelime etmiş olmamıza rağmen sanki beni tanıyormuş gibi, “Aynen öyle,” diyerek konuşmaya katıldı.

Ona dondurucu bir tebessüm attım. “Yerinde olsam başkalarının işlerine karışmak yerine kendi satranç yeteneğimi geliştirmeye odaklanırdım, Josh. Ben daha önce Alex’i satrançta yendim. Sen hiç yendin mi?”

Josh’ın gülümsemesi soldu. “Ne demek Alex’i satrançta yendin? Siz ne zaman satranç oynadınız ki?” Kafasını hızla Alex’e çevirdi. “*Başka biriyle satranç mı oynuyorsun?*”

Alex kısa bir anlığına gözlerini yumup açtı ve buz gibi zehir akıtan bakışlarını bana çevirdi.

Tebessümüm büyüdü. “Her ay düzenli olarak satranç oynamak için buluşuyoruz.” Kadehimdeki içkiyi döndürdüm. “Sana söylemedi mi?”

Josh yaralanmış gibiydi. “Bir *en yakın arkadaşın* daha mı var? Hem de *gizli*? Ama... en yakın arkadaşın *benim!* Bekârlığa veda partin için muz tekne bile satın aldım!”

“Ben muz tekne falan istemiyorum. Ayrıca, Christian en yakın arkadaşım değil.” Alex’in bakışları daha da sertleşti.

Omuz silktim. Anlatmak istediğim açıktı. *Ne yapabilirsin ki? C'est la vie.*”

Alex’in bu kadar antisosyal olması ve en yakın arkadaşının, sırf o başka biriyle zaman geçirdiği için böyle kafayı yemesi benim suçum değildi.

“Buna inanamıyorum. Düzenli satranç maçları, ha?” Josh öfkeyle homurdanıyordu. “Benimle son çıkan *Marvel* filmini izlememenin nedeni *bu* muydu? O filmi aylardır bekliyordum oysa!”

Rhys hâlâ gülmekle meşgul olduğu için birkaç adım ötesinde ge-

lişen dramatik sahneye dikkat etmiyordu.

“Bridget’a anlatmak için sabırsızlanıyorum. Buna *bayılacak*.”

İyi ruh halimin süresi dolmuştu. “Ona hiçbir bok söylemeyeceksin.”

“Tabii, tabii söylemem.” İri gövdesi kahkahalarla sarsılıyordu.

Dişlerim sinirden birbirine kenetlendi.

Beceriksizlik ve Sevgililer Günü dışında nefret ettiğim bir şey varsa, o da insanların özel hayatıma burnunu sokmasıydı.

Bir zamanlar Alex ve Rhys de bu fikrime katılırdı. Şimdiyse diğer yarılarının kuklaları haline gelmişlerdi ve bir zerre özsaygıları dahi kalmamıştı. Alex espri yapmaya başlamış, Rhys ise paparaziler ve kesilecek kurdelelerle dolu bir hayatı kabullenmişti.

Bu mide bulandırıcıydı.

Ama biz onlardan tamamen farklıydık.

Stella’ya âşık değildim ancak onu aşk denen zayıf, klişe konseptte toz yutturacak bir şiddetle istiyordum. Bizim ilişkimizde gökkuşakları ve tek boynuzlu atlar yoktu, yalnızca karanlık ve hırçın bir arzu vardı.

Sıcak haziran akşamları. Gizli gülümsemeler. Turkuvaz.

Çok uzun zamandır bekliyordum.

Onu eninde sonunda yakalayacaktım. Ve yakaladığımda, onu asla bırakmayacaktım.

BÖLÜM 26

Stella

KOLEKSİYONUMUN İLK PARÇASINI, JOSH VE JULES'UN ev kutlama partisinden dört gün sonra tamamladım.

Dökümlü ipek elbisenin altın rengi, arkasına astığım kapının koyu ahşabıyla kontrast oluşturuyordu.

Mükemmel olmamıştı ve kumaşa çok para harcamıştım, yani üretimi çoğaltmak istiyorsam daha uygun bir toptan satış yeri bulmam gerekiyordu ama yine de *başarmıştım*. Hayallerimin yalnızca hayalden ibaret olmadığıнын, onları gerçeğe dönüştürme yolunda ilk sağlam adımları attığımın somut kanıtı olarak tam karşımda duruyordu.

Kusurları olsa bile tamamlanmış bir ürün, hiç hayata geçirilmemiş bir taslaktan daha iyiydi.

Üstelik bu benim kendi kalıbım, kendi tasarımımdı. Bir kere sinde Noel tatilinde *Simplicity* kılavuzundan aldığım kalıpla elbise dikmişim ama bu seferki tamamen bana aitti.

Planlamaya çok kafa yormak, ertelemenin bir şeklidir. Elimi elbisenin gövde kısmında dolaştırırken Lilah'nın buluşmamızda

söylediği sözler zihnimde yankılanıyordu. Pürüzsüz kumaşı parmak uçlarımda hissetmek kanıma hızla yayılan bir heyecan yaratmıştı. *Marka oluşturmak istiyorsan elinde bir ürün olmalı. Diğer şeyler için endişelenmeyi, güzel bir ürün ortaya çıkardıktan sonraya bırak*

“Diğer şeyler” arasında, yapılacaklar listeme her baktığımda bunalmana neden olan fiyatlandırma, tedarik, perakende alıcılara ulaşma gibi binlerce ayrıntı bulunuyordu. Ama artık elimde bir ürün ve plan vardı.

Gerisinin kolayca akacağına düşünüyordum.

Boğazım tuhaf bir duyguyla düğümlendi. Bana öyle yabancı bir histi ki, ne olduğunu anlamam neredeyse bir dakika sürdü. Gurur.

Bir milyon takipçiye ulaştığımda ya da ertesi sabah markalardan gelen işbirliği teklifleriyle uyandığımda böyle hissetmemiştim. Ancak şimdi oluşturması bir ömür, dikmesi ise bir gün süren elbiseme bakarken gururun sıcak dalgaları göğsümü sarmıştı.

Hayatım boyunca hep başkaları için bir şeyler yapmışım. Blog gönderilerim okuyucular içindi. Fotoğraflarımı takipçilerim için çekiyordum. Yüksek notları hep ailem için almışım. *DC Style*’da çalışırken bütün fikirlerimi dergi için üretmişim.

Uzun zamandır ilk defa *kendim* için bir şey yapıyordum ve dürüst olmak gerekirse, bu muhteşem bir histi.

Hissettiğim hafiflik sayesinde yüzüme kocaman bir gülümseme yerleşmişti. Ayda bir toplandığımız aile yemeğinin bu akşam olması bile umurumda değildi. *Hiçbir şey* modumu düşüremezdi...

Telefonumun ekranı Natalia’dan gelen aramayla aydınlandı.

...ablamla yapacağım bir konuşma dışında.

Gülümsemem solsa da telefonu açtığımda sesim normalden daha neşeli çıkmıştı.

“Selam, Nat.”

“Annemle babamın bu akşam erkek arkadaşını yemeğe beklediklerini hatırlatmak için aradım,” dedi selam bile vermeden. “Paylaşacak başarısını hazırlayıp gelsin.”

Evet, Alonso aile yemeğine katılan konukların da başarılarını paylaşması gerekiyordu. Yoksa ailem onların yemeğe bir daha davet edilmeye layık olup olmadığına nasıl karar verecekti?

“Christian gelemeyecek.” Hazırlanmaya devam ederken ablamı hoparlöre aldım. Yaptığım elbiseyi incelerken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım ve bir saat içinde ailemin evinde olmam gerekiyordu. “Gelmek istedi ama son anda rahatsızlandı. Ateş, titreme gibi belirtileri var.”

Yalanın dilimden bu kadar kolay dökülmesi korkutucuydu.

Dudaklarımın arasından yuvarlanıp hafif bir tıkırtı sesiyle yere düşerek son birkaç aydır söylediğim diğer yalanlara katılmıştı.

“Gerçekten mi?” Natalia’nın sesi şüpheyle tatsızlaştı. “Ne şaşırtıcı.”

Kalbimin hızlı atışlarını duymamasını umut ederek saçlarımı topuz yapmaya koyuldum. “Biraz kötü oldu. Ama bildiğin gibi, hastalıklar plan program dinlemiyor.”

Bir yalan daha söylemiştim. Markam başarıya ulaşmazsa araba satış görevlisi olarak iyi para kazanabilirdim.

Göğsüm suçlulukla dolsa da bu hissi görmezden geldim. En büyük düşmanımı bile bir Alonso aile yemeğine maruz bırakamazdım. Ayrıca anne babamla başa çıkmak için zihnimin ve kalbimin berrak olması gerekiyordu. Christian’ın iyi olduğu bir şey varsa, o da sağduyumu köreltmekti.

“Anneler mutlu olmayacaklar,” diye uyardı Natalia. “Erkek arkadaşınla tanışmayı çok istiyorlardı.”

Onu sorguya çekmeyi istediklerini söylemek daha doğru olurdu. Jarvis ve Mika Alonso’nun, müstakbel damatlarından bekledikleri şeylerin katı bir listesi vardı. Christian çoğu beklentiyi karşılasa bile -zengin, eğitilmiş ve kültürlüydü- sorgu süreci işkenceden farksız olacaktı.

“Onunla ilgili çok paylaşım yapıyorsun. Aranızdaki şey ciddi olmalı.”

Ablamın ağzımdan laf almaya çalıştığı çok belliydi. Gerginlikten ölecekmiş gibi hissetmeseydim buna gülebilirdim.

“Yavaş yavaş ilerliyoruz.” Yanaklarıma allık sürdüm. “Anne ve babamın durumu anlayacağından eminim. Ayrıca annemin mikrop-lar konusunda ne düşündüğünü biliyorsun. Yemekte hasta bir konuk olmasını isteme...”

“Aslında artık çok daha iyiyim.”

Hızla arkamı dönüp Christian’ı kapıda, elinde takım elbisesinin ceketiyle dururken gördüğümde nabzım şiddetle atmaya başladı. Koyu renkli saçlarının bir tutamı gözüne düşmüştü ve uzanıp geriye itmeme için bana yalvarıyordu.

“Dün halsizdim ama bugün kendimi yenilenmiş hissediyorum.” Telefondaki Natalia’yla konuşuyordu ancak gözlerini benimkiler-den bir an bile ayırmamıştı. “Yani Stella, sevgilim, bu akşam yemekte sana eşlik edebilirim.”

Bu cidden gerçekleşiyor olamaz.

Christian *tam da* Natalia’yı hoparlöre aldığımda mı konuşmamıza kulak misafiri olmuştu?

Göklerdeki birileri benden nefret ediyor olmalıydı. Belki de ailemin evinden ayrıldıktan sonra kilise ziyaretlerini azaltmamalıydım.

“*Ne yapıyorsun?*” dedim sessizce dudaklarımı oynatarak. Dik bakışlarımın, memnuniyetsizliğime tercüman olmasını umuyordum.

Christian’ın tek yanıtı, şiddetin kötü bir şey olduğu hakkındaki görüşlerimi tekrar gözden geçirmeme neden olacak bir sırtış oldu.

Onu öldürmeyeceksin... Sahte erkek arkadaşım, aşırı baskıcı ailemle akşam yemeğine katılmakta ısrarcı olmadığı sürece bunu yapmazdım.

Gerçi Alonso akşam yemeği onun için yeterli bir cezaydı. Ailemle biraz zaman geçirmek, kudretli Christian Harper’ın bile oradan hızlıca uzaklaşmasına neden olurdu.

“Ah!” Natalia’nın sesinde nadir bir şaşkınlık belirmişti. Hemen sonra kendini topladı. “Bunu duymak güzel.” Odada başka birinin

olduğunu duyunca konuşmasını yumuşatmıştı. “Bir saat sonra görüşürüz o zaman.”

“Elbette. Görüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Christian yavaşça.

Telefonu kapatır kapatmaz damarlarımda dolaşan hiddeti serbest bıraktım. “Bu *neydi* şimdi?”

Sakin ol, kendini topla, dengeni koru. Sakin ol, kendini topla...

“Kız arkadaşımın ailesinin yemek davetini kabul ettim.” Christian yaslandığı yerden ayrılıp kravatını düzeltti. “Aylardır çıkıyoruz. Ailenle tanışmamın zamanı gelmedi mi sence de?”

“Gerçekten çıkmıyoruz.”

“Onlar bunu bilmiyorlar.” Sakin cevapları beni daha çok sinirlendiriyordu. “Eninde sonunda tanışmamız gerekecek. Her seferinde bir bahane uyduramazsın. Bugün tanışmayı aradan çıkarırsak bu konuda kafanı şişirmeyi bırakırlar.”

Bir noktada haklıydı. Yine de bunu bu şekilde yaptığı için ondan nefret ediyordum.

Bir saat içinde ailemin evinde olmam gerekiyordu ama Christian ve ailemin dahil olduğu bir akşam yemeği için zihinsel olarak hazır değildim.

Annemler ona nasıl yaklaşacaktı? *Christian* onlara nasıl yaklaşacaktı? New York’a gittiğimizde yemek masasında çekiciliğini nasıl konuşturduğunu görmüştüm ama o zaman arkadaşlarıyla zaman geçiriyorduk.

Aile evine son götürdüğüm erkek, lise mezuniyet balosundaki kavaljem Quentin Sullivan’dı. Ailem tarafından üniversite tercihleri, notları ve sonraki beş yıllık planıyla ilgili öyle acımasızca sorgulanmıştı ki limuzinle baloya giderken yolda ağlamıştı. Mekâna vardığımız anda hata yaptığı konusunda bir şeyler mırıldanıp geceyi başka bir kızla dans ederek geçirmişti.

Christian kendini neye bulaştırdığının farkında bile değildi.

*

Ailemin evine yaptığımız araba yolculuğunda, hafta sonu Josh ve Jules'un evine giderken olduğumuz kadar sessizdik.

Ne zaman yan yana olsak, Christian'ın beni istediğine dair yaptığı itiraf havada asılı duruyordu ama ikimiz de bu konuyu açmıyorduk.

Nasıl konuşacağımı bilmiyordum ki! Belki onu arzulamasaydım işim çok daha kolay olurdu ancak ne zaman konuyu açmak istesem gerginliğim beni engelliyordu.

Christian'a gizli bir bakış attım. Aramızdaki boşlukta dillendirilmemiş yüzlerce kelime vardı. Ciğerlerimi sıkıyor, oksijenimi azaltıp başımı döndürüyorlardı.

Klima açık olsa da pencereyi açıp içime biraz temiz hava çektim.

Kırmızı ışıktı durduk.

Christian pencereyle ilgili bir şey söylememişti ancak bakışlarının sıcaklığını tenimde hissediyordum.

Ebeveynlerimin evine, daha büyük endişelerimizin gerginliğimizi bastırıldığı yere gelene kadar bakışlarımı camdan ayırmadım.

Tıpkı beklendiği gibi, ailem Christian'ı herhangi bir misafire yapacakları gibi kibar ve sıcak bir şekilde karşıladı. Gerçekte ise yaptığı her hareketi ve sarf ettiği her kelimeyi alttan alta değerlendiriyorlardı.

Hediye olarak geniş koleksiyonundan iki bin dolarlık *vintage* bir kırmızı şarap getirmiş olması annemi etkilemesini sağlamıştı ama babamın gözüne girmek çok daha zordu.

"Namını duydum." Babamın ses tonu, duyduklarının pek de iyi şeyler olmadığını söylüyordu. "Harper Güvenlik'ti, değil mi?"

"Evet, efendim." Christian bana patates püresi kâsesini uzattı. Bu akşam, her zamanki takım elbiseleri yerine daha rahat bir kıyafet tercih etmişti ama her nasılsa, kot pantolon ve gömlekle daha da göz korkutucu görünüyordu. Koyun kılığına bürünmüş bir kurt gibiydi. Dudaklarının köşesinde minik bir meydan okuma tebessümü belirmişti. "Ara sıra hükümetle de çalışıyorum. Bakan Palmer'ı iyi tanırım."

Patronunun adı geçince babamın yüzünde gaddar bir ifade belirdi. "Elbette tanıyorsundur."

Sonrasında, ana yemek gelene kadar sohbetin yerini tabak ve bardak şingirtıları aldı. Ben de bu boşluğu fırsat bilerek geleneksel başarı paylaşma anı için kendimi hazırladım.

Moda koleksiyonumun ilk parçasını tamamladım. Ah, size bahsetmeyi unuttum mu? Bir moda markası kuruyorum. Ayrıca...

"DC Style'daki işin nasıl gidiyor?" Natalia'nın sorusu düşüncelerimi böldü.

Kovulduğumu hâlâ aileme söylememiştim. Her denememde kelimeler boğazıma yapışıp kuruyordu.

"İyi." Su bardağımı dudaklarıma götürürken elimin titrediğini kimsenin fark etmemesini umdum.

"Hmmm." Natalia'nın tabağa değen çatalının sesi, kara tahtaya sürtünen tırnak gibiydi. "Ne komik. Geçen gün oralardaydım. Ofisinin yakınlarında bir toplantım vardı, sana da bir uğrayıp selam vereyim dedim. Ama gittiğimde resepsiyon görevlisi artık orada çalışmadığını söyledi. İki ay önce ayrılmışsın."

Sanki duraklatma tuşuna basılmış gibi masadaki tüm hareketler durdu. Her birimiz birer balmumu heykele dönüşmüştük, yüzlerimizdeki grotesk şok ve inkâr ifadeleri öylece donmuştu.

Christian yaşam belirtisi gösteren tek kişiydi. Endişeli sıcaklığı bana uzanıp aniden donmuş tenimi sardı ve göğsünün dengeli bir şekilde inip kalkması stresimi biraz olsun bastırdı.

Yemeğe katılmasının ayarımı kaçıracağını düşünmüştüm ama tam aksi olmuştu.

Gerçi ebeveynlerim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Babamın rengi atmış, annemin dudakları kırmızı bir O şeklini almıştı. Jarvis ve Mika Alonso'yu şaşırtmak pek mümkün değildi. Bir yanım telefonumu çıkarıp gelecek nesiller için bu anı ölümsüzleştirmek istiyordu.

"Onlara bir hata olması gerektiğini söyledim." Natalia gözleriyle

beni bir böcekmişim gibi eziyordu. “Kovulup da bize söylememiş olmana imkân yok. Öyle değil mi, Stella?”

Pişmanlık dilimin arka kısmını safra gibi kaplıyordu.

Tekrar yalan söyleme dürtüsünün büyüüne neredeyse kapılacaktım ama bu saçmalığı sonsuza kadar devam ettiremezdim. Zaten öyle ya da böyle gerçeği öğreneceklerdi.

Bir şeyleri saklamayı bırakıp hepsini olduğu gibi anlatma vakti gelmişti.

“Hata yok. Artık *DC Style*’da çalışmıyorum.” Her hece boğazımı yarararak geçiyordu. “Şubatın ortalarında kovuldum.”

Sessizlik bir saniye daha uzadı, ardından masada bağırışlar başladı.

“Şubatın ortasında mı?! Bunu bizden bu kadar uzun süre nasıl saklayabildin?” diye sordu annem Japonca.

Kyoto’da büyümüştü ve kızdığında hep kendi dilinde konuşurdu.

“Size söylemek için doğru zamanı bekliyordum,” diye cevapladım İngilizce.

Yıllardır Japonca pratiği yapmamıştım fakat tınısı o kadar tanıdık ki yine hafta sonu okulundaki sıralarda oturuyormuşum gibi hissettirmişti. Annem ve babam, ablamla bana dil öğretemeyecek kadar meşguldü. Bu yüzden çocukken İspanyolca, Almanca ve Japonca öğrenmemiz için bizi kursa yazdırmışlardı. Bunun karma kökenlerimizle bağ kurmamız için iyi olacağını söylüyorlardı ama bence asıl düşünceleri, üniversite başvurularımızda yabancı dillerin iyi görünecek olmasıydı.

“Bunca zamandır ne yapıyordun peki?” Babamın öfkesinin kısık notaları odanın her köşesini doldurmuştu. “İki aydır yeni bir iş bulamadın mı?”

Kolyemi parmağıma kan dolaşımını kesecek kadar sıkı sarmıştım.

Sakin ol, kendini topla, dengenı koru.

“Başka bir ofis işine başvurmadım. Blogdan çok para kazanıyorum. Ayrıca büyük bir markayla sözleşme imzaladım. Altı haneli kazanç sağlayacağım. Tam zamanlı bir işte çalışıyormuş gibi düşünebilirsiniz.”

“Olabilir ama *düzenli* bir gelir değil.” Babamın dudakları kahve-rengi teninde incecik, beyaz bir çizgi gibi gerilmişti. “Sözleşmelerin arkası kesildiğinde ne olacak? Ya da hesabını kaybettiğinde? Acil durum fonu oluşturdu mu? Birikmiş ne kadar paran var?”

Soruları makineli tüfek gibi sıralıyordu.

“Ben...” Christian’a bir bakış attığımda beni destekler gibi çenesini hafifçe kaldırdı. Yüz ifadesi boştu ancak gözlerinin ardında fırtına bulutları oluşmuştu. Omurgamdan bir ürperti geçerken tekrar sorgu ekibine döndüm. “Tam zamanlı *influencer* olmayı planlamıyorum. Aslında...” *Söyle gitsin.* “... kendi tasarımlarımı oluşturarak bir moda markası kuracağım. Birikimlerim azaldı ama Delamonte kampanyasından kazanacağım parayı onların üstüne ekleyeceğim.”

Masaya giyotin keskinliğinde bir sessizlik çöktüğünde bunu bir patlama daha takip etti.

“Ciddi olamazsın!” Annemin parmak eklemleri çatalını sıkmağtan bembeyaz kesilmişti. “*Moda tasarımcısı* mı olacaksın? Stella, sen Thayer’dan mezun oldun. Daha iyi bir meslek seçebilirsin! Modaya yönelmek de ne demek?”

Babam ise sözlerimin diğer kısmını hedef almıştı. “Birikimlerin nasıl oluyor da *azalıyor*? Nereye harcadın?”

Ensem terden ıslanmıştı.

Ya şimdi ya da hiçbir zaman.

Annemle babam bana zaten kızgındı. Diğer sırrımı da patlatıp hepsinin sonuçlarıyla aynı anda uğraşabilirdim.

“Bir destekli yaşam tesisinde kalan Maura’nın masraflarını ödüyorum.” Kolyemi bırakıp titreyen ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım ama bu sefer de sağ dizim stresle olduğu yerde sallanmaya başladı.

Annemin bunu görememesi iyi bir şeydi, yoksa bana bir de bunun için bağıırdı. Japon batıl inançlarına göre bacak sallamak yoksulluk ruhlarını çağırıyordu ve annemin en nefret ettiği şeylerden biriydi.

“Alzheimer oldu,” diye devam ettim. Destek almak için sandalyenin kenarına tutunuyordum. “Son birkaç yıldır ona yardım ediyordum. Paramın çoğu oraya gitti.”

Bu sefer sessizlik bir bıçak değil, uzuvlarıma dolanan ve beni nefeslerimi sığlaştıran kadar boğan bir boa yılanıydı.

Annemin suratı kirece dönmüştü, o kadar beyazlamıştı ki kâğıtan yapılmış bir makete benziyordu. “Bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü başka kimsesi yok, anne. O zamanında benimle ilgilendi...”

“O aileden biri *değil*,” dedi annem dişlerini sıkarak. “Siz kızlarla geçirdiği yıllar için müteşekkirim. Ona neden bağlandığını da anlayabiliyorum ama on yıldan uzun süredir o senin dadın değil, Stella. Ayrıca para içinde yüzmüyorsun. Tanrı aşkına, işini kaybetmişsin! Zaten *DC Style*’da çalıştığın zaman bile acınası bir maaşın vardı. Maddi durumun iyi değilken ailemizin eski bir çalışanının bakımına on binlerce dolar harcamak kadar sorumsuzca, ahmakça...”

Öfke, karnımda bir kibrit çaktı ve söylediğim yalanlar yüzünden hissettiğim suçluluğun her zerresini yakıp kül etti.

Bizim için çok daha fazlası olan Maura’yı sadece *ailemizin eski bir çalışanı* olarak tanımlamalarından nefret ediyordum. O kadın ben küçükken her gece uyumam için ninniler söylemiş, ergenliğin çalkantılı yıllarında bana rehberlik etmiş, ne zaman düşüp dizimi kanatsam ya da gençlik saflığıyla kalp kırıklığı yaşasam yanımda olmuştu. Yaptığı onca şeyden sonra böyle geçirilmekten çok daha fazlasını hak ediyordu.

O olmasaydı, annemle babam bugün bulundukları noktaya ulaşamazlardı. Onlar kariyerlerini inşa edip birer efsaneye dönüşürken evi çekip çeviren kişi Maura olmuştu.

“Maura, *aileden* biri. Senelerce bana senden daha çok annelik etti!” Sözcükler ben engel olamadan dudaklarımdan dökülmüştü.

Natalia keskin bir nefes alırken çatalını tabağına düşürdü. *DC Style*’dan kovulduğumu ortaya çıkardığından beri tek kelime etmemişti ama bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmış durumdaydı.

Asi gençlik yıllarımızdan beri ikimiz de ebeveynlerimize küstahça karşılık vermemiştik. O zaman bile isyankârlığımız ölçülüydü; arada bir alaycı yorumlar yapar, bazen de arkadaşlarımızın geceleri verdiği partilere kaçardık.

Asla kötü evlatlar olmamıştık ama ben az önce... *Ah, Tanrım.* Anneme berbat bir anne olduğunu söylemiştim. Hem de yemek masasında, bir misafirin yanındayken.

Yediğim makarna midemde çalkalanırken annemin en sevdiği Wedgewood yemek takımının üstüne kusabileceğim gerçeğiyle karşı karşıya kaldım.

Annem ona tokat atmışım gibi geriledi. Yüzü daha da solmuş, bir hayalete dönmüştü. Ruhu içinden çekilmiş gibiydi.

Her soruya bir cevabı, her tezi çürütecek bir savunması bulunan, şehrin en korku verici avukatlarından Mika Alonso'nun ilk kez nutku tutulmuştu.

Keşke kendimi iyi hissedebilseydim ancak tek hissettiğim şey mide bulantısıydı. Onu incitmek istememiştim. Sözlerimin onu *kıracağına* düşünmemiştim çünkü her şey zaten gün gibi ortadaydı. Ben çocukken annem hiç ortalarda olmamıştı. Bir keresinde kendi bile Maura'nın taşıyıcı annemiz olduğu konusunda şaka yapmıştı.

Yine de gözlerini dolduran ve yüzünü tanınmaz hale getiren acıyı inkâr etmek mümkün değildi.

Onun yanındaki babamın yüzü de değişmiş, zar zor dizginlenen bir öfkeyle kararmıştı.

"Çizgiyi aştın, Stella." Kısık sesi mide bulantımı bir kat daha artırdı. "Annenden özür dile. Hemen."

Başım, binlerce farklı tepki nedeniyle deli gibi dönerken uyluklarımın altına sıkıştırdığım ellerimi daha da çok ezdim.

Annemden özür dileyip kırılan kalbini onarabilir, babamın öfkesini yatıştırabilirdim. Böylece ortam yumuşardı.

İçimdeki küçük kız ebeveynlerini kızdıracak bir şey yaptığı için ezilip büzülüyordu ancak şu anda mutlak dürüstlük dışında yapı-

lacak her şey, iltihaplı yaranın yalnızca geçici olarak kapanmasını sağlardı.

“Seni kırdıysam özür dilerim, anne.” Sesimdeki çatlak göğsümün içindekiyle yarışıyordu. “Ama beni yetiştiren kişi Maura’ydı. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz. Ve şu anda hiç kimse yok. O kadın, hayatının en önemli yıllarını benimle ilgilenerek geçirdi. Beni kendi kızından ayırmadı. Şimdi bana ihtiyacı varken onu tek başına bırakamam.”

Natalia’ya hiç bakmadım. O da Maura’yı severdi ama onunla hiç benim gibi bağ kurmamıştı. Ebeveynlerimiz kariyerlerine daha çok önem vermeye başladığında ben beş yaşındaydım, Natalia ise on yaşına girmişti. Yani dadımızla benim kurduğum bağı kuracak kadar küçük değildi.

Bu da demek oluyordu ki, benim tarafımı tutmazdı. Zaten hiçbir zaman tutmamıştı.

Annem hafif bir irkilme dışında sözlerime tepki vermedi. Babam daha da çok sinirlenmişti.

Jarvis Alonso, emirlerine itaat etmeyen insanlardan hoşlanmazdı.

Genellikle sıcak olan kahverengi gözlerinde amansız bir fırtına kopuyor, irislerini siyaha dönüştürüyordu.

Babamdan hiç korkmamıştım, yani en azından bana fiziksel olarak bir şey yapacağından hiç endişe etmemiştim. Tabii şu anda ödümlü patlatıyordu.

Tekrar konuştuğunda, çoğunlukla yabancı diktatörlere ve teröristlere sakladığı gürültülü hırlamasını kullanıyordu.

“Stella Rosalie Alonso, eğer annenden hemen özür dilemezsen...”

“O cümleyi bitirmemenizi öneririm.”

Christian’ın alçak sesi, babamın öfkesinin zehirli dumanını anında dağıttı.

O da tıpkı ablam gibi sofrada her şey raydan çıktığından beni konuşmamıştı. Buna rağmen etrafa yaydığı gerilim binlerce kelime değerindeydi.

Babamın öfkesi gittikçe şiddetlenen bir fırtınaysa, Christian'inki kasvetli ve sessiz bir tsunamiydi. Yoluna çıkanlar tehlikenin kokusunu aldıklarında her şey için çok geç kalmış olurlardı.

Gözlerim, babamın seğiren çenesiyle sahte erkek arkadaşımın ölümcül bakışları arasında gidip geldi. İçimden bir ses, zaten kötü geçen akşamın daha da kötüye gideceğini söylüyordu.

BÖLÜM 27

Christian

"BENİ KENDİ EVİMDE TEHDİT Mİ EDİYORSUN?" JARVIS Alonso'nun sesi çelik gibi sert ve soğuktu.

"Tehdit etmiyorum, efendim. Bir *öneride* bulunuyorum."

Nazik ses tonumla havayı saran gerginliğin oluşturduğu kontrast, normalde kulağa hürmetkâr gelecek cümleme alaycı bir ton eklemişti.

Elimi masanın altına götürerek Stella'nın sallanan bacağına koydum. Böyle bir anda yüzünü ifadesiz tutabilmesi hayranlık uyandırıcıydı ama parmaklarımın altındaki minik titremeler dikkatimden kaçmamıştı.

Mümkün olduğunca uzun süre sessiz kalmaya çalışmışım. Haksızlığa uğradığımda susmak doğamda yoktu ve Stella'ya yapılan her sikik saygısızlık bana yapılmış demektir. Yine de bu onun için bir aile meselesiydi, araya kimse girmeden kendini savunması ve içinde biriktirdiklerini söylemesi gerekiyordu.

Sofraya oturduğumuz andan beri sinirlerime dokunan ebeveynlerinin öfkesine katlanabilirdim. Ama Stella'nın kanından olsalar da

onu suçlu hissettirip hak etmedikleri bir özrü dillendirmeye zorlamalarına asla izin vermezdim.

Jarvis'e ses tonumla uyuşmayan hoş bir tebessümle baktım.

"Kızınızın sizden neden bir şeyler sakladığını merak ediyorsanız aynaya bakın," dedim. "Nasıl tepki verdiğinizi bir düşünün. Destek vermek yerine ona saldırıyorsunuz. Gayreti ve tutkusuyla gurur duymak yerine onu ait olmadığı bir kutuya girmeye zorluyorsunuz. Stella benim tanıdığım en özverili, en yaratıcı, en zeki insanlardan biri. Ama siz, yaptığı şeyler başarı anlayışınıza uymadığı için onu küçümsüyorsunuz. Neden? Çünkü kendi takip ettiğiniz sabit yoldan ayrılmaya cüret eden bir çocuğunuz olmasından utanç duyuyorsunuz. Gururunuzu onun mutluluğunun önüne koyuyorsunuz ve yetişme çağında siz ikinizden daha çok yanında olan *tek* yetişkini düşündüğü için şaşıyorsunuz."

Son cümleyi hem babasına hem de Stella'nın çıkışından beri kılımlı bile kıpırdatmamış olan annesine söylemiştim.

Kadın şoka girmiş gibiydi.

Güzel. Bunu hak etmişti.

Öfkem, kızlarının ne hissettiğini bir kez bile düşünmeden lanet olası mali durumuyla ilgili isyan eden anne babasını ve *DC Style*'de artık çalışmadığını böyle gaddarca, intikam alırcasına ifşa eden ablasını hedef alan bir canavara dönüşmüştü.

Stella'nın özgüvensizliklerinin kaç tanesi böyle baskıcı ve yargılayıcı bir evde büyümekten kaynaklanıyordu acaba?

Muhtemelen çoğunun sebebi buydu.

Kızgınlığımı dizginleyebilmemi sağlayan tek şey Stella'nın varlığı ve bu insanların onun ailesi olmasıydı. Onlarla arası bozuk olsa bile banka hesaplarını boşaltmamı ya da cihazlarına tahrip edici virüsler göndermemi iyi karşılayacağını sanmıyordum. Eğer isteseydim geçen sene sırf can sıkıntısından geliştirdiğim, virüs bulaşmış bir cihazdaki tüm verileri on dakikadan kısa süre içinde yok eden ve cihazı işe yaramaz bir metal yığını haline getiren belalı kodu anında kullanabilirdim.

Jarvis bana dik dik baktı. Şakağındaki bir damar her an patlayacakmış gibi atıyordu.

“Bu bir *aile* meselesi,” diye hırladı. “Stella’yla ne kadar uzun süredir çıktığın umurumda değil. Sen aileden değilsin ve asla da olmayacaksın. Şöhretini duydum, Christian Harper. Dürüst bir iş adamıymış gibi rol kesiyorsun ancak çalıların arasındaki bir yılanmış. Ellerin her santimi kana bulanmış durumda. Ve eğer bu akşamdan sonra seni kızımın yanına yaklaştıracığımı sanıyorsan fena halde yanıyorsun.”

Onu hafif bir gülümsemeyle inceledim.

Eğlenmemi sağlayan çok az şey vardı, biri de insanların beni tehdit etmesiydi.

Bu adam, Stella’nın babası olduğu için bir dereceye kadar koruma altında olduğuna şükretmeliydi.

Kim bilir dijital yaşamının siber lağımalarında hangi sırlar gizliydi. Yeterince derinlere inilirse her zaman bir şey bulunurdu. Google arama geçmişi, fotoğraflar, tıklanan linkler, e-postalar ve özel sohbet odaları gibi şeyler. İnsanların çevrimiçi dünyaları, bir gün onlara karşı kullanılabileceğini hiç düşünmedikleri bilgilerle dolu olurdu.

Bunlar benim gibi biri için altın madeni değerindeydi.

Jarvis Alonso beni Stella’yla tehdit edebileceğini düşünüyorsa, kirli çamaşırlarını ne kadar çabuk ve kolay bir şekilde ortaya dökebileceğimi görürdü.

“Christian’ı bu işe karıştırma.” Stella’nın kısık ama hararetli sesi düşüncelerimi böldü. “Asılsız söylentiler ya da senin, onun hakkında bildiğini *sandığın* şeyler umurumda bile değil. O nasıl biri biliyor musun? Sana birinci ağızdan deneyimlerimi anlatayım. Tanıştığımızdan beri bana yardımcı olmak dışında hiçbir şey yapmadı. Hayallerimin peşinden gitmem için beni yüreklendirdi ve kendime inanmadığım zamanlarda bile bana olan inancı hep tamdı. Onu tanıdığım şu birkaç ayda, bana senin hiç olmadığın kadar destek oldu. Burada beni savunduğu için ona hakaret etmene asla izin vermem.”

Öyle afallamıştım ki, eğer kendimi son anda tutamasaydım irkilecektim.

Göğsümde sıcak ve yabancı bir şey kıpırdanarak ördüğüm çelik bariyerleri kemirmeye başladı.

Daha önce hiç kimse beni savunmamıştı. Hiç kimse.

Elbette savunulmaya ihtiyacım yoktu ya da bunu istemiyordum ama Stella daima kurallarımın istisnası olmuştu. Onu böyle güçlü, inançlı ve net görmek içimi gururla dolduruyordu.

Aslında inandığı şey gerçek değildi çünkü tam da babasının beni suçladığı gibi elleri ve geçmişi kanlı bir canavar, çalıkların arasında gizlenen bir yilandım. Ama kendimi Stella'nın pembe gözlüklerinin ardından görünce hayatımda ilk defa, onun düşündüğü gibi bir adam olmayı diledim.

Belki biraz acımasız ama özünde onurlu bir adam.

Gerçekteyse, son günlerde sahip olduğum tek onur kırıntısı onun gözlerine yansıyanlardı.

"Çık dışarı." Jarvis, kızının konuşmasından hiç etkilenmemişti. Hiddeti sessiz olsa da yoğunluğu her yeri kaplıyordu. Bu akşam onu mantığa davet etmek pek mümkün görünmüyordu. "Aileni değil de yalnızca birkaç aydır tanıdığın bir yabancıyı savunuyorsan bu masaya ait değilsin."

Stella donakalırken annesi keskin bir nefes aldı. "Jarvis..."

"Hemen, Stella." Adam karısının yarım itirazını duymazdan gelmişti. "Seni kendim atmadan önce buradan *çık git*."

Natalia kıpırdandı. Sebep olduğu kargaşa yüzünden nihayet bir rahatsızlık belirtisi gösteriyordu. "Babacığım..."

"Mükemmel zamanlama. Biz de tam kalkmak için izin isteyecektik." Kumaş peçetemi düzgün bir kare şeklinde katlayıp masaya koyduktan sonra sandalyemi geriye ittim. "Stella."

Onu kendine getirmek için elimi nazikçe omzuna koydum.

Ayağa kalkıp donmuş halde duran ailesine son bir bakış attı, ardından benimle kapıdan dışarı çıktı.

Sessizlik bizi arabaya kadar takip ederek istenmeyen bir misafir gibi yolda da aramızda kalmaya devam etti. Stella sonunda konuşmaya başlayana kadar tek kelime etmedim.

“Beni kovdu.” Camdan dışarı bakarken konuşması dalgındı. “Daha önce bana bir kez bile bağırılmıştı.”

“Damarına bastın. İçten içe senin haklı olduğunu bilmeseydi bu kadar güçlü bir tepki vermezdi.”

“Sanırım öyle.” Hüzünlü bir şekilde güldü. “Şimdi seni neden yemekte istemediğimi anladın mı? Ailem, bozuk kelimesinin sözlükteki tanımını gibi.”

Dudaklarımda acı bir gülümseme belirdi. Kendi ailesinin bozuk olduğunu düşünüyorsa bir de benimkini tanımalıydı.

Tabii ki, onları asla tanımayacaktı.

“Daha kötülerini gördüm.” Kırmızı ışıktaki durup yumuşayan ifadeyle ona bir bakış attım. “Beni savunmak zorunda değildin.”

“Ama bunu istedim.” Sesindeki inanç, göğsümde garip bir sancı hissetmeme neden olmuştı. “O şekilde saldırıya maruz kalmayı hak etmiyordun. Sen beni destekledin, aynı şeyi ben de senin için yapmalıydım.” Yanakları hafifçe pembeleşmişti. “Ayrıca söylediklerim doğrudur. Beni bazen çileden çıkarsan da...” *Çileden çıkarma* ifadesini ondan hiç duymasam da söylerken onu çok tatlı bulduğum için dudaklarımda bir sırıltı belirdi. “... aslında iyi bir insansın.”

Kaburgalarımın arasındaki sancı şiddetlenmeseydi bu değerlendirmesine gülebilirdim.

“İnsanlara çok kolay güveniyorsun. Senin düşündüğün gibi bir şövalye değilim,” dedim alçak sesle.

Bu hem bir uyarı hem de bir iltifatı.

Normalde, kötülük dünyada kol gezerken insanların içindeki iyiliğe inanacak kadar saf olan kişileri küçümserdim. İnsanlığın ne kadar düştüğünü, ahlaksızlığın her gün nasıl daha da arttığını ve giderek artacağını görmek için biraz haber izlemek yeterliydi.

Her nedense, Stella'nın iyiliğe olan sarsılmaz inancı içimde var olduğunu bile bilmediğim bir yere dokunuyordu.

Etrafımdaki tek iyimserlik ışığı ondan gelmiyor olabilirdi ancak benim için önemli olan yalnızca oydu.

“Belki. Ama sandığın gibi bir kötü adam da değilsin.” Yanında durduğumuz sokak lambaları yüzüne altın rengi bir ışık düşürüyor, narin hatlarını ve güvenle parlayan yeşim gözlerini parlatıyordu.

Nasıl biri olduğumu bir bilseydin...

Trafik lambası yeşile döndü. Gözlerim bir saniye daha yüzünde oyalandıktan sonra önüme dönüp gaza bastım.

Yol boyunca bir daha hiç konuşmadık. Fakat bir sonraki kırmızı ışıkta, aramızdaki konsolda duran elinin üstüne elimi koydum ve eve varana kadar da çekmedim.

BÖLÜM 28

Stella

27 Nisan

GALİBA BABAM BU AKŞAM BENİ EVLATLIKTAN REDDETTİ. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Ehliyetimi ilk aldığı zaman, birazcık gezmek için yepyeni Mercedes Benz 'iyle gizlice kaçarak aracı çizdiğimde bile böyle sinirlenmemişti. (Gerçi suç bende değildi, kaldırım birdenbire önüme çıkmıştı.)

Ama en kötüsü ne, biliyor musun? Annemin gözlerindeki acı ya da ablamın beni ispiyonlaması değil. Hatta babamın beni evden kovması bile değil.

Sonucun böyle olacağını bilsem de yine aynı şekilde davranıp aynı konuşmayı yapacak olmam.

Ben her zaman sessiz, itaatkâr evlat oldum. Anne babasının her dediğini yapan, gerek olmadığına bile özür dileyen, herkesin mutlu olduğundan emin olmak için kendini parlayan kişiydim.

Ancak herkesin bir sınırı vardı, ben o sınıra bu akşam ulaştım.

Yaptığım hiçbir şeyin ailem için yeterli olmayacağından emin olunca daha fazla denemenin ne faydası var diye düşünerek onlara gerçek hislerimi itiraf ettim. Bunu çok daha önce yapmalıydım

aslında. Ama dürüst olmalıyım ki, eğer Christian orada olmasaydı konuşacak cesareti bulamayabilirdim.

Ne ironik, değil mi? Benimle gelmesini istemedim ancak sonunda, akşamın en iyi parçası o oldu. Onda bir şey var. Nasıl açıklayacağımı bilmediğim bir şey. Bana, istediğim herhangi biri olabileceğimi hissettiriyor.

Daha da iyisi, kendim olabileceğimi hissettiriyor.

Evet, bu birazcık klişe. Bunu kabul ediyorum.

Yazdığım şeyi tekrar okuduğumda kendimden utandım ama hiç sorun değil. Bunu gören tek kişi sensin ve beni yargılamayacağını biliyorum.

Aslında... bu dediklerim, Christian hakkındaki hislerimi de mükemmel şekilde tanımlıyor. Ne dersem diyeyim, ne yaparsam yapayım onun da beni yargılamayacağını hissediyorum. Hem gerçekte hem de sanal platformlarda devamlı olarak yargılandığım bir dünyada bunun tattığım en muhteşem his olduğunu söyleyebilirim.

Bugün Minnettar Olduklarım:

Koleksiyonumun ilk parçasını tamamlamak

Telefon hoparlörleri

Kendi sınırlarını aşan Christian

*

“Üç günlük mü, yoksa üç aylık mı bavul hazırlıyorsun?” diye sordu Christian. Bavul yığınımına kaşlarını kaldırarak bakıyordu.

“Hawaii’ye gidiyoruz, Christian.” Zaten dolu olan bavuluma bir mayo daha tıktırdım. “Sadece saç bakım ürünlerim koca bir çantayı kaplıyor. Kumsalın ve nemli havanın, kıvrıkcık saçlara ne kadar zarar verdiğini biliyor musun?”

“Hayır.” Gözlerinde alaycı bir pırıltı vardı.

“Tabii bilmezsin.” Doğrulup nefes aldım.

Saatlerce çanta hazırlamaktan kaslarım ağrımıştı. Son dakikaya kadar ertelemiştim ama *bugün* artık yapmam gerekiyordu çünkü Delamonte'yle büyük bir çekim için yarın Hawaii'ye gidiyordum.

Yolculuğa hazırlanmak, gerginliğimi ve ailemle ilgili düşünceleri unutmamı sağladığı için yorulmayı pek sorun etmiyordum.

İki hafta önceki akşam yemeğimizden beri hiçbirinden ses çıkmamıştı. Ben de onları aramamıştım.

Eski Stella olsaydı ertesi sabah telefona sarılıp bol bol özür diler ve yaptıklarından dolayı suçluluk hissinde boğulurdu.

Tamam, şimdi de içimde biraz suçluluk hissi *vardı* ama Alonso ailesinin sessizlik savaşında geri adım atmama neden olacak kadar çok değildi. Annemle babamı incittiğim için pişmanlık duysam da beni anlamak için azıcık bile çaba göstermemeleri canımı yakıyordu. Ayrıca annemin Maura'yı *eski çalışan* olarak görmesini ve babamın Christian'a hareket etmesini hâlâ sindirememiştim.

En çok şaşırdığım şey, babamın atıp tutmaları esnasında hissettiğim koruma içgüdüsüydü. Christian'ın kendisini savunmak için yardıma ihtiyacı olduğunu veya alındığını düşündüğümünden değildi, onun için hakaretlerin titanyuma çarpan plastik mermilerden farkı olmadığını biliyordum.

Yine de babamın onunla konuşma şeklinden nefret etmiştim. Öyle bir üslubu hak etmiyordu.

"Hawaii konusunda nasıl hissediyorsun?" diye sordu Christian.

Bugün evden çalışmasına rağmen takım elbise giyip kravat takmıştı.

Tipik Christian.

"Harika hissediyorum." Sesim normalden daha tiz çıkmıştı. "Heyecanlıyım."

Avuçlarımı uyluklarımın yanlarına sürtüp deli gibi atan kalbimi yatıştırmaya çalıştım.

Heyecanlıydım, evet. Fakat bu, gerçeğin tamamı değildi. Hawaii çok güzel bir yerdi ve yapılacak fotoğraf çekimi Delamonte'nin

yeni kampanyasının temel taşı olacaktı. Fotoğraflar her yerde yayınlanacaktı. İnternette, dergilerde, hatta belki de *billboard*'larda.

Profesyonel model olmak istemiyordum ancak Hawaii kampanyası beni kariyerimde çok ilerilere taşıyabilirdi. Geçtiğimiz ay içerisinde marka ortaklıklarından kazandığım para, yılın geri kalanında masraflarımı karşılamam için yeterli olurdu ancak Delamonte kampanyası özgeçmişimde altın harflerle yerini alacaktı.

Tabii böylesine önemli bir çekim, büyük sorumluluk anlamına geliyordu. Hissettiğim baskı heyecanımı kemiriyor ve aklıma bir sürü kötü senaryo getiriyordu.

New York'taki ilk çekimden sonra başkalarının kameraları önünde poz verirken daha rahat hale gelmiştim ama Hawaii farklıydı. Çok önemliydi.

Ya çekimin ortasında donup kalırsam ve New York'taki gibi kendimi toparlayamazsam ne olurdu?

Ya bütün fotoğraflar korkunç çıkarsa?

Ya hastalanıp çekime *katılamazsam* ya da sete giderken bacağımı falan kırarsam?

Marka bu geziye tonlarca para harcamıştı ve her şeyi mükemmel şekilde halletmek için sadece üç günümüz vardı.

Eğer işleri batırırsam...

Christian gözlerimdeki paniği görmesin diye kafamı eğip yazlık bir elbiseyi katlamaya odaklandım.

Ama onu kandıramayacağımı bilmeliydim.

"Gergin misin?" Sezgileri her zamanki gibi ürkütücüydü.

Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. "Biraz." *Çok fazla.*

Delamonte, kampanyanın ortasında yetersizliğimi bahane göstererek beni kovabilir miydi? Brady'yle konuşup sözleşmeyi yeniden gözden geçirmeliydim. Belki de bir hata yaptıklarını fark edip benim yerime Raya'yı ya da...

"Gerilme. Başaracaksın."

"Bana çok fazla güveniyorsun."

“Sen kendine çok az güveniyorsun.” Sesi artık daha yakından geliyordu. Ensemde ve omuzlarımda gezinen kadife bir dokunuş gibiydi.

Yaklaştığını hissettiğim için nabzım hızlanırken döndüm.

Hayatım boyunca kimseyi bu kadar çok istemedim ve böyle hisler için kendimden hiç bu kadar çok nefret etmedim.

Sözlerinin anısı aramızda elektrik kıvılcımları gibi çatırdıyordu. Christian’ın gözlerinde anlık bir ateş belirip kaybolurken kalbim normal ritmine geri döndü.

“Sabah sekizde çıkacağız.” Christian başıyla bavullarımı işaret etti. “Onları taşıması için birini tutarım.”

“Abartıyorsun. Eşyalarım *o* kadar çok değil.”

Hawaii’de geçirilecek üç gün için iki büyük bavul, bir silindir valiz ve büyük bir kol çantası hazırlamak bence gayet uygundu.

“Katılmıyorum ama her neyse. Güvenlik meselesine gelince...” Christian’ın sesindeki alaycılık yerini ciddiyete bıraktı. “Hawaii çekimi sır değil ancak DC’ye geri dönene kadar, orada olduğunla ilgili herhangi bir şey paylaşmamamı istiyorum.”

Midem tamamen farklı bir sebepten takla attı.

Christian’ın itirafı, ailemle yemek ve çekim hazırlıkları arasında sapığımınla ilgili endişelerimi unutmuştum. Şimdiyse hepsi dev bir dalgayla üzerime çarpmıştı.

“Herhangi bir ipucumuz var mı?”

Gelişmeleri düzenli olarak duymak istemiyordum çünkü düşündükçe kaygım artıyordu. Fakat bu sefer sormadan edememiştim.

“Sağlam bir şey yok ama yaklaşıyoruz. Hawaii’ye kadar peşinden gelmeyebilir, yine de tedbirli olmak en iyisi.”

“Doğru.” Elimi doğal taş kolyeme götürdüm. “Haklısın.”

Christian’ın yüzü yumuşadı. “Her şey yoluna girecek. Hem çekim hem de sapık konusunda. Güven bana.”

Korkutucu olan da buydu. Ona güveniyordum.

“Hadi biraz dinlen. Yarınki uçuş uzun olacak,” dedi Christian. “Ve Stella, o tek boynuzlu atı evde bırak.”

“Götürmeyi planlamıyordum zaten,” diye homurdandım arkasından.

O gittikten sonra Bay Unicorn’u yatağımın yanındaki yerine geri koydum. “Hawaii’ye seninle sonra tekrar gideriz,” dedim hüzünle.

Yeni yerlere gittiğimde yanımda tanıdık bir şeyler olmasını sevdiğimden, yalnız seyahat ettiğim zamanlarda hep güvenilir eşlikçim olarak Bay Unicorn’u seçerdim. Gerçi bu gezide Christian yanımda olacağı için onu almama *gerek yoktu*.

Çantalarımı toplamayı bitirdim.

Heyecan, korku ve gerginlik içimde birbirleriyle yarışıyordu ancak onun benimle birlikte olacağını bilmek iyi geliyordu.

Cennette onunla üç gün geçirme düşüncesi midemdeki kelebekleri yeniden canlandırdı.

Bu bir iş seyahatiydi. Yine de Hawaii’de yaşanacakların, tüm hayatımı değiştireceğine dair tuhaf bir his her yanıma sarmıştı.

BÖLÜM 29

Stella / Christian

Stella

ERTESİ AKŞAM YEMEK SAATİNDEN BİRAZ SONRA
Kauai'ye vardık.

Yolculuktan sonra tam bir eziyet olacağı için otelin restoranına gitmek yerine oda servisinden bir şeyler söyleyip kalacağımız villanın oturma odasına yerleştik.

Tıpkı kendisinden beklendiği gibi, Christian markanın bana ayırttığı odaya tek bir bakış atmış ve hemen ardından bizim için otelin son boş villasını tutmuştu.

Rahat bir sessizlik içinde yemeklerimizi yedik, bu sırada kanepenin diğer köşesinde oturduğu yere gizli bir bakış attım.

Karmaşık saçları ve buruşuk tişörtüyle sinir bozucu derecede seksiydi. Tüm gün süren yolculuğun ardından ikimiz de mükemmel görünmüyorduk ama bu dağınık hali onu olduğundan çok daha yakışıklı göstermişti.

“Beğendin sanırım,” dedi tembelce.

“Evet.” Hemen muhteşem villayı inceliyormuş gibi yaptım. Göz alıcı bir Pasifik manzarasına sahipti ve oturma odası, bize özel olan plaja doğru giden mobilyalı verandaya açılıyordu. “Burası harika ötesi.”

Sorduğu şey bu değildi ama egosunu şişirmek istemiyordum. Seksi olduğunu bildiğimi biliyordu, bunu dillendirmenin ne anlamı vardı?

Onu DC'nin sınırları dışında görmek bir çeşit sihir gibiydi. Dante'nin evindeki akşam yemeğinde olduğu gibi kendisinin daha rahat, takım elbisesiz, kolaylıkla gülen versiyonuna geçiş yapmıştı.

"Bu versiyonun hoşuma gidiyor." Fincanımı ağzıma götürdüm. "Daha..." Doğru sözcüğü aradım. "... ulaşılabilirsin."

Dudaklarının köşelerinde bir gülümseme oynadı. "Öyle miyim?"

"Şu şekilde açıklayayım: DC'deki Christian, trafikte yolunu ke-sersen seni öldürebilecek biriymiş gibi görünüyor. Hawaii'deki Ch-ristian ise yol kenarında araban bozulursa seni gideceğin yere kadar bırakabilecek birine benziyor."

Sesindeki gülüşün zengin tınısı odanın tüm köşelerini doldurdu. "Hawaii'ye geleli daha iki saat bile olmadı."

"Aynen öyle. Cennette üç gün geçirince nasıl birine dönüşece-ğini sen düşün." Çayımдан düşünceli bir yudum aldım. "Hawaii desenli bir gömlek giyip dans edersin belki, ha? Ya da gündeğümü yogası yaparken bana katılırsın. *Kırmızı etten vazgeçersin*. Olasılık-lar sonsuz."

"Stella." Christian öne eğildi, yüzü tamamen ciddiydi. "Ancak inekler uçmaya başlarsa beni Hawaii desenli bir gömlekle görebil-rsin."

"Teknolojinin gelişme hızına bakılırsa, o gün yakındır," diye ce-vap verdim. Beni bu şekilde yıldırıamazdı. "Senin sorunun ne, bili-yor musun?"

"Lütfen söyle, seni tüm dikkatimle dinliyorum."

Faydasız alaycılığını görmezden geldim. "Kendini çok ciddiye alıyorsun. Ayrıca çok çalışıyorsun. Biraz tatil yapmalı ya da en azın-dan ara sıra doğayla bağ kurmalısın. Ruhuna iyi gelir."

"Ruhum için çok geç, Stella."

Kaygısız ses tonuna rağmen artık şaka yapmadığını hissedebiliyordum.

Gülümsemem soldu. "Tam bir pesimist gibi konuştun."

"Biz ona gerçekçi diyelim."

"Güvensiz."

"Kuşkucu." Kaşlarımı çattığımda dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. "Kelime oyunu oynamaya devam mı edeceğiz, yoksa daha ilgi çekici bir konuya mı geçeceğiz?"

"Başka konuya geçebiliriz ancak bunu sadece yenilginin rezilliğiyle yüzleşmene içim elvermediği için yapıyorum," dedim yüce gönüllülükle.

"Ne kadar da naziksin."

Sesindeki bilmiş ton hoşuma gitmese de üstüne gitmedim. Sonuçta bu güzel villanın ücretini o ödemişti. Ayrıca, beni eski filmleri izlemek zorunda kalacağım ve bacaklarım uyuşmasın diye şekilden şekle gireceğim daracık bir uçak koltuğunda on saat yolculuk etmekten kurtarmıştı.

Ekonomi sınıfında uzun boylu yolcu olmaktan daha rahatsız edici çok az şey vardı.

Koltuğa iyice gömülürken konuşacak bir konu bulmaya çalıştım. "Senin hakkında bilmediğim bir şey söyle," dedim en sonunda.

Dante'nin davetinden sonra sorularımı yanıtsız bırakmasını unutup onu affetmiş olsam da hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışmaktan vazgeçmeyecektim. Küçüklüğünde en sevdiği süper kahramanın ne olduğu gibi minik bir bilgi kırıntısı bile yeterdi. Christian'la ilgili bir şeyler bilmek kalbim için iyi olmayabilirdi ama görüldüğü üzere yakın gelecekte birbirimize mahkûmduk, bu yüzden fırsatı değerlendirmeliydim.

Bir yanımda her zamanki gibi soruyu geçiştirmesini bekliyordu ancak Christian hemen cevap vererek beni şaşırttı. "Tatlı yemem."

Dehşet içinde nefes aldım. "*Hiçbir* tatlıyı mı?"

"Hiçbir tatlıyı," diyerek doğruladı.

“Neden?”

“Şekerli şeyler hoşuma gitmiyor.”

“Çok şekerli olmayan tatlılar da var.”

“Evet. Onlardan da hoşlanmıyorum.” Ben ona inanmazlıkla bakarken yemeğinden sakince bir lokma aldı.

“Sözümü geri alıyorum. Ruhunun durumu kesinlikle şüpheli. Tatlı sevmeyen bir insan normal olamaz.” Mantıklı bir açıklama aradım. “Belki de henüz doğru tatlıyla karşılaşmamışsındır.”

Baklavadan, *cheesecake*’ten ve dondurmadan kim nefret ederdi ki? Tabii ki, şeytanın ta kendisi.

“Belki ruh eşimle tanıştığımda doğru tatlıyla da karşılaşırım,” dedi ruhsuzca.

“Şimdi şaka yapıyorsun ama her an her şey olabilir. Olduğunda senin...” Duraksadım.

Tehdit, pek uzmanlık alanım sayılmazdı.

“Evet, benim?” Kahkahasını zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Sonsuza kadar başının etini yiyeceğim.”

“Bunu dört gözle bekliyor olacağım.” Christian saçma cevabımdan sonra bana acımış olacaktı ki konuyu değiştirdi. “Yine de her şey karşılıklı, kelebek. Şimdi, bana hakkında bilmediğim bir şey söyle.”

“O süslü bilgisayarlarından istediğin her bilgiye ulaşamıyor musun?” Bu söylediğim yarı şaka sayılırdı.

“Senden duymak isterim.”

Nedenini bilmiyordum ama sözleri kalbimin olduğu yerde çırpınmasına sebep olmuştu.

Ne zaman canım sıkkın olsa YouTube’a girip, her şeye pozitif yaklaşan tarot falı okuyucularının videolarını izlediğim ya da sonuç estetik açıdan çok güzel olduğu için dolabımı renk koduyla düzenlediğim gibi eğlenceli bir gerçeği itiraf etmeyi planlıyordum.

Ancak bunun yerine, “Bazen evlat edinildiğimi öğrenmeyi hayal ediyorum,” dedim.

Midem utançla düğümlendi. Daha önce hiç kimseye açmadığım bu duyguyu yüksek sesle söylemek, cildimin vicdan azabıyla karıncalanmasına neden olmuştu.

Kötü bir aileden gelmiyordum. Peşin hükümlü insanlardı ve yüksek beklentileri vardı ama asla bana fiziksel istismarda bulunmamışlardı. Güzel bir evde, güzel kıyafetler giyip güzel tatillere çıkarak büyümüştüm. İyi bir üniversitede ailemin maddi desteğiyle okumuştum. İnsanların büyük çoğunluğuyla kıyaslandığında, son derece ayrıcalıklı bir hayat yaşamıştım.

Ancak herkesin hayatı yalnızca kendisi içindi, dünyada her zaman bizden daha iyi ve daha kötü durumda olan insanlar var olacaktı. Bu durum duygularımızı daha az geçerli kılmazdı. Bazı konularda iyi olduğumuzu kabul ettiğimiz gibi, bazı alanlarda da kendimizi eleştirmeyi öğrenmeliydik.

Neyse ki, Christian nankör ve şımarık bir evlat olduğumu söyleyerek beni suçlamadı. Hatta hiçbir şey söylemedi.

Anlatmayı bitirmemi beklerken gözlerinde yargılayıcı bakışlar yoktu.

“Bu gerçekten olsaydı herhalde aklımı kaçırdım ama bir yerlerde gerçekten... aile olabileceğim insanların bulunduğu, rekabetin değil de duygusal desteğin yoğun olduğu bir yuva hayali güzel geliyor sanırım.” Parmağımı fincanımın ağzında dolaştırdım. “Bazen ebeveynlerimiz bizi yarıştırmasaydı ablamla daha yakın olur muyduk diye merak ediyorum. İşleriyle çok meşgul oldukları için bizimle fazla vakit geçirmezlerdi, birlikte vakit *geçirdiğimizde* de en çok hangi çocuklarıyla övünebileceklerine odaklanırlardı. Kimin notları daha iyi, kim daha etkileyici ders harici etkinliklere katılmış, kim daha iyi üniversitelerden kabul almış... Kız kardeşimle büyürken birbirimizi gölgede bırakmakla o kadar meşguldük ki, birbirimizle doğru düzgün bağ kurmayı başaramadık.” Dudaklarımda hüznü bir gülümseme belirdi. “Şimdi o Dünya Bankası’nda başkan yardımcısı, bense işsizim. Yani...” Omuz silktim ve daha kaç aile ye-

meğinde ebeveynlerim ablama övgüler sıralarken utanç içinde oturacağımı düşünmemeye çalıştım.

Tabii eğer, gelecekte ailemin evinde yemeğe davet edilirim.

“Zaten işsiz olmasam da aileme ayak uydurmam pek mümkün değil. Onlar pratik ve mantıklılar. Bense özgeçmişini mükemmel üniversitelere uygun aktivitelerle doldurmak yerine camda oturup moda ve seyahatle ilgili hayaller kuran çocuğum. On beş yaşındayken, hayalimdeki üniversite olan Parsons için bir hayal panosu hazırlamış, üzerini kampüsün fotoğraflarıyla doldurup kendi yazdığım sahte kabul mektubunu da bir kenarına ilıstirmıştım.” O iyimser, genç Stella’yı düşündüğümde gülümsemem hüznünlendi. “İşe yaradı, biliyor musun? Lise sonnda, Parsons’tan gerçekten kabul mektubu aldım ama ailem öyle ‘kullanışsız’ bir diploma için para ödemeyi reddetti. Bu yüzden kendimi Thayer’da buldum.”

Bundan hiç pişman değildim. Eğer Thayer’da okumasaydım Ava, Bridget ve Jules’la asla tanışamazdım.

Yine de bazen Parsons’a gitseydim neler olurdu diye düşünmeden edemiyordum. Hayatımda *DC Style*’a ayrılmış bir bölüm muhtemelen olmazdı. Birkaç defile düzenlemış bir moda tasarımcısı olup olmayacağımdan tam emin değildim ama bunun muhtemel olduğunu düşünüyordum.

Christian, “Yıllar içinde pek çok rakiple karşı karşıya gelmiş biri olarak sana şunu söyleyebilirim,” diye söze girerek beni düşüncelerden uyandırdı. “Başarını başka birinin kaydettiği ilerlemeyle ölçemezsin. Ayrıca ailenle tanıştım. İnan bana, onlara ayak uydurmaman senin için çok daha iyi.”

Küçük bir kahkaha attım. “Belki de öyledir.”

Senelerin birikimini içimden atmak iyi gelmişti. Christian’la, kız arkadaşlarımla olduğum kadar yakın olmamam ise işin artısıydı. Böyle şeyler paylaştığım için kendimi mahcup hissetmiyordum.

Üzerime yavaş yavaş bir uyku hali çökse de nihayet onunla gerçekten sohbet etmeye başlamışken yatağa gitmek istemiyordum.

Zaten yarınki çekim sabah geç saatlerde yapılacaktı.

Sadece yarım saat daha. Sonra gidip uyuyacağım.

“Ya senin ailen?” Çayımdan bir yudum daha aldım. “Onlar nasıl insanlar?”

Christian ebeveynlerinden asla bahsetmezdi. Evinde de tek bir fotoğrafını bile görmemiştim.

“Öldüler.”

İçtiğim çay bir anda yanlış yere kaçtı. Christian sanki ailesinin başına bir şey gelmemiş, sadece hafta sonu şehir dışına çıkmışlar gibi davranarak rahat rahat yemeğini bitirirken uzun bir süre öksürdüm.

“Çok özür dilerim,” dedim toparlandığımda. Gözlerimi kırıştıtarak öksürük krizinin neden olduğu yaşları geriye ittim. “Ben... ben bilmiyordum.”

Bunu söylemek aptalcaydı çünkü zaten *bilseydim* sormazdım. Ama daha iyi bir cevap düşünememiştim.

Ailesinin başka bir şehirde yaşadığını veya onlarla arasının kötü olduğunu varsaymışım. Kimsesiz olduğunu asla tahmin edemezdim.

“Ben on üç yaşındayken öldüler, yani benim için üzülme. Üzerinden çok uzun zaman geçti.” Tasasız ses tonuna rağmen gergin çenesi ve omuzları gösterdiği kadar rahat olmadığını belli ediyordu.

Göğsümde derin bir sızı hissettim. On üç yaş, ebeveynlerini kaybetmek için çok erkendi. Bunun için *her* yaş çok erken sayılırdı.

Aileme kızgın ve küskün olabilirdim ama eğer onlardan birini kaybetseydim yıkılırdım.

“Onlar senin ebeveynlerindi. Aileni kaybetmenin yasını tutmak için belirli bir zaman limiti yoktur,” dedim yumuşak bir sesle. Bir anlık tereddüdün ardından, “Sonrasında kiminle yaşadın?” diye sordum.

“Beni teyzem yetiştirdi. O da ben üniversiteyken öldü,” dedi Christian. “O zamandan beri yalnızım.”

Göğsümdeki sızı büyürken yanına onu teselli etmek için duyduğum ihtiyaç ekleniyordu.

Sarılmaktan hoşlanacağını sanmıyordum ama bazen kelimeler de en az sarılmak kadar güçlü olabilirdi.

“Bana acıma, Stella,” dedi kuru bir sesle. “Yalnız olmayı seviyorum.”

“Belki ama yalnızlık vardır, *yalnızlık* vardır.” Birincisi, yanında fiziksel olarak birilerinin bulunmaması durumuydu. İkincisi ise duygusal ve sosyal destekten yoksun olmaktı.

Ben de yalnız olmaktan hoşlanıyordum ancak burada bahsettiğim şey birinci yalnızlıktı.

“Üzgün hissetmende bir sorun yok,” diye ekledim nazikçe. “Söz veriyorum kimseye söylemem.”

Ebeveynlerinin nasıl vefat ettiğini sormadım. Paylaşmak istediklerinin bir sınırı olduğunu biliyor, içinde bulunduğumuz anın kırılğan samimiyetine hasar vermek istemiyordum.

Christian bana anlaşılmaz bir ifadeyle baktı.

Sonunda, “Bunu aklımda tutarım,” diyerek cevap verdi. Sesi normalden bir ton daha boğuktu.

Konuşmayı burada sonlandırmasını bekliyordum. O yüzden bir şey sormadığım halde sohbete devam ederek beni şaşırttı.

“Bilgisayarlara ilgi duymamın sebebi babamdı. Kendisi bir yazılım mühendisiydi. Annem de okul müdürüydü. Pek çok yönden, orta sınıf bir Amerikan ailesinin tipik örneğiydiler. Banliyöde hoş bir evde yaşadık. Ben Küçükler Ligi’nde oynardım ve her cuma akşamı pizza söyleyip masa oyunları oynardık.”

Nefesimi tuttum. Çocukluğuna dair hiç anlatmadığı şeyleri dinlerken transa girmiş gibiydim ve büyü bozulur diye nefes almaya bile korkuyordum.

“Bu resme uymayan tek şey...” diye devam etti. “... ilişkilendiriydi. Birbirlerine âşıklardı. Derinden ve delice. Gezegendeki her şeyden çok birbirlerini severlerdi.”

Söylemesini bekleyeceğim onca şey arasında bu ilk bine bile girmiyordu. Fakat sorularımı yutup devam etmesine izin verdim.

“Flörtleştikleri zamanların çılginca hikâyeleriyle büyüdüm. Babam, yurtdışında okurken anneme nasıl her gün mektup yazdığı-

nı ve üniversitenin posta sistemine güvenmediği için sabahları üç kilometre yürüyerek postaneye gittiğini; annemse zengin yerel bir iş adamının oğluyla evlenmesini isteyen ve babamla evlenirse onu reddedeceklerini söyleyen ailesinin tehditlerine karşı nasıl evden kaçtığını anlatırdı. Sonunda büyükbabam ve büyükannemle barışmış ama büyük bir düğün yapmak yerine kaçarak evlenip Kuzey Kaliforniya'daki küçük bir kasabaya taşınmışlar. Bir yıl geçmeden de ben doğmuşum.” Christian’ın gözlerine anıların pusu çökmüştü. “Başkalarına göre sıradan olabilecek bir hayatı seçmişler ve ben doğduktan sonra bile birbirlerine olan aşklarının alevi sönmemiş.”

Çoğu insan, Christian’ın ebeveynlerinin sahip olduğu türden bir aşkın hayalini kurardı. Nedense o bundan bir lütuf değil de lanetmiş gibi söz ediyordu.

“Ve sen yine de aşka inanmıyorsun,” dedim.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Aşka ve sevgiye şüpheli yaklaşan kişilerin sebebi hep onu en kötü haliyle, bir iskelete dönmüş şekilde görmek oluyordu. Çirkin boşanmalara, tutulmamış sözlere, göz yaşlarıyla dolu kavgalara şahit olmak insanları aşktan soğutuyordu. Fakat görünüşe göre Christian’ın ebeveynleri aşkı *olması gerektiği* yaşamış ve en parlak örneği olmuşlardı.

“Doğru, inanmıyorum.” Christian’ın yüzündeki alaycı gülümseme kollarımdaki tüyleri diken diken etti. “Çünkü annemle babamın sahip olduğu şey aşk değil, egoydu. Sevgi kostümüne bürünmüş yıkımdı. Başka bir yerde bulamadıkları heyecanı onlara yaşattığı için peşinden koştukları bir uyuşturucuydu. Muhakeme yetilerini ellerinden alıp hem kendilerini hem de çevrelerindeki zarara uğratmalarına neden oldu ve tüm bu mantıksız şeyleri yapmaları için onlara bir kılıf verdi çünkü *sevgi* adına yapılan şeyleri kimse sorgulamazdı.” Arkasına yaslanırken yüzü sertleşmişti. “Böyle olan sadece benim ebeveynlerim değil. Etrafımıza bir baksana. İnsanlar, nihai hedefimiz olması gerektiği söylenen bu soyut duygu adına öldürüyor, çalışıyor ve yalan söylüyor. Aşk her şeyin üstesinden gelir.

Sevgi her şeyi iyileştirir. Vesaire, vesaire...” Dudaklarının kıvrılışı, bu türden sözlere asla itibar göstermediğini söylüyordu. “Alex milyarder dolarlık bir şirketten vazgeçti. Bridget neredeyse koca bir ülkeyi kaybediyordu. Rhys ise onun için paradan çok daha kıymetli olan mahremiyetini feda etti. Bu çok mantıksız.”

“Alex şirketini geri aldı,” dedim. “Bridget her şeyi yoluna sokup kraliçe oldu ve Rhys mahremiyetinden *tamamen* vazgeçmedi. Mutluluk bazen fedakârlık gerektirir.”

“Neden?”

Gözlerimi kırptırdım. Net sorusu karşısında hazırlıksız yakalanınca yanıt vermem biraz zaman aldı.

“Çünkü dünyanın işleyişi bu,” dedim sonunda. “Bir şeye ulaşmak için bazı tavizler vermeliyiz. İnsanlar birer robot olsaydı bu yaklaşımına katılırdım ama robot değiliz. Duygularımız var. Aşk ve sevgi var olmasaydı insan ırkı hayatta kalamazdı. Üreme, koruma, motivasyon. Hepsi aslında bu duyguya bağlı.”

Bu verebileceğim en az romantik fakat en etkili cevaptı.

“Belki.” Christian’ın omuz silkmesi, kuşkuculuğunu kelimelerden daha iyi anlatıyordu. “Ama ikinci bir sorun daha var. İnsanlar *sevgi* kelimesini o kadar sık kullanıyorlar ki anlamını tamamen yitiriyor. Köpeklerini, arabalarını, barlarda indirimli içkiyi, arkadaşlarının yeni saç kesimini seviyorlar. Sevginin çok büyük, çok harika bir şey olduğunu söylüyorlar ama aslında tam tersi. En iyi tanımla faydasız, en kötü tanımla tehlikeli.”

“Sevginin farklı türleri vardır. Modaya olan sevgimle arkadaşlarıma olan sevgim birbirinden farklı mesela.”

“Farklı türler, aynı hastalık.” *Hastalık* kelimesini kullandığında yüzümü buruşturunca gözlerinde karanlık bir alaycılık belirdi. “Evet, fikrimi değiştirmeye, beni dünyayı döndüren şeyin aşk olduğuna ikna etmeye çalışacağın nokta burası mı?”

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Sen çoktan bu kanıya varmışsın. Söy-

leyeceğim hiçbir şey işe yaramaz. Fikrini değiştirmeni sağlayacak şey kelimeler değil, deneyimler.”

Gözlerinde anlık bir şaşkınlık belirdi, sonra daha ağır ve durgun bir ifadenin arkasına saklandı.

“Ne olacağını düşünüyorsun?” Kısık sesi havayı yoğunlaştırdı. “Âşık olup bütün bu sözleri yutacağımı mı?”

Omuz silktim. Ama dışarıdan kayıtsız görünsem de kalbim güm güm atıyordu. “Bilmem. Bir falcı değilim.”

Doğrusunu söylemek gerekirse, onun gizliden gizliye âşık olmasını umuyordum. Bunu Christian’ı “değiştiren” kişi olacağım sanısına kapıldığım için değil, herkesin hayatında bir kez olsun gerçek aşkı tatmayı hak ettiğine inandığım için istiyordum.

Christian beni bilmiş gözlerle inceledi. “Sözleşmemizdeki şartlardan biri sana âşık olmamamdı.”

Ağzım kurudu. “Evet.”

“Neden o şartı ekledin, Stella?”

“Çünkü bana âşık olmanı istemiyorum.”

Hazırcevaplığım karşısında gülümsemedi ve tekrar konuşmadan önce uzunca bir süre sessiz kaldı.

“Sen ve ben, birbirimizden çok da farklı değiliz,” dedi alçak sesle.

Aramızda bir kıvılcım çakıp tüm oksijeni tüketti. Nabız atışlarım uzak bir uğultuya dönüşüyordu.

Bir şey söyle, Stella.

Konuşamadım. Bakışları sesimi esir almıştı sanki. O sırada telefonu çaldı ve ben bir şey söyleyemeden aramızdaki an bozuldu.

Christian gözlerini bir süre daha benimkilerde tuttuktan sonra telefonunu açıp verandaya çıktı. Dalgaların kükremesi, konuşmasının içeriden duyulmasını engelliyordu.

Göğsümdeki baskı hafiflemiş fakat geride bir sersemlik bırakmıştı. Sanki son bir saattir okyanusun derinliklerindeydim ve az önce dışarı çıkıp sonunda bir nefes alabilmişim.

Christian’ın yanıdayken nefes almak her zaman çok zor oluyordu.

Hawaii’de bir gece bitti, iki gece kaldı.

Bunun basit bir gezi olacağını sanmıştım. Gelip çekimlerimizi yapacak, sonra da eve dönecektik.

Ancak hızla fark ediyordum ki, Christian Harper’ın dahil olduğu hiçbir şey asla basit olmuyordu.

*

Christian

“Biri Mirage’ın güvenlik sistemine girmiş,” dedi Kage ciddi bir sesle. “Siber ekibimiz, Scylla’ya benzer bir cihazla yapıldığını doğruladı.”

Okkalı bir küfür savurmamak için dilimi ısırđım.

İstediğim son şey, lanet olası Hawaii’de gecenin bir vaktinde iş konuşmaktı. Kage için daha da geç bir saatti ama o zaten hiç durmadan çalışırdı ve bu son şok edici gelişmeyi bana aktarmak zorundaydı.

Scylla’yı iki yıl önce geliştirmiştim. Adını fazla yakınına gelen gemilerdeki adamları yutan mitolojik Yunan canavarından alan bu cihazın, bir sisteme girmesi için internetten herhangi bir şey indirilmesi ya da USB bağlantı noktası kullanılması gerekmiyordu. Cihazın sahibinin, hedefin yalnızca birkaç metre yakınında olması yeterliydi. Birkaç dakika içinde, uzaktan kontrol sayesinde hedeflenen aygıtın işini bitiriyordu.

Harper Güvenlik’te çalışanlar ve geçen yıl cihazı ödünç verdiğim Jules dışında kimse Scylla’nın varlığından haberdar değildi. Jules kullandığı şeyin ne olduğunu bilmiyordu, zaten bilseydi de şematiğine hâkim değildi. Bu da tek bir anlama geliyordu.

Hain hâlâ şirketimdeydi ve Stella’nın sapığıyla bir şekilde bağlantısı vardı.

İçimde soğuk bir öfke dalgalandı.

Mirage’ın güvenlik kameraları *hack*’lendiğinde tüm çalışanları-

mın geçmişini ikinci kez kontrol etmiş; Brock ve Kage de dahil, bana en yakın olanlara özel olarak odaklanmıştım. Hepsi temiz çıkmıştı.

Birazcık bile şüphe duyduğum birkaç çalışanı işten çıkarmıştım ama onlar da Scylla'yı bilecek kadar kıdemli kişiler değildi.

Üstelik, Stella'nın sapığı bir yazılım geliştiricisi değilse, Scylla'nın şematiğinin bir replikasını yapması neredeyse imkânsız olmalıydı. Tabii ofisime sakladığım planları ele geçirmediyse.

Zihnimde binlerce olasılık dönüyordu ama konuştuğumda sesim sakin ve netti.

“Binanın çevresindeki tüm güvenlik kameralarının kayıtlarını çıkar. Mirage'ın beş blok yakınındaki tüm köşelerin ve dükkân önlerinin görüntülerini istiyorum. Bu sikik herif ısınlanma yeteneğine sahip değilse Stella'nın evine girdikten sonra bir yerlere gitmiş olmalı. Nereye gittiğini bul.”

Kage'in onaylayıcı homurtusunun ardından telefonu kapattım.

Birinci önceliğim güvenlik kayıtları değil, şirketimde beni sabote etmeye çalışan kişiyi bulmaktı. Fakat ben DC'ye dönene kadar adamlarım boş durmayıp kamera kayıtlarını toplamaya başlayabilirlerdi. Ben de bu sırada hainin peşine düşerdim.

Scylla'yla ilgili haber ve Stella'nın sapığı meselesinde yaşadığımız duraksama, Mayıs ayının bok gibi geçeceğinin habercisiydi.

Bir sonraki hareketimi hesaplarken hiddet göğsümde gittikçe büyüyordu.

Buraya Stella için gelmemiş olsaydım sabah ilk iş DC'ye geri dönerdim fakat ortada hedefinde olduğu bir psikopat varken onu yalnız bırakmam mümkün değildi.

Sapık meselesinde herhangi bir gelişme olmadığı konusunda ona yalan söylemiştim. Geçtiğimiz günlerde posta kutusunda üç not daha bulmuştum. İlk ikisi gibi bunlar da basit tehditler içeriyor, takip edilecek bir iz taşımıyorlardı. Şimdilik.

Adamın onu buraya kadar takip etmesi ihtimali düşüktü ama sıfır değildi.

En azından kendime böyle söylüyordum.

Oturma odasına geri dönüp sürgülü kapıyı arkamdan kilitledim.

Saat gece yarısını bulmuştu. Kage'den gelen haberin neden olduğu adrenalin uykumu tamamen kaçırmış olsa da ben telefonda-yken Stella kanepede uyuyakalmıştı.

Fincanını nazikçe elinden alıp masaya bıraktım, sonra onu kucaklayıp yatak odasına taşıdım. Derin bir uykuda olmalıydı, kucagımda hiç kıpırdamamıştı bile.

Onu yatağa yatırırken ay ışığı odanın karanlığına gümüşü bir şerit halinde düşüyordu.

Örtüyü etrafına sıkıca sardım. Hareketimin yumuşaklığı, kanımdaki kükreneye tamamen zıttı. Gözlerimin önünden kan ve vahşet görüntüleri geçerken ona dokunmak neredeyse yakışıksız geliyordu ama intikam için yanıp tutuşan parçamı susturmam mümkün değildi.

Soğuk bir duş aldığımda öfkem biraz olsun yatışsa da tamamen yok olmadı. Gerilimimi atmak için fiziksel olmayan bir yönteme ihtiyaç duyduğumdan, banyodan çıkınca ilk işim dizüstü bilgisayarı açmak oldu.

Ekranı açık duran tamamlanmamış bulmacayı -fiziksel bulmacaları tercih ederdim ama zorunda kaldığımda dijital olanlarla da yetinebilirdim- geçtim ve böyle anlar için özel olarak sakladığım dosyayı açtım.

İsimlerden oluşan listeyi gözden geçirip çok uluslu, büyük bir bankanın müdüründe karar kıldım. Adam hiç Harper Güvenlik'in müşterisi olmamıştı, bundan sonra da olmayacaktı. Popüler inancın aksine, iş ilişkisi kurduğum insanlar konusunda elbette ki belli standartlarım vardı ve bu adam pisliğin tekiydi. Zimmete para geçirme, vergi kaçakçılığı, eski asistanları tarafından açılıp mahkemeye varmadan düşürülmüş üç cinsel taciz vakası ve hem karısını hem de onu aldattığı kadını darp etme eğilimi gibi şeyler buzdağının sadece görünen kısmıydı.

"Sabah korkunç bir güne uyanacaksın," dedim kırmızı bir suratı ve minicik gözleri olan adamın fotoğrafına bakarak.

Banka hesaplarına girip fonlarını çeşitli hayır kurumlarına bir vekil sunucu aracılığıyla isimsiz olarak bağışlamam beş dakika bile sürmedi. Bu kadar kolay olması neredeyse utanç vericiydi. Tanrı aşkına, adam ilk arabasının modelini ve doğum gününü kendine şifre olarak seçmişti.

ABD hükümetinin son derece ilginç bulacağı bazı bilgileri Milli Gelirler Dairesi'ne iletmeden önce karısına yüklü bir miktar para ve iyi bir boşanma avukatının adını bıraktım. Bu kadarıyla yetinmeyip üstüne adamın bilgilerini karanlık ağ üzerinden sattım. Metresine yaptığı son ziyarette çekilen küçük düşürücü fotoğraflarını da bankasının iki yüz bin çalışanına gönderdikten sonra, pislik herif bir keresinde arabamı park edeceğim yeri çalmaya çalıştığı için aracına sızıp navigasyon sistemini devre dışı bırakarak tüm verilerini sildim.

İşim bittiğinde yatağa, Stella'nın yanına uzanacak kadar sakinleşmiştim.

Az önce bana rahatlamak için doğayla bağ kurmam gerektiğini söylemişti ama hiçbir şey, ruhu temizlemekte bir siber saldırı kadar etkili olamazdı.

Stella hafifçe mırıldanıp bacağını benimkinin üstüne attığında tamamen hareketsiz kaldım. Sıcaklık hoşuna gitmiş olmalıydı çünkü birkaç saniye sonra da kolunu belime sarıp göğsüme sokuldu.

Uykuda olmasına rağmen hafifçe esneyip memnun bir şekilde iç geçirdikten sonra... sessizlik geldi.

Kafamı eğip onu izlerken uyanmasını ya da en azından tekrar kıpırdanmasını bekledim.

Ama hiçbirisi gerçekleşmedi.

Göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkmasına bakılırsa uykuya tamamen teslim olmuştu ve yakın zamanda benden uzaklaşmaya niyeti yoktu.

Seksten sonra sarılmaktan nefret ederdim. Seks *olmadan* birine sokulup yatmak ise çok daha kötüydü. Ama Stella'yı itmek yerine yüzüne düşen saçları parmağımla geriye doğru taradım ve perdele rin arasından süzülen ay ışığında yüzünü inceledim.

Tenini okşayan gümüşü pırıltı ona ruhani bir hava katıyordu. Bir canavarın kollarında uyuyan masum bir melek gibiydi.

Bana, bulunduğum yerde gözlerini kapatacak kadar güvenen kişi sayısı yok denecek kadar azken, bu kadın lanet bir oyuncak ayıymışım gibi kollarını etrafıma sarmış halde uyuyordu. Sadece birkaç santim ötesinde köpüren şiddetten tamamen bihaberdi.

Parmaklarım saçlarından narin elmacıkkemiğine, oradan da çenesine kaydı. Onu uyandırmamak için dokunuşlarımı tüy kadar hafif tutuyordum. Gözlerimi yumduğumda onu capcanlı karşımda duruyormuş gibi görmek için her bir detayını zihnime kazımak istiyordum.

Belki o zaman üzerimde böyle bir etki bırakmasının nedenini anlayabilirdim. Bu kadar masum ve saf kalpli biri kendini ruhuma nasıl böyle damgalar, tanışmamızın üstünden aylar geçmesine rağmen hâlâ onun için yanıyor olmamı nasıl sağlardı?

Bir süre sonra dokunuşumu yüzünden uzaklaştırdım.

Ellerimi kaplayan görünmez kanların yanaklarına bulaştığını hayal ettim. Bunlar, bir tabancanın metalini rahatlıkla kavrayan ve tek bir düğmeyle hayatları sonlandıran ellerdi. Bir yalancının, bir katilin elleriydi.

Ona dokunmamalı, masumiyetini geçmiş ve gelecek suçlarımla lekelememeliydim. Stella, onu tüketecek bir karanlığın esiri olmadan parlamaya layıktı. İyi bir adam olsaydım gitmesine izin verirdim.

Ama iyi bir adam değildim.

Kısa süreli olarak görünüp kaybolan vicdanım tenindeki görünmez kan lekeleri karşısında ürperdi fakat içimdeki çarpık, sahipleniçi taraf bu manzaraya bayılmıştı.

Gerçi her ikisinin de hemfikir olduğu bir konu vardı, bu kadın bana aitti.

Ve hayatıma bir kere girdikten sonra çıkmasına izin vermem mümkün değildi.

BÖLÜM 30

Stella / Christian

Stella

SABAH BURUŞUK ÇARŞAFLARIN ARASINDA GÖZLERİMİ açtığımda midemdeki kelebekler çoktan uyanmıştı. Bu hem çekim heyecanının hem de havayı saran deri ve baharat kokusunun bir etkisiydi.

Christian odada yoktu ama yatağın ona ait kısmının dağılmış olduğunu görmek, tüm vücudumu minik kıvılcımların kaplamasına neden olmuştu.

Resepsiyondaki görevli bu konuda bilgi verdiği için villada tek yatak odası olduğundan haberdardım. Ama burada geçirdiğim süre boyunca uykuda olsam da Christian'la böyle samimi bir alanı paylaşmış olma düşüncesi içimi kıpır kıpır ediyordu.

Kes şunu. Sadece uyudunuz.

Birlikte seyahat ettiğimizde arkadaşlarımla hep aynı yatakta uyurdum. *O zaman* büyütmediğim bir şeyi şimdi büyütmeye hiç gerek yoktu.

Tabii arkadaşlarımla birlikte zaman geçirirken aklımda seks olmuyordu ancak bu oldukça küçük bir farktı.

Gözlerimi yataktan ayrılmaya zorlayıp hazırlanmaya koyuldum.

Kıyafet ve makyaj işi sette Delamonte tarafından halledilecekti, bu yüzden basit bir keten elbise giyip saçımı kolay başa çıkılacak bir modelle toplamam uzun sürmedi.

Oturan odasına girdiğimde Christian verandada çalışıyordu. Heresi'deki ilk sabahı için fazla stresli görünüyordu.

"Günaydın." Oturduğu masanın yanında durdum. Dizüstü bilgisayarımın hemen dibinde boş bir kahve kupası, yarısı yenmiş bir kurumuş ekmek ve tamamlanmış bir çapraz bulmaca vardı. "Erken-cisin."

"Doğu Yakası saatine göre çalışıyorum." Kafasını kaldırıp beni gördüğünde çatık kaşları normale döndü. "Çekim için hazır mısınız?"

"Evet." *Sayılr. Belki. Muhtemelen.*

Tereddüdüm yüzümden belli oluyor olmalıydı, bakışları daha da yumuşamıştı. "Harika iş çıkaracaksın."

"Teşekkürler." Parmağımdaki yüzüğü çevirirken söylediklerini tekrar düşündüm. "Sen gelmiyor musun?"

"Bugün gelemeyeceğim. İşle ilgili acil bir durum çıktı."

"Ah." Karnımın derinliklerinde beliren hayal kırıklığını bastırdım. Tüm gezi boyunca başımda bekleyecek değildi sonuçta, yapacak daha iyi işleri olmalıydı. "Çözülemeyecek bir sorun değildir umarım."

"Başa çıkamayacağım bir şey değil." Başıyla masadaki oda servisi menüsünü işaret etti. "Çıkmadan bir şeyler yemek ister misin? Mutfağı arayabilirim."

"Hayır, zaten geç kaldım." Çekimden önce bir şey yersem stres-ten kusabilirdim ama bu gerçeği kendime sakladım. "O zaman sonra görüşürüz."

Uzun bir seyahat öncesi erkek arkadaşına veda ediyormuşum gibi hissettiren tuhaf bir duyguyla yanından ayrıldım. Bu çok saçmaydı. Christian benim erkek arkadaşım değildi ve otelimiz sete yalnızca on beş dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Sete vardığımda, fotoğrafçı Ricardo ve Delamonte'nin moda direktörü Emmanuelle'den başka kimseyi tanımadığımı fark ettim.

Emmanuelle beni yanağımdan öperek karşıladı. “Stella! Uçuşun nasıldı? Çok güzel görünüyorsun. Çekim için hepimiz aşırı heyecanlıyız... Hadi saçlarını ve makyajını yaptıralım, olur mu? Programın *birazcık* gerisindeyiz...”

Sonraki hazırlık aktiviteleri öyle kaotikti ki Christian'la ilgili tüm düşünceler aklımdan uçup gitti. Çalışanlar beni saç ve makyaj masasına, oradan giysi dolabına, son olarak da test çekimine sürüklediler. Asıl çekim anı geldiğinde, Delamonte'nin beni kovmaması için tüm konsantrasyonumu işime verdim.

Sorun yok. Başarabilirim.

Her gün farklı bir koleksiyonu konu alacaktık. Bugün plaj giyim, yarın ayakkabı ve aksesuar, üçüncü gün de mücevher çekimi vardı.

Üzerimdekiler uçuş uçuş giysiler olduğu için minnettardım çünkü dar bir şeylerin içine girmeye çalışsam kumsalın ortasında bayılabilirdim.

“Yüzünü güneşe doğru hafifçe çevir. Evet, aynen öyle!” diye bağırdı Ricardo. “Mükemmel!”

Güneş, deniz esintisi ve Hawaii'ye ilk kez gelmenin verdiği heyecan, Ricardo'yla daha önce çekim yapıp onun çalışma tarzına alışmış olmanın rahatlığıyla birleşince gerginliğim bir süre sonra uçup gitti. Kendimden şüphe duymama neden olan çirkin sesleri kafamdan kolayca attım.

Sabahın geri kalanı ve öğlenin ilk saatleri fotoğrafçının direktiflerine göre poz vermekle geçti. Arada bir kıyafet değişikliği için duruyorduk fakat bunun dışında çekim sorunsuz akıyordu.

Emmanuelle sevinçten havalarda uçuyordu.

“Muhteşem bir iş çıkarıyorsun!” dedi çekime ara verdiğimizde. “Luisa fotoğrafları görünce bayılacak!”

Ona gülümseyip kafa salladım ama gözlerim plajda siyah saçlı ve bronz tenli birini aramakla meşguldü.

Tabii ki göremedim.

Christian gelemeyeceğini söylese de bir umut beklemiştim ve...

Önemli değil.

Onunla çekim sonrası zaten görüşecektim. Tanrı aşkına, aynı odayı paylaşıyorduk. Ayrıca gelmesini istesem de onun burada olmasına *ihtiyacım yoktu*.

Bunu kendi başıma yapabilirdim.

Ben düşünürken Emmanuelle konuşmasını bitirdi ve bana beklenti dolu gözlerle bakarak, "Sence de öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet." Neden bahsettiğini hiç bilmiyordum. "Haklısın."

"*Aynen öyle!* Sonbaharda ekose fazla abartılıyor. Bence triko giyim çok daha..."

Tek başıma yapabilirim.

Cümleyi zihnimde birkaç kez tekrar ettim.

İnternette markalaşma konusunda senelerdir tek başıma çalışıyordum ama Delamonte anlaşması ve sapığımın tekrar ortaya çıkışı dengemi şaşırmama sebep olmuştu. Kendimden şüphe duymaya başlamıştım.

Beni yüreklendirmesi için Christian'a güveniyordum. New York çekiminden beri, bir yanım eğer o gün orada olmasaydı her şeyi batıracağımı düşünüyordu.

Buna rağmen bugünkü çekime tek başıma gelmiş ve mükemmel bir iş çıkarmıştım.

Dudaklarım bir gülümsemeyle gerildi.

"Stella, seni bekliyoruz!" diye seslendi Ricardo, deniz kenarındaki yerinden. "Hazır mısınız?"

Benim için belirlenen noktaya dönerken gülümsemem hâlâ yüzümdeydi ve adımlarım sabahtan beri ilk kez tamamen hafiflemişti.

"Hazırım."

*

Christian

Hawaii gezisinin büyük kısmında işle meşguldüm. Fotoğraf çekimlerinde Stella'ya eşlik etmeyi ne kadar istesem de sözleşme müzakereleri ve sanal toplantılar tüm vaktimi almıştı. Üstelik bir de yakalamam gereken bir hain vardı.

Fakat adadaki son günümüz gelip çatığında ondan daha fazla uzak kalamayacağımı fark ettim. Toplantılarımın tarihlerini değiştirdim ve otelin teknesine atlayıp son fotoğraf çekiminin gerçekleşeceği Nā Pali Sahili'ne doğru yola çıktım.

Delamonte'nin kamp kurduğu özel plaja doğru yürürken bembeyaz, ipeksi kumlar çıplak ayaklarımın altında kayıyordu.

Yıllar boyunca yüzlerce yere seyahat etmiştim ama bu engebeli kıyı şeridi, hayatımda gördüğüm en büyüleyici yerlerden biri olarak aklımda yer edinmişti.

Dramatik bir görünüme sahip zümrüt rengi kayalıklar Pasifik Okyanusu'na binlerce metre yukarıdan bakıyor, dik sırtlarıyla dar vadileri ve el değmemiş kumsalları koruyucu bir kucaklamayla sarıyorlardı. Kayalıklarda oluşmuş deniz mağaralarının üzerine bembeyaz köpükleriyle akan şelalelerin kükremesi, kumlu kıyılara vuran dalgaların sesine karışıyordu.

Yetenekli bir zanaatkârın sanat eseri olarak adlandırılabilen bu sahil, yeryüzünde cennete en yakın yer olabilirdi ancak şu anda benim gözümdeki en güzel şey değildi.

Hem de hiç değildi.

Çekim alanının kenarında durdum.

Stella suyun sığ kısmında dikilmiş, kollarıyla çıplak göğsünü kapatmıştı. Bukleleri yüzünü saran vahşi bir bulut gibiydi. Sade, beyaz renkli bikini altı boynundaki abartılı zümrüt gerdanlığı dengelemişti.

Kameraya odaklandığı için henüz beni fark etmemişti, bu sayede onu rahatlıkla izleyebiliyordum.

Öğlen güneşi tenini parlatmış ve narin kıvrımlarının etrafında bir hale oluşturmuştu. Yüzü sadeydi; makyajı varsa da belli olmuyordu. Tek süsü kocaman yeşil gözleri, dolgun dudakları ve güneşte birkaç gün geçirdikten sonra sıcak bir kahverengi tonuna bürünmüş teniydi.

Masmavi denizden çıkan Venüs'e benziyordu ama ondan bin kat daha muhteşemdi.

O fotoğrafçının talimatlarına göre sağa sola dönüp poz verirken kalbim yavaşlayarak suyun yükselip alçalma hareketlerine uyum sağlamıştı.

İlk çekimin aksine, saçlarını savuran rüzgâr ve bacaklarına vuran dalgaların arasındayken çok daha rahat görünüyordu.

Kendi doğal alanındaki bir tanrıçaydı.

Kısa bir süre sonra, "Veee bitti!" diye bağırды Ricardo. "*Muhteşemsin*, hayatım. Bir kusursuzluk örneğisin!"

Stella ona mahcup bir gülümsemeyle karşılık verirken kollarını hafifçe indirdi. Bedenini ekibin karşısında cırılçıplak kalacak kadar serbest bırakmamıştı ama şimdi göğüsleri kollarının üzerinden hafifçe taşıyordu.

Ölümcül bir sahiplenme duygusu kanıma karışmıştı.

Gözlerime bir saniye daha onun üzerinde oyalanmaları için izin verdim, ardından fotoğrafçıya dönüp soğuk bir bakış attım.

Yarı çıplak modeller, moda dünyasının olmazsa olmaz parçalarından biriydi ama bu gerçek, ekibin tek erkek üyesinin gözlerini oymak için duyduğum isteğin önüne geçemiyordu. Stella'ya bakan o gözlerde gerekenden biraz fazla beğeni görüyordum.

Kırk altı yaşındaki Ricardo Frenelli, son sekiz yıldır Delamonte'de çalışıyordu. İki kez boşanmıştı ve kokain bağımlısı bir kız çocuğuna sahipti. Moda sektöründe saygın biri olmasına rağmen gizli bir kumar sorunu vardı ve bir kuruş bile borçlu olmaktan kaçınılması gereken kişilere binlerce dolar borçluydu.

Evet, ilk fotoğraf çekiminden sonra adamı araştırmıştım.

“Bay Harper!” Emmanuelle sonunda beni fark etmişti.

Kızın selamlaması sahildeki herkesin dikkatini çektiğinde Ricardo hızla bana doğru döndü ve gülümsemem karşısında bronz teni bembeyaz kesildi.

Bugünlerde insanları korkutmak ne kolaydı.

Okyanus tarafındaki küçük hareketlilik bakışlarımı yeniden oraya çekti. Stella suda durduğu yerden ayrılmamış olsa da yüzünü bana doğru çevirmişti. Benimkilere kilitlenen bakışlarında şaşkınlık, memnuniyet ve tanımlayamadığım bir ifade vardı.

Ricardo’ya olan kızgınlığım, havadaki elektrik uğultusu tarafından yutuldu.

Hayatım boyunca pek çok güzel kadınla tanışmıştım. Hepsisi de mükemmel saçları, mükemmel ciltleri ve vücutları olan kadınlardı. Süper modeller, film yıldızları ve paranın satın alabileceği en güzel kalıplara girmiş vârisler.

Stella’nın saçının teli kadar bile değerli olamazlardı. O dış güzelliğiyle hiç ilgisi olmayan bir ışıltıya sahipti.

Karanlık her zaman aydınlığa çekilirdi. Ama ben ona sadece çekilmemiştim, ona takıntılı hale gelmiştim. Ölmeden önce hissettiğim son şey onun sıcaklığı olacaksa kendimi onun alevlerine atar ve beni diri diri yakmasına izin verirdim.

Dudakları minik, keskin bir nefesle aralandı. Sanki ihtiyacımın kuvveti ona ulaşmış ve fiziksel bir tepki vermesine neden olmuştu.

“... geleceğinizi bilmiyorduk.” Emmanuelle’in yalaka sesi, kulaklarımda sinir bozucu bir sivrisinek gibi çınladı. “Bize haber vermeliydiniz. Hazırlık...”

“Gidin.” Gözlerimi okyanusun içinde oyulmuş bir heykeli andıracak kadar hareketsiz duran kadından ayırmadım.

Emmanuelle duraksadı. “Affedersiniz?”

“Bu sahili boşaltmak için ekibin ve senin beş dakikanız var. Stella’yı kendi tekneyle geri getiririm.”

Otelden özel tekne kiralamış ve sahilde onların kiralık teknesine yakın bir yere demirlemiştim.

Emmanuelle'in yanakları kıpkırmızı oldu. Patronu değildim ama çoğu insan gibi o da hangi biçimde olursa olsun otoriteden kolay etkileniyordu. Yine de son bir direnç göstermekten kendini alamadı.

"O kadar hızlı toplanmamız mümkün değil." İtirazında bir gerginlik hissediliyordu. "Üstelik, hepsinden önce gerdanlığı temizleyip kaldırmamız gerek. Değeri yetmiş bin dolardan daha..."

"Faturasını bana gönder."

Gerdanlığın fiyatı sikimde bile değildi. Tek isteğim Stella dışında herkesin derhal bu sahilden uzaklaşmasıydı.

Kız olduğu yerden hareket etmeyince kaşımı havaya kaldırdım. "Kendimi tekrar etmem mi gerekiyor?" diye sordum nazıkçe. Ardından saatime baktım. "Dört dakikanız kaldı, Bayan Lange."

Sonunda sesimdeki uyarıyı anlayan Emmanuelle telaşla koşuşturmaya başladı.

İki dakika sonra ekip arkalarında ayak izlerinden başka hiçbir şey bırakmadan gitmişti.

"Endişelenmeli miyim?" Rüzgâr Stella'nın o tatlı, alaycı sesini kulaklarıma taşıdı. Hâlâ suyun içindeydi ama ekibin gidişi, sessiz kalmasına neden olan sihri bozmuş olmalıydı. "İnsanları korkutup kaçırdıktan sonra beni burada öldürmeyi planlamıyorsundur umarım."

"Beni rahatsız ediyorlardı." Kıyıya yürüyerek kuru kumları dalgalarla ıslanmış çizgiden ayıran doğal sınıra ulaştığımda durdum. "Ayrıca onları korkutmadım. Sadece buradan gitmelerini rica ettim."

"Eğer sana itaat etmeselerdi ne yapacaktın?"

Güçlü bir esinti buklelerini yüzüne doğru savurunca bir eliyle saçlarını yüzünden çekti. Diğer kolu hâlâ göğüslerinin üstündeydi.

Burada farklı görünüyordu. Sapığın tehditlerinden ve ailesinin baskısından uzaktayken çok daha parlak, daha kaygısızdı. Gözlerindeki muzip pırıltı, boynundaki zümrüt gerdanlığın ışıltısını bastırıyordu.

“Tam bir centilmen olduğum için bunu sorun etmezdim.” Kaşları şüpheyle çatıldığında dudaklarım bir gülümsemeyle hafifçe gerildi.

“Centilmen olmadığını söylemiştin.”

“Bunu ben söylemedim, sen söyledin.”

“Ve haklıydım.”

Ona gerçekten haklı olduğunu kanıtlayabileceğim yolları hayal ederken gülümsemem yumuşak bir kahkahaya dönüştü.

“Buraya gel, Stella.”

BÖLÜM 31

Christian / Stella

Christian

STELLA YERİNDEN KIPIRDAMADI AMA ALÇAK SESLE verdiğim komut gözlerinin arzuyla kararmasına neden olmuştu.

“İtaat *etmezsem* ne yaparsın?” Sesi yumuşak olsa da havadaki elektrik iyice güçlenerek tenimin altına, damarlarımın içine sızmaya başlamıştı.

Gülümsemem tehlikeli bir hal aldı. “Suda kal ve gör.”

Ona on saniye verecek, eğer gelmezse ben yanına gidecektim.

Son gerçek etkileşimimizin üzerinden kırk sekiz saat geçmişti ve o yakınlığı, sonraki dozunu açgözlülükle bekleyen bir bağımlı gibi özlüyordum.

Aramıza mesafe koyma düşüncemden vazgeçmiştim. Onu sadece çözülecek bir bilmece olarak görmüyordum artık. Beni büyülediğini ve ona takıntılı olduğumu kabullenmiştim.

Ona *ihtiyacım* vardı.

“*Lütfen* kelimesi üzerinde biraz çalışmalısın. Emin ol, bunu kullanmak seni öldürmez.”

Alaycı sesine rağmen sonunda harekete geçmişti. Uzun, ince

bedeni suyu zarıfçe yarararak ilerliyordu. Tenindeki minik, parlak su damlacıklarıyla kıyıya çıkıp hemen yanımda durdu. O kadar yakınımdaydı ki hindistan cevizli güneş kreminin, yeşil çiçeklerin ve okyanusun tuzlu öpücüğünün kokusunu alabiliyordum.

Cennetin varlığına inanmıyordum. Varsa bile oraya girebileceğimi düşünmüyordum ancak Stella tam da cennetin sahip olacağını tahmin ettiğim şekilde kokuyordu.

“Henüz test edilmemiş bir şey için söz veremem, güzelim.” Parmaklarımı boynundaki güneşten ısınmış değerli taşlarda gezdirdim.

Onunla biraz yalnız kalmanın karşılığında yetmiş bin dolar...

Buna kesinlikle değmişti.

Soluklarının ritmi düzensizleşti. “Şu anda bana *lütfe*n kelimesini hiç kullanmadığını mı söylüyorsun?”

“Hiç ihtiyacım olmadı. İnsanlar söylediğim her şeyi zaten yapıyorlar.” Stella’nın sevimli homurtusu göğsümden bir kahkahanın taşmasına neden oldu.

“Suda kalıp sana *lütfe*n dedirtmeliydim. O zaman dersini alırdın.” Bana merakla baktı. “Bu arada, burada ne arıyorsun? İşlerin olduğunu sanıyordum.”

“İşlerimi bitirdim.” Hepsi bitmemişti ama geriye kalan kısım bekleyebilirdi. “Seti bir kez olsun ziyaret etmeden buradan ayrılmak istemedim.”

“Saatlerce dikilip dudaklarımı büzmemi izlemek muhtemelen pek heyecan verici değildir,” diyerek güldü. Kollarını göğsüne daha sıkı sarmıştı ama ikimiz de birkaç adım ötedeki havlunun üstünde düzgünce katlanmış halde duran kıyafetlerine uzanmaya zahmet etmedik.

“Sahildeki kumları teker teker saymanı izlesem bile sıkılmam.”

Sabırlı bir adam değildim. Huzursuzluktan da hiç hoşlanmazdım. Bulmaca ve yapboz gibi şeylerden keyif almamın sebebi tam olarak buydu. Akli başında kalmam için beni bir nevi teşvik ediyorlardı çünkü Tanrı biliyordu ki, ilgimi canlı tutmak için insanlara güvenmem mümkün değildi.

Stella bunun tek istisnasıydı. Yalnızca varlığı bile filmlerdeki saçma monologlardan ya da insanların konuşmaktan hoşlandığı boktan konulardan daha çok ilgimi çekiyordu.

Sesimdeki inanç karşısında gülüşü keskin bir nefese dönüştü.

“Yine de gerçeği istiyorsan...” Elimi kolyeden ayırıp omzunun narin kıvrımına götürdüm. “Çekimi izlemeye gelmedim.”

Dokunuşum koluna doğru kaydığında vücudundan bir ürperti geçti.

“O zaman, buraya neden geldin?” Sorusu, koca sahildeki en önemli şey haline gelene kadar aramızdaki sessizlikte büyüdü.

“Senin için.” Dirseğinin yumuşacık, çıplak tenine dokunurken oyalandım. Güneş tüm yakıcılığıyla parlıyor olsa da etrafımızı saran kıvılcımların yanında çok hafif kalıyordu. Tenim közlerle kaplanmıştı ve sıcaklığın kolumdan göğsüme doğru süzüldüğünü hissediyordum. “Benim için kollarını aşağıya indir, güzelim. Seni görmek istiyorum.”

Bu, yalvarmaya en çok yaklaştığım an olabilirdi.

Sessizlik üzerimize bir battaniye gibi serilirken tasasızlığın tüm izlerini sildi. Stella’nın cevabını beklerken omuzlarıma karanlık ve yoğun bir şeyin ağırlığı çöküyordu.

Boğazının hassas kıvrımları hareket ederken bakışlarını benimkilere dikmişti.

Gözleri her zaman duygularını en açık şekilde ifade eden parçası olmuştu. En derinlerdeki düşüncelerine açılan yeşim rengi birer pencere gibiydiler. Her korkusunu, her arzusunu, her hayalini ve güvensizliğini net bir şekilde gösteriyorlardı.

Onu tanıdığımdan beri ilk defa, ne düşündüğünü sadece gözlerine bakarak anlayamıyordum ama kararsızlığını *hissedebiliyordum*.

Sözleşmeyi imzaladığımız günden bu yana ilişkimizde bu noktaya doğru ilerliyorduk aslında. Fakat ikimiz de biliyorduk ki, sınırı geçerse bunun geri dönüşü olmayacaktı.

Nabzım, sonu gelmeyen bekleyişe uyum sağlayacak şekilde yavaşladı.

Stella yavaş, çok ama çok yavaş bir şekilde kollarını indirdiğinde, nabzım vites değiştirip deli gibi çarpmaya başlayan kalbimin ritmine ayak uydurdu.

Kolları iki yanına inene ve bronz teni hafifçe pembeleşene dek gözlerimi yüzünden ayırmadım. Ardından bakışlarımı aşağıya indirip karşımdaki manzaranın tadını çıkardım.

O tatlı, kahverengi uçlarıyla sıkı ve dolgun göğüsleri tadına doyulmaz görünüyor, ışıldayan bir tenle sarılmış narin kıvrımları ve zarif parçaları ise asla ulaşamayacağım bir cennete giden yol haritasını çiziyordu.

Gözlerim sonunda en mahrem yerini örten minik, beyaz kumaş parçasına kaydığında aletim bir taş kadar sertti, göğüs kafesimin içinde bir canavar kükremeye başlamıştı. Ona sahip olmamı, kime ait olduğunu tüm dünyaya göstermek için onu işaretlememi söylüyordu.

Bu kadın *bana* aitti.

Bakışlarımın altında kıpırdanırken solukları kesik kesikti. Birinin ona bu kadar uzun süre bakmasına alışkın olmadığı ortadaydı. Kollarını tekrar göğsüne kapatmak için harekete geçtiğinde bileğini kavrayarak onu durdurdum.

“Yapma.” Arzu sesimi iyice boğuklaştırmıştı. “Benim yanımda kendini örtmene gerek yok.”

“Ben... şey...” Boğazı güç bir yutkunmayla hareket etti. “Birinin beni böyle görmesinin üzerinden çok zaman geçti.” Sesinde utanç vardı.

Vahşi bir sahiplenme hissi midemi yakıp geçti. Çekimden sonra fotoğrafçının ona hayran bakışlarını yakaladığım andakinden bin kat daha güçlüydü.

Tabii ki daha önce başka erkeklerin karşısında çıplak durmuş olabileceğini biliyordum. Ancak bu gerçek, ona bakmaya cüret eden

o erkeklerin derilerini yüzmek ve cesetlerini yakıcı güneşin altında çürümeye bırakmak istememe engel değildi.

Hiç kimse ona bakmayı hak etmiyordu.

“*Ne kadar süre oldu?*” Yavaş bir şekilde sorduğum soru altında yatan tehlikeyi zor saklıyordu.

Stella’nın gözlerinde bir ihtiyat belirdi. “Yıllar oldu.”

Göğsümdeki canavar artık iyice uyanmıştı ve daha fazla soru sormak istiyordu. Ona dokunan tüm sikik heriflerin adını öğrenmeli, sonrasında onlara hoş bir ziyarette bulunmalıydım.

Fakat çok büyük irade gerektirse de bu arzuları içimdeki bir kafese hapsetmeyi başardım.

Stella’yı germek ve Hawaii’deki son günümüzü önemsiz insanlara odaklanarak geçirmek istemiyordum.

Onun için ilk olmayabilirdim ama kesinlikle son olacaktım.

Çünkü onu elde ettiğimde, bir daha asla bırakmayacaktım.

“Anlıyorum.” Sesim tekrar o kadife tona bürünmüştü. “Peki en son ne zaman biri sana böyle dokundu, Stella?”

Göğsünü hafifçe okşayarak çizgilerini avucumla takip ettim. Başparmağımı meme ucuna sürttüğümde anında taş kesilip keskin bir nefes aldı, dudaklarımda bir gülümsemenin hayaleti belirliyordu.

“Ben... tam hatırlamıyorum.”

Dokunuşumu sertleştirip meme ucunu daha keskin bir soluk almasına sebep olacak şekilde sıkıştırdım. Alnında minik ter damlacıkları oluştu.

Elini bileğime koydu. “*Christian.*”

Dudaklarından tatlı bir yakarış gibi dökülen ismim, üzerimde bir *başlat* komutu kadar etkiliydi.

Bu tek kelime, arzusun dizginlerini koparıp tüm şiddetiyle bedenime çullanmasına neden oldu.

Dudaklarına yapışıp ismimi içime çekmek istiyordum. Acaba tadı da sesi kadar nefis miydi, yoksa sözcüklere dökülmüş günah kadar kirli ve ahlaksız mıydı? Ancak bundan daha çok arzuladığım

şey, kendimi onun içine gömmek, her santimini benimle kaplamak ve yanında meleklerin düşüşünün bile hafif kalacağı bir biçimde onu mahvetmekti.

Asla cennete giremeyecektim ama o da cehennemde benimle birlikte hüküm sürdüğü sürece hiçbir şey umurumda olmazdı.

Stella benim kraliçem olmak için yaratılmıştı.

Onu sahili çevreleyen, yüzeyleri elementler tarafından aşınarak pürüzsüz hale gelmiş dik kayalıklardan birine doğru itip sırtını bir kayaya yasladığımda boğazından bir iç çekiş kaçtı.

Parmağımı bikini altının ipine geçirip keskin bir çekişle yırtıp atarken aletim nabzımla uyumlu bir şekilde zonkluyordu.

Benim için çoktan ıslanıp parladığını gördüğümde göğsümden işkence çekiyormuşum gibi bir inleme yükseldi. Koyu gri kayanın önünde, kıvrımlı vücudu ve kahverengi teniyle efsanevi bir tanrıça gibi görünüyordu. Mücevherlerle süslenmiş boynunda ellerimin doluşmasını istiyordum. Onu okşamalı, ona sahip olmalıydım.

Zonklama şiddetlendi, artık tek hissedebildiğim buydu.

Dizlerimin üzerine çöküp ona ağızla tapmak istiyordum. Tadına bakmak, ona dokunmak, onda *boğulmak* istiyordum.

Her türlü ihtiyaç ve fantezi aynı anda üzerime hücum ediyordu ama hepsi için ayrı bir zamanımız olacaktı.

Stella sonunda elimdeydi, hiçbir şeyi aceleye getirmeyecektim.

“Siktir. Sırılsıklamsın, kelebek.” Elimini bacaklarının arasına daldırırken şehvet sesimi tanınmaz hale getirmişti. Stella kafasını geriye yatırıp kayaya yasladı ve ben tembelce klitorisiyle oynarken, suları parmaklarıma akana kadar o şişmiş tomurcuğu ovuştururken boğazından bir inleme yükseldi. “Hoşuna gidiyor mu? Bacaklarını böyle ayırmak ve herkesin görebileceği bir yerde parmaklarımla becerilmek güzel mi?”

Kimse görmezdi. Görselerdi bile Stella’nın çıplak bedeninin hatıraları beyinlerine yerleşmeden önce onları öldürürdüm.

Stella sadece ve sadece benimdi.

Parmaklarım üzerinde dolaşırken öyle yüksek sesle nefes alıp veriyordu ki nabzımın kükremesini bastırıyordu.

Seks sırasında asla kontrolümü kaybetmezdim. Önceki ilişkilerimin hepsi yalnızca fiziksel rahatlama amaçlıydı.

Fakat Stella'yla birlikteyken daha başlayamadan sona gelmiştim.

“Sana bir soru sordum, Stella.” Sesimin yumuşaklığı, oynadığım acımasız oyuna tamamen zıttı. Kadınlığını okşayarak onu uçurumun kenarına sürüklüyor, düşmeden hemen önce geri çekiyordum. “Bana cevap ver.”

“Ben...” Özellikle hassas bir noktasına dokunduğumda Stella'nın nefesleri daha da sığlaştı. “Ben pek...”

“Yanlış cevap.” Boştaki elimi boğazına sararak onu kayaya iyice bastırdım. Dizimle bacaklarını biraz daha ayırırken klitorisindeki başparmağımın baskısını azaltmadan bir parmağımı sıkı, ıslak kıvrımlarının arasına daldırdım.

Derinlere indikçe ve tenimde nefeslerini hissettikçe arzu beni daha çok yakıyordu.

Her soluğunu yutmak, her iç çekişini dudaklarımda hissetmek, onu mümkün olan her şekilde benim yapmak istiyordum.

“Bir kez daha soracağım.” Parmağımı iyice içeri ittim ve dudaklarından şimdiye kadar duyduğum en yüksek inilti dökülene kadar yavaşça geriye çektim. “Böyle açık bir alanda küçük, akıllı bir sürük gibi parmaklarımla becerilmekten hoşlandın mı?”

Vücudu hislerin hücumuna karşı savaşıırken elimin altında kıvrandı. Ama demir kadar sert olan tutuşuma karşı gösterdiği tüm çabalar boşunaydı.

“Evet.” İtirafı dudaklarından bir hıçkırık şeklinde çıktı. “Lütfen... Ah, Tanrım...”

Parmaklarımı çektim ve klitorisinde yavaşça daire çizdikten sonra tekrar içine daldırdım.

Stella çılgılık atan bir kadın değildi ama minik iç çekişleri ve iniltileri, hayatım boyunca duyduğum en seksi seslerdi.

Göz kapakları ağırlaşp dudakları bitmeyen bir inlemeyle aralanırken kayaya yaslanarak kıvrandı. Bir elini kayanın yüzüne bastırırken diğerini de saçlarına daldırıp acıtacak kadar sert bir şekilde çekti.

Şehvet havayı öyle yoğunlaştırmıştı ki arzularımızı ateşe vermek için yalnızca bir kibrit çakmak yeterli olurdu.

Tropik sıcakla hiç ilgisi olmayan ince bir ter tabakası vücudlarımızı kaplamıştı ve bu şekilde açıkta olmak -sırtıma vuran esinti, birkaç adım ilerideki okyanus- erotizmi iyice artırıyordu.

İçinde bulunduğumuz anda yapay hiçbir şey yoktu. Son derece gerçek, ham ve mükemmeldi. O kadar iyiydi ki, DC'yi siktir edip sonsuza kadar burada kalmak istiyordum.

“Benim için çığlık at, güzelim.” İçine bir parmağımı daha daldırıp onu iyice esnettim. Aletim, parmaklarımın yerine geçmek için sızlıyordu. Kendimi kaybetmeme çok az kalmıştı ve Stella daha bana dokunmamıştı bile. “Bunu ne kadar çok sevdiğini duymama izin ver.”

Merkezinde hareket eden parmaklarımın çıkardığı ıslak, müstehcen sesler bana bilmek istediğim şeyi söylüyordu ama ben onun dudaklarından *duymak* istiyordum.

Kendini serbest bırakmasını istiyordum.

Stella'nın inlemelerinin sesi yükseldi ama kaslarının gerginliğine bakılırsa hâlâ kendini tutuyordu.

“Lütfen,” diye sızlandı. “Dayanamı... ah...”

“Bırak kendini, Stella.” Ağzımı kulağına değdirdim. “Sana çığlık at diyorsam o sikik çığlığı atacaksın. Yoksa seni yere eğip çığlık atmana izin vermem için *yalvartana* kadar kışına şaplak atarım.”

Tehdidim karşısında iç duvarları kasılınca dudaklarımda şaşkın ama çarpık bir gülümseme oluştu.

Elimin hareketlerini hızlandırırken kafamı eğip meme ucunu ağızıma aldım ve yüksek sesle inledim.

Tadı hayal ettiğim kadar güzeldi. Lezizdi, mükemmeldi, sadece benim dudaklarım için yaratılmıştı.

Dilimi boylu boyunca üzerinde gezdirdim, emdim ve iyice sertleşene kadar ucunu çekiştirdim. Ardından diğer memesine geçerek tenini açlıktan ölmek üzereymiş gibi yaladım.

Ona doyamıyordum.

Dilimde kahrolası cennetin tadı vardı sanki. İpeksiydi ve kanıma karışmış bir uyuşturucu kadar bağımlılık yapıcıydı.

Dişlerimi nazıkçe meme ucuna geçirip dilimi hassas teninde dolaştırdım. Klitorisine baskı yaparken aynı anda meme ucunu da çekiştiriyordum.

Soluğunun kesildiği ve bedeninin hareketsiz kaldığı kısa bir andan sonra nihayet çözüldü.

Benim vücudumu da titreten şiddetli, yıkıcı bir orgazmı boşalırsan tatmin çığlıkları sahilde yankılandı.

Kasıklarındaki ısrarcı sızıyı görmezden gelip kafamı kaldırarak yüzündeki sersemlemiş ifadeyi hafızama kazıdım.

Sonra elimi üstünden çekerek, “Aferin kızıma,” diye mırıldandım.

Stella nefesini düzene sokarken aynı pozisyonda kaldık. Sırtı hâlâ kayaya yaslıydı, bense koruyucu bir kalkan gibi üzerine kapanmıştım.

Uykulu yeşil gözlerini bana çevirdiğinde öyle masum ve tatmin olmuş görünüyordu ki kalbim çelik bir yumruk tarafından sıkılıyor-muş gibi hissettim.

“Öp beni.” Fısıltısı tenimi sarıp sarmalarken kaslarım gerildi. Vücudumdaki tüm moleküller beklentiyle uğuldamaya başlamıştı.

İkimizin de iyiliği için bunu yapmamalıydım.

Onu tatmin etmek bir şeydi, öpmek ise tamamen farklı bir şey.

Ona istediği kadar orgazm bağışlayabilirdim. Kendini bana bırakırken titreyen vücudunu hissetmek için içinde gömülü kalabilirdim. Ama öpüşmek... Öpüşmek, çok derinlere sakladığım o parçaya dokunurdu.

Onunla öpüşmeyi öylesine bir şey olarak göremezdim. Çünkü bu benim kahrolası sonum olurdu.

Tereddüdüm karşısında Stella'nın gözlerinden bir belirsizlik gölgesi geçerken bu saliselik karanlık beni öldürdü.

Tüm hayatını ona en yakın olan kişiler tarafından istenmediğini hissederek geçirmişti.

Şimdi ben de aynı şeyi hissetmesine neden olamazdım.

Ona nefes almak kadar ihtiyacım varken, ondan bir şey esirgemek için kendi kolumu kesip atabilecekken bunu yapamazdım.

Direncim, gelgite yakalanmış bir kumdan kale gibi parçalara ayrıldı.

Kısık bir küfür savurdum, yüksek sesle inleyerek parmaklarımı saçlarının arasına daldırdım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Aşkın bir uyuşturucu olduğu konusunda söylediklerime rağmen, Stella benim en büyük sarhoşluğumdu.

Kaçışı olmayan bir tutkuydu.

Sonu olmayan bir takıntıydı.

Tedavisi olmayan bir bağımlılıktı.

*

Stella

Christian'ın öpücüğü tam da sekste olduğunu hayal ettiğim gibiydi. Ateşliydi, hükmediciydi ve acımasız yanını hafiften yumuşatan bir şehvetle doluydu.

Daha önceki tüm öpüşme deneyimlerimin sahte olduğunu düşünmeme neden olmuştu; çünkü Christian Harper'ın dudaklarının dudaklarıma değmesi benim için bir aydınlanma anı gibiydi.

Kalbimin etrafına ördüğüm savunma duvarları yıkıldı.

Dudaklarının tadı karşısında başım dönmüştü. Ensemi kavrayış, alıp verdiği her pürüzlü nefes, vermem gerektiğini bile bilmediğim parçalarımı, ondan aldıklarım karşılığında teslim etmeme neden oluyordu.

Bedenimi kendi bedenine göre biçimlendirmiş, katmanlarımı tek tek sıyırmıştı. Geriye yalnızca *ben* kalmıştım.

Duvarlar yoktu. Maskeler yoktu.

Hayatımda ilk kez özgür hissediyordum.

Ben ellerimi saçlarına daldırırken öpücüğü kesmeden hafifçe eğilerek beni kucakladı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline sarıp ereksiyonunun karnıma değdiğini hissettiğimde ürperdim.

Açıkçası sekse hiç fazla önem vermemiştim. Önceki tecrübelem donuk ve cansızdı. Denemeye devam etmemin tek sebebi, tüm o yaygaranın ne hakkında olduğunu *bir gün* anlayacağımı umut etmemdi.

Fakat şu anda düşünebildiğim tek şey, Christian'ın yatakta da parmaklarıyla olduğu kadar yetenekli olup olmadığıydı.

Sana çığlık at diyorsam o sikik çığlığı atacaksın. Yoksa seni yere eğip çığlık atmana izin vermem için yalvartana kadar kışına şaplak atarım.

Sözcüklerinin anısı damarlarıma sıvı alevler yayılmasına neden olmuştu.

Dilini dudaklarımın arasında gezdirip içeri girmeyi talep ettiğinde onları araladım. Başparmağını ensemden gezdirerek beni yalayıp yutarken kendi bedenimin nerede bittiğini ve onun nerede başladığını tamamen unutmuş durumdaydım.

Tadı ateş ve baharat gibiydi. Bu öyle bağımlılık yapıcı bir karışımdı ki hayatımın geri kalanını onu, yalnızca onu tüketerek geçirebilirdim.

Altdudağımı hafifçe ısırduğında hissettiğim sızı, hazzı daha da arttırdı.

Christian aldığım şaşkın nefes karşısında gülümsedi.

“Öpücük istedin, Stella.” Kaba sesi midemde karıncalanmalara neden oluyordu. “Ben böyle öpüşürüm.”

Kelimeleri tenime düşen birer kordu.

Ben de onun altdudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiştirdim.

“Tam da sevdiğim gibi,” dedim.

İnlemesi yüzüme bir tebessüm yerleşmesini sağladı. Normalde bu kadar cesur değildim ama Christian Harper’ın kontrolünü kaybetmesine neden olabileceğim fikrine bayılmıştım.

“Benim ölümüm olacaksın.” Bir elini kaldırıp başparmağıyla yanağımı okşadı. Gölgeler yeniden yüzeye çıkarken gözleri karar-mıştı. “Seni öpmeme asla izin vermemeliydin, Stella. Çünkü tadına yalnızca bir kere bakmak benim için asla yeterli olmayacak.”

Sözleri ve dokunuşu içimi tropik güneşten daha fazla ısıtıyordu. “Yalnızca bir kere olması gerektiğini kim söyledi?”

Dudaklarından bir inilti daha çıkarken, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yeniden öpmeye başladı.

Dilinin benimkine leziz sürtünüşleri bacaklarımın arasındaki sızıyı yeniden canlandırmıştı. Christian’ın teninin sıcaklığından, dokunuşunun sertliğinden ve kendi kalp atışlarımdan başka bir şey düşünemiyordum.

Daha önce kimseyi onu istediğim kadar istememiştim. Çıplak göğüslerimin onun gövdesine sürtünmesi, kollarımı onun için aşağıya indirerek yaptığım seçimin farkına fazlasıyla varmamı sağlı-yordu.

Güvenlik yerine riski, rahatlık yerine tutkuyu seçmiştim.

Bundan pişman değilim.

Böyle hissetmemin sebebi edepsizce sözler ya da günahkâr arzular değildi. Beni parmaklarıyla becermesi veya elini boğazıma sarması da değildi.

Bu hisler, öpücüğün ardından gelmişti. Beni, kendimin en gerçek versiyonu olabileceğime inandırıyorlardı.

Christian’ın yetenekli ağzının kontrolü altında keyifle inledim.

Sonsuza dek bu ıssız sahilde, onun kollarının arasında kalabilirdim ancak bir süre sonra hava serinledi ve batmakta olan güneş vücutlarımızın üzerine uzun gölgeler düşürdü.

“Kutlama partisi ne zaman?” diye mırıldandı Christian.

Sorusu zihnindeki sisi dağıtmıştı.

Kahretsin. Delamonte çekiminin bitişini kutlamak için yapılacak partinin bu akşam olduğunu unutmuştum. “Şey...” Bulanık kafamda cevabı bulmaya çalıştım. “Sekizde.”

“Saat yediye geliyor.” Christian başparmağıyla kalçamın üstünde daireler çiziyordu. “Artık dönmemiz lazım.”

“Evet.” Beni yere bıraktığında hayal kırıklığımı gizlemeye çalıştım.

“O elbiseyi çok seviyor olmalısın,” dedi Christian. O sırada binimi ve çekime gelirken giydiğim elbiseyi üstüme geçiriyordum. Limon desenli bu beyaz elbise favorilerimden biriydi. “Bahar geldiğinden beri bunu birkaç kez giydin.”

Şaşkın nefesim göğsümde çırpınıp dışarı çıktı. “Giydiklerimi fark ettiğini bilmiyordum.”

“Senin hakkındaki her şeyi fark ediyorum.”

Bu sefer nefesim çırpınmadı, tamamen kesildi. İçimde tutamadığım bir gülümseme yüzüme yerleşirken onun varlığı ayakta duramı sağlamasa düşmeme neden olacak kadar şiddetli bir sersemlik hissettim.

Ona cevap vermedim ama sarhoşluğum otele dönene kadar devam etti.

Ancak kutlama partisi için hazırlanmaya başladığımda o kıpır kıpır hisler azalarak kayboldu, arkalarında şüphelerimin leş yiyici böcekler gibi sürünmesi için bir boşluk bırakmışlardı.

Christian’ı öpmüştüm.

Sahte sevgilimi.

Aşka inanmadığını açık ve net bir şekilde söyleyen adamı.

Kalbimi ateşe veren kişiyi.

Kafamın içindeki bir ses, dikkatli olmazsam bu yangının beni içten dışa yok edebileceğini söylüyordu. Sadece onu öpmekle kalmamış, bir iş gezisi sırasında gittiğim sahilin ortasında beni par-

maklarıyla tatmin etmesine izin verdikten sonra o öpücüğü *kendim istemiştim*.

Ne yaptım ben?

İşte bu yüzden düşüncelerimle baş başa bırakılmamalıydım. En güzel anları bile yaptığım aşırı analizlerle mahvediyordum.

Küpelerimi taktım.

Sorun yok. Her şey yoluna girecek.

“Çok güzel görünüyorsun.”

Kalbim tekledi. Kafamı çevirip Christian’ı kapı eşiğinden beni izlerken gördüğümde şüphelerim bir kez daha gölgelerin arasına çekildi.

Daha bir saat önce yaptıklarımızın anısı aramızda canlı bir varlığın nabızı gibi atarken gözlerindeki mahmur bakışlar tenimde alevlerden bir iz bırakıyordu.

Eğer o sahilden ayrılmak zorunda olmasaydık...

“Teşekkür ederim.” Sesim normalden daha boğuk çıkmıştı. Tekrar aynaya dönerken ensemdeki saçlarımı kaldırdım. “Fermuarımı kapatır mısın?”

Adımlarının yumuşak sesleri, nabzımın şiddetli atışıyla aynı ritimde ilerliyordu.

“Bu elbisenin üstünde duruşunu sevdim.” Bakışlarının ipek elbisemde gezinmesi heyecan verici bir okşama gibi hissettiriyordu.

Nefes al.

“Sevgiye inanmadığımı sanıyordum,” diye takıldım.

“Haklısın, yanlış kelime kullandım.” Christian aynadan gözlerime bakarken elini belime doğru hareket ettirdi. “Çünkü sevgi sıradandır. Olağandır. Fakat sen, Stella...” Fermuarımı eziyet verici bir yavaşlıkla kapatırken yumuşak cızırtı sesi odayı dolduruyordu.

Hem bu hareketinin uyandırdığı şehvet hem de sonraki sözlerinin ham samimiyeti karşısında ciğerlerimdeki tüm oksijen boşaldı.

“Sen olağanüstüsün.”

BÖLÜM 32

Stella

SON ÜÇ GÜNDE BAŞARDIĞIMIZ ŞEYLERİ KUTLAYACAĞIMIZ partinin bu gezinin en önemli olayı olması gerekirdi.

Fakat ben parti boyunca, o öğleden sonra olanları zihnimde tekrarlamaktan başka bir şey yapamamıştım.

Christian'la öpüşmemizin hatırası ve dokunuşunun hayaleti, tatlılar masaya gelene kadar benimle kalmıştı. Elbisemin fermuarını çekmesi bile vücudumda önceki partnerlerimin seksle dahi uyandıramadığı bir sıcaklık oluşturunuyordu.

Yemek boyunca içimdeki dürtüleri bastırmayı başarmıştım, buna rağmen yatak odasının kapısı arkamızdan kapandığı anda alevler vücudumu tekrardan sarıp sarmaladı.

Parti bittiğinden beri hiç konuşmamıştık ama *olabileceklerin* beklentisi, tenimde nasırlı parmakların dokunuşu gibi hissettiriyordu.

Christian o ince ve güçlü bedeniyle karanlığı yaran keskin bir bıçak misali şifoniyere doğru ilerlerken odadaki oksijen azalmıştı sanki.

Kanım kulaklarımda kükrüyor, kendi kalp atışlarım ve onun hareketlerinin yumuşak hışırtısı dışında her şeyi bastırıyordu.

“Bu gece başka bir sözün yoktur sanırım.” Ses tonu rahattı ancak arkasını döndüğünde bakışları öyle bir hararetle doluydu ki yoğunluğundan hemen oracıkta alev alacağımı düşündüm.

Kol düğmelerini ağzımın kurummasına neden olan yavaş, kasıtlı bir netlikle çıkardığı sırada bakışlarımız birbirine kilitlendi.

Sert eller. Viski rengi gözler. Kontrol.

“Hayır, yok.”

Fısıltım dudaklarımdan dökülüp göğüslerime doğru kayarken meme uçlarımı sızlayacak kadar sertleştirmişti.

Nefes alıp vermeye çalışıyordum ama ciğerlerim genişlemiyordu.

“Güzel.” *Tık. Tık.* İki kol düğmesi karanlıkta gümüş tepsinin üzerine düşerken karnımın alt kısımlarında bir sızlama başladı. “Elbiseni çıkar, Stella.”

Aldatıcı derecede yumuşak olan komutu, odada kalan son oksijeni de tüketerek vücudumdaki tüm molekülleri kül etti.

Nefeslerim kesik kesikti.

O an gelmişti.

Yol ayrımındaydık.

Güvenli yolda kalmayı seçip ona hayır diyebilirdim; ya da temkinli davranmayı camdan dışarı fırlatıp kalbimin ve bedenimin haykırılarına kulak verebilirdim.

Ellerimi sırtıma götürürken gözlerimi Christian’ın gözlerinden ayırmadım.

Bir dakika sonra elbisem beyaz ipekten bir havuz halinde ayaklarımın dibine düştü.

Sutyen ya da aksesuar takmamıştım. Üstümde sadece minik iç çamaşırım vardı ve kalbim kontrolsüz bir hızda atıyordu.

Christian’ın ifadesi değişmedi.

Karşısında çıplak dikilirken, gözlerinin o belli belirsiz hareketi olmasaydı donduğunu sanabilirdim. Siyah gözbebekleri, kehribar irislerini tamamen yutmuştu.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak için attığı her adımda daha çok yanıyordum.

“Söyle bana.” Parmağının kalçama hafifçe dokunması nabzımın çılgınca bir hıza ulaşmasına yetmişti. “Seks mi istiyorsun, *sikilmek* mi?”

Sikilmek dediğinde uyluklarımı istemsizce birbirine bastırdım. Sesi avıyla oynayan, ona saldırmadan önce kendi yıkımı için yalvarmasını sağlayan bir avcının karanlık mırıldanması gibiydi.

Tek fark, kendimi bir av gibi hissetmememdi.

Tercih hakkım olduğunu biliyor, kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum.

Bacaklarımın arası öyle ıslanmıştı ki tenimin sırlısklam olduğunu hissedebiliyordum. Ama bir yanım hâlâ güvenli yola sapmamı ve vücudumdan başka hiçbir şeyimi açığa çıkarmak zorunda olmaya-
cağım kolay, sıradan seksi seçmemi söylüyordu.

Zihnim bedenimle bir kontrol savaşına girmişti.

Seks mi istiyorsun, sikilmek mi?

Arzularımı çok uzun zamandır kafeste tutuyordum, belki de artık özgür kalmalarının vakti gelmişti.

Kan ve deri istiyordum. Tırnaklarımla sırtında izler bırakmayı, kalçamda dokunuşlarından morluklar kalmasını istiyordum.

Komutları, hazza doğru serbest düşüşü, kendimden geçmeyi...

Hepsini istiyordum.

“Sikilmek istiyorum.” Fısıltım zar zor duyuluyordu.

“Seni duyamıyorum.” Parmakları iç çamaşırımı saran ıslaklığa değdiğinde bu mükemmel his karşısında inlememek için kendimi tuttum.

Utanç ve şehvet içimi eşit derecede yakıyordu.

“Sikilmek istiyorum,” diye tekrarladım.

Bu sefer sesim daha güçlü, daha özgüvenliydi ama yine de yeterli gelmedi.

“Daha yüksek, Stella. Sesini kullan.” Sesi sertleşmiş, acımasızlaşmıştı. “*Ne istediğini söyle.*”

Başparmağını sertçe klitorisime bastırdı. Dokunuşu da verdiği emir kadar zalimdi. Akkor halindeki hisler içimde patlayıp utancımı bastırdı.

“Sikilmek istiyorum!” Kelimeler ağzımdan ham ve filtresiz bir patlama şeklinde dökülürken, Christian’ın hassas noktamı ovuşturması bağırışıminin bir inlemeyle sonlanmasına sebep oldu.

Yüzü akla gelebilecek her türlü ahlaksızca eylemi vaat eden tehlikeli, baştan çıkarıcı bir canavarın gülümsemesiyle gerilmişti. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

İç çamaşırımı tek bir hamleyle yırtıp dudaklarını benimkilere bastırarak iç çekişimi yuttu ve saçlarıma, gözlerimi yaşartacak kadar sert bir şekilde asılarak inlememi sağladı.

Sert çekişinin etkisini, sanki başımı bacaklarımin arasına doğrudan bağlayan bir elektrik kablosu varmış gibi tam merkezimde hissediyordum. Başım klitorisimle aynı ritimde zonkluyordu ve zihnim arzuyla o kadar puslanmıştı ki sırtım yatağa çarpana dek hareket ettiğimizi fark etmedim.

Christian gerileyip üstünü çıkarırken onu izledim. Omuzları geniş ve yapılı, karnından aşağıya doğru inen V fazlasıyla seksiydi. Daha aşağıdaysa...

Ah, Tanrım.

Aletini gördüğümde ağzım kupkuru oldu. Ucunda parıldayan ıslaklıkla uzun, kalın ve taş gibi sertti. O kadar büyüktü ki beni nasıl dolduracağını düşünürken istemsizce iç kaslarımı sıktım.

Yatak ağırlığıyla hafifçe çökerken eli tekrar bacaklarımin arasını buldu. Klitorisim şişip *daha fazlası* için ihtiyaçla yalvaracak noktaya gelene kadar parmaklarıyla beni okşadı.

“Nasıl sikilmek istersin, kelebek?” Başparmağını şişkinliğin üzerinde tutarak diğer parmaklarından birini içime itti ve iyice derinlere kaydırıldı. Bedenim erotik manipülasyonlarıyla kıvrılıp bükülürken boğazımdan bir inilti yükseldi. “Sırtüstü yatıp bacaklarını olabildiğince açarak mı, yoksa ellerinin üstünde durup o küçük, sıkı amcığında sikimin her santimini hissederek mi?”

Bir şehvet sisinin içinde kaybolmamış olsaydım bu edepsiz sözleri karşısında utançtan yerin dibine girebilirdim. Ancak o noktayı

çoktan geçmiştım ve Christian hakkında gerçekten fanteziler kurduğum tek erkekti.

Fısıldayarak bile dillendirilemeyecek karanlık şeylerin ve gizli-den gizliye açılığını duyduğum tüm müstehcen eylemlerin toplandığı tek kişiydi.

“İkisi de.” İçime ikinci bir parmağını daha soktu. Parmaklarını önce yavaş, sonrasında ise giderek hızlanıp başımı döndürecek ritmi bulana dek içeri dışarı hareket ettirdiğinde dudaklarımdan iniltieler dökülmeye devam etti. “Olabildiğince sert bir şekilde.”

Gürültülü bir inleme duydum. Bunu sert bir emir takip etti. “Ellerle dizlerinin üzerine çök.”

Söylediğini hemen yaptım. Avuçlarıma ve dizlerime dayanarak kalçamı kaldırdığımda serin hava en hassas noktama çarptı. Uyluklarımdan içi tamamen sıırıslıkm olmuş, daha hiçbir şey başlamamış olmasına rağmen çarşafılar bile ıslanmıştı.

Kısık bir folyo yırtılma sesi duydum. Ardından Christian’ın bedeninin sıcaklığı benimkini sardı, bir eli saçlarıma karışırken diğer eliyle de kalçamı morartacak bir sertlikle kavramıştı.

“Unutma...” Kafamı sertçe geri çekip dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında hafifçe çığlık attım. Aletin ucunu kaygan girişime yerleştirdiğinde hissettiğim beklenti nefesimi kesti. “... sert olmamı sen istedin.”

Saçlarıma bırakıp yüzümü yastığa bastırdı ve tek bir güçlü itişle içime girdi.

Küçük bir çığlık attım. Kolaylıkla kayabileceği kadar ıslaktım ama büyüklüğü biraz acı vermişti.

Acı, hissettiğim zevkle savaşıırken gözlerim yaşardı. İç kaslarımdan son raddeye kadar esnediğini hissedebiliyordum.

“Siktir, çok sıkısın.” Christian gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı. “Aynen böyle, güzelim. Hepsini alabilirsin.”

Ben büyüklüğüne alışmaya çalışırken kalçalarıma sıkıca tuttu ve kıkımın kıvrımında başparmaklarıyla rahatlatıcı daireler çizdi.

Hızlı ve kısa soluklar alıyordum. İnanılmaz derecede dolu olsam da ağır yavaş yavaş azalarak yerini leziz bir baskıya bırakıyordu.

Sıkıttığım dişlerimi kısık bir inilti çıkaracak kadar araladım ve daha fazlası için kalçamı çaresizce ona doğru ittim.

Biraz daha temas, biraz daha hareket istiyordum. Yapacağı *herhangi bir şey* olurdu.

Arkamdan bir kıkırtı yükselirken bunu, “Aferin kızıma,” diyen sesi takip etti.

Ardından kasıklarını bir kez daha kalçama çarparak ciğerlerimdeki nefesi yok edecek bir acımasızlıkla içime girdi.

Bu ani, kuvvetli istila karşısında zihnim boşalırken çığlık attım. İçimde karanlık bir zevk patlaması gerçekleşti ve Christian bana tekrar nefes alma fırsatı vermeden hareket etmeye başladı.

Bir elini kalçamda tutarken diğerini enseme götürerek başımı yastığa daha da çok bastırıyordu.

Sert eller.

Vahşi darbeler.

Dudaklarımdan durmaksızın inilti dökülmesine neden olan cezalandırıcı, şehvetli bir ritim.

“Siktir, öyle iyi hissettiriyorsun ki,” diye hırladı. “Bu sıkı amcığın her santimi benim için yaratılmış sanki.”

Sadece ucu içimde kalacak kadar geri çekilip duraksadı, sonra tek bir acımasız itişle içimi doldurdu. Yatak başı duvara çarpmaya ve minik çığlıklarımla sızlanmalarımı bastıracak bir gürültü çıkarmaya başlayana dek aynı şeyi tekrar etti.

Christian merhametsizce ileri geri hareket ederken yastık göz yaşlarım ve salyalarımı ıslanmıştı. Bir enkaza dönüşmüştüm. Geride aklımı durduran zevk ve hafif acıdan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Bu seks değildi. Katıksız, sert sikişmeydi ve... tam da ihtiyaç duyduğum şeydi.

Daha önce birlikte olduğum erkekler bana yatakta porselen bir bebekmişim gibi davranmışlardı. Niyetleri iyi olabilirdi ama onlarla seks benim için golf oynamak kadar sıkıcıydı.

Nezaket istemiyordum. En ham haliyle tutkuyu istiyordum. Hazzı ve bunu veren kişi yatakta ne kadar acımasız olsa da beni incitmeyeceği konusunda sahip olduğum inançla birlikte gelen o umursamazlığı istiyordum.

Çünkü Christian ne kadar sert olursa olsun, onunla birlikteyken kendimi ilk defa tamamıyla güvende hissediyordum.

“Sikimi sırlıslıkla yaptın, güzelim. Şu haline bak.” Parmağını nemli yanağımda gezdirdi. Darmadağınık haldeydim. Yüzüm yaşlarla ıslanmıştı ve vücudum şehvetle titriyordu. “Bir sürtük gibi becerilerek tatmine ulaşmak üzere olan bir meleksin.”

Sözleri bedenimde bir elektrik akımı gibi dolaştı.

“Lütfen,” diye hıçkırdım. “Yapamıyorum... dayanamıyorum... *lütfen.*”

Tam olarak ne için yalvardığımı bilmiyordum. Doyuma ulaşmak için miydi, daha sert olması için mi, yoksa bunun hiç bitmemesi için mi?

Tek bildiğim, istediğim şeyi bana verebilecek tek kişinin o olduğuydu.

“Lütfen ne?” Christian saçlarımı tekrar eline doladı, diğerini fazla duyarlı hale gelmiş merkezime doğru kaydırmişti.

“Lütfen, ihtiyacım var...”

Klitorisimi çimdiklediğinde cevabım boğuk bir çığlığa dönüştü. Beynim kısa devre yapıp vücuduma hazzın sivri iğneleri batınca içgüdüsel olarak kaçmaya çalıştım.

Ama birkaç santim bile uzaklaşmadan beni yakalayıp geri çekti.

“Bunu bir daha denersen kıcına öyle bir şaplak atarım ki uzun bir süre oturamazsın.” Avucu uyarıcı ama hafif bir şaplakla kıcıma indiğinde kesik bir sesle çığlık attım. Bir an sonra aynı elinin parmakları boğazıma sarıldı. “Sikimin üzerine boşaldığını *hissetmek* istiyorum, Stella.” Her sözüyle birlikte parmakları etime daha fazla batıyordu.

Ona sadece bir dizi anlaşılmaz iniltiyle yanıt verebildim. Tenimin altında kıvrılarak ilerleyen ve beni paramparça eden ihtiyaç yü-

zünden sesimi kaybetmiştim. Bu ihtiyaç beni bir zamanlar olduğum kişinin; hayatı boyunca işini sağlama almış, hayallerinin peşinde koşmaktan korkmuş, arzularını dile getirmeye cesaret edememiş Stella'nın enkazına çevirmekle tehdit ediyordu.

O Stella, Christian'ın dokunuşu altında saniyesinde tuzla buz olurdu. Onu geri istemiyordum.

Gözlerimi yumdum ve oluşturduğumuz müstehcen manzarayı zihnimde canlandırmaya çalıştım. Ben ellerimle dizlerimin üzerindeydim ve Christian arkadan içime girip çıkarken kafamı geriye doğru çekerek sırtımın gerilmesine neden olmuştu. Bir eli saçlarımın arasında, diğer eli boğazımdaydı. Az önce kalçama vurduğu yerde soluk, kırmızı bir iz vardı ve...

Omurgamın kökünde bir sıcaklık toplanıp giderek büyüdü ve patlayıp binlerce minik ışık parçasına ayrıldı. Bu ışıklar damarlarıma yayılıp tüm sinir uçlarımı ateşe vererek beni tamamen tüketiyordu.

Ah, Tanrı aşkına. Seksi abartarak anlatan insanlara artık şaşırmayacaktım. Eğer anlattıkları şey *buysa...*

Christian beni sırtüstü çevirdiğinde hâlâ orgazmımın kalıntılarına tutunuyordum. Kollarını gövdeme sardı ve dudakları benimkileri okşarken hareketleri yavaşladı. Çok yumuşak olmasa da az öncekinden *daha* yumuşak, daha şehvet yüklüydü.

“Sikimin üzerinde hâlâ dalgalandığımı hissedebiliyorum.” Göğsümü avuçlayıp parmağını sert ucuna değdirdi. “Hayal ettiğim kadar güzeldi.”

Sonra öpüşü sertleşti. Dudakları benimkinin üzerinde hak iddia ederken elleri hassas bölgelerimde dolaşüyor, aletiyle beni bir başka orgazma sürüklüyordu.

“Tam orası,” dedim soluk soluğa. Aleti ayak parmaklarımdan kavrılmasını sağlayan bir noktaya dokunuyordu. Kollarımı ona sardım ve olabildiğince derine girebilmesi için bacaklarımı iyice açtım. “Daha sert. Lütfen. Ben... *Ah, Tanrım...*” Hızını artırdığında sızlan-

malarım daha gürültülü bir hal aldı ve ikinci orgazmın titreşimleri her yanıma sardı. İlk başta hafif hafif ilerliyorlardı ancak Christian meme ucumu çimdikleyip içime en baştaki kadar sert bir şekilde girip çıkmaya başladığında karnımın alt kısımlarında yeni bir patlama yaşandı.

Zevk dalgalar halinde üzerime çökerken bir çığlık attım.

Christian'ın aleti içimde kasılıp titredi, hemen ardından o da yüksek sesle inleyerek boşaldı. O anda öyle bir sarhoşluğun içine düşmüştüm ki gözlerim başka hiçbir şeyi görmüyordu. Bu sarhoşluk, sonsuzluk kadar hissettiren bir süre boyunca devam etti. Sonra neredeyse bilinçsiz, terli bir yığın halinde yatan bedenime geri döndüm.

Uzun zamandır ilk defa kafamın içindeki sesler susmuştu. Orgazm sonrası mutluluk bulutunun üzerinde süzülüyor, sonsuza dek burada kalmak istiyordum. Burada şüphe yoktu. Güvensizlik yoktu. Aşırı analiz etme yoktu. Sadece yumuşak, pürüzlü nefeslerim ve Christian'ın boynumla gövdeme kondurduğu öpücüklerin izleri vardı. Nazik dokunuşu, seks sırasındaki vahşiliğine tamamen zıttı ama o kadar doğru hissettiriyordu ki bunu hiç sorgulamadım.

Beni yan döndürüp bir elini kalçama bastırduğunda neredeyse keyifle mırılacaktım. Kuvvetli parmakları, beni kemiksiz bir yığına çevirene dek kaslarımı ovarak masaj yaptı.

“Çok iyiydin,” diye fısıldadı. “Aferin sana.” Sözcükleri beni yumuşacık bir battaniye gibi sararken karnımın derinliklerinde yeni bir kıvılcım oluştu.

Sanırım akademik onaya ihtiyaç duyarak büyüyen kızlar birer yetişkin olduğunda durum böyle oluyordu. Yatakta övülmeye bayılıyorlardı.

“Bunu her gece yapmalıyız,” dedim uykulu bir sesle. Çok uzun bir gün olmuştu ve ikinci turu ne kadar çok istesem de gözlerimi açık tutamayacak kadar yorgundum. “Yogadan daha iyi.”

Christian güldü. Yumuşak sesi saf, erkeksi bir tatminle doluydu. “Daha iyi bir iltifat düşünemiyorum.” Yatakta bana doğru yaklaşıp

başımın üstüne bir öpücük kondurdu. “Bunu gece rutinine yoga yerine eklemek istersen hiç şikâyet etmem.”

“Hmm.” Gözlerimi kapatıp ona iyice sokuldum.

Şu anda ne kadar sakin ve huzurlu olsak da bir yanım ilişkimizde tehlikeli, yeni bir bölgeye adım attığımızı biliyordu. Kendini koruma içgüdülerim tehlike çanlarını çalmak için elinden geleni yapmasına rağmen, bunun bir geri dönüşü olmadığını farkındaydım.

BÖLÜM 33

Christian / Stella

Christian

STELLA BİR RÜYA GÖRÜYORDU. DUDAKLARININ kıvrılmasından ve uykusunda çıkardığı kısık seslerden belliydi.

Ne gördüğünü, içinde benim de olup olmadığımı merak ettim.

Eğer yoksam, bu kabul edilemezdi.

Omzuna yumuşak bir öpücük kondururken kolumu sahiplenici bir şekilde beline sardım.

Cennette veya cehennemde, rüyalarda ya da gerçekte olmamız fark etmezdi. O bana aitti.

Ve benim olanı asla paylaşmazdım.

Stella kıpırdanarak minik, sevimli bir esnemeyle gözlerini açtıktan sonra bana baktı.

“Günaydın.”

Utangaç ses tonu karşısında gülümsedim.

“Günaydın, kelebek. Güzel bir rüya görüyordun sanırım.”

“Hı-hı.” Vücudunu esnetirken bana sokuldu.

“Ne görüyordun?”

“Tam hatırlamıyorum, belki bir tekne görmüş olabilirim. Sürek-

li kendime rüya günlüğü yazmaya başlayacağımı söylüyorum ama sonrasında hep unutuyorum.”

Rüya günlüğünün ne olduğunu sormamayı seçtim.

“Rüyada yalnız mıydın?” diye sordum rahat bir tavırla.

“Hmmm, şimdi sen sorunca aklıma geldi. Teknedeyken yanımda biri vardı,” dedi Stella. “Siyah saçlı, bronz tenli, benden birkaç yaş büyük ama cidden çok yakışıklı biri...”

Dudaklarımda kibirli bir gülümseme oluştu.

Stella parmağını şaklattı. “Şimdi hatırladım, Ricardo’ydu!”

Onu döndürüp kollarını başının üzerinde birleştirdiğimde bir çığlık atıp güldü.

“Çok mu komik sence?” diye hırladım. Ancak gözlerindeki parıltıları gördüğümde gülümsememi zar zor tutabilmişim.

“Sadece gerçeği söylüyordum,” diye alay etti. “Bir rüyayı kışkandığını söyleme sakın. Seksten sonra yapışkanlaşan erkeklerden olduğunu hiç düşünmezdim.”

“Sana söylemiştim, Stella. Seninle ilgili her şeyi kıskanıyorum.” Göğsümde karanlık bir sahiplenme duygusu hareket etti. “Ayrıca yaptığımız şey seksten ibaret değildi.”

Seks bir yönden bir alışveriş sayılırdı. İnsanların zaman geçirmek ve fiziksel tatmine ulaşmak için yaptığı bir şeydi. Herkes seks yapabilirdi. Fakat hiç kimse, beni Stella’nın yaptığı gibi parçalara ayırıp tekrar birleştiremezdi.

“Sadece şakaydı, Huysuz Şirin.” Stella başını yukarıya kaldırıp dudaklarıma yumuşacık bir öpücük kondurdu. “Rüyamı hatırlamıyorum. *Hatırlasaydım*, eminim içinde sen de olurdun.”

“Kendimi iyi hissetmem için böyle söylüyorsun,” diye homurdandım.

Dudakları seğirdi. “İşe yarıyor mu peki?”

“Hayır,” diye cevap verdim. Ama omuzlarım gevşemişti, gülüşü göğsümün derinliklerine işlerken bileklerini serbest bıraktım.

Stella’nın çoktan gizemini kaybetmiş olacağını düşünmüştüm.

İki aydır birlikte yaşıyorduk, şimdiye kadar ondan bıkip hayatıma devam ediyor olmam gerekirdi. Fakat onu yakından tanıdıkça kendini ruhuma daha çok kazıyordu.

O, şimdiye kadar gördüğüm en büyüleyici bulmacaydı. Güç ve kınlanlık, huzur ve kaos, masumiyet ve ahlaksızlık gibi zıtlıkların tek bir bedende buluşmasıydı. Nazik gülümsemesiyle içimdeki canavarı yatıştıran kadın, yataktaki çılgınlıkları ve *daha fazlası* için yakarılarıyla o canavarın zincirlerini kırmayı da başarmıştı. Ona sahip olmamı ve benim olarak işaretlememi istemişti.

Stella Alonso, benim dünyamı altüst etmişti ve bunun geri dönüşü olmayacaktı. Benim için artık yalnızca ondan öncesi ve ondan sonrası vardı.

Bir süre öylece uzanıp rahat sessizliğin tadını çıkardık, ardından Stella tekrar söze girdi.

“Keşke daha uzun kalabilseydik.” Hüzünlü iç çekişi kalbimde hafif bir sızlamaya neden olmuştu. “Henüz şehre dönmek istemiyorum. Adayı keşfe bile çıkamadım. Geldiğimizden beri çekim işleriyle uğraşıyorum.”

“O zaman burada kalalım.”

Kararı verirken hiç düşünmemiştim. Görünüşe bakılırsa, varsayılan ayarlarım Stella’ya her istediğini anında vermekten geçiyordu.

Kimsenin bu zayıflığı keşfetmemesini umdum. Bu her ikimiz için de bir felaket olurdu.

Stella’nın gözleri bir an keyifle genişledi, sonrasında ise kafasını iki yana salladı. “Kalamayız. Yapacak işlerin var, zaten üç gündür şirkete gidemiyorsun.”

İş dışında ilgilenmem gereken başka şeyler de vardı. Eve döner dönmez sikik bir kargaşanın içine düşecektim.

Soğuk, mantıklı tarafım ilk plana sadık kalıp bugün DC’ye dönmemizde ısrarcıydı. Hawaii’de kalmak, verebileceğim en kötü karardı ve ben imparatorluğumu kötü kararlar vererek kurmamıştım.

Ama Stella buraya ilk kez gelmişti ve yaptığı itiraza rağmen

gözlerindeki umudu görebiliyordum. Kalmayı çok istiyordu. Onu üzmektense imparatorluğumu kaybetmeyi tercih ederdim.

Sakladığım sırların ve söylediğim yalanların fısıltısı yüzeye doğru süzölmeye başlıyordu ama hepsini imha ettim.

“Zaten hafta sonu geldi,” dedim Stella’ya. “Pazartesi gideriz. İki gün fazla kalmaktan zarar gelmez.”

Umarım.

Yüzü aydınlandı. “Tamam. Yani... eğer ısrar ediyorsan olur.”

Stella burada yapmak istediği şeyleri anlatmaya başlarken dudaklarım memnun bir gülümsemeye kıvrıldı.

Dün gece olanlar... Sahilde öpüşmemiz...

Artık yaptığım seçimi kabullenmiştim. İstediğim şeyden uzak durmaya çalışmayacaktım.

Geçmişte bunu inkâr etmeye çabalamıştım ancak onu ilk gördüğüm andan beri istediğim buydu. Stella’nın *benim* olması, kollarımda güvenli ve mutlu bir şekilde uzanmasıydı.

Ancak şu anda aramızda her şey mükemmel olsa da gerçekleri öğrenirse benden nefret edeceğini biliyordum.

Bu yüzden asla öğrenmemeliydi.

*

Stella

Kauai’yi keşfetmek için yalnızca iki günümüz olduğundan, Christian’la gezi programımıza mümkün olduğunca çok şey sığdırdık.

Yürüyüş, günbatımında yelken açma, helikopter turları, yerel müzelere ve تنها plajlara ziyaretler... Sırayla hepsini yaptık.

Gün doğarken uyandık, akşam yemeği saati geçtikten sonra otelimize döndük ve kalan zamanımızı tıpkı adada yaptığımız gibi birbirimizi keşfetmeye harcadık.

Christian’la seksin yavaş veya yumuşak, sert ya da hızlı olması fark etmiyordu. Her biri fiziksel rahatlamanın yanı sıra duygusal açıdan da rahatlamamı sağlıyordu.

Son gün gelip çattığında, Christian'ın yönetim kurulu toplantısı olduğu ve sabah erken saatlerde uçağa yetişmemiz gerektiği için daha sakin bir aktivite seçtik.

Gerçi bu sakin aktivitenin ne olduğunu ben *bilmiyordum*; çünkü Christian bir sürpriz planlamıştı. Ama merakımı zar zor bastırabildiğimi itiraf etmeliydim. Daha önce Kauai'de bulunduğu için yapacağımız şeylerin listesini hep o kontrol etmişti, bu akşam da mükemmel bir seçim yaptığından emindim.

“Sürpriz *bu* mu?” Christian kafama bir kask geçirirken yanımızda duran Harley'ye baktım. “Motosikletleri sevdiğini asla tahmin etmezdim. Bu biraz seksi.”

Seksiden de öteydi. Sade, beyaz tişörtü ve kot pantolonuyla aşırı çarpıcı görünüyordu. Ancak bunun sebebi sadece kıyafetleri değildi.

İki günü güneş altında dinlenerek geçirmek, özenle yüzünde tuttuğu ciddiyet maskesinin düşmesini ve altındaki muzip, etkileyici adamın ortaya çıkmasını sağlamıştı. Onu geri göndermeyi hiç istemiyordum.

“Biraz mı?” Bacağını motosikletin üstüne atarken kaşlarından birini havaya kaldırdı. Motor kükreyerek canlandığında kanıma heyecan dalgaları yayılmaya başladı.

“Sürüş yeteneğini görmeden kararımı kesinleştiremem,” dedim ciddi bir tavırla. “Yani evet, şimdilik sadece biraz seksi.”

“Sürüş yeteneğinden bahsedene bir bak.” Kaşlarını daha da kaldırdı. “Kelebek, dün rehberimizi neredeyse diğer tarafa gönderiyordun.”

Bu olayı unutmayacağını *biliyordum*. “Benim suçum değildi,” dedim oflayarak. “Adam birden ortaya çıkıverdi!”

Christian dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmemek için kendisini zor tutuyormuş gibi görünüyordu.

“Hiç komik değil.” Yanaklarım yanıyordu, dünyadaki *en iyi* sürücü olmayabilirdim ama denemiştim. “Gezmeye giderken aracı sürekli sen kullanmak zorunda kaldığın için kendimi kötü hissettim ve... *Gülmeyi keser misin?*”

“Sana asla gülmem,” dedi sırtarak. “Ama direksiyonunda oturduğun bir araca tekrar binmem mümkün değil.”

“Söylediğimi geri alıyorum.” Somurtarak motosiklete binip kollarımı beline sardım. “Hiç ama hiç seksi değilsin.”

“Sorun değil.” Otelin önünden ayrılırken omuzları kahkahalarla sarsılıyordu. “Fikrini değiştirebileceğimden eminim.”

“Hiç sanmıyorum,” diye mırıldandım ama adanın iki yanı ağaçlıklı yollarında hızımız giderek artarken rüzgâr sesimi bastırdı.

Hedefimize varmamız yirmi dakika sürdü. Kuzey Sahili’nde gözlerden uzak bir kumsaldı ve kumlara kurulmuş eksiksiz bir piknik sofrası dışında tamamen boştu.

Günbatımı manzarasına yerleştirilmiş üzerinde ipeğimsi beyaz bir örtü bulunan alçak masanın etrafı minderler, yastıklar ve örtülerle çevrilmişti. Lüks bir akşam yemeğinin ve şarap şişesinin hemen yanında minik mumlar titreyordu.

Keskin bir nefes aldım. “Sen nasıl...”

“Otelden rica ettim.” Christian’ın dudakları kıvrıldı. “Endişelenme. Yemekten sonra her şeyi toplayıp burayı buldukları gibi bırakacaklar.”

“Bu çok güzel.”

Boğazımda tuhaf bir yumru belirmişti. Adadaki son akşamımız olduğu gerçeğini sonunda idrak ediyordum. Geldiğimizden beri çok şey yaşamıştık, ben de kendimi bu fantezinin sonsuza dek süreceği konusunda kandırmıştım.

Hawaii tıpkı bir rüya gibiydi, yanımıza alıp geri götüremeyeceğimiz bir rüya.

DC’ye geri döndüğümüzde ne olacaktı? Tatilden önceki hayatlarımıza aynı şekilde devam mı edecektik?

Cennette baş başayken sevgiliymişiz gibi davranmak kolaydı ama aramızdaki gerçek *değildi*. Bu konuşmayı hiç yapmamıştık ve artık seksin mutlak bir anlam ifade ettiği çağlarda yaşamıyorduk. Bazı insanlar aynı kişiyle aylarca seks yapıyor fakat ilişkilerine bir *ad koymuyordu*.

Masaya yerleştik. Yemekler son derece lezizdi ancak yarın sabah uçaktan indikten sonra neler olacağını düşünmekle çok meşgul olduğum için ne yediğimin pek farkında değildim.

Sonunda, bunu içimde daha fazla tutamayacağıma karar verdim.

Anın büyüsunü bozmaktan nefret ediyordum ama o konuşmayı yapmazsak belirsizlik tüm gece beynimi kemirecekti.

Çıkıyor muyuz? Cinsel çıkara dayalı arkadaşlık ilişkisi mi yaşayacağız? Aramızdaki şey her neyse bunu geri döndüğümüzde devam ettirmek istiyor musun?

Konuyu açmak için aklıma gelen tüm soruları gözden geçirsem de cevaplarından çok korktuğum için hiçbirini sormaya cesaret edemedim.

Bunun yerine, tam olarak bir korkağın seçeceği yolu seçtim.

“Son birkaç gün için çok teşekkür ederim. Tam ihtiyacım olan şeydi.” Ayak parmaklarımı serin kumlara gömdüm ve gözlerimi masadan ayırmadan sözlerime devam ettim. “Sahte bir çift olarak oldukça iyiyiz, değil mi?”

Sözcükler boğazımı asit gibi yakarak geçti.

Aniden gerilen ortamı yumuşatmak için, “Fiziksel çıkarları olan sahte sevgililer,” diye ekledim.

Christian’a hızlıca bir bakış attım. Yüzü granitten oyulmuş gibiydi ama içlerinde karanlık alevler yanan bakışları çok korkutucuydu.

“Sahte çift mi?” İpek kadar yumuşak olan sesi boğazımın buz kesmesine neden olmuştu.

Tenimi bir ürperti kaplasa da konuşmaya devam ettim. “Anlaşmamız böyleydi. Birkaç öpücük ve seks hiçbir şeyi değiştirmez.”

Christian’ın sırf benimle yattığı için yatakta birlikte güzel zaman geçirmekten başka bir şey isteyeceğini düşünecek kadar saf değildim. Aramızdaki çekime yenik düşmüş olmamız, ondan bir bağlılık beklediğim anlamına gelmiyordu.

Bu tür varsayımlar yüzünden kalpleri kırılan pek çok insan görmüştüm ve onlardan biri olmayı reddediyordum.

“Sanırım öyle.” Sesi artık daha kısıktı. Daha fazla tehlike barın-

dırıyordu. “Peki o *birkaç öpücüğün ve seksin* senin için anlamı tam olarak nedir?”

İçimden bir ses buna cevap vermemem gerektiğini söylüyordu ama onu dinlemedim. Konu Christian olduğunda, kendimi koruma içgüdüm nedensizce devreye girmeyi kesiyordu.

“Bir fantezi. Bunların hiçbiri gerçek değil.” Sahili işaret ettim. “*Hiç* gerçek olmadı. Hawaii, yarın sona erecek bir rüyadan ibaret. DC’ye dönmeden önce beklentilerimizi belirlememiz gerektiğini düşünüyorum. Bunu sen söylemiştin.” Boğazımdaki yumru büyüdü. “Aşka inanmıyorsun.”

İlişkilerden kaçsam da aslında tam bir romantiktim.

Doğru insanı bulduğumda büyük bir aşkla ayaklarımın yerden kesilmesini *istiyordum*. Alex’in Ava için ülke değiştirmesini, Bridget ile Rhys’in koca bir ülkeye cesurca karşı gelmesini, Josh ve Jules’un yıllara dayanan nefretinin çok güzel bir şeye dönüşmesini sağlayan türden bir aşkı benim beklediğim.

Böyle bir aşkın var olduğunu biliyordum. Kendi gözlerimle görmüştüm.

Fakat Christian buna inanmıyordu. Beni istediğini gösterse de böyle kökleşmiş bir inancı değiştirecek kadar güçlü bir istek duyuyordu.

Christian Harper gibi adamlar, başkaları için değişmezdi.

“Aşkın bununla alakası yok.” Cevabı düşüncelerimi doğrulamıştı.

Dilime düş kırıklığının acı tadı yerleşti. “Aynen öyle.”

“Sana âşık olmamamı söyleyen sendin, Stella. Yoksa unuttun mu?” Karanlık gözler benimkileri delip geçiyordu.

“Evet ve bunu söylerken ciddiydim.” Gergin hissettiğimde hep yaptığım gibi kolyemi parmağıma doladım. Duygularımı ele veren bu alışkanlığımı onun çoktan fark ettiğine bahse girebilirdim. “Hâlâ aynı şekilde düşünüyorum.”

Çünkü Christian bana âşık olursa, ona âşık olmamak için kendime engel olabileceğimden emin değildim.

O ve aşk yan yana gelince ortaya tatlı ya da kolay bir şey çıkmaz-
dı. Bir felaket çıkardı.

“Ben yanına taşındığımdan beri her şey çok karmaşıklaştı. Sapık meselesi, bu tatil...” dedim o sessiz kalınca. “Anlaşmamızın kuralını esnedi. Bence başkalarıyla görüşmeye başlamalıyız ki...”

Dudakları, baştan ayağa hissettiğim çaresiz bir hırçınlıkla benimkilere kapanmadan önce cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı.

“Söyle bana...” Ensemi sıkıca kavradı. “Bu hissettiklerin sana *sahne* mi geliyor?”

Hayır. Sorun da buydu zaten. Fazlasıyla gerçek geliyordu ama kalbimi kırabileceği ihtimalini de aklımdan bir türlü çıkaramıyordum.

“Birkaç şeyi netleştirmek istiyorum.” Christian’ın dudakları her kelimesiyle benimkilere sürtünüyordu. “Başka bir adama dokunursan onu öldürürüm. Başka bir adamın sana dokunmasına izin verirsen onu öldürürüm. Sana *dokunamayacağımı* söylersen...” Sesini alçaltırken ensemdeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı. “Lanet olsun ki, o zaman ben ölürüm.”

Kalbim bir acıyla burkuldu. “Christian...”

“*Aşk* bir kelimeden ibaret.” Kelimelerinin yoğunluğu ciğerlerimde kalan son nefesi de çekip almıştı. “Ve bu, kelimelerle ilgili değil. Bizimle ilgili. Sence başka biri için hafta ortasında çalışma programımı bozup Hawaii’ye gelir miydim?”

“Güzel bir tatil yeri,” dedim zayıf bir sesle.

“Her şeyin açıkça ortada olduğunu düşünüyordum ama sanırım öyle değilmiş. Bu yüzden açıklayacağım. Sen benimsin, Stella.” Sıcak bir sahiplenmeyle yanan dokunuşu tenimi dağladı. “Başka kadınlarla görüşmek istemiyorum. Senin de başka erkeklerle görüşmeni kesinlikle istemiyorum.” *Erkekler* derken sesi bir buz tabakasıyla kaplıydı. “Sen bana aitsin. Sadece ve sadece bana. Bu hayatta da, başka hayatlarda da geçerli olan tek gerçek bu.”

Gözlerimi yakmaya başlayan yaşlara ve göğsümdeki sıkışmaya rağmen gülümsemeye çalıştım.

“Christian Harper, şu anda bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

“Evet.” Açık ve netti. *Gerçektir.*

Onun gibi birinin, bir kıza çıkma teklif etmek gibi sıradan bir şey yapması neredeyse komikti. Ama bu, midemdeki kelebeklerin canlanmasına ve son iki ayın gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçmesine engel olmadı.

Kâğıt üzerinde ilişkimiz sahteydi ancak Christian’ın benimle ilgilenmesinde, beni desteklemesinde, bana inanmasında hiçbir şekilde sahtelik yoktu. Onunla birlikteyken hissettiğim şeylerin sahte olduğunu ise hiç düşünmemiştim. Bana daima *kendim* olabileceğimi, ne olursa olsun tüm hata ve kusurlarımla beni kabul edeceğini hissettirmişti.

“Eee...” Christian’ın dudakları hâlâ benimkilere değiyordu. “Ne diyorsun, kelebek? Bu sevgililik işini gerçeğe dönüştürmeyi denemek ister misin?”

Bunu yapmamalıydım. Yanlış gidebilecek çok şey vardı. Ama bu hayat boyunca alınan her risk için geçerli değil miydi?

Risk olmadan kazanç da olmazdı.

Bir kez olsun beynimin aşırı analizci kısmını kapatıp kalbimin sesini dinledim.

“Evet.” Cevabım açık ve netti. *Gerçektir.*

Beni tekrar öpmeden önce gülümsemesini dudaklarımda hissettim. Bu seferki öpücüğü daha yumuşak, daha şefkatliydi.

Şefkatli kelimesini Christian’la ilişkilendireceğim hiç aklıma gelmezdi ama bu adam beni sürekli olarak şaşırtmaya devam ediyordu.

Kendimi ona bıraktım. Tadının, dokunuşunun ve hayalimizin son birkaç saatinin beni endişelerin var olmadığı bir diyara sürüklemesine izin verdim.

Yalnız olmaya alışkındım. İnsanlarla çevriliyken bile bir yanımda hep kendisini izole ederdi ve bir noktadan sonra hayatı yaşadığımı değil, bir film gibi izlediğimi hissetmeye başlardım.

Daha önce kimseye ait olmamıştım, kimse de bana ait olmamıştı. Bu yüzden bu fikir aynı zamanda hem heyecanlı hem de dehşet vericiydi.

Fakat en korkutucu olan şey, Christian'a ait olmayı sorun etmediğimi fark etmemdi.

Hem de hiç sorun etmiyordum.

BÖLÜM 34

Stella

CHRISTIAN'LA RESMİ OLARAK ÇIKIYORDUK. BU ÇOK tuhaf geliyordu çünkü gerçekleşeceğini asla tahmin etmeyeceğim bir şeydi. Ayrıca dış dünya için hiçbir şey değişmemişti. Onların gözünde başından beri zaten bir çifttik.

Hawaii gönderilerimi DC'ye döndükten sonra paylaştım ve çift olarak görüldüğümüz fotoğraflar beklediğimiz gibi müthiş etkileşim aldı. Instagram hesabımda hâlâ aktiftim ama artık zamanımı sosyal medyayla moda çizimlerim arasında paylaşıyordum.

Hawaii'den önce ilişkimin gerçek *olmadığını* yalnızca arkadaşlarım biliyordu. Onlar da yeni haberleri paylaştığımda bombayı ilk patlattığım zamanki kadar büyük bir şaşkınlık yaşamamışlardı.

Jules'a göre, ev partisinde birbirimizi gözlerimizle becermemiz düşünüldüğünde bu ilişki "kaçınılmazdı".

Christian'la ilk gerçek randevumuza Hawaii'den döndükten bir hafta sonra çıktık ve birbirimizi DC'deki favori yerlerimize götürdük. Benimki U.S. Botanik Bahçesi, onunki Doğu Pazarı'ydı.

Daha doğrusu, Doğu Pazarı'ndaki belirli bir *satıcıydı*.

“Bay C!” Christian’ı gördüğünde satıcının yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Seni yeniden görmek ne güzel! Yanında hoş bir hanımefendi de getirmişsin.” Bana göz kırptı. “Onun gibi bir palyabaniyle ne yapıyorsun?”

Adam başparmağıyla onu gösterdiğinde Christian kafasını iki yana salladı.

“Güzellik her şey değildir.” Christian’ın eline hafifçe vurdum. “Başka iyi özellikleri var.”

Satıcı kahkaha atarken yeni erkek arkadaşım bitkinlikle iç geçirdi. Ama gözlerinin içindeki minik tebessüm pırıltılarını kaçırmamıştım.

“Stella, bu Donnie. Komedyen özentisi ve olağanüstü ahşap ustası.” Parmağıyla tezgâhtaki bir yapboza vurdu. “O yaşlı kıçına katlanmamın tek sebebi bu.”

Donnie, “Sen bu yaşlı kıçın serçeparmağı olamazsın,” diyerek cevap verdi.

Adamın eserlerini incelerken yüzümde büyük bir gülümseme parlamıştı. “Bunlar inanılmaz.”

Tezgâhta model tekneler, minyatür paravanlar ve kafa karıştırıcı bir dizi yapboz da dahil olmak üzere; hiç görmediğim kadar çapraçk ahşap eserler vardı.

“Teşekkür ederim.” Donnie’nin yüzü gururla aydınlandı. “Emeklilikten sonra kendimi meşgul etmek için yapıyorum.”

Tezgâha yeni müşteriler gelene kadar bir süre Donnie’yle sohbet ettik, ardından da iki adet yapboz (Christian için) ve muhteşem bir oyma bileklik seti (benim için) alarak ayrıldık.

Akşam yemeği için yakınlardaki bir restorana yürürken alışveriş torbamı salladım. “İlk randevumuzun başarılı geçtiğini söyleyebiliriz.”

“Tabii ki de başarılıydı. Hepsini ben planladım.”

Ağzım açık kaldı. “Affedersin? Botanik bahçesini unuttun galiba. Bu randevuyu *ikimiz* planladık.”

“Evet ama tüm gün arabayı ben sürdüm.”

“O planlamaya girmez ki!”

Onu hafifçe ittiğimde bir kahkaha attı.

Birlikte planladığımız randevuyu tamamen kendine mal etme alışkanlığı dışında mükemmel bir erkek arkadaşı. Ara sıra, özellikle işte stresli günlerin ardından karmaşık ve karamsar olabiliyordu ama çoğu zaman düşünceli ve destekçiydi.

Artık yatak odasına taşınmış, misafir odasını da her gün giderek kalabalıklaşan bir dolap haline getirmiştım. Christian beraber daha çok zaman geçirebilmemiz için haftada iki kez evden çalışıyordu ve bu günleri kendi işlerimizi hallederek geçirsek de -o dizüstü bilgisayarında bir şeyler yapıyordu, ben de markamla ilgili planlamalarla uğraşıyordum- yakınımda olduğunu bilmek güzeldi.

Genel olarak değerlendirildiğinde, bundan daha mükemmel bir gerçek ilişki isteyemezdim.

Buna rağmen benimle birlikte Maura’yı ziyaret etmesi için onu ikna etmem ilk randevumuzdan sonra tam iki haftamı aldı.

Daha önce eski dadımı ziyarete kimseyi götürmemiştim, bu yüzden de aşırı heyecanlıydım. Maura ondan hoşlanmazsa ne yapardım? Ya da *Christian*, *ondan* hoşlanmazsa? Ya Maura gerilir ve...

Kes şunu. Sorun çıkmayacak.

Oda kapısına vardığımızda derin bir nefes alıp deli gibi atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

“Bunu sen al.” Getirdiğimiz *tembleque*’yi onun eline tutuşturdum. “Tatlı sevip sevmemen umurumda değil. Maura’ya yağ çekmen gerekiyor.”

“Cazibem yeterli olur sanıyordum,” diyerek karşılık verse de tatlıyı şikâyet etmeden aldı.

“Hiç sanmıyorum.” Kapı topuzunu çevirdim. “Erkeklerin cazibesine kolay kolay kapılmaz.”

Ama oldukça haksız çıktım.

Maura ona *bayılmıştı*. Sebebi sadece *tembleque* değildi ama onun da biraz yardımı olmuştu elbette.

Erkek arkadaşım odaya Beyaz Atlı Prens gibi girmiş, dadıma tatlıyı uzatmış ve kolyesine iltifat etmişti. On dakika sonra, sanki senelerdir tanışıyorlarmış gibi Christian'ın yaptığı bir espriye gü-lüyorlardı.

Onları ağzım açık izledim.

Maura iyi günlerinden birindeydi, keyifli ve enerjik görünüyordu. Ama *ben* her geldiğimde ısınması için dakikalarca çaba harcamak zorunda kalırken Christian'la böyle hızlı kaynaşması biraz üzü-cüydü doğrusu.

Bu kadar iyi anlaştıkları için sevinsem mi, yoksa erkek arkadaşım-la benden daha yakın olduğu için rahatsız mı olsam karar vere-miyordum.

"Bugün yapboz günü," dedi Maura. "Yapbozlara bayılırım. Sen sever misin?" Arkadaşlıklarını devam ettirme kararı cevabına bağ-lıymış gibi gözlerini kısarak bakıyordu.

Christian'ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Ben de bayılırım."

"Hangi çeşitlerine?"

"Her çeşidine. Çapraz bulmaca, yapboz, kriptolu metinler..."

Maura, "Ben en çok yapbozları seviyorum," diyerek sözünü kes-ti. "Bence çok..." Tereddüt etti. Doğru sözcük için beynini zorladığını görebiliyordum.

Dakikalar geçerken Christian'a yandan bir bakış attım. Tek bir rahatsızlık ya da sabırsızlık belirtisi göstermeden dadımın devam etmesini bekliyordu.

Karnımda bir sıcaklık oluştu ve göğsüme doğru yayıldı.

Nihayet, "... tatmin edici," dedi Maura. Doğru terimi kullandığından emin değilmiş gibi yavaşça konuşmuştu. "Parçaların yerleri-ne oturması ve resmin bütününe görmek tatmin edici."

Christian anlaşılma-z bir ifadeyle ona bakakalmıştı. "Evet," dedi sonra kısık sesle. "Öyle."

Son üç ayda Christian Harper'ın pek çok kişiyle etkileşimine şahit olmuş-tum ama bugünkü hali... kesinlikle âşık olunasıydı.

Gözlerimi kırpıştırarak istenmeyen duyguları uzaklaştırdım ve yüzüme neşeli bir tebessüm yerleştirdim.

“Maura, bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin? Bugün hava çok güzel.”

Yüzü aydınlandı. “Evet, lütfen.”

“Hanımefendi.” Christian ona kolunu uzattı.

Hareketleri abartılıydı ama Maura onun koluna girerken ciddi ciddi *kıkırdamıştı*. Onu ilk tanıdığım günden beri bir kez bile *kıkr*-*dadığını* duymamıştım.

İnanılmaz.

Bu adamda kesinlikle şeytan tüyü vardı.

“Siz ikiniz nasıl tanıştınız?” diye sordu Maura. Gül bahçesinde ilerliyorduk. Burayı çok seviyordu, bu yüzden dolgun goncalara hayranlıkla bakabilsin diye iki adımda bir duruyorduk.

“Biz...” Neredeyse Christian’la kararlaştırdığımız hikâyeyi anlatacaktım ama gerçeğin bir kısmını paylaşmakta karar kıldım. Ona yalan söylemek yanlış geliyordu. “... aynı binada yaşıyoruz ve birkaç ortak arkadaşımız var. Bir ara başım derde girdi, Christian da bana çözmem için yardımcı oldu.”

“Ah, ne kadar hoş,” dedi Maura. Sonra erkek arkadaşımın eline hafifçe vurdu. “Tam bir centilmen olduğunu görebiliyorum zaten.”

Christian gülümsedi ve onun kafasının üzerinden bana bakıp bir kaşını kaldırdı.

Gözlerimi devirsem de gülümsemeden edemedim.

Maura’yı hiç uğraşmadan etkilemesi sinir bozucuydu ama ikisinin anlaşmasına çok sevinmiştim. Benim için, önemsedğim insanların çatışması kadar stres verici bir şey yoktu.

Son aile yemeğimizin beni o kadar üzmesinin sebebi de buydu. Hawaii gezisi ve markamla ilgili çalışmalarım arasında bu meseleyi zihnimin gerilerine itmeyi başarsam da hâlâ sıkıntı veriyordu.

Ancak ilk pes eden olmayı reddediyordum. Anne ve babam konuşmak istediklerinde beni nerede bulabileceklerini biliyorlardı.

Bir süre daha bahçede dolaşmamızın ardından dadım yoruldu ve tekrar odasına çıktık.

“Onu sevdim,” dedi Maura. Christian lavaboya gitmişti. “Çok yakışıklı bir genç adam. Cazibeli de.”

Ona bakakaldım. “Yoksa sen... ona *çarpıldın* mı?”

Burnundan alaycı bir nefes verdi. “Tabii ki hayır! Birine *çarpılmak* için çok yaşıyım. Ayrıca onun gözü sadece seni görüyor.”

Yüzüm ısındı. “Ben hiç...”

“Ciddiyim.” Öksürüp çayına uzandı. “O sana... o...” Fincanı dudaklarına götürürken elleri titriyordu. Tam dudağına ulaşmıştı ki elinden düşürdü ve fincan onlarca parçaya ayrıldı.

Maura’nın ağzı kocaman açıldı. Gözleri genişledi ve görmeye aşına olduğum o vahşi ifadeyle doldu.

“Sorun yok, sorun yok,” dedim hemen. “Sadece bir fincan. Ben hemen hemşireleri...”

“*Sadece bir fincan değil!*” Nefesleri giderek hızlanıyordu. “Parramparça oldu ve... ve...” Bakışları hızlıca odada dolaştı.

“Her şey yoluna girecek.” Çok korkmuş olsam da sesimi sakın tuttum. Maura’nın tedirginliği giderek artıyordu ve böyle zamanlarda sakinleştirici vurulmadan rahatlaması mümkün olmuyordu. “Bir hemşire çağırırım, temizlerler. Hemen...”

“Hemşireler geliyor.” Christian’ın sesi sözümü kesti. Odaya girdiğini bile duymamıştım ama o hızlıca ilerleyip Maura’nın önünde diz çökmüştü. “Ortak salonda yeni fincanlar ve yapbozlar var. Birlikte yapboz yapmak ister misin?”

Eski dadımın gözleri panik yüzünden hâlâ parlaktı ancak solukları yavaşlayıp normale dönmeye başlamıştı. “Yapboz mu?”

“Evet bir yapboz,” diye açıkladı Christian. “Yeni almışlar. Tamamlayacak ilk kişi sen olacaksın.”

“Ben... olur. Yapboz severim.” Koltuğun kolunu bıraktı. “Bir keresinde bir kaniş köpeğinin yapbozunu yapmıştım. Eskiden benim de kanişim vardı. En sevdiğim köpek türüdür...”

Christian onu ortak salona yönlendirirken Maura bir süre en iyi ve en kötü köpek türleriyle ilgili gevezelik etti.

Onları takip ederken boğazımda kocaman bir düğüm vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim Christian’a. Dadım çayı ve yapbozıyla mutlu mesut bir şekilde koltuğa yerleşmişti. “Şey için...” Odaların bulunduğu koridoru işaret ettim. “Ve benimle geldiğin için.”

“Hiç de kötü bir gün değildi,” Christian parmaklarını benimkilerle geçirip ellerimizi bacağının üzerine koydu. “Beni davet ettiğin için teşekkür ederim.”

Birbirine dolanmış parmaklarımıza bakarken kalbimin nefes almamı zorlaştıracak kadar büyümesinin önüne geçmeyi başaramadım.

Başım büyük dertte.

*

Maura’nın yanından ayrıldıktan sonra, aynı günün akşamı Christian’ın iş etkinliklerinden birine ilk kez gerçek bir çift olarak katıldık.

Bu bizim için önemli bir olaydı ama teknolojiyle ilgili olan etkinlik insanı patlatacak kadar sıkıcıydı. Christian iş bağlantıları kurmak için birileriyle sohbet ederken ben de zamanımın çoğunu gülümseyerek, kafa sallayarak ve insanların söylediklerini umursuyormuş gibi yaparak geçirdim.

“Avrupa Birliği, düzenlemeleriyle bizi öldürüyor,” diye homurdandı Christian’ın sohbet ettiği adam. “Bu tahammül edilemez bir şey!”

Christian ona cevap verirken esnememi bastırdım.

AB düzenlemeleri, yavru kaplumbağalar kadar ilgi çekici değildi.

Diğer adam yeni çıkarılan bir yasa hakkında söylenirken elimi sevgilimin koluna koyup, “Ben lavaboya gidiyorum, hemen dönerim,” diye fısıldadım.

Christian kafa sallayarak cevap verdiğinde AB hakkında daha fazla şikâyet dinlemek zorunda kalmamak için hızla oradan ayrıldım.

Tuvaletlerde sıra yoktu, ben de bu fırsatı değerlendirerek saçlarımla makyajımı düzelterip bildirimlerimi kontrol ettim. Takipçi sayım artmaya devam ediyordu ama “ilişkimizin” başlarında olduğu kadar hızlı değildi.

Gerçi artık bunu eskisi kadar umursamıyordum. Bir milyon takipçiye sahip olmak, büyük ortaklıklara ulaşmayı kolaylaştırıyor olabilirdi fakat aynı zamanda, sayıların şahsi anlamda ne kadar önemsiz olduğunun farkına varmamı sağlamıştı.

Telefonumu çantama atıp tuvaletten çıktım.

Christian’ın bulunduğu yere giden yolu yarılamıştım ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Bu ürpertiye aşınaydım, birileri beni izlediğinde hissettiğim şeydi.

Kafamı hızla kaldırıp telaşlı bir şekilde salonu inceleyerek şüpheli bir şey -ya da biri- olup olmadığını kontrol ettim.

Hiçbir şey yoktu. Tek görebildiğim, yeni yasalardan yakınan ve şirketlerinin piyasa değerleri hakkında böbürlenlen takım elbiseli insanlardı.

Paranoyaklaşıyorsun. Sapiğin burada yok. Bu herkese açık bir etkinlik değil.

Biri kıcımlı kavrayıp tüm gücüyle sıkıldığında bir çığlık boğazıma kadar yükselip orada takılı kaldı.

Arkamı döndüm ve bana pis pis sırttan adama inanmazlıkla baktım.

Bana göz kırpıp sanki profesyonel bir etkinliğin ortasında kıcımlı avuçlamamış gibi rahat rahat uzaklaştı.

Öyle sersemlemiştim ki arkasından tek bir şey bile diyemedim.

Olay bir dakikadan daha kısa sürmüştü ama kendimi asla temizleyemeyeceğim bir kir tabakasıyla kaplanmış gibi hissetmem için yeterliydi.

“Sorun ne?” Yanına vardığım anda Christian rahatsızlığımı fark etti.

Bana arkası dönük olduğu için olanları görmemişti. Az önce sohbet ettiği adam yanından ayrıldığı için baş başaydık.

“Bir şey yok.” Kuşkucu bakışları altında kıpırdandıktan sonra gerçeği itiraf ettim. “Lavabodan dönerken biri kalçama dokundu.”

Christian tamamen hareketsiz kaldı.

“Kim?” Sesi aşırı sakın olsa da tenimi donduran bir soğuklukla kaplıydı.

Bedenim ona söylememem için beni uyaran minik sese ihanet etti.

İçgüdüsel olarak gözlerimi bara çevirdim. Beni taciz eden adam, onunla ilgili görünmeyen bir kadına asılıyordu.

Christian bakışlarımı takip etti.

“Anlıyorum.” Ses tonu değişmemişi ancak bir yılanın serin, pullu derisi gibi hissettiren bir önsezi omurgamdan aşağıya kayıp geçiyordu.

Bazı insanlar kızdıklarında alev alırdı, Christian ise anında buz kesiyordu. Eğer bunun yanı sıra sessizleştiyse, karşısındaki kişinin endişelenmeye başlaması gerekiyordu.

“O kadar da büyütülecek bir şey değil,” dedim kaygıyla. Başımı belaya sokacak ya da daha sonra pişmanlık hissetmesine neden olacak bir şey yapmasını istemiyordum. “Geçerken öylesine dokundu sadece. Olay çıkarmaya gerek yok.”

“Olay çıkarmayacağım.” Christian boş şampanya kadehini yakındaki bir masaya koydu. Yüz ifadesi belirsizdi. “Aslında buradaki işim artık bitti. Gidelim mi?”

Rahat bir nefes alarak kafa salladım. *Tanrıya şükür.*

Beynimi uyuşturan sohbetlere ve eline hâkim olmayı beceremeyen bir pisliğe maruz kaldığım bu geceyi arkamda bırakmaya hazırımdım.

Buna rağmen, binadan çıkıp Christian’ın aracına doğru yürürken, tuvalet dönüşünde içimi ürperten kişinin tacizci adam değil de bir başkası olduğu hissinden kurtulamadım.

BÖLÜM 35

Christian

KAPI ARKAMDAN SESSİZ BİR TIKIRTIYLA KAPANDI.

Uydu ofisimin sükûnetinde bu ses bir tabancanın ateşlenmesi gibi yankılanmıştı.

İçeride oturan adam yerinde sıçrayıp bana bakmak için dönerken dizini çalışma masama çarptı.

Onu dün geceki teknoloji etkinliğinden hatırlıyordum. Kendini bir şekilde etkinliğe davet ettirmeyi başarmış düşük seviyeli bir girişimciydi.

Burada yalnız beklemesine izin vermiştim çünkü bir şeyler çalmasından ya da etrafı karıştırmasından endişe etmiyordum. Uydu ofisimi daha... tatsız konuşmalar için kullandığımdan içeride basit ofis mobilyaları dışında hiçbir şey yoktu.

“Yarım saattir bekliyorum,” diye belirtti. Lanet saatten haberim olmadığını düşünüyormuş gibi görünüyordu.

“Öyle mi?” Bekleme süresi sikimde bile değildi. Frank Rivers, çıkarıcı leşçilin tekiydi ve istesem burada iki saat bile beklerdi. “Pardon.”

Masama gidip adamın karşısına oturdum.

Onu incelerken odaya yine bir sessizlik çöktü. Hissiz bakışların seyrilmeye başlayan kahverengi saçlarından pejmürde yeşil tiyörtüne kaydı. Ceketini omuzlarına fazla dar geliyordu ve üst dudağının üzerinde ter damlacıkları vardı.

“Bu toplantıyı niye istediğimi biliyor musun?” diye sordum sohbet açar gibi.

“Hayır, elemanın bir şey söylemedi.” Frank’ın gözleri odada dolaştı. Onu getirmesini Kage’den istemiştin ve eğer içimde bir gram keyif kalmış olsaydı, adamın onu düşündüğünde açıkça gerilmesi karşısında bir kahkaha atardım. “Yeni işimle alakalı olduğunu sanıyorum.” Frank’ın göğsü biraz gururla kabardı.

“Yeni işin.”

Göğsündeki şişkinlik indi. “Evet, ben... Ben iş konuşmak, bana güvenlik hizmeti teklif etmek istediğini düşünmüştüm.”

Bu sefer kendimi tutamayıp güldüm ama son derece keyifsiz bir gülüştü.

Bana bir milyon dolar ödese ve hayatımın sonuna dek kırım silmeyi teklif etse bile Frank Rivers’a güvenlik hizmeti sunmazdım.

“Hayır, seninle görüşmek isteme nedenim bu değil.” Masamın çekmecesini açtım. “Viskiyi çok sevdiğini duydum.”

Yüzünde şaşkınlık belirirken bunu kafa karışıklığı takip etti. “Evet...”

“Ben de çok severim.” Altın yaldızlı yazıları olan siyah bir kutu çıkardım.

Frank’ın keskin nefes alışına bakılırsa kutuyu görür görmez tanımıştı.

“Yamazaki 25 tek malt,” diye doğruladım gülümseyerek. “Bana yirmi bin dolara mal oldu.”

Bunun kırk katı değerinde, elli beş yıllık bir şişe Yamazaki viskim daha vardı ama onu Frank Rivers gibi bir pislik için asla harcamazdım.

“Bir kadeh ister misin?” diye sordum nazikçe.

Frank ağzından sular akıtarak hevesle kafa sallayınca şişeyi aç-
tı ve içkiyi çalışma masamda duran iki kristal bardağa doldurdum.

Ben ikinci bardağı doldurmayı bitirmeden Frank ilkinde atlayınca
dudaklarım küçümsemeye büküldü.

Görgüsüz. Emily Post' mezarında ters dönmüş olmalıydı.

Bardak etli dudaklarına ulaşmadan, "Sana bir sorum olacak," de-
dim. "Dün akşamki etkinlikte kız arkadaşımı hangi elinle taciz ettin?"

Frank donakaldı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Ne... ben..."

"Kız arkadaşım diyorum." Kendi içkime dokunmadan koltuğu-
na yaslandım. "Uzun boylu, kıvrıkcık saçlı ve siyah elbiseli. Etkin-
likteki en güzel kadındı."

"Ben... ben bilmiyordum. Onun senin kız arkadaşın olduğunu
bilmiyordum." Frank'in kekeleyerek sunmaya çalıştığı bahane en az
görgüsü kadar eksikti. "Özür di..."

"Özrünü istemiyorum. Cevap bekliyorum." Dostane maskemin
altına sakladığım öfke yavaş yavaş kendini gösteriyordu. Yalnızca
Stella'ya dokunması değil, onun yakınlarında nefes alması bile ka-
nımı aside çeviriyordu. "Hangi. Elin?"

Frank'in tişörtü terle lekелendi. "Sa-sağ."

"Anlıyorum." Gülümsemem geri döndü. "Bardağı bırak."

Bardak sağ elindeydi.

"Yemin ederim bilmiyordum! Pa-partiye geç gelmiştim ve..."

Gözlerimi kıstım.

Bir anlık tereddütten sonra titreyen elindeki bardağı bıraktı. Ha-
fifçe hıçkırıldığını duyduğuma yemin edebilirdim.

Küçümseme hissi yoğunlaştı. *Zavallı.*

Avucunun masanın ahşap yüzeyine değmesini bekledim, ardın-
dan çekmecemdeki bıçağı çıkarıp eline geçirdim. Soğuk, keskin çe-
lik; eti ve kemiği tıpkı tereyağı keser gibi kolayca parçaladı.

Bir insandan çıktığı düşünölmeyecek bir uluma odada yankıla-
nırken *vintage* maun masamın üzerine yayılan kanı izledim.

Belki de bu işi daha ucuz bir yüzeyin üzerinde yapmalıydım ama

ne yazık ki bunun için artık çok geçti.

Dikkatimi Frank'e verdim. Gözleri acıyla yerinden fırlamıştı ve yüzünün yan taraflarından terler akarken boğazından hırıltılı soluklar yükseliyordu.

“Bir hata yaptınız, Bay Rivers.” Öne doğru eğilirken elimi bıçağın kabzasından ayırmadım. “Benim olana el sürdünüz. Dünyada en nefret ettiğim şey...” Bıçağı daha da derine batırdım ve tırtıklı kenarının eziyet verici bir yavaşlıkla eti yırtmasına izin verdim. Frank'in ulumaları daha da yükseldi. “... birilerinin benim olana el sürmesidir.”

“*Lütfen.* Özür dilerim. Ben... Ah, Tanrım.” Acı dolu bir hıçkırık koyuverdi.

Hava, idrarın keskin kokusuyla doldu.

Siktir. O deri koltuk özel yapımdı.

Dişlerimi sinirle sıksam da duvar saatine göz attığımda buradaki işimi çabuk bitirmem gerektiğini hatırladım.

“Bugün iyi bir ruh halindeyim, bu yüzden elini kesmeyeceğim.” Seansı bir saat daha uzatabilirdim ama bu akşam Stella'yla *taco* yapacaktık ve eve dönerken malzeme almam gerekiyordu. “Ama bir daha ona dokunur, bakar ya da *düşünürsen*...” Bıçağı sadece kabzası görünecek kadar içeri ittim. Çığlık atmaktan sesi kısıldığı için artık sadece acılı, boğuk hıçkırıklar çıkarabiliyordu. “Keseceğim tek şey elin olmaz.”

Doğrulduktan sonra duraksadım.

“Ah, viskiyi denemek istediğini unutmuşum.” Bardağını alıp yana yatırdım. İçkinin tamamı harap olmuş eline dökülürken çığlıkları ofisi doldurdu.

Hmm. Sesi hâlâ tam olarak kısılmamış.

Acı vermek için açık yaraya alkol dökmek gibisi yoktu.

“İsraf olan viski için zararımı karşılamayı düşünmene gerek yok,” dedim. “Hesabından kendim çekerim. Argent Bank, hesap numarası 904058891314, şube kodu 087945660. Öyle değil mi?”

Bana bakarken gözleri yaşlar yüzünden şişmiş, acıdan donuk-

laşmıştı.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.” Yanağına hafifçe vurdum. “Bu aramızda kalsın, tamam mı? Seninle bir buluşma daha gerçekleştirmek istemem.”

Kapıya yaklaşmışken olduğum yerde duraksadım. Puşt herifin Stella’nın kışını avuçlaması gözümde canlanırken, öfke tenimin altında buz gibi hissettiren siyah dalgalar halinde köpürmeye başladı.

“Fikrimi değiştirdim.” Adama döndüm. “Ruh halim bugün pek de iyi sayılmaz.”

Silah sesi havayı yardı. Frank alnında bir kurşun deliği, gözlerinde ise cansız bakışlarla koltuğa yayıldı.

Silahı ceketimin içine soktum ve Kage’in duvara dayanmış halde beklediği koridora çıktım.

“Onu vurduğunu söyleme,” dedi beni gördüğünde. Ofis ses geçirmezdi ama yüz ifademi doğru anlamıştı. “Siktir, her taraf pislik içinde kalmıştır.”

“Sinirimi bozdu.” Saati baktım. *Kahretsin*. Stella’nın en sevdiği salsa sosunu satan tek market on beş dakika içinde kapanacaktı. “İçeriye benim için temizlersin, değil mi?”

“Her zaman,” dedi tatsız bir sesle.

Harper Güvenlik’in çalışanlarının çoğu, şirketin daha az yasal olan bu yüzünden haberdar değildi ancak Kage, ahlaki değerlerini esnek tutmayı öğrenecek kadar çok olaya tanık olmuştu. Dünya siyah ve beyazdan oluşmuyordu; kimse bunu, tüm hayatını gri alanda yaşamış birinden daha iyi bilemezdi.

Çıkmadan önce tuvalette ellerimi yıkadım ve kan lekesi olup olmadığını görmek için üstümü kontrol ettim. Hemen ardından markete doğru yola çıktım.

BÖLÜM 36

Stella

"SORULARIM BU KADARDI, TEŞEKKÜRLER," DEDİ JULIAN.

Washington Weekly'de hakkımda çıkacak yazı için son röportajımızı bitirmiştik. Son birkaç haftadır hayatımın farklı yönleriyle ilgili sohbetler ediyorduk ve bugün de laf arasında bahsettiğim moda markamla ilgili tam on beş dakika konuşmuştuk.

Tabii ki bu konuşma yazıya eklenmeyecekti, Delamonte onlarla ilgili olması gereken bir konuyu kendime çevirmemden hoşlanmazdı. Buna rağmen moda markamı arkadaşlarım ve Christian dışında biriyle konuşmak çok iyi gelmiş, onun gerçek olduğunu hissettirmişti.

"Elbette. Başka soruların olursa her zaman sorabilirsin," dedim samimiyetle.

"Tabii, elbette sorarım. Yazı yayımlandığında da sana e-postayla haber veririm. Tekrardan tebrikler."

Telefonu kapattım ve esneyerek vücudumu gerdim. Öğlenin geç saatleriydi ama yirmi dört saattir uyumamış gibi hissediyordum. Geçen hafta koleksiyonumun tüm parçalarının numunelerini ta-

mamlamış, bugünü de gelecekte pazarlama konusunda kullanmak için onların fotoğrafını çekmekle geçirmiştım.

Bu tür çekimler yapmaya alışkındım ancak internet sitesi için fotoğraf çekmenin, blog için çekmekten daha zor olduğunu hiç bilmiyordum.

Çekimde kullandığım aksesuarlar, kıyafetler ve fotoğraf makinesi ekipmanları odanın her yanına dağılmıştı.

Christian eve gelmeden dağınıklığı toparlamak için kendimi koltuktan kalkmaya zorladım.

Akşam yemeklerimiz günün ev sevdiğim kısmıydı. Yemek pişirirken bana yardımcı olmak için her akşam erken geliyordu (bunun sebebinin, duman alarmı olayından sonra beni ocağa yaklaştırmaya korkmasından kaynaklanıyor olabileceğinden de şüpheleniyordum) ve gecelerimizi dinlenip sohbet ederek geçiriyorduk.

Şık yerlerde randevulara çıkıp galalara katılmayı her kız gibi ben de seviyordum ama değer verdiğim biriyle zaman geçirmek beni çok daha mutlu...

"Kusura bakma geciktim."

Christian odaya girdiğinde yüzümde kocaman bir tebessümle doğruldum.

Arkadaşlarımın, partnerleri hakkında konuşurken neden o kadar heyecanlandığını nihayet anlayabiliyordum. Christian'ı ne zaman görsem ya da sesini duysam midemdeki kelebekler çıldırıyordu.

"Biraz daha salsa almaya gittim." Beni öpüp alışveriş poşetini orta sehpanın üstüne bıraktı.

Yüzüm daha da çok aydınlandı.

"Sevdiğim marka mı yoksa?" Poşetin üzerindeki ismi tanımıştım. Şehirde, en sevdiğim salsa sosu satan tek market orasıydı.

"Evet." Ben bir çığlık atarak poşetin içine bakarken dudakların yukarıya kıvrıldı. Market şehrin diğer ucunda olduğundan, çok sevdiğim ama bulması zor olan ürünleri almak için sık sık gidemiyordum.

İki cam kavanozu görmek beni son derece mutlu etmişti. Sebebi sadece salsa değildi, Christian'ın benim için böyle zahmete katlanmasıydı.

“Tebrikler. Haftanın Erkek Arkadaşı ödülünü kazandın.”

“Öyle mi?” Kollarımı boynuna doladığımda kalçamı kavradı. “Ödülüm ne?”

“Bu.” Ona daha uzun bir öpücük verdim ve hafifçe inlediğinde gülümsedim.

Ama ellerimi sırtına doğru kaydırduğımda kaslarının aşırı gerilmiş olduğunu fark ettim.

Geri çekilip çatılmış kaşlarımla yüzünü inceledim. “Her şey yolunda mı? Gergin görünüyorsun.”

“Evet.” Yüz ifadesi değişmedi. “Şirkette küçük bir sorun çıktı sadece.”

“Hmm.” Bazı zamanlar onun için çok endişeleniyordum. Önemli bir işi vardı ama bu kadar stres kimseye iyi gelmezdi. Yine de onu ikna etmek için çok çabalamama rağmen yoga ya da meditasyon yapmaya ikna edememiştim.

Hemen sonra aklıma bir fikir geldi. Karakterime çok aykırı olduğu için neredeyse vazgeçecektim ama artık cesur biriydim. Yeni şeyler deneyebilirdim.

Belki.

“Koltuğa otur.” Midemdeki gerginliği bastırıp sesimi rahat tutmaya çalıştım. “Rahatlamana yardımcı olacak bir fikrim var.”

Christian söylediğimi yaptı.

“Yine mi masaj?” diye sordu tembelce. Ancak önünde diz çöktüğümde bakışları karardı.

“Sayılır.” Kemerine uzandım. Ona dokunamadan bileğimi kavradığında odanın havası anında ağırlaştı.

“Ne yapıyorsun?” derken sesinin boğukluğu uyluklarımı birbirine bastırmama neden olmuştu.

“Söyledim ya.” Kalbim telaşlı bir sinekkuşu gibi çırpınırken bi-

kötümi ondan kurtarıp kemerini açtım. "Rahatlamana yardımcı olurum."

Seksi başlatan her zaman Christian olmuyordu, ben de bazen adım atıyordum ama hiç bu kadar cesur olmamıştım.

Genelde belirli bir bakışım ya da gülüşümle bunu istediğimi belli ederdim, o da hemen anlardı. Fakat bu... bu konfor alanımın çok dışındaydı.

Christian beni bir daha durdurmadı ancak bakışlarının sıcaklığı karnımın derinliklerine yerleşmişti.

Sonunda aletini pantolonundan çıkardığımda ağzım kupkuru oldu.

Çoktan sertleşip kalınlaşmıştı ve ucundan zevk sıvısı akıyordu. Onu yavaşça ağzıma alırken hızı benim ayarlamama izin verse de çok büyük olduğu için birkaç saniyede bir duraksayıp kendimi alıştırmam gerekti.

Sonunda onu tamamıyla alıp dudaklarım iyice gerilmiş halde bir dakika kadar bekledim.

Hareket etmeye başlamadan önce gururla inledim. Başlarda yavaş olsam da büyüklüğüne ve bulunduğum açığa alışınca hareketlerimi hızlandırabilmişim.

Kasları dokunuşumun altında iyice kasılana kadar onu yalayıp emerek bir ritim oluşturdum. Christian kısıp bir küfür savurup ellerini saçlarıma daldırdı. Geri çekilirken dilimi çıkarıp aletinin yan tarafını baştan sona yaladım, ardından ucunu nazikçe emip onu tekrar tamamen ağzıma aldım.

Saçlarımda arasındaki parmaklarını sıkı.

"Siktir, Stella." Christian'ın işkence çekercesine inlemesi merkeze bir ok gibi saplandı. "Sikeyim, bu çok iyi hissettiriyor güzelim."

Tatminle inledim ve daha gayretli bir şekilde hareket etmeye başladım. Dolu ağzımın kenarlarından çeneme doğru sular aksa da durmadım.

Bunu onun için yapıyordum ancak sıcaklığını dilimde hissetmek ve inlemelerini dinlemek bacaklarımın arasındaki noktanın sızlamasına neden oluyordu.

Onu böyle tahrik ve tatmin edebileceğimi, karşılığında da aynı şekilde tatmin edileceğimi bilmek muhteşemdi.

Yerde diz çökmüş olan bendim ama onu dizlerinin üzerine çöktürecek güce sahiptim.

“Her santimimi böyle kolayca alabileceğini biliyordum.” Aletinin kalınlığıyla bir an boğulacak gibi olsam da övgüsü bedenime memnuniyet dalgaları gönderdi. “Aferin kızıma.”

Karnımın alt kısmındaki sızı derinleşince daha fazla dayanamadım ve erotik aromasının tadını çıkarırken bacağına sürtünebilmek için pozisyonumu değiştirdim.

Parmaklarımı kullanmaktansa bir şeylere sürtünerek boşalmam daha kolay oluyordu ve klitorisimdeki baskı onu ağızımla tatmin ederken çıkan seslerle birleşince her saniye doruğa daha da çok yaklaşıyordum.

Islaklığım pantolonunu mahvetmiş olmalıydı fakat şehvet sisinin içinde sürüklenirken bunu umursayacak durumda değildim.

“Aminin ıslaklığını hissedebiliyorum.” Christian ona bakabilmem için kafamı geriye doğru çekti. Uzun süredir ağızımın derinliklerinde olduğu için gözlerim yaşarmıştı. “Bu seni tahrik mi ediyor? Sikimle boğulurken bacağıma sürtünmek hoşuna mı gidiyor?”

“Hmm.” Boğuk inlemem keskin bir nefesle bölündü. Christian beni tek bir çevik hareketle yerden kaldırıp pencereye yaslamıştı.

Yanağıma değen camın serinliği ve bedeninin arkamdaki sıcaklığıyla bacaklarımın arasında bir arzu birikintisi oluşuyordu.

Bu haline bayılıyordum.

Kabaydı. Hükmediciydi. Kafesinden kaçmış bir canavardı.

Christian elbisemin askılarını indirdi ve kumaşı aşağıya doğru sıyrıp çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı.

“Boşaldığında...” Diğer eliyle elbisemin eteğini kaldırıp parma-

Ben iç çamaşırlarımın beline geçirdi. "... sikim o sıkı amcığın içinde
sadece ağzında değil."

Dantelin ve hemen ardından da folyo ambalajın yırtılma sesini
duydum.

Bir saniye sonra içimdeydi. Beni öyle sert beceriyordu ki çığlık-
larım oturma odasının duvarlarında yankılanıyordu.

Avuçlarımı sıkı nefeslerimle buğulanmış cama dayadım.

Camlar kaplamalı olduğu için içerisi görünmezdi ama dışarıda
hayat devam ederken, insanlar hemen yukarıda olup bitenden ha-
bersizken pencereye yaslanmış şekilde becerilmenin müstehcen bir
lezzeti vardı.

Christian vahşi, keskin ve acımasız itişlerle içime girip çıkarken
düşüncelerim birbirine dolandı. Sonra tamamen yok oldu.

Şu anda herkesin tanıdığı o kibar CEO değildi. Takım elbise
yoktu, nezaket yoktu. Yalnızca içimi tamamen dolduran aleti ve
beni hayvanlar gibi arkadan becerirken boğazıma sardığı parmak-
ları vardı.

Uzunluğu iç kaslarımı gerip yakarken parmak uçlarımda yük-
selerek onu daha derine almaya çalıştım. Taş gibi sertleşmiş meme
uçlarımdan soğuk cama her sürtünüşü, omurgamın kökünde çıkan
şiddetli yangını körüklüyordu.

Boğuk nefeslerimiz ve arzu dolu iniltilerimiz tenlerimizin bu-
laşmasına, aletin içime girerken çıkardığı kaygan seslere karıştı.

Çevremizi saran bu erotik senfoni beni giderek daha yukarıya,
orgazmın zirvesine doğru çıkardı.

"Christian, *lütfen*." Boğazımı sıkı eli çığlıklarımı hırıltılı ya-
kanşılara dönüştürüyordu. "Çok ihtiyacım var... dayanamayaca-
ğım..."

Klitorisimi okşamak için uzandığında üzerime çarpan zevk dal-
gasıyla cümlemin geri kalanı aklımdan uçup gitti.

Beni bir kere, iki kere okşadı ama tatlı sızıyı arttırsa da köpüren
orgazma ulaşmamı sağlamadı.

“Bana böyle tatlı tatlı yalvarmana bayılıyorum.” Yüzünü boynuma gömüp hafifçe ısırdı. “Boşalmak mı istiyorsun?”

“*Evet.*” Cevabım bir hıçkırık şeklinde çıktı.

“O zaman iyi bir kız ol ve o güzel, küçük amcığı bana doğru it.”

Düşünmeden itaat ettim. Christian iki eliyle kalçamı kavrayıp hareket etmeye devam ederken sırtımı gerip kendimi ona doğru ittim. Ortak çabamızın şiddetiyle bedenim bir oyuncak bebek gibi sarsılıyor, dudaklarımdan yarım çığlıklar ve inilti dökülüyordu.

“İşte böyle,” diye hırladı. “O daracık amının içinde sikimle çok güzel görünüyorsun.”

Damarlarımdaki kanın yerini elektrik almıştı sanki. Her itişiyile sıcaklığım giderek artıyordu ve içten dışa yanıyordum.

Christian boğazımdaki tutuşunu gevşetip diğer eliyle meme ucumu sıktı.

“Benim için boşal, güzelim.”

Bu sözcükler benim için son noktaydı.

Orgazmım sonunda serbest kaldı ve başımdan ayak parmaklarıma ucuna kadar yayılan bir sıcaklık dalgasıyla beni sararak tamamen tüketti.

Hazzın yoğunluğuyla iki büklüm oldum. Eğer Christian beni tutmuyor olsaydı şu anda yerle buluşmuş olurdum.

Ben yükseklerde süzölmeye devam ederken vücudumu kendisine doğru çevirip sırtımı cama yasladı. Bacaklarım hâlâ belindeydi.

O henüz doruğa ulaşmamıştı ancak hareketlerinin ritmi şimdi daha nazikti.

“Aletimin üzerine boşalmana bayılıyorum.” Boynumdan dudaklarıma doğru öpücüklerden bir yol çizdi. “Siktir, o kadar mükemmeldin ki.”

Boğazım düğümlenmişti ama bunu görmezden gelip kollarımı boynuna sararak kendimi ona doğru ittim. Sözlerinin neden olduğu hislere kafa yormaktansa onu doruğa ulaştırmaya odaklanmak çok daha kolaydı.

Christian'ın nefesleri giderek hızlandı. Kasları gerildi, aleti içimde zonklamaya başladı ve sonunda yüksek sesli bir inlemeyle boşaldı.

Seks sonrası sarhoşluğu boyunca soluklarımızı düzene sokmaya çalışırken sarılıp alınlarımızı birbirine yasladık. Tenlerimiz terden kayganlaşmıştı.

“Eee,” dedim nefes nefese. “Rahatladın mı?”

Kahkahası tenime çarpıp beni gülümsetti. Onu gerçekten güldürebilmeyi çok seviyordum. Son günlerde daha çok gülüyor olsa da bunu her başardığımda gururla doluyordum.

“Evet, kelebek. Rahatladım.”

“Güzel.” Christian banyoya doğru ilerlerken omuzlarına tutundum.

Başka biriyle olsaydım az önce yaptığım şey için asla cesaret bulamazdım. O kişiyle çıkıyor olsaydım bile reddedilme korkum çok güçlü olurdu.

Ama Christian'da sevdiğim şeylerden biri de buydu. Onunlayken hem kendim hem de olmayı hayal ettiğim kişi olabiliyordum.

Onunlayken hiçbir şey için endişelenmiyordum.

BÖLÜM 37

Christian

STELLA'YLA GEÇİRDİĞİM GECELER, HUZUR BULDUĞUM tek anlardı.

Günlerim halletmem gereken işlerin ve hayatımı saran kaosun karmaşasıyla geçiyordu. Son bir ayı; şirketimin içindeki hainin kim olabileceğine dair araştırma yapıp şüphelileri ayıklamaya, Scylla'ya benzer bir cihazı kimin yapabileceğini bulmaya, hainin Stella'nın sapığıyla ne gibi bir bağlantısı olabileceğini anlamaya ve o sapık herifi kendi çabalarımla aramaya çalışarak geçirmiştım.

Şüpheli çemberini oldukça daraltmıştım, orada yazan her isim kanımı donduruyordu. Ama bu konuya yaklaşımına dikkat etmek zorundaydım. Hainin kim olduğundan emin olana dek açıkça görülebilecek bir hamlede bulunamazdım. Sadakat iki taraflı bir kavram olduğundan; yapılan asılsız suçlamalar, saflar arasına kızgınlık ve dargınlık tohumları ekmenin en hızlı yolu olurdu.

Kafamda mükemmel bir tuzak planı vardı ancak gerçekleştirmek için Harper Güvenlik'in yıllık poker turnuvasını beklemeliydim. O zamana dek hassas bilgileri şirketteki kimseyle paylaşamazdım.

Scylla'ya gelince, taklit cihazın arkasında Sentinel'in olduğundan neredeyse emindim. Daha önce de yaptığım her şeyin benzerini üretmişlerdi, patentli donanımların çakmasını yapmalarına şaşmazdım. Ayrıca hain her kimse, ona rüşvet vermek ya da şantaj yapmak tam olarak onlardan beklenecek bir şeydi.

Bu şüpheyi şimdilik içimde tutuyordum. Öncelikle haini bulacak, sonra o şirketin peşine düşecektim.

Geriye kalan tek soru işareti, rakibimin Stella'nın sapığıyla olan bağı ve o şerefsizin kimliği idi.

Stella'nın bağlantılarını incelemiştim fakat yıllar içinde çok fazla kişiyle etkileşimi olduğu için listeyi küçültmek imkânsızdı. Sapık, eski bir iş arkadaşı ya da her gün ona içecek hazırlayan barista bile olabilirdi.

Bir yanım, dikkatim bu kadar dağınık olmasa *tüm* soruşturmalarımda daha ileri gidebileceğimi kabul ediyordu. Ama Stella'yla vakit geçirmek istediğim için ofiste uzun saatler boyunca kalamıyordum.

Onu her hafta sonu randevuya çıkarıyor, her akşam onunla yemek yiyor, her gece onu becerip adını unutturacak kadar keyif veriyordum. Ancak bütün bunları yaparken, bu zamanı başka bir şey yaparak geçirmem gerektiğini biliyordum.

Stella'nın mantıklı kararlar veren tarafımı mahvetme becerisi, Frank Rivers'in ölümünden bir hafta kadar sonra kesinleşti.

Masamdaki nota bakarken tükenmez kalemimin ucunu açıp kapattım.

Sapık, biz Hawaii'deyken kayıplara karışmıştı. Herhangi bir not göndermemiş ya da iletişime geçmeye çalışmamıştı. Bugüne kadar.

Klik. Klik.

Sade, yazısız bir zarfla gönderilen iki cümle. Üzerinde adres olmamasına rağmen diğer postalarımın arasında duran bir mektup.

Onu koruyamazsın ve ona ASLA sahip olamazsın. O benim.

Gazabın fisıltısı tüm duyularıma dokunuyordu.

Notun kendisi endişe verici değildi, tıpkı hırçın bir çocuğun yazacağı türden bir şeydi.

Gerçekten endişelenmeme neden olan şey, nota eşlik eden üç fotoğraftı. Birinde Stella, Mirage'ın yakınındaki kafeden kahvaltılık bir şeyler alıyordu. Diğerinde National Mall'da fotoğraf çekiyordu. Üçüncüsünde ise marketten çıkıyordu.

Bunların hepsi, Hawaii tatilimizden döndükten sonraki haftalarda çekilmişti.

Öfke tenimi yoğun bir buz tabakasıyla kapladı. Neredeyse pes edip sinirimi veritabanımdaki pek çok isimden birini kullanarak çıkaracaktım ama sonraki hamlemi hesaplamam gerektiği için bu dürtümü bastırdım.

Stella'nın güvenliği konusunda kendimden başkasına güvenemezdim. Brock'a bile. Kendisi şüpheli listemde değildi ama sapığın fotoğraf çekecek kadar yaklaştığını gözünden kaçırmıştı ve bu çok büyük bir dikkatsizlikti.

Tamam, işi sürekli etrafı kolaçan etmek değil, Stella'yı korumaktı ancak yine de bu duruma çok kızmıştım.

Sessiz geçen birkaç haftanın ardından tekrar ortaya çıkan sapığın son notunun adli analizinden de beklenen o sonuç gelmişti.

Hiçbir şey.

Bu adam her kimse ne Brock'a ne de Stella'ya belli etmeden yakınlarına gidecek kadar sinsi ve ellerini kirletmeyecek kadar akıllıydı.

Eğer Stella'nın başına bir şey gelirse...

Midem burkuldu.

Ben karmaşayı çözene kadar bu şehir güvenli olmayacaktı. Kendi adamlarıma bile güvenemezken o sapık herifin izini sürmeye odaklanamazdım.

Klik. Klik.

Çıkan ikinci sesle birlikte kararımı vermiştim.

Kalemi masaya bıraktım, notla fotoğrafları ceketimin iç cebine koydum ve arabama atlayıp eve gittim.

İçeri girdiğimde Stella mutfaktaydı. Mutfak robotunda o bayıldığı iğrenç buğday çimli şeyi yapmakla ve radyodaki müziğe eşlik etmekle meşgul olduğu için kollarımı beline sarıp boynuna bir öpücük kondurana kadar beni fark etmedi.

“Christian!” Sesinde keyifli bir şaşkınlık vardı. “Erken dönmüşsün.”

“İşyerinde sıkıcı bir gündü,” diye yalan söyledim.

Yüzümü tenine gömerek derin bir nefes alırken, kendime onun kollarımda güvende olduğunu hatırlattım. Gün ışığı ve yeşil çiçekleri anımsatan kokusunun kaslarımdaki gerginliği azaltmasına izin verip bir süre bekledikten sonra tekrar konuştum.

“Aklıma bir fikir geldi.”

“Hadi ya?” diye takıldı. “Korkmamı gerektirecek bir şey mi?”

“Sanmıyorum. Hayal panonda bulunan bir şey.”

Odamızdaki mantar panoya astığı listeyi gördüğümde bunu üniversiteye başladığında oluşturduğunu ve hiçbir zaman atmadığını söylemişti.

Listede üç madde vardı. Delamonte’yle marka işbirliği, İtalya’da uzun bir tatil ve giyinme odası. İkisinin üstünü çoktan çizmişti.

Yüzüme bakmak için bedenini tamamen bana doğru döndürdü. Gözleri şok ve birazcık umutla kocaman açılmıştı.

“İtalya’da yaz tatili,” diye doğruladım. “Ülkeyi baştan başa do-laşacağımız bir aylık bir geziye çıkabiliriz. Roma, Milano, Amalfi kıyıları...”

Kafamı karıştıran konuları çözene kadar onu uzaklara götürmek en iyi seçenektir ve hayal panosu bana gezi için mükemmel bahaneyi sunmuştu.

Stella’ya sapığın son notundan bahsetmeyi düşünmüyordum. Sonuçta mesaj ona değil, bana gelmişti. Ayrıca henüz net bir çözüm yolu bulmadığım için, onun korkmasına neden olacak bir şey yapmak istemiyordum.

“Tekrar seyahate mi çıkıyoruz?” Sesinde şüphe vardı. “Ama Hawaii’den daha yeni döndük.”

Haklıydı, Kauai'den daha bir ay önce dönmüştük. Yeni bir gezi için çok erkendi, özellikle de ilgilenmem gereken onca şey düşünüldüğünde.

Fakat o aşağılık herifin, kız arkadaşına ellerini sürme ihtimalini düşününce...

Tek bir hata yeterliydi. Dikkatimin anlık olarak dağılması ya da küçük bir yanılgıya kapılmam onu sonsuza dek kaybetmeme neden olabilirdi.

Benim için çok nadir olan bir panik nöbetini atlatmak için ciğerlerimi genişlemeye zorladım.

"Hawaii gezisinin ilk yarısı işle geçti, yani o sayılmaz," diye cevap verdim. "Sadece uzun bir hafta sonu tatiliydi."

Stella başını iki yana salladı. "Ofise gittiğinde çalışmadığından kuşkulandırmaya başlıyorum. Senin kadar sık tatil yapan bir CEO görmedim hiç."

Kaygıma rağmen dudaklarım kıvrıldı. "Benimki farklı türden bir iş."

Harper Güvenlik'ten aylık kazancım gayet iyiydi fakat net mal varlığımın büyük kısmı, geliştirip en yüksek teklifi verene sattığım gizli yazılım ve donanımlardan geliyordu. İş yapmadığım belirli gruplar vardı, teröristler ve bazı hükümetler gibi. Birkaç çekilmez insan da çalışmayı tercih etmediğim kişiler arasında bulunuyordu. Bunların dışındaki diğer herkes müşterim olabilirdi ve bana gelen kişiler çoğunlukla rakiplerinin sahip olmadığı teknolojik ürünler için bir servet dökmeye hazır oluyordu. Çalışma saatlerimin yarısını Harper Güvenlik'i yöneterek geçiriyor, kalan yarısını da yazılım ve donanım geliştirmeye ayırıyordum.

"Bir ayın çok fazla olmayacağından emin misin?" Sesindeki şüphe hâlâ gitmemişti. "O kadar uzun süre kalamayız."

"Ben bir milyarderim. Ne istersek onu yapabiliriz." Şakadan göz devirmesine gülümsedim. "Bunu doğum günü hediyem olarak düşün."

“Doğum gününü çoktan kutladık.”

Geçen hafta otuz dört yaşına girmiştım, o hafta sonunu bol bol yemek ve seksle geçirmiştik. Tabii bir de yüzüme boşalana dek onu ağzımla tatmin ettiğim anlar vardı.

Güzel bir doğum günüydü.

“Ayrıca kendi doğum günün için *beni* hayalimdeki yere götürmen hiç mantıklı değil. Senin istediğin bir yere gitmeliyiz.” Kollarını boynuma doladı. “Söyle bakalım, Harper. Hayalinde nereye gitmek var?”

“Hiçbir yere. Benim hayalim *seni* şımartmak.” Alnımı onunkine yasladım. Not ve fotoğraflar cebimde bulundukları yeri yakmaya başlamıştı. “Son şansın, kelebek. İstiyor musun, yoksa istemiyor musun?”

“Yani, şimdi *o şekilde* sorunca...” Yüzünü neşeli bir gülümseme kapladı. “İstiyorum.”

“Mükemmel.” Bu sefer dudağına bir öpücük kondurdum.

Mantığı siktir et.

Konu Stella’nın güvenliği olunca mantığımı dinlemem mümkün değildi.

BÖLÜM 38

Stella

16 Haziran

İTALYA'YA GİDİYORUM!

Pekâlâ, bunu bir an önce söyleyip rahatlamam gerekiyordu çünkü hâlâ inanamıyorum. Oraya gitmeyi çok uzun zamandır istesem de bir haftacık tatil yetmeyeceği için erteleyip duruyordum. Tıpkı Christian'ın da söylediği gibi, ülkeyi baştan başa gezmek istiyorum. Venedik, Roma, Positano... Tabii bunun için gerekli parayı ve zamanı hiç bulamamıştım ama işte şimdi buradayım! Bir aylık İtalya gezisi için valiz topluyorum.

O kadar sabırsızım ki. Mutlaka görülmesi gereken yerlerin listesini bana göndermesi için Bridget'a çoktan mesaj attım. Christian'ın daha önce İtalya'ya defalarca seyahat ettiğini biliyorum ama o bir erkek. Düşünceleri bir kadınla aynı olmaz. (Ayrıca Bridget en sevimli kafeleri ve en iyi butikleri biliyor.)

Christian'ın parasını harcamak beni biraz rahatsız ediyor. Geçen gün Jules'a bu durumdan bahsettiğimde bunu kafaya takmamamı, Christian çok ama çok zengin olduğundan; benim için harcadığı paranın onun gözünde hiçbir şey olduğunu söyledi. Sanırım bu doğru.

Ne zaman bir şey için ödeme yapmaya kalksam reddediyor ve paramı markam için kenara ayırmamı söylüyor. Para konusunda sınır çizdiğim tek alan bu. Eğer bu iş olacaksa kendi emeklerim sayesinde olmalı. Başarımla, bana finansal kaynak sağlayabilecek zengin erkek arkadaşına bağlı olmasını istemiyorum.

Fakat yüzde yüz dürüst olmam gerekirse, bu geziye itiraz etmem oldukça zordu çünkü oraya gitmeyi çok istiyorum.

İtalya'ya, tüm masrafları ödenmiş bir gezi mi? Bu dünyadaki her kızın hayali.

Bugün Minnettar Olduklarım:

Hayal panoları

İtalya

Dünyadaki en iyi erkek arkadaş <3

*

İtalya tam da hayal ettiğim gibi büyüleyiciydi. Gezdiğimiz yerlerin güzelliği, yemekler, kültür... Hepsi beklentilerimi fazlasıyla karşılıyordu.

Tabii bunun sebebi biraz da Christian'ın VIP erişimi sayesinde kalabalıklardan kurtulup gittiğimiz her yeri rahat rahat keşfedebilmemizdi. Ama bu ülkenin havasında, stresimi eriten ve endişelerimi uzak birer anıya çeviren bir sihir olduğu da inkâr edilemezdi.

İkinci yarısı ne kadar muhteşem olsa da ilk yarısı hep işle geçen Hawaii gezisinden çok farklıydı. İtalya tam anlamıyla gerçek hayattan kaçış olmuştu.

Bir sürü video ve fotoğraf çektim ancak çoğu sosyal medya için değil, hatıra biriktirmek amaçlıydı.

Zaten şu anda İtalya'da olduğumu bildiremeyeceğim için bir süredir eski fotoğraflarımı paylaşıyordum.

Bunun dışında işten ve kameralardan tamamen uzaktık. Burada yalnızca ikimiz vardık.

İtalya'dayken, mükemmel fotoğraf açısının peşinde olan bir marka elçisi ya da içerik üreticisi değil, erkek arkadaşıyla tatile çıkmış bir kızdım sadece.

Bu son derece özgür hissettiren bir deneyimdi; tabii bahsi geçen erkek arkadaşım, sürüş yeteneğimle *dalga geçmediği* zamanlarda.

"Bu bir Vespa. Sürmek ne kadar zor olabilir ki?" Ellerimi kalçama koydum ve Christian'a alınmış bir bakış attım.

"Zor olduğunu söylemedim. Şehirde ezebileceğin bir sürü yaya olduğunu söyledim." İrkilmem karşısında dudakları seğirdi.

"Kimseyi *ezmeyeceğim*. Sicilimde araçla birini öldürme kaydı bile yok."

"Ya ölümle burun buruna getirme?"

Buna cevap vermeye tenezzül dahi etmedim.

İtalya'daki ikinci haftamız, Roma'da geçirdiğimiz ilk tam günümüzdü. İlk önce Milano'ya gitmiş, sonrasında Floransa'ya inmiş, dün akşam da Roma'ya varmıştık.

Önümüzde aktivitelerle dolu bir gün vardı ve ben Vespa motosikletlerle gezmekte ısrarcıydım.

Klişe olabilirdi ama en az bir defa Vespa sürmeden Roma gezisi tamamlanır mıydı ki?

Ne yazık ki kiralayacağımız motosiklet adedi konusunda Christian'la farklı fikirlerimiz vardı. Ben ayrı ayrı iki araç kiralamak istiyordum, o ise tek başıma sürersem birini öldüreceğimden emindi.

Görünüşe göre Hawaii'deki ATV kazasını unutmamıştı. Ama o gün yaşanan durumda benim hiç hatam yoktu, DC'de metro ve otobüsler varken araba kullanmaya gerek görmediğim için biraz paslanmıştım. Hepsi bu kadardı.

Christian pes etmediğimi görünce derin bir iç geçirdi.

"Bir uzlaşmaya varalım. Sana nasıl kullanacağını öğreteyim. Eğer testi geçersen senin için de ayrı bir motosiklet kiralayalım."

"Neredeyiz? Motorlu Araçlar Dairesi'nde mi?" diye homurdansam da teklifini kabul ettim.

Gizliden gizliye, bana öğretmeyi önerdiği için minnettardım. Vespa'ların nasıl kullanıldığına dair hiçbir fikrim yoktu. Bisiklet sürmekten çok da farklı olamazdı, değil mi? Aradaki tek fark, bunun bir motoru olmasıydı.

Otelden motosikletlerimizi kiraladık ve Christian prosedürü anlatırken bahçede kaldık.

“Daha dik otur ve dirseklerini biraz kıvr. Evet... birazcık daha. Aynen öyle.” Christian duruşumu düzeltmeme yardımcı oldu. “Şimdi vücudunu sağa sola yatırarak dengeni bulmaya çalış.”

Bir süre yönergelerini takip ettim, ardından test sürüşü için hazır olduğumu söyledi.

“Bu kadar gergin görünme,” dedim o kaskımı düzeltirken. “Sonun olmayacak. Sadece bahçede süreceğim.”

“Hı-hı.”

Sesine yansıyan kuşku hiç hoşuma gitmemişti.

Motosikleti çalıştırıp gaza bastım.

İşte bu kadardı. Her şey gayet kolaydı, sorunsuz sürebiliyordum. Çakıl taşlarının üzerinde ilerlemek biraz zordu ama...

“Kahretsın!”

Dönüşü çok geç yapınca otelin açık hava kafesinin etrafını çevreleyen dev saksılardan birine çarptım.

Christian yanıma gelirken sendeleyerek durup kontağı kapattım.

Durup toprak saksının yüzeyindeki devasa çatlağa baktık. Şükür ki saat çok erken olduğu için kafe henüz açılmamıştı ama yakında çalışan bahçıvan her şeye tanık olmuştu.

Adam kafasını iki yana sallarken kısık sesle *mio Dio* gibi bir şeyler mırıldanarak budama işine geri döndü.

Vespa'nın üzerinden indim ve tek kelime etmeden anahtarı Christian'a uzattım.

Yaptığım küçük motosiklet kazası dışında Roma'daki vaktimiz, şehirde geçireceğimiz son günün hemen öncesinde en önemli sanat müzelerinden birini ziyaret edene kadar oldukça pürüzsüz geçti.

Christian bir sanatsever olmadığı için seyahat planımıza fazla

müze ziyareti ekleme konusunda tereddütlüydüm ama istediğim her yere gidebileceğimiz konusunda ısrarcı olmuştu

İtalya'dayız, kelebek. Müzeleri ziyaret etmeden İtalya'yı ziyaret etmiş olmazsın.

Ne şaşırtıcıydı ki, ziyaretler esnasında memnuniyetsizliğini saklamayı gayet iyi başarmıştı. Sanat sevmediğini bilmesem sergileri *beğendiğini* bile düşünebilirdim.

“Bunun bir insan olmasına imkân yok.” Dikkatimi çeken bir tablonun önünde durup tam olarak neyi tasvir ettiğini anlamaya çalıştım. “On sekizinci yüzyılda optik illüzyon var mıydı?”

Tablo, bir an için asil bir adamın portresi olarak görünürken sonraki an capcanlı renkleriyle bir masa dolusu meyve gibi görünüyordu.

Rahatsız edici fakat aynı zamanda dâhiceydi.

“Christian?” Tuhaf bir şekilde ondan yanıt alamayınca kontrol etmek için döndüm ve galerinin diğer ucundaki bir şeye daldığını fark ettim.

Köşede duran küçük bir çocuğu izliyordu. Çocuk, annesi olduğunu düşündüğüm kişinin kolunu ısrarcı bir şekilde çekiştiriyordu ancak kadın tablolara abartılı bir hayranlıkla bakıp fotoğraflarını çekmekle o kadar meşguldü ki ona dikkatini vermiyordu.

Oğlanın çenesi titremeye başladı ama ağlamak yerine dişlerini sıkarak gözlerini galerinin karşı tarafına dikti.

Bir an için göz göze geldiklerinde, Christian'ın ona bakışlarında neredeyse anlayış vardı.

Elimi koluna koyarak yumuşak bir sesle, “Christian,” dedim. “İyi misin?”

Çocukla göz temasını kesip dikkatini bana verdi. Üzerinden dalgalar halinde huzursuzluk yayılıyordu ve omuzları müzeye girdiğimiz zaman olduğundan daha gergindi.

“Evet.” Gülümsemesi pek de inandırıcı değildi. “İyiyim.”

“Çocuğu tanıyor musun?” Oğlanın bulunduğu yönü işaret ettim ancak bir daha baktığımda ne annesini ne de onu görmeyi başara-

madım.

“Hayır. O...” Christian çenesini ovuşturdu. “... bana birini hatırlattı sadece.”

Bu *birinin* kim olduğuna dair güçlü tahminlerim vardı.

“Hadi bir şeyler içmeye gidelim,” dedim. “Burada görmek istediğim her şeyi gördüm.”

Christian karşı çıkmadı.

Müzeden ayrılıp yakındaki bir kafeye geçtik. Turistlerden uzak bir yan sokakta bulunan bu kafe,yaşlıca bir çift ve şık, küt kesimli siyah saçlarıyla göz alıcı görünen bir kadın haricinde boştu.

Christian’la açık alandaki masalardan birine oturduk. Diğer müşteriler oldukça uzakta olduğu için baş başa sayılırdık.

Garson içeceklerimizi masaya koyup mutfağa dönene kadar bekledikten sonra söze girdim.

“O çocuğun sana hatırlattığı kişi... sen miydin?” Sesimi yumuşak tuttum. Onu tuzağa düşürmeye çalıştığımı sanmasını istemiyordum ama uzun süredir çıktığımız için geçmişi hakkında sorular sorma konusunda eskisi kadar çekingen değildim.

Doğal olarak savunmacıydı ve onu anlıyordum. Ben de özel hayatımı herkesle paylaşan biri değildim. Fakat ilişkimizin yürümesini istiyorsak onun da bana açılırken kendini rahat hissetmesi gerekiyordu.

Her zamanki gibi sorumu geçiştireceğini düşünürken kafasını sallayarak beni şaşırttı.

“Sen sormadan söyleyeyim, ihmal edilmiş bir çocuk değildim,” diye açıkladı. “Yani düşündüğün şekilde değildi. Ebeveynlerim bana kötü davranmıyordu. Dediğim gibi, tipik bir Amerikan ailesiydiler. Sadece...”

Baskı yapmak gibi olmasın diye bir şey demeden bekledim.

“Babamın yazılım mühendisi olduğunu söylemiştim. Ama ek iş olarak yaptığı şeyden bahsetmedim.” Christian sandalyesinde arkasına yaslandı. “Sanat hırsız Hayalet’i hiç duydun mu?”

Konu aniden değişince afallasam da kafa salladım.

Thayer'daki Sanat Suçları ve Hukuku dersinde Hayalet'i işlemiştik. Adını paha biçilemez onlarca sanat eserini arkasında tek bir iz bile bırakmadan çalmasından alıyordu ve yirminci yüzyılın en kötü şöhretli sanat hırsızlarından biriydi. Polis onu nihayet yakalayıp, kaçmaya çalışırken vurduğunda neredeyse on yıldır hırsızlık yapıyordu.

Ölümünün detayları belirsizdi ve çalınan sanat eserleri asla bulunamamıştı.

Babamın yazılım mühendisi olduğunu söylemiştim. Ama ek iş olarak yaptığı şeyden bahsetmedim.

Christian'ın kelimeleri zihnimde yankılandığında aldığım nefes boğazımda tıkanı.

"Baban. O..."

"Evet."

Kısıp sesli onaylaması masaya bir nükleer bomba gibi düşmüştü.
Aman Tanrım.

Hayalet'in kimliği, ölümünden sonra bile kamuya hiç açıklanmamıştı. Nedenini kimse bilmece de ortalıkta söylentiler dolayıyordu. Bazıları, yetkili makamlara ödeme yapan varlıklı bir aileden geldiğini söylüyordu, bazılarıysa adam çok sıradan biri olduğu için yetkililerin onu daha önce yakalayamamış olmalarından utandıklarını iddia ediyordu.

Beş saniye gibi kısa bir süre içinde, Christian sanat dünyasındaki en büyük gizemlerden birini açığa çıkarmıştı.

Bu yeni bilgiyi hâlâ sindirmeye çalışıyordum ki konuşmaya devam etti.

"Ne ironikti ki ailemdeki asıl sanatsever kendisi değil, annemdi. Babam, o tabloları anneme aşkının kanıtı olarak çaldığını söylüyordu. Mutlu olmasını sağlamak için her şeyi riske atmaya razıydı. Annem ise onu vazgeçirmek yerine daha da yüreklendiriyordu. Hatta bazen çalarken ona katılıyordu. Babamın onun için böylesine büyük bir şey yapmasından heyecan ve mutluluk duyuyordu. Ben

Çocukken yaptıkları şeyi saklamaya çalıştılar ama büyüdükçe neler yaptıklarını idrak etmeye başladım. Babamın gizemli *iş seyahatleri* ve yapılan sanat eserlerinin haberlerde çıktığı tarihler ne tesadüf ki hep aynı oluyordu. Babamla yüzleştüğimde bana her şeyi itiraf etti.” Christian bana zorlama bir tebessüm attı. “Çocukken bile hayatımın bütün detaylarını insanlarla paylaşacak türden biri değildim. Babam, sırrımı kimseye söylemeyeceğimden emindi.”

Böyle büyük bir sırrın yükünü taşımak zorunda kalmış genç Christian’ı düşününce göğsüm sıkıştı.

Ailesi fiziksel şiddete başvurmamış olabilirdi ancak onun duygusal ya da zihinsel sağlığını düşünmedikleri de açıkça ortadaydı.

“Ben on üç yaşındayken babam bir soyguna daha gitti. Bu sefer hedef bir müze yerine zengin bir iş adamının eviydi. Annem, bu adamın açık artırmada satın aldığı büyük bir esere göz koymuştu. Babam neredeyse paçayı kurtaracaktı fakat son anda alarmı tetiklediği için evden çıkarken yakalandı. Teslim olmayı reddedip polis memurlarından birinin silahını alarak kaçmaya çalışınca vuruldu ve hemen orada öldü.

“Annem haberi alınca kendini kaybetti. Babamın ölümünden iki gün sonra onsuz yaşayamayacağına karar verip kendi kafasına bir kurşun sıktı. O sırada ben okuldaydım. Teyzem geldi, beni müdürün ofisine çağırdı ve bütün olayı anlattı.” Christian’ın yüzünde artık daha acı bir gülümseme vardı. “Romeo ve Juliet’in modern ama çarpık bir versiyonu gibi, değil mi?”

Kaburgalarımın arkasında yoğun bir sancı belirmişti.

Onunki gibi bir ailede büyümenin ve küçük yaşta ebeveynlerini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Benim de ailemle aram iyi değildi ama en azından hayattaydılar.

“Annem, babam olmadan yaşamaktansa ölmeyi tercih etti ve çocuğunu arkada bırakmaktan hiç çekinmedi.” Christian’ın alaycı gülüşü ciğerlerimi dağlıyordu. “Anne sevgisi, sevgilerin en büyüğüdür, öyle mi? Bu saçmalıktan başka bir şey değil.”

Hissettiğim sancı artarak gözlerimi yakmaya başladı.

İçgüdüsel olarak uzanıp elini tuttum.

“Çok üzgünüm,” dedim alçak sesle. Başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Keşke daha iyi hissetmesini sağlayacak sihirli sözler söyleyebilseydim. Fakat hiçbir şey geçmişi değiştiremezdi ve insanlar travmalarıyla kendilerine en uygun olan zamanlarda başa çıkmalıydı. Christian travmasını senelerce kendisine saklamıştı ve birkaç güzel sözle iyileşmesi mümkün değildi. Yapabileceğim en iyi şey, sorunlarıyla yüzleşmeye hazır olduğunda yanında durmaktı.

“Bunları daha önce kimseye anlatmadım.” Geçmişin hayaletleri bir süre daha gözlerinde kaldıktan sonra yok oldu. “İtalya’da geçirdiğimiz güzel bir günü acıklı hikâyemle daha fazla mahvetmeden önce gitmeliyiz.” Doğrulurken yüzüne yine o duygusuz maskeyi yerleştirmişti. “Yarım saat içinde öğle yemeği rezervasyonumuz var.”

“Günü mahvetmiş değilsin.” Elini sıktım. “Sana, lüks yemeklerden ya da müze ziyaretlerinden daha çok değer veriyorum.”

Çenesini sıkarken bakışlarını kısa, yakıcı bir an için benimkilere dikti. Ardından kafasını diğer tarafa çevirdi.

“Gitmeliyiz,” diye tekrar etti boğuk bir sesle.

Daha fazla üstelemedim. Bugünlük geçmişini sorgulama limitini doldurduğunu hissediyordum.

Hesabı ödeyip kafeden çıktık. Christian ana caddeye yaklaştığımızda duraksadı. “Stella.”

“Efendim?”

“Dinlediğin için teşekkür ederim.”

Sancı tüm şiddetiyle geri döndü. “Bana anlattığın için teşekkür ederim.”

Christian günümüzü mahvettiğini düşünse de tam aksine beni mutlu etmişti. Çocukluğunun üzücü anılarından keyif almamıştım elbette ama sonunda bana içini açtığı için seviniyordum.

Bu sefer duvarlarının arkasına saklanmamıştı.

İtalya’ya geldiğimizden beri lüks otellerde kalıyor, çeşitli gurme

yemekler deniyor ve abartılı aktiviteler yapıyorduk ancak gezinin en güzel kısmı buydu.

Rüya gibi bir tatil geçiriyor olsak da asıl sevdiğim şey İtalya'da olmak değil, İtalya'da *onunla* olmaktı.

Burada birlikte vakit geçirmemiz benim için İtalya'ya yeni bir soluk katmıştı.

BÖLÜM 39

Christian / Stella

Christian

İTALYA BENİM İÇİN SÜKÛNET VE KAOSUN TUHAF bir bileşimiydi. Günlerimi Stella'yla kent simgelerini gezip alışveriş yaparak geçiriyor, geceleri o uyuduktan sonra da DC'deki durumu takip ediyordum.

Amerika'dan ayrılırken Alex'ten benim için her şeye göz kulak olmasını rica etmiştim. Henüz sıradan güncellemeler dışında bir haber vermemişti ama yine de gergindim. İçimden bir ses, ufukta hiç hoşuma gitmeyecek bir şeylerin belirmekte olduğunu söylüyordu.

Ancak neyle karşı karşıya olduğumu daha net anlayana kadar elimden bir şey gelmezdi.

Positano'nun dolambaçlı sokaklarında yürüdüğümüz sırada DC'yle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Güneş batmak üzereydi; gökyüzü pastel tonlardaki pembelere, morlara ve turunculara boyanmıştı.

İtalya gezimizin üçüncü haftasındaydık ve büyük şehirleri geride bırakıp sahilin tadını çıkarmak için Amalfi kıyılarına geçmiştik. Önce Salerno ve Ravello'yu ziyaret etmiş, dün de Positano'ya

gelmiştik. Bundan sonra Sorrento'ya gidecektik, son durağımız ise Capri olacaktı.

Hülyalı bir ifadeyle kafasını geriye atan sevgilimin dudaklarında bir gülümseme oynasıyordu.

Her zaman çok güzeldi ama İtalya'da, şehrin baskısından ve sapık tehdidinden kurtulunca farklı bir insana dönüşmüştü. Çok daha mutlu, şakacı ve kaygısızdı. Hawaii'de olduğundan bile daha rahat görünüyordu.

Günbatımını izlemek için seyir noktasına doğru yürümeye devam ederken parmaklarımı onunkilere geçirdim. Normalde el ele tutuşmaktan nefret ederdim ama bazen istisnalar olabilirdi. Ne de olsa, şu anda tatildegdik.

"Eee, İtalya beklentilerini karşıladı mı?" diye sordum.

"Hayır." Kaşımı kaldırdığımda bana muzır bir sırıtışla baktı. "Beklentilerimi aştı. Bu ülke..." İçini çekti. "... inanılmaz. Şuraya bir baksana."

Elimi bırakıp kendi etrafında döndüğünde gülümsemem sırtmaya dönüştü. Beyaz elbisesinin etekleri savruluyor, güneş ışınları tenini altın gibi parlatıyordu.

Öyle mutlu ve huzurlu görünüyordu ki, sonsuza dek burada, evde bizi bekleyen tehlikelerden uzaktaki bu güvenli baloncuğun içinde kalmayı diledim.

"Sana bakmayı tercih ederim," diye cevap verdim.

Stella dönmekten nefes nefese kalmış halde önümde durdu. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde limon otu ve güneş kokulu yaz havası ağırlaşmaya başladı.

"Romantik olmadığını iddia ediyorsun ama hep romantik şeyler söylüyorsun." Yakındaki ağaçtan bir çiçek yaprağı koparıp keten gömleğimin cebine tıktırdı. "Gözüm üzerinde, Christian Harper. Bu sert, şüpheci yüzeyin altında..." Avucunu göğsüme bastırdı. "... yumuşak bir kalp yatıyor."

Bir bakımdan haklı olmasaydı ona gülerdim.

Sadece senin için.

Elini göğsümden çekip sahiplenici bir şekilde tuttum.

“Eğer bunu birine söylersen, onu öldürmek zorunda kalırım.” Şaka yapmıyor olsam da cümlelerin etkisini yumuşatmak için ona gülümsedim.

Benim dünyamda zayıflık kabul edilemezdi ve Stella hayatım boyunca sahip olduğum en büyük zayıflıktı.

Bana bitkin bir bakış attı. “Her zaman ölümü dahil etmek zorundasın, değil mi?”

Bir kahkaha attım.

Seyir noktasına varana kadar ilerlemeye devam ettik. Tepelerin arasına, turist trafiğinden uzağa saklanmış olan bu yer, pastel renkli binaların ve aşağıdaki masmavi denizin mükemmel manzarasını ziyaretçilerine sunuyordu.

Stella başını omzuma yaslayıp manzaraya hayran hayran baktı. “Buraya âşığım.”

Kolumu beline dolayarak onu iyice kendime çektim. Bakışlarım yüzünün narin hatlarında, koyu renkli buklelerinde, parıldayan gözlerinde ve kıvrımlı dudaklarında dolaştı.

Sanata karşı pek ilgi duymuyordum ancak şu anı bir tabloyla ölümsüzleştirebilseydim bunu hemen yapardım.

Batan güneş adaya göz kamaştırıcı bir ışıltı katıyor olsa da manzaraya dönmeye zahmet etmedim. Gözlerim hâlâ Stella’nın üzerindeydi.

“Ben de.”

*

Stella

Christian’la ilişkimiz, kademeli değişimler geçirerek ilerlemişti. Her şey Mirage’a taşınmamla başlamıştı ve neredeyse öpüştüğümüz an, onun itirafı, ailemle akşam yemeği, Hawaii tatili, gerçek öpüş-

memiz ve daha pek çok önemli olayın etkisiyle; birbirine tamamen yabancı olan iki kişiden çok daha fazlasına dönmüştük.

Ama İtalya’da geçirdiğimiz zaman, özellikle de ailesiyle ilgili anlattıklarından sonra, kademeli değişimden daha farklı bir şeymiş gibi hissettiriyordu.

Bir dönüm noktasıydı.

Aslında bu dönüm noktası, ilk seks yaptığımız zaman veya resmi olarak çıkmaya karar verdiğimiz an da olabilirdi fakat Christian daha önce hiç hayatıyla ilgili detayları Roma’da olduğu gibi paylaşmamıştı. Üstelik anlattıkları öylesine şeyler değildi, onu şekillendirip bugün olduğu kişi yapan temel olaylardı.

Sonunda bana kapılarını açmıştı. Geçmişi çirkin ve üzücü olabilirdi ama gerçektir ve ondan istediğim tek şeydi.

Kafamı çevirip teknenin gösterge panelinde bir şeyler ayarlarken onu izledim.

Hawaii’deyken tekne sürdüğünü görmüştüm ama o zaman hava karanlıktı. Şimdiyse siyah renk Tom Ford deniz şortu dışında çıplak olan bronz tenini aydınlatan güneş ışığının altında, Olimpos Dağı’ndan inmiş bir Yunan tanrısını andırıyordu.

“Daha sık tekne kullanmalısın.” Gerinip güneş ışınlarının tadını çıkardım. “Bu çok seksi.”

Bunu başka birine söylemekten utanırdım ama Christian’la birlikteyken hiçbir şeyden kaçınmama lüzum yoktu. Aklımdan her geçen söyleyebilir, beni yargılamayacağını ya da komik bulmayacağını bilirdim.

Gözlerinin içi parladı. “Bunu bilmek güzel.” Sesinin zengin, hafif boğuk tınısı omurgama enfes bir ürperti gönderiyordu.

İtalya’daki son durağımız olan Capri’nin açık denizinde demir atmıştık. Burada bizden başka kimse yoktu ve etraftaki hafif esinti hindistan cevizli güneş kremi kokusunu tuzlu su kokusuna karıştırıyordu. Adanın meşhur sembolü olan Faraglioni Kayaları, Tiren Denizi’nin mavi derinliklerinden çıkan dev birer nöbetçi askere

benziyordu. Teknenin yavaş yavaş sallanması ise bu manzaranın bir rüya gibi görünmesini sağlıyordu.

Son bir ayın tamamı rüya gibi geçmişti aslında. Aniden uyanıp her şeyin hayal gücümün bir ürünü olduğunu keşfetmekten çok korkuyordum.

Geçici olsa bile, gerçeklikte de bir miktar sihir vardı.

“Yine aşırı düşünüyorsun.” Christian, zihnimin karanlık patikalarına saptığımı her seferinde anlıyordu.

“Elimde değil,” diye itiraf ettim. “Bu benim varsayılan ayarım.”

Yanıma yerleşip kaslı kolunu belime sardı. “Ne düşünüyordun?”

“Tüm bunların nasıl gerçekdışı geldiğini,” dedim kısık sesle. “Her şey gerçek olamayacak kadar güzel.”

Ne zaman iyi bir şey yaşasam, gölgelerde saklanan korkunç şeyler bir şekilde beni bulutların üzerinden indirmeyi başarıyordu.

Christian’la ilişkim çok güzel gidiyordu ama bir yanımda o kaçınılmaz yıkımı beklemiyor değildi.

“Her şey gerçek.” Dudaklarını boynuma bastırdı. “Öyle olmasa bile, gerçek hale getirmenin bir yolunu bulurum.” Öpücükleri boynumdan dudaklarıma doğru ateşten bir yol çizdi. “Senin için yapmayacağım hiçbir şey yok, Stella.”

Kalbim bir anda öyle genişledi ki patlayacak sandım.

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Christian dudaklarıma küçük bir öpücük kondurup elini kalçama doğru kaydırды. “Güzel. Şimdi...” Parmağını bikini altımın ipine geçirdi. “... o aşırı düşünen beynini biraz dinlendirelim, olur mu?”

Bir saniye önceki duygusallığın üzerini kor alevler sararken benim aniden güneş dışındaki şeylerin etkisiyle de yanmaya başladı.

Kayıtsız görünmek için kaşlarımdan birini havaya kaldırdım. “Bunu nasıl yapacağız peki?”

Çarpık gülümsemesi şehvet yüklü bir duman gibi karnıma doldu. “Teknede bir sürü halat var, kelebek.”

Önerisi, bacaklarımdan arasında ısrarcı bir sızlama başlattı. Bağlanmayı sevdiğimi biliyordu ama...

“Burada mı?” diye bağırdım.

Açık denizdeydik. Çevremizde kimse yoktu ama her an birileri gelebilirdi.

“Kimse görmeyecek, söz veriyorum.” Christian beni dikkatle izliyordu. Güneş ışığında gözleri altına batırılmış kehribarlar gibiydi. “Bana güveniyor musun?”

Nabzım gerginlikle hızlanmış olsa da uzun, tereddütlü bir saniyenin ardından kafa salladım.

Christian kimsenin bizi görmeyeceğini söylüyorsa, burada kimse bizi göremezdi.

Egosunun Jüpiter boyutlarına ulaşmasını istemediğim için bunu ona asla söylemezdim ama dilerse yıldızları bile dünyaya indirebileceğini düşünüyordum.

Halatın sertliğini bileğimde hissettiğimde çekingenliğim tamamen kayboldu. Christian’ın sözleriyle bikinimi çıkarıp teknenin ucundaki minderli banka uzanmıştım. O da kollarımı başımın üstüne kaldırıp bileklerimi bağlamaya girişmişti.

Bağları sıkılaştırdıkça bacaklarımın arası daha da çok ıslanıyordu.

Eskiden cinsel eğilimlerimden utanırdım ama onunla beraber olmak tüm kaygılarımı atmamı sağlamıştı. Yatakta istediğim şeyler konusunda bana asla kötü hissettirmiyordu. Hatta rahatlık sınırlarının dışına çıkmam ve fantezilerimi normal olarak kabullenmem için beni cesaretlendiriyordu. Aslında internetten yaptığım araştırmaya göre, fantezilerim *gayet normaldi* ama bir şeyi bilmekle hissetmek arasında dağlar kadar fark vardı.

Elinde ipek bir eşarp tuttuğunu gördüğümde vücudum şaşkınlıkla gerildi.

“Çıkarmamı istersen söylemen yeter,” dedi Christian.

“Tamam.” Sesim tiz çıkmıştı.

Daha önce hiç gözlerim bağlı seks yapmamıştım. Etrafımı görmeme düşüncesi beni biraz geriyordu ama ipeği gözlerimin üzerinde hissettiğimde rahatladım.

İncecik kumaşın arasından süzülen güneş ışığı rahatlamama yardımcı olmuştu.

Sonra bekledim.

Biraz daha bekledim.

Christian'ın teknede dolaştığını duyabiliyordum ama dokunuşunu hissetmiyordum.

Görsel uyarıcıların yokluğunda bütün düşüncelerim şu anda ne kadar savunmasız olduğuma odaklanmıştı. Ellerim ve gözlerim bağlıyken, bedenim onun karşısında çırılçıplak uzanırken bana her istediğini yapabiliirdi.

Tüylerim beklentiyle diken diken oldu.

Yumuşak bir tıkırtı sesi, ardından da bana doğru yaklaşan adımlar duydum.

Kaslarım gerilirken beklemeye devam ettim.

Sonra aniden göğüslerimin arasına soğuk bir şey değince şaşkınlıkla keskin bir nefes aldım.

Buz küpü.

Buz onlara dokunmamış olsa da meme uçlarım soğuk yüzünden anında taş kesilmişti.

“Hava çok sıcak,” dedi Christian yavaşça. “Başlamadan önce seni biraz serinletelim.”

Buz küpünü karnıma doğru kaydırduğında soluklarım sıklaştı. Sonra tekrar göğüslerime doğru çıkardı ve tenimde tamamen eriyene kadar bunu tekrarlardı.

Bir tıkırtı daha duyuldu, ardından yeni bir buz küpü meme ucuma sürtündü.

Ürpertiler bütün vücudumu sardı.

Meme uçlarım artık sadece sert değildi, Christian buz küpüyle üzerlerinde daireler çizip ovalamaya devam ettikçe ihtiyaçla sızlamaya başlamışlardı.

Zevk ve acı birbirine iyice karışıp yakıcı bir hale geliyordu. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda Christian'ın sıcak dudakları soğuk buzların yerini aldı.

Isıdaki ani değişiklik vücuduma şok dalgaları gönderdi.

“*Christian*,” dedim soluk soluğa. “Ah, Tanrım.”

Bu anı inanılmaz derecede erotik hale getiren sadece buz küpü, bileklerimdeki sıkı halatlar ya da vücudumun kıvranıp bükülmesi değildi. Sıcakla soğuk arasındaki oyun, göz bağı sayesinde duyularının yoğunlaşması ve *Christian*’ın vücudumun her bir noktasına zevk vermek için zaman ayırması da çok büyük bir etkiye sahipti.

Boynuma, göğüslerime ve karnıma özel ilgi gösterdikten sonra nihayet bacaklarımın arasına ulaştığında hem şehvet hem de eriyen buzlar yüzünden sıırılsıklam bir yığına dönüşmüştüm.

Yüzeyi ısınmış buz küpünü şişmiş klitorisime değıdirdiğinde boğazımdan minik bir çığlık yükseldi.

“Hayatımda gördüğüm en güzel şey bu,” diye hırladı. “Benim için bacaklarını biraz daha aç, güzelim.”

Bacaklarımı açtığımda buzu içime itti ve aynı anda klitorisimi emmeye başladı.

Tek bir buz küpü. Dilinin tek bir dokunuşu. Parmaklarının uzanıp meme ucumu tek bir kez sıkması...

Doruğa ulaşmam için sadece bunlar yeterli olmuştu.

Orgazmım göz kapaklarımın arkasında havai fişek patlamaları yaratırken dudaklarım sessiz bir haykırıyla aralandı. Hisler öyle yoğundu ki, bağırma ve nefes alma gibi yeteneklerim elimden alınmış gibi hissediyordum. Hemen burada, teknenin ortasında yanıp kül olacakmış gibi hissetmekten başka bir şey yapamıyordum.

Düşünemeyen, konuşamayan, kemikleri erimiş bir haz yığının-dan ibarettim.

Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi gelen orgazmın etkileri sonunda azalmaya başladığında sesler sağır edici dalgalar halinde geri döndü.

Göğsüm kesik nefeslerle inip kalkarken minderlere iyice gömüldüm.

Aşırı sersemlediğim için, *Christian* bacaklarımı kaldırıp omuzlarına yerleştirene kadar pozisyon değıştirdiğini fark etmemiştim.

Boğuk sesiyle, “Bu şekilde ellerin ve gözlerin bağlı halde çok güzel görünüyorsun,” derken aletinin ucu hâlâ hassas olan klitorisime sürtünüyordu. “Etrafta kimse yok, Stella. Sana istediğim kadar yüksek çığlıklar attırabilirim. Seni amının dayanabildiği kadar sert sikip aletimin her yerini suyuna bulamanı sağlayabilirim.”

Dudaklarımdan ihtiyaç dolu bir inilti yükseldi.

Daha az önce boşalmıştım ama onun içimde olmasına *ihtiyacım vardı*.

Parmaklarını ve ağzını kullanmasına bayılıyordum. Ancak aletinin iç duvarlarımı gerip beni tamamen doldurması, onun en mahrem parçasının benim en derin yerimde olması kadar güzel bir his daha yoktu.

Bununla hiçbir şey yarışamazdı.

“Hoşuna gitti, değil mi?” diye kışkırttı beni. “Elin kolun bağlanmış, tamamen çaresiz haldeyken o sıkı, küçük amcığı parçaladığımı hayal etmeye bayıldın.”

“Evet, lütfen,” diye yalvardım. “Becer beni.”

Tekrar inledi.

Bir anlık duraksama oldu.

Sonra aletini içime gömüp beni tam da istediğim gibi becermeye başladı.

Hayır, buna becermek denemezdi. Beni yağmalıyor, dokunuşu ve kelimeleriyle altüst ediyordu.

Christian içimde ileri geri hareket ederken, kafamın üzerinde bağlı duran ellerim ve kulaklarıma değen ayak bileklerimle vücudum tam anlamıyla iki büküm olmuştu.

Vahşiydi. Acımasızdı. Kusursuzdu.

Her itişi beni daha da sarsıyor, dünyamı seks, ter ve sıcaklıktan oluşan bir pusa dönüştürüyordu.

Gözlerimdeki kumaş her şeyi iki kat daha yoğunlaştırıyordu. Derimdeki hassasiyeti, içimdeki aletini, onun hırıltılarına ve tenlerimizin buluşma sesine karışan minik çığlıklarımın inlemelerimi daha kuvvetli hissediyordum.

Bir an önce zirveye ulaşmak isterken bir yandan da bu anın hiç sona ermemesini istiyordum.

Christian bileklerimi sıkıca kavrayıp üzerime eğilerek bacaklarımı daha da bastırdı.

Yeterince esnek olduğum için bu açısı canımı yakmıyordu. Aksine, Christian'ın daha önce hiç olmadığı kadar derinlere inmesini ve yepyeni hislerle nefesimi kesmesini sağlamıştı.

Merkezimdeki sızı işkence seviyesine ulaştı.

“Çok sıkısın. Çok ıslaksın. *Benimsin.*” Sesindeki karanlık, sahip lenici ton içimi ürpertti. “Boşal benim için, Stella.”

İçimden çıkmadan bir elini aramıza kaydırıp klitorisimi çimdikledi.

Bu sefer vücudum orgazmın şiddetiyle sarsılırken çığlıklarım şehvetle ağırlaşmış havada yankılandı. O kadar sert boşalmıştım ki gözlerimden akan yaşlar ipek eşarptan kurtulup yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamıştı.

“Aferin kızıma.”

Christian gözyaşlarımı öpücükleriyle yakalarken hareketlerini yavaşlatarak boşalma anımı uzattı ve hazzın her bir zerresini hissetmemi sağladı.

Sonunda tüm uzuvlarım zevkten eridiğinde, o da güröltölü bir inlemeyle boşaldı.

Bir süre soluk soluğa ama keyifle minderlerin üstünde uzandık. Nefeslerimiz sonunda düzeldiğinde üstümden kalkıp eşarbu gözlerimden çıkardı.

Dünyanın renkleri geri gelirken ışığa alışmak için birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım.

“Umarım aşırı düşünme sorununa iyi gelmiştir.” Christian ellerimi çözüyordu. Rahat konuşma tarzı, az önce beni becerirken gösterdiği vahşilikten kilometrelerce uzaktı.

Halatın bileklerimi kestiği yerleri acım dinene kadar nazik parmaklarla ovdu.

“Evet.” Soluksuz bir kahkaha attım. “En iyi tedavi buydu.”

Christian görüş alanıma girdi. Az önceki turumuz cildinin kıpkırmızı kesilmesine sebep olmuştu fakat her nasılsa öncekinden daha muhteşem görünüyordu.

Onu incelemem karşısında kaşlarını kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

“Yok.” Gülümsemem büyüdü. “Kesinlikle yok.”

Hiç hareket edesim yoktu ama kendimi doğrulup oturmaya ve daha sonra başka teknelere denk gelirsek diye bikinimi giymeye zorladım.

Christian yanıma oturup kolunu omzuma attığında ona iyice sokuldum.

Hafifçe sallanan tekne, yumuşacık sesler çıkaran dalgalar, sakin ve huzurlu hava...

Daha güzel bir gün hayal edemezdim.

Elimi yavaşça Christian’ın karın ve göğüs kaslarında gezdirdim. Onu böyle içime çekmek için pek fazla şansım olmuyordu çünkü genelde böyle şeyleri o yapıyordu.

Avucumu göğsüne bastırıp omzunun kıvrımına, boynuna ve çene hattına öpücükler kondurdum.

Christian hâlâ tembelce oturuyor, onu istediğim gibi keşfetmeme izin veriyordu.

Tüm dünya onu zengin, yakışıklı CEO olarak görüyordu ve gerçekten öyleydi de. Ancak özenle oluşturduğu zırhının arkasında, Christian Harper’ın bir katmanı daha vardı.

Bunu gördüğü en güzel şeymişim gibi bakmasından anlıyordum.

Beni yüreklendirmesinden, bana destek olmasından anlıyordum.

Beni hiç bırakmayacakmış gibi sarmasından anlıyordum.

Dudağının köşesine bir öpücük kondurdum. Kalbim, adını koya-madığım bir sebep yüzünden ağrıyordu.

Zengin ve yakışıklı erkekler kolay bulunurdu fakat onun gibi bir kalbe sahip olan bir erkek bulmak zordu.

Christian mükemmel biri olmasa da benim için mükemmeldi.

Dudaklarım onunkilere bir kere, iki kere dokundu.

Sebebi güneş miydi, İtalya’da bir ay geçirdikten sonra üzerime çöken sükûnet miydi, yoksa orgazm sonrası sarhoşluk muydu bilmiyordum ama cesaret sıvısı içeren bir şişenin tıpası açılmış ve içindkiler dilimin üzerine akmış gibi hissediyordum. Zihnimdeki o iki küçük kelime dudaklarımdan fısıltıyla döküldü.

“Seni seviyorum.”

Onun aşka inanmadığını biliyordum.

Bana aynı kelimelerle karşılık verme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum.

Yine de bunu ona söylemeliydim.

İnsanlardan *gelebilecek* tepkilerin korkusuyla, istediğim şeyleri gerçekleştirmekten vazgeçme devrim kapanmıştı artık.

Christian’ın vücudu bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Solukları bile azalmıştı.

Kafamı kaldırdığımda gözlerinde kopan ve etrafımızı saran karanlık fırtınayla karşılaştım.

“Stella...” Boğuk sesi kalbime dolanan bir sarmaşık gibiydi. “Senin sevgini hak etmiyorum.”

“Herkesten daha çok hak ediyorsun.” Kalbi elimin altında şiddetle atıyordu. “Şu anda senden bir karşılık beklemiyorum. Sadece bilmeni istedim.”

Göğsü pürüzlü nefeslerle inip kalkıyordu. Elini enseme götürüp alnını benimkine yasladı.

“Seni tanıdığım gün...” dedi. “... hayatımın en şanslı günüydü. Her zaman dünyamın en parlak parçası oldun, kelebek. Her zaman da öyle olacaksın.”

Sözcüklerindeki duygular gözlerimin yaşarmasına neden oldu. “Bana hiç şansa inanan biri gibi görünmemiştin.”

“Konu sen olunca her şeye inanırım.”

Aşka bile.

Sözlerindeki ima sesine yansırken beni sanki boğuluyormuş ve tek oksijen kaynağı benmişim gibi öptü. Onun için hayati olduğumu, kıymet gördüğümü ve sevildiğimi hissettirdi.

Kollarında eridim ve her zamanki gibi varlığının beni alıp götürmesine izin verdim.

Christian'ın *S* harfiyle başlayan kelimeyle kötü deneyimleri olmuştu, bu yüzden dillendirmesinin çok zor olduğunu anlıyordum.

Ama söylediğini duymama gerek yoktu çünkü zaten kalbimde *hissedi-yordum*. Aşkımıza olan inancım öyle güçlüydü, itirafımdan sonra hissettiğim hafiflik öyle mükemmeldi ki; kafamın içinde her yükselişin bir düşüşü olduğunu fısıldayan sinsî sesleri bastır-mış-lardı.

BÖLÜM 40

Stella

NE YAZIK Kİ, HER GÜZEL RÜYANIN BİR SONU VARDI.

Capri'deki tekne turunun ardından İtalya tatilimiz sona erdi. DC'ye hediyelerle dolu iki yeni valiz ve bir aşk itirafıyla birlikte döndük.

Eski ben, o sözcükleri söyleyip de karşılık alamayınca utancından ölürdü ama yeni ben (içimde hâlâ eski halimden parçalar vardı ancak her neyse) her şeyi zamana ve akışa bırakma konusunda daha rahattı.

İtalya dönüşü şehrin kargaşası Hawaii dönüşü olduğundan daha kötü hissettirmişti. Christian bir ay uzak kaldığı için biriken işlerin kaosuna kapıldı. Ben de bütün bir haftayı e-postalar, postalar ve tamamlanması gereken görevlerle geçirdim.

Maura'yı ziyaret ettim, pazarlama planım üzerinde çalıştım, Ava ile Jules'la bir şeyler içmeye çıktım ve bir milyon tane küçük işimi hallettim.

Uzun süredir buralarda olmadığım ve bu sefer yapılacak işler *çok daha fazla* olduğu için normal günlük yaşantıma alışmak daha zor geliyordu.

Hafta sona erdiğinde fazlasıyla yorgun ve asabiydim. Acilen ekstra uzun, canlandırıcı bir yoga seansına ihtiyacım vardı.

Pazartesi geldiğinde işlerimi ağırdan alıp dinlenmeye kadar vermiştim ancak her zamanki sabah *smoothie*'mi yaparken telefonunun ekranı bir aramayla aydınlandı.

“Efendim?”

“Merhaba, Stella. Ben Norma.”

Mutfak robotunun üstündeki elim donakaldı.

Norma, Greenfield’da en sevdiğim hemşirelerden biriydi ama ters giden bir şeyler olmasa beni aramazdı.

Diğer elimdeki buz kabını tezgâha bırakıp kolyemi parmağıma doladım.

“Maura iyi mi?”

Dün ziyaret ettiğimde gayet iyi görünüyordu ancak her şey mümkündü. Nöbet geçirmiş, yere düşüp kafasını çarpmış olabilirdi.

Kafamda en kötü senaryolar gezinmeye başladı.

“Fiziksel olarak iyi.” Norma’nın rahatlatıcı sesi gerginliğimi biraz olsun yatıştırdı. “Ama şey... Bu sabah, Phoebe ve Harold’ın başına gelenleri hatırladı.”

Gerginlik tüm şiddetiyle geri döndü. “Olamaz.”

Bu sık sık olan bir şey değildi ama Maura, kocasıyla kızını hatırladığında yoğun ölçüde üzüntüye kapılıp agresif hale geliyordu. En son yaşandığında bir hemşireye vazo fırlatmıştı. Eğer tüm gücü yerinde olsaydı hemşire şimdi komada olurdu.

“Söylediğim gibi, şu anda iyi,” diye teselli verdi Norma. “Maa-
lesef ki yatıştırıcı vermek zorunda kaldık.”

Midem düğümlendi. Maura’ya yatıştırıcı verdiklerinde bana haber vermelerini istemiştim çünkü bu öylesine yaptıkları bir şey olmuyordu. Yatıştırıcı verilmesi, *gerçekten* çok kötü bir gün geçirdiği anlamına geliyordu.

“Hemen geliyorum.” Norma beni durdurduğunda kapıya giden yolu yarılamışım.

“Hiç gerek yok. Onu görmek istediğini biliyorum ama zaten şu anda uyuyor. Ayrıca daha dün ziyarete geldin.” Sesi nazikti. “Sadece seni bilgilendirmek için aradım. Strese girme, tatlım. Böyle şeyler olabilir. Biz buradayız ve her şey kontrolümüz altında. Söz veriyorum.”

Haklıydı. Böyle berbat bir günde Maura’yı yalnız bırakmaktan nefret etsem de Greenfield personelinin profesyonel olduğunu biliyordum. Bunun gibi durumlarla başa çıkmak için eğitim almışlardı ve ona benden daha iyi bakacaklarından emindim.

“Doğru.” Norma beni göremese de kendimi gülümsemeye zorladım. “Aradığın için teşekkürler. Herhangi bir şey olursa tekrar ara lütfen.”

“Elbette.”

Telefonu kapattıktan sonra kahvaltıma geri döndüm ancak dikkatim dağınık olduğu için yediğim hiçbir şeyin tadını alamıyordum.

Belki de her ihtimale karşı Greenfield’a uğramalı ve...

Telefonum yine titredi ama bu seferki bir mesajdı. Günümün daha da kötüye gidebileceğini ispatlayan bir mesaj.

Natalia: Stella.

Natalia: Bu da ne böyle?

Mesajıyla birlikte Hawaii’de yaptığımız fotoğraf çekiminden bir kare göndermişti. Delamonte’nin yeni ürünleri, *Washington Weekly*’de hakkımda yayımlanan yazıyla birlikte nihayet resmi olarak duyurulmuştu. Julian’ın mükemmel bir iş çıkardığını gören Luisa havalara uçmuş, dün bana e-posta atıp övgüler yağdırmıştı.

Görünüşe bakılırsa ailem o kadar da heyecanlı değildi.

Neden şoka girdiklerini anlıyordum aslında. Natalia’nın gönderdiği fotoğrafta sırtım kameraya dönük olsa da üstsüz olduğum gayet açık bir şekilde anlaşıyordu. Bikini altım ise gerekli birkaç santimlik alandan fazlasını kapatmıyordu.

Fotoğraf son derece artistikti, kesinlikle ucuz olarak nitelendirilemezdi ama yine de Alonso ailesinin dahil olduğu en büyük skandal olabilirdi.

Ben: Bir fotoğraf.

Natalia'yla uğraşacak halim yoktu.

Ailemin, Hawaii fotoğraflarını görünce çıldıracağını biliyordum ama umurumda değildi. Son aile yemeğimizin üzerinden neredeyse üç ay geçmişti ve o zamandan beri konuşmamıştık. Bizi ayrı tutan şey gurur ve inat olabilirdi; veya belki de en başından beri haklıydım. Aileye dahil olup olmamamı umursamıyorlardı.

Yaptığım bir şeylerle ilgilendikleri anlar, yalnızca onları utandırdığımı düşündükleri zamanlardan ibaretti. Natalia'nın aylar sonra bana attığı ilk mesajın olumsuz eleştiri olmasına bu yüzden hiç şaşmamıştım.

Natalia: ÇIPLAKSIN.

Natalia: Annemle babam küplere bindiler!

Ben: YARI çıplağım. Ayrıca, annem ve babam sinirlendiyse bunu bana kendileri söyleyebilirler. İkişi de koca birer yetişkin. Sürekli avukatlıklarını yapmana gerek yok.

Mesajlaşıyor olsak da ablamın afalladığını hissedebiliyordum.

Hayatımı onun dediklerini yaparak ve beni yönlendirmesine izin vererek geçirmiştım ama bu kadar yeterdi.

Ebeveynlerimin benimle bir sorunları varsa bunu yüzüme söyleyebilirlerdi.

Ve Natalia'nın *bununla* bir sorunu varsa, sorununu alıp münasip bir yerine tıkabilirdi.

Ekranın üzerindeki üç nokta kıpırdanmaya başladı, ardından duraksayıp yeniden harekete geçti.

Natalia: Son zamanlarda içine ne girdi bilmiyorum ama hiç sevimli değil. SEN bir yetişkinsin, Stella. Yetişkin gibi davran.

Natalia: Ayrıca yarı çıplak, tam çıplaktan daha iyi değil,

Natalia: Babam, bir bakanın özel kalemi. Bu ona nasıl yansıyacak sence?

Çileden çıkmama az kalmıştı.

Natalia'yla tartışmak, bir duvarla tartışmak gibiydi. Asla geriye adım atmaz ya da duruma karşısındakinin gözüyle bakmazdı. O her zaman haklıydı veya diğer herkes her zaman haksızdı.

Mesaj yazmaya zahmet etmek yerine onu aradım.

Açtığında konuşmasına fırsat bile vermeden, "Umurumda. Değil," diyerek telefonu yüzüne kapatıp sessize aldım.

Yaptığım şımarıklık mıydı? Belki.

Bu mini öfke krizinden daha sonra pişman olacak mıydım? Muhtemelen.

Ama bunu o zaman geldiğinde düşünürdüm. Şimdilik, ablamın çenesini kapatmanın sabahıma getirdiği neşenin tadını çıkaracaktım.

Çalışmaya odaklanamayacağımı anlayınca üstüme eski bir tişört ve şort geçirerek aşırı stresli olduğum zamanlarda işime yarayan tek şeye, temizliğe giriştim.

Mutfaktan başlayıp çatı katı dairesinin her bir köşesini silip süpürerek ilerledim. Nina haftada bir temizlik yapıyordu ama en son beş gün önce geldiği için bana da yapacak oldukça iş çıkmıştı.

Arkadaşlarım bunun stresten arınmak için tuhaf bir taktik olduğunu söylüyordu. Bana göre, zihin çalıştırmayı gerektirmeyen ama buna rağmen üretken olunabilen mükemmel bir işti.

Her yeri bitirdiğimde, sıra Christian'ın çalışma odasına geldi.

Kapalı kapının önünde duraksadım.

Kutsal sığınağına sadece bitkilerini sulamak için giriyordum. Buraya taşındıktan sonra Christian bitkiler için başka birini tutmayı teklif etmişti ancak onlara bağlandığım için sulama işine devam etmek istemiştim.

O evde yokken çalışma odasına girmeme bir şey demezdi, değil mi? Bitkiler için girmeme ses çıkarmıyordu sonuçta. Hem bir şey yapmamı *istemeseydi* bunu özellikle belirtmez miydi?

Bir an daha tereddüt ettikten sonra kapıyı açtım.

Aldığım her şeyi tam olarak bulunduğu yere koymaya son derece özen gösterdiğim için Christian'ın odasında diğer her yerden daha çok vakit harcadım.

Açık gri duvarları, siyah deri koltuğu ve devasa cam-metal karışımı çalışma masasıyla bu oda renksizliğin bir örneği idi. Köşedeki dünya küresi bile siyah gri renklerdeydi.

Görünüşe göre, Christian'ın sanata olduğu kadar renklere de alerjisi vardı.

Dizüstü bilgisayar, iki ekstra monitör, bir kâğıt ağırlığı ve içinde birbirinin tıpatıp aynısı dört Montblanc tükenmez kalem durduğu mat gri bir kalemlik dışında boş olan masayla konuşarak, "Christian henüz bilmiyor ama sana renk katacağız," dedim. "Bir gün."

Masayı silme işini bitirdikten sonra kâğıt ağırlığının ne olduğunu çözmekle uğraşırken -jaguar mıydı, yaban domuzu muydu, yoksa şekli bozuk bir kedi miydi?- yanlışlıkla kalemlige çarpıp devirdim.

Kalemleri toplamak için eğildim fakat bu sefer de masayla zemin arasındaki mesafeyi yanlış hesaplayınca kalkarken kafamı çarptım.

"Ahh!" Keskin acıyla yüzümü buruşturdum.

Sanırım gezegenler hizadan çıkmışlardı çünkü bugünün *bu kadar kötü* gitmesinin başka açıklaması olamazdı.

Başımın dönmesi geçene kadar bekleyip doğruldum. Aynı hatayı tekrarlamamak için bu sefer elimi masanın kenarına koymuştum.

Bu yüzden asla cam masa almamalıyım. Saydamlıkları yüzünden dikkatten kaçabiliyorlardı.

Parmaklarım küçük bir tümseğe değmişti ama ayağa kalkıp çekmecelerden birinin açıldığını fark edene kadar bunu önemsemedim.

Çekmece, diğerlerinden farklı görünüyordu. Daha küçüktü, gri metal yerine siyah metalden yapılmıştı ve ofis malzemeleriyle dolu başka bir çekmecenin içinde saklıydı.

Bu bir gizli bölmeydi!

“Aman Tanrım.” Gözlerime inanamıyordum.

Christian’ın bir sürü değişik cihazı ve eşyası olduğunu biliyordum ama bu *gizli bölme* beni çok şaşırtmıştı. Böyle şeylerin sadece filmlerde olduğunu sanıyordum.

Çekmeceyi kapatıp işime devam etmeliydim. İçinde muhtemelen beni ilgilendirmeyen gizli evraklar vardı ama merakıma yenik düştüm.

Azıcık bakmaktan zarar gelmezdi, değil mi? Ayrıca içindekiler tehlikesiz görünüyordu. Birkaç tane siyah, sade dosyaydı sadece.

En üsttekini alıp açtım.

Başta sıkıcı metinlerden başka bir şey olmadıklarını düşündüm. Ancak sonra gözlerim en üstteki isme odaklandı.

Stella Alonso.

Doğru okuduğumdan emin olmak için iki kez gözlerimi kırptırdım ama ne kadar bakarsam bakayım harfler değişmedi.

Sayfanın geri kalanına hızlıca göz gezdirince okullar, doğum günleri ve hobilerle ilgili sıradan bir metin olmadığını fark ettim. Bu dosya *benim* hakkımdaydı.

Christian neden benim bir dosyayı oluşturmuştu? Takipçi sapığı bulmak için geçmişimi araştırmak mı istemişti?

Ona bildiğim her şeyi anlatmıştım ama belki de bir şeyleri untabileceğimden endişelenmişti.

Fakat dosyanın geri kalanını incelemeye devam ettikçe durumun bu olmadığını anladım.

Bütün hayatım bu sayfalara aktarılmıştı. Ebeveynlerimin mesleklerinden en sevdiğim yemeklere, okul notlarıma ve üniversitedeki favori profesörüme kadar her lanet detay vardı. Çıktığım kişilerin listesini bile yapmıştı.

Kusmak üzereyim.

Boğazım safrayla kaplansa da titreyen ellerle ilk dosyayı bırakıp ikincisini açtım.

Bu, ilkinden daha beterdı. Yakınımdaki herkesin; ailemin, arkadaşlarımla, Maura'nın ve eski erkek arkadaşlarımla hayatlarının her ayrıntısı eksiksiz bir şekilde yazılmıştı.

Üçüncü dosyada ise bir medya koleksiyonuyla karşılaştım. Aralarında üniversite mezuniyet fotoğraflarım, bir bayramda yaptığım yiyecek bağışı organizasyonu hakkında Thayer'ın gazetesinde çıkan bir yazı ve yıllar önce katıldığım bir defilede çekilip bir *influencer* magazin sitesine konu olan bir fotoğrafım bulunuyordu.

Tüm fotoğraflar ve yazılar kamuya açıktı. Özel veya habersiz çekimler yoktu ama diğer dosyalarla birlikte bunları da görmek mi-demin altüst olmasına neden olmuştu.

Bir an için onun sapığım olabileceğini düşündüm ama lojistik açıdan mantıklı değildi. Ayrıca Christian'ı, beni o sapığın yaptığı gibi dehşete düşürmeyeceğinden emin olacak kadar iyi tanıyordum.

Bütün hayatını anlatan bir dosyayı sakladığını bilecek kadar iyi tanıımıyorsun ama, dedi kafamın içindeki sinsı ses.

Bu dosyaları oluşturmak için iyi bir sebebi olabilirdi ancak yine de mahremiyet ihlaliydi. Sadece benim değil, tanıdığım herkesin bilgilerini toplamıştı.

Bunu rızam dışında yapmış ve benden saklamıştı.

Bu dosyalar ne zamandır buradaydı? Günlerdir mi? Haftalardır mı? *Aylardır mı?*

Midem şiddetli bir şekilde çalkalanınca kendimi en yakın banyoya atıp kahvaltımın hepsini çıkardım.

Öğürürken gözlerimden yaşlar akıyordu.

Geçen hafta bugün, İtalya'da bir tekneydik. Christian'a onu sevdiğimi söylemişim ve o da beni sevdiğini göstermek ister gibi öpmüştü.

Aradan yedi gün değil bir ömür geçmiş gibiydi. Şimdi o rüya, bir kâbusa dönüşmüştü.

Belki de bu dosyaları sapığımın izini sürmek için oluşturmuştur. Belki hayatımdaki kimsenin seri katil olmadığından emin olmak istemiştir. Belki... belki...

Tutunacak bir dal arıyordum ama tek düşünebildiğim Christian'ın bu masada oturduğu ve bir internet araması yapar gibi kolayca hayatımın özetini çıkardığıydı.

Christian sapığın kendisi olmasa bile tıpkı onun gibi geçilmesi gereken sınırları geçmiş, yapmaması gereken şeyleri yapmıştı.

Kusma ihtiyacı geri döndü. Midemdeki her şeyi çıkardığım için klozete boş boş öğürdüm.

Buradan çıkmam lazım.

Christian birkaç saat daha dönmeyecekti ama erken gelip beni böyle görmesi riskini alamazdım. Bir daha hiçbir şey aynı olmayacakmış gibi hissederken her şey yolundaymış gibi davranamazdım.

Kendimi iterek zorla yerden kalktım ve temizlenip yatak odamıza geçtim. Eşyalarımın çoğu misafir odasında olmasına rağmen Hawaii'den sonra Christian'ın odasına taşınmıştım, o da dolabındaki bir bölmeyi bana ayırmıştı.

Giysilerimin, onun koyu renkli takım elbiselerinin yanında asılı durduğunu görmek kalbimin düğüm düğüm olmasına neden oldu.

"Siyah, gri ve lacivert dışında bir renk giyersen ölmezsin, biliyor musun?" Christian'ın giyinmesini izlerken battaniyeyi gövdeme sarmış halde yatakta uzanıyordum.

Takım elbise. Kravat. Kol saati. Kol düğmeleri.

Bir erkeğin kol düğmesi takmasını seksi bulacağımı asla düşünmezdim ama Christian'ın yaptığı her şey seksi görünüyordu.

"Diğer renkler gözlerimi ağrıtıyor."

"Ama ben diğer renkleri sürekli giyiyorum."

"O farklı. Senin giydiğin her şey güzel."

Midem bir takla atarken bir iç çekerek kendimi yastığıma bıraktım. "Her tartışmayı böyle şeyler söyleyerek sonlandırman hiç adil değil."

Christian bir kahkaha attı ve gülüşünün yankıları o gittikten çok sonrasına kadar odada kaldı.

Hatıralar tebessüm etmeme neden olsa da gerçekliğe dönüş yapmak gülümsememi anında yok etmişti.

Dosyalar. Sırlar.

Christian dönmeden önce buradan defolup gitmem gerekiyordu.

Onunla şu anda, duygularım bu haldeyken yüzleşemezdim.

Düşünmek için zamana ve ondan *uzak kalmaya* ihtiyacım vardı.

Gözlerimi dolabından ayırdım ve temel ihtiyaçlarımı silindiri şeklindeki bir valize yerleştirdim. Birkaç yedek kıyafetle banyo malzemelerimi, bir de Bay Unicorn'u almıştım.

Son dakikada, Christian'a bir not yazıp çalışma odasındaki masaya bırakmayı akıl etmeyi başarmıştım. Dosyaları ve notu gördüğünde ne olduğunu anlardı.

Onunla konuşmaya hazır olmasam bile, eve döndüğünde iz bırakmadan gittiğimi görürse yapacaklarından endişe etmiştim.

Bay Unicorn'u göğsüme bastırdım ve asansöre binip lobiye indim. Bir yetişkin olarak kucağımda pelüş hayvanla insan içine çıkmak umurumda bile değildi. Beni hayal kırıklığına uğratmayan tek erkek Bay Unicorn'du.

Brock'ın beni gördüğünü ve gittiğimi Christian'a bildireceğini biliyordum ama bunu sonra düşünürdüm.

Hepsinden önce, daha birkaç saat öncesinde Christian'ın evinin olduğu kadar güvenli olan tek yere gitmem gerekiyordu.

"Ava?" Arkadaşımı binanın çıkışına doğru ilerlerken aradım. Sesim titriyordu ama ağlamayı reddediyordum. *Burada olmaz, şimdi olmaz.* "Size gelebilir miyim? Bir şey... bir şey oldu."

BÖLÜM 41

Christian

SAPIK, İTALYA SEYAHATI BOYUNCA YİNE ORTALARDA görünmemiştii. Tam olarak beklediğim gibi. Benim de ihtiyacım olan şey buydu, şirketimdeki sorunu çözene kadar onun yolumdan çekilmesi gerekiyordu.

Ben burada değilken Alex herhangi bir şüpheli durum tespit etmemişti ama içgüdülerim, sapığın birkaç basit mektuptan daha fazlasını planladığını ve bunu gerçekleştirene kadar dikkatlerden uzak kalmaya çalıştığını söylüyordu.

Bana gönderdiği notun bir hata olması ihtimali yüksekti. Benden korkmadığını ve bir yere gitmeyeceğini kanıtlama düşüncesiyle, sırf egosu yüzünden yaptığı bir hata.

Fakat şu anda ona kafa yormak yerine haini açığa çıkarma planıma odaklanmalıyım.

Harper Güvenlik'in poker turnuvasına birkaç hafta kalmıştı. Personelin çoğunun eğlenmek ve rahatlamak için katıldığı bu geleneksel etkinliğe katılamayan kişiler genelde uzun süreli işlere giden çalışanlar olurdu ancak şüphelilerim turnuvaya gelecekti. Bunun gerçekleşeceğinden emin olmuştum.

Daireme çıkan asansöre binerken kravatımı çözdüm. Son günlerde işlerimin hepsi boka sarmıştı ve Stella'yla birlikte geçirdiğim geceler akıl sağlığımı korumamı sağlayan tek şeydi.

Seni seviyorum.

Stella dünyamı altüst edeli bir hafta olmuştu ve hâlâ tam olarak kendime gelememiştim.

Kendimi aşka inanmadığıma, ona hissettiğim duygunun aşk *olmadığına* ikna etmeye çalışıyordum fakat tek bir cümleyle bütün bu illüzyon bozulmuştu.

Bana o kelimeleri söyleyip güzel yeşil gözleriyle baktığı anda gerçeği biliyordum.

Ona âşıktım.

Çok yavaş gelişmişti. Ağır ağır, parça parça tamamlanan bir yap-boz gibiydi. Ancak gerçeği fark ettikten sonra bunu daha fazla inkâr edemez, görmezden gelemezdim.

Konu sen olunca her şeye inanırım.

O an, gerçeği itiraf etmeye en çok yaklaştığım andı. Hayatım boyunca taşıdığım temel inançlardan biri yıkılmıştı ve benim bunu sindirecek vaktim bile olmamıştı.

Asansör kapıları kayarak açıldı.

Koridora çıkıp daireme girdim ve yalnızca iki adım atıp durdum. Ensemdeki tüyler uyarı verir gibi diken diken olmuştu.

Havada garip bir sakinlik vardı. Normalde bu saatlerde Stella oturma odasında fotoğraf çekmekle ya da koleksiyonu üzerinde çalışmakla meşgul olurdu. Başka bir odada olsa bile eve geldiğinde onu *hissederdim*. Sıcak, huzur verici varlığı bulunduğu her yeri doldururdu.

Şimdi varlığının yerini, limonlu dezenfektan kokusu almıştı.

Bugün Nina'nın çalışma günü değildi, yani temizliği yapan kişi Stella olmalıydı. Bunu sadece çok stresli olduğu zamanlarda yaptığını biliyordum.

Adımlarımı hızlandırıp en sevdiği odaları kontrol ettim. Kütüp-

hanede, yatak odasında, mutfakta ya da genelde yoga yaptığı terasta değildi. Telefonumda yeni mesaj yoktu, aradığımda ise açmadı.

“Stella?” diye seslendim. Artan paniğime rağmen sesim sakindi. Cevap gelmedi.

O iyi.

Muhtemelen temiz hava ya da atıştırmalık bir şeyler almak için dışarı çıkmıştı. Herhangi bir terslik olsaydı Brock beni arardı.

Tanrım, burası niye bu kadar sıcak?

Gömleğimin kollarını katladım. Klima buz gibi hava üflemesine rağmen yanmak üzereymiş gibi hissediyordum.

Tekrar oturma odasına yöneldim ancak yolda bir şey beni duraksattı.

Çalışma odamın kapısı açıktı.

İş için çıkmadan önce kapımı *daima* kapatırdım ve Stella bitkilerime bakacağı zamanlar dışında oraya girmezdi. Bunun sonrasında bile çıkarken kapıyı arkasından kapatırdı.

Belimden silahımı çıkardım ve çalışma odama girerken önümde hazır tuttum.

Buz gibi bir önsezi tüm vücudumu sarmıştı.

Fark ettiğim ilk şey, masamda dağınık duran kâğıtlar ve tanıdık siyah dosyalar oldu.

Ardından Stella’nın kıvrımlı, narin harfleriyle yazılmış notu gördüm.

Dosyalar hakkında konuşmalıyız ama henüz hazır değilim. Hazır olunca döneceğim.

Bir dizi küfür savurdum.

Dosyaları bulabileceği bir yerde bırakmamam gerektiğini biliyordum. Ama yakınımda tutmak istemiştim ve onca yıldan sonra atmaya kıyamamıştım.

Ya tüm bunları görüp yanlış bir şey düşündüyse...

“Stella!” Bu sefer paniğim açıkça ortadaydı.

Evde olmadığını bilsem de sorumun karşılığı sessizlik olunca içim tamamen boşalmış gibi hissettim.

Lanet olsun, güzelim. Nereye gittin?

Düşüncelerini toparlamak için dışarı çıktığı ve akşam döneceği umuduna tutundum. Ancak bu umut, bir kez daha yatak odamıza girip orada olmayan şeyleri fark edene kadar sürdü.

En sevdiği kıyafetler. Banyo malzemeleri. O kahrolası tek boynuzlu at.

Kanım kulaklarımda kükredi.

Stella birkaç saatliğine gitmemiştii.

Temelli gitmişti.

*

İlk andaki paniğimin ardından kendimi toplayıp Brock'ı aradım. Stella onu atlatmadıysa -ki öyle olmadığından emindim- nerede olduğunu biliyor olmalıydı.

Yerini öğrenmem bir dakikadan kısa sürdü. Güvendeydi, Brock ise onun arkadaşını ziyaret ettiğini varsaymıştı.

Stella'ya mümkün olduğunca çabuk ulaşmaya odaklanmış olmasaydım bu aptalca varsayımı (kim lanet olası bir pelüş tek boynuzlu atla arkadaşını ziyaret ederdi ki?) için onu fena paylardım.

Tabii ki, Stella kolayca kapıyı çarpıp giremeyeceğim tek yeri seçmişti.

“Volkov!” Kapıyı yumrukladım. “Siktiğimin kapısını aç hemen!”

Son beş dakikadır zili çalıp kapıyı tıklatıyordum ama artık sabrımın sonuna gelmiştim.

Yıllar içinde Alex'in birkaç nahoş teknoloji işini halletmiştim ve onu canlı canlı gömmeye yetecek kadar çok pis işinden haberdardım. Eğer otuz saniye içinde gelmezse...

Kapı açıldı.

Ama beni karşılayan Alex'in soğuk, yeşil gözleri yerine 1.65 boyunda, baştan ayağa şüpheden oluşan bir figür oldu.

"Ah, sen miydin?" Ava'nın normalde dostane olan yüzü beni görünce asılmıştı. "Öğle yemeğimizi böldün."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum."

Dışlerimi sıktım. "*Stella*."

Ava kapı çerçevesindeki elini sıkarken içeri girmemi engellemek için bedeniyle girişi kapattı. "Burada yok."

"Bu sikik bir yalandan başka bir şey değil. Burada olduğunu biliyorum." Yumuşak yaklaşımdan vazgeçmişim. "Kenara çekil, Ava. Yoksa..."

"O cümleyi nasıl bitireceğine dikkat et, Harper." Nişanlısının arkasında beliren Alex'in keskin birer buz parçasını andıran yeşim rengi gözleri darmadağınık halimi inceliyordu.

Kravatım gevşekti, ceketim üstümde değildi ve parmaklarımı aralarından geçirip durduğum için saçlarım karışmıştı. Lanet ergenlik dönemimden beri ilk defa bu kadar dağınık görünüyordum ama umurumda bile değildi.

Umurumda olan tek bir şey vardı. Stella'yı görmek.

Çenem gerildi. "Onu görene kadar gitmeyeceğim."

Alex'e dik dik baktığımda bana sıkkın bir ifadeyle karşılık verdi. Doğrudan Ava'yı ilgilendirmedeği sürece başkalarının dramalarını umursamazdı fakat benim ne kadar inatçı biri olduğumu biliyordu.

Söylediğimde ciddiydim. Stella'yla konuşamazsam bu kahrolası koridorda kamp kurardım.

Ona bir açıklama yapmam gerekiyordu.

Konuştuğumuzda beni anlayacaktı. Anlamak zorundaydı.

Alex nişanlısına bir bakış atınca kız başını iki yana salladı. "Asla. Bu adamın ne yaptığını duydun! Onu..." Birden sustu. Ne yaptığının farkına varmıştı.

Stella'nın içeride olduğunu anlamak ateşimi körükledi.

"Stella!" diye haykırdım.

Çaresizlik ve daha ağır, yabancı bir duygu göğsümü kaplamıştı.

Korkuydu.

Stella'nın fiziksel bir tehlike içinde olmasından değil, onu bir daha görememekten ve sonsuza dek kaybetmekten korkuyordum.

"İzin ver, seninle bir kere konuşayım." Beni duyup duyamadığını bilmiyordum ama denemek zorundaydım. "Ben..."

"Git. Buradan." Ava elini göğsüme bastırarak beni itti. Bu kadar minyon biri için şaşırtıcı şekilde güçlüydü. "Seni görmek istemiyor."

"Çocuklar, sorun yok."

Stella'nın sesiyle hepimiz donakaldık.

Gözlerim Alex'in omzunun arkasını tarayıp onu buldu.

Oturma odasının ortasında, solgun bir suratla dikiliyordu. Ava'yla konuşurken bana hiç bakmamıştı. "Bırakın içeri girsin."

"Ama Stel, ya sana..."

"Konuşalım bitsin," dedi Stella. "Siz buradayken bir şey yapmaz."

Kalbime keskin bir sancı saplandı. "Seni asla incitmem."

Bana cevap vermedi.

Ava kapı topuzunu bırakıp gönülsüzce kenara çekildi.

Alex'le ikisinin uyarıcı bakışlarını görmezden gelip hızla yanlarından geçtim ve Stella'nın peşinden dairenin arka kısımlarına doğru ilerledim.

Ben içeri adımımı atmadan yürümeye başlamıştı ama ona kolayca yetişip kaldığı oda olduğunu düşündüğüm yere girdim. Küçük valizi ve tek boynuzlu atı yerdeydi, giysileri ise yatakta duruyordu.

Bu manzara karşısında midem burkulmuştu. Bu eşyalar burada olmamalıydı. Stella *bana*, benim evime aitti. Arkadaşının sıkık misafir odasına değil.

Kapıyı kapattıktan sonra nihayet benimle yüzleşti.

Artık daha yakınında olduğum için gözlerindeki ve burnundaki kızarıklığı görebiliyordum. Gözyaşlarının sorumlusu olduğum düşüncesi, kalbimin işkence derecesinde ağrmasına yol açıyordu.

"Stella..."

"Yapma." Kollarını beline sardı. "Tek bir şey bilmek istiyorum. Sapık sen misin?" Son cümlede sesi titredi.

Yüzüm soldu. "*Hayır.*"

Hayatım boyunca ahlaki açıdan sorgulanabilecek, hatta doğrudan kötülük olarak adlandırılabilir pek çok şey yapmıştım ama onu asla bu şekilde korkutmazdım.

"O zaman, o dosyalar ne?" Çenesi titriyordu. "Seninle geçen sene tanıştık ama dosyalardaki fotoğraflar yıllar öncesine dayanıyor. Ben, arkadaşlarım ve ailem hakkındaki onca bilgiyi bulup çıkarmana ne sebep olmuş olabilir?"

Sakladığım sırların ve söylediğim yalanların bir sembolü olan tırkuvaz yüzük cebimde ağırlaştı.

"Çünkü Mirage'a kira sözleşmesi için geldiğin zaman seni ilk görüşüm değildi," dedim. "İlk kez beş yıl önce görmüştüm."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Senelerce saklanan gerçeğin ortaya çıkma vakti gelmişti.

"Hazelburg'de bir kafenin açık alanında oturuyordum. Sen tam kafenin önünden geçerken biri çantayı kapıp kaçmıştı."

İlgimi çeken şey bu küçük hırsızlık olayı değildi ama kalıp sahneyi izlemek istemiştım.

"O günü hatırlıyorum," dedi Stella sessizce. "Üniversitede son yılımdı. Okuldan eve dönüyordum."

Başımı salladım. "Yakınlardaki biri çocuğu yakalamıştı ve polis çağırılmıştı. Olay burada bitmeliydi ama sen çocuğun çantayı çalmasının sebebinin yiyecek için paraya ihtiyaç duyması olduğunu öğrenince şikâyetçi olmak yerine üstündeki tüm nakit parayı ona vermiştin."

*

"Emin misiniz?" Polis memuru, esmer kadına duyduklarına inanmıyormuş gibi bakıyordu. "Ona para mı vermek istiyorsunuz?"

"Evet." Genç kadın, hırçın çocuğa doğru döndü. Çocuk ona dik

dik bakıyordu ama gözlerinde minicik bir umudun yeşerdiğini görebiliyordum. "Bu para ona benden daha çok lazım."

"Ama sizden çalmaya çalıştı." Polis de en az benim kadar afallamıştı.

Yakındaki bir binaya yaslanıp telefonuma bakıyormuş gibi yaptım ancak dikkatim birkaç metre ötemdeki sahnede idi.

Çocuk yakalandıktan sonra kalmama neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama iyi ki gitmemiştim.

Can sıkıntısıyla geçen bir günün ardından bu ilgi çekici olay ilaç gibi gelmişti.

Bir insan, çantasını çalmaya çalışan birine neden para verirdi ki?

"Evet, biliyorum," dedi genç kadın sabırla. "Ama o sadece bir çocuk ve paraya ihtiyacı var. Şikâyetle bulunmayacağım."

Memur kafasını iki yana salladı. "Para sizin paranız."

Adam davayı kapatırken ben büyülenmiş halde esmere bakıyordum.

Polis ilk geldiğinde ona adını söylediğini duymuştum.

Stella Alonso.

Yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünüyordu. Koyu renkli kıvrıcık saçları, yeşil gözleri ve sıcacık bir gülümsemesi vardı. Çok güzeldi ama beni büyüleyen şey bu değildi.

Konuşmasındaki nezaketten, yaptığı şeydeki absürtlükten, güpegündüz bir hırsızlık girişimiyle karşı karşıya gelmesine rağmen gözlerinden kaybolmayan iyimserlikten etkilenmiştim.

Olaya böyle bir tepki vermesini asla beklemezdim ve şu dünyada ilgimi uyandıran bir şey varsa, o da beklentilerimin dışına çıkan insanlardı.

Sabahtan beri ilk defa yüzümde bir gülümseme belirmişti.

Sonunda polis memuru çocuğa sert bir uyarı yaparak ayrıldı. Çocuk, bir şey söylemek istiyormuş gibi bir süre oyalandı ama sonra vazgeçmiş olmalıydı ki, bir teşekkür bile etmeden kaçıp gitti.

Stella rahatsız olmuş görünmüyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi çantasını omzuna astı ve yürümeye başladı.

Uzaklaşırken elinden bir şey kaymıştı.

Bir şey düşürdüğünü bildirmek için arkasından seslenmedim. Bunun yerine köşeden dönüp gözden kaybolmasını bekledim ve gidip tırkuvaz renkli yüzüğü yerden aldım.

*

Yüzüğü cebimden çıkardım. Normalde ılık olan taş avucumda buz gibiydi.

Stella bir an elime baktıktan sonra keskin bir nefes aldı.

“Benim yüzüğüm. Çok geniş olduğu için sürekli parmağımdan kayıyordu. Sanmıştım ki...” Gözleri yine benimkilere döndü. “Bunca zamandır sende miydi?”

Güçlkle yutkundum. “Bana seni hatırlatıyordu.”

Bunu Stella’nın iyiliğinin simgesi olarak saklamıştım. Dünyadaki onca ölümün ve kaosun arasında hâlâ ışığın olduğunu hatırlatmasını istemiştim.

Bazı günler bu ışık, ruhumun çürümesini engelleyen tek şey oluyordu.

“Çok etkilenmişim,” dedim. “Sen bir gizemdin. Çözemediğim bir bulmacaydın. Bir insanın... senin yaptığın şeyi yapabilecek kadar iyi olabileceğini bir türlü anlayamamıştım. Bu yüzden seni araştırdım.”

Stella’nın yüz ifadesini okuyamıyordum ama bir şey söylemediği için devam ettim.

“Basit bir geçmiş araştırmasıyla başladı ancak sonra gördüğün şeylere dönüştü. Hakkında bir şeyler öğrendikçe daha fazlasını bilmek istedim.”

Hayır, istememişim. *Buna ihtiyaç duymuştum.*

Stella yaşayan, nefes alan bir çelişkiydi ve onu gördüğüm ilk günden beri hiç kimse ya da hiçbir şey düşüncelerimi onun kadar tüketmemişti.

Hem mükemmel kombini oluşturmak için saatler harcayan bir moda blogu yazarı; hem de boş zamanlarında parklarda çöp toplayan bir gönüllüydü.

Telefonuna yapışık yaşayan bir sosyal medya yıldızı olmasına rağmen arkadaşları ne zaman ihtiyaç duysa yardıma koşardı.

Huzur ve kaostu. Sükûnet ve kasırgaydı.

Kaosuma huzur getiriyor, kasırgalarımı sükûnetinle dindiriyorsun.

Stella Alonso'ya beş yıldır saplantılıydım ve yapmaya çalışsam da bundan pişmanlık duyamıyordum.

Sonunda, "Bu ne kadar sürdü?" diye sordu donuk bir sesle.

Parmaklarım yüzüğün etrafına kapandı. "Neredeyse bir yıl."

"Bir yıl." Rengi daha da attı. "*Bir yıl boyunca* beni takip mi ettin?"

"Seni takip etmedim. Ben..." Suçluluk ve hüsrân göğsümde toplandı. "Geçmiş araştırması dışında bildiğim her şey kamuya açık bilgiler."

Bu boktan bir bahaneydi.

Onu fiziksel olarak takip etmemiş olabilirdim ama hayatındaki her şeyi öğrenmek için elimdeki tüm gücü kullanmıştım. Çevresindeki hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi araştırmadan bırakmamıştım.

Geleneksel anlamda sapıklık yapmış sayılmazdım ancak sınırları çok fazla aşmıştım.

"Bir noktadan sonra durdum çünkü..." *Sana ne kadar bağlandığımı fark ettim.* O zaman bile Stella'nın benim için tehlike anlamına geldiğini, dikkatimi dağıttığını biliyordum ve beni o şekilde etki altına alması zoruma gitmişti. Ona olan takıntım hem sinir bozucu hem de büyüleyiciydi.

"Bir noktadan sonra durdum," diye bitirdim. "Daha derine inmedim. Sadece internette paylaştığın şeylere baktım. Peşindeki sapığı, Greenfield'ı ya da kamuya açık olarak paylaşmadığın hiçbir şeyi bilmiyordum."

Ondan fiziksel olarak uzak durmak için tüm irademi kullanmış ama ne kadar çabalasam da onu aklımdan çıkaramamıştım.

Onunla tek kelime konuşmamama rağmen yıllarca zihnimin ön saflarında yaşamıştı.

Sonra en yakın arkadaşı şans eseri Rhys'e âşık olmuştu, o da Stella'ya benim apartmanımda boş bir daire olabileceğinden bahsetmişti. Hikâyenin geri kalanı ortadaydı.

"Bu bana en başından beri yalan söylediğin gerçeğini değiştiriyor." Stella gövdesine sarılı kollarını sıktı. "Beni daha önce hiç karşılaşmadığımıza inandırdın."

"Çünkü *karşılaşmadık*. Seni kandırmamalıydım, evet. Ne yazık ki geçmişini değiştiremem. Ne yaptığımı söyleseydim beni terk ederdin."

Stella'yı yıllarca istedikten sonra nihayet ona kavuşmuştum ve benden uzaklaşması riskine girmek istememiştim.

Sessiz kaldığında, "Dosyaları yok ederim," dedim çaresizce. "Onlara bir daha asla bakmam. Böylece hayatımıza devam edebiliriz." Her kelime göğsümde yaralar açarak geçiyordu.

Neşesiz gülüşü ciğerlerimi yaktı. "Hayatımıza böyle devam edemeyiz."

Hayal kırıklığım daha da arttı. Bu türden bir huzursuzluğa hiç alışkın değildim ve doğru sözcükleri bulmak gittikçe zorlaşıyordu.

"Neden devam edemiyoruz?"

Neden anlamıyordu? Neden birlikte olduğumuz aylarda değiştiğimi, artık o dosyaları hazırlayan kişi olmadığımı görmesini sağlamıyordum?

"Çünkü *mahremiyetimi ihlal ettin!*" diye bağırdı. Yanaklarından sicim gibi yaşlar akıyordu. "Hayatımı o şekilde kurcalamak için iznini *almadın*. Ama hikâyemiz hep buydu zaten, değil mi? Sen benim hakkımda *her şeyi* bilirken ben seni tanımıyorum bile. Diğer insanların açık birer kitap olmasını istiyorsun ancak kendi kapını hep kapalı tutuyorsun. Benimle ilgili tüm o şeyleri; en sevdiğim yemekleri, bayıldığım çiçekleri bildiğin için çok düşünceli ve duyarlı olduğunu düşünmüştüm. Oysa sen başından beri o aptal dosyalara sahipmişsin. İhtiyacın olunca dosyayı açıp beni kendine âşık etmek

için hangi bilgileri kullanacağına karar vermek senin için çok kolay olmuştur, değil mi?”

Gözlerim tuhaf bir hisle yandı. “O dosyaya yıllardır bakmadım. Yemin ederim ki...”

“Sen de tıpkı peşimdeki sapık gibisin.” Solukları kesik kesikti. “Hayır, sen *daha kötüsün* çünkü en azından o beni bir yalana âşık etmedi.”

Kelimeleri kalbime hançer gibi saplanıyordu.

“Seni asla incitmem,” dedim yeniden.

“Çoktan incittin.”

Hançer daha da derine girdi.

“Sana güvenmiştim,” diye fısıldadı. “Hem de seni hiç tanımadığım halde. Sanırım bu benim hatamdı.” Acı kahkahası irkilmeme neden oldu. “Bana ailenden bahsettin ama hikâyenin doğru olup olmadığını bile bilmiyorum. O da yalan mıydı? Kim olduğunu ya da neler yapabileceğini bilmiyorum. Hayallerini, korkularını...”

“Hayalim seninle birlikte olmak. En büyük korkumsa...” dedim kısılmış, boğuk sesimle. “... seni kaybetmek.”

Vücudu küçük bir hıçkırıkla sarsıldı.

Derinlerde, affedilmeyi hak etmediğimi biliyordum ama bu içgüdüsel olarak ona uzanıp teselli etmek istememe engel olmadı.

Ancak Stella ben ona yaklaşmadan geri kaçtı. “Dokunma bana.”

Beni iki kelimeyle *-seni seviyorum-* hayata döndürmüş ve iki kelimeyle *-dokunma bana-* katletmişti.

Her hecesi, zaten mahvolmuş kalbimde jilet kesikleri açtığında geride bir yığıntıdan başka bir şey kalmadı.

“Bunu yapamam,” dedi gözleri yaşlarla parlarken. “Yarın dairendeki diğer eşyalarımı da alacağım.”

Saf bir panik tüm vücudumu ele geçirdi.

Onu kaybedemezdim. Böyle olmazdı.

Tutunabileceğim son dala uzandım. “Bu güvenli olmaz. Sapığın hâlâ dışarılarda bir yerde.”

Stella çenesini sıktı. “Brock kalabilir ama daha fazlasını istemiyorum. Mesafeye ihtiyacım var. Şu anda düşünemiyorum. Tek istediğim...” Derin, titrek bir nefes aldı. “... buradan gitmen.”

Daha önce pek çok kemiğim kırılmıştı. Silahla vurulmuştum. Sikkik bir çölde kaybolup kavurucu güneşin altında günler geçirmiştım.

Hiçbiri canımı bu kadar yakmamıştı.

“Bunu yapma.” Sesim çatladı. “Lütfen, kelebeğim.”

Hayatımda kimseye yalvarmamıştım. Ebeveynlerim öldüğünde, şirketim için sermayeye ihtiyaç duyduğumda, bir askeri diktatörün elinde ölümle yüz yüze geldiğimde bile bunu yapmamıştım.

Ama Stella’nın benimle kalacağı anlamına gelecekse, kahrolası dizlerimin üstüne çöküp yalvarmaya bile razıydım.

“Artık beni izlemeni istemiyorum.” Hiç konuşmamışım gibi devam etti. “Brock, Alex, Ava ya da başka herhangi birinden hakkımda bilgi isteme. Bloguma ya da sosyal medyama bakma. İstersen yapabileceğini biliyorum ancak bunu senden rica ediyorum.” Son kelimesi dökülmemiş gözyaşlarıyla boğuktu. “Beni rahat bırak, Christian.”

Acı dolu soluklarımız dışında etraf tamamen sessizleşti.

Boğuluyordum. Daha önce hiç ama hiç hissetmediğim duygularda, ciğerlerimi esir alan karanlık sulara boğuluyordum ve yüzeye çıkmam imkânsızmış gibi hissediyordum.

Panik, utanç ve pişmanlık yakamı sıkıyordu.

“Hakkımda bir sır daha bilmek ister misin, Stella?” Sesim hissettiğim acı yüzünden hale gelmişti. “Sana hayır diyemiyorum.” Özellikle önemli konularda onu asla reddedemiyordum. “Ama bana ihtiyacın olursa her zaman burada olacağım. Zaman, mekân ya da uzaklık fark etmez. Farklı kıtalarda da olsak, beş ya da elli yıl da geçmiş olsa umurumda değil. Sabahları uyandığında yalnız hissetmeni istemiyorum çünkü yalnız değilsin. Daima bana sahipsin.” Son ve en büyük gerçeğim boğazımı delip geçerken gözlerim yandı. “Seni seviyorum. Kahretsin, seni çok seviyorum.”

Bu sözcükleri ilk kez söylemenin tuhaf hissettireceğini düşünmüştüm.

Ama öyle olmadı.

Yıllar boyunca evlerini aramış ve sonunda onu Stella'da bulmuş gibi hissettiriyorlardı.

Stella gözlerini sıkıca yumdu. Dudaklarından kırık bir hıçkırık dökülmüştü ama itirafıma başka bir tepki vermedi.

Bunu bekliyor olsam da göğsüm ısırapla dağlanmaya başlamıştı.

Ona son bir kez baktıktan sonra odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım.

Söylenecek bir şey kalmamıştı.

Alex ve Ava'nın meraklı bakışlarını görmezden gelip daireden çıkarken vücudum uyuşmuştu. Kalbim kıymıklar halinde Stella'nın odasının zemininde kalmış, zihnim gözyaşlarını durmadan çeviren bir film makinesine dönüşmüştü. Damarlarımdaki kan bile çekilmiş ve arkada soğuk bir boşluk bırakmıştı.

Stella'ya ait olan parçaları çıkardığımda benden geriye bir şey kalmamıştı.

Beni rahat bırak, Christian.

Onu bırakmak içgüdülerime aykırıydı. Bedenimdeki bütün moleküller kalıp onun için savaşmamı, beni affetmesini sağlayana dek yalvarıp yakarmamı haykırıyordu.

Ama zaten yeterince sınırı aşmıştım, bir tanesini daha aşmam iyi olmazdı. Stella benden bunu özellikle istemişken yapamazdım.

Ona söylediklerimde ciddiydim.

Stella'ya her istediğini verirdim. Bu benim ölümüm anlamına gelse bile.

BÖLÜM 42

Stella

KAPI CHRISTIAN'IN ARKASINDAN KAPANIR KAPANMAZ
kendimi serbest bıraktım.

Yere çöküp sonunda gözyaşlarımın tüm güçleriyle akmasına izin
verdim. Bedenim hıçkırıklarla sarsıldı.

Seni seviyorum. Kahretsin, seni çok seviyorum.

Kelimeler zihnimde yankılanıyor, Christian'ın gitmeden önceki
yüzü gözlerimin önünden silinmiyordu.

Bakışlarındaki acı. Sesindeki boğukluk. Sanki bana aitmiş gibi
hissettiğim bir kalp kırıklığı.

Benim de kalbim kırıldı. Binlerce çentikli parçaya ayrılmıştı ve
her bir parçadan durmaksızın kanlar akıyordu.

Hemen burada, dizlerimi göğsüme çekmiş ve güvenim harap ol-
muş halde ölebilirdim.

Christian'ın üzgün olduğuna ve kendi bildiği şekilde beni sevdi-
ğine inanıyordum.

Ancak bu, ilişkimizin bir yalan üzerine kurulduğu gerçeğini de-
ğiştirmiyordu. O sapık yüzünden nasıl travmalar yaşadığımı çok

iyi biliyordu. Mahremiyetimin ihlal edilmesinden ve kendi hayatım üzerindeki kontrolümü yitirmekten ne kadar nefret ettiğimin de farkındaydı.

Christian dosyaları daha sapık ortaya çıkmadan hazırlamış olabildi ama onları senelerce elinde tutmuş ve bana hiçbir şekilde bahsetmemişti.

O tüm kozları elinde tutarken ben aylardır bana verdiği kıymıklarla yetinmeye çalışıyordum.

Aramızdaki güç dengesizliği para ya da güvenlikle ilgili değil, güvenle ilgiliydi. Ben ona hep aldığımdan daha fazlasını vermiştim.

Çalışma masasında oturup tek bir tıklamayla hayatımın en özel detaylarını didikleme düşüncesi tüylerimi diken diken ediyordu.

Dizimi göğsüme iyice bastırıp yüzümü bacaklarıma gömdüm.

Çok, çok aptalım.

Tüm uyarı işaretlerini görmüştüm ama hayatımda ilk kez âşık olmanın getirdiği heyecana kapılıp her şeyi görmezden gelmiştim.

Bana ihtiyacın olursa her zaman burada olacağım.

Christian beni dinleyip gittiği için mutlu olmalıyım. Ama zihnim anılarımızı oynatırken kalbim büzülerek bir boşluğa dönüşmüştü.

Arabaya bin, Stella.

Hayatım boyunca kimseyi bu kadar çok istemedim ve böyle hisler için kendimden hiç bu kadar çok nefret etmedim.

Çünkü sevgi sıradandır. Olağandır. Fakat sen, Stella... sen olağanüstüsün.

Konu sen olunca her şeye inanırım.

Daha bir hafta önce İtalya'daydık ve çok mutluyduk.

Bir yanımda o gizli bölmeye hiç denk gelmemiş ya da o dosyalara bakmamış olmayı diliyordu. Onları görmeseydim şu anda hâlâ mutlu olurduk ve ben aramızdaki şeylerin enkazı arasında oturuyor olmazdım.

Christian benim tek sığınağımdı ama şimdi o da gitmişti.

Kesik hıçkırıklarım kollarım ve bacaklarımla oluşturduğum ko-

zayı doldurdu. Uzun süredir durmadan ağladığım için kaburgalarım ağrıyordu, ciğerlerime oksijen gitmiyordu.

Nefes alamıyordum. Nefes... alamıyor...

“Stella?”

Kapının çalınmasını ve Ava’nın sesini duydum ama her şey çok boğuktu. Sanki suyun altından dinliyormuşum gibiydi.

Kederimde boğuluyordum ve kendimi yukarı nasıl iteceğimi bilmiyordum.

“Geçti, geçti...” Ava’nın sesi artık yakından geliyordu. Benden cevap alamayınca odaya girmiş olmalıydı. “Ah, tatlım benim. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

Kollarını bana sarıp sırtımda yatıştırıcı daireler çizmeye başladığında başımı göğsüne yasladım ve gözyaşlarım tükenene kadar ağladım.

Bir yanımda en başından beri bu yıkımı bekliyordu. Christian’la ilişkim fazla mükemmeldi ve iyi olan hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi.

Beklemediğim şey, bu yıkımın beni bu denli mahvetmesiydi.

En korkuncu ise kalbimin kırılması değil, dağılan parçaları bir daha asla birleştiremememe ihtimalimdi.

BÖLÜM 43

Christian / Stella

Christian

"İKİ SAATTE YEDİ KADEH İÇTİN, DOSTUM." BARMEN bana şüpheli bir ifadeyle bakıyordu.

"Şimdi de sekizinciği istiyorum." Her kelimeme soğuk bir vurgu kattım. Dilim dolanmıyor, başım dönmüyordu. Sarhoşluktan bayılısam bile mekândaki kimsenin ruhu duymazdı. "Bir sorun mu var?"

Ellerini kaldırıp kafasını iki yana salladı. "O karaciğer sana ait."

Aynen öyle.

Bu karaciğer ve para bana aitti. Onlarla ne halt istersem onu yapabiliirdim.

Barmenin bana doğru kaydırıldığı bardağı alıp kafaya diktim ve tam bir dakika içinde son damlasına kadar içtim.

Alkol, dördüncü kadehten sonra yakıcı gelmemeye başlamıştı; boğazımdan kayıp geçen bir bardak su gibiydi.

"Bu tabure dolu mu?" Ben cevap veremeden, sarışın bir kadın hemen yanımdaki tabureye yerleşti.

Mini elbise. Upuzun bacaklar. Angelina Jolie'yi kıskançlıktan ağlatacak dudaklar.

Ona ikinci kez bakmadım bile. "İlgilenmiyorum."

Her seferinde aynı sikik şeylerle karşılaşırıyordum. Avcıların hedefi olmadan rahat rahat içki içmek mümkün değil miydi?

Evde içmeyi tercih ederek kendimi bu tür dertlerden kurtarabilirdim ama dairem son günlerde çok kasvetliydi. Valhalla Kulüp'e de gitmek istemiyordum çünkü oradakiler her şeye burnunu sokan tiplerdendi ve diğer üyelerin düştüğünü görmeye bayılırlardı.

Bu yüzden ofisin yakınlarındaki bu boktan bara tıkılmışım ve üzüntümü aynı derecede boktan olan viskiyle bastırmaya çalışıyordum.

Karaciğerim isyan edecekse bile içtiğim kadeh sayısından değil, içkinin kalitesizliğinden ederdi.

Gücenen sarışın oflayıp puflayarak uzaklaştı. Reddedilmeye alışkın olmadığı belliydi.

Şansına küs.

Stella'yla ayrılalı iki hafta olmuştu.

Acımasız bir cehennemde geçen iki hafta. Baktığım *her şey* onu hatırlatıyordu. *Smoothie*'lerini hazırladığı mutfak robotu, banyosunu yaptığı küvet, yediğı hamur işlerini aldığı kafe. Dışarıdaki kahrolası ağaçlar ve bitkiler bile onu aklıma getiriyordu.

Kendimi betondan bir kutuya kilitleyip bir daha asla dışarı çıkmak istemediğim bir noktaya gelmişim.

Bar kapısının üzerindeki ziller çalınca kendime acıma partisini sonlandırıp o yöne bir bakış attım.

Kalbim durdu.

Koyu renkli bukleler. Yeşil gözler. Sıcacık gülümseme.

Stella.

Bir an için halüsinasyon gördüğümü ve onu düşüncelerimle oluşturduğumu sandım.

Sonra sesi mekânda dolaşarak bana ulaştı. Oturduğum taburenin çatlamış suni deri minderi ya da sesi kısılmış televizyon ekranındaki beyzbol maçı kadar gerçek ve somuttu.

Kendime gelip sırtımı dikleştirdim ve yanındaki adamı fark ede-

ne kadar anlık bir neşe hissettim. Bir yerlerden tanıdık gelen adam, Stella'yı gülümseten bir şey söylemişti.

Buz gibi, karanlık bir sahiplenme duygusu içimi sararken kadehimdeki parmaklarımı sıktım.

Bu adam her kimse onu gebertmek istiyordum.

Salonun diğer ucundaki bir masaya oturdukları sırada gözlerim onları takip etti.

Stella henüz beni fark etmemişti. Yakında ölü olacak sıkık herifle bir şeyler konuşuyordu. Ancak sonra bakışlarımın ağırlığını hissetmiş gibi sonunda kafasını yukarıya kaldırdı.

Gözlerimiz havadaki kıvılcımlar gibi çarpıştı.

İlişkimiz yanıp küle dönmüş olabilirdi ama aramızdaki alevler hâlâ kaybolmamıştı. Çevremizdeki her şeyi ve tüm oksijeni yakıp bitiriyorlardı, geriye sadece ikimiz kalmıştık.

Onu tekrar görmenin verdiği rahatlamayla kanım resmen kükürüyordu.

Son konuşmamızda benden onu rahat bırakmamı istemişti, ben de bırakmıştım. Şimdi aynı akşam aynı barda denk gelmemiz bir tesadüf olmalıydı ancak konu o olunca hiçbir şey tesadüf değildi.

Kaderdi.

Stella'nın gülümsemesi soldu. Bakışlarını benden kaçırdı ve barmın gürültüsü acı verici bir dalga halinde üzerime çarptı.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. Onu görme rağmen dokunup konuşamamak mı, yoksa beni görmenin ışığını söndürdüğünü fark etmek mi?

Ağır bir huzursuzluk ve sohbet ettiği adamın gırtlığını kesme dürtüsü tenimin altında fokurduyordu.

Bir içki daha sipariş etmek yerine taburemden indim ve kalabalığı iterek tuvalete gittim.

Yüzüme çarptığım soğuk su görüşümdeki bulanıklığı yok etmişti.

Tüm içgüdülerim aksini haykırırken Stella'dan vazgeçmek hayatımdaki en zor şeydi. Bu benden isteyebileceği en büyük fedakârlıktı.

Sosyal medyasına ya da bloguna göz atsam asla haberi olmazdı. Fakat telefonumu her elime aldığımda ve profiline her tıkladığımda bir şey beni durduruyordu.

Beni rahat bırak, Christian.

Bir kâğıt havlu koparıp ellerimi kuruladıktan sonra koridora çıktım. Ancak yalnızca iki adım atmışken durdum.

Stella koridorun ucunda dikiliyordu. Uzun, ince bedenine barın ışıkları vurduğu için yüzü gölgede kalmıştı ama buna rağmen dudaklarının şaşkınlıkla aralandığını görebiliyordum.

Birbirimize öylece baktık.

Birkaç adım ötemizde müzik gürültüyle çalıyordu ama burada, bu koridorda yalnızca sessizlik ve söylemek isteyip de söyleyemediğim şeylerin uğultusu vardı.

Özür dilerim.

Seni özledim.

Seni seviyorum.

Bardan bir kahkaha yükselirken büyü bozuldu. Stella'nın omzunun üzerinden bakıp buraya birlikte geldiği adamın barmenle şaka-laştığını gördüğümde bakışlarım karardı.

O adamın Stella'ya dokunması, sarılması ve onu güldürmesi düşüncesi damarlarımı vahşetle doldurmuştu.

Hiç kimseden bu kadar çok nefret etmemiştim.

Stella gözlerimdeki vahşet parıltısını fark etmiş olmalıydı çünkü bakışlarımı takip ettiğinde yüzünün rengi solup gitti.

Koridorda ilerledim. Ona dokunma içgüdüme yenik düşmeden önce buradan gitmeliydim. Ama yanından geçerken alçak sesli bir uyarıyla beni durdurdu.

“Onun başına bir şey gelirse, seni asla affetmem.”

Ayrıldığıımızdan beri bana söylediği tek sözlerdi bunlar. Başka bir adamı kurtarmak için sarf edilmişlerdi.

Çenemdeki bir kas gerilirken yanından geçip kapıya gittim.

Göğsümün içini bir soğukluk sarmıştı.

Bir kalbin kırılabilceğı her yöntemi tecrübe ettiğimi düşünürken Stella bana her seferinde yanıldığımı gösteriyordu.

*

Stella

Christian gittiğinde omuzlarım hem rahatlama hem de hayal kırıklığıyla çöktü.

Kendime, bir aramaya cevap vermek için koridora geçtiğimi söylemişim ama bunu barın dışında da yapabilirdim. Gerçek şuydu ki, Christian'la bir anlık da olsa etkileşime geçmek *istemişim* ve bunun için kendimden nefret etmişim.

İki haftanın ardından öfkenin yakıcı etkisi kaybolmuş ve yerini dinmeyen, derin bir acıya bırakmıştı.

Onu affetmemişim ancak o kadar çok özölüyordum ki nefes almakta bile zorlanıyordum.

Ne ironikti ki, onunla ayrılmanızın ardından hayatımdaki diğer her şey çok daha iyiye doğru seyretmeye başlamıştı. Sanki evren, aşk hayatımın paramparça olmasını başka alanlarda telafi etmek için uğraşıyordu.

Delamonte kampanyası ve *Washington Weekly* yazısı tam da beklediğim gibi, önümde pek çok kapı açılmasını sağlamıştı. Ortaklığımız mükemmel ilerlediği için Luisa çok mutluydu. Maura sakinleştirici verdikleri günden beri herhangi bir sorun yaşamamıştı, sapığım tekrar ortaya çıkmamıştı ve sosyal medyamla blogum gün geçtikçe daha popüler hale geliyordu. Christian'la ayrıldığımı duyurmamış olsam da artık onun olduğu paylaşımlar yapmıyordum. Bu durum hesabımın etkileşimini sandığım kadar olumsuz etkilememişti ama etkilese de umurumda değildi.

Ayrıca koleksiyonum hakkında yerel butiklerle görüşmeye başlamışım. Bu akşam da butiklerden birinin, birkaç ürünümü test

amaçlı olarak satışa çıkarmayı kabul etmesini kutlamak için Brady'yle birlikte bara gelmiştim.

Hayatım genel olarak mükemmel gidiyordu. Christian ve ailem dışında.

Bahsi geçmişken...

Derin bir nefes aldım ve Brady'den birkaç dakika müsaade istememe neden olan şeye odaklandım. Ona doğru hızlı bir bakış attığımda hâlâ barmenle konuştuğunu görmüştüm. Christian da görünürlerde yoktu.

Belki paranoyaklık ediyordum ama bir an için menajerime onu öldürmek istiyormuş gibi baktığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Bakışlarımı tekrar telefonumun ekranına çevirip son cevapsız aramaya döndüm ve telefon çalarken sınırlarımı yatıştırmaya çalıştım.

Karşı taraf üçüncü çalışta cevap verdi.

"Merhaba, Stella."

"Merhaba, anne."

Nisan ayındaki aile yemeğimizden beri ilk kez konuşuyorduk.

Dört ay.

Bu herhangi bir şekilde görüşmeden geçirdiğimiz en uzun süreydi ve annemin sesini yeniden duymak boğazımın düğümlenmesine sebep olmuştu.

O akşam yemekte haklı bir şekilde tepki vermiştim ama yine de o benim annemdi.

"Nasılsın?" Sesinde ender görülen bir tereddüt vardı.

"İyiyim." Kolyemi parmağıma doladım. "Kusura bakma, aradığını görmedim. Bir arkadaşımınla dışarıdayım."

"Sorun değil. Önemli bir şey yoktu zaten." Boğazını temizledi. "*Washington Weekly*'de hakkında çıkan yazıyı okudum. Harika olmuş. Delamonte fotoğrafların da çok güzel."

Ciğerlerimdeki tüm oksijen boşaldı. Söylemesini umduğum onca şey arasında bu sözcükler ihtimal dahilinde bile değildi.

"Gerçekten mi?" diye sordum kısık sesle.

Son birkaç ayda özgüvenim çok artmıştı ama anne babasının onayından başka bir şey istemeyen küçük kız daima içimde yaşamaya devam edecekti.

“Natalia bana çok kızdığınızı söyledi.”

Ablamla son konuşmamı hatırlamak dilimde acı bir tat hissetme yol açmıştı.

“Eh, daha giyinik olmanı tercih ederdik tabii,” dedi annem hafif alaycı bir sesle. “Ama kızmak yerine şaşırdık desek daha doğru olur. Hakkındaki yazıya gelince... Blogunla böyle büyük bir başarıya ulaştığını ya da moda olan şiddetli ilginin o kadar küçük yaşta başladığını hiç bilmiyordum.”

Ona bunu ortaokuldan beri anlatmaya çalıştığımı belirtmedim. Yeni bir tartışma başlatmak istemiyordum.

“Aramanın tek sebebi hakkımdaki yazı mı?” Öyle olsa bile şaşırmazdım. Ebeveynlerim, ailenin iyi görünmesini sağlayacak her şeye bayılırlardı. “Aylardır konuşmuyoruz.”

Annem bir süre sessiz kaldı. “O yemekten sonra herkesin duyguları ve gerilimi yükselmışti,” dedi sonunda. “Sular durulduğunda ise bizimle konuşmak isteyip istemediğinden emin olamadım. Her zaman sen arardın. Bu sefer aramayınca... ve o kadar kızınca...”

Her zaman sen arardın.

Çevirisi: Her zaman sen özür dilerdin.

Telefonumu tutan elimi sıktım. “Babam evden çıkıp gitmemi istedi. Ben de sizinle olup olmamamı umursamadığınızı düşündüm.”

Annem keskin bir nefes verdi. “*Elbette* umursuyoruz. Sen bizim kızımızsın.”

Kolyemi iyice büktüm. “Bazen öyle hissetmiyorum ama.” Kelimelerim zar zor duyuluyordu.

“Ah, Stella.” Annemin sesi hiç duymadığım kadar üzüntülü geliyordu. “Biz hiç...”

Bardan gelen gürültülü tezahürat, cümlesinin geri kalanını bastırdı. The Nationals sayı yapmış olmalıydı; bardaki bütün televizyonlarda Rangers’la maçları açıktı.

Gürültü dinince annem tekrar konuştu. “Arkadaşınla dışarıdayken konuşamıyor olmalısın. Yakın bir zamanda ailecek buluşmaya ne dersin? Akşam yemeğinde değil de sadece sohbet edebileceğimiz, rahat bir ortamda.”

“Çok iyi olur,” dedim yumuşak sesle.

Kin tutmak istemiyordum, özellikle de aileme.

Onları uzun zamandır görmemiştim ve kızgınlığım geçmişti. Sadece kırgındım.

Telefonu kapattıktan sonra koridorda kalıp bugün olanları düşündüm.

Butikle telefon görüşmem, Christian’ı görmem, annemle konuşmam...

Hepsi bir güne toplanmıştı resmen. Ancak tek odaklanabildiğim şey, yaşadıklarımı Christian’la paylaşma isteğimdi.

Sadece butiği ve annemi değil, hayatımdaki *her şeyi*.

Sabah *smoothie* hazırlarken yanlış sütü kullandığımı ve neredeyse kusacak gibi olduğumu.

Ava ve Jules’un, koleksiyonum için model olmayı önerdiğini.

Şehirde pek çok yerde adımla duyurabildiğim için kendimle gurur duyduğumu.

Onu çok özlediğimi.

Hayatımdaki ayrıntıları onunla paylaşmaya çok alışmışım ve günlük yazmak bile boşluğu dolduramıyordu.

Aslında ayrıldığımızdan beri günlüğüme dokunmamıştım bile, bizimle ilgili bir sürü anı barındırıyordu.

Ona kırgındım ama yanımda olmasını diliyordum. İkisini aynı anda hissedebilirdim, değil mi?

Aydınlığı ve karanlığı. Alevleri ve buzu. Hayalleri ve mantığı.

İlişkimiz, en başından beri zıtlıklardan oluşuyordu. Bitişinin de aynı şekilde olması hiç şaşırtıcı değildi.

BÖLÜM 44

Christian

HARPER GÜVENLİK'İN GELENEKSEL POKER TURNUVASI şirketin çok amaçlı salonlarından birinde gerçekleşiyordu.

Normalde eğlenceye yalnızca çalışanlar katılabilirdi. Fakat bu yıl kendi kuralımı bozmuş ve diplomatik bir etkinlik için Bridget'la şehre gelen Rhys'i ve ben İtalya'dayken her şeye göz kulak olduğu için teşekkür etmek için Alex'i buraya çağırmıştım. Josh da Alex'in geleceğini duyunca katılmakta ısrar etmiş ve etkinliğe davetli sayılmıştı.

Gelmesine ses çıkarmamıştım. En yakın arkadaşını çalmaya çalıştığım konusundaki kuruntusundan çok daha önemli şeylere dikkatimi vermem gerekiyordu.

Dördümüz barın yakınlarındaki bir masaya oturduk. Salon kahkahaların, birbirine çarpılan kadehlerin, dağıtılan kartların canlı gürültüsüyle doluydu ama bu coşku bile içimdeki kasveti yatıştırmaya yetmiyordu.

Josh kuşkucu bir sesle, "Daha önce burada kaç poker turnuvasına katıldın?" diye sordu Alex'e.

Alex ona bitkinlikle baktı. “Söyledim ya, ilk defa katılıyorum.”

“Emin olmak istedim.” Josh destesinden bir kart seçip masaya attı. Kupa papazı. “*Onunla* her ay *düzenli olarak* satranç oynuyormuşsun sonuçta.” Başparmağıyla beni işaret etti. “Ayrıca ben bunu *yıllardır* bilmiyormuşum.”

Alex iç geçirdi.

“Aynı soruyu defalarca sormaya devam edeceksen gitsen iyi olur,” dedim buz gibi bir sesle. Josh’ın saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

“Birileri bugün oldukça aksi davranıyor.” Tek kaşını havaya kaldırdı. “Stella senden ayrıldığı için mi?”

Alex ve Rhys sırtımlarını kartlarının arkasına saklarken çenemi sıkıttım.

Josh Sikik Chen konuyu açana kadar bu akşamı Stella’yı düşünmeden geçirmeyi başarmıştım.

Konuğunu öldüremezsın, diye hatırlattı kafamın içindeki bir ses.

Aslında canım ne isterse yapabilirdim ama o zaman Alex’le uğraşmak zorunda kalırdım. Ayrıca Stella, en yakın arkadaşının abisini öldürmemden hoşlanmazdı.

“Ben aksi davranmıyorum. *Sen* sinir bozucusun.”

Stella’nın arkadaşlarına hakkımızda ne anlattığını bilmiyordum ancak Alex ve Ava’nın evine taşındığından beri birlikte olmadığımız dışarıdan açıkça belli oluyordu.

Josh omuz silkti. “Olabilir ama en azından bekâr değilim.”

Elim tabancama doğru seğirdi.

“Onu kışkırtmaya devam edersen kafana kurşunu yersin.” Rhys beni çok iyi tanıyordu. Gecenin çoğunda sessiz kalmıştı fakat bana baktığında gözlerinde muzip pırıltılar görünüyordu.

“Komik bir şey mi var?” Kartlarımdan birini hiç bakmadan attım.

“Aslında, evet. Christian Harper’ın bir kız için sürünmesi çok komik,” dedi heceleri uzatarak. “Kırk yıl düşünsem bugünü göreceğimi tahmin etmezdim.”

Şakaklarım zonklamaya başladı.

“Sürünmüyorum.” Yüzündeki pişkin sırtışın tam ortasına bir yumruk geçirmemek için kendimi zor tuttum. “Ben sürünmem.”

Son birkaç haftadır yaptığım şeye kesinlikle sürünmek denemezdi. Sadece... olanları sindiriyordum.

“Alex öyle demiyor.” Josh her zamanki gibi onunla ilgisi olmayan bir konuya burnunu sokmuştu. “Stella’nın senden ayrıldığı gün kapısına dayanıp tonlarca gözyaşı akıtmışsın.”

“Siktir oradan. Gözyaşı falan akıtmadım!”

Bütün salon sessizleşirken herkesin kafası bana doğru döndü.

Göz ucuyla, Brock'ın ağzının açık kaldığını ve Kage'in kaşlarının kalktığını gördüm.

Ben asla bağırmaıdım.

Magda'nın çalındığını, işyerinde her şeyin boka sardığını duyduğumda bile bağırmamıştım. Ama son iki hafta cehennemden berterdi ve günlerim o kadar kötü geçiyordu ki, veritabanımda hayatını karartacağım insan bile kalmamıştı.

Sayırsız bilgisayar sızmıştırm ve zamanla bu iş de cazibesini yitirmişti.

Artık insanlarla uğraşmak istemiyordum.

Sadece Stella'yı istiyordum.

“Ah, yanlış hatırlamış olmalıyım,” dedi Alex sakince.

Onu tanımasaydım gözlerinin içinin güldüğüne yemin edebilirdim.

“Bridget meselesinde bana çektiğin nutukları hatırlıyor musun?” Rhys şerefsizi resmen acımdan zevk alıyordu. “Aşkın ‘zahmetli, sıkıcı ve tamamen gereksiz’ olduğunu söylemiştin. Âşık insanların da gezegendeki en çekilmez kişiler olduklarını.” Sırtışı büyüdü. “Lafını geri almak ister misin?”

Dişlerimi sinirle sıktım.

“Söylediklerimi kelimesi kelimesine hatırlaman endişe verici. Kendine yeni bir hobi bul, Larsen. Bana bu kadar takıntılı olman sağlıklı değil.” Sandalyemi geriye ittim. Kışkırtmaları beni daha fazla oturamayacak kadar kızdırmıştı.

“Nereye gidiyorsun? Sıra sende!” diye itiraz etti Josh. “Oyunun ortasındayız!”

Onu duymazdan geldim ve Rhys’in kahkahası arkamda çınlarken masadan uzaklaştım. Damarlarımda öfke kıvılcımları cızırdıyordu.

Evet, o sözleri *söylemiştim*. Ve şimdi, kalbini kıran kadına özlem duyan o çekilmez aptallardan biriydim.

Karma, kaderden bile daha beterdi.

Mutfığa girip kendime bir içki daha doldurdum. Henüz bu gece içtiğim ikinci kadehti. Haini bulmak için tuzağı önceden hazırlamıştım ama her ihtimale karşı kafamın yerinde olması gerekiyordu.

Dört şüphelim vardı. Bu dört şüphelinin bulunduğu çemberlerde ayrı ayrı sohbet açmış ve Scylla’nın çocuk oyuncağı gibi görünmesini sağlayacak yeni bir cihaz ürettiğimle ilgili dört ayrı hikâye uydurmuştum.

Hain, bu bilgiyi Sentinel’a yetiştirmekte gecikmeyecekti. Bu gerçekleşince, köstebeği tespit etmek için hangi hikâyenin paylaşıldığına bakmam yeterli olacaktı.

Bu basit bir tuzaktı ama her zaman işe yarardı. Tek gereken şey, hikâyeleri kuşku uyandırmadan anlatabilmem için şüphelilerin hepsini aynı mekâna toplamam olmuştu. Çünkü çalışanlarım böyle şeyleri telefonda konuşmadığımı bilirdi.

Ve eğer hain düşündüğüm kişiye...

Bardağımı kafama diktim.

Hayatım bok gibi gidiyordu ve alkol bugünlerde iyi hissetmemi sağlayan tek şeydi.

Alkol ve mektuplar.

Aklım çalışma masamın çekmecesine kaydı.

“Hey.” Rhys’in kalın sesi beni mutfığa geri döndürdü. “İyi misin?”

“Daha iyi olmamıştım.” Sözcüklerim iğneleyiciydi.

Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde birleştirdi ve bakışları gergin çenemle boş bardağım arasında gidip geldi.

Az önceki gülüşü yok olurken yerini anlayışa bıraktı. “Fena vurulmuşsun.”

Cevap vermedim.

“Ne kadar batırdın?” Sessizliğimi koruduğumda kaşlarını yukarı kaldırdı. “O kadar kötü, ha?”

“Karmaşık bir mesele.”

“Bu meseleler hep karmaşık olur.” Rhys bir iç çekti. “Her ne yaptıysan düşündüğün kadar kötü değildir. Stella, tanıdığım en iyi insanlardan biri. Seni affedecektir. Sadece zamana ihtiyacı var.”

Belki de öyleydi. Ama onun için en önemli şeylerden biri olan mahremiyetini ihlal etmişim ve sınırın çok ötesine geçene kadar yaptığım şeyin büyüklüğünün farkına varmamıştım.

Sapığı yüzünden aylarca dehşet içinde yaşamıştı ve bana baktığında o puştı hatırlaması...

İçtiğim alkol midemde çalkalandı.

“Rhys Larsen ilişki tavsiyesi veriyor. Cehennem buz tutmuş olmalı.” Konuşmayı daha güvenli bir yola saptırdım.

Rhys burnundan alaycı bir nefes verdi. “Cehennem asıl senin *aşk* kelimesini küçümseyici bir tonla söylemediğin gün buz tuttu.” Doğrulup hafifçe sırtıma vurdu. “Volkov bile bir yılın ardından sevgilisini geri kazandıysa, senin için hâlâ umut var demektir. Her şeyin içine tekrar sığınma yeter.”

O gidince kadehimi bir kez daha doldurdum ve mutfağın sessizliğinde içimi yudumladım.

Hayatım gerçekten de boka batmıştı.

BÖLÜM 45

Christian

EVE DÖNDÜĞÜMDE SAAT SABAHA KARŞI İKİYDİ.

Çalışma odama doğru ilerlerken adımlarım mermer zeminde yankılandı. Kendi evimde yürümekten nefret eder hale gelmiştim. Çok fazla boş oda vardı ve hepsi de anılarımızın hayaletleriyle doluydu.

Stella benimle sadece birkaç ay kalmıştı. Ondan önce seneler boyunca yalnız yaşamış ve hiç sıkıntı çekmemiştim. Ama onsuz evim bomboş hissettiriyordu. Kalbi ve ruhu çekilmiş, geriye içi boş bir kabuk kalmış gibiydi.

Çalışma odamın kapısını ses çıkarmadan açtım ve ışıkları yakmadan sandalyeme geçtim.

Stella hakkındaki dosyaların hepsini, onları bulmasının ertesi günü yok etmiştim ancak varlıklarının hatırası eskiden sığınağım olan odayı lekeliyordu.

Yine de haftalar sonra bile hâlâ onun gibi kokan çarşafların ve yastıkların bulunduğu yatak odası yerine burayı tercih ediyordum. Bazen kahkahasını duyuyordum. Bazen de arkamı dönüyor, hemen

yanımdaymış ve bana her zamanki şakalarını yapıyormuş gibi hissediyordum.

Kafamı geriye yasladım.

Poker turnuvasının adrenalini ve içtiğim viski hâlâ kanımda dolaşıyordu.

Turnuvanın kazananı, Stella'yı eve bıraktıktan sonra görevi bittiği için etkinliğe katılabilen Brock olmuştu ama onu tebrik etmemiştim. Bana Stella'yı hatırlatırken ona bakmak çok zor oluyordu.

Ona bir şeyler soramamak çok daha zordu.

Tehlikeli bir durum olursa bana bildirmesini söylemiştim ama bunun dışında Stella'nın hayatı benim için tamamen gizem olarak kalacaktı.

Bir ara bir şeyler öğrenebilmek için Jules'u aramayı düşünmüştüm. Geçen sene onu sıkıntılı bir durumdan kurtardığım için bana borçluydu ve Stella'nın en yakın arkadaşlarından biriydi. Neler düşündüğünü, neler hissettiğini mutlaka bilirdi.

Bunu yapmamı engelleyen tek şey, Stella'nın benden son isteği olmuştu. Tabii ki, istesem bu ipleri koparabilirdim ancak beni prangalardan bile daha sağlam tutuyorlardı.

Onu bu kadar çok özlediğim ve yokluğuyla başa çıkmak adına saçma bir yöntemle başvurduğum için kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kafamı kaldırıp eskiden onunla ilgili dosyaları barındıran gizli bölmeyi açtım. Şimdi içi gönderilmemiş mektuplarla doluydu.

Ayrı olduğumuz her gün için bir tane vardı.

Geçmişte dalga geçtiğim ve ahmakça, zavallica gördüğüm bir şeydi bu. Eski Christian şu halimi görse beni vurur ve acıma bir son verirdi.

Ama umurumda değildi. Bu mektuplar, Stella'yla konuşabilmenin tek yoluydu ve yazmak neredeyse terapi gibi geliyordu.

Her konuda yazıyordum. Çocukken yaşadıklarımı, en sevdiğim kitapları, palyaçolardan ne kadar iğrendiğimi (şeytanın insan for-

muna girmiş, daha az eğlenceli hali olduklarına inanıyordum) anlatıyordum. Mektuplarım, ayrı kitaplardan alınmış ve bir araya getirilip kaostan ibaret olan hayatımın hikâyesini oluşturmuş bölümler gibiydi.

Ortak tek bir noktaları vardı, o da hepsinin Stella'ya yazılmış olmasıydı.

Stella beni hiç tanımadığını söylemişti, ben de bilmesi gereken her şeyi kâğıtlara dökmüştüm.

Bir kalem aldım ve o gecenin mektubunu yazmaya koyuldum. Bitirdiğimde yorgunluktan gözlerim bulanmasına rağmen mektubu özenle çekmeceye, diğerlerinin yanına yerleştirdim.

Sonrasında yatak odama geçmek yerine çalışma odamda kalmaya devam ettim ve dışarıdaki karanlık göğe baktım.

Cam kenarına dizilmiş halde duran bitkilerime ay ışığı vuruyordu.

Gelişmek için sadece biraz ilgi ve sevgi isterler.

Stella bu bitkileri çok seviyordu. Ben de o gittiğinden beri hepsini düzenli bir şekilde sulayıp ilgileniyordum.

Ama ne kadar ilgilensem de hâlâ hüznü ve solmuş görünüyorlardı. Her zamanki bakıcılarının gittiğini ve asla dönmeyeceğini biliyorlarmış gibi.

“Biliyorum,” dedim. Bitkilerle konuşacak kadar düştüğüme inanmıyordum. “Ben de onu çok özleyorum.”

*

30 Temmuz

Stella,

Sana bir şey itiraf edeceğim: Hayatım boyunca hiç evcil hayvan istemedim, çocukken bile.

Annemle babam bir keresinde yavru köpek isteyip istemediğimi sormuşlardı ve onlara kesinlikle istemediğimi söylemiştim.

Hayvanlardan nefret ettiğim için değil. Sadece karşılığında pek bir şey alamadığın halde çok çaba gerektirdikleri için. İnsanların, ömrü kendilerinden çok daha kısa olacak bir kediye ya da köpeği evlerine alıp öz evlatları gibi yıllarca sevmesini hiç anlayamazdım.

Sanki kalp kırıklığını bile isteye çağırıyorlardı.

Ama şimdi çok iyi anlıyorum.

Evcil hayvanlarıyla birlikte geçirdikleri zamanın, o kalp kırıklığına değdiğine inanıyorlar.

Kızmadan önce söyleyeyim, seni bir hayvanla karşılaştırmıyorum. Ama zamanda geriye gidip o kafeden, sen önünden geçmeden ayrılma ya da kira kontratını imzaladığımız gün apartmana uğramak yerine ofiste kalma şansım olsaydı yine de bunları yapmazdım.

Sonucun ne olduğunu bilsem de.

Bir gün kalbimin kırılacağından haberdar olsam da.

Çünkü hayatımın en güzel günlerini seninle geçirdim ve bunu dünyadaki hiçbir şeye değişmem.

Seni hiç tanımadan mutlu olmaktansa, senin tarafından sevilmeyi tadıp sefil duruma düşmeyi tercih ederim.

*

6 Ağustos

Stella,

Anlaşmamızı yaptığımız akşam lobide karşılaşmıştık, hatırlıyor musun? Bir randevunun karşılıklı akşam yemeği yemeyi, bir şeyler içmeyi ve el ele tutuşmayı içermesi gerektiğini söylemiştin. Ya da nehre bakan bir bankta sarılarak oturmak, tatlı sözler fısıldamak ve iyi geceler öpücüğü vermek de iyi bir alternatif olabilir demiştin.

O zaman, bunun duyduğum en korkunç şey olduğunu düşünmüştüm ama eğer bana geri dönersen... her randevumuzu senin istediğin şekilde planlarım.

Columbia Heights'taki, çok sevdiğim İtalyan restoranına yemek yemeye gideriz. Aynı anda ondan fazla kişinin oturamayacağı kadar küçük bir mekân ama dünyadaki en iyi ikinci gnocchi'yi yapıyorlar. (En iyi gnocchi büyükanneminkiydi.)

Büyükannem artık hayatta değil ama çocukken okuldan sonra ona giderdim ve bana saatlerce yemek yapma dersleri verirdi. Seninle geçirdiklerim dışında en mutlu olduğum zamanlar o günlerdi. Mutfakta onunla gülmek, arka planda çok sevdiği altmışlar müzikleri çalarken hamur yoğurup her tarafı una bulamak...

Büyükannemin gnocchi'si en sevdiğim yemektir. Ne yazık ki hayatını kaybettiğinde tarifi de onunla birlikte gitti. Fakat yukarıda bahsettiğim restoranda yapılanı tattığımda onunkine çok benzettim.

Konu dışına çıktığının farkındayım ama bu hikâyeyi seninle paylaşmak istedim. Yemek yapmayı nereden öğrendiğimi daha önce kimseye söylememiştim.

Her neyse, o İtalyan restoranını çok seveceğinden eminim. Yemek yedikten sonra yakınlardaki bir barda birkaç içki içeriz, ardından da Georgetown'daki su kıyısına gidip bankta otururuz. İstediğin kadar öpüşür, el ele tutuşur, birbirimize tatlı sözler fısıldarız.

Eğer bu randevu gerçekleşirse beni affettin demektir. Eğer seni geri kazanabilirsem, gitmen için bir daha asla bir sebep vermeyeceğime söz veririm.

*

12 Ağustos

Stella,

Bu satırları sabahın iki buçuğunda yazıyorum.

Neredeyse yirmi dört saattir uyumuyorum.

Sana şunları söylemeden uyumak istemedim...

Deniyorum, kelebeğim. Kahretsin, elimden geleni yapıyorum.

Senden uzak durmak için. Seni düşünmemek için. Seni sevmemek için.

Seni unutabilsem hayatım çok daha kolay olurdu ama bunu yapamayacağımı biliyorum.

Sen beni bağışlamasan da,

Benimle bir daha konuşmasan da,

Beni unutup hayatına devam etsen de,

Seni sevmeye devam edeceğim.

Sen daima benim ilk, son ve tek aşkım olacaksın.

BÖLÜM 46

Stella

HAFTA SONU VIRGINIA'DA BİR KAFEDE AİLEMLE buluştuk.

Kapının yakınlarındaki bir kabin masaya oturmuştuk çünkü pazar kahvaltısı kalabalığının arasında en sessiz köşe burasıydı.

Babam en sevdiği polo tişörtü giymiş, annem imzası olan incilerini takmıştı. Ablamın ayaklarında ölümcül keskinlikte topuklular, yüzündeysen bir rahatsızlık ifadesi vardı. Aylık akşam yemeklerimizde oldukları gibi görünüyorlardı.

Aile yemeğimiz bir dönüşüme uğramıştı sanki. Ebeveynlerimin kıymetli maun yemek masasının yerini yeşil renkli deri kabin masası almıştı.

Tek fark güneşli pencereler ve havadan sudan konuşmanın ardından masaya çöken tuhaf sessizlikti.

“Eee.” Annem boğazını temizledi. “Maura nasıl?”

Konu seçimine şaşırıp gözlerimi kırıştırsam da hemen cevap verdim. “Gayet iyi. Greenfield'daki bahçeyi ve yapboz yapmayı çok seviyor, bu yüzden çok mutlu.”

Annem kafa salladı. “Güzel.”

Tekrar sessizlik oluştu.

Buluştuğumuzdan beri, bariz olan konuyu konuşmaktan kaçınyorduk.

Parmaklarımı kupamın etrafına sardım ve avuçlarımı ısıtan sıcaklıktan cesaret aldım.

“Son akşam yemeğimizde olanlar hakkında...” Herkes gözle görölür şekilde gerildi. “Duygularını incittiysem özür dilerim, anne,” dedim yumuşak bir sesle. “Niyetim bu değildi. Ama Maura’nın bakım masraflarını neden karşıladığımı anlamalısın. Ona ihtiyacım olduğuunda hep yanımda oldu. şimdi o bana ihtiyaç duyarken onu nasıl bırakırım? Başka hiç kimsesi yok.”

“Anlıyorum.” şaşkınlıkla irkildiğimde annem bana hafifçe gülümsedi. “Son birkaç ayda düşünme fırsatım oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse, Maura’yla ilişkini her zaman biraz kıskanmıştım. Bu benim hatamdı tabii. Kariyerime çok fazla odaklandığım için sizinle pek vakit geçiremedim. Ne kadar çok şey kaçırdığımı fark ettiğimde ikiniz de kocaman kızlar olmuştunuz. Artık bizimle vakit geçirmek istemiyordun. Aile yemeklerine gelmen için seni hep zorlamamız gerekiyordu.”

“Sizinle zaman geçirmek istemediğimden değil. Gelmek istemememin sebebi...” Yanaklarım ısındı. “... oynadığımız başarı oyunu.”

Bunu yüksek sesle söyleyince kulağa aptalca gelmişti ama o “eğlenceli oyunu” her düşündüğümde anksiyetem derimin altını tırmalıyor, sinirlerimi kemiriyordu.

“Bu oyun yüzünden her şey yarışmaya dönüyor,” dedim. “Sen, babam ve Natalia... üçünüz de güçlü pozisyonlarda çalışıyorsunuz. Bense... Eh, biliyorsun işte. Modayı seviyorum ve bundan utanmıyorum. Ama o oyunu her oynadığımızda masadaki en büyük hayal kırıklığıymışım gibi hissediyorum.”

“Stella.” Annem acı çekiyormuş gibiydi. “Sen hayal kırıklığı değilsin. İtiraf ediyorum, seğıimlerini her zaman anlamıyoruz ve evet, fi-

nansal açıdan daha istikrarlı bir meslek seçmiş olmanı dilerdik. Ancak bizi asla hayal kırıklığına uğratmazsın. Sen bizim kızımızsın.”

“Senin için en iyisini istiyoruz,” diye ekledi babam, birazcık aksi bir sesle konuşuyordu. “Seni sevdiğin şeyi yapmaktan alıkoymaya çalışmıyorduk. Sadece bir gün uyanıp hata yaptığını, geri dönmek için çok geç kaldığını fark etmeni istemedik.”

“Biliyorum.” Anne babamın benim için en iyisini istediğinden şüphe etmemiştim. Asıl sorun bunun için kullandıkları yöntemdi. “Ama ben artık çocuk değilim. Kendi kararlarımı almama, hata yapmama izin vermelisiniz. Moda markam iyi bir çıkış yaparsa çok sevinirim ama yapmazsa da önemli bir ders almış olurum. Böylece kendimi geliştirebilirim. Yapmak istediğim şey bu ve başka birinin altında çalışmaya geri dönmem mümkün değil.”

Annem ve babam bakışırken yanımdaki Natalia oturduğu yerde kıpırdandı.

“Bazı büyük markalarla imzaladığım anlaşmalardan hatırı sayılır miktarda para kazandım ve...” Cümlemi bitirmeden önce tereddüt ettim. “... ilk koleksiyonumu tamamladım. Şehirdeki bir butik, birkaç parçayı satışa çıkarmayı kabul etti. Yani umuyorum ki buradan da bir miktar para elde edeceğim.”

Ürünlerimi internet üzerinden de satışa sunmak istiyordum ama öncesinde piyasanın nabzını yoklamak istemişim.

Annemin gözleri kocaman açıldı. “Gerçekten mi? Ah, Stella, bu muhteşem bir haber!”

“Teşekkür ederim,” dedim utanarak. Başparmağımı kupamın kulpunda dolaştırdım. “Bir ofis işi aramadığım için kızmadınız mı yani?”

Tekrar bakiştılar.

“Marka ortaklıklarından iyi para kazandığını ve kendi markanla iyi bir başlangıç yaptığını söylüyorsun.” Babam öksürdü. “Yani istemediğin bir ofis işine girmen için hiçbir sebep yok.” Yüzümde beliren gülümsemeyi görünce, “*Fakat...*” diye ekledi hemen. “...

başın yine derde girerse bize söylemen gerekiyor. *DC Style* meselesi gibi saklamak yok.”

“Saklamam,” diye söz verdim.

“Güzel. Hmm, şu ukala erkek arkadaşın nerelerde?” diye homurdandı. “Benimle kendi evimde o şekilde konuşması düpedüz saygısızlıktı ama tamamen haksız olmadığını kabul etmeliyim.”

Gülümsemem soldu. “Biz, şey...” Boğazımda aniden beliren yumruyu yutkundum. “Ayrıldık.”

Üç çift şaşkın göz bana döndü.

O akşam yemeğinde birbirimizi öyle savunduğumuzu görünce ilişkimizin birkaç aydan daha uzun süreceğini düşünmüş olmalıydılar.

Ben de öyle düşünüyordum.

“Üzüldüm,” dedi annem anlayışlı bir şekilde. “Sen iyi misin?”

Kendimi gülümsemeye zorladım. “İyi olacağım.”

“Daha iyisini bulursun.” Babamın ses tonu sertleşmişti. “Onu hiç sevmemiştim zaten. Hakkındaki söylentileri bir duysan...” Annem kaburgalarına sertçe dirsek atınca sustu. “Ama artık önemli değil,” diye bitirdi yine homurtuyla.

Konuyu değiştirdim ve babam bir telefon görüşmesi yapmak, annem de tuvaleti kullanmak için masadan kalkana kadar ciddi olmayan meselelerden konuştuk.

Natalia bugün fark edilir derecede sessizdi ama anne babamız duyma mesafesinden çıkınca bana doğru döndü.

Gerildim ve kendimi bir başka eleştiriye ya da alaycı yoruma hazırladım.

Bunun yerine bana neredeyse mahcup bir şekilde baktı. “Annemle babamın yanında konuyu tekrar açmak istemedim,” dedi. “*DC Style* meselesini o şekilde meydana çıkardığım için üzgünüm. Kötü niyetli değildim.”

“Emin misin?”

Gözleri kocaman açıldı, sonra yanakları kızardı. “Belki biraz,”

dedi kısık sesle. “Ailede her şeyin yarışa döndüğü konusunda haklıydın.”

“Öyle olmak zorunda değil.”

“Doğru.” Natalia beni meraklı bir ifadeyle inceledi. “Değişmişsin. Daha...”

“Cesur muyum?” dedim minik bir gülümsemeyle.

O da aynı şekilde gülümsedi. “Evet.”

Bu bana Christian’ın en büyük hediyelerinden biriydi. Pahalı takılar alması ya da lüks seyahatlere çıkarması değil, kendimi savunmam için cesaret vermesi benim için en önemlisiydi.

Anne babamız geri döndüğünde tekrar sessizleştik.

Tuhaf bir şekilde birden yorgun hissetmeye başlamıştım. Belki de duygularını dökmenin insan üzerinde böyle bir etkisi oluyordu.

“Bizim babanızla bir etkinlik için kalkmamız gerekiyor ama yakında aile yemeği yiyelim mi, ne dersiniz?” dedi annem umutla. “Başarı paylaşma kısmını atlayıp sadece yemeğimizin tadını çıkarabiliriz.”

Boğuk bir kahkaha attım. “Çok iyi bir fikir.”

Bana sarıldığında tanıdık parfümünün kokusunu içime çektim.

Ailem dışarıda ya da herhangi bir etkinlikte sarılmaktan kaçınmazdı ama bu genelde gösteri amaçlı olurdu. Mükemmel aile rolünü iyi oynamamız gerekirdi.

Ama bu seferki gerçek hissettirmişti.

Brock, ailemin gitmesini bekledikten sonra yanıma geldi.

Christian’la ayrılmamızın ardından gölgelerin arasında saklanmaktan vazgeçmişti. Bunu patronunun emriyle mi yapıyordu, yoksa Christian’ın evinden taşındığımdan dolayı daha endişeli olduğu için miydi bilmiyordum.

Her iki türlü de buna hem minnet duyuyor hem de üzüliyordum.

Minnet duyuyordum çünkü güvende olma hissini seviyordum. Üzüliyordum çünkü bana Christian’ı hatırlatıyordu ve onu her gördüğümde kalbime bıçak saplanmış gibi hissediyordum.

“Gitmeye hazır mısın, yoksa biraz daha oturacak mısın?” diye

sordu. Sebebi aydınlatma mıydı emin değildim ama normalden birkaç ton daha solgun görünüyordu. “İstersen...”

Dikildiği yerde sallandı.

Keskin bir endişeyle kaşlarımı çattım. “Oturmak ister misin? Hiç iyi görünmüyorsun.”

Doğrusu ben de pek iyi hissetmiyordum. Az önceki uyuşukluk hali artmıştı ve uzuvlarım aşağı aşağı çekiliyor, gözlerim kapanıyordu. Brock’ın suratı yüzer gibi olunca gözlerimi kırıştıtırıp bulanıklığı gidermeye çalıştım.

“Evet, ben...” Masanın kenarına tutundu. “Ben...” Yüzü hayalet gibi bembeyaz kesildi, ardından pancara döndü. “Burada kal. Hemen döneceğim.”

Tuvaletlerin olduğu yöne doğru koştu ve kapı arkasından çarpı olarak kapandı. Bir saniye sonra kulağıma kısık bir kusma sesi geldi.

Bunun üzerine benim midem de çalkalanmaya başladı.

Gıda zehirlenmesi olmamasını umdum ama bir şeylerin ters gittiği çok açıktı.

Görüşüm tekrar bulanıklaştı ve bu sefer gözlerimi kırıştırmak da etkili olmadı.

Belki daha iyi hissederim diye ayağa kalktım ancak anında başım dönünce tekrar oturmak zorunda kaldım.

Neler oluyor?

Sadece çay içip hamur işi yemiştım. Böyle şeyler yüzünden de gıda zehirlenmesi yaşanır mıydı?

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ederken göğsüm panikle sıkıştı.

Hava. Hava almaya ihtiyacım var.

Kabin masadan sendeleyerek çıkıp kapıya yöneldim.

Brock kalıp onu beklememi söylemişti ama etrafımdaki gürültü göğsüme bir taş gibi yerleşmişti sanki. Ne kadar derin nefesler alsam da dışarıya rahatlıkla veremiyordum.

Ama...

Tam kapıya yaklaşmıştım ki aklıma bir şey geldi. Ya biri hem Brock'a hem de bana ilaç verdiyse ve dışarı çıkacağım anı *kolluyor-sa*? Uzak bir ihtimaldi ama geçmişte de böyle tuhaf şeyler yaşamamış mıydım?

Kapıda duraksadım ve çamura dönmüş düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

İçeride kalırsam boğulup ölebilirdim. Ama dışarı çıkmak da varsayımsal saldırganın istediğini gerçekleştirmek anlamına geliyor olabilirdi.

Düşün, Stella.

Paranoyaklık mı ediyordum? Biraz temiz hava almaktan bir zarar gelmezdi, değil mi? Kapıdan uzaklaşmadan...

Arkadan biri bana dokunacak kadar yaklaşıncaya kapının önünü kapattığımı fark ettim.

"Kusura bakmayın," diye mırıldandım dilim dolanırken. "Yoldan çekileyim."

"Hiç gerek yok," dedi arkamdaki. "İşimi *çok* kolaylaştırdın."

Sırtıma soğuk ve sert bir şey değdi.

Kendimde olmadığım için beynimin bu nesnenin ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü.

Bir silah.

Paniğim, boğazımdan yükselemeyen tutsak bir çığlığa dönüşmüştü.

Paranoyaklık etmiyormuşum demek. Haklı çıktığım için aşırı şaşkındım ve neler olduğunu idrak edemiyordum. Bir aksiyon gerilim filminin ortasına bırakılmış gibi hissediyordum.

"Sakın çığlık atma." Silahı sırtıma bastırdı. "Yoksa dahil olan herkes için kötü olur."

Bu kadar insanın içinde bunu nasıl yapabiliyordu? Kimse neler olduğunu fark etmiyor muydu?

Ama öğle yemeği vakti olduğundan restoran kalabalıktı, bedenim onunkine siper olmuştu ve...

Düşüncelerim birbirine girdi.

Neler olduğunu çözmeye çalışacak enerjim de seçeneğim de yoktu.

Silahlı saldırganla birlikte dışarı çıktım. Yürürken sürekli tökezliyordum, eğer beni tutmasaydı düşebilirdim.

Dünyam, betondan ve uzaktan gelen araç kornalarından oluşan kaleydoskopik bir bulanıklıktan ibaretti.

Bir süre sonra gürültü azaldı. Artık etrafımızdaki tek ses ayaklarımızın altındaki çakıllardan geliyordu.

“Şimdiden özür dilerim.” Artık sessiz bir yerde olduğumuz için kişinin sesi daha net, daha tanıdıktı. Bunu daha önce duymuştum. Ama *nerede?* “Biraz canın yanacak.”

Ben söylediklerini tam olarak idrak edemedim kafama sert bir şey çarptı ve zifiri karanlık her yanıma sardı.

BÖLÜM 47

Christian

SENTINEL CEO'SUNUN, EN İYİ SİBER TEKNOLOJİ geliştiricisine gönderdiği e-posta bilgisayar ekranımı dolduruyordu.

Çoğu güvenlik şirketi, yazılım ya da donanım geliştirme işine girmezdi ama Kurtz elbette bunu da benden kopyalamıştı. Ancak şu anda sorun bu değildi.

Sorun, e-postada yazanlardı.

Hain, tam da beklediğim gibi poker turnuvasında duyduklarını Sentinel'a yetiştirmekte gecikmemişti.

Hatta düşündüğümden daha hızlı çıkmıştı çünkü turnuvanın üstünden sadece iki gün geçmişti.

E-postanın son satırını tekrar tekrar okudum. Bilgi sızdırmanın kim olduğunu anlamamı sağlayan hikâye detayları buradaydı.

Artık köstebeğin bir adı vardı.

E-posta uygulamasından çıkıp yaşadığı binanın ön güvenlik kamerası görüntülerini açarken damarlarımdan buz akıyormuş gibi hissediyordum.

Dışarı çıkıp aracına binmesini bekledim, ardından ceketimi üstüme geçirip Mirage'ın garajına indim.

McLaren'ım yerine, birilerini takip etmek istediğimde kullandığım gri sedan arabayı seçtim. Son derece sıradandı ve yoldaki diğer araçlara kolayca karışacaktı.

Şüphelilerimin hepsinin araçlarına haftalar önce iz sürücü takmıştım, bu yüzden haini şehrin dış mahallelerindeki terk edilmiş bir hurdalığa kadar takip etmem çok kolay oldu.

Kurtz vıcık vıcık sırtışıyla çoktan oradaydı.

O dişlerini teker teker söküp sikik boğazına tıkmak istiyordum ama buna rağmen gözümü bürüyen kan arasında kendimi nefes almaya zorladım.

Sabret. Onunla daha sonra ilgilenecektim.

Beni göremeyecekleri bir yere park edip hurda arabalardan birinin dikiz aynasından ikisini izlemeye başladım.

Kage aracından inip Kurtz'ü selamladı.

Direksiyondaki parmaklarımı sıktım.

Dört şüpheli arasında, Kage hain olması hem en muhtemel hem de en az muhtemel olandı.

Birincisinin sebebi, dışarı sızdırılan üst düzey bilgilere erişimi en kolay sağlayan elemanım olmasıydı.

İkincisinin sebebiyse, Rhys işten çıktıktan sonra Harper Güvenlik'te benim için bir kardeşe en yaklaşan kişi olmasıydı.

Öfke, kanıma buz gibi amansız bir dalga yaydı. Onu serbest bırakmam için yalvarıyordu. Böylece sadece bu hurdalıktaki iki kişiyi değil, sevdikleri her şeyi yok edebilecekti.

Kurtz'ün şirketini. Kage'in itibarını. Paralarını, ailelerini...

Öfkemi dizginledim. *Hepsinin bir zamanı var.*

"Planları getirdin mi?" diye sordu Kurtz.

Aslında duyma mesafesinin dışındaydılar ama tüm arabalarımı, uzak sesleri duymamı sağlayacak özel mikrofonlarla donatmıştım.

"Hayır, şimdi değil. Cihaz henüz çok yeni." Kage elini sıfır numara tıraş edilmiş kafasından geçirdi. "Detayları daha öğrenemedim ama bu kadar kısa süre içinde bilgi sızdırırsam şüphelenir. Zaten Scylla yüzünden tetikte."

“O zaman neden ona kopyadan bahsettin?” Kurtz’ün sırtışı yok olurken suratı asıldı. “Şimdi bir sorun olduğunu biliyor.”

“Onu başımdan savmam gerekiyordu,” diye hırladı Kage. “Güvenini kaybetmemeliydim. Neler olduğunu çözmem çok uzun sürdüğü için kuşkulanmaya başlamıştı. Hepsi birlikte olduğu o lanet kadın yüzünden.” Sesi karanlık bir hal aldı.

Stella’yla ayrıldığımızı Brock dışında kimseye söylememiştim çünkü kimseyi ilgilendirmezdi.

“Kopyanın izini sürüp sana ulaşamaz, bunun için endişelenme. Bir amcık peşinde koşarken şirketini kaybetmediğine şükretmeli. Tanrı aşkına, resmen her şeyi bırakıp bir ay boyunca kıza İtalya’da tur rehberliği yaptı.”

“Ah, evet, Stella. Onunla tanışmıştım. Eh, en azından fena bir amcık değil.” Kurtz bir kahkaha atınca gözlerimi bürüyen kırmızı perde, koyu kızıla dönüştü. “Harper’ı bilirsin. Kibriyle öyle kör olmuş ki her işi becerebileceğini ve kimsenin ona ihanet etmeye cüret edemeyeceğini sanıyor. Axel’ı öğrendiğinde yüzünü görmek isterdim.”

Kage alaycı bir nefes verdi. “Göt herif sinirlerime dokunmaya başlamıştı. Sürekli kış yalayıp bana üstünlük sağlamaya çalışıyordu. Neyse ki Harper onu günah keçisi olarak kullandığımızı anlamadı. Bu sayede ben de dertlerimin birinden kurtulmuş oldum.”

Aylar önce tekrar bir bilgi sızdırma problemiyle karşı karşıya geldiğimde ve *Magda* çalındığında Axel’in asıl sorumlu olmayabileceğini düşünmüştüm.

Haklı olduğumu öğrenmek içimde nadir görülen bir pişmanlık hissi uyandırdı ama geçmişini değiştiremeyeceğim için olanlara üzülmenin bir anlamı yoktu.

Yapabileceğim en iyi şey, *asıl* haine bunun bedelini gereken şekilde ödetmekti.

“Eh, olması gereken oldu. O çirkin tablonun nesinin bu kadar özel olduğunu hiç öğrenmemiş olmamız ne kötü. Ele geçirmek için

onca çaba sarf ettikten sonra, Harper izimizi süremesin diye hemen satmak zorunda kaldık,” diye homurdandı Kurtz.

“Bu bilgiyi kimseyle paylaşmadı, benimle bile.” Kage omuz silkti. “Öğrenirsem sana da söylerim.”

“Tamamdır.” Kurtz’ün sırtışı, bir köpekbaliğının avına gülümsemesinden farksızdı. “Bu arada...” Arabasının bagajından bir evrak çantası çıkardı. “... Scylla hakkındaki bilgiler için ödemenin ikinci yarısı. İstedğin gibi nakit.”

Evrak çantası mı? Cidden mi?

Beni en çok neyin kızdırdığına karar veremiyordum. Kurtz’ün suratı mı, Kage’in ihaneti mi, yoksa saçma bir polis dizisindeki kötü adamlar gibi davranmaları mı?

“Onu böyle kandırdığına göre adamdan gerçekten nefret ediyor olmalısın,” dedi Kurtz. Kage çantadaki parayı sayıyordu. “Sen iki yıl önce bize ulaşana kadar Harper’la kardeş gibi olduğunuzu sanıyordum.”

“Öyleydik,” dedi Kage soğuk bir sesle. Evrak çantasını kapattı. “Bazı şeyler değişir. Hiç kimse uzun süre boyunca başka birinin gölgesinde yaşamak istemez.”

“Hırs diyorsun, bu hoşuma gitti.” Kurtz onun omzuna vurdu. Kage yüzünü buruşturdu ama Sentinel’in CEO’su bunun farkında değildi. “Biliyor musun, bizimle ilk iletişime geçtiğinde bana tuzak kurduğunu sanmıştım ama faydalı bir müttefik oldun. Yıllardır Harper’a ağzının payını verip itibarını zedelemek için sabırsızlanıyordum.” Arabasına binip göz kırptı. “Seninle iş yapmak güzeldi. Her zamanki gibi.”

Kurtz gaza basıp uzaklaştı.

Onunla daha sonra ilgilenecektim. Şimdi Sentinel’in ürettiği Scylla çakmasının arkasındaki kişinin kim olduğunu öğrendiğime göre, Stella’nın sapığına cihazı sağlayanın kim olduğunu da biliyordum. Bu hamle, küçük bir sistem çöküntüsünden daha fazlasını gerektiriyordu.

Kage evrak çantasını bagajına atıp sürücü kapısına geçerken aracımdan inip yumuşak toprak zeminde sessiz adımlarla ona doğru ilerledim.

“Sana ne kadar ödediyse, bence yeterli değil.” Sakin sesim, dört bir yanıma saran bükülmüş metallere çarpıp geri döndü.

Kage’in park ettiği yere birkaç adım kala durdum.

Sadece birkaç saniyeliğine donakalmıştı, sonra hemen kendini toparladı. Sırtını dikleştirip bana dönerken dudaklarında rahat bir gülümseme vardı. “Christian. Burada ne yapıyorsun?”

Onun sesi de sakindi ancak gözlerinde oynayan duyguları görebiliyordum.

Şaşkınlık. Panik. Korku.

“Biraz boş vaktim vardı. En iyi çalışanımın halini hatırlamak istedim.” Gülümsedim.

Çalışan kelimesini duyunca gözü seğirdi.

Bir süre öylece birbirimize baktık. Hava, paslanmış demir kokusu ve köpüren vahşetle yoğunlaşmıştı.

Artık yüz yüze olduğumuza göre, Kurtz’ün e-postasını ilk gördüğüm andan beri hissettiğim duyguları serbest bırakabilirdim.

Kage benim en eski çalışanımdı. Sağ kolumdu.

Bir zamanlar hayatımı kurtarmış ve güvendiğim sayılı kişiden biri olmuştu.

İhaneti, iç organlarıma etrafına dikenli teller sarılmış ve hepsinden damla damla kanlar akıyormuş gibi hissettiriyordu. Paylaştığımız her yemek için bir damla, ettiğimiz her sohbet için bir damla, birlikte atlattığımız her problem ve birbirimize yardımcı olduğumuz her zor durum için birer damla daha.

İçimde oluşan kızıl havuz, etrafıma sardığım zırhı eritip yok ederken altından ıstırap ve yapmak zorunda olduğum şey için duyduğum hafif pişmanlık çıktı.

Ciğerlerimi derin bir nefesle doldurdum.

Zırhım anında kendi kendini onardı ve serbest kalan duygularımı tekrar ait oldukları yere döndürdü.

Beş saniye. Duygusallığa verdiğim taviz bu kadardı.

“Ne bu şimdi?” diyerek sessizliği bozdum. “Daha yüksek maaş mı istiyordun? Daha fazla tanınmak mı? Yoksa boktan bir can sıkıntısı yüzünden heyecan mı aradın?”

Kage aptalı oynamaktan vazgeçti.

“Mesele para değil. *Sensin.*” Sesinde gücenmişlik vardı. “Ben olmasaydım şirket şu anda bulunduğu noktaya ulaşamazdı. Sen o siktiğimin özel jetiyle dünyayı dolaşıp lüks otellerde kalırken tüm faaliyetleri yürüten *benim*. Ama kapıda senin adın yazıyor. Herkes sana yaltaklanıyor. Sen CEO’sun, bense boktan bir elemanım. Ortacağın değilim. Sadece emrindeki bir askerim. Nereye gitsem insanlar bana *seni* soruyor ve ben artık bundan *bıktım.*”

Tanrı aşkına. İhanetinin arkasındaki sebebin bu kadar yavan ve sıkıcı olması yüzünden neredeyse hayal kırıklığına uğrayacaktım. Bana göre haset ve kin, eskiden aşkın olduğunu düşündüğüm kadar sıradan duygulardı.

Ama insanlar böyleydi. En temel duygular, en tehlikeli olanlardı.

“O halde, daha çok tanınmak istiyordun,” dedim sakince. “Hem de en büyük rakibimize koşup arkadaşına puştluk edecek ve inşa edilmesine yardım ettiğini söylediğin şirketi çöküşe götürmek isteyecek kadar. Benimle konuşabilirdin ama boktan bir konuşmayı bile bunun için fazla gördün. Bu seni kahraman yapmaz, Kage. Lanet olası bir korkak yapar.”

Evet, şirketin ilk dönemlerinde Kage bana *yardımcı olmuş* ve operasyonlarda kilit rol oynamıştı. Ben de yıllar içinde yaptığı her şeyin karşılığını ona fazlasıyla vermiştim.

Ne var ki, Harper Güvenlik’in gelişmesini sağlayan tek şey onun yürüttüğü faaliyetler değil, benim bağlantılarım ve ulaştığım siber başarıydı. Kage yeni bağlantılar kurmakla ilgilenmez, siber teknoloji geliştirmekle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmezdi.

Haklı olduğu tek konu dikkatimin dağınık olmasıydı. Stella’ya o kadar kapılmış olmasaydım onu çok daha erken yakalardım.

Kage'in yakından ilgilendiği müşterilerimiz Deacon ve Beatrix'i kaybettikten sonra bir şeyler sezer gibi olmuştum ama daha önemli durumlar ortaya çıkınca bunu bir kenara atmıştım.

"En azından Sentinel onlar için yaptıklarımı takdir ediyor. Ayrıca havanın biraz söndüğünü görmek güzel oldu. Casusu oynamak, seni içeriden sabote etmek çok eğlenceliydi. Üstelik, bunun farkına bile varmadın çünkü ben şirketi yürütürken kendini o sikik kız arkadaşına kaptırmıştın." Yüzündeki gülümseme soğudu. "Uzun zamandır bana arkadaşınmışım gibi davranmıyordun, Christian. Emirler yağdıracağın kalın kafalı bir uşakmışım gibi davranıyordun. Kıçını kurtarmış olmasaydım kafanda bir kurşunla yerin altında yatıyor olmayacaktıydın gibi."

O günün anısı gözlerimin önünde belirdi.

On yıl önce Kolombiya'da bir silah tüccarıyla işler ters gitmişti ve kendimi bir silahlı çatışmanın ortasında bulmuştum.

Kavurucu sıcaklığı, bağırışları, ardı ardına ateşlenen tabancaları ve bir kurşun kafamın arkasına girmeden milisaniyeler önce Kage'in beni kenara çektişirmesini hâlâ çok iyi hatırlıyordum.

Kendisi o zamanlar yoldan çıkmış bir iş adamının korumasıydı ve o imkânsız durumdan bir şekilde kendimizi kurtarmayı başarmıştık.

Aradan on yıl geçmişti, şimdi yine bir silahlı çatışmanın eşiğindeydik.

Gözlerim Kage'in yüzündeydi ama dikkatimi pantolonunun belindeki şişkinlikten ayırmıyordum. Kendi belime baskı yapan silahım da sürekli aklımdaydı.

"Özel hayat özel hayattır, iş iştir," dedim soğuk bir sesle. "İşteyken benim çalışanımsın."

Kage'in gözü yine seğirdi.

"Deacon ve Beatrix de senin işindi sanırım, ha?"

"Yapılması gerekeni yaptım. Magda fiyaskosundan sonra Sentinel huzursuzlanmaya başlamıştı." Tek kaşını kaldırdı. "O tabloyu

bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu bana söylemezsin herhalde, değil mi?”

“O konu gizemini korumaya devam etsin. Hayat bu şekilde daha ilgi çekici. Şimdiki sorunumuz şu ki...” Sesim yumuşadı. “... seninle ne yapacağız?”

Hainlere taviz göstermezdim. Dostum, ailem ya da hayatımı kurtaran biri olmaları umurumda bile değildi.

Eğer sınırı aşmışlarsa, işlerini bitirmem gerekirdi.

Sessizlik kısa bir an için daha devam etti, sonra aynı anda silahlarımızı çıkarıp ateşledik.

Kurşunların yankıları, metalin metale çarpma sesleri hurdalığı doldurdu.

Bir arabanın paslı iskeletinin arkasına geçerken kalbim gümbürdüyor, nabzım adrenalinle zonkluyordu.

Kage’i tek bir atışla öldürebilirdim. Nişan alma yeteneği fena değildi ama benimki daha iyiydi.

Fakat tek bir atış, böyle büyük bir ihanet için kolay bir son olurdu. Onun canını yakmak istiyordum.

“Beni öldürmeyeceksin,” diye seslendi Kage. Tam karşımdaki arabanın camlarında yansımamı görebiliyordum. Benim bulunduğum yere yakın bir kamyonetin arkasındaydı ama silahı ve kot pantolonunun ucu eski metalin kenarından görünüyordu. “Burada yapmazsın. Seni tanıyorum. Şu anda kesin bana işkence yapmak için çeşitli yöntemler düşünüyorsun.”

Yemi yutmadım. Aksiyon filmlerindeki ikinci sınıf oyuncular gibi hurdalıkta son ses bağırarak değildim.

O sırada telefonum yeni bir mesajla titredi.

Şu anki gibi bir... durumda mesaj kontrol etmezdim ancak içimden bir ses beni uyardı.

Bir sorun var.

Bakışlarımı bir milisaniyeliğine ekranıma indirdim.

Brock: 23, District Kafe

Beynim, şirketin sayı kodunu bağlama göre otomatik olarak tercüme etti.

Hareket edemiyorum, Stella'ya bakmak için derhal gelmen gerek. District Kafe'deyiz.

Stella'ya bir şey olmuştu.

Brock söylememişti ama bunu *hissedebiliyordum*. Beni lanet bir silahlı çatışmanın ortasında telefonumu kontrol etmeye ikna eden uyarıcı ses şimdi öyle yükselmışti ki neredeyse Kage'in sesini bile bastırmıştı.

"Yapmayacaksın," diye devam ediyordu. Sesi heyecan ve biraz da pişmanlıkla boğuklaşmıştı. "Sadece birimiz buradan canlı çıkacağız ve bu sen olmayacaksın."

Kararımı o saniyede verdim.

"İşte bu konuda yanılıyorsun." Saklandığım aracın arkasından çıktım.

Kage de ortaya çıkıp tabancasını bana doğrulttu ancak ondan önce davranıp tetiğe çoktan basmıştım.

Silah sesi boş hurdalıkta yankılandı. Sonra bunu üç atış daha takip etti.

Biri göğsüne, biri kafasına, ikisi de hayatta kalıp ahmakça bir kararla savaşa devam etmeye karar verme ihtimaline karşı diz kapaklarına.

Kage sendeleyerek yere devrildi.

Silahımı indirmeden ona doğru ilerledim. Çimlerin yumuşak sesinin yerini çakıl taşlarının çtirtisi aldığında yanına varmıştım.

Gözleri boş, ağzı aralıktı. Yaralarından akan kan zemini koyu kızıla boyayıp etrafında bir gölcük oluşturuyordu.

Öldüğünü anlamak için nabzını kontrol etmeme gerek yoktu.

Birlikte geçen on yıl, birkaç dakika içinde sona ermişti. Sebebi yalnızca kendi yaptığı seçimler için bana gücenmesiydi.

Cansız bedeninin üzerinden atlayıp aracıma döndüm.

Daha fazla duygusallık için zamanım ya da kapasitem yoktu. Bana ihanet eden her kim olursa olsun benim için ölmüş olurdu. Hem mecazi hem de gerçek anlamda.

Birileri Kage'i bulduğunda, tabii eğer bulurlarsa, cesedi vahşi hayvanlar tarafından yenmiş olacaktı.

Sorun çıkarabilecek tek kişi Kurtz'dü ama onun da tek bir lanet kelime etmeyeceğini biliyordum. Kage'in ölümü onun için faydasızdı ve polisi işin içine karıştırarak kendisini de riske atmazdı.

Kage'in işvereni olduğum için emniyet yetkililerine ve şirkettekilere sunacak iyi bir bahane bulmam gerekiyordu ama fazla süreceğini sanmıyordum. Ayrıntıları daha sonra düşünebilirdim.

23.

Gazı kökleyerek hurdalıktan çıkarken Brock'ın mesajı kafamda tekrar tekrar dönüyordu. Paniğim yeniden şiddetlenirken bu sefer yanına büyük miktarda korku da eklenmişti.

Ana caddeye vardığımda Kage'i çoktan unutmuştum.

Önemli olan tek şey Stella'ydı.

BÖLÜM 48

Christian

KAFEYE YAKLAŞTIKÇA KAFAMDAKİ UYARI ÇANLARININ sesi yükseldi ve Brock'ı tuvalette içi dışına çıkmış halde bulduğumda yerini dehşet çanları aldı.

Stella görünürde yoktu.

Brock olanları en basit haliyle anlatmayı başardıktan sonra yeniden klozetin üstüne kapandı.

Onu daha fazla sorgulamakla uğraşmadım. Konuşmayı bırak, ayakta bile duracak durumda değildi ve benim için geçen her saniye çok değerliydi.

Kanım damarlarımda donarken hızla tezgâha gidip son iki saatin güvenlik kamerası kayıtlarını görmeyi talep ettim.

Beş dakikalık sıkıcı itiraz aşamasından sonra kafe müdürü daracık ofisinde istediğim kaydı açtı.

Karıncalı görüntüleri izlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyordu.

Stella ile Brock kafeye girdiler, tezgâhta siparişlerini verdiler ve ayrı masalara oturdular. Ardından Stella'nın ailesi geldi.

Durumun kötülüğüne rağmen, ailesiyle konuşurken kontrolü eli-

ne almasını izlemek göğsümü gururla kabartmıştı. Ne dediklerini duyamasam da vücut dillerini okuyabiliyordum.

Ailesi gittikten sonra Brock tekrar Stella'nın yanına geldi fakat adımları ilk geldikleri zamankinden daha titrekti. Onunla birkaç saniye konuştuktan sonra koşarak tuvalete gitti. Bir dakika sonra Stella ayağa kalktı, sallandı ve tekrar oturdu. Yüzü kirece dönmüştü ve nefes almakta zorlanıyormuş gibiydi.

Kafe müdürünün sandalyesinin arkasını kavrayan parmaklarım bembeyaz kesildi.

Biri Stella'ya ilaç vermiş olmalıydı. En basit, en mantıklı açıklama buydu.

Ekrana girip onu rahatlatma, ardından da bunu ona yapan şeref-sizi paramparça etme dürtüsü beni boğuyordu.

Stella tekrar ayaklandı ve sendeleyerek kapıya ilerledi. O tam çıkışa ulaşmışken arkasından biri yaklaştı.

Duyularım anında alarma geçti.

Figüre baktım. Uzun boyluydu. Beyzbol şapkası ve koyu renkli montu vardı.

Kapıda durdular, ardından kafeden birlikte çıktılar.

Kamera açısı yüzünden olanları tam olarak göremiyordum ama figürün omuzlarının duruşu, yazın ortasında üstünde mont olması, yüzünü kameraya dönmemek için özen göstermesi...

Elinde bir silah vardı. Bundan emindim.

Ve bu montu daha önce gördüğümünden de emindim.

Nabzım ölümcül bir kesinlikle kükredi.

“Kaydı geri sar,” diye emrettim. “Durdur.”

Video, Stella ve Brock'ın sipariş verdikleri anda durdu. Montlu figür tezgâhta hemen yanlarında duruyordu. İçeceğini nakitle ödedi ve Brock, Stella'ya bir şey söylemek için arkasını dönene kadar tezgâha parmaklarını vurdu.

Sonrasında olanlar yalnızca birkaç saniye sürmüştü.

Figür montunun iç cebine uzandı, iki minik paket çıkarıp içinde-

kileri onların içecek kupalarına boşalttı ve kendi kahvesini yudumlamaya döndü.

Çok hızlıydı.

Ama bir hata yapmıştı.

Tekrar önüne dönerken yüzünü yandan kameraya göstermişti. Bu yüzü iki farklı geçmiş araştırması esnasında görmüştüm.

Siktiğimin piç kurusu.

Tüm parçalar tek tek yerine oturdu.

Mirage'a nasıl girdiği, arkasında nasıl iz bırakmadığı, Stella'yla olan bağlantısı...

Kafe müdürüne teşekkür etmeye ya da hâlâ tuvalette aciz halde yatan Brock'a bakmaya zahmet etmedim.

Bunun yerine şirkete siyah kod gönderdim, sapığın adını bildirdim ve onunla Stella'yı mümkün olduğunca çabuk bulmak için harekete geçmeleri talimatını verdim.

Yalnızca olağanüstü haller için belirlenmiş şirket içi siyah kod, bölgedeki tüm personeli yeni göreve çağırırdı.

Şimdiye kadar bir kez bile kullanmamıştım.

O sapık, bu kadar uzun süre gözden kaçmayı başaracak kadar akıllıysa bugün telefonunu açmaması ve şahsi aracını kullanmaması gerektiğini de düşünmüş olmalıydı.

Yine de izini sürmek için gereken bilgiye sahiptik.

Tek ümidim, ona ulaştığımızda her şey için çok geç olmamasıydı.

BÖLÜM 49

Stella

BİR KARINCALANMA HİSSİ BENİ BİLİNÇSİZLİĞİN KARANLIK, kasvetli kuyusundan çıkardı.

El ve ayak parmaklarımın uyuşmasıyla başlamıştı. Hemen ardından uyluklarımın arkasındaki sert tahtayı, en sonunda da bileklerime dolanan iplerin aşındırdığı tenimin acısını ve gözlerimin arkasındaki zonklamayı hissettim.

Daha önce yalnızca Christian’la birlikteyken bağlanmışım ama onlar karşılıklı rızaya dayalı eylemlerdi. Bu... bunun *ne* olduğunu hiç bilmiyordum.

Tek bildiğim canımın yandığı, boğazımın kuruduğuydu. Kafama sanki onlarca çekiç vuruluyormuş gibiydi.

Göz kapaklarım beton çapalar tarafından aşağı doğru çekiliyordu sanki. Karanlık, uykuya dalma anındaki gibi rahatlatıcı değildi. Sonsuzdu, korkutucuydu. Diri diri gömülüp toprağın ağırlığını üzerimde hissetmek gibiydi.

Giderek artan paniğin arasında ciğerlerimi genişlemeleri için zorladım.

Nefes al. Düşün. Ne oldu?

Bugün yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım.

Kafede ailemle buluştuğumu hatırlıyordum. Brock'ın tuvalete koştuğunu. Hissettiğim bulantıyı, baş dönmesini, nefes darlığını... ve sırtıma dayanan soğuk namluyu. Ardından duyduğum sesi de anımsıyordum, sonrası karanlıktı.

Aman Tanrım.

Kaçırılmıştım.

Farkındalığın pençeleri soğuk ve keskindi.

Paniğe kapılma isteği beni tüketiyordu ama dişlerimi sıkıp kendimi anda kalmak için zorladım.

Bu şekilde *ölmeyecektim*. Bugün ölmeyecektim. Uzunca bir süre daha buralarda olacaktım.

Tüm irademi kullanarak gözlerimi açtım. Sersemlik yüzünden etraf bir süre döndü, ardından çevremdekiler şekillendi.

Oluklu metal ve ahşaptan yapılmış köhne bir kulübedeydim. Camları kaplayan kalın kir tabasının arasından donuk gün ışığı sızıyordu. Bağlandığım sandalye dışında tek mobilya, üzerinde bir halat ve bir hazır yemek paketi olan masaydı. Paketi görünce neredeyse gülecektim.

Boğazım safrayla kaplandı.

Neredeydim? Aydınlığa bakılırsa bayılmamın üzerinden çok geçmemişti, bu da şehirden çok uzağa gitmediğimiz anlamına geliyordu.

“Uyanmışsın.”

Kafam hızla tanıdık sese doğru dönünce bir baş dönmesi dalgasına daha yakalandım.

Görüşüm netleştğinde safra yoğunlaştı.

Sesin neden bu kadar tanıdık geldiğini biliyordum.

“Hayır.” Sesim acınası şekilde çatlak ve zayıftı.

Julian gülümsedi. “Şaşırdın mı?”

DC'nin en ünlü yaşam tarzı yazarı, *Washington Weekly*'deki vesikalık fotoğrafından ve onunla bir kez yüz yüze görüştüğümdeki halinden çok daha farklı görünüyordu.

Hakkımda yazacağı yazı için fotoğraf çekiminde buluşmuştuk ve bana çok nazik davranmıştı. Son derece mütevazıydı.

Yaptığımız çok sayıdaki telefon konuşmalarında gayet kibardı.

Fakat şimdi daha dikkatli bakınca gözlerindeki delilik parıltısını ve doğal olmayan gülümsemesini fark edebiliyordum.

Bu bir psikopatın gülümsemesiydi.

Kalp atışlarım hızlandı.

“Şaşıracığını düşünmüştüm.” Julian tişörtünün önünde toz varmış gibi hafifçe silkeledi. “Beni hatırlamıyorsun, değil mi?”

“*Washington Weekly*’de yazarsın.” Dilim ağırlaşmıştı.

Kafede içeceğime bir şey karıştırmış olmalıydı ve bu şey her neyse etkisi hâlâ üzerimdeydi. Bilincimin bulanıklığı henüz geçmemişti.

“Onu herkes biliyor.” Gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. “Ben *öncesinden* bahsediyorum, Stella. Thayer’da ortak bir derse giriyorduk. Profesör Pittman’ın İletişim Teorisi dersi. Benden iki sıra önde, sağ tarafta otururdun.” Dudakları bir nostalji gülümsemesiyle kıvrıldı. “O dersi severdim. Seni ilk orada görmüştüm.”

Thayer. İletişim Teorisi.

Sınıfın arkalarında oturan sessiz, sarışın bir gence dair görüntüler gözümün önünde belirdi ama o dersin üzerinden *yıllar* geçmişti. Sınıf arkadaşlarım bir kenara, profesörün nasıl görüldüğünü bile zar zor hatırlıyordum.

“Keyifli sohbetlerimizin hiçbirinde sana bundan bahsetmedim. Hatırlayıp hatırlamadığını görmek istedim.” Gülümsemesi silindi ve kaşları çatıldı. “Hatırlamadın ama sorun değil. O zamanlar farklı biriydim. Daha az başarılıydım, sana layık değildim. Hislerimi sana mektuplarımda açıkladım ama beni kabul edeceğinden emin olmak için önce başarılı bir insan olmam gerekiyordu. Seninle daha önce iletişime geçmememin nedeni bu. Fakat şimdi...” Kollarını iki yana açtı. “Nihayet birlikte olabiliriz.”

“Birlikte olmak mı? *Beni kaçırdın sen!*”

Söylediklerini tam olarak idrak edemiyordum. Tüm bunlar gerçekdişi geliyordu.

“Evet. O konuya gelince... Seni bayılttığım için özür dilerim ama işleri kolaylaştırmam gerekiyordu.” Sesinde üzüntü vardı. “Bağlarını da çözerdim ama seni düzeltene kadar bunu yapamam.”

Saniyeler geçtikçe her şey daha da saçma bir hal alıyordu. “Neden bahsediyorsun?”

“Christian Harper.” İsim dudaklarından bir zehirmiş gibi dökülüp boğazımı yaktı. “Ona hâlâ âşık olduğunu sanıyorsun. Gözlerinde görebiliyorum.”

Aman Tanrım. Christian.

Şimdi olayı tam anlamıyla kavrayabiliyordum.

Julian’ın kafayı sıyırdığı ortadaydı. Beni nereye getirip tutsak aldığı ise tamamen belirsizdi. Kaçmaya çalışabilirdim ancak aracım yoktu ve kafama vurduğu için hâlâ biraz sersem hissediyordum.

Christian’ı, arkadaşlarımı ve ailemi bir daha asla görememe ihtimalim çok yüksekti.

Panik göğsümü tırmalamaya başladı ama onu bastırdım.

Bir plan yapacağım. Yapmak zorundaydım.

O zamana kadar Julian’ı konuşturmaya devam etmeli ve bana her ne yapmayı düşünüyorsa biraz olsun ertelemesini sağlamalıyım.

Midem bulanırken, “Christian’dan ayrıldım,” dedim.

Tanrım, keşke ondan ayrılmasaydım.

Keşke şu anda evinde onunla *taco* yapıyor olsaydım. Christian, kendiminkine çok peynir koyduğum için benimle alay etseydi ve dikkatimi ona vermek yerine sosyal medya mesajlarımı cevaplamakla meşgul olduğum için homurdanıp dursaydı.

Sıcak yaşlar gözlerimi yaktı.

“Onunla hâlâ çıktığını söylemedim,” dedi Julian sertçe. “Onu hâlâ sevdiğin sanrısına kapıldığını söyledim!”

Sesi yükselince derin bir nefes alıp tekrar tişörtünün önünü düzeltti.

“Sorun değil, bu senin hatan değil,” dedi yatıştırıcı bir sesle. “O seni kandırdı. Görünüşüne ve parasına âşık olmanı sağladı. Ama asıl birlikte olması gereken *biziz*. Seni ilk gördüğüm andan beri biliyorum bunu. O dersten sonra hep seni düşledim, biliyor musun?” Yine gülümsedi. “Evlendiğimizi, ormanda küçük bir kulübede yaşadığımızı, iki çocuğumuz olduğunu... Tüm gün işte yorulduktan sonra eve geldiğimde senin beni beklediğini... Çok güzeldi. Daha önce hiçbir kızla ilgili hayaller kurmamıştım. Bu Tanrı’dan gelen bir işaret dışında ne olabilir ki?”

Hayal mi? Lanet olası bir hayal yüzünden mi hayatım cehenne-me dönmüştü?

Nefes al.

Nefes aldım ama pis hava ciğerlerimi aşındırıyordu.

“Senden daha güzeli yok, Stella. Diğerleri beni görmezden geldiğinde ya da benimle dalga geçtiğinde sen her zaman çok sessizdin ve bana karşı hep nazıktın. Bir eşte aradığım tüm özelliklere sahipsin. Benim için mükemmel kişisin.”

Artık üniversitede olduğum kişi değildim ancak onun beni bir insan olarak düşünmediği zaten ortadaydı. Beni bir ödöl, sahip olabileceği bir şey olarak görüyordu.

“O kadar çok fotoğrafımı nasıl çektin?” Arkamdaki ellerimi cesaret edebildiğim kadar oynatıyor, halatı kesebilecek *herhangi bir şey* arıyordum. “Daireme nasıl girdin?”

Elim, sandalyenin arkasındaki sert, keskin bir şeye değdiğinde keskin bir nefes aldım. Bu bir çivi olmalıydı. Sandalye o kadar eskiydi ki çivilerinin gevşemiş olması şaşırtıcı değildi. Ama *ne* olduğu önemsizdi. Şu anda umurumda olan tek şey ellerimdeki bağlardan kurtulmaktı.

Bileklerimi çivinin üzerinde olabildiğince gizli bir şekilde oynatırken gözlerimi onun üstünden ayırmadım.

“İnsanları araştırmakta her zaman iyi olmuşumdur. Gazetecilik işte. Ayrıca kalabalığa karışmayı iyi bilirim. Bu da birilerini hiç fark

ettirmeden takip edebilmeye olanak sağlıyor. Dairene gelince...” Julian sırttı. “En güzel kısım da bu! Benim de Mirage’da dairem var. Büyükanнем ölünce bana kaldı. Devamlı olarak orada yaşıyorum ama anahtarlar bende. Yani seninle komşu sayılırız. Bir kere-sinde asansörde karşılaştığımızda beni fark etmemene çok üzüldüm ama telefonuna bakmakla meşguldün.” Alaycı bir şekilde güldü.

Sessiz kaldım. Tüm dikkatim yapmakta olduğum şeydeydi.

Neyse ki, Julian hikâyesini abartarak anlatmaya bayılıyor gibi görünüyordu. Yaptıklarını sıralarken kollarını sallıyor, odada volta atıyordu.

Arkasını her döndüğünde ellerimi hızlandırıyor, tekrar bana bak-tığında yavaşlıyordum.

Harcadığım çaba yüzünden deli gibi terlemiştim ama ip artık bi-leklerimi kesmeyecek kadar gevşemişti.

Birazcık daha...

“Güvenlik sistemine sızmak daha zordu ama bunun için yardım aldım. Sentinel Güvenlik’i tuttum. Harper’ın en büyük rakibi olduk-larından ona haddini bildirme fırsatını geri tepmezler diye düşün-düm. Haklıydım. Bana kullanmam için değişik bir cihaz verdiler. Hikâyenin kalanını biliyorsun.”

Tam önümde durdu.

Donakaldım. Sandalyenin arkasına bakmaması için dua etmeye başlamıştım.

“Hepsini *senin* için yaptım, Stella. Çünkü sana âşığım. Tek piş-manlığım seni iki yıl bırakmak zorunda kalmak oldu. Ne yazık ki, o sırada büyükanнем hastalanınca onunla ilgilenmek için eve dönmek zorunda kalmıştım.” Buna çok kızmış gibiydi. “Ama bana daire-yi ve kullanabileceğimiz bir sürü parayı bırakan da büyükanнемdi. Emlak alım satımıyla çok ilgiliydi ve anne babam hayatta olmadığı için her şey bana kaldı. Fakat ben yokken sen Harper’la çıkmaya başlamışsın, bu durum hiç hoşuma gitmedi.” Kaşları çatıldı. “Ney-se, artık geri döndüm ve sen de o şerefsizin evinden ayrıldın. Dön-

dükten sonra kısa bir süreliğine gözden uzakta olmam gerekiyordu. Bilirsin, Harper'ın izimi sürmesi riskine giremezdim. İyi olan ise bu sürede bütün bunları planlayacak vaktim olması." Julian diz çöküp yüzüme düşen saçlarımı geri itti. "Sonunda birlikte olabiliriz... tabii seni düzelttikten *sonra*. Ama çok uzun süreceğini sanmıyorum. Benimle birkaç hafta geçirdikten sonra birlikte olmanın kaderimiz olduğunu anlayacaksın."

Yüzü ışıldıyordu.

Benimse mide bulantım gittikçe artıyordu.

Bu adam hayal dünyasında yaşıyordu. Hatta daha da *ötesinde*.

Bana âşık olduğunu söylüyordu ama söylediği şeye aşk denemezdi.

Aşk, birini tüm kusurları ve hatalarıyla, olduğu gibi kabul etmektir.

Aşk, kendine bile inanmayan birine inancını göstermektir.

Aşk, sessiz anlar, yumuşacık öpücükler, nefes kesici sevinçler, sert ellerdir.

Aşk, Christian'ın bana verdiği şeydi.

Christian bazı sınırları aşmış ve sırlar saklamıştı ama *bunu* bana asla yapmazdı. Beni asla bayıltmaz, bile isteye canımı yakmazdı.

Kaçmak için bir yol bulana dek Julian'a ayak uydurmam gerektiğini biliyordum ama onunla birlikte olmayı istiyormuş gibi rol yapmak bile kusmak istememe neden oluyordu.

"Julian..." Gözlerinin içine baktım.

Gülümsedi. Yüzünde hastalıklı bir beklenti vardı.

"Seninle olmaktansa *ölmeyi* tercih ederim."

Kafamı olabildiğince sert bir şekilde suratına geçirdim.

Acı dolu uluması kulübede yankılandı.

Çarpmanın etkisiyle gözlerimin önünde ışıklar çakıyordu ama harcayacak zamanım yoktu. Bileklerimi çiviye tüm gücümle bastırıp hasar almış ipi hızlıca kestim.

Neyse ki Julian bacaklarımı bağlamamıştı. İp ellerimden ayrılır

ayrılmaz kapıya koştum. Ancak tam ulaştığım anda güçlü eller beni tutup geri çekti.

Büyük bir gürültüyle yere çarptım.

Julian beni yere sabitleyip bileklerimi kafamın tepesinde birleştirdi.

“Bırak beni!” Elllerinden kurtulmaya çalıştım.

“Sen benimsin,” dedi Julian. Sanki beni esir almamış da birlikte pikniğe gelmişiz gibi bir sakinlikle konuşuyordu. “Kendini bana bırakırsan her şey çok daha kolay olacak, Stella. Canını yakmak istemiyorum.”

Sonsuza dek çırpınamazdım. Enerjim azalmaya, kaslarım yanmaya başlamıştı. Panik yüzünden düşüncelerim birbirine karışmış durumdaydı.

Kafamı hafifçe sağa çevirdim ve birkaç metre ilerideki çantamı görerek heyecanlandım.

Şok tabancam.

Onu sürekli yanımda taşırdım. Çantama bir ulaşabilsem...

Julian bakışlarımı takip edip kıkırdadı. “Ah, şok tabancanı düşünüyorsun, değil mi? Pillerini çıkardım maalesef. Ben...” Cümlesi bu sefer çok daha hayvani bir ulumayla bölündü. Dikkat dağınıklığını fırsat bilip dişlerimi boynuna geçirmiştim.

Etin tiksindirici, ıslak kopma sesi havayı doldurdu.

Julian’ın elleri gevşedi. Onu üstümden itip kapıya doğru emekledim.

Hiç arkama bakmadım. Ağzımdaki metalik tat yüzünden midem bulanıyordu ama şu anda bunu düşünecek vaktim yoktu.

Kapı koluna uzanıp tutunarak kendimi yerden kaldırdım ve...

Julian beni yeniden çekip yüzümü kapının yanındaki duvara çarpınca öfkeyle bir çığlık attım.

Kafamın içinde bir acı patlaması oluşmuştu. Görüşüm eski bir televizyonun ekranı gibi karıncalandı.

“Beni hayal kırıklığına uğratiyorsun, Stella.” Julian’ın homur-

tusu karanlık, şeytani ve tehditkârdı. Boynundan akan kan tenime damlıyor, beni bir asit gibi yakıyordu. “Başından beri sana karşı nazik olmaya çalışıyorum. Beni anladığını sanıyordum. Eğer ben sana sahip olamayacaksam...” Silahının namlusunu çenemin altında hissettiğimde omurgamı buz gibi bir korku kapladı. “... kimse olamaz.”

Kafamı geriye doğru çektiğinde küçük bir çığlık attım. Tabancanın soğukluğunun aksine boynuma vuran şeytani nefesi sıcaktı.

“Galiba kurtarılamayacak bir yerdesin. Mahvolmuş haldesin. Ama sorun değil. Bir sonraki hayatımızda birlikte oluruz.” Boynumu öptüğünde içimden bir iğrenme dalgası geçti. “Sen ve ben ruh eşiyiz. Ruh eşleri daima birbirine giden yolu bulur.”

Silahın emniyetini indirdi.

Hissettiğim acı ve dehşet birden hissizliğe dönüştü. Gözlerimi yumdum. Ölmeden önce gördüğüm son şeyin bu kulübe olmasını istemiordum.

Zihnimde güvenli yerime doğru çekilirken soluklarım yavaşladı.

Viski rengi gözler. Sıcak mırıltılar. Deri ve baharat.

Sessiz gözyaşları yanaklarımdan süzüldü.

Hayatım gözlerimin önünden geçerken zaman adeta yavaşladı. Cadılar Bayramı için arkadaşlarımla Bratz kızları olarak giyinmemiz, Maura’yla yapboz yapmamız, ailecek deniz kenarına tatile gitmemiz, blogumda ilk gönderimi paylaşmam, öğlenleri kafede otururken Brady’yle yaptığım telefon görüşmeleri, su kenarındaki fotoğraf çekimleri ve... Christian.

En çok özleyeceğim kişiler listesinde bir numarada o vardı.

Seni seviyorum.

Gürültülü bir silah sesi kulak zarlarımı sarstı.

İrkildim ve acıyı hissetmeyi bekledim ama hiçbir şey olmadı.

Bir kapı çarpıldı, odada bağırışlar yankılandı ve Julian’ın bedeni üzerimden çekilip alınırken yüzüme taze hava çarptı.

Gözlerimi açtığımda ellerinde silahlarla yarım düzine adamın kulübeye doluştuğunu gördüm.

Bir tanesi Julian'ı kolayca kontrol altında tutarken diğerleri etrafı inceliyordu.

Her şey çok hızlı oldu. Boynumun yan tarafında sıcak, tanıdık bakışları hissettiğimde hâlâ kapının yanındaydım.

O olamaz.

Dönüp baktım. Gerçekten de oydu.

Koyu renkli saçlar. Parlak gözler. Soğuk, acımasız bir öfkeyle çarpılmış bir yüz.

Christian.

Kapana kısılmış hıçkırığım sonunda serbest kaldı.

Geçmişte güvenime ihanet etmişti ve dosyaları bulduğumda ona çok kızmıştım ama şu anda ondan başka görmek isteyeceğim biri yoktu.

“Stella.” Rahatlama, öfkesinin kenarlarını törpülemişti.

İsmim dudaklarından bir dua gibi dökülmüştü. Onun bu saf, içten gelen fısıltısı kalan tüm direncimi kırdı.

Düşünmedim. Konuşmadım.

Sadece ona doğru koştum ve kendimi kollarına bıraktım.

BÖLÜM 50

Christian

O BURADA. GÜVENDE.

Stella'yı sınıksıkı sararken zihnimde bu cümleleri tekrarlayıp durdum.

Vücudu küçük ürpertilerle sarsılıyordu ve neredeyse benim kadar uzun olmasına rağmen kollarımın arasında minicikti. Her an kırılacakmış gibi görünüyordu.

Göğsüm şiddetli bir koruma hissiyle yandı.

“Geçti, güzelim,” diye mırıldandım. “İyisin. Güvendesin.”

Yüzünü boynuma iyice gömdü. Kısık hıçkırıkları kalbimin bir bez parçası gibi büzülmesine neden oluyordu.

Haftalar sonra ona ilk kez sarılıyordum ama bu şekilde olmasını, onu böyle yaralı, incinmiş ve korkmuş halde bulmayı asla istemiştim.

Hayatta olduğunu görmenin getirdiği rahatlık yerini yenilenmiş bir gazaba bıraktı.

Soğuk bakışlarım, Stella'nın omuzlarının üzerinden Julian'ı buldu.

Adam bana kin dolu gözlerle dik dik bakıyordu ama Steele ve Mason onu bağlarken hiçbir şey söylemedi.

Julian'ın yüzünü *Washington Weekly* profilinden, ayrıca Mirage'daki daireyi satın aldığında büyükannesi hakkında yaptığım geçmiş araştırmasından tanıyordum. Kadın öldükten sonra mülk torununa kalmıştı.

Bina sakinlerinin hayatlarının sıradan ayrıntılarıyla kendimi meşgul etmezdim, o yüzden bu detayı fark etmemiştim.

Stella'nın dairesine girdikten sonra Mirage'dan ayrılmasına dair hiçbir iz bulamamamıza şaşmamalıydı. Adam binadan hiç ayrılmamıştı.

"Hayatta kalsın," dedim adamlarıma. "Onunla şahsen ilgileneceğim."

Piç kurusunu kendi ellerimle paramparça etmenin zevkini yaşamak istiyordum.

Gerçi boynundaki korkunç yarayı gördüğümde göğsümün gururla kabardığını itiraf etmeliydim. Biz gelmeden önce Stella bir kısmını parçalama işini tamamlamıştı.

İşte benim kızım.

Steele kafa salladı. "Peki."

Julian'ı araç kiralarken kullandığı kredi kartı sayesinde bulmuş, sonra da aracının izini sürerek Virginia ormanlarının derinliklerindeki bu boktan kulübeye varmıştık. Aracın yerleşik GPS'i işimizi kolaylaştırmıştı.

İşimi şansa bırakmak istemediğim için bir grup adamıma buraya kadar kendim eşlik ederken bir grubu da Brock'ı alması için göndermiştim.

Julian, ikisine farklı ilaçlar vermiş olmalıydı. Brock'ı devre dışı bırakmış, Stella'yı da sersemletmişti.

Hemen şuracıkta derisini canlı canlı yüzmekten başka bir şey istemiyordum ama öncelik Stella'daydı.

Sırtını sıvazladım. "Bir otele yerleşip seni güzelce temizleyelim, olur mu?" diye mırıldandım. "Bir doktor bizimle orada buluşup yaralarını kontrol edecek."

Hastanelerden nefret ediyordum. Bir sürü lanet evrak işi çıkıyor ve güvenlik zayıf oluyordu. Stella'yla yalnız ilgilenmem çok daha kolaydı.

Bir şey söylemeden kafasını hafifçe salladığında onu nazikçe dışarı yönlendirdim ve kulübeyi temizleme işini adamlarıma bıraktım.

Kesiklerini ve morluklarını gün ışığında bir kez daha görünce öfkem yine alevlendi ama kendimi sakinleştirdim.

Bunun bir zamanı var. Stella'nın iyi olduğundan emin olduktan sonra Julian'ın uzuvlarını tek tek koparma işiyle ilgilenebilirdim.

Onu kulübeden çıkarırken Stella tek kelime etmedi.

Aslında doğrudan evime gitmek isterdim ama ayrılığımız esnasında koyduğu sınırları aşmak istemiyordum.

Fakat en yakınımızdaki düzgün otele vardığımızda arabadan inmedi.

Girişe bakarken dizlerini kavrayan parmakları bembeyaz kesilmişti.

“Burası yerine senin evine gidebilir miyiz?” diye sordu kısık sesle. “Güvenli bir yerde olmak istiyorum.”

Kalbim kükreyerek hayata dönerken sesimi dengeli tutmayı başardım. “Elbette.”

Mirage'a vardığımızda Dr. Abelson çoktan gelmişti, içeride bizi bekliyordu. Kendisi teknik olarak emekliydi fakat birkaç sene önce, ağzını sıkı tutabilecek bir özel doktora ihtiyacım olduğundan bahsettiğimde müşterilerimden biri onu tavsiye etmişti.

Görünüşe bakılırsa, Abelson emeklilikte vakit geçirmek için golf ve televizyondan başka şeylere de ihtiyaç duyuyordu.

Diğer bina sakinlerinin soru sormasını istemediğim için çatı katı daireme giden arka girişe yöneldim.

Eve girer girmez tıbbi tedavi için ayrılmış odaya geçtik ve Abelson'ın kendini Stella'ya tanıtip onu muayene etmesini sabırsızlıkla bekledim.

“O iyi mi?” diye sordum. Muayene otuz dakikadan az sürse de bana sonsuzluk gibi gelmişti.

“Birkaç kesiği ve morluğu var, bir de hafif beyin sarsıntısı geçirmiş. Ama iyi olacak,” dedi doktor. “Zamanın ve biraz istirahatın iyileştiremeyeceği bir şey değil.”

Teşhis beni yatıştırmalıydı ama tek odaklanabildiğim *beyin sarsıntısı* ifadesi oldu.

Julian’la seansıma zihnimde on beş dakika daha ekledim.

“Ben yaparım,” dedim doktora. Stella’nın kesiklerinden birini sargı beziyle sarmaya hazırlanıyordu. “Sen gidebilirsin. Teşekkürler.”

Abelson kaşlarını hafifçe kaldırmak dışında herhangi bir tepki vermedi.

“Neler olduğunu bilmek ister miyim?” diye sordu kısık sesle, çantasını toplarken.

Stella odanın diğer ucunda oturuyordu. Muayene sırasında sessiz kalmıştı ama bu bizi duyamadığı anlamına gelmezdi.

“Hayır.” Abelson, tıbbi sorunlarda tedavi için her an hazır bulunurdu ancak bu sorunların neden kaynaklandığını ona hiçbir zaman söylemezdim.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kafasını iki yana salladı. “Herhangi bir komplikasyon olursa beni ara. Oluşacağını sanmıyorum ama tedbir iyidir.”

Abelson’ın ketumluğu, işinin ehli olması ve gereksiz sorular sormaması beğendiğim özellikleriydi.

O gittikten sonra Stella’nın kesiklerini sarma işini tamamladım.

Sargıları nazıkçe yaralarının üzerine yerleştirirken parmak uçlarım tenine değiyordu. Klimanın düzenli sesi soluklarımızın seslerine karışıyordu ve bir elektrik akımı tüm kaslarımın kasılmasına neden olmaya başlamıştı.

“Açsan yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim,” dedim.

Başını iki yana salladı. “Sadece duş alıp uyumak istiyorum.”

Karşı çıkmadım. Onu koridora çıkardım ve misafir odasıyla kendi odam arasında durdum.

Bunu sormamalıydım. Sınırı aşmak olacağını ve buna hazır olmayabileceğini biliyordum. Ama denemek zorundaydım.

“Benimle kal.” Kelimelerimi yumuşatıp emir değil de rica gibi çıkmalarını sağladım. “Sadece bu gecelik, lütfen.”

Evimin güvenli duvarları arasındaydık ama bu yeterli değildi.

Stella’yı neredeyse kaybediyordum ve şimdi hemen yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Onu görmeyi, ona dokunup rahatlatmayı arzu ediyordum. Gerçekten yanımda olduğundan, bir hayal ürünü olmadığından emin olmaya ihtiyaç duyuyordum.

O zaman rahatça nefes alabilirdim.

Sonsuzluk gibi gelen bir saniyenin ardından kafasını hafifçe sallayarak içimi rahatlattı. Odamın kapısını açıp arkamızdan kapattım.

Sonrasında sırayla duş aldık.

Tüm eşyalarını Ava’nın evine götürdüğü için ona eski tişörtlerimden birini verdim.

Giydiğinde onu bana ait bir giysinin içinde görmek kalbimi sızlattı.

Bu beni affettiği ya da tekrar birlikte olduğumuz anlamına gelmiyordu. Travmatik bir deneyim yaşamıştı ve şu anki davranışları bir şeylerin işaretçisi olamazdı.

Yine de bizim için bir ilerleme sayılırdı ve bu kadarı bana yeterdi.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu yanına yerleştiğimde.

Duştan sonra rengi biraz yerine gelmişti, tekrar konuşma açmaya başlıyordu.

Biraz daha ilerliyoruz.

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı daha yok oldu.

“Brock mesaj attı. Adamı kafenin güvenlik kamerası görüntülerinde gördüm.” Kage’i ve hurdalığı atlayarak olanları hızlıca özetledim.

“Brock iyi olacak mı?”

Kaçırılmış olan kendisiyken başka birinin durumu için *ancak* Stella endişelenirdi zaten.

Ağzımın bir köşesi kıvrıldı. “Evet. Biraz dinlenince iyi olacaktır.”

“Sevindim.” Bir elini yanağının altına kaydırıp bana baktı.

Uyumak istediğini söylemiş olsa da bu konuda biraz isteksiz görünüyordu.

“Konuş benimle, kelebek. Aklından neler geçiyor?”

“Eh, son derece heyecanlı bir gün geçirdim.”

Dudaklarımda bir gülümseme daha belirdi. Ne kadar kötü olsa da espri yapıyor olması her zaman iyiye işaretti.

“Ama şu anda olanları konuşmak istemiyorum.” Dönüp yüzünü tamamen bana çevirdi. “Bir hikâye anlat.”

“Peri masalı gibi bir şey mi?” diye takıldım.

Başını iki yana salladı. “Gerçek bir şey.”

Gülümsemem solana dek bir süre düşündüm. “Ne kadar gerçek olmasını istiyorsun, Stella?”

“Olabilirdi.” Sesi yumuşaktı. “Kendin hakkında bir hikâye anlat.”

Biraz sessiz kaldıktan sonra konuşmaya başladım.

“Sana babamı ve ebeveynlerimin nasıl öldüğünü anlatmıştım. Ama annemin arkasında bıraktığı şeyi anlatmadım.” Sözcüklerim solgundu. Senelerce tozların altında gizlenmiş mobilyalar gibi. “Bir veda notu.”

Notu polis bulmuştu. Teyzem bunu görmemi istememişti ama ben ısrarcı olmuştum.

Koku hâlâ burnumdaydı. Mürekkep ve annemin favori parfümü. Cildim öğlen güneşi altında kalmaktan dolayı sıcaklamıştı ama notu okuduğumda titremeyi kesememiştim.

“Beni ne kadar çok sevdiğini, gitmek istemediğini fakat başka çaresi olmadığını yazmıştı. Babamsız yaşayamayacağını, kız kardeşinin bana bakacağını söylemişti.” Acı acı gülümsedim. “Çocuğu-

nu dünyada yapayalnız bırakmadan hemen önce ona, onu *sevdığını* söyleyen bir not bırakıyorsun, bir düşünsenc. Hayatta kalıp *denemeye* bile çalışmadığın için, geriye kalan tek ebeveynini kaybedeceğini bilmene rağmen. Sadece iki gün olmuştu. İki gün. Ama mektubu okuduğumda üzülmedim, Stella. *Kızdım*. Ve bu duyguyu hissettiğim için memnun oldum çünkü kızgınlık, vazgeçmekten daha kolaydı. Ancak annem arkasında bir şey daha bırakmıştı. Tek resim teşebbüsü. Sanatı severdi ama berbat bir ressamdı. Babam bile ona iyi olduğu yalanını söyleyemiyordu. Tabloyu bodrum katına koymuştuk fakat annem öldükten sonra oradan aldım ve hiç bırakmadım. Nedenini bilmiyorum. Belki de aileme yaptıklarından dolayı sanata gücenmiş olmam ve tüm çirkinliğinin, tüm karmaşıklığının o tuvalde ölümsüzleşmiş olmasından hoşlanmam yüzündendi. Notunu da hiç yanımdan ayırmadım. Büyüdüğümde resmin çerçevesini değiştirdim ve notu içine yerleştirdim. İşin en berbat yanı ne biliyor musun? Resme onun adını verdim. *Magda*.”

“Evet,” dedim Stella’nın gözleri büyüdüğünde. “Dante’yle konuştuğum *Magda*. O resmi de notu da seneler önce çöpe atmalıydım ama bir türlü yapamadım. Önemli olan nesneler değil, sembolize ettikleri şeydi. Anne babamın yaptıklarını ve beni nasıl terk ettiklerini hatırlatıyorlardı. *Magda*’dan nefret etsem de hayatımdaki en önemli şey oydu. O kadar ki, başına korumalar bile koydum. Neden ona bu kadar kaynak harcadığım sorgulanmasın diye paha biçilemez bir sanat eseri olduğuna dair sahte belgeler oluşturdum.” Boğazımdan kaba bir kahkaha yükseldi. “Böylesine basit bir şey için işleri karmaşıktırmak aptalca görünüyor ama o resim beni mahvetti. Ne kadar denersem deneyeyim bırakamadım. O iğrenç ötesi tablo, annemin benden daha çok sevdiği her şeyin simgesi. Onu ne zaman görsem, *annemi* görüyorum. Oturup o notu yazdığını, sonra bir silahla beynini uçurduğunu görüyorum.”

Stella muhtemelen olanları gözünde canlandığı için irkildi ama artık duramayacak kadar ilerlemiştim.

“Sınıfta otururken müdürün ofisine çağrıldığım ve teyzemin yüzünü gördüğüm anı, cenazeyi ve herkesin bana attığı acıma dolu ba-

kışları görüyorum. Kasaba, babam hakkındaki gerçeği bilmiyordu. Hırsızlığa gittiği evin sahibi olan iş adamı davanın kamuya açılmasını istememiş, her şey sessiz yürütülsün diye yetkililere para ödemişti.” Boğazımdaki tuhaf yumruyu yutmaya çalıştım. “Bir annenin evladına olan sevgisinin, dünyadaki en büyük sevgi olması gerekir. Fakat sevgi, annemin benimle kalmasına yetmedi.”

Stella hikâyem boyunca sessiz kalmıştı ancak şimdi bana bakarken gözlerinde binlerce kelime vardı.

“Christian...” dedi dökülmemiş yaşlarla boğuklaşmış sesiyle.

Yüzüne düşen saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Bu acıklı bir hikâyeye değil, kelebek,” dedim kabaca. “Benim için üzülme. Bu konuyu uzun zaman önce aştım.”

Yaşadıklarının ardından böyle bir hikâyeye anlatmam ağır kaçmış olabilirdi ama gerçeği kendi istemişti. Ve *Magda*’yla olan geçmişim, en büyük gerçekliğimdi.

“Bence aşmadın,” dedi kısık sesle. “Hâlâ ona sahip olman bunu gösteriyor.”

“Teknik olarak onun sahibi Dante.” Gözlemini geçiştirmeye çalıştım.

“O nasıl satın aldı?”

“Tablo çalındı, sonra birkaç yerde satıldı.” Kage ve Sentinel detaylarına ya da tesadüflerin en büyüğü olarak tablonun Josh’ın eline geçmesine değinmedim. Josh satın almadan önce tabloyu bulup notu içinden almış, sonra asıl hırsızın izini sürebilmek adına tekrar satılacağı bir yere bırakmıştı. İşin içinde Sentinel’in olduğu konusunda haklı çıksam da Axel konusunda yanılmıştım. “İnsanların tabloyla olan bağımı öğrenmesini istemediğim için Dante bana vekil olarak satın aldı ve onunla ne yapacağıma karar verene kadar evinde tutmayı kabul etti.”

“Karar verdin mi peki?” dedi Stella. “Tabloyla ilgili yani.”

“Henüz vermedim. Ama vereceğim.”

Nefeslerimiz aramızdaki kısıtlı alanda birbirine karışırken bir süre öylece yattık.

Stella haklıydı. *Magda* meselesini aşmamıştım. Son birkaç ayda

olanlar yüzünden zihnimde gerilere itmiş olsam da pençelerini hâlâ üzerinde hissedebiliyordum.

Ondan kurtulabilir ya da sonsuza dek boğucu varlığıyla yaşayabilirdim.

Ancak bu daha sonra verilecek bir karardı.

“Sana bir sır vereyim mi?” diye fısıldadı Stella. “O kulübede ölmek üzere olduğumu düşündüğüm anda... en çok düşündüğüm kişi sendin.”

Hem ölmek üzere olduğu düşüncesi hem de o anda beni düşündüğü gerçeği göğsümü baştan aşağı yarıp kalbimi ortaya çıkardı.

“Yaptıklarını yüzde yüz unuttum demiyorum çünkü unutmadım,” diye devam etti. “Ama bazı şeyleri sır olarak saklamayı ve gerçeği nasıl açıklayacağını bilmemeni anlıyorum. Ayrıca seni Julian’la karşılaştırmakta haksız olduğumun farkına vardım. Sen beni asla o şekilde incitmezdin. Ve dürüst olmam gerekirse...” Güçlkle yutkundu. “... seni özledim.”

Göğsümdeki düğüm açılırken dudaklarım samimi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bunu kabul edebilirim.”

“Bir şey daha var...” Yanakları al al olmuştu. “Bana iyi geceler öpücüğü verirsen yüzdeni *arttırabilirim*.”

Bir kahkaha attım. “İşte bunu *kesinlikle* kabul ederim.” Onu kendime çekip, “Ben de seni özledim,” diye ekledim dudaklarına yumuşacık bir öpücük kondurmadan hemen önce. Onu sonsuza dek öpebilirdim ama kendimi üçe kadar sayıp bırakmaya zorladım. Şu anda yoğun ve hararetli bir öpüşme seansının sırası değildi. “Şimdilik bu kadar yeter. Dinlenmen gerek.”

Stella bir iç çekti. “Gıcık.”

Homurdanmalarına rağmen birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Onu göğsüme iyice bastırdım ve huzursuz geçen onlarca gecenin ardından, soluklarının yatıştırıcı ritminin benim için ninni görevi görmesine izin verdim.

BÖLÜM 51

Stella

ERTESİ GÜN ÖĞLENE KADAR UYUDUM. SABAHLARI hiç bu kadar geç saate kalmazdım ama önceki gün yaşadıklarım son derece ağırdı. On altı saatlik bir istirahatın ardından mutfağa doğru yürürken bile beynim hâlâ sisle kaplıymış gibi hissettiriyordu.

İçeceğime katılan ilacın etkisiyle sersemlemiş ve kaçırılmışım. Hakkımda mükemmel bir yazı yazan ünlü gazetecinin aslında eski sınıf arkadaşım ve sapığım olduğunu öğrenmişim. Ölümle burun buruna gelmişken Christian tarafından kurtarılmış ve geceyi evinde geçirip onunla aramı bir bakımdan düzeltmişim.

Tüm bunları sindirmek için zamanım olmuştu ancak dün yaşananlar öyle gerçeküstüydü ki hâlâ bir rüyanın içindeymiş gibi hissediyordum.

Günlerden pazartesi olduğu için Christian'ın işte olmasını bekliyordum. Fakat güneş ışığıyla boyanmış mutfağa adım attığımda onu *espresso* makinesinin başında buldum. Her zamanki takım elbisesi yerine siyah gömlek ve pantolon giymişti.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptırdım. “Buradasın.”

“*Burada* yaşıyorum çünkü,” dedi kuru bir sesle. Ada tezgâha ku-

rulup üstü örtülmüş sofrayı işaret etti. “Nina burada. Kahvaltıyı o hazırladı. Limonlu *ricotta* peynirli pankek. En sevdiğin.”

Kahvaltı bahsi geçince midem guruldadı. Dün öğle yemeğinde küçük bir hamur işi yemiş, akşam yemeğini de atlamıştım. Bu yüzden şu anda *herhangi* bir yiyecek maddesi beni mutlu edebilirdi.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Christian. Pankekleri yememi izliyordu.

Tanrım. Bu pankekler lezizdi. Hayatımda yediğim en iyi şey olabilirdi.

“Hayatta kalacağım.” Kaslarım sızlıyor ve kafam hâlâ biraz acıyordu ama abartılacak bir şeyim yoktu. “Senin işte olman gerekmiyor mu?”

“Birazdan gideceğim.” Kahve kupasını lavaboya bıraktı. “Dün gece eve gitmediğin için endişelendiğinden Ava’ya durumdan bahsetmek zorunda kaldım. Benimle birlikte olduğunu tahmin etmiş.”

Yüzümü buruşturdum. Ona haber vermeyi tamamen unutmuştum.

“O da Jules’a anlatmış.” Christian’ın sesi daha da tatsızlaştı. “Yakında burada olurlar. Ben Julian’la ilgilenirken seninle kalırlar.”

“Evine girmelerine izin mi vereceksin? Misafir sevmediğini sanıyordum.”

“Yalnız kalmak istemeyeceğini düşündüm.” Kaşlarını çatı. “İstersen arayıp gelmemelerini söyleyebilirim.”

“Hayır, sorun değil. Onları görmek bana iyi gelecek.” Yalnız kalmak istemeyeceğim konusunda haklıydı.

Olanları duyunca kafayı yiyecek olsalar da arkadaşlarımı görmek normalleştiğimi hissettirecekti.

“Julian’a ne yapacaksın?” diye sordum. Cevabı bilmek istemeyeceğimden emin olsam da çok merak ediyordum.

Karşımdaki başka biri olsaydı her şeyi polisin halletmesine izin vermesi için ısrar ederdim.

Fakat Christian’ı buna ikna etmeye çalışmak boşuna çaba har-

camak olurdu. Ayrıca bu olayda polisle deneyimim pek de iyi sayılmazdı.

Bendeki bu şansla Julian bir şekilde ağır cezadan kurtulup birkaç ay içinde serbest kalırdı.

Christian'ın gözleri karardı. "Hak etmediği bir şey yapmayacağım."

Sesindeki ölümcül ama sakın ton, omurgamdan bir ürperti geçmesine neden oldu. Sonrasında bugün neden takım elbise yerine böyle rahat ve simsiyah giyindiğini bir kez daha düşündüm.

Christian, beklediğimden daha iyi bir adam olduğunu kanıtlamıştı.

Fakat aniden, kör edici bir netlikle fark ettim ki; hayal bile edemeyeceğim kadar kötü şeyler yapma potansiyeli de vardı.

Gözlerimiz buluştu. Bakışlarının ağırlığı kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Bildiğimi, en azından bir şeyler sezdiğimi biliyordu. Bu konuda onu ayıplayıp ayıplamayacağımı, durdurmaya çalışıp çalışmayacağımı görmek istiyordu.

Elimdeki çatal buz kesti. Ama tek kelime etmedim.

Kapı zili büyüyü bozduğunda bakışlarım içgüdüsel olarak oturma odasına kaydı.

Nina kapıyı açmış olmalıydı çünkü uzaktan arkadaşlarımın konuşmaları ve ayak sesleri geliyordu.

"Bugün vaktin olursa..." Christian'ın kısık sesi dikkatimi yeniden ona çekti. "... dosyaları bulduğun çekmeceye bir göz at. Orada seni bekleyen bir şey var."

Sesindeki alışılmadık belirsizlik içimde bir merak tohumunu filizlendirdi ve göğsümü erimiş bal gibi sıcacık bir hisle doldurdu.

Arkadaşlarımın sesleri yükseldi.

Christian gitmeye yeltendi ancak kapıya ulaşmadan onu durdurdum.

"Christian."

Bana bakmak için döndü.

“Ona ruhunun bir parçasını verme,” dedim alçak sesle.

Julian kendi mezarını kazmıştı ve artık içine girme vakti gelmişti. Fakat Christian... Onun, peşini bırakmayacak bir şey yapmasını istemiyordum, özellikle de benim için.

Özellikle de içindeki bir şeyleri kaybedeceğinden korktuğum için.

“Sende en hoşlandığım şeylerden biri, ruhumdan geriye bir şeylerin kaldığına inanman,” dedi kapkara kadifeyi andıran sesiyle.

O gittikten, varlığının yerini bir soğukluk aldıktan sonra mutfakta öylece dikildim. Ama sessizlikte sadece birkaç saniye nefes alabildim çünkü arkadaşlarım içeri dalıp beni sıcacık kollarının arasına aldılar.

“Dün aramadığım için özür dilerim,” dedim Ava’ya sarılırken. “O kadar çok şey oldu ki aklıma gelmedi.”

“Anlıyorum,” diye güvence verdi arkadaşım. “İyi olduğun için mutluyum.”

“Benim *anlamadığım* şey...” dedi Jules. “... neden şu anda Christian’ın evinde olduğun. Ayrıldığınızı sanıyordum. Burada ne haltlar dönüyor?”

Ne haltlar dönmemişti ki?

“Uzun hikâye,” dedim. “Öncesinde oturmak isteyebilirsiniz...”

*

Kaçırılmamı ve sonrasında olanları kapsamlı bir şekilde anlattığım iki saatin ardından kendimi ağızları bir karış açılmış üç adet heykele bakarken buldum. İkisi hemen karşımda oturuyordu, biri de telefon ekranındaydı. Bridget şu anda Eldorra’da olsa da bu olayların dışında kalırsa beni geberteceğini bildiğim için onu aramıştım.

Görünüşe göre Christian, Ava’ya yalnızca sapığımınla “karşılaştığımı” söylemişti. Bu yüzden hikâyemin yüzde doksan beşi arkadaşlarımın üzerinde şok etkisi oluşturmuştu.

İlk kendine gelen Jules oldu.

“Öncelikle, Julian *hapse tıklımayı* hak ediyor.” Öfkeyle titriyordu. “İkinci olarak, eğer onunla karşı karşıya gelirsem yapacaklarım yüzünden *ben* hapse tıklılabilirim. Onun taşaklarını doğrayacağım, beni duyuyor musun? Palayla kesip gırtlığına sokacağım ve boğulmasını...”

Ava, “Pekâlâ. Bence bu haftalık şiddet dozumuzu aldık,” diyerek araya girdi. Alnı endişeyle kırışmıştı. “Stel, Julian’ın icabına bakıldığından emin misin? Kaçamaz, değil mi?”

Kafamı sağa sola salladım. “Sanmam. Harper Güvenlik’in elinde.”

“Ya Christian?” diye sordu Bridget. Ofis gibi görünen bir yerdeydi ve arkasındaki portreden eski bir Eldorra kralı bana dik dik bakıyordu. “Bu tekrar birlikte olduğunuz anlamına mı geliyor?”

“Biz...” Tereddüt ettim. “... işleri yoluna koymaya çalışıyoruz diyelim.”

“Süper bir haber bu!” Arkadaşlarım arasında Christian konusunda en coşkulu olan Jules’tu. Sebebi muhtemelen Mirage’a taşındığımızda kiramızı hiç zorluk çıkarmadan düşürmesiydi. “Adam o kadar da kötü biri değil. Tamam, bazen *kötü şeyler* yapıyor. O dosyalar kesinlikle kabul edilemez ve ondan ayrılmakta yüzde yüz haklıydın. *Ama...*” Sesi yumuşadı. “Seni gerçekten seviyor.”

Boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalıştım. “Biliyorum.”

Neyse ki hemen sonrasında, Ava istemese de Jules yeniden Julian’ı öldüreceği yaratıcı yöntemlerden bahsetmeye başlayınca konu değişmiş oldu.

Arkadaşlarımın varlığı beni gerçekliğe geri döndürmüştü ancak öğle yemeği vakti de geçince artık günlük rutinlerine geri dönmeleri gerektiğini, bebek bakıcısına ihtiyacım olmadığını söyleyerek onları gönderdim.

Yanımda olmalarına ve benim için endişelenmelerine minnettardım ama çok yorgundum ve günlük sosyallik bataryam bitmişti. Yalnız kalarak şarj olmam gerekiyordu.

Kapıyı arkalarından kapattıktan sonra sessizliği içime çektim.

Nina işlerini bitirip çıktığı için dairede tek başımaydım.

Buraya ilk taşındığımda çok soğuk ve kişiliksiz olduğunu düşünmüştüm. Bir model daire gibi hissettirmişti. Şimdiyse evime döndüğümü hissediyordum.

Şuradaki, koleksiyonumu oluşturduğum kanepeydi. Aylarca se-verek baktığım bitkiler her zamanki yerlerindeydi.

Ve şurası da her şeyi parça parça eden dosyaları bulduğum yerdi.

Çalışma odasının girişinde duraksadım. Christian ilk defa kapıyı açık bırakmıştı.

Bugün vaktin olursa dosyaları bulduğun çekmeceye bir göz at. Orada seni bekleyen bir şey var.

Uzak durmam imkânsızdı.

Çalışma masasına gidip gizli bölme düğmesine basarken kalp atışlarım birbirine karışıyordu.

Çekmece sessizce açıldı.

İçindekileri gördüğümde küçük bir şaşkınlık yaşadım.

Siyah dosyaların yerini mektuplar almıştı. Sade, krem rengi kâğıtlara yazılmış en az bir düzine mektup vardı.

Christian'ın koyu, zarif yazısını anında tanıdım.

Kâğıtları hızlıca karıştırdım ve her birini gördükçe kalp atışlarım daha da hızlandı.

Hepsi bana yazılmıştı ve ilk mektubun tarihi, ayrıldığımız gündü.

Ayrı kaldığımız her gün için bir mektup yazmıştı.

Christian'ın her gece burada oturup belki de hiç görmeyebileceğim mektuplar yazması boğazımın düğümlenmesine neden oldu.

Fakat şimdi buradaydım ve istesem de kendimi durduramazdım.

Sandalyesine çöktüm, ilk mektubu aldım ve okumaya başladım.

BÖLÜM 52

Christian / Stella

Christian

"MERHABA JULIAN."

Kolları ve bacakları iki yana ayrılarak ağır kelepçelerle dikey şekilde bağlanmış olan sapığı inceledim. Elleri çivilerle arkasındaki duvara mihlanmıştı ve vücudunu kaplayan siyah-mavi yaralarla çirkin, soyut bir tabloya benziyordu.

Yalnızca bu amaçla satın aldığım bir ambardaydık. Şehirden uzak, ses yalıtımlı ve bir karıncanın bile benden habersiz giremeyeceği kadar güvenliydi.

Tüm çalışanlarım pis işleri kabul edecek türden insanlar olmasa da bu benim için sorun değildi.

Bana yalnızca kabul eden birkaç kişi gerekiyordu, onlar da bu puştı benim için hazırlarken çok iyi iş çıkarmışlardı. Stella'yla ilgilenirken onun bir köşede *rahatça* beklemesine izin veremezdim, değil mi?

Bakışlarım zemine kaydı.

Pürüzsüz gri beton, küçük bir kan havuzuyla lekelenmişti.

Bu da sorun değildi.

Havuz birazdan yeterince büyüyecekti.

Julian'ın suratı aldığı darbelerle tanınmayacak hale gelmişti ancak bakışlarındaki alev beni gülümsetti.

İçinde birazcık mücadele ruhu kalmıştı. *Güzel.*

Bu seansımızı çok daha eğlenceli kılacaktı.

“Sana bunu söylemek istemezdim ama gelecekte birilerine not yazmakta zorlanabilirsin.” Ellerime eldiven geçirip yakınımıdaki bir masaya yerleştirilmiş aletleri incelerken sesim son derece sakindi.

Masada bir düzine farklı bıçağın haricinde pirinçten yapılma muştalar, tornavidalar, kamçılar, çiviler ve kancalar vardı.

Hmm. Hangisini seçsek acaba?

“Siktir git,” dedi Julian tükürürcesine.

Adamlarım ona yumuşak davranmış olmalıydı ki şu ana kadar başına gelebileceklerin en kötüsünü gördüğünü sanıyordu.

Gülümsedim. *Neler olacağını bir bilsen.*

“Dilimize dikkat edelim, Bay Kensler. Büyükanneniz size hiç terbiye vermedi mi?”

Bıçaklardan birini seçtim. Onlara asla karşı koyamıyordum. Ölümcül, net ve çok yönlüydüler. Kısacası bir silahta aradığım her şeye sahiptiler.

“Sana bir şey söyleyeyim mi?” Bıçağın ucunu göğüs kemiğine bastırdım. “Ellerimi kirletmeyi hiç sevmem. Kan, kıyafetlerime hiç yakışmıyor. Ama bazen...” Bıçağı gövdesinde kaydırdım. Kanı ince sicimler halinde aşağı doğru akmaya başladı. “... birileri beni çok fazla kızdırınca bu konuda istisna yapıyorum.”

Karnının yumuşak etinde duraksadım, sonra bıçağı öyle sert bastırdım ki bağlı olmasaydı yere düşerdi.

Boğazından insanüstü bir çığlık yükseldi, bıçağı geri çektiğimde bağırışı daha çok şiddetlendi.

“Şunu anlamalısın, Julian.” Hiçbir şey olmamış gibi devam ettim. “O *asla* senin olmayacak. Çünkü her zaman benimdi. Senin en büyük hatan ise...” Kanlı bıçağı masaya bırakıp bir satır aldım. “... bana ait olan bir şeye zarar vermektir.”

Stella'nın adını söylemedim. Acı ve ölümün hüküm sürdüğü böyle bir yere ait değildi. Zaten ikimiz de kimden bahsettiğimi biliyorduk.

Kan lekeleri. Yaralar içinde kalmış bir beden. Dehşet dolu gözler.

Nabzım o anın anısıyla hızlandı.

Normalde bu tür seanslarda kontrolümü kaybetmezdim. Sakin ve soğukkanlı davranır, hatta karşımdakiyle sohbet ederdim.

Ancak Stella'nın gözlerindeki boş bakışları, o mükemmel tenini bozan morlukları düşündüğümde karanlık ve buz gibi bir şey ciğerlerimi kaplıyordu.

Yoğun bir öfkeyle ve onun canını yakmayı aklından geçirmeye bile cüret eden herkesi paramparça etme isteğiyle doluyordum.

O kulübeye bir dakika bile geç gelseydim ölmüş olabilirdi. Sahip olduğu tüm ışık sönüp giderdi.

Öfkem giderek büyürken satırın keskinliğiyle birleşti. Julian'ın eti ve kemiği parçalanırken hayvani uluması ambarı dolduruyordu.

“Gördün mü?” Adamın sağ eli gürültüyle zemine çarparken göğsüm hızla inip kalkıyordu. “Maalesef, bir daha yazı yazamayacaksın.”

Mücadeleci ruhunun, sıcak betonda eriyen dondurma gibi kaybolması için bu kadarı yetmişti.

Böyle hızlıca teslim olduklarında işin tadı biraz kaçıyordu.

“Lütfen,” dedi nefes nefese. Yanaklarından süzülen gözyaşları çenesinden aşağı damlıyordu. “Özür dilerim. Ben...”

“Kulübeye gelmeseydim ne yapacaktın? Ona tecavüz mü edecektin? Onu öldürecek miydin?”

“Hayır,” dedi dili dolanarak. Yeni bir bıçağa geçtiğimi görünce daha da titremeye başladı. “Ben... ben onun canını yakmak istemedim. Ben...”

Artık çok geçti.

Stella'yı onun altında, her tarafı kana bulanmış ve gözleri yaşlarla dolmuş halde gördüğüm an gözümde canlandı.

Bıçağımı göğsüne batırırken haykırışlarını duymazdan geldim.
Ona elini sürmüş ve bir saniyeliğine de olsa acı çektirmiş olduğu gerçeği...

O kulübede ölmek üzere olduğumu düşündüğüm anda...

Ölmek üzere olduğumu düşündüğüm...

Ölmek üzere...

Görüşüm karardı.

Sapık pisliğin etini vahşice keserken dişlerimin arasından bir hırlama yükseldi.

Bir başka uluma, mekânı aydınlatan ampulü sarstı.

Bu ambar seanslarına fazla katılmazdım. Beni karşısında bulan kişiler, genelde bu muameleyi hak edecek kadar büyük günahlar işlemiş olurdu ve az önce de söylediğim gibi, kıyafetlerime kan bulaşmasından pek hoşlanmazdım.

Fakat Stella'nın canını yakmak... Benim kitabımda bundan daha büyük suç yoktu.

Julian'ın çılgınlıkları ve yakarışları öfkemin dalgalarının arasında boğuldu. Dünyam şu anda yalnızca metal, kan ve acıdan ibaretti. Kemiklerin kırılması, etin parçalanması ve iç organların, karnı deşilmiş bir oyuncak bebeğin içinden çıkan pamuk gibi akması beni tatmin ediyordu.

Tüm günümü bu adamın üzerinde çalışarak geçirebilirdim. Onun Stella'ya yaşattığı cehennemin yanında yirmi dört saat hiçbir şeydi.

Belki körelmiş bıçağımın yerine yenisini almak için masaya dönüp beni bekleyen mesajı görmeseydim bunu yapardım da.

Bıçakların yanına koyduğum telefonun ekranındaki mesaj, bu duvarların arkasında hayat olduğunu hatırlatan tek şey olmuştu.

Stella: Bana dön.

Soluklarım yavaşladı.

Kan ve terden sıırıslam olmuşum. Her zamanki kontrolüm,

Stella'nın acısının ağırlığı yüzünden ezilmişti ama dünyaya geri dönmemi sağlayan da onun sözleriydi.

Bu sabah bana her şeyi anlamış gibi görünen o yumuşacık, yeşil gözlerle bakmasını hatırladım.

Ona ruhunun bir parçasını verme.

Ruhumdan geriye hiçbir şey kalmadığını sanıyordum ama yanılmıştım. Tek bir parçası kalmıştı, o da Stella'ya aitti.

Gözümü bürüyen kızılık yavaş yavaş azalıp yok oldu.

Bıçağı yere atarken duvardaki bilincini kaybetmiş paramparça bedene baktım.

Ona daha fazla acı çektirme konusundaki isteğim hâlâ devam ediyor, vahşi bir yılan gibi içimde dolanıyordu.

Ama Stella'ya dönme arzum daha güçlüydü.

Bana dön.

"Bugün şanslısın," dedim.

Silahımı çıkardım.

Üç stratejik atış sonrasında, Stella'nın sapığından cansız bir et ve kan yığınının başka bir şey kalmamıştı.

Yalnızca Stella için, bu adama yapabileceğim en büyük merhameti göstermiş, ona hızlı bir ölüm bahsetmiştim.

Ben bodrum katından ayrılırken Steele ve Mason pisliği temizlemek için geldiler.

İşkence onları hiç tedirgin etmiyordu. Hatta bu ambar seanslarında benden çok daha rahat oluyorlardı.

Kage'in aksine, sahip oldukları rolde başarılı olmak dışında hırsları yoktu. Julian'ı alıkoyma işinde onları görevlendirme sebebim tam olarak buydu.

Tabii ofise döndükten sonra şirkette süregelen işlemleri gözden geçirmem, erişim şifrelerini değiştirmem ve ekiplerimi yeniden kurmam gerekecekti. Ortaya bir Kage meselesi daha çıkması riskine giremezdim.

Ama o zamana kadar...

Ambarın banyosuna girdim, üzerimdeki kanı yıkadım, kıyafetlerimi değiştirdim ve evime, Stella'nın yanına döndüm.

*

Stella

"Döndün."

Kapı açılıp Christian içeri girdiğinde kalbim bir takla attı.

İlk bakışta, tıpkı evden ayrıldığı zamanki gibi görünüyordu. Siyah gömlek, siyah pantolon, akılda kalıcı bir güzelliğe sahip olan yüz... Ancak daha dikkatli bakıldığında gözlerinin gerisinde kopan fırtınalar fark ediliyordu.

"Dönmemi istedin." Ona doğru ilerlememi izlerken vücudu hareketsizdi ama bakışları alevler içerisinde yanıyordu. "Ben de döndüm."

Kadifemsi sesinde hafif bir temkin vardı.

Gitmesinin üzerinden beş saat geçmişti ve ikimiz de bu sırada ofiste olmadığını biliyorduk.

"O..." Cümlemin gerisini getirmedim. Julian'ın adını dillendirmek istemiyordum.

"Artık ondan korkmanı gerektirecek bir şey kalmadı."

"Peki." Boğazıma kadar yükselen yüzlerce soruyu yuttum ve daha güvenli bir yola saptım. "Mektupları okudum."

Yirmisini de tek tek okumuştum. Her biri göğsümde birer düğüm oluşturmuştu, özel hayatını paylaşmanın Christian içine ne kadar zor olduğunu biliyordum.

Onlar yalnızca birer mektup değildi. Christian'dan birer parçaydı. Ruhunun mürekkebe dökülmüş haliydi.

Christian ne kadar kusurlu ve bozuk olduğunu düşünürse düşünün, onun her bir parçasını seviyordum.

Gözlerinde kopan fırtına beni içine çekmekle tehdit ediyordu.

“Yazdıklarımnda ciddiyydim,” dedi alçak sesle. “Her kelimesinde.”

“Biliyorum.” Dudaklarımı çenesine bastırırken hareketsiz kaldı. Dudaklarına doğru öpücüklerden bir yol çizdiğim sırada kasları gerilmiş, solukları hızlanmaya başlamıştı. “Eve hoş geldin,” diye fısıldadım.

Vücudundan bir ürperti geçerken başını çevirip dudaklarımızı birleştirdi. Bir eliyle yüzümü kavrayıp diğerini enseme götürdüğünde baştan ayağa bir elektrik akımı hissettim.

Dün geceki öpüşmemiz yumuşacık ve nazikti. Ayrılığımızın ardından bir alıştırma, cehennem gibi geçen bir günün tesellisiydi.

Bu ise tutku ve çaresizlikle doluydu. Eskiden olduğumuz şeyi tamamiyle geri alıyor, bundan sonra olacağımız şeyin doğuşuna şahit oluyorduk.

Artık yalanlar ve sırlar yoktu. Yalnızca biz vardık.

Christian’ın dilinin tanıdık aromasına ve ensemdeki elinin sıcaklığına kendimi bıraktım.

Evde olmadığı beş saat boyunca ne yaptığını sormadım.

Öyle olmasını ne kadar çok istesem de dünya siyah ve beyazdan ibaret değildi.

Bazen, mutluluğu grinin tonlarında bulurduk.

BÖLÜM 53

Stella / Christian

Stella

"EEE, NE DÜŞÜNÜYORSUN?" AÇZIMA BİR ÇATAL *gnocchi* atarken Christian çocuksu bir beklentiyle beni izliyordu.

Bir süre kararsız kalmış gibi yaptıktan sonra, "Bugüne kadar tatlıklarımın en iyisi," diye ilan ettim.

Sırtışı midemdeki kelebeklerin kıpır kıpır dönmeye başlamasına sebep oldu. "Sana demiştim," dedi şakacı bir kendini beğenmişlik takınarak.

Columbia Heights'ın kalbinde bulunan minik bir İtalyan restoranında akşam yemeğindeydik. Burası Christian'ın mektuplarında bahsettiği yerdı. Ve tam da hayalimde canlandırdığım gibi büyüleyiciydi.

Ayrı ayrı masalar yerine restoranın tam ortasına bir düzine kişiyi alabilecek kadar uzun, rüstik bir ahşap masa yerleştirilmişti. Mumlu avize, içeriye kehribar rengi bir aydınlık katıyordu ve sıva sürülmemiş tuğla duvara bakır tencere tavalar asılmıştı.

Birinin evine yemeğe gelmişiz gibi bir atmosferi vardı, özellikle de Christian bu akşamık restoranı kapattığı ve içeride yalnızca bir garsonla biz olduğumuz için.

“Bu kadar kibirli olma.” Çatalımı ona doğrulttum. “Randevu henüz tamamlanmadı. Önce el ele tutuşma, bankta sarılarak oturma ve tatlı sözler fısıldama yeteneklerini puanlayacağım.”

“Tabii, özürlerimi sunarım,” dedi heceleri uzatarak. “Niyetim aceleci davranmak değildi.”

“Özrün kabul edildi.” Yemeğimin geri kalanını titiz ve resmi bir şekilde yerken Christian’ın gülen suratı karşısında gülümsememek için kendimi zor tuttum.

Bir araya geleli bir ay olmuştu, bu zamanı yeni ilişkimizi keşfederek geçirmiştik.

Artık sahte sevgili değildik, peşimizde bir sapık yoktu ve abartılı jestlerle pahalı hediyelerin arkasına saklanmıyorduk.

Kusurlarımız ve hatalarımızla sadece kendimiz oluyor, normal randevulara çıkıp normal bir hayat sürüyorduk.

Eh, Christian’la hayat ne kadar normal olabilirse tabii.

Kötü bir olay olsa da kaçırılmam ilişkimizi bir şekilde sıfırlamış ve daha iyiye gitmemizi sağlamıştı. Ölümle burun buruna gelmek her şeye bir netlik kazandırıyor.

Yaşadığım korkunç şeyleri çoğunlukla geride bırakmış olsam da ara sıra sürpriz notlar ve ormandaki döküntü bir kulübeyle ilgili kâbuslar görüyordum. Ama bunun da üstesinden gelecektim. Sadece biraz zaman gerekiyordu.

Ayrıca iki hafta önce yeniden Christian’ın yanına taşınmıştım. Birkaç haftaya düğünleri olduğu için Alex ve Ava’ya daha fazla yük olmak istememiştim. Artık hayatımda bir sapık tehdidi olmadığından eski daireme de taşınabilirdim ama dürüst olmak gerekirse, Christian’ın evinden başka bir yerde yaşamak istemiyordum.

Onun evi benim de evimdi.

“Bu arada, Sentinel’in CEO’sunun başına gelenleri duydun mu?” diye sordum. “Çok kötü olmuş.”

Duyduğundan emindim ama bir şekilde konuyu açmam gerekiyordu.

Sentinel'in sonu, geçen ayın haberlerine damga vurmuştu. Anlatılanlara göre, üzerinde çalıştıkları yeni bir kod bir şekilde kendi kendini yok etmiş ve şirketin altyapısını geri dönülemez şekilde tahrip etmişti. Üstelik müşterilerinin gizli bilgileri de dışarı sızmıştı. Bazı müşterilerin üst düzey tanınmış kişiler olduğu ve sızan bilgilerin hassaslığı göz önünde bulundurulduğunda resmen kıyamet kopmuştu.

Bunların üstüne Sentinel CEO'su Mike Kurtz, zimmete para geçirme ve vergi kaçakçılığı nedeniyle yetkililer tarafından tutuklanmıştı. Gerçekten çok kötü bir olaydı.

"Evet. Böyle sonuçlanmasına hiç şaşırmadım," dedi Christian sakince. "Şirketler bulundukları yola bağlı kalmalı. Sentinel bir güvenlik şirketi idi. Siber teknoloji geliştirme alanında uzman değilken bu işe burunlarını sokmaları mantıksızlıktı."

"Fakat siz, Bay Güvenlik CEO'su, aynı zamanda bir siber teknoloji uzmanısınız," diye takıldım ona.

Gülümsemesi güneşte ısınmış bal gibi içimi kapladı. "Aynen öyle."

"Üzerinde çalıştıkları kod hakkında bilgin yoktur sanırım, değil mi?" diye ekledim kayıtsız bir tavırla.

İlgisizce omuz silkti. "Hayır, yok."

Konunun peşini bıraktım. Christian kinci bir adamdı, bunu artık kabullenmiştim.

Ayrıca şirket kendi kendini yok etmişti, yaptıkları hata için kimse Christian'ı suçlayamazdı.

Sonrasında, geçen hafta resmi olarak piyasaya sürdüğüm Stella Alonso markasını konuşmaya başladık. İsmin orijinal olmadığını biliyordum ancak tasarımcının kendi adını marka olarak kullanması son derece yaygındı. Tabii markamı duyurmadan önce sorun olup olmayacağını teyit etmek için Delamonte'yle görüşmüştüm, onlar da marka elçiliği görevlerimi aksatmadığım sürece uygun olduğunu belirtmişlerdi. Zaten hedef kitlemiz çok farklıydı. Onlar ultra lüks bir markaydı, bense lüks yelpazenin orta kısımlarında sayılırdım.

Akşam yemeğimiz bittiğinde şaraptan ve mutluluktan başım dönüyordu.

Mükemmel bir randevu olmuştu. Basitti, rahattı, *gerçekt*i.

Kalkmaya yeltendiğimde, “Henüz gitmiyoruz,” dedi Christian. Sandalyesinde arkasına yaslanarak şehvetli erkeksiliğin ve keyifli miskinliğin resmini çizdi. “Buraya gel, Stella.”

Havada çatırdamaya başlayan elektrik bacaklarımın arasına yerleşti.

“Neden?”

Christian’ın tek cevabı kaşlarını kaldırmak oldu.

Tabii.

Kalkıp masanın etrafından dolandım. Dengesizliğimi şaraba mı, yoksa uyluklarımın iç kısımlarından akan ıslaklığa mı bağlamam gerektiğini bilmiyordum.

Olabileceklerin yalnızca beklentisi bile beni gerçek bir dokunuş kadar tahrik edebiliyordu.

Yanına geldiğimde Christian doğruldu, tabağını kenara itti ve beni tek bir çevik hamleyle masaya oturttu.

Nabzım hızlanıp şehvetim artarken mantığım beni bırakmayı reddediyordu. “Christian,” diye tısladım. “Başımız belaya girecek!”

Pencerelerin ve ön kapının perdeleri kapalı olduğu için dışarıdan görünmemiz imkânsızdı. Garsonumuz da ortalarda görünmüyordu ama her an içeriye gelebilirdi.

“Restoran boş, kelebek,” dedi Christian. “Garsona benden haber alana kadar uzak durması için ödeme yaptım. Aşçılar da çoktan gitti. Yani burada sadece sen ve ben varız.”

Elbisemi belime doğru kaldırıp parmaklarını iç çamaşırlarımın lastiğine geçirdi.

Hava incelikli bir madde halini alıyordu.

“Ne yapıyorsun?”

“Tatlımı yemeye hazırlanıyorum.” Christian kalçamı kaldırıp kumaşı altımdan çektiikten sonra sandalyesine tekrar yerleşti.

“Sen tatlı sevmezsin.” Sesim, direncimin son kalıntıları kadar titrekti.

Christian’ın yavaş gülümsemesi kanımda bir nabız gibi attı.

“Fikrimi değiştirdim.”

*

Christian

“*Aman Tanrım.*” Stella’nın kesik inlemeleri damarlarımdaki kanı ateşe çevirdi.

Bacaklarını omuzlarıma doğru iyice çekip klitorisini bir kez daha yaladığımda parmaklarını saçlarıma geçirdi.

“Daha yeni başladık, güzelim,” dedim. “İşimiz bayağı uzun sürecektir, haberin olsun.”

Bacaklarının arasındaki şişmiş tomurcuğu ağızma çekip emerken vücudunda dolaşan ürpertilerin ve sık nefeslerin zevkine vardım.

Siktir. Stella’yı yemeye bayılıyordum. Tadına, kokusuna, parmaklarımı içine daldırıp *en* sevdiği noktaya değdiğimde kaslarının kasılmasına bayılıyordum.

Benim için dünyanın en mest edici ziyafeti idi.

Zevk çılgınlıklarından güç alarak, sularını ağızma akıtana kadar tatlı merkezini yalayıp emdim. Güzel klitorisi ilgimden dolayı şişmiş, aroması dilimi kaplamıştı.

Bir süre sonra geri çekildim, göğsüm hızla inip kalkarken karşımdaki manzarayı hayranlıkla izliyordum. Stella tamamen ıslanmıştı ve ana etkinlik için hazırды.

“*Şimdi,*” dedim. “Tatlıya geçebiliriz.”

Bacaklarını biraz daha açtıktan sonra başımı öne doğru eğip iştahla onu yalamaya başladım.

Onu dilimle ve parmaklarımla becerip klitorisine adeta tapınırken Stella’nın iniltileri ve minik bağırıışları kısa süre içinde zarafet-

ten uzak çığlıklara dönüştü. Bu sefer az öncekinden daha serttim, çölde susuzluktan ölürken bulduğum tek yaşam kaynağı oydu sanki.

“*Christian.*” Adım bir hıçkırıkla bölünürken saçlarıma tutundu. Tüm kasları arzuyla gerilmişti.

“Tadın mükemmel.” Burnumu ona bastırıp kokusunu içime çektim. Dünyanın en tatlı nektarını akıtıyor, açlıktan gözümü döndürüyordu. Her damlasını yutmak ve lanet olası zamanın sonuna kadar bunu tekrar tekrar yapmak istiyordum.

Ona asla doyamayacak gibiydim.

“Tadının nasıl olduğunu bilmek ister misin?” İki parmağımı içine kaydırırken yüzünü görebilmek için başımı kaldırdım.

Stella arzuyla yarı kapanmış halde olmasına rağmen güvenle parladığı belli olan gözlerini bana çevirdi.

Bu, kendi üzerimdeki hâkimiyetimi kaybetmem için son noktaydı.

Aletim o kadar sertleşmişti ki pantolonum baskıdan kendi kendine açılmak üzereydi. Aynı zamanda, etrafındaki duvarlar birer birer çökerken yavaş bir ritimle atan kalbim Stella’nın gözleri önüne serilmişti.

“Bal ve baharat gibi.” Parmaklarımı daha derine daldırdım. O kadar sıkıydı ki esneyen kaslarımı *hissedebiliyordum*. “Şeker ve günah gibi.” İçeri. Dışarı. Her bir sürtünmeyi hissetmesi için yavaşça, özenle ilerledim.

Tüm vücudunu bir ürperti dalgası sardı.

“Tadın...” Parmaklarımı çekip kafamı eğdim. “... *bana aitmişsin* gibi.”

Stella’nın bedeni masanın üzerinde yay çizerken dudaklarından ağta benzeyen bir haykırış yükseldi. Dilimin üzerine boşalırken orgazmın şiddetiyle kasları kasıldı ve titremeye başladı.

Şehvetle yanıp tutuşuyordum ama acele etmedim. Orgazm dalga dalga üzerine çarparken son damlasına kadar bunun tadını çıkardım.

Sonunda çığlıkları sersemlemiş iniltilere dönüştü ve gevşemiş vücudunu masanın üzerine öylece bıraktı.

ANA HUANG

“Yemeğın en sevdiğim kısmı,” dedim miskinçe. “Haklıydın.” Klitorisini son bir kez daha yaladım. “Doğru tatlıyla karşılaşmayı beklemem gerekiyormuş.”

BÖLÜM 54

Stella

ALEX VE AVA'NIN DÜĞÜNÜ, EKİM AYININ BAŞINDA Vermont'taki göz kamaştırıcı bir üzüm bağında gerçekleşti. Yaprakların çarpıcı kırmızıları, turuncuları ve sarıları ortamı bir sonbahar peri masalına çevirmiş; tepemizdeki güzel gökyüzü, güneşte ısınmış masmavi bir çarşaf gibi üzerimize serilmişti.

Bridget, Jules ve ben, örnek nedime elbiseleri içinde abartılı çiçeklerle süslenmiş düğün kemerinin bir kenarında dikilirken tam karşımızda da Alex, Josh, Rhys ve Christian duruyordu.

Aslında Alex tek bir sağdıç istemişti ama Ava onu aksine ikna etmişti.

Bir esintiyle birlikte yapraklar hışırdarken düğün marşının tanıdık notaları havayı doldurdu ve mihraba giden yolun başında Ava belirdi.

İnsanların içinde sık sık ağlamazdım ama arkadaşımı Ralph'in kolunda ilerlerken gördüğümde gözlerim yaşlarla yanmaya başladı.

Ralph, Alex'in eski Krav Maga eğitmeniydi ve bugünlerde ikili için ebeveyne en yakın kişiydi. Onu her Şükran Günü ziyaret ediyorlardı. Şu anda adamın yüzü, sanki öz kızını evlendirmek üzereymiş gibi duygusallıkla parlıyordu.

“Ağlıyor muyum?” diye fısıldadı yanımdaki Jules. “Gözlerim rüzgârdan mı yanıyor emin olamadım.”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. Herhangi bir hareketin, gözyaşlarımı tutan barajı yıkacağından korktuğum için ona bakmadım. “Ben ağlıyor muyum?”

“Hayır. Yani... birazcık. Ama rimelimiz su geçirmez. Ağlasak da bir şey olmaz.”

“Şşt,” diye tısladı Bridget. “*Kimse ağlamıyor.*” Bunu söylerken yanağındaki gözyaşını gizlice siliverdi.

Ava bize iyice yaklaşmıştı.

Göz alıcı balık model gelinliğinin kuyruğu, okyanus dalgalarını andıran dokularla süslenmiş tül, dantel ve ipekten oluşan bir bulut halinde arkasından geliyordu.

Yüzü parlıyordu, gözleri ışıltı ışıltı ve gülümsemesi kocamandı.

O kadar güzel ve mutlu görünüyordu ki içim sonbahar serinliğini bastıran bir sıcaklıkla dolup taşıtı.

Arkadaşlarım arasında ilk evlenen Bridget olmuştu ama Ava’nın düğünü farklı bir seviyeydi. Alex’le birlikte karanlık geçmişlerden, taşlı yollardan geçmişlerdi ve bugün de sonsuz mutluluklarına ulaşmak üzereydiler. Tüm o zorlukların üstesinden gelip nihayet birlikte olabilmeleri inanılmazdı.

Alex, karşımızda bir heykel gibiydi. Ava’nın bulunduğu yerlerde daima ona odaklı olurdu fakat şu anda, dünya kapkara bir gökyüzüymüş ve var olan tek yıldız oymuş gibi bakıyordu.

İlk defa gözleri bir buz katmanının ardında gizli değildi. Bakışlarındaki aşk, güneşi bile gölgede bırakacak kadar berrak ve parlaktı.

Bakışları Ava mihraba yaklaştığında yoğunlaştı ve arkadaşımın kulağına, yanaklarını mutlulukla pembeleştiren bir şeyler fısıldadı.

Bir süre bakıştılar, ardından resmi töreni başlatan rahibe döndüler.

“Kıymetli misafirler, bugün burada, Alex Volkov ile Ava Chen’i kutsal evlilik bağıyla...”

Adamın konuşması devam ederken gözlerim Christian'inkileri buldu.

Bakışlarımız birbirine kilitlenirken dudaklarımız kıvrıldı. Sonra dikkatimizi tekrar törene çevirdik.

Eski, kaygılı Stella devamlı onun durduğu yere bakar; orada olduğundan, hayal gücünün ürettiği bir figür olmadığından emin olmaya çalışırdı.

Fakat yeni Stella, Christian'ın hayal ürünü olmadığını biliyordu. Tamamen gerçektir ve ne olursa olsun orada olacaktı.

*

Gece resepsiyonu, üzüm bağının restoranında gerçekleşti. Mekânın orta kısmı dans pisti oluşturmak için temizlenmiş, kenarlara iki uzun masa yerleştirilmişti ve sahnede canlı müzik için hazırlık yapılmıştı. Çaprazlama kesişen ahşap tavan kirişleri ortama rüstik bir hava katıyordu ama özel yapım, oymalı porselen tabaklara, elli bin dolar değerindeki lüks çiçek aranjmanlarına ve sahnede mırıldanan dünyaca ünlü şarkıcıya kesinlikle rüstik denemezdi.

Beklendiği üzere, Alex masraftan hiç kaçınmamıştı.

Jules, "Ondan bir küvet dolusu elmas istemeliydin," dedi Ava'ya. "Kesin gerçekleştirirdi."

Ava, gelinden beklenen misafirperverlikten yorulunca konuklar içkilerini yudumlayıp dans ederken biraz nefes alması için onu bir kenara çekmiştik.

Ava sabırla, "Jules," dedi. "Düğünümde bir küvet dolusu elması ne yapacaktım?"

"Zengin bir sürtük gibi içinde yuvarlanırdın. Tabii sürtük derken en sevecen şekliyle söylüyorum." Jules'un gözleri muziplikle parlıyordu. "Ya da konuklarına dağıtırdın. Özellikle de Barcelona'da kesinlikle başını belaya sokmamış olan harika nedimelerine."

Ava'nın bekârlığa veda partisini hatırlayınca içeceğimle boğulacak gibi oldum. "Jules."

“Ne? Zararsız bir eğlenceydi. Alex’in erkek striptizcileri duyunca o kadar kızacağını kim bilebilirdi? *Bekârlığa veda partisi* değil mi sonuçta bu?”

“Bence asıl sorun striptizciler değil, *İbiza’da tuhaf bir otelde uyanmamızdı*,” dedi Bridget tatsız bir sesle.

“Bence ikisi de sorundu,” dedim.

Başımıza bir şey gelmemişti ancak erkekler olanları öğrenince pek memnun olmamışlardı.

Gerçi muz teknede *kendi* yaşadıklarından sonra bize kesinlikle dil uzatmamaları gerekiyordu.

“Kızlar, lütfen.” Ava yüzünü buruşturup elini kaldırdı. “Bu kadar elmas ve Barcelona konuşması yeterli.”

“İyi,” diye homurdandı Jules. “Ama bence gezimiz çok eğlenceliydi. Tıpkı üniversite günlerindeki gibiydi.”

“Ne tıpkı üniversite günlerindeki gibiydi?” Alex yanında Josh ve Rhys, arkasında da Christian’la birlikte yanımıza gelmişti. Ava’nın alnına bir öpücük kondurduğunda arkadaşım beni de gülümseten kocaman bir tebessümle ona sokuldu.

Jules’un bekârlığa veda partisi bahsini açarak Alex’i sinirlendirmemesi için Bridget hemen, “Dün gece,” diyerek araya girdi. “Kızlar gecesi yaptık ya. Tıpkı üniversite günlerimizdeki gibiydi.”

Konu değiştikten sonra Christian, “İspanya gezisinden bahsediyordunuz, değil mi?” diye mırıldandı kulağıma. Kolunu belime sararak beni sıcacık baharat kokusuyla donatmıştı.

“Sen kesinlikle akıl okuyabiliyorsun.”

Gülüşi omurgamı titretti. “Suçlu yüz ifadeleriniz sizi her zaman ele veriyor.” Boynuma bir öpücük kondurdu. “Büyüleyici görünüyorsun, kelebek.”

Dudaklarının tenime dokunduğu yerden tüm vücuduma karıncalar yayıldı.

“Sen de öyle. Sağdıç olmak sana yakıştı,” diye takıldım.

“Buna alışma. Sadece Volkov’a bir iyilik borçlu olduğum için yaptım,” dedi kuru bir sesle. Sonradan öğrendiğime göre, İtalya gezimiz esnasında Alex’ten işlerine bakmasını rica etmişti. “Josh’la bu kadar sık bir araya gelmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bekârlığa veda partisinde lanet muz teknedeki halini görmeliydin.”

Gülmemi bastırdım.

Bu sırada Josh, Alex’e, “Ava’ya iyi bak,” diyordu. “Başına bir şey gelirse, vahşi bir hayvana yem falan olursa seni elime geçirir ve neşterimi sağlık kurulu tarafından *onaylanmayan* yöntemlerle üzerinde kullanırım.”

Rhys alaycı bir kahkaha atarken Alex sağdıcına iğneli bir bakış attı. “Balayımızda tam olarak ne yapacağımızı düşünüyorsun acaba?”

“Aslanları izleyecek ve en yakın arkadaşımın yaptığını düşünmemeyi tercih ettiğim *şeyler* yapacaksınız.” Josh tiksintiyle ürperdi. “Belki size göz kulak olmak için safariye ben de katılmalıyım.”

Alex ile Ava, Kenya’da safari ve Seyşeller’de sahil tatili yapmak için yarın yola çıkacaklardı.

Bir zamanlar Ava, su korkusu yüzünden suyun olduğu hiçbir yere yaklaşamıyordu fakat yıllar içinde Alex’in de yardımıyla bunu yenmişti.

Jules gözlerini devirdi. “Rahat bırak insanları. Onlarla hiçbir yere *gitmiyorsun*.”

“Bu pek çok yönden aşırı rahatsız edici olurdu,” diye ekledi Bridget.

“*Kimse* iyi fikirlerimin kıymetini bilmiyor,” diye mırıldandı Josh. Sonra umutla Rhys’e döndü. “Larsen?”

“Sana şu şekilde anlatayım,” dedi iriyarı olan Rhys. “Balayımızda Bridget’la bana katılmaya kalksan seni uçaktan atardım. Hem de *paraşütsüz*.”

Bir kahkaha boğazıma kadar yükseldi ama Christian beni döndürüp ellerini kalçama koyduğunda arkadaşlarımın konuşmasının geri kalanını dinleyemedim.

“Arkadaşların bambaşka bir dünya.” Alex ve Rhys onun da arkadaşı olmasına rağmen sesinde yarı eğlence, yarı dehşet vardı.

“Hepsi son derece... sıra dışı,” dedim gülerek. “Ama onları seviyorum.”

Üniversitenin ilk yılında bir yurt odasına rasgele yerleştirilmiş dört yabancıken bugün olduğumuz şeye dönüşmemiz inanılmazdı. Karmaşık ama çok güzel, kusurlu ama mükemmel bir aileydik. Pek çok engebeli yoldan geçmiş, yine de ayrılmamıştık.

Mezuniyetten sonra kampüs dışında arkadaşlığımızı sürdürmeyeceğimizden endişe ettiğim olmuştu fakat aradan geçen yıllar endişemi boşa çıkarmıştı. Hatta arkadaşlığımız gerçek dünyanın sınavlarıyla yüzleştikçe daha da güçlenmişti.

Natalia öz kardeşim olabilirdi ama Ava, Bridget ve Jules daima seçtiğim kardeşlerim olacaktı.

Christian, “Eğer kabul edersen resepsiyondan sonra seni bir yere götürmek istiyorum,” dedi beni düşüncelerimden uyandırarak. “Kısa bir gezi olacak. En fazla iki gün.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Nereye?”

“Sürpriz.” Beni öptü. “Güven bana.”

Ona güvenim tamdı.

“Şu anın fotoğrafını çekmeliyim,” dedi Rhys, Bridget’la yanımdan geçiyorlardı. Salonda hafif müzik çalmaya başlayınca arkadaşlarım partnerleriyle dansa gitmişti ve Ava’nın kuzeni Farrah ile onun kocası Blake, Alex’le ikisini bir köşeye çekmişlerdi. “Aşk sarhoşu Christian Harper. Vay be! Bunu derhal Harper Güvenlik’in eski çalışanları grubuna yetiştirmem lazım. Kesinlikle bayılacaklar.”

Christian gözlerini kıstı. “Konuşana bak. Geçen hafta bir kraliyet çay partisine katılan sen değil miydin, Larsen? Hem de kucağında bir kediyle.”

Rhys’in elmacıkkemikleri kızardı. “Çay partisi değildi,” diye hırladı. “Öğle yemeği seremonisiydi ve Meadows, onu uzun süre yalnız bıraktığımızda kızıyor. En azından ben marketlerdeki lanet buğday çimi stoklarını bitirmiyorum...”

Bridget bakışlarımı yakalayıp kafasını iki yana salladı.

Yüzünde bitkin bir şefkatle, “*Erkekler,*” diye mırıldandığında kahkahamı bastırdım.

Bunu asla kabul etmezlerdi ama partnerlerimizin bu aşağılamaları ve yaptıkları tartışmalar, birbirlerine olan sevgilerinin bir işaretiydi.

Sonrasında Christian’ın kollarının arasında müziğin yavaş ritmiyle sallanıp onun rahatlatıcı sesini ve arkadaşlarımdan kahkahalarının tanıdık sıcaklığını dinlerken hayatımın büyük kısmında benden kaçmış olan bir duyguyu iliklerime kadar hissettim.

En saf ve eksiksiz haliyle, mutluluk.

BÖLÜM 55

Christian

VOLKOV'UN DÜĞÜNÜNÜN ERTESİ AKŞAMI STELLA'YI büyüdüğüm yere götürdüm.

Anne babam öldüğünden beri Santa Luisa, California'ya ayak basmamıştım. Koskoca yirmi yıl geçmişti ancak ülkenin kuzey şeridindeki o küçük kıyı kasabası; sessiz sokakları, eski ama hoş şehir merkezi ve renkli alçı kaplamalı binalarıyla hâlâ aynıydı.

Buraya dönmek zamanda geriye gitmek gibiydi. Ben değişmiştim ama diğer her şey aynı kalmıştı.

Kasabanın ıssız sanayi bölgesindeki bir ambarın önünde durduğumuzda Stella sessizliğini korudu. Caddedeki tek araç bizimkiydi ve ambarların çoğunun -birazdan gireceğimiz de dahil- metal kapıları kullanılmamaktan paslanmıştı.

Ziyaret amacımızı Stella'ya söylememiştim ama burada büyüdüğümü biliyordu. Yani bu gezinin ebeveynlerimle alakalı olduğunu tahmin ediyordu.

Haklıydı.

Bir düğmeye bastığımda ambarın kapısı gıcırdayarak açıldı. Depo, çoktan unuttuğu güneş ışığına kavuşurken senelerin küf kokusunu serbest bıraktı.

“Aman Tanrım.” İçeri adım atıp ambarın neler barındırdığını gördüğünde Stella’nın şaşkın fısıltısı duvarlarda yankılandı.

Küçük alan, düzinelerce sanat eseriyle doluydu. Paha biçilemez yağlı boya tablolar, küçük ve modern heykellere kadar her şey vardı. Tabloların çoğu yirmi yıl bakımsız kaldığı için solmuştu ama birkaç dayanıklı parça hâlâ ilk günkü gibi görünüyordu.

“Mirasıma hoş geldin. Karşıdakiler, babamın çalıntı hazinesi.” Kelimelerim kulağıma küçümseyici ve bomboş geliyordu. “Annem bıraktığı notta konumu belirtmişti.”

Konum şifreliydi, çocukken bilmeceleri ne kadar çok sevdiğimi bilirdi. Ama şifreyi çözmem bir dakikamı bile almamıştı. Annemin vasiyetinde rica ettiği üzere, teyzem mirasım olan parayla ambarın kirasını ödemişti. O ölünce de ödemeleri ben devralmışım.

Şansıma teyzem kendi hayatında pek çok sorunla boğuştuğu için depoda ne olduğunu sormaya zahmet etmemişti. Annemlerin sıradan mobilyalar ve antikalar sakladığını sanıyordu, çalıntı sanat eserleri değil.

“Daha önce gelmiş miydin?” diye sordu Stella yumuşak bir sesle.

“Hayır.”

Stella’yla gelmeden önce sanal düzenlemelerde bulunmuştum ama şahsen yaptığım ilk ziyaretti.

Babamın mirasını görmenin beni öfkeli edeceğini zannetmiştim. Sonuçta tüm zamanını ve enerjisini tek oğluna değil, buradaki şeylere harcamıştı. Onu öldüren ve dolaylı olarak annemle ailemizin de katili olan şey bu depodaki tabloları.

Annemin veda notunu ilk okuduğumda hissettiğim hiddeti hissetmeliydim.

Fakat bu yeri yakıp kül etme isteğinden başka bir şey hissetmiyordum. Bunu isteme sebebim de kin değil, bitkinlikti.

Geçmişimin hayaletlerinin fısıltılarından bıkip usanmışım.

Stella elini yakınındaki bir heykelin üzerinde dolaştırdı. Geri çektiğinde parmakları tozlanmıştı.

“Bunlarla ne yapacaksın?”

“Kurtarılabilir olmayanları yok edeceğim. Kurtarabildiklerimi ya bağışlayacağım ya da asıl sahiplerine göndereceğim.”

Elbette hepsini anonim olarak yapacaktım.

“Bu hariç.” Tanıdık bir tablonun önünde durdum.

Altın rengi çerçevesi loş ışıktaki parlıyor, sanata korkunç bir yaklaşım olan kahverengileri ve yeşilleri bize bakıyordu.

“*Magda*,” dedi Stella. “Dante’nin galerisinden hatırlıyorum.”

“Evet.”

Annemin notunu çerçevedeki yerine geri koymuş ve nihayet Dante’den tabloyu ait olduğu yere göndermesini istemiştin.

Karanlık bir kaleydoskopla dönüşene dek resimdeki renk girdaplarını izledim.

Geriye dönüp baktığımda bu tablo incir çekirdeğini bile dolduracak öneme sahip değildi. Geçmişimle aramda bir set oluşturması için kendi yarattığım bir probleminden ibaretti.

Herkes çok büyük bir iş sırrı ya da şok edici bir bilgi içerdiğini düşünürken, gerçek aslında çok basitti.

Magda, geçmişimin asla bırakmadığım parçasını temsil ediyordu. Yıllardır geçici bandajlarla sakladığım, beni içten dışa yemekte olan iltihaplı bir yaraydı.

Tabloyu alıp ambarların yakınındaki boş bir araziye götürürken ikimiz de konuşmadık.

Binalar dışında çevrede metal ve betondan başka bir şey yoktu. Bir kuş, tepemizde daireler çizerken cıyıklaması geniş alanda çınlandı. Güneşin sıcaklığı olağandışı bir yoğunlukta idi.

Bu, Santa Luisa’ya son gelişimdi. Tam da bu yüzden gidişim olaylı olmalıydı.

Cebimden bir çakmak çıkarıp yaktım.

“Ateşten korkar mısın, kelebek?”

Stella başını iki yana sallayıp tekrar elimi tuttu. “Hayır.”

“Güzel.”

Çakmağı tabloya doğrulttum. Yağlı boya yanıcı olduğu için alevler parlayarak resmi ve mektubu anında yok etti.

Ateşin, annemin mirasını kömürleşmiş bir yığına çevirmesini herhangi bir duygu hissetmeden izledim ve Stella elimi sıktağında ben de onunkini hafifçe sıkıttım.

Bunu tek başıma da yapabilirdim ama onu yanımda istemiştim. Eğer o olmasaydı, hâlâ bu tabloya tutunuyor ve bir türlü bırakamadığım için tablodan nefret ediyor olurdum.

Fakat artık yaşamaya değecek bir geleceğim vardı ve geçmişten sonsuza dek kurtulmanın vakti gelmişti.

BÖLÜM 56

Stella

Bir Yıl Sonra

SON ZAMANLARIN EN ARANILAN SÜPER MODELİ Ayana'nın podyumun tozunu attırmasını sahne arkasından izledim. Kusursuz siyah teni ışıkların altında parlıyor ve koleksiyonumun en güzel parçası olan, seçilen aksesuarlara göre gündüz ya da gece giyilebilen çarpıcı mor elbiseyle mükemmel kontrast oluşturuyordu.

Diğer modeller de onun peşinden podyuma çıkarak son yürüyüşlerini yaptılar.

“Stella, *hadi!*” Yeni asistanım Christy beni dürttü. “Şimdi parlama sırası sende!”

Doğru. Bunu yapabilirim.

Derin bir nefes alıp podyumda ilerlemeye başladım. Adımlarım ilk başta ihtiyatlıydı ama alkışlar arttığında kendime güvenim geldi.

Cildim keyiften ısınırken seyircinin karşısında eğildim.

Milano'daki ilk defilemi tamamlamıştım.

Uykusuz gecelerin, panik atakların, kendimden şüpheye düştüğüm anların ardından bu noktadaydım ve etrafımı saran kükremente bakılırsa bu işin üstesinden gelmiştim.

İnanamıyordum.

Başardım. Yüzümü bir sırtış kapladı. Başardım!

Stella Alonso markasının çıkış yapmasının üzerinden yalnızca bir yıl geçtiğine inanmak çok zordu. Mümkün olan her davet ve etkinlikte koleksiyonumdan bir parça giyen Bridget sayesinde ünüm şaşılacak bir hızla yayılmıştı ve markanın fısıltıları kısa sürede Avrupa'nın diğer köşelerine de ulaşmıştı. Kris Carrera-Reynolds'ın, aksiyon filmi yıldızı olan kocası Nate Reynolds'ın ilk *Oscar*'ını kazandığı gece kırmızı halıda tasarımlarımdan biriyle yürümesinin ardından da Hollywood'da tanınır hale gelmiştim.

O zamandan beri istikrarlı şekilde zirveye doğru tırmanıyordum.

Markama odaklanmak adına diğer işlerden çekildiğim için Brady artık menajerim değildi ama onunla hâlâ sık sık sohbet ediyorduk. Lilah'yla da iyi arkadaş olmuştuk. Bu akşam kendi defilesi olduğu için benimkine katılamamış olsa da başından itibaren bana büyük destek vermişti.

Bu popülerliğin sonsuza dek devam edeceğini düşünecek kadar saf değildim ama hâlâ devam ederken keyfini sürecektim.

"Yürü bü, Stella!" Kalabalığın arasından tanıdık bir ses yükseldi. "Podyumun canına okudun, bebeğim!"

Gözlerimi seyircilerin üzerinde gezdirip ön sıralardaki tanıdık yüzleri bulduğumda gülümsemem büyüdü.

Salon, moda sektöründen pek çok kişi ve bir sürü ünlüyle doluydu ama en çok değer verdiğim insanlar hemen önümde duruyordu.

Alex ve Ava. Dört aylık hamileliğin ışıltısıyla parlayan arkadaşımın karnı yavaştan belli olmaya başlamıştı.

Rhys ve Bridget. Mavi Stella Alonso elbisesini ekol haline getirmiş olan arkadaşım, her zamanki gibi asil ve görkemliydi.

Josh ve Jules. Az önceki "*podyumun canına okudun*" haykırışının sahibi olan arkadaşım, Josh onu tutmasa her an podyuma atlayacakmış gibi görünüyordu.

Ve annem, babam, ablam... Üçü de buradaydı. Gururlu bakışlarıyla göğsümü kabartıyor ve üstüme sıcak bir battaniye örtülmüş gibi hissettiriyorlardı.

Bir yılda ilişkimizde oldukça yol kat etmiştik. Hâlâ mükemmel değildik ama hangi aile mükemmeldi ki?

Önemli olan benim için buraya kadar gelmiş olmalarıydı.

Bakışlarım son olarak benim için mekândaki en önemli insana ulaştı.

İtalyan yünü ve ipeğinden oluşan kıyafetiyle oturduğu sandalyede öyle güzel görünüyordu ki, eğer erkek giyim ürünleri tasarlasaydım bu akşam podyumda yürüyebilirdi.

Christian diğerleri gibi alkış tutup tezahürat yapmıyordu ama dudaklarının kıvrımı ve gözlerinin sıcaklığı bana sözlerden çok daha fazlasını söylüyordu.

Kalbim göğsümde genişleyip kocaman oldu.

"Seni seviyorum," dedim ses çıkarmadan ağzımı oynatarak.

Viski rengi minik havuzlar, loş ışıkların altında parladı.

Onu duymam için aklımdan geçeni yüksek sesle söylemesine lüzum yoktu.

Ben de seni seviyorum.

*

Defilemin ardından Christian'la birlikte iki gece daha Milano'da kaldık, sonra da Poistano'ya geçtik.

Tatile vakit ayıramayacak kadar çok işim olduğunu söyleyerek yarım ağızla itiraz etmişim ama beni ikna etmesi çok sürmemişti.

Amalfi kıyılarına, daha burayı ziyaret etmeden âşık olmuşum. Ziyaretim sonrasında ise kalbime sağlam bir taht kurmuşlardı.

Sahilde yürürken tuzun ve suyun kokusu burnuma doluyordu.

Bu yerin güzelliğini asla aşamayacaktım. Sadece görünüşü değil, Christian'la benim için ifade ettiği şeyler de çok güzeldi.

Aşkımızın tohumları, İtalya'ya ayak basmamızın çok öncesinde atılmış olabilirdi fakat Akdeniz göğünün dünyanın en muhteşem tablosunu oluşturduğu bu yer, o tohumların filizlendiği yerd.

“Ne düşünüyorsun? Bir düşünce karşılığında bir peni,” dedi yanımda yürüyen Christian. Takım elbise yerine keten gömlek ve pantolon giymişti.

“Sadece bir peni mi? Milyarder olduğumu sanıyordum.”

“Bir çeyreklik o zaman. Son teklif.” Milyonlarca dolarlık bir sözleşme imzalıyormuşçasına ciddiye.

Güldüm. “İyi, kabul ediyorum. Ama düşüncelerim senin için fazla duygusal kaçabilir.” Okyanusa bakarken sesim nostaljiyle yumuşamıştı. “Bu ülkeye ilk geldiğimiz zamanı ve burayı nasıl sevdiğimi düşünüyordum. Sonrasında birlikte pek çok yere gittik ama İtalya... İtalya her zaman özel olacak.”

“Böyle düşünmene sevindim.” Christian’ın kadifemsi mırıltısı tenime çarptı. Nedense sesinde daha önce hiç duymadığım tuhaf bir boğukluk da vardı. “Bunu Hawaii’de mi, yoksa İtalya’da mı yapacağıma karar verememiştim ama görünüşe bakılırsa doğru seçim yapmışım.”

“Ne seçimi?” Arkamı döndüğümde ciğerlerimdeki oksijen tamamen çekildi.

Çünkü karşımda, arka planında pastel rengi tepeleri ve günbatımının altın tonlarını barındıran, hiç beklemediğim bir manzara vardı.

Christian Harper tek dizinin üzerine çökmüştü ve içinde zümrütlerle süslenmiş göz alıcı pırlanta bir yüzüğün durduğu minik, kadife bir kutu tutuyordu.

Elimle ağzımı kapatırken görüşüm gözyaşlarıyla bulanıklaştı.

Tekrar konuştuğunda o tuhaf boğukluk hâlâ gitmemişti fakat sesinden öyle bir aşk ve umut hissediliyordu ki, dünyam küçülüp sadece ve sadece bu andan, bu adamdan ibaret oldu.

“Stella, benimle evlenir misin?”

EPILOG

Stella / Christian

Stella

Dört Yıl Sonra

"HADI GÜNÜN GERİ KALANINDA TATİL YAP," DEDİM ofisimin önünde dikilen asistanıma. "Öğleden sonra kendi başıma idare edebilirim."

"Emin misin? İstersen..."

"Evet. Git." Onu elimle uzaklaştırdım. "Havanın tadını çıkar. Bugün çok güzel bir gün."

"Peki," dedi tereddütlü bir şekilde. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj atabilir ya da arayabilirsin. Ah, bu arada. Tamamen aklımdan çıkmış." Firmamın tatil politikasının bir parçası olmasına rağmen işten erken çıkacak olmanın getirdiği kaygının yerini sinsi bir gülümseme aldı. "Ziyaretçin vardı."

Programıma beklenmedik şekilde eklenen bu ziyaretçi haberi ve asistanımın gözlerindeki muzip parıltı kaşlarını çatmama neden oldu. "Kim..."

Kapıyı açıp dışarıda bekleyen kişiyi gördüğümde cümlem, aldığım keskin nefesle bölündü.

Koyu renk takım elbise. Viski rengi gözler. Ve hayatımda gördüğüm en güzel gül buketi.

Beni gördüğünde karşımdaki adamın yüzüne yavaş, çarpıcı bir gülümseme yayıldı.

Yanımdaki Christy iç geçirirken neredeyse eriyecekti.

Erimek üzere olan yalnızca o değildi gerçi.

Üç yıllık evliliğin ardından bile bu gülümseme hâlâ kalbimde çarpıntıya neden oluyordu.

“Günaydın, kelebek.” Sesindeki tembel tını, karnıma bir sıcaklık dalgası gönderdi.

“Sen burada ne yapıyorsun?” dedim. “İş seyahatinde değil miydin?”

İki gün önce Londra’ya gitmişti ve pazar gününe dek dönmeyecekti.

“Erken döndüm.” Rahatça omuz silkti. “Seni özledim.”

Hâlâ kapı kolunu tutuyor olduğum için şanslıydım, yoksa düşüp bayılabilirdim.

“Öhöm.” Christy boğazını temizledi. “Ben gidip iznimi kullanayım. Size iyi hafta sonları.”

Çıkmadan önce bana göz kırptı.

Birkaç metre ötemde dikilen muhteşem adam yüzünden dikkatim fazlasıyla dağılmış olmasaydı asistanımın sesindeki ima beni utandırırdı.

“Beş dakika oldu, Bayan Harper,” dedi Christian ağır ağır. “Kocanı, bir öpücük bile vermeden böyle bekletmeye devam mı edeceksin?”

“Sen...” dedim. “... inanılmazsın.”

Sonra ona koşup kollarımı boynuna sardım. Kahkahası odayı ve kalbimi doldurdu.

Sanki birkaç gündür değil de aylardır ayrıymışız gibi onu öpüp tadını, kokusunu içime çektim.

“Yetenekli karımı ofisinde ziyaret etme fırsatını kaçıramazdım,” dedi sonunda ayrıldığımızda. Kollarını belime doladığında yüzümü göğsüne gömüp tanıdık kokusunu burun deliklerime doldurdum. Bu aşkın, rahatlığın, güvenliğin kokusuydu. Dünyadaki en sevdiğim

kokuydu. “SoHo’da bir ofis. Resmi olarak başardın, Stella Alonso Harper.”

Stella Alonso markası son birkaç yılda hızla genişlemiş ve giysinin yanında aksesuar ve parfüm de üretmeye başlamıştı. Doğal olarak ofisimiz de büyümüştü.

Christian’a gülümsedim ama kalbime aniden bir melankoli duygusu çarpmıştı.

Evlendikten sonra New York’a taşınmıştık. İşlerimizi de artık Manhattan merkezli olarak yürütüyorduk.

Jules ile Ava hâlâ DC’deydi ama üçümüz ve tabii Bridget, yılda en az iki kez -bir kez yıllık kızlar gezimizde, bir kez de bayramda-buluşuyorduk.

Ailem yılda birkaç defa beni görmeye geliyordu. Bazen de ben onları ziyarete gidiyordum.

Mükemmel bir hayatım vardı fakat bir kişinin eksikliğini çok hissediyordum.

“Keşke Maura da burada olup görebilseydi,” dedim alçak sesle. “Çok sevinirdi.”

Maura düğünümüzde bulunmuş ve yıllardır hiç görmediğim kadar mutlu olmuştu.

Bir ay sonrasında, Christian’la balayımızdan dönmemizin hemen ardından uykusunda vefat etmişti.

Onu kaybettiğim için yıkılmıştım ama gitmeye hazır olduğunu ve artık daha iyi bir yerde olduğunu biliyordum. Hayatının son yıllarında hafızasından silinmiş olsam da bir yanım, diğer tarafa geçmeden önce benim kendi evimi bulmamı bekleyip beklemediğini merak ediyordu.

“Görüyor zaten.” Christian’ın sesi öyle güven vericiydi ki ona kuşkusuz inandım.

“Sen ne zamandan beri bu ilişkideki iyimser tarafsın?”

“Seninle evlendiğim günden beri.” Sırtımı okşadı. “Suçlusu da her sabah içirdiğin o buğday çimli *smoothie*’ler. İçlerine bir şey karıştırıyor olmalısın.”

Kahkaham melankoli hissini alıp götürdü. “Onlar ömrünü uzatacak, Bay Harper. Seninle uzun yıllar geçirmek istiyorum.”

“Uzun yıllar değil, güzelim. Seninle sonsuzluğu birlikte geçireceğiz.” Christian çenemi tuttuğunda kalbimi yeniden tatlı bir ürperti sardı. “Yine de her ihtimale karşı elimizde olan zamanı değerlendir-meliyiz.”

Çalışma masamdaki kâğıtları yere savurup beni üzerine oturttuğunda boğazımdan yarı kahkaha, yarı itiraz yükseldi.

“*Christian*,” dedim gönülsüzce azarlayan bir sesle. “Orada bir haftalık emek var!”

“Birazdan temizlerim,” dedi tembelce. “Öncesinde özür mahiyetinde yapabileceğim birkaç şey var aklımda.”

Önümde diz çöküp bacaklarımı ayırdı ve işe dair tüm düşüncelerim uçup gitti.

*

Christian

Evlilikle ilgili kimsenin söylemediği şey, karımın arkadaşlarıyla ne kadar sık görüşmek zorunda kalacağımı.

Bayramlar, doğum günleri, aynı şehirde olduğumuzda akşam yemeği partileri... Bir zamanlar iş odaklı olan takvimim şimdi lanet Broadway geceleri ve von Aschebergler’in evinde Noel gibi etkinliklerle doluydu.

Bayramlarda ev sahipliğini sırayla yapıyorduk, bu yıl da Rhys ve Bridget’in Kosta Rika’daki tatil villasında idik.

Ve geleneksel Noel Arifesi masa oyunu gecesi için oturma odasında toplanmıştık.

Şarabımı yudumlayıp kaçınılmaz yakınmaları dinlemeye hazırlandım. Kahrolası her yıl aynı şeyler tekrarlanıyordu.

“Hile yapmıyor olman imkânsız.” Josh, *Monopoly* tahtasına

inanmazlıkla bakıyordu. *Tam da tahmin ettiğim gibi.* “Nasıl oluyor da *her seferinde* kazanıyorsun?”

“Ne diyebilirim ki? Gayrimenkul benim işim,” dedi Alex heceleri uzatarak. “Belki tıpla ilgili bir şey oynasaydık şansın olurdu.”

“Buna inanmayı reddediyorum.” Josh yere çöküp ayaklarının üzerinde dengede durdu. “*Her Noel’de* aynı şey...”

“Takma bu kadar.” Jules onun kolunu okşadı. “Sadece bir oyun.”

Pırlanta yüzüğü her hareketiyle ışıkların altında parlıyordu. Josh’la nihayet geçen yaz nişanlanmış fakat henüz düğün tarihi belirlememişlerdi.

“Sadece bir oyun değil, kızıl. Söz konusu olan gururum. Onurum. Ve...”

“Sahte paran mı?” Ava bir kaşını yukarı kaldırdı. “*Her yıl* aynı şeyi söylüyorsun.”

“Eh, doğruluğundan bir şey kaybetmiyor da ondan,” diye homurdandı Josh. Sonra öne eğilip üç buçuk yaşlarındaki kız ve erkek yeğenlerinin gözlerine baktı. “Babanız tam bir hileci.”

Çocukların ikisi de bu suçlamadan etkilenmiş gibi değildi.

“Babam kazandı!” diye ısrar etti Sofia.

“Aynen öyle, küçük gün ışığım.” Alex, Josh’a kibirli bir bakış attıktan sonra kızını kucaklayıp yanağına bir öpücük kondurdu. Kız sevinçle kıkırdadı. “Josh dayınız tam bir mızıkçı.”

İkiz kardeşi Niko dizlerini kırarak eğilip minik yumruklarını oyun tahtasına vurdu. “Dayım mızıkçı! Babam birinci!”

Çocuğun yumruklamasının gücüyle *Monopoly* piyonları etrafa dağıldı.

İçlerinden biri uçup şarabıma girdiğinde sessiz bir küfür savurdum. Pis bir piyonla kirlenmiş şarabı içmeme imkân yoktu.

Bu sırada Josh, yeğeni Niko’yu oyunbaz bir tavırla yere devirdi ve gıdıklayarak kıkırdaması sağladı.

“Bana böyle ihanet ettiğine inanamıyorum, ahbap,” diye hırladı gülmekten boğuklaşan sesiyle. “Hani biz bir ekiptik?”

Bridget ve Rhys'in kızı, yaşından çok büyük bir olgunluk taşıyan şaşkın bir ifadeyle onların boğuşmasını izliyordu.

Sarı saçları ve gri gözleriyle küçük Camilla von Ascheberg, ebeveynlerinin minyatür bir klonuydu. Ayrıca mavi elbisesi ve uyumlu saç kurdelesıyla, iki yaşındaki bir çocuk için şaşkınlık verici derecede asil görünüyordu.

Josh ile Niko yanlışlıkla bir bardak suyu devirince kızın kaşları çatıldı.

"Babacığım." Babasının kolunu çekiştirip dökülen suyu gösterdi.

Sesinde kınama tınısı duyduğuma yemin edebilirdim.

"Endişelenme, bebeğim." Rhys içini çekti. "Bu her yıl yaşanıyor."

"Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama yaramaz olmayan tek çocuk Rhys'inki," diye mırıldandım Stella'ya. En azından Camilla sakince oturmasını biliyordu.

Kafamı çevirip Sofia'nın, Alex'in saçıyla oynamasını hayretler içinde izledim.

"Babacığım! Örgü!" Saç tutamlarını, örgüyü hiç ama hiç andırmayan bir şekilde büküp duruyordu. "Bak!"

"Çok güzel oldu," dedi Alex hoşgörüsüyle. Kızı mükemmel şekillendirilmiş saçlarını mahvetmeye devam ediyordu.

Normalde buz gibi soğuk olan Alex Volkov'un baba olduğu gün bedenine başka birinin girdiğine ikna olmuşum artık. Bunun başka bir açıklaması yoktu.

Stella güldü. "Ama ikizler çok tatlılar ve sen de bunu biliyorsun."

"Asla bilmiyorum," dedim. Ancak içten içe Sofia ile Niko'nun diğer çocuklara göre oldukça tatlı *olduğunu* kabulleniyordum.

Sonra Rhys'e döndüm.

"Tek bir kızın kuklası haline geldiğini görmenin korkunç olduğunu düşünmüştüm," dedim Bridget'la ikisinin kıkırdayan Camilla'yı sevmelerini izlerken. "İki kızın kuklası haline gelmek çok daha kötü."

Oyun bittiği için grubun geri kalanı akşam yemeğine kadar dağılmıştı.

Josh hâlâ Niko'ya, "*Josh Dayım birinci,*" dedirtmeye çalışıyor ve tabii başarısız oluyordu.

Ava, babasına parktaki bir oyuncakmış gibi tırmanmaya geçiş yapmış Sofia'nın fotoğraflarını çekiyordu.

Yanımda oturan Stella ise Rhys'le konuşmamı gülümseyerek izliyordu. Onunla tuhaf arkadaşlığımıza artık alışmıştı. Bir keresinde kanka olduğumuzu söylemeye çalışmıştı ama onu hemen susturmuştum.

Böyle bir şeyi sikseler kabul etmem. Ben kimseyle *kanka* olacak bir adam değildim. Rhys de öyle.

Kendisi az önceki yorumumdan da pek etkilenmemiş gibiydi. "Tükürdüğünü bir kez yalamış biri olarak çok fazla si... *saçma* şey söylüyorsun." Bridget'in uyarıcı bakışı karşısında küfrü hemen değiştirmişti.

"Hadi gel, tatlım. Baban, Christian amcanla biraz... sohbet ederken biz de dışarıdaki güzel çiçeklere bakalım." Bridget, Camilla'yı kucaklayıp bahçeye çıkardı. Küfürlerin her an havada savrulmaya başlayacağından korkuyor olmalıydı.

"Ben de birazdan dönerim," dedi Stella hemen. "Su içeceğim."

O gidene kadar bekledim, sonra Rhys'e dönüp tek kaşımı kaldırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Tabii bilmiyorsundur, Bay Aşka İnanmam."

Sinirlerim gerildi. "Sen *hâlâ* orada mısın? Beş..." Sofia ile Niko duymasın diye sesimi alçalttım. "Beş *sikik* yılın ardından *hâlâ* bunu mu konuşuyorsun?"

"Bu konuda hayatın boyunca beynini sikeceğim, hazırlıklı olsan iyi edersin," dedi Rhys. "Çocuğun olduğunda yine tükürdüğünü yalayacaksın." Arkasına yaslanıp kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ellerini ensesinde birleştirdi. "Bunu görmeye alıştık artık."

Bu herife katlanamıyordum.

Ona cevap veremeden önce Stella mutfaktan başını uzattı. “Christian? Buraya gelebilir misin? Bir konuda yardımına ihtiyacım var.”

“Hemen geliyorum.” Kalkıp kahkahalar atan Rhys’e sert bir bakış attım. “Ben karıma yardım ederken sen de Camilla’nın büyüyüp birileriyle çıkmaya başlayacağı zamanı düşün,” diyerek yüzündeki sırıtışı sildim. “İyi eğlenceler.”

Kısık hırıltısını duyduğumda büyük bir tatmin hissettim.

Mutfağa girdiğimde Stella’yı bu akşam içtiği belki beşinci bardak suyu kafasına dikerken buldum.

“Şarap içmek istemediğinden emin misin?” Fazla alkol kullanmazdı ama genelde bir iki kadeh içerdi. “Leziz bir *vintage* şişe.”

“Evet, eminim.” Bardağını bırakıp bana tuhaf bir şekilde gergin bir yüz ifadesiyle baktı. “Şu anda alkol tüketemem.”

Bunu imalı bir sesle söylemişti, ne demek istediğini anlamam gerekiyormuş gibi.

Ama alkol tüketememesi neden önemli oldu ki? Tamam, bu biraz garipti ama...

Şu anda alkol tüketemem.

Dediklerini zihnimde tekrarladım.

Tüketemem, demişti. Tüketmek istemiyorum, değil.

Alkol tüketemiyordu ve bunun anlamı...

İnanmazlıkla dolu uzun bir saniye için nabzım yavaşladı.

“Diğerlerinin yanında söylemek istemedim ama daha fazla bekleyemezdim.” Stella sesini alçalttı. “Christian, ben hamileyim.”

“Hamilesin,” diye tekrar ettim.

Sözcükler kafamın içinde yankılandı. Şok yüzünden idrak etmem güçleşmişti.

Stella kafa sallayarak doğruladı. Yüzü yarı heyecan yarı gerginlikle doluydu.

Hamile. Bebek. *Bizim* bebeğimiz.

Ciğerlerimdeki tüm oksijen çekildi.

İki uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattım ve kalbim göğsümde morluk oluşturacak kadar hızlı atarken dudaklarına hararetle bir öpücük kondurdum.

Çocuklar hakkında, katı yürekle vardığım tüm kanılar anında silindi.

Ebeveyn olacağız. Baba olacaktım ve Stella'nın karnının, bebeğimizle büyümesine şahitlik edecektim. Kıvrırcık saçları ve kah-verengi teni olan küçük bir oğlumuz olurdu belki. Ya da annesinin yeşil gözlerini ve güzel gülümsemesini almış küçük bir kız.

Göğsüm şiddetli bir koruma hissiyle doldu.

Bebek henüz doğmamıştı ama onu şimdiden hayatım pahasına korumak istiyordum.

Kız ya da erkek olması fark etmezdi. Önemli olan tek şey bize ait olmasıydı.

“Bu mutlu olduğun anlamına mı geliyor?” diye sordu Stella, dudaklarımız ayrıldığında.

Kahkaham duygular yüzünden boğuk çıktı. “Tabii ki de mutluyum, güzelim. Nasıl mutlu olmam?”

Derhal ülkedeki en iyi kadın doğum uzmanını bulmalı, çatı katı dairemizi baştan dizayn ettirmeli (şu anda çocuk yetiştirmek için hiç uygun değildi), Stella'yı hamile kıyafetleri için alışverişe çıkarmalı, bebek doğmadan önce tatile çıkmak için rezervasyon yaptırmalıydım.

“Az önce arkadaşlarımızın çocuklarına yaramaz dedin...” Sesinde şakacı bir ton vardı.

“Evet *bizim* çocuğumuz öyle olmayacak.”

Bizim çocuğumuz asla Alex'in çocuğunun yaptığı gibi saçlarını bozmazdı.

Stella bana alaycı bir bakış attı. “Bebeğimizin dünya üzerinde ağlamayan ya da çığlık atmayan ilk bebek olacağına inanmayı çok istesem de bunun olma şansı çok düşük. Şimdiden hazırlanmalısın bence.”

“Umurumda değil. İstediği kadar ağlayıp çığlık atabilir. Yine de annesine benzeyecek.” Dudaklarımı onunkilere hafifçe değdirdim. “Mükemmel olacak.”

Vücudundan bir keyif ürpertisi geçtiğini hissettim.

“Yıllar önce söylediklerimde haklıymışım,” diye mırıldandı. “Sen, Christian Harper, yüzeyin altında yumuşacık bir kalp saklıyorsun.”

Hafifçe güldüm. “Sadece senin için, kelebeğim.”

Oturma odasından arkadaşlarımızın kahkahaları gelirken karımı tekrar öptüm ve sıcaklığının beni sarmasına izin verdim.

Stella’dan önceki Christian’ın prensip olarak tiksindiği bir durumdaydım ama artık değişmiştim.

Bir zamanlar aşka inanmazdım.

Şimdiyse hayatımı oluşturan yapbozun son eksik parçasının aşk olduğunu görüyordum.

Onu da bulunca nihayet tamamlanmıştım.

BONUS SAHNE

Stella / Christian

Stella

“NE DÜŞÜNÜYORSUN?” SOYUNMA KABİNİNİN PERDESİNİ açtım. “Renk beni soluk gösterdi mi?”

Butiğin bekleme alanında oturan Christian’ın pembe kadifelerle altın dekorlara ait olmadığı çok belliydi. Ayaklarının dibinde dev bir alışveriş torbası yığını, yanındaki sehpadaysa yarısını içtiğim *matcha latte* duruyordu.

Fakat saatlerdir alışverişte olmamıza rağmen tam da ondan beklendiği gibi evden ilk çıktığımız zamanki kadar derli topluydu.

“Hayır.” Çiçek desenli sarı elbisemi inceledi. “Çok güzel görünüyorsun.”

“*Christian.*” Sesimde bitkinlikle sevgi birbirine karışmıştı. “Bugün *ne* denesem aynı şeyi söyledin.”

Rahatça omuz silkti. “Olanı söylüyorum. Giydiğin her şeyin içinde güzel görünüyorsun.”

“Ama her şeyi *satın alamam.*”

“Neden olmasın?”

“Çünkü...” İyi bir cevap bulmaya çalıştım. Teknik olarak, dene-

diğim her şeyi almaya finansal gücümüz yeterdi ve hepsini koyacak yerimiz de vardı. "... hepsi çok fazla olur."

"Hiç de olmaz."

"Bunu da hep söyleyip duruyorsun."

Dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirince midemdeki kelebekler kanatlandı. *Uyuz adam*. O gülümsemeye karşı koyamadığımı biliyordu.

"O zaman itiraz etmemeyi öğrenmelisin, kelebek. Elbiseyi istiyorsan alacaksın."

Altdudağımı dişlerimin arasına çektim. Elbiseyi *beğenmiştim* ve karnım artık spor taytlarıma da diğer elbiselerime de sığmıyordu.

"İyi," dedim yarı isteksizce. "O kadar *ısrar ediyorsan*."

Kahkahası, ben kabinin perdelerini kapattıktan sonra bile devam etti ve yüzüme bir gülümseme yerleşmesini sağladı.

Sabahtan beri alışveriş yapıyorduk, şu anda ise Soho'daki lüks bir hamile giyim mağazasıydık. Sadece randevuyla müşteri kabul ettikleri için içeride mağaza müdürü, asistanı ve bizden başka kimse yoktu.

Christian uzun süre ayakta kalmamdan endişe ediyordu ama tüm hafta evden çalıştıktan sonra biraz da dışarıda vakit geçirmek istemişim. Tasarım stüdyom bir pizzacının üst katındaydı ve restoranın kokuları bazen yukarı kadar geliyordu. Normalde taze pişmiş pizza kokusuna bayılsam da beş aylık hamileyken domates sosu kokusu kusmak istememe neden oluyordu.

Bu yüzden, hamileliğin bu evresi bitene dek evden çalışmaya karar vermişim.

Üstümü değiştirdikten ve satın aldığımız saçma derecede fazla ürünün ücretini ödedikten -ödemeyi alırken mağaza müdürünün gözlerinde resmen çizgi filmlerdeki gibi dolar işaretleri çıkmıştı- sonra dışarıda bekleyen araca bindik.

"Canın hâlâ *taco* istiyor mu?" diye sordu Christian. Şoför motoru çalıştırıyordu.

Çıktığımız butik bugünlük son durağımızdı ve akşam yemeği saati yaklaşmıştı. Günlerden salı olduğu için, yıllar önce başlattığım geleneğe göre bugün *taco* yememiz gerekiyordu.

Fakat hamileliğim sırasında yemek zevkim çılgınca değişimlere uğradığından dolayı -bir gün turşu severken ertesi gün nefret edebiliyordum- Christian her zaman, bir gün *taco* tiksintisiyle uyanacağımdan endişeleniyordu.

Bunu asla itiraf etmese de haftalık geleneğimizi çok seviyordu. Evliliğimizin başından beri yalnızca *bir kere*, Jules kısa bir gezi için New York'a geldiğinde *taco* akşamını kaçırmıştım ve Christian bütün hafta boyunca surat asmıştı.

"Evet." Parmaklarımı onunkilere geçirdim. "Canım bir şeyi istemediğinde sana mutlaka söylerim, söz veriyorum."

"Hmm. Beni gecenin ikisinde uyandırıp dondurma ve ton balığı istediğin, alıp geldiğimde de gözyaşlarına boğulduğun zamanki gibi mi?"

Yanaklarım ısındı. "Yanlış ton balığıydı ama," dedim olabildiğince ciddi bir sesle. "Ben mavi yüzgeçli istemiştin, sen sarı yüzgeçli almışsın."

Christian'ın gözleri bir sırtışla kısıldı. Oturmuyor olsaydım düşüp bayılabilirdim.

Neredeyse dördüncü yılına girecek evliliğimiz, ona hissettiğim çekimi azaltacağına daha da artırmıştı. Christian Harper'ı tanıdıkça ve her gün farklı bir yönünü keşfettikçe ona daha da âşık oluyordum.

Dün bir devre levhasını sıfırdan yapabileceğini ve bunu yapmasını *izlemenin* son derece... ilginç bir gece geçirmemizle sonuçlanacağını öğrenmiştim mesela. Tabii bunda hamilelik hormonlarının da payı vardı.

Bugünse, asla sade kahve kadar iyi olamayacağını söylediği *matcha latte*'den hoşlanmaya başladığını görmüştüm. (Onu, *espresso* bardağı dolu olmasına rağmen benim içeceğimden bir yudum alırken yakalamıştım.)

Bunlar küçük şeylerdi ama önemli olan her zaman küçük şeyler olmaz mıydı zaten?

“Eh, artık dondurucumuz canının çekebileceği her türden ton baliğıyla dolu.” Christian eğilip karnımı öptü ve bebeğe hitaben, “Dört ay kaldı, tatlım,” dedi. “Umalım da sen doğana dek annenin yemek kaprislerinden dolayı cüzdanım tamamen boşalmasın.”

Bir kahkaha attım ama onu şimdiden tam bir baba gibi görmek birazcık duygusallaşmama neden olmuştu.

Hamile olduğumu ona ilk söylediğimde anlık bir kaygı hissettiğimi itiraf etmeliydim. Üzüleceğinden ya da kötü bir baba olacağından dolayı değil, *kendinden* şüphe edeceğinden korktuğum için endişe duyuyordum. Kendi ebeveynleri iyi birer rol model olamamıştı ve ne kadar özgüvenli olsa da bir parçasının ilk kez ebeveyn olmaktan korktuğunu biliyordum.

Ben de korkuyordum ama Christian’ın yanımda olması gerginliğimi azaltıyordu. Ne olursa olsun birlikte aşacağımızdan hep emindim.

“Cüzdanın boşalsın istemiyorsan belki de bebek izleme sistemine yirmi bin dolar harcamamalıydın,” diye cevabı yapıştırdım.

“O sadece sistemin iskeleti. Doğum tarihi yaklaştığında bir üst modele geçireceğim.” Derin bir iç çektiğimde tekrar kahkaha attı. “Benim bir güvenlik şirketim var, kelebek. Çocuğumuzun güvenliğine özen göstermeyeceğimi düşünmedin herhalde.”

“Asla düşünmedim,” dedim alaycı bir sesle. Karnıma bir öpücük daha kondurduktan sonra başını kaldırıp dudaklarımı öptüğünde ellerimi saçlarına daldırdım.

Dudaklarımdan keyifli bir nefes dökülüp onunkilere karıştı.

Onu öpmekten asla bıkmayacaktım. Yoga yapma, günlük yazma ve masaj yaptırmanın toplamından bile daha iyiydi.

Tamam, belki masajı katmayabilirdik ama ona çok yakındı.

Ne yazık ki, apartmanımıza vardığımızda öpüşmemiz yarıda kesildi. New York’taki çatı katı dairemiz, Yukarı Doğu Yakası’ndaki bir savaş öncesi binanın en üst iki katını kapsıyor ve Central Park’ın

mükemmel manzarasına bakıyordu. New York'a taşınmamızdan önce de Christian'ın buradaki dairesi aynı mahalledeydi ama farklı bir binadaydı.

Alışveriş torbalarını, misafir odasından dönüştürülmüş kalabalık giyinme odasına bıraktık, üstümüzü değiştirdik ve mutfağa geçip *taco* barımızı açtık. Sadece ikimiz yiyeceğimiz için kocaman bir sofraya hazırlamamıza gerek yoktu aslında ama Christian'la evde bir şeyler yapmayı seviyordum. Bu ritüel, haftanın en sevdiğim kısmıydı.

"Bebek isimlerini düşünüyordum," dedi kâselerden birini salsa sosla doldururken. "Bir önerim var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dahlia ve Adrian yerine başka isimler mi seçmek istiyorsun?"

Uzun uzun düşündükten sonra bebeğimizin cinsiyetinin sürpriz olarak kalmasını istemiştik, bu yüzden planlarımızı genelde iki cinsiyete de uyacak şekilde yapıyorduk. Bebek odasını Ava'nın kuzeni ve tanınmış bir iç mimar olan Farrah'nın da yardımıyla huzur verici, açık bir yeşil olarak seçmiş ve aylarca araştırdıktan sonra; kız olursa Dahlia, erkek olursa Adrian ismini vermeyi kararlaştırmıştık.

İsim seçme sürecine en baştan başlama düşüncesi içimi kaygıyla doldurdu.

"Hayır, o isimler mükemmel. Ama..." Christian salsa kavanozunu kapattı. "... kızımız olursa göbek adını Maura koyabiliriz belki."

Donakaldım. Eski dadımın adını duymak kalbimin burkulmasına yol açtı. Vefatının üzerinden yıllar geçmesine rağmen onu hâlâ çok özleyip ve çocuğumu, onun beni yetiştirdiği gibi yetiştirebilmeyi ümit ediyordum.

"Ne dersin?" Christian beni dikkatle izlerken kaşlarını hafifçe çatmıştı. "Onu onurlandırmış oluruz diye düşünmüştüm ama istemiyorsan yapmak zorunda değiliz."

"Hayır. Bence..." Boğazımdaki ani yumruyu yutmaya çalıştım. "Bence bu mükemmel olur."

Duygular yüzünden sesim kalınlaşıp neredeyse tanınmaz hale gelmişti. Sadece Maura'yı hatırlamak değil, Christian'ın böyle bir şeyteklif etmesi beni çok etkilemişti.

Herkes onun acımasız bir canavar olduğunu sanıyordu, belki iş konusunda öyleydi. Fakat aynı zamanda, tanıdığım en düşünceli, en anlayışlı insanlardan biriydi.

"Güzel." Yüzü yumuşadı ve gözlerinde muzip parıltılar belirdi. "Oğlumuz olursa da dünyadaki en iyi eşi onurlandırmak için göbek adı Christian olur."

Gözlerimdeki yaşların arasında bir kahkaha attım. Bugünlerde bu denli sulugöz olmamın suçlusu kesinlikle hormonlarımdı.

"Ya da Rhys olabilir. Vaftiz babasını onurlandırmak iç..."

Christian beni kendisine çekip saçlarımı eline doladığında alaycı cümlem bir cıyıklamayla bölündü. "Beni kışkırtmaya bayılıyorsun," diye hırlarken gözlerinin içi gülüyordu. "Bir gün gelecek..."

"Tehditleriniz uzun zamandır bana sökmüyor, Bay Harper." Gözlerimi kırıştıtararak yaşları geri gönderdim ve kollarımı boynuna sardım. "Ayrıca, kışkırtılmaya bayılıyorsun."

"Sana bayılıyorum," diye düzeltti. "Arada fark var."

"Bence yok. Ama ben de sana bayılıyorum." Dudaklarımı yumuşak bir öpücükle onunkilere bastırdım. "Ara sıra huysuzlaşsan da."

Homurdanması karşısında neredeyse kahkahayı basacaktım ama Christian öpücüğü derinleştirip saçlarımdaki elini enseme götürerek sıkıca kavradı.

Kendimi kollarına bıraktığımda ikimiz de *taco*'ları unuttuk.

Etrafımızda ne kameralar, ne insanlar, ne de dikkatimizi dağıtacak başka şeyler vardı. Sadece ikimizdik.

Birlikte yemek yediğimiz akşamları *tam da* bu yüzden çok seviyordum. Şık ya da lüks değillerdi ama öyle olmaları gerekmiyordu.

Bazen en basit anlar en güzel olanlardı.

*

Christian

Dört Ay Sonra

“Bu kadar telaş yapma.” Alex, doğumhane koridorunda volta atmamı sıkkın bir ifadeyle izliyordu. “Sana hiç yakışmıyor.”

“Telaş yaptığım yok,” dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Ama kalp atışlarım hızlanırken adımlarım da hızlanmıştı.

Lanet olsun, neden bu kadar uzun sürüyordu ki? Stella sekiz saatte uzun süredir içerideydi. Doğumda bu iyiye mi, yoksa kötüye mi işaret oluyordu?

Son dokuz aydır doğumla ilgili okuduğum her şey bir panik bulutunun altında kaybolup gitmişti.

Esasında doğumhanede Stella’yla birlikte olmak istemiştim ama suyu geldikten sonra son sürat hastaneye yetişmeye çalışırken iyice düşünmüş ve annesinin ona eşlik etmesine karar vermiştik. Hissettiğim stresin Stella’yı olumsuz etkileyebileceğini bildiğim için ısrar edememiştim.

Gömleğimin yakasını çekiştirdim.

Kontrolün elimde olmamasından nefret ediyordum. Onu göremek ve nasıl olduğunu bilmemek her şeyi daha da korkunç hale getiriyordu.

“Telaş yapıyorsun.” Rhys kaotik düşüncelerimi böldü. Alex’in diğer yanına oturup bacaklarını uzatmıştı. O kadar uzundu ki ayak-kabıları neredeyse koridorun diğer tarafına değecekti. “Biraz rahatla. Dışarı çıkıp bir nefes al.”

Sinirlerim zıpladı.

Tanrı aşkına, huzur içinde endişelenemeyecek miydim? Ayrıca Stella’nın doğumuna ne demeye *bütün* arkadaşları gelmişti? Ailesi de buradaydı ama en azından babasıyla ablası başıma ekşimek yerine akşam yemeği almak için çıkmışlardı.

Alex, Ava, Josh, Jules... Rhys ile Bridget bile vardı. Tamam, be-

beğimizin vaftiz ebeveynleri olabilirlerdi ama... yönetecek bir ülke-
leriyok muydu bunların?

“Her şey yolunda gidecek,” dedi Bridget yatıştırıcı bir sesle. “Kendin söylemedin mi? Dr. Moon, alanının en iyisi. Sofia ve Niko’nun doğumunda da mükemmel iş çıkardı. Endişe etmeni gerektirecek bir şey yok.”

Dr. Moon, ülkedeki en iyi doğum uzmanıydı. Normalde Chicago’da yaşıyordu ama Stella’nın doğumu başladığında burada olabil-
sin diye onu bir ay önceden New York’a çağırıştım. Bayağı yüklü
bir miktar parayı gözden çıkarmam gerekmişti ama buna değmişti.

Yine de işinde en iyisi olması, hiç hata yapmayacağı anlamına
gelmiyordu.

Doğum komplikasyonları ve anne ölümü istatistikleri gözümün
önünden bir bir geçerken alnımda soğuk ter damlacıkları birikti.

Stella’ya ya da bebeğe bir şey olursa...

“Yanımda kurabiye getirdim,” dedi Ava. “Sinirlerini yatıştırma-
na yardımcı olabilir. Hem bütün gün bir şey yemedin. Kırmızı kadi-
fe mi, çikolata parçacıklı mı, yulaflı üzümlü mü yoksa bol kakaolu
mu istersin?”

Hay sikeyim.

“Başlayacağım şimdi kura...” Alex gözlerini kıstığında dişlerimi
sıktım. Normalde kızması sikimde bile olmazdı ama Ava’nın sami-
mi bir şekilde yardım etmeye çalıştığının farkındaydım. Ayrıca ka-
fam Alex’le tartışmaya giremeyecek kadar doluydu. “Hayır, sağ ol,”
dedim daha sakın bir şekilde. “Kurabiye istemiyorum.”

“Hadi satranç maçı yapalım.” Josh, beni *ya da* Alex’i en az bir
kez yenme hırsından bir türlü vazgeçmemişti. “Telefonuma iki
oyunculu şu uygulamalardan yükledim. Dün akşam Jules’u iki kez
yendim.”

“Ben de seni üç kez yendim,” dedi Jules tatlı bir sesle. “O kısmı
atlamam ne komik.”

Şakağımda bir damar zonkladı. “Boktan bir uygulamada satranç

oynamam ben. O algoritmalar o kadar öngörülebilir ki bunu **kendi-me hakaret saya...**"

Yeni doğan bir bebeğin kısık ama belirgin çığlığı havayı **yardı**.

Herkes sustu. Benimki de dahil yedi kafa, doğumhane kapılarına döndü ve arkalarından Stella'nın annesi çıkınca kalbim bir takla **attı**.

Kadın, daha ben ağzımı açamadan en önemli soruma cevap **verdi**.

"Stella da bebek de çok iyi," dedi. Yorgun ama mutlu görünüyordu. "Her şey mükemmel gitti."

Stella'nın ailesiyle ilişkimizde yıllar içinde oldukça mesafe **kat** etmiştik. Zamanla Mika ve Jarvis Alonso'ya saygı duymaya başlamıştım. Çocukken Stella'yı üzdükleri için onları asla affedememiş olsam da şu anda çabaladıklarını biliyordum. Hatta doğuma girerken yanında olabilmek için New York'a geçen haftadan gelmişlerdi.

"Şimdi onun yanına gidebilirsin." Kenara çekilirken Mika'nın yüzü yumuşadı. "Ve Christian, tebrikler."

Kısaca kafa sallayarak teşekkür ettikten sonra içeri girip kapıyı arkamdan kapattım. Stella'nın arkadaşları saygı gösterip geride kaldılar ama kızların onu görmek için ölüp bittiklerini hissedebiliyordum.

Dr. Moon ve hemşireler ameliyathaneyi temizlemekle meşguldü ama onlara bakmadım bile. Tüm dikkatim, hastane yatağında ter içinde ve aşırı bitkin halde oturan Stella'daydı. Kahretsin, o kadar güzeldi ki ona bakmak canımı acıtıyordu. Kollarının arasındaki kundağa gülümsemekle meşguldü fakat içeri girdiğimi duyunca başını kaldırdı.

Gözlerimiz buluştu ve göğsümde, neredeyse patlamama yol açacak tuhaf bir baskı belirdi.

Stella, "Kızınla tanışmaya hazır mısınız?" diye sordu kısık bir sesle. Alışılmadık sessizliğim karşısında dudaklarında küçük bir gülümseme belirmişti.

Kızın.

Bir kızım var.

Kanım kulaklarımda kükrüyordu. Ses tellerimi çalıştıramıyordum. Bu yüzden hafifçe kafa sallayıp yanlarına gittim. Dudaklarımı Stella'nın alnına bastırıp bir süre öylece bekledim, sonra geri çekildim.

Stella iyi. Bebek iyi. İkisi de sağlıklılar ve hayattalar.

“Dahlia Maura Harper’la tanış.” Stella’nın gözleri yaşlarla parlıyordu ama gülümsemesi o kadar genişti ki kucağındaki kıymetli varlığı ondan alırken sıcaklığını kemiklerimde hissedebiliyordum.

Kollarımda uyuyan bebeğe baktım. Öyle minik ve kırılgandı ki onu çok sıkı tutarsam ezebileceğimden korktum. Kundakta olduğu için sadece o tatlı pembe yüzünü görebiliyordum ama bu göğsümden şiddetli, yoğun bir sevginin taşmasına engel olmadı.

Kucağıma aldığım ilk saniyede ona âşık oldum. Onu korumak için her şeyi ama her şeyi yapabileceğimi mutlak bir kesinlikle biliyordum.

Sonunda konuşabildiğimde sesim boğuk ve çatallı çıktı. “Mükemmel bir kız.”

Tıpkı annesi gibi.

Stella o yumuşacık gülümsemesiyle bizi izlerken Dahlia’yı kollarımda salladım. İçerisi sessizdi. Tek duyabildiğim, kızımı kucağımda ilk kez tutarken göğsüme çarpan kalbimin atışlarıydı.

Eninde sonunda bu anı Stella’nın arkadaşları ve ailesiyle paylaşmamız gerekecekti ama şimdilik, sadece bize ait olan bu huzurun tadını çıkaracaktım.

Ben, Stella ve Dahlia.

Asla sahip olamayacağımı düşündüğüm aile.

İhtiyacım olan tek aile.

Teşekkürler

Okurlarım, Christian ile Stella'ya ve tüm Twisted ailesine gösterdiğiniz sevgi için teşekkür ediyorum. Yazarlık hayatımın en güzel kısmı sizlersiniz. Nazik mesajlarınız, yorumlarınız, gönderileriniz ve *edit*'leriniz günümü güzelleştiriyor. Sizlere bayılıyorum.

Becca, tüm bu süreç boyunca sırtımı dayadığım kaya ve beni neşelendiren kişi olduğun için teşekkürler. Çok uzun geceler, bitmeyen telefon görüşmeleri ve telaşlı mesajlarla bu süreci atlattık. Ve başardık!

Amy ve Brit, dikkatli gözleriniz ve kitapları son noktaya geldiğimiz zamanlarda yetiştirmeme katlandığınız için teşekkür ederim. İkiniz de birer *rock* yıldızısınız!

Brittney, Sarah ve Rebecca, her şeye Rhys ve Bridget ile başladık ve bu noktaya geldik. Sonsuza dek alfa okuyucularım olduğunuz için teşekkürler. Hikâyelerimin parlamasını sağlıyorsunuz, siz olmasanız bunu yapamazdım.

Salma, videoların ve rekreasyonların mükemmel! Senin geribildirimlerin de bana çok yardımcı oldu. Kitap dünyasındaki cevherlerden birisin.

Aishah, en başından beri buradaydın ve hem okuyucu hem de arkadaşım olarak yanımda olduğun için minnettarım. Şarkı önerilerin, Twisted kılavuzun (kendim yapabilseydim yapardım, yemin ederim) ve papağan Leather'a olan derin sevginle her günümü daha da parlak hale getiriyorsun.

Amber ve Michelle, akıl sağlığımı koruduğunuz ve grup sohbetimize durup dururken attığım soruları cevapladığınız için teşekkür ederim. Bu kararsız balık burcu, siz olmasanız ne yapacağını bilemezdi.

Trinity, son dakika isteklerimle uğraştığın için teşekkür ederim. Sen harikasın!

Amanda, güzel kapaklar için teşekkürler.

Christa Désir ve Bloom Books ekibi, her zaman birlikte eğlenebildiğimiz için teşekkür ederim.

Kimberly Brower, yaptığın her şey için çok teşekkürler. Menajerim olduğun için sonsuz minnettarlık duyuyorum.

Son olarak, Valentine Halka İlişkiler'deki harika hanımlar, sıkı çalışmalarınız ve bu kitabın tanıtımını yaptığınız için teşekkürler. Varlığınıza müteşekkirim!

xo, Ana

Yazar Hakkında

Ana Huang, öncelikli olarak şehvet dolu yeni-yetişkin ve çağdaş-romantizm yazarıdır. Kitapları, çeşitli karakterler ve “sonsuza kadar mutlu yaşadılar” kısmına doğru (birçok şakalaşma ve ateşli sahne serpiştirilerek) giden üzücü, bazen dolambaçlı yollar içerir. Okuma ve yazmanın yanı sıra Ana seyahat etmeyi sever, sıcak çikolataya takıntılıdır ve kurgusal erkek arkadaşlarıyla birçok ilişkisi vardır.

Çarpıcı, ölümcül fakat bunu saklayacak kadar akıllı bir adam olan
CHRISTIAN HARPER, aslında mükemmel takım elbiselerle
centilmen suretine bürünen bir canavardı.

Hayatında ahlaka ve aşka yer yoktu. Ancak alt katında yaşayan kadına karşı
hissettiği tuhaf çekimi inkâr edemiyordu.

O, en karanlık arzularının odağıydı. Çözemediği tek bilmeceydi. Ve Stella'ya
yaklaşma fırsatı doğduğunda, Christian ona reddedemeyeceği bir teklif yaparak
kendi kurallarını çiğnemek zorunda kalmıştı.

Her canavarın bir zayıflığı vardı. Christian'inki ise oydu.

Onun takıntısıydı.
Bağımlılığıydı.
Tek istisnasıydı.

Sosyal medyada sahip olduğu şöhretin aksine içine kapanık biri olan tatlı ve kibar
STELLA ALONSO, kalbini yıllardır kafeste tutan bir romantikti.

Ayrıca, uğraşması gereken iki işi olduğundan bir gönül ilişkisine
ayırarak zamanı ya da ilgisi yoktu.

Ancak geçmişinden gelen bir tehlike onu hayatında karşılaştığı
en tehlikeli adamın kollarına -ve evine- doğru savurduğunda,
uzun zamandır tatmadığı duygulara yelken açmıştı.

Çünkü Christian soğuk tabiatına rağmen onun
pek çok şey hissetmesini sağlıyordu.

Tutkuyla dolduğunu.
Korunup kollandığını.
Arzulandığını.

Onları sırlarla çarpılmış ve yalanlarla lekelenmiş bir aşktı.
Gerçekler nihayet ortaya çıktığında ise her şey paramparça olacaktı.

